

Bombay Sanskrit and Prakrit Series, NO. LXXXI.

ANU-BHĀSHYA

OF

VALLABHĀCHARYA

EDITED

WITH A NEW COMMENTARY, THE BALABODHINĪ

BY

PANDIT SHRIDHAR TRYAMBAK PATHAK,

Shastri, Deccan College, Poona.

PART II: COMMENTARY

Sal/V
Val/Part

First Edition; 1000 Copies.

1926.

CENTRAL ARCHIVES
LIBRARY NEW DELHI

Accession No. 906

Date 25.1.54

Call No. Sa. I. V. / Val. / Pat.

Bombay Sanskrit and Prakrit Series, NO. LXXXI.

॥ श्रीः ॥

श्रीमद्वल्लभाचार्यप्रणीतं
श्रीमदणुभाष्यम् ।

पाठकोपाह्वश्रीधरशर्मविरचितया
बालबोधिण्याख्यटीकया समेतम् ।

द्वितीयो भागः—बालबोधिनी ।

तच्च

भाण्डारकर-प्राच्यविद्यासंशोधनमन्दिराधिकृतैः (१८४७)
शकसंवत्सरे (१९२६) क्रिस्ताब्दे प्राकाश्यं नीतम् ।

प्रथमेयमङ्कनावृत्तिः। संख्या १०००

Printed at the Aryabhushan Press, Poona, by Anant Vinayak Pat-
wardhan, and Published by Dr. V. G. Paranjpe, M. A., LL. B.,
D. Litt., Secretary, Bhandarkar Oriental Research Institute,
Poona.

(*All rights reserved*).

अनुक्रमणिका ।

विषयः	पृष्ठाङ्काः
१ उपोद्धातः—	1-55
श्रीशुद्धाद्वैतमतस्वरूपम् ।	1
शांकरमतम् (अद्वैतमतम्) ।	27
रामानुजमतम् । (विशिष्टाद्वैतमतम्)	30
माध्वमतम् ।	33
शांकररामानुजीयमाध्वमततो बालभस्य शुद्धा- द्वैतमतस्य सालक्ष्यवैलक्ष्ये ।	36
श्रीमद्वल्लभाचार्याणां चरितं तथा तेषां तदनुयायिनां ग्रन्थाश्च ।	40
श्रीमदणुभाष्यविमर्शः... ..	47
वेदश्रद्धा	49
बालबोधिनी	54
२ बालबोधिनी	१
३ अधिकरणानां सूचीपत्रम्	४०९
४ ब्रह्मसूत्राणां वर्णानुक्रमेण सूचीपत्रम्	४१५

**CENTRAL ARCHAEOLOGICAL
LIBRARY NEW DELHI**

Acc. No. 906

Date 25-1-54

Call No. Sa IV/Va/126

ॐ श्रीकृष्णः शरणं मम ।

उपोद्धातः ।

श्रीशुद्धाद्वैतमतस्वरूपम् ।

वेदान्तोपजीव्येषु नानामतेषु चत्वार्येव अद्वैतविशिष्टाद्वैतद्वैत-
शुद्धाद्वैतेत्याख्यानि मतानि तत्र तत्र बहुप्रामाणिकपरिगृहीततया
विचारक्षोदक्षमाणि सन्ति । तत्र श्रीशुद्धाद्वैतमतस्वरूपं निर्दिश्यते । अस्य
मतस्य ' शुद्धाद्वैतम् ' इति नाम ।

शुद्धाद्वैतशब्दस्यार्थः ।

तदर्थः शुद्धाद्वैतमार्तण्डे वक्ष्यमाणश्लोकाभ्यां प्रतिपाद्यते ।
तथाहि—

शुद्धाद्वैतपदे ज्ञेयः समासः कर्मधारयः ।

अद्वैतं शुद्धयोः प्राहुः षष्ठीतत्पुरुषं बुधाः ॥ २७ ॥

मायासंबन्धरहितं शुद्धमित्युच्यते बुधैः ।

कार्यकारणरूपं हि शुद्धं ब्रह्म न मायिकम् ॥ २८ ॥

शुद्धाद्वैतपदे शुद्धं च तदद्वैतं चेति कर्मधारयः शुद्धयोस्तद्वैत-
मिति षष्ठीतत्पुरुषो वा बोध्यः । शुद्धपदस्यार्थो मायासंबन्धरहितमिति
ब्रह्मस्तेन मायासंबन्धरहितस्य ब्रह्मणोद्वैतमिति । अथवा शुद्धयोर्म-
यासंबन्धरहितयोर्जगद्ब्रह्मणोरद्वैतमित्यर्थो भवति । तदेतत्सविस्तरं प्र-
तिपादयामः । तदर्थं ब्रह्मजीविजगतां स्वरूपमेतन्मतानुसारं बोध्यते ।

ब्रह्म ।

१ ब्रह्माणि सर्वे धर्माः सन्ति ।

अत्र हि मते ब्रह्म सर्वधर्मविशिष्टमङ्गीक्रियते । सर्वश्रुतिप्रामाण्यात् ।
सर्वधर्मोपपत्तेश्च (ब्र. सू. २।१।३७) सर्वोपेता च तद्दर्शनात् (ब्र. सू.

२।१।३०) इति ब्रह्मसूत्रप्रामाण्याच्च । ततो ब्रह्म सर्वधर्मवदेवोररीकर्तव्यम् । हेयगुणरहितं शुद्धधर्मवदेव ब्रह्मेति रामानुजाद्यादृतनियतधर्मवादस्वीकारे ब्रह्माणि इयत्ताप्रसङ्गः । तेन च देशकालवस्तुपरिच्छेदरहितं ब्रह्मेतिप्रतिपादकसर्वश्रुतिसूत्रव्याकोपः । तथा शाङ्करमतवन्निर्धर्मकत्वस्वीकारे निर्धर्मकपदार्थज्ञानस्यादृष्टत्वाद् ब्रह्मणो ज्ञानाभावप्रसंगः । ततस्तज्ज्ञानार्थं प्रवृत्तं शास्त्रमपि मुधैव भवेत् । अतः श्रीमद्भगवद्गीताव्याससूत्रश्रीमद्भागवतान्यवलम्ब्य तदेकवाक्यतया वैदिकयुक्तीः समाश्रित्य च सर्वश्रुत्यवगतं ब्रह्मणः सर्वधर्मवत्त्वमङ्गीकर्तव्यम् ।

२ ब्रह्माणि विरुद्धधर्मा अपि सन्ति ।

नन्वेवं ब्रह्माणि सर्वधर्मयुक्तत्वस्वीकारे तत्र विरुद्धधर्माणामपि समावेशः स्यात्तच्च दृष्टविरुद्धमत एव निर्धर्मकं निर्विशेषं निर्गुणं निराकारं ब्रह्मानिर्वचनीयमायावशात्सगुणमिव प्रतिभासत इति शाङ्कराणामतं संगच्छत इति चेन्न । 'उभयव्यपदेशात्त्वहिकुण्डलवत्' (ब्र. सू. ३।२।२७) प्रकाशाश्रयवद्वा तेजस्त्वात् (ब्र. सू. ३।२।२८) इत्यादिसूत्रप्रामाण्याद् ब्रह्माणि विरुद्धधर्मवत्त्वस्वीकारात् । दृष्टविरोधस्यानवगाह्यमाहात्म्ये केवलश्रुतिप्रतिपाद्ये ब्रह्मण्यनुपयुक्तत्वाच्च । तथाहि—यतो वाचो निवर्तन्ते अप्राप्य मनसा सह । इति श्रुतिवाक्ये ब्रह्माणि धर्मान्निषिध्य पुनस्तत्रैव प्रकरणे—आनन्दं ब्रह्मणो विद्वान् न बिभेति कुतश्चन । इति श्रुत्यानन्दधर्मस्य कथनम् । अत एव सूत्रकारो व्यासः—प्रकृतैतावत्त्वं हि प्रतिषेधति ततो ब्रवीति च भूयः (ब्र. सू. ३।२।२२) इति सूत्र्यांबभूव । एवं च ब्रह्माणि सर्वे विरुद्धा अपि धर्माः सन्ति । किंच ते स्वभावाविका एव न मायया प्रतिभासमानाः । तद्रूपस्य वैचित्र्यात् । तदेवोक्तं—सूत्रकृता—आत्मनि चैत्रं विचित्राश्च हि (ब्र. सू. २।१।१८) इति सूत्रयता । ततश्चैवं सिद्धम्—यद्ब्रह्म—अणोरणीयान् महतो महीयान् । इत्यादिविरुद्धधर्मप्रतिपादकश्रुतिभिरण्वपि महत्, अदृश्यमपि बुद्धिग्राह्यमनेकरूपमपि घनीभूतसैन्धववत् सर्वदैकरूपं शुद्धम् बहिःष्ठ-

मप्यन्तःस्थं स्वतन्त्रमपि भक्तपराधीनम् सर्वकार्यस्थमपि तत्स्पर्शरहितं
 क्रीडार्थं स्वरूपाणां धारकमपि स्वरूपाभिन्नं प्रमाणमपि प्रमेयरूपं
 साधनमपि फलभूतं 'न तत्समश्चाभ्यधिकश्च' इति श्रुत्या समत्वाभ्याधि-
 कत्वरहितमपि—'समो मशकेन समो नागेन' इति श्रुतिप्रतिपादितत्वा-
 त्समम्—इति विरुद्धसर्वधर्माश्रयत्वमनवगाह्यमाहात्म्ये ब्रह्मणि सहजतया-
 वतारादिदशाभेदात्समुल्लसति न तत्र मायाकल्पनापेक्षा । अन्यधर्माणां
 का कथा यतोविकृतमपि कृपया परिणमते तत् । अतो विरुद्धधर्मत्वं
 न विरुद्धम् । अपि तु भूषणावहम् । अत एव भाष्यकारा असकृन्नि-
 दिशन्ति यद् ब्रह्मणो विरुद्धधर्मवत्त्वं तद्भूषणायेति ।

३ सर्वकर्तृत्वं ब्रह्मगतमेव तथापि वैषम्यनैर्घृण्ययोरनवकाशः ।

स ह एतावानास तदात्मानं स्वयमकुरुत आत्मैवेदं सर्वम्
 यतो वा इमानि भूतानि जायन्ते' इत्यादिश्रुतीनाम् जन्माद्यस्य यतः-
 शास्त्रयोनित्वात् (ब्र. सू. १।१।२) इत्यादिसूत्राणाम् 'अहं सर्वस्य
 जगतः प्रभवः प्रलयस्तथा ॥' इति गीतावाक्यस्य 'जन्माद्यस्य यतो-
 ऽन्वयादितरतः' इत्यादिश्रीमद्भागवतवाक्यस्य च प्रामाण्याद्ब्रह्मैव स्वयं
 सर्वकर्तृ । तत्कर्तृत्वं स्वाभाविकमेव न मायिकं शाङ्करमतवत् । ब्रह्मैव
 'एकाकी न रमते स द्वितीयमैच्छत्' इति श्रुत्या रमणार्थं तत्तत्सा-
 धनपूर्वकतत्तत्फलदानद्वारा जगद्रूपेणाविर्भूय लीलां करोति । स्वयमवि-
 कृतमेव सत् परिणमते । तत्र दृष्टान्ताः— कामधेनुकल्पवृक्षाचिन्तामणि-
 प्रभृतयः । तथाहि । यथा कामधेनुप्रभृतयो वरयितृकामनानुसारं स्वय-
 मविकृताः सन्तस्तत्तद्रूपेण विपरिणमन्ते तद्वत् ब्रह्मापि तत्तान् पदार्थान्
 निर्माय स्वयं रमते । प्रकृतिश्च प्रतिज्ञादृष्टान्तानुपरोधात् (ब्र.सू. १।४।२३)
 इति सूत्रेण ब्रह्मैव जगत उपादानकारणं निमित्तकारणं च । अश्रुतं श्रुतं
 भवति । इति प्रतिज्ञामृत्पिण्डदृष्टान्ताभ्यां च ब्रह्मण एव कर्तृत्वं सिध्यति ।
 ननु ब्रह्मणः कर्तृत्वाङ्गीकारे तस्य सगुणता स्यादतो विवर्तवादमालम्ब्य
 निर्वाहः सर्वश्रुतीनाम् । ततश्च ब्रह्मणि वास्तवं कर्तृत्वं नास्तीति चेन्न

विवर्तवादिमतेऽपि नित्यशुद्धबुद्धमुक्तविभुत्वादिगुणानां ब्रह्मणि स्वीकारा-
त्पूर्वोक्तकल्पनानुपपत्तेश्च । अस्मिन्मते तु विरुद्धधर्मवत्त्वमनवगाह्यमा-
हात्म्ये ब्रह्मणि भूषणायैवेति स्वीकाराच्च दोषः । ब्रह्मण एव जगदुत्प-
त्तिरित्यत्राधस्तनश्रुत्यादीनि प्रमाणम् । तथाहि—यद्भूतयोनिं परिपश्यन्ति
धीराः मम योनिर्महद् ब्रह्म तासां ब्रह्म महद्योनिः आत्मकृतेः परि-
णामात् (ब्र. सू. १।४।२६) योनिश्च हि गीयते (ब्र. सू. १।४।२७)
अश्मादिवच्च (ब्र. सू. २।१।२३) उपसंहारदर्शनान्नेति चेन्न क्षीर-
वद्धि (ब्र. सू. २।१।२४) देवादिवदपि लोके (ब्र. सू. २।१।२५)
उभयव्यपदेशात्त्वहिकुण्डलवत् (ब्र. सू. ३।२।२७) इत्यादि ।
यद्यपि ब्रह्मैव सर्वं जगत्करोति तथापि सृष्टपदार्थगतवैषम्यकर्तृत्वात्
प्रलयादिकर्तृत्वाच्च तस्य वैषम्यनैर्घृण्ये न प्रसज्येते । अत्र त्रिधा समा-
धानमस्मिन्मते । १ सूत्रकारः कर्मसापेक्षत्वाच्च दोष इति ब्रवीति ।
२ भाष्यकारास्तु स्वमाहात्म्यप्रदर्शनार्थमेव ब्रह्मणात्मनः सकाशात् सर्वा
सर्वविधा सृष्टिर्निरमायि तेन न पूर्वोक्तवैषम्यदोष इति समादधुः ।
३ विद्वन्मण्डनकृतो विठलेशास्तु लीलार्थं सर्वसृष्टेर्निर्माणात् लीलायाश्च
विषमसृष्टिं विनानुपपत्तेर्न दोष इति समादधुः । एतेषां त्रयाणां सम-
न्वयो वक्ष्यमाणप्रकारेण संभवति । तथाहि—सूत्रकृता व्यासेन यद्यपि
'वैषम्यनैर्घृण्ये न सापेक्षत्वात्तथाहि दर्शयति' (ब्र. सू. २।१।३४)
'कृतप्रयत्नापेक्षस्तु विहितप्रतिषिद्धावैयर्थ्यादिभ्यः' (ब्र. सू. २।३।४२)
इति सूत्रयता कर्मसापेक्षत्वमीश्वरस्य दर्शितमिव भाति । तथापि तस्य तत्र
न तात्पर्यम् । किंतु ' स आत्मानं स्वयमकुरुत । ' इति आत्मसृष्टि-
द्वारा समाधान एव तात्पर्यमत एवाग्रे स एव ' फलमत उपपत्तेः' (ब्र.
सू. ३।२।३८) इति सूत्रयन् कर्मफलमीश्वरादेवेति बोधयति नतु
कर्माधीन ईश्वर इति । किंच कर्माधीन एवेश्वरः स्याच्चेत्तदीश्वरत्वहानिः ।
तत ईश्वरः कर्म नापेक्षते । प्रत्युत कर्मैव जडत्वादीश्वरमपेक्षते । विद्व-
न्मण्डनकृतमतमप्येवंरित्या समवैति । एष ह्येव साधु कर्म कारयति
फलमत उपपत्तेः (ब्र. सू. ३।२।३८) ईश्वरः सर्वभूतानां हृद्देशेऽर्जुन

तिष्ठति । भ्रामयन्सर्वभूतानि । 'धिगो यो नः प्रचोदयात्' बुद्धिप्रेरककृ-
ष्णस्येति वाक्यप्रामाण्यात् विपश्चिद् विविधरसभोगचतुरो भगवान् क्री-
डार्थं जीवद्वारा विविधं कर्म कारयित्वा 'पुण्यो वै पुण्येन कर्मणा भवति' इति
वेदमर्यादारक्षार्थं विहितनिषिद्धकर्मनुगुणं तत्तज्जीविभ्यः फलं यच्छतीति
एवं त्रिधापि समाधानमेकार्थमेव । ततश्च ब्रह्मणि न वैषम्यनैर्घृण्यादि-
प्रसक्तिस्तद्गतमेव सर्वकर्तृत्वं चेति सिद्धम् ।

४ ब्रह्मणो जगतश्चाभेदः ।

आस्मिन्मते तदन्यत्वमारम्भणशब्दादिभ्यः (ब्र. सू. २।१।१४)
इति सूत्रप्रामाण्याज्जगतो ब्रह्मणश्चाभेदः । अत्र मते शाङ्करमतवत् ज-
गतो मायामयत्वं न किंतु ब्रह्मण आधिभौतिकस्वरूपं जगत् तेन ब्रह्मज-
गती अभिन्ने । अत्रेदं ध्येयम् । ब्रह्माधिदैविकाध्यात्मिकाधिभौतिकभेदेन
त्रिविधम् । तत्र ब्रह्मण आधिदैविकं स्वरूपं परब्रह्म । तस्या-
ध्यात्मिकं स्वरूपमक्षरब्रह्म । एवं तस्याधिभौतिकं स्वरूपं जगत् । एतत्
त्रिविधमपि रूपमभिन्नम् । अनेन प्रकारेण ब्रह्मजगतोरन्यत्वम् । अत्र
दृष्टान्तः । संवेष्टितप्रसारितः पटः । यथा संवेष्टितः प्रसारितश्च पटः
आकारभेदेन भिन्नतया प्रतीयमानोप्यभिन्न एव । तथाविर्भावतिरो-
भावन्यायेन ब्रह्मजगतोरन्यता । आविर्भावदशायां जगत् । तिरोभा-
वदशायां तदेव ब्रह्म । यथा च नियमनानियमनाभ्यां न प्राणभेदस्तथा-
विर्भावतिरोभावाभ्यां न ब्रह्मजगतोर्भेदः । नन्वेवं ब्रह्मणा सह जगतोनन्य-
त्वे भोक्तृभोग्यत्वभावाभावप्रसङ्ग इति चेन्न । ऊर्णनाभ्यादिदृष्टान्तवदुपपत्तेः ।
तथाच यथोर्णनाभिः स्वयं लालाद्वारा जालं निर्माय तत्र विहृत्य
तत्पुनरात्मानि समावेशयति योगी वा बहुरूपाणि निर्माय तत्तद्रूपेण
क्रीडित्वैक एवावतिष्ठते तद्वद् ब्रह्मापि क्रीडार्थं भोक्तृभोग्यरूपेणात्मान-
मेव विविधरूपत्वेन विपरिणमय्य तत्रैव भोक्तृत्वं भोग्यत्वं च निर्वाह्य पुन-
रेकैर्नैव रूपेणावतिष्ठते । नन्वेवं भोक्तृभोग्यत्वयोः संकर इति न च
वाच्यम् । कटककुण्डलवदुपपत्तेः । तथाहि-लोके यथा कटकमपि सुवर्ण-

विकारः कुण्डलमपि सुवर्णविकारस्तथापि कुण्डलं कटकत्वेन न गृह्यते नवा कटकं कुण्डलत्वेन । तद्वद् ब्रह्मत्वसाम्येऽपि भोक्तरूपं न भोग्यतामाप्नोति न वा भोग्यरूपं भोक्तृताम् । अतो न भोक्तृत्वभोग्यत्वयोः संकरः । आप्तकाममपि ब्रह्म जगद्रूपेण विपरिणम्य तदनन्यतया विविध-लीलाः करोति । तदेतद् ब्रह्मणोनवगाह्यमाहात्म्यं विलसति । एवमस्मिन्मते कार्यकारणयोः शुद्धमेवाद्वैतम् । तदर्थं मतान्तरवन्मायारोपाद्यालम्बनं नाङ्गीकर्तव्यम् ।

५ अक्षरब्रह्मरूपम् ।

पूर्वं ब्रह्मण आधिदैविकादिभेदेन रूपत्रयमुक्तम् । तत्र यद् ब्रह्मण आधिदैविकं रूपं तत्परब्रह्मेत्यप्युक्तम् । तच्च भक्त्येकलभ्यं नतु ज्ञानादिना । ब्रह्मणो यदध्यात्मिकं रूपं तदक्षरब्रह्म । तच्च ज्ञानिभिर्ज्ञानेनाप्यम् । परब्रह्मस्वरूपः पुरुषोत्तमः पूर्णप्रकटसाच्चिदानन्दः स चाक्षरब्रह्मणः श्रेष्ठः । अतो ज्यायांश्च पूरुषः । अतोस्मि लोके वेदे च प्रथितः पुरुषोत्तमः । उत्तमः पुरुषस्त्वन्यः परमात्मेत्युदाहृतः । इत्यादिवाक्यप्रामाण्यात् । अक्षरब्रह्म तु अतो न्यूनम् । गणितानन्दत्वेन किञ्चिदानन्दांशतिरोभावात् । तद्वर्शितं-इयदामननात् (ब्र. सू. ३।३।३४) इति सूत्रे प्रत्येकं शतगुणितानन्दबोधिण्या सैषानन्दस्य मीमांसा भवति इत्यन्तया श्रुत्या । भगवान्यदा ज्ञानद्वारा ज्ञानिभ्यो मोक्षं दातुमिच्छति तदा स आधारभागभूतं चरणस्थानीयमेतदक्षरब्रह्म अक्षरकालकर्मस्वभावाख्यानि चत्वारि रूपाणि लम्बयति । पुरुषोत्तमस्याक्षरब्रह्मणश्च वैलक्षण्यमेतत् । यत्-अहमेवाविर्भूय रमेयेतीच्छामात्रेण यदान्तःकरणे सत्त्वसमुत्थानं भवत्यानन्दांशश्च किञ्चित्तिरोहितो भवति तदा स एव पुरुषोत्तमः केवलमिच्छामात्रकरणादक्षरब्रह्मरूपेण परिणमते । पुरुषोत्तमस्तु लीलयेच्छां करोत्यतोतिरोहितानन्दस्तेन स श्रेष्ठः । आनन्दांशतिरोभावसाम्येऽपि जीवापेक्षयाक्षरब्रह्म विलक्षणमुत्कृष्टं च यत्

इच्छाप्रादुर्भावेनैवानन्दांशस्य तिरोहितत्वम् । तत्र वस्तुतस्तदानन्दरूप-
मेव । अतः पुरुषावतारस्तस्माद् भवति । घनीभूता प्रथमेच्छा प्रकृतिरि-
त्यभिधीयते । अतः प्रकृतेरक्षरं विलक्षणं तस्याः पुरुषाच्च तदुत्कृष्टम् ।
कूटस्थनिर्विकाराव्यक्तशब्दैरक्षरब्रह्मण एव ग्रहणम् । एतच्चाक्षरब्रह्म
पुरुषोत्तमस्य चरणस्थानीयम् । आनन्दमयानिरूपणप्रस्तावे 'ब्रह्म पुच्छं
प्रतिष्ठा' इत्याद्युक्तम् । तत्प्रामाण्यादक्षरब्रह्म पुरुषोत्तमस्याधारभूतं
पुच्छम् । यद्यपि पुरुषोत्तमोनेकभावापन्नस्तथापि ज्ञानमार्गेऽक्षरब्रह्मस्व-
रूपेणैव सेव्यः । तत एव मोक्षप्राप्तिः ॥

जीवः ।

६ जीवस्य स्वरूपं तस्य नित्यत्वं च ।

'एकोहं बहु स्यां प्रजायेय' इतीच्छावशाद्ब्रह्म कीडार्थं स्वकीयं
पूर्णानन्दं तिरोभावयित्वा जीवस्वरूपं गृह्णाति तत्राविद्यासंबन्धोल्पीया-
नपि नास्ति । एवं च बहुभवनेच्छया ब्रह्मणः सकाशादेव सूक्ष्माः परि-
च्छिन्नाश्चित्प्रधाना असंख्याता अंशा उच्चनीचत्वभावनावशादुच्चनीच-
रूपेणाग्नेर्विस्फुलिङ्गा इव निरगच्छन् । ततश्चेदं सिद्धम् । स्वरूपभोग-
जीवभोगान् साधयितुं ब्रह्मेच्छा यदाभूत्तदा तत्कृपयानन्दांश ऐश्वर्या-
दिधर्माश्च तिरोभूताः । ततश्च जीवेष्वैश्वर्यतिरोभावेन दीनत्वं पराधी-
नत्वं वीर्यतिरोभावेन सर्वदुःखसहनं यशस्तिरोभावेन सर्वहीनत्वं श्रीति-
रोभावेन जन्मादिसर्वापाद्विषयत्वं ज्ञानतिरोभावेन देहादिष्वहंबुद्धिः
अपस्मारिपुरुषवद्विपरीतज्ञानं च वैराग्यतिरोभावेन विषयासक्तिश्च ।
जीवः प्राकृतेन्द्रियैरग्राह्यः । किंतु योगेन भगवद्दर्शनसंपादयिष्या दृष्ट्या,
ज्ञानदृष्ट्या चेति त्रिधा ग्रहीतुं शक्यते । सच जीवो नित्यः । उत्पत्त्य-
भावात् । यत्र नामरूपसंबन्धस्तत्रैवोत्पत्तिरुच्यते । जीवस्य तु नामरूप-
संबन्धो नास्ति विस्फुलिङ्गवत् तस्योच्चरणकथनात् । उच्चरणं तु
नोत्पत्तिः । अयमात्माजरोमरोमृतः । न जायते म्रियते वा कदाचित् ।

इति श्रुतिभिर्जीवस्य नित्यत्वम् । तस्य जननमरणादिकं सर्वं लाक्षणिकम् ।

७ जीवस्य ज्ञातृत्वम् ।

ज्ञोत एव (ब्र. सू. २।३।१८) इति सूत्रप्रामाण्याज्जीवो ज्ञाता धर्मी ज्ञानं तद्धर्मः । तेन तेजोमयज्योतिःस्वरूपो जीवो विज्ञानमयत्वेन प्रकाशते । ज्ञानरूपधर्मस्य ज्ञातृरूपधर्मिणश्च सूर्यप्रकाशयोरिवाभेदः ।

८ जीवस्य परिमाणम् ।

ब्रह्मसूत्रेषु जीवस्योत्क्रान्तिगत्यागतिकथनात्सोणुरूपो नतु शाङ्करमतवद्विभुः । 'वालाग्रशतभागस्य शतधा कल्पितस्य तु । भागो जीवः स विज्ञेयः' । इति श्रुत्या तदणुत्वं स्पष्टतया प्रतीयते । स एवाणुर्जीवः आनन्दांशप्राकट्ये पुनर्विभुर्भवतीत्यन्यदेतत् । ननु जीवस्याणुत्वस्वीकारे तस्यैकदेशस्थितत्वेन सर्वशरीरे चैतन्यव्याप्त्यभावप्रसङ्ग इति चेन्न तप्तैलस्थितचन्दनस्य तापनिवारकत्ववदुपपत्तेः । मणेरैकदेशस्थितस्य प्रभेव चम्पकगतसुगन्धस्याधिकदेशव्याप्तिरिव वा सर्वशरीरे चैतन्यव्याप्तिसंभवाद्वा । यत्र श्रुत्यादिषु जीवस्य व्यापकत्वेन कथनं तत्र भगवद्वेशादानन्दांशप्रादुर्भावयुक्तो जीवो ग्राह्यः । एवं चानन्दांशतिरोभावदशायां जीवोणुस्तदाविर्भावदशायां तु व्यापकः । यथा यशोदाङ्कस्थितोपि भगवान् बालकृष्णो जगदाधारभूतः । तथैवाराग्रमात्रोपि जीवो व्यापकः ।

९ जीवस्यांशत्वम् ।

अत्र मते 'ममैवांशो जीवलोके जीवभूतः सनातनः ।' अंशो नानाव्यपदेशात् (ब्र. सू. २।३।४३) इति स्मृतिसूत्रप्रामाण्याज्जीवो ब्रह्मणोऽंशः । एवं स्वीकृते शाङ्करमतवत् आभासवादप्रतिबिम्बादिवादकल्पनस्य प्रसङ्ग एव न । नन्वेवं जीवस्यांशत्वस्वीकारे ब्रह्म सावयवं भवेत्ततश्च तन्निरवयवत्वबोधकश्रुतिव्याकोप इति चेन्न यतो ब्रह्मणः सांश-

त्वनिरंशत्वसिद्धान्ते श्रुतीनामेव प्रामाण्यम् । न लौकिकयुक्तीनाम् । अत एवोक्तम्—अलौकिको हि वेदार्थो न युक्त्या प्रतिपद्यते । तपसा वेदयुक्त्या च प्रसादात्परमात्मनः ॥ इति । एतत्प्रामाण्याद्वैदिकयुक्तिसमाश्रये सति एवं प्रतीयते यन्निरिन्द्रियसर्वतोऽक्षिशिरोमुखब्रह्मणः सकाशादग्निविस्फुलिङ्गन्यायेन जडजीवानां निर्गमनम् । तत्प्रकारश्च—स्वतन्त्रब्रह्मणो मूलेच्छया अविकृतसदंशात् जडनिर्गमनम् । अविकृतचिदंशात् जीवनिर्गमनम् । जडनिर्गमनसमये चिदानन्दांशयोर्द्वयोरपि तिरोभावः । जीवनिर्गमनसमये केवलमेकस्यैवानन्दांशस्य तिरोभावः । एवं च जडजीवात्मकमुभयमपि ब्रह्मरूपं ब्रह्माभिन्नं च । अत एवैकविज्ञानेन सर्वविज्ञानसंभवः । एवं चानया व्यवस्थया जीवस्यांशत्वेपि ब्रह्मणो नांशित्वमवयवित्वं वा तस्य विरुद्धधर्माश्रयत्वस्य भूषणत्वादित्यसकृदवादित्थम् । किंच 'पादोस्य विश्वा भूतानि' इति श्रुतौ पादत्वेन जीवानामंशत्वं स्पष्टतया बोधितम् । नन्वेवमंशभूतस्य जीवस्य दुःखमंशब्रह्मणोपि स्यादिति चेन्न यतः सूर्यप्रकाशस्थवटादिवस्तुनो दोषेण यथा सूर्यप्रकाशो न लिप्यते तद्वदत्राप्युपपत्तिः । तत्र यः परमात्मा हि स नित्यो निर्गुणः स्मृतः । न लिप्यते फलैश्चापि पद्मपत्रमिवाम्भसा ॥ कर्मात्मा त्वपरो योसौ मोक्षबन्धैः स युज्यते । अनश्नन्नन्यो अभिचाकशीति । एकस्तथा सर्वभूतान्तरात्मा । न लिप्यते लोकदुःखेन बाह्यः ॥ इत्यादिश्रुतिभिर्ब्रह्मणो निर्लेपत्वबोधनाच्च ।

१० जीवस्यावस्थात्रयम् ।

अस्य जीवस्यावस्थात्रयम् । शुद्धसंसारिमुक्तभेदात् । विस्फुलिङ्गवद्व्युच्चरणोत्तरमानन्दांशातिरोधाने सति, अविद्यासंबन्धात्पूर्ववर्तिन्यामवस्थायां शुद्धजीव इति व्यवहारः । जीवे शुद्धत्वं च अविद्यासंबन्धराहित्यम् । ततोऽस्मिन् जीवरूपे भगवदंशे भगवदैश्वर्यादिषड्गुणांशभूतानामैश्वर्यादीनां हरीच्छया तिरोभावः । 'पराभिध्यानात् तिरोहितं ततो ह्यस्य बन्धविपर्ययौ' (ब्र. सू. ३.१.५) इति तत्त्वसूत्रात् । तदा तेषां मध्ये

केषुचिज्जीवेषु रमणेच्छया संकल्पितस्य बहुत्वभवनस्य सिद्धये उच्चैमा-
वेच्छाविषयीभूतं मुक्त्यधिकाररूपं सूक्ष्मसद्भासनाविशिष्टं दैवत्वं संपादयति
भगवान् । तदैव जीवा मुक्तियोग्या भवन्ति । 'दैवी संपाद्विमोक्षाय'
इति भगवद्वाक्यात् । ततो ह्यविद्यासंबन्धाद्वन्धः । 'बन्धोऽस्याविद्ययानादिः'
इति वाक्यात् । अनादित्वं तु कार्यान्तरापेक्षया । ततो देहेन्द्रियान्तः-
करणप्राणाध्यासाः स्वरूपविस्मृतिश्चेत्यविद्यायाः पञ्च पर्वाणि । तैर्बद्धो
दुःखितः उच्यते नतु जायते अभिमत्यात्मकत्वात् । अस्य जीवसंसार
उच्यते—इति निबन्धात् । ततः सूक्ष्मस्थूलदेहसंबन्धात् संसारिधर्मान्
जन्ममरणादीननुभवन् भगवत्कृपया सत्संगादि लब्ध्वा पञ्चपर्वात्मिकां
विद्यां प्राप्य परमानन्दलक्षणां मुक्तिं लभते । वैराग्यं सांख्ययोगौ च
तपो भक्तिश्च केशवे । पञ्चपर्वेति विद्येयं यया विद्वान् हरिं विशेषत् ।
इति वाक्यात् । तत्र यावत् पञ्चपर्वात्मिकां विद्यां प्राप्नुयात् तावत्संसा-
रीति व्यवहारः । तदग्रे मुक्त इति शास्त्रीयो व्यवहारः । स च मुक्तजी-
वो द्विविधः । जीवन्मुक्तो मुक्तश्चेति । तत्र सनकादयो गताविद्यास्ते
जीवन्मुक्ता उच्यन्ते । येतु व्यापिवैकुण्ठेतरभगवल्लोकनिवासिनस्ते
मुक्ता इत्युच्यन्ते । अन्यच्च जीवा द्विविधाः । दैवा आसुराश्च । तत्र
दैवा अपि द्विविधाः । मर्यादामार्गीयाः पुष्टिमार्गीयाश्च । एतेषां द्विविधा-
नामपि मुक्तौ भेदो वर्तते सच पुष्टिविचारविषये दर्शयिष्यते ॥

११ जीवस्य कर्तृत्वभोक्तृत्वे ।

यतः सर्वधर्मविशिष्टं ब्रह्म कर्तृ भोक्तृ च ततस्तदंशो जीवोपि कर्ता
भोक्ता चेति सिद्धम् । कर्ता शास्त्रार्थवच्चात् (ब्र. सू. २।३।३३) इति
ब्रह्मसूत्रे तस्य कर्तृत्वं कण्ठरवेणोच्यते । 'विज्ञानेन विज्ञानमादाय' इति
श्रुतावपि तत्कर्तृत्वमुपपादितम् । बुद्ध्यादिकरणेषु तु साधनत्वं न कर्तृत्वं
जडत्वात् । केवलं बुद्ध्यादिसाधनसंबन्धे जीवस्य कर्तृत्वं प्रादुर्भवति । यथा
दण्डादिसाधनसंबन्धे कुलालस्य कर्तृत्वम् । ननु जीवस्य कर्तृत्वाङ्गीकारे स
केवलं हितमेव कुर्यात् लौकिकवत् । अत्र तु हिताहितोभयकरणं दृश्यते तेन

न तत्कर्तृत्वं घटत इति चेन्न । पराधीननेत्रेन्द्रियेणैष्टानिष्टदर्शनमिव सामर्थ्यतिरोभाववता जीवेन, इष्टानिष्टोभयकरणस्य दुर्वारत्वात् । नन्वेवं पराधीनत्वात्तस्यानिर्मोक्षप्रसंग इति न च वाच्यम् । 'ब्रह्मण्याधाय कर्माणि सङ्गं त्यक्त्वा करोति यः । लिप्यते न स पापेन पद्मपत्रमिवाम्भसा ॥' इति भगवदुक्तरीत्या कर्मकरणे लोपाभावेन मोक्षस्य सुप्रापत्वात् । किंच केवलं कर्तृत्वं न दुःखरूपम् । ब्रह्मरूपत्वात्तस्य । यथा तक्षा स्वयं रथं निर्माय तमारुह्य विहरति तथैव जीवस्य भोक्तृत्वमपि । उभे अपि कर्तृत्व-भोक्तृत्वे मुख्ये न शाङ्करमतवदौपाधिके ॥

१२ जीवब्रह्मणोरभेदः ।

ब्रह्म पूर्णप्रकटानन्दम् जीवस्तु तिरोहितानन्द इति द्वयोर्भेदः प्रागवादि । यदा तु जीवेऽप्यानन्दांश आविर्भवति तदोभयोर्जीवब्रह्मणोः साम्यादैक्यं सुलभमेव । एवमभेदस्वीकारे जहदजहल्लक्षणादिकं नोररी-कर्तव्यं भवति । सर्वे वेदा ब्रह्मणोनवगाह्यमाहात्म्यमेव बोधयितुं प्रवृत्ताः । 'सर्वं खल्विदं ब्रह्म' इति श्रुत्याविर्भूतानन्दांशे जीवे ब्रह्मत्वं बोध्यते । तिरोहितानन्दावस्थायां तु तत्र ब्रह्मत्वं नास्ति । अत एव 'अधिकं तु भेदनिर्देशात्' (ब्र. सू. २।१।२२) इति सूत्रे ब्रह्मणो-पेक्षया जीव आधिक्यम् । 'न तत्समश्चाभ्यधिकश्च दृश्यते' इति श्रुत्या तत्समाभ्यधिकराहित्यं चोक्तम् । एवं चांशांशिभावेनैव जीवब्रह्म-णोरभेदः श्रुत्या बोध्यते । तेनैवैकविज्ञानात्सर्वविज्ञानं संगच्छते । मता-न्तरवत् 'तत्त्वमसि' इत्येव न महावाक्यम् । किंत्वखिलं प्रकरणम् । ततश्च विरुद्धधर्माश्रयतयांशांशिभावेनैक्यम् । आनन्दांशप्रादुर्भावे जीवो ब्रह्मरूप एव तेनाभेदः सुलभः । तथा चोक्तम् । आनन्दांशाभिव्यक्तौ तु तत्र ब्रह्माण्डकोटयः । प्रतीयेरन् परिच्छेदो व्यापकत्वं च तस्य तत् ॥ यथा बाल्ये विद्यमानं पुंस्त्वं यौवने प्रादुर्भवति तद्वत् जीवे विद्यमान एवानन्दांशो भक्त्यादिभिः प्रकटो भवति । तदुक्तम् 'संपद्याविर्भावः स्वेन शब्दात्' (ब्र. सू. ४।४।१) इति सूत्रे । एवमाविर्भावेन

व्यवस्थानङ्गीकारे आनन्दांशस्य सर्वदा विद्यमानत्वस्वीकारे च संसारवस्थाया असंभवो भवेत् । जीवास्यानन्दांश एव नेति पक्षे स्वीकृते मोक्षस्यासंभवः । ब्रह्म सानन्दं जीवो निरानन्द इति तृतीयकल्पस्वीकारे ' ब्रह्मैव सन् ब्रह्माप्येति ' इति श्रुतिविरोधः । अतोऽस्मदुक्तपक्ष एव स्वीकार्यः । सर्वश्रुतिसमन्वयात् । स चायं साच्चिचिरोभूतानन्दात्मको जीवो वस्तुतो ब्रह्मरूपो मोक्षदशाया सच्चित्प्रकटानन्दो भूत्वा ब्रह्मणा सहाभेदं लभते । न केवलं जीवस्यैव ब्रह्मणानन्यत्वं वेदसंमतमपि तु सर्वस्य जीवजडात्मकस्य । सर्वमतसंग्रहश्लोकः । शुद्धाद्वैतमार्तण्डे—केचित्तत्त्वमसीति वाक्यविषये तत्त्वपदे लक्षणां, केचित्तत्र ङसो लुक् विदधते भाष्यं तु केचिज्जगुः । केचिच्चिद्विषयादभेदमपरे छिन्दन्त्यतत्त्वं पदम् सिद्धान्ते तु सुवर्णवज्जगदिदं ब्रह्मैव जीवस्तथा ॥ १ ॥ अत्र प्रकाशः—केचित् शंकराचार्यादयः सोऽयं देवदत्त इतिवज्जहदजहल्लक्षणां स्वीकुर्वन्ति । केचित् रामानुजमाध्वशैवास्तस्य त्वं तत्संबन्धी त्वमिति विग्रहार्थं ङसो लुक् विदधते । संबन्धश्च सेव्यसेवकभावः । केचिन्निम्बार्कादयश्चिद्विषयाच्चित्तसाधर्म्यादभेदः । केचिन्माध्वैकदेशिनः ' अतत्त्वमसि ' इति पदं छिन्दन्ति । तदर्थस्तु—तद्ब्रह्म त्वं नासि किं तर्हि जीवोऽसीत्यर्थः । सिद्धान्ते (वाल्लभमते) सुवर्णस्यांशाः सुवर्णरूपास्तथा ब्रह्मांशं जगद् ब्रह्मैव तथा जीवोपि चिदंशो ब्रह्मानेन वाक्येन बोध्यत इत्यर्थः ।

जगत् ।

१३ जगत्सत्यत्वम् ।

अत्र मते सदेव सोम्येदमग्र आसीत् यदिदं किंच तत्सत्यमित्याचक्षते इत्यादिश्रुतिभिर्जगतः सत्यत्वम् । ' यत्सत् तदेवोपलभ्यते ' इति युक्तिरपि जगत उपलभ्यमानत्वात्सत्यत्वबोधिका । यथा घटो मृत्तिकाप्रकारः सन् । तथैव जगदपि ब्रह्मप्रकारत्वात्सत्यम् । तत्पूर्वमव्याकृतमासीत् ततो व्याकृतमभवत् । ' असद्वा इदमग्र आसीत् । इति श्रुतिरपि न जगतोऽसत्त्वं बोधयति तत्रत्यासीत्पदसामर्थ्यात् । ' जगद्ब्रह्म-

णोरुभयोः कार्यकारणत्वेन संबन्धः सच समवायः । संबन्धस्य द्विनिष्ठ-
त्वाच्चित्यत्वाच्च द्वयोः सत्त्वमवश्यं स्वीकर्तव्यम् । यतः कार्यं कारणेन
समवेतमेवोत्पद्यत इति नैयायिकराद्धान्तः । अतो जगत्सत्यत्वमेवाङ्गी-
कर्तव्यम् । ' तदात्मान ५ स्वयमकुरुत ' इति श्रुतिस्थात्मशब्दो जगतः
सत्यत्व एव स्वारसिकः । पटस्य विद्यमानत्वेपि संवेष्टनदशायां यथा
न ग्रहणं विस्तारदशायामेव ग्रहणं तद्वत् जगतो नित्यत्वेन सत्यत्वेपि
तिरोभावदशायामग्रहणम् । आविर्भावदशायामेव ग्रहणम् । एतत्
' पटवच्च ' (ब्र. सू. २।१।१९) इति सूत्रेण ज्ञाप्यते । नाभाव
उपलब्धेः (ब्र. सू. २।२।२८) इति ब्रह्मसूत्रेणोपलभ्यमानत्वाज्जगतो-
भावो नेति ज्ञाप्यते । नन्वेवमुपलब्धिद्वारा सत्यत्वाङ्गीकारे स्वाश्रिक-
पदार्थानामपि सत्यत्वापात्तिरिति चेन्न । स्वाश्रिकपदार्थानां स्वप्नान्ते
विपर्ययदर्शनात् जगतस्तथा दर्शनाभावाच्च । तदेवोक्तम् ' वैधर्म्याच्च
न स्वप्नादिवत् ' (ब्र. सू. २।२।२९) इति सूत्रयता बादरायणेन ।
जगतोसत्यत्वे मोक्षप्रवृत्तिरपि व्याघातघटिता स्यात् । तस्या जगदन्त-
र्गतत्वात् । ननु वासनावशादसत्यत्वेपि मोक्षप्रवृत्तिरिति चेन्न । जगद-
भावे वासनानामप्यभावात् । अनादिवासनास्वीकारेन्वपरम्पराप्रसक्तेश्च ।
एवंच जगद्विना वासनाया असंभवेन वासनां विनापि जगत्प्रतीतिश्चे-
त्थन्वयव्यतिरेकाभ्यां जगतः सत्यत्वम् । ' यतो वा इमानि भूतानि
जायन्ते ' ' जन्माद्यस्य यतः शास्त्रयोनित्वात् ' (ब्र. सू. १।१।२)
' जन्माद्यस्य यतः ' अन्वयादितरतः ' तदात्मान ५ स्वयमकुरुत ' ' स ह एतावा-
नास ' ' अहं सर्वस्य जगतः प्रभवः प्रलयस्तथा ' । इति श्रुतिसूत्रादिप्रामा-
ण्याज्जगतः परमेश्वरादाविर्भावः । तत्क्रमोपि श्रुतौ ' तस्माद्वा एतस्मादा-
त्मन आकाशः संभूतः ' इत्यादिना पृथक् पृथक् दर्शितः आविर्भावद-
शायामपि यथा घटरूपेण परिणममाना भृत्तिका तथैव ब्रह्माविकृतमेव
जगद्रूपेण परिणमते । तदुक्तम् ' पूर्णमदः पूर्णमिदं पूर्णात्पूर्णमुदच्यते ।
पूर्णस्य पूर्णमादाय पूर्णमेवावशिष्यते । ' इति श्रुत्या । अयमर्थः ।
पूर्णादेव ब्रह्मणो जगत उदञ्चनं पूर्णस्य पूर्णत्वं गृहीत्वापि तस्य पूर्णत्व-

मवशिष्यते ईदृशमनवगाह्यमाहात्म्यं ब्रह्म । 'सर्वं खल्विदं ब्रह्म तज्जलान्' इति श्रुत्या ब्रह्मण एव जगदाविर्भावादिकं बोध्यते । अतो जगतः सत्यत्वम् । अभेदबोधकश्रुतिभिरपि जगतः सत्यत्वमङ्गीकर्तव्यम् । अन्यथा सत्यासत्ययोर्जगद्ब्रह्मणोरभेदाभावप्रसंगः । यतः सत्यासत्ययोरभेदो युक्तिपराहतः । अत एव—'तदेतदक्षयं नित्यं जगन्मुनिवराखिलम् ।' इति जगतो नित्यत्वं भगवता कण्ठरवेणोक्त्वा जगदसत्यत्ववादिनः 'असत्यमप्रतिष्ठं ते जगदाहुरनीश्वरम् ।' इत्युक्त्वासुरत्वेन निन्दिताः । जगदुत्पत्तिरित्थम्—सच्चिदानन्देति त्रयात्मकस्य ब्रह्मणश्चिदानन्दांशयोस्तिरोभावे केवलसदंशाद्भगवदिच्छया जगत्प्रादुर्भावः । न प्रकृतेः परमाणुभ्यो विवर्तवादेन वा जगदुत्पत्तिः । एवं च निर्गुणमविकृतं ब्रह्मैव जगत उपादानं निमित्तं च कारणम् । किंच तत् जगत् भगवत एवाधिभौतिकं स्वरूपं यतो भगवानेव सर्वभवनसमर्थया विचित्रशक्त्या जगद्रूपेण प्रतीयते । तदुक्तं श्रुतौ—'इन्द्रो मायाभिः पुरुरूप ईयते' इति । अस्मिन्मते जगद्रूपेण परिणामेपि ब्रह्माणि न विकारः । अत्र दृष्टान्ताः । ऊर्णनाभिकामधेन्वाहिकुण्डलकल्पवृक्षचिन्तामणिमन्त्रप्रभृतयः । यथा कामधेन्वादयो विकृतिं विनैव तत्तद्रूपेण परिणमन्ते तद्वद् ब्रह्मापि अविकृतमेव नामरूपात्मकजगद्रूपेण परिणमते । 'सर्वं खल्विदं ब्रह्म' इत्यनेन नामात्मके, अक्षरपदवाक्यादिशब्दसृष्टिसमावेशः । रूपात्मके आकाशादिभौतिकसृष्टेः समावेशः । आकाशादिका तेजआदिका च श्रुतौ विविधं वर्ण्यमाना सृष्टिर्भगवन्माहात्म्यातिशयं द्योतयति ।

१४ जगत्संसारयोर्भेदः ।

अत्र मते जगद् भिन्नं संसारश्च भिन्न इति स्वीक्रियते । अयं जगत्संसारयोर्भेदः कस्मिन्नपि मते न ज्ञातचरः । एतत्पृथक्त्वं श्रीवल्लभाचार्यैरेव श्रुतिसूत्रादिसमन्वयेन प्रकटीकृतम् । जगत्संसारयोर्भेदो लक्षणपृथक्त्वेन ज्ञायते । तथाहि—ईश्वरेणेच्छया चिदानन्दांशतिरोभावेन सदंशात्

प्रादुर्भावितं यत्तज्जगत् । पञ्चपर्वीतमकाविद्यया जीवेन कल्पितोऽहंताममता-
 त्मकः संसारः । स्वरूपाज्ञानं देहाध्यासः इन्द्रियाध्यासः प्राणाध्यासः
 अन्तःकरणाध्यास इत्येवमविद्यायाः पञ्च पर्वाणि । तत्र संसारस्या-
 विद्याकल्पितत्वाज्ज्ञानेन नाशः । जगतस्तु ब्रह्मरूपत्वाच्च नाशः ।
 न द्वैतमविद्याजन्यम् । किंत्वहं भिन्नोऽस्मादिदं वास्माद्भिन्नमिति द्वैतज्ञान-
 मविद्याजन्यमतस्तदेव ज्ञानेन नश्यति । अनेनाविद्याजन्येन द्वैतज्ञानेन
 जीव एव बाध्यते न ब्रह्म । तदुक्तम्—अज्ञानेनावृतं ज्ञानं तेन मुह्यन्ति
 जन्तवः । इत्यादौ । यद्यपि जीवोत्पत्तावविद्याया न कारणत्वं तथाप्यान-
 न्दांशतिरोभावे सोविद्यया बाध्यते । ततः स संसारीत्यभिधीयते । वस्तुतः
 संसारित्वाभिवेप्यविद्याध्यासात्तस्य संसारित्वाभिमानः संपद्यते । अस-
 द्रूपोयमभिमान एवाहंताममतात्मकः संसारोविद्याकार्यत्वाज्ज्ञानेन नश्य-
 ति । किंच कारणभेदादपि जगत्संसारयोर्भेदः । तथाहि । जगत उपा-
 दानकारणं ब्रह्म । निमित्तकारणं ब्रह्मशक्तिः । अथवा शक्तिशक्ति-
 मतोर्भेदादुभयविधमपि कारणं ब्रह्मैव । संसारस्य तु कल्पितत्वात् उपादान-
 कारणं नास्ति । निमित्तकारणमविद्या । संसारनाशे जगतो न कापि
 क्षतिः । न वा विपरिवृत्तिः । ज्ञानोत्पत्तिपर्यन्तं संसारोवातिष्ठते । मुक्तौ
 तल्लयः । जगतस्तु लयः परमात्मेच्छानुसारं तिरोधानदशायाम् । पूर्वोक्त-
 पञ्चपर्वीतमकाविद्याया वैराग्यसांख्ययोगतपः—प्रेमाख्यपञ्चपर्वीतमकाविद्यया
 निवृत्तौ तज्जन्यसंसारनिवृत्तिः । संसारनिवृत्तौ जीवन्मुक्तिः तस्यां
 संसारजन्यानां देहेन्द्रियप्राणान्तःकरणाध्यासानामेव निवृत्तिः । देहाद-
 यस्तु न नश्यन्ति । यतस्ते जगदन्तःपातिनः । संसार एव सुखदुःखा-
 त्मको न जगत् । अत एव जीवन्मुक्तौ जगतः सत्यत्वेपि न सुखदुःखा-
 नुभवः । एवं द्वैतं निन्द्यते यत्र तासां जगत्सत्यत्वं बोध्यते यत्र तासां च
 श्रुतीनां संगतिर्भवति । नाणुमात्रापि लक्षणाश्रयणीया भवति । निन्दा-
 बोधिन्यः श्रुतयः संसारनिन्दकाः ।

१५ अविष्कृतपरिणामवादः ।

कनकमृत्साकामधेनुकल्पवृक्षोर्णनाभिविन्तामण्यादय इव स्वयम-

विकृतं सन्निर्गुणं सच्चिदानन्दं ब्रह्मैव विपरिणमते जगद्रूपेणेति सिद्धान्तो-
स्मिन्मते मतान्तरवदारम्भविवर्तादयो वादास्तु नाङ्गीक्रियन्ते । तथा सति
परमाण्वादीनां जगदुपादानानां जडत्वाज्जडवादप्रसंगः । यथा सुवर्णं
कटकचक्रादिविपरिणामदशायां सुवर्णत्वाच्च हीयते न विकारं लभते
च तद्वद् ब्रह्म जगद्रूपेण विपरिणामेऽप्यविकृतम् । अयमविकृतपरिणामवादः
श्रुतिभगवद्गीतावादायणसूत्रश्रीमद्भागवतेतिप्रस्थानचतुष्टये तत्र तत्रोप-
लभ्यते । एकमेवाविकृतं कारणं नानाकार्थरूपं भवति । तच्च नानाभूतं
कार्थं तिसृष्वपि अवस्थासु कारणरूपमेव तिष्ठतीत्यविकृतपरिणामवादस्य
परमं रहस्यम् । अयं वादः श्रुतिस्मृतिसूत्रभागवतेतिप्रस्थानचतुष्टये
गृहीत इति पूर्वमुक्तम् । तानि वचांस्यधुना प्रदर्शयन्ते ।

श्रुतौ तावत् । एकं साद्विधा बहुधा वदन्ति (अनेन वाक्येन ब्रह्मण एव
माहात्म्यं बोधितं न मायायाः) विश्वकर्मा विश्वदेवा महानसि (अनया
श्रुत्यात्र ब्रह्मणः सर्वात्मकत्वं सर्वदेवात्मकत्वं चोक्त्वा ब्रह्ममाहात्म्यो-
पदेशः) । यास्काचार्योपि—माहात्म्याद् देवताया एक आत्मा बहुधा स्तूयते ।
एकस्यात्मनोऽन्ये देवाः प्रत्यङ्गानि भवन्तीति ब्रह्मणो माहात्म्यं ज्ञापयति ।
असद्वा इदमग्र आसीत्ततो वै सद्जायत (अनया श्रुत्याव्यक्तं जगत् व्यक्तमभू-
दित्युक्तम्) । ब्रह्म देवानजयत् (अनया श्रुत्या ब्रह्मणः कारणत्वं बोध्यते) ।
ब्रह्म विश्वमिदं जगत् (अनया श्रुत्या जगतो ब्रह्मत्वं बोध्यते) । तमेव
भान्तमनुभाति सर्वं तस्य भासा सर्वमिदं विभाति (इति वाक्यद्वयेन
सर्वप्रकाशकत्वं ब्रह्मणो बोध्यते) । अतो न सर्वथा निर्गुणत्वं ब्रह्मणः ।
सर्वकामः सर्वगन्धः सर्वरसः सर्वकर्ता सर्वभोक्ता यः स सर्वविद्,
(अनया श्रुत्या ब्रह्मणः सर्वाश्रितत्वं बोध्यते) । मायया ते सर्वे धर्मा भासन्त
इत्यपि न । परास्य शक्तिर्विविधैव श्रूयते स्वाभाविकी ज्ञानबलक्रिया
चेति श्रुतेः सर्वकर्तृत्वादीनां स्वाभाविकधर्मत्वात् । अणोरणीयान् महतो
महीयान् अपाणिपादो जवनो ग्रहीता । पश्यत्यचक्षुः स शृणोत्यकर्णः ॥
(अनया श्रुत्या ब्रह्मणो विरुद्धधर्माश्रयत्वं बोध्यते) । एकमेवाद्वितीयं
ब्रह्म एकोहं बहु स्यां प्रजायेय, एकाकी न रमते स द्वितीय-

मैच्छत् । स ह एतावानास) इति श्रुतिभिरेकस्मादेवाविकृत-
ब्रह्मणो जगद्रूपेण परिणामो बोध्यते । तदैक्षत सोकामयत नाम-
रूपे व्याकरवाणि (अनया श्रुत्या ब्रह्मणो नामरूपात्मकपरिणामः)
तदात्मानं स्वयमकुरुत । स ह एतावानास । ऐतदात्म्यमिदं सर्वम् । यद्य-
मात्मा तत्त्वमसि (इत्यादिश्रुतिभिर्ब्रह्मण एव कार्यरूपत्वेन विपरिणामोऽ-
भेदश्च कार्यकारणयोरिति बोध्यते) एष ह्येवानन्दयाति । एतस्यैवा-
नन्दस्यान्यानि भूतानि मात्रामुपजीवन्ति (इत्यादिश्रुत्यानन्दमयं ब्रह्मैव
सर्वकारणम्) एको देवः सर्वभूतेषु गूढः (अनया श्रुत्या ब्रह्मणः सर्वा-
न्तर्यामित्वम्) सर्वं खल्विदं ब्रह्म । तज्जलान् । सन्मूलाः सोम्येमाः
प्रजाः सदायतनाः सत्प्रतिष्ठाः । कथमसतः सज्जायेत । तत्सत्यमित्या-
चक्षते । सर्वं सर्वमयं सर्वे जीवाः सर्वमयाः (इत्यादिश्रुतिभिः सर्वजगतो
ब्रह्ममयत्वं बोध्यते) ।

श्रीमद्भगवद्गीतासु ' अहं सर्वस्य जगतः प्रभवः प्रलयस्तथा ।
भवन्ति भावा भूतानां मत्त एव पृथग्विधाः । मम योनिर्महद् ब्रह्म तस्मि-
न्गर्भं दधाम्यहम् । अहं बीजप्रदः पिता । वासुदेवः सर्वमिति स महात्मा
सुदुर्लभः ' । इत्यादिवाक्यैरयमेव वादः स्पष्टतया प्रदर्श्यते ।

श्रुतिस्मृतिसिद्धेहानिर्णयिकेषु ब्रह्मसूत्रेष्वपि—अयमेव वादो ज्ञाप्यते ।
तानि च सूत्राणि—जन्माद्यस्य यतः शास्त्रयोनित्वात् (ब्र. सू. १।१।२) ।
तत्तु समन्वयात् (ब्र. सू. १।१।३) कामाच्च नानुमानापेक्षा (ब्र. सू.
१।१।१७) आत्मकृतेः परिणामात् (ब्र. सू. १।४।२६) । योनिश्च
हि गीयते (ब्र. सू. १।४।२३) । आत्मनि चैवं विचित्राश्च हि (ब्र. सू.
२।१।२८) तदनन्यत्वमारम्भणशब्दादिभ्यः (ब्र. सू. २।१।१४) ।
सर्वोपेता च तद्दर्शनात् (ब्र. सू. २।१।३०) सर्वधर्मोपपत्तेश्च (ब्र. सू.
२।१।३७) वैधर्म्याच्च न स्वप्नादिवत् (ब्र. सू. २।२।२९) माया-
मात्रं तु कात्स्न्येन (ब्र. सू. ३।२।३) प्रकृतैतावत्त्वं प्रतिषेधति ततो
ब्रवीति च भूयः (ब्र. सू. ३।२।२२) प्रकाशाश्रयवद्वा तेजस्त्वात्
(ब्र. सू. ३।२।२८) इत्यादीनि ।

चतुर्थप्रस्थाने श्रीमद्भागवतेपि—जन्माद्यस्य यतोन्वयादितरतः ।
 (इत्यादिमङ्गलाचरणश्लोकेन जगत्कर्तुः सत्यस्य परब्रह्मणो ध्यानम्)
 त्वध्यग्र आसीत् । इत्यादिश्लोकेनादिमध्यावसानेषु जगत् भगवद्रूप-
 मित्येव बोध्यते । यथा हिरण्यं बहुधा । यथा सुवर्णं सुकृतम् । इत्यादि-
 श्लोकेषु—अस्यैवाविकृतपरिणामवादस्योपदेशः । क्रीडार्थमात्मन इदं
 त्रिजगत्कृतं ते । विश्वस्य कर्ता भुवनस्य गोप्ता । भूतानि विष्णुर्भुवनानि
 विष्णुः । (इत्यादिश्लोकैरस्यैव वादस्य शुद्धाद्वैतमतस्य च द्योतनम्) एवं
 प्रस्थानचतुष्टयेस्य वादस्य ग्रहणम् । तथा चैतन्मतमेव प्रस्थानचतुष्टये
 परिगृहीतमिति स्पष्टं प्रतीयते ।

१६ आविर्भावतिरोभाववादः ।

अनुभवविषयत्वयोग्यता—आविर्भावः । तद्विषयत्वयोग्यता तिरो-
 भावः । इत्याविर्भावतिरोभावयोर्लक्षणे विद्वन्मण्डने प्रोक्ते । इमावावि-
 र्भावतिरोभावौ ब्रह्मणः शक्ती । तथा चोक्तम्—आविर्भावतिरोभावौ शक्ती
 वै मुरवैरिणः । इति । एवंच निर्गुणमविकृतं नित्यशक्तिमद्ब्रह्माविर्भावतिरो-
 भावाभ्यामक्षरजीवजगद्रूपैः स्वेच्छावशात्क्रीडाति ततो जगतो नित्यत्वम् ।
 तदुक्तं विष्णुपुराणे—तदेतदक्षयं नित्यं जगन्मुनिवराखिलम् । आविर्भाव-
 तिरोभावजन्मनाशविकल्पवत् ॥ आविर्भावतिरोभावेत्यस्यैव प्रपञ्चो
 जन्मनाशेति । जन्मशब्दगतजन्धातोः प्रादुर्भाववाचकत्वम् । ‘जनी
 प्रादुर्भावे’ इति पाणिन्यनुशासनात् । तथा नाशशब्दगतनशधातोर्-
 दर्शनवाचकत्वेन तिरोभावपर्यायकत्वम् । ‘णश् अदर्शने’ इति पाणि-
 न्यनुशासनात् । एतयोराविर्भावतिरोभावयोर्भगवच्छक्तिवादानित्यत्वादिकं
 न शङ्क्यम् । किं चायं वादः श्रीमन्महाभारते पाञ्चरात्रादौ च समु-
 पलभ्यते ।

१७ भक्तेर्निरूपणं तन्माहात्म्यं च ।

अस्मिन्मते केवलज्ञानापेक्षया केवलभक्तेर्गरीयस्त्वम् । तथा
 ज्ञानयुक्तभक्तेः परममाहात्म्यम् । एतावतापि भक्तेरेव गरिष्ठत्वं स्वी-

क्रियते । यथैकस्यैव सच्चिदानन्दात्मकस्य निर्गुणब्रह्मणा रूपत्रयं रम-
णार्थमाधिभौतिकाध्यात्मिकाधिदैविकभेदेन (आधिभौतिकं जगत् ।
आध्यात्मिकम् अक्षरब्रह्म । आधिदैविकं परब्रह्म) । एवं रमणार्थमेवा-
धिभौतिकाध्यात्मिकाधिदैविकभेदेन मार्गत्रयम् । तथाहि—आधिभौतिक-
मार्गः कर्म । आध्यात्मिकमार्गो ज्ञानम् । आधिदैविकमार्गो भक्तिः । तत्र
प्रथमेनाधिभौतिकमार्गेण कर्मणा प्रायोधिभौतिके जगति पुनः पुनरा-
वृत्तिर्विषयानन्दप्राप्तिश्च ‘अयं शरीर आत्मा एभ्योङ्गेभ्यः संप्रमुच्य
पुनः प्रतिन्यायं प्रतियोन्याद्रवाति प्राणायैव ’ ‘तं विद्याकर्मणी सम-
न्वारभेते पूर्वज्ञा च ’ प्राप्यान्तं कर्मणस्तस्य यत्किंचेह करोत्ययम् ।
तस्माल्लोकात्पुनरेत्यस्मै लोकाय कर्मणे ॥ इत्यादिप्रामाण्यात् । द्वितीये-
नाध्यात्मिकमार्गेण ज्ञानेन ब्रह्मण आध्यात्मिकस्वरूपेक्षरब्रह्मणि जीवस्य
लयः पुनरावृत्तेरभावश्च । अनावृत्तिः शब्दात् (ब्र. सू. ४।४।२२)
इति सूत्रप्रामाण्यात् । तृतीयेन सर्वोत्तमेनाधिदैविकमार्गेण भक्तिरूपेणा-
धिदैविकस्वरूपेण परब्रह्मणा पुरुषोत्तमेन सह सहभावपूर्वककृपानन्द-
प्राप्तिः । अत्र भगवदिच्छया पुनरुद्धरणं प्राप्ता अक्षरब्रह्मणि लीना
ज्ञानिजीवा अप्यागच्छन्ति । एवंच यद्यपि संसारे ज्ञानिनामनावृत्ति-
स्तथाप्यक्षरब्रह्मणोपि श्रेष्ठेन परब्रह्मणा सह कृपानन्दलाभार्थं भगव-
दिच्छयागमनं भवति । ज्ञानिनः अक्षरब्रह्मैव परमं फलं सच्चिदानन्दत्व-
देशकालापरिच्छिन्नत्वस्वयंप्रकाशत्वगुणातीतत्वादिधर्मवदस्तीति मन्यन्ते ।
भक्तास्तु—अक्षरब्रह्म परब्रह्मणः पुरुषोत्तमस्य धामेति जानन्ति । पूर्वोक्त-
मेव ज्ञानं प्रमाणसंबद्धम्—अव्यक्तोक्षर इत्युक्तस्तमाहुः परमां गतिम् ।
यं प्राप्य न निवर्तन्ते तद्धाम परमं मम ॥ इत्युक्तेः । ज्ञानिनोक्षरब्रह्मैव
‘अहं ब्रह्मास्मि’ इति रूपेण भावयन्ति । भक्तास्तु तन्मनस्कास्तदाला-
पास्तद्विचेष्टास्तदात्मकाः भूत्वा ‘आक्षिप्ताचित्ताः प्रमदा रमापतेस्तास्ता
विचेष्टा जगृहुस्तदात्मिकाः’ । इति सर्वा भगवत्कृतलीलाः स्वयमेव
कुर्वन्ति । एतेषां मार्गत्रयवर्तिनां जीवानां व्युच्चरणमार्गोपि परस्परं भिन्नः ।
कर्ममार्गीयजीवा मूलेच्छातो व्युच्चरन्ति । ज्ञानमार्गीया वाणीतः ।

भक्तिमार्गीयास्तु—आधिदैविकस्वरूपस्य भगवतः शरीरात् । एतेषां त्रयाणां क्रमशो निष्ठात्रयम् । हरिः सर्वं सम्यगेव करिष्यतीति सम्यग्विवेकेन चित्तप्रसादो लम्बनीय इति कर्ममार्गीयनिष्ठा । मरणपर्यन्तं दुःखत्रयं सोढव्यं सर्वत्राखण्डं शुद्धाद्वैतमनुभवनीयमिति ज्ञानमार्गीयनिष्ठा । ऐहिकपारलौकिकसर्वकर्मसु कर्मणा वाचा मनसापि हरिरेव शरणीकरणीयः । तदनन्याश्रयता संपादनीया । श्रीकृष्णप्रसादो लम्बनीयश्चेति भक्तिमार्गीयनिष्ठा । कर्ममार्गे विवेको ज्ञानमार्गे धैर्यम् । एते उभे अपि भक्तेरङ्गभूते तत्परिपोषके च । भक्तिज्ञानाद्गरीयसी यतो ज्ञानेनाक्षरब्रह्मप्राप्तिः । भक्त्या तु परब्रह्मणा श्रीकृष्णेन सह क्रीडारसानुभवः । मोक्षार्थं श्रवणादिभक्तिस्तु मर्यादामार्गान्तर्गतैव सोपाधिकत्वात् । तत्रोत्कटस्नेहाभावात् । मुक्तिदातृत्वेनैव भगवति तेषां स्नेहोतो निरुपधिप्रेमाभावात्तेषां मुक्तिरेव फलं नतु क्रीडायामन्तर्भावः । कदाचिद्भक्तिमाहात्म्यान्मुक्तीच्छानिवृत्तावपि तद्भक्तेः साधनमार्गीयत्वात्तत्र मुक्तिरेव फलं स्यात् । ‘अनिच्छतो मे गतिमर्षीं प्रयुङ्क्ते । अन्ते मुक्तिरेव भवित्री’ इति वाक्यप्रामाण्यात् । ज्ञानेनाक्षरब्रह्मप्राप्त्यनन्तरं भगवादिच्छया तस्य भक्ताववतारो भवति । स च ज्ञानिभक्तः केवलज्ञानिनः श्रेष्ठः । अत एव वक्ष्यमाणवाक्यानि संगच्छन्ते । ‘माहात्म्यज्ञानपूर्वस्तु सुदृढः सर्वतोधिकः । स्नेहो भक्तिरिति प्रोक्तः ।’ ‘ब्रह्मविदाप्नोति परम् ।’ ‘ब्रह्मभूतः प्रसन्नात्मा न शोचति न काङ्क्षति । समः सर्वेषु भूतेषु मद्भक्तिं लभते पराम् ।’ ‘मुक्तोपमृष्यव्यपदेशात्’ (ब्र. सू. १।३।२) मुक्तानामपि सिद्धानां नारायणपरायणः । सुदुर्लभः प्रशान्तात्मा कोटिष्वपि महामुने ॥ जन्मान्तरसहस्रेषु तपोध्यानसमाधिभिः । नराणां क्षीणपापानां कृष्णे भक्तिः प्रजायते ॥ आत्मारामाश्च मुनयो निर्ग्रन्था अप्युरुक्रमे । कुर्वन्त्यहैतुकीं भक्तिमित्थंभूतगुणो हरिः ॥ इति । श्रीमद्वल्लभाचार्यैरपि तत्त्वदीपनिबन्धनेनैवाशयेन ‘ज्ञानी चेद्भजते कृष्णं तस्मान्नास्त्यधिकः परः’ । इति । अयमेवार्थः ‘संपद्याविर्भावः स्वेन शब्दात्’ (ब्र. सू. ४।४।१) इति ब्रह्मसूत्रेण विशदीक्रियते । एवं ज्ञानेनाक्षरब्रह्माप्त्याऽविद्याया

निवृत्तौ प्राकृतधर्मराहित्ये पुरुषोत्तमप्राप्तौ योग्यता संपद्यते । ब्रह्मज्ञाना-
नन्तरमपि न सर्वेषां भगवद्भक्तिलाभः । अपि तु यामिच्छति भगवांस्ते-
नैव तत्प्राप्तिः । यमेवैष वृणुते तेन लभ्य इति श्रुतेः । एवं च वरणं
विना कदाचिदपि न भक्तिप्राप्तिः 'मुक्तिं ददाति कर्हिंचित्स्म न भक्ति-
योगम् ।' इत्युक्तेः । अन्येनापि प्रकारेण ज्ञानाद्भक्तेराधिक्यं द्योत्यते ।
तथाहि—अध्यासो द्विविधः जीवकृतो भगवत्कृतश्च । तत्र जीवकृताध्या-
सस्यैव ज्ञानेन निवृत्तिः । भगवत्कृताध्यासस्य तु भगवादिच्छास्यैव निवृत्तिः ।
सा च भगवदिच्छा नाम वरणेन भक्तिमार्गे स्वीकारः । भक्तिरपि वासु-
देवस्यैव श्रेष्ठा तस्यैव चित्ताधिष्ठातृत्वात् ।

भक्तिमार्गेण भक्ताः प्रभुसमीपं गच्छन्ति । तत्र भगवत्प्राकट्ये
सति प्रथमं नेत्राभ्यां मनसा च श्रीमुखसुधापानेन परमः प्रमोदो भक्त-
चित्तेष्वाविर्भवति । ततोनिर्बचनीयस्य कस्यचिद्भावस्योत्पत्तिः । ततः
सर्वैरिन्द्रियैर्भगवत्स्वरूपेण सह संभाषणादिसंगमेच्छा संभवति । स च सर्वो
मनोरथो भगवता पूर्यते तदेतदुक्तम्— ब्रह्मैव सन् ब्रह्माप्येति अथ मर्त्योमृ-
तो भवत्यत्र ब्रह्म समश्नुते, इति श्रुतेः । अयं रसानुभवः श्रेष्ठो गणितानन्द-
त्वाभावात् । अक्षरब्रह्मानन्दस्तु—ते ये शतं प्रजापतेरानन्दाः । इत्यादिना
गणितानन्दत्वान्निकृष्टः । अनयोरन्यत्तारतम्यम् । तथाहि—भक्तौ कृपानन्दो
रसपानं च फलम् । ज्ञाने दुःखाभावमात्रं फलम् । भक्तौ पूर्णानन्दानु-
भवः फलम् । ज्ञाने स्वरूपेण प्रकर्षतो लयः फलम् । भक्तौ भेदस्थित्यान-
न्दानुभवः संगच्छते । ज्ञाने भेदाभावस्थितेरानन्दानुभवो न संगच्छते ।
भक्तावारम्भत एव निरतिशयानन्दः । ज्ञाने प्रथमं कष्टम् । अन्ते
दुःखाभावो गणितानन्दावासिश्च । ज्ञाने 'अहं ब्रह्मास्मि' इति वाक्यैः
केवलमक्षरब्रह्मभावना । भक्तौ 'तन्मनस्कास्तदालापास्तद्विचेष्टास्तदा-
त्मिकाः ।' इति तत्स्वरूपेण 'आक्षिप्तचित्ताः प्रमदा रमापतेस्तास्ता
विचेष्टा जगूहुस्तदालात्मिकाः' इत्युक्त्वा स्वयं तल्लीलाकरणम् । ज्ञाने
कामक्रोधादयः प्रतिबन्धकाः । भक्तौ तु न ते प्रतिबन्धकाः प्रत्युत

सहायाः । ' कामं क्रोधं भयं स्नेहमैक्यं सौहृदमेव च । नित्यं हरौ विदधतो यान्ति तन्मयतां हि ते ॥ गोप्यः कामाद् भयात्कंसो द्वेषाच्चैद्यादयो नृपाः । संबन्धादृष्णयः स्नेहाद्ययं भक्त्या वयं विभोः ॥' इत्युक्तेः । भक्तौ तु तथा भयसंभावना नास्ति ' आत्मप्रदः प्रियश्चापि किमर्थं मोहायिष्यति । ' 'आनन्दं ब्रह्मणो विद्वान् न बिभेति कुतश्चन ' इत्युक्तेः । ' न ज्ञानं न च वैराग्यं प्रायः श्रेयो भवेदिह । ' इति प्रतिपाद्य ' केवलेन हि भावेन गोप्यो गावः खगा मृगाः । इत्यनेन भक्त्या तिरश्चामपि भगवत्प्राप्तिकथनाज्ज्ञानतस्तस्याः श्रेष्ठत्वं सुविदितं भवति । ननु भक्तेर्द्वैतं विनाऽसंभवात् ' यत्र हि द्वैतमिव भवति ' इत्यादिश्रुत्या द्वैतस्य निषेधाच्छ्रुतिविरुद्धमिदं भक्तिशास्त्रमिति चेन्न । 'यत्र हि द्वैतमिव ' इत्यादिश्रुतेर्द्वैताभावबोधकत्वाभावात् । तस्यां श्रुतौ केवलं द्वैतज्ञानं निषिध्यते । एवं च पुरुषोत्तमभक्तेर्विधिनिषेधो वा नानया श्रुत्या प्रतिपाद्यते । पुरुषोत्तमदर्शने सति न द्वैतोत्पत्तिस्तेन नोक्तश्रुत्यवकाशः । प्रत्युत भगवद्दर्शनविधिरेव श्रुत्यन्तरे दृश्यते । तथाहि 'स वा एष एवं पश्यन् एवं मन्वान एवं विजानन् ' ' सदा पश्यन्ति सूरयः ' इति च । मन्मना भव मद्भक्तो मद्याजी मां नमस्कुरु ' इति भगवद्गीतोक्तिश्च । ब्रह्मभावानन्तरमपि परा भक्तिरनुष्ठातुं शक्यते । एतदेव भगवतोऽनवगाह्यमाहात्म्यम् । भक्तिरेवोत्कृष्टं फलम् । साधनमपि तदेव । अत एव सूरयो भक्त्यैवात्मानं भगवते समर्प्य रसपूर्णं भवन्ति । येषु नास्ति भगवत्कृपा ये वा कर्म ज्ञानं श्रवणादिनवविधभक्तिं च कष्टतमां मन्वते तैरपि 'सर्वधर्मान् परित्यज्य' इति वचनाद्भगवानेव शरणीकरणीयः । तत एवोत्कृष्टफलानुभवः परमानन्दावाप्तिश्च । एवं भगवच्छरणा जीवाः कदापि न मुह्यन्ति मामेव ये प्रपद्यन्ते मायामेतां तरन्ति ते । ' कौन्तेय प्रतिजानीहि न मे भक्तः प्रणश्यति ' इति भगवद्गीतासु भगवदुक्तेः ।

१८ पुष्टिविचारो मर्यादाविचारश्च ।

श्रीमद्भागवते षष्ठस्कन्धे ' पोषणं तदनुग्रहः ' इति पुष्टिलक्षणं

कृतम् । तेन भगवदनुग्रह एव पुष्टिशब्देनाभिधीयते । न विषयात्मक-
तुष्टौ तत्तात्पर्यमिति स्पष्टं प्रतीयते । श्रीमदणुभाष्ये पुष्टिवर्णनं बहुषु
स्थलेषूपलभ्यते । तथाहि—कृतिसाध्यं साधनं ज्ञानभक्तिरूपं शास्त्रेण
बोध्यते । ताभ्यां विहिताभ्यां मुक्तिर्मर्यादा । तद्रहितानामपि स्वस्वरूप-
बलेन स्वप्रापणं पुष्टिरित्युच्यते (अणुभा. ३।३।२९) साधनक्रमेण
मोचनेच्छा हि मर्यादामार्गीया मर्यादा । विहितसाधनं विनैव मोच-
नेच्छा पुष्टिमार्गमर्यादा (अ. भा. ४।२।३) साधनं विना स्वस्वरूप-
बलेनैव कार्यकरणे हि पुष्टिः (अ. भा. ४।१।१३) पुष्टिमार्गोऽनुग्रहै-
कसाध्यः प्रमाणमार्गाद्विलक्षणः (अ. भा. ४।४।९) मर्यादापुष्टिभेदेन
वरणं द्विधोच्यते । तत्र सहकार्यन्तरविधिस्तु मर्यादापक्षेणोच्यते पुष्टौ तु
नान्यापेक्षा (अ. भा. ३।४।४६) एतत्सर्ववाक्यपर्यालोचनया नायं
मार्गो विषयपोषक इति सूरिभिर्विदितमेव स्यात् । अधुना विषयिणामत्र
मार्गे न समावेश इति प्रतिपाद्यते । तथाहि—‘ विषयाक्रान्तदेहानां
नावेशः सर्वथा हरेः (सं. नि. ६) संसारावेशदुष्टानामिन्द्रियाणां
हिताय वै । कृष्णस्य सर्ववस्तूनि भूम्न ईशस्य योजयेत् । (नि. ल.
१२) किंच वैराग्यमप्यत्र मार्गे विधीयते । वैराग्यं सांख्ययोगौ च
तपो भक्तिश्च केशवे । पञ्चपर्वा तु विद्येयं (त. नि. ४८-४९) इत्या-
दिना पञ्चपर्वात्मकविद्यायां प्रथममेव परिगणनात् । तथाच नायं काम-
पोषको मार्गः श्रीहरिरायकृते कामाख्यदोषविवरणे ‘ दोषेषु प्रथमः
कामः ’ इत्यादिना दोषेषु कामस्य प्राथम्येन परिगणनात् । गोपीलीला-
विषये कामसंबन्धो नास्ति यतः श्रीमद्भागवते ‘ संत्यज्य सर्वविषयांस्तव
पादमूलम् । ता नाविदन्वित्याद्युक्तिः । अत एव श्रीसुबोधिण्यां रासपञ्च-
ध्यायीकारिकासु—क्रिया सर्वापि सैवात्र परं कामो न विद्यते । तासां
कामस्य संपूर्तिर्निष्कामेहेति तास्तथा । कामेन पूरितः कामः संसारं
जनयेत् स्फुटम् । कामाभावेन पूर्णस्तु निष्कामः स्यान्न संशयः । अतो
न कापि मर्यादा भया मोक्षफलापि च ॥ अत एतच्छ्रुतौ लोको निष्कामः
सर्वथा भवेत् । भगवच्चरितं सर्वं यतो निष्काममीर्यते । अतः कामस्य

नोद्धोऽधस्ततः शुक्वचः स्फुटम् ॥ अलौकिकः शृङ्गाररसो न प्राकृत-
विषयोपभोगवद् द्रष्टव्यः । विषयोपभोगे तात्पर्याभावादिति तृती-
याध्यायतृतीयपादस्थ ५७ सूत्रगृहीतपूर्वोत्तरपक्षाभ्यां भाष्यकारैः स्पष्टं
प्रदर्श्यते । तथाहि—ननु लौकिकेऽपि शृङ्गाररसभाववति पुंसि नार्या च
त्वदुक्तभावसंबन्धिव्यभिचारिभावाः श्रूयन्ते सैव सर्वत्र स एव सर्वत्रेति ।
एवं सति लौकिकसधर्मत्वात् न त्वदुक्तभावस्यालौकिकज्ञानादिभ्य
आधिक्यं वक्तुं शक्यम् । अलौकिकविषयत्वाल्लौकिकत्वमपि न तथेति
भवाति संशयः ' इति पूर्वपक्षं कृत्वा ' लौकिकपुंसि नार्या वा तदाभासो
रसशास्त्रे निरूप्यते । तद्दृष्टान्तेन भगवद्भाववद्भक्तीति भावनार्थम् । नतु
ऋषीणां लौकिके तात्पर्यं भवितुमर्हति ' इति समाहितम् । प्राकृत-
शृङ्गार आगमापायित्वेनानित्यत्वाद्भस एव न किंतु रसाभासः । अलौ-
किकभजनानन्दरसज्ञा एव जीवा दैवजीवाः । अन्य आसुराः । यतो
भगवान् तानभिन्नतया जानाति तेऽपि भगवन्तं तथैव जानन्ति ' मदन्यत्ते
न जानन्ति नाहं तेभ्यो मनागपि ' इत्युक्तेः । ईदृशा एव भक्ता रसमयं
भगवन्तं वशीकुर्वन्ति । ' वशे कुर्वन्ति मां भक्त्या सत्स्त्रियः सत्पतिं
यथा । अहं भक्तपराधीनो ह्यस्वतन्त्र इव द्विज ॥ ' इति भगवदुक्तेः ।

विषयसृष्ट्युत्पन्ना जीवाः प्रावाहिका जीवा इत्यभिधीयन्ते । तेभ्यः
पुष्टिमार्गीयाणां वैलक्षण्यं तु स्पष्टमेव । प्राकृताप्राकृतभेदेनानन्दभेदात् ।
अयमर्थः । प्रावाहिकजीवानामानन्दः प्राकृतः । पुष्टिमार्गीयाणामानन्दो-
प्राकृतिकः । अलौकिक इति यावत् ।

अधुना मर्यादामार्गीयाणां स्वरूपं प्रदर्श्य पुष्टिमार्गीयतो वैलक्षण्यं
द्योत्यते । मर्यादामार्गो वैदिकमार्गः । स चाक्षरब्रह्मवाणीतो निरगच्छत् ।
पुष्टिमार्गस्तु साक्षाद्भगवच्छरीरात् । मर्यादामार्गे वेदोक्तं फलम् । पुष्टि-
मार्गे भगवच्छरीरात्फललाभः । मर्यादामार्गे वेदादिशब्दाः प्रमाणम् ।
पुष्टिमार्गे स्वयं भगवांस्तत्कृतवेणुनादश्च प्रमाणम् । मर्यादायां ब्रह्म
प्रमेयम् । पुष्टौ ' रसो वै सः ' इत्यादिश्रुत्या रसरूपः पुष्टिपुरुषोत्तमः

प्रमेयम् । मर्यादायां साधनं ज्ञानं श्रवणादिभक्तिश्च । पुष्टौ साधनं विप्रयोगरसात्मकसर्वात्मभावप्रदानमेव । मर्यादायां प्रायः सायुज्यम् । पुष्टौ तु साक्षाद्भगवदधरामृतं फलम् । मर्यादामार्गे वैराग्ये सति संन्यासे-
धिकारः । पुष्टिमार्गे कृष्णसेवासंसिद्धविप्रयोगात्मकस्वरूपविषयकसेवा-
त्मकानुरागे सति संन्यासेधिकारः । मर्यादामार्गे संन्यासस्वीकारे श्रवणा-
दीनि कर्तव्यानि । चित्तास्वास्थ्यनिवृत्त्यर्थं चैकग्रामवासनिषेधादयो
नियमाः । पुष्टिमार्गे संन्यासे भगवद्विरहभावबाधकत्वाच्छ्रवणादिनिषेधः ।
अप्राकृतविकलता अस्वास्थ्यं च पुष्टिमार्गीयस्य स्वाभाविकमतस्तस्य
ग्रामान्तरगमनं न विधीयते किंत्वेकत्रैवावस्थितिः । मर्यादामार्गीयस्य
संन्यासिनोऽटनं मनःप्रसादनार्थम् । पुष्टिमार्गीयस्य त्वस्वास्थ्यजनकपद-
लीलादिदर्शनार्थमटनम् । मर्यादामार्गे संन्यासिनो देहरक्षार्थं भिक्षाट-
नम् । पुष्टिमार्गे विप्रयोगेण देहपातार्थमेव सर्वः समुद्यमः । तेन भिक्षा-
टनमपि तत्र न संभवति । मर्यादामार्गीयसंन्यासे केषांचिद्धर्माणां
विधानम् । पुष्टिमार्गे तु सर्वधर्मान् परित्यज्येति भगवदुक्त्या सर्वधर्मत्यागः ।
मर्यादामार्गीयसंन्यासे प्रणवध्यानादि । पुष्टिमार्गे तु विप्रयोगक्लेशमात्र-
भावनम् । मर्यादामार्गे बहिष्कल्लीलानुभवः । पुष्टिमार्गेन्तरनुभवः ।
एवमन्येपि विशेषा बहवः ।

भक्तिरपि मर्यादापुष्टिभेदेन द्विविधा । प्रथमा भगवच्चरणारविन्द-
भक्तिः । द्वितीया तन्मुखारविन्दभक्तिः । प्रथमया मर्यादया नारदा-
दिभिः श्रवणादिद्वारा सुखसंबन्धो लब्धः । इयं सुलभा । द्वितीयया
स्वयं श्रीकृष्णदत्तया दुर्लभया पुष्टिभक्त्या गोपीभिर्भगवदधरामृतसेवनं
संपादितम् । मर्यादाभक्तिर्वेदसिद्धा । पुष्टिभक्तिः स्वतन्त्रा । मर्यादाभक्तेः
फलं सायुज्यम् । पुष्टिभक्तेः फलमभेदभावबोधनम् । मर्यादाभक्तौ फलापेक्षा ।
पुष्टिभक्तौ फलानपेक्षा । मर्यादाभक्तिस्थपुरुषोत्तमात् पुष्टिभक्तिस्थपुरुषो-
त्तमोपि भिन्नः । स च भेद इत्थम् । मर्यादाभक्तिस्थपुरुषोत्तमो धर्मस्वरूपः ।
पुष्टिभक्तिस्थपुरुषोत्तमो धर्मस्वरूपः । मर्यादाभक्तिस्थपुरुषोत्तमो गुह्यानिहितः ।

पुष्टिस्थः साक्षाद् दृश्यमानः । मर्यादास्थपुरुषोत्तमोक्षरात्मके व्यापिवैकुण्ठे निवसति । पुष्टिस्थः श्रीमद्गोकुले निवसति । तानि परे तथा ह्याह (ब्र. सू. ४।२।१५) इति सूत्रेण व्यापिवैकुण्ठाद्गोकुलस्य माहात्म्याधिक्यं वर्णितम् । मर्यादामार्गस्थपुरुषोत्तमदर्शने शुद्धाद्वैतज्ञानिनोधिकारः । पुष्टिमार्गस्थपुरुषोत्तमदर्शने स्वतन्त्रस्य रासिष्ठभक्तस्याधिकारः । मर्यादास्थभक्तानामक्षरब्रह्माणि लयः । पुष्टिस्थभक्तस्तु न लीयते । यथा पुष्टिस्थपुरुषोत्तमः स्वयं प्रादुर्भूय लीलां करोति । एवं स्वान्तस्थभक्ताननुगृह्य प्रकटयित्वा स्नेहेन स्वलीलारसमनुभावयति ।

प्रसङ्गान्मूलस्वरूपं विविच्यते । तत्र ' कृषिर्भूवाचकः शब्दो णश्च निर्वृतिवाचकः ॥ तयोरैक्यं परं ब्रह्म कृष्ण इत्यभिधीयते ॥ १ ॥ ॐ तत्सत्परं ब्रह्म कृष्णात्मको नित्यानन्दैकस्वरूपः सोहम् ॐ तद्गोपाल एव परं सत्यमबाधितम् ' इति । स च परमकाष्ठापन्नः पुरुषोत्तमशब्दवाच्यः कृष्णः सदा प्रकटालौकिकसर्वधर्मा नित्यसर्वलीलः । स हि द्विभुजचतुर्भुजादिरूपैर्वृहद्गुणवृन्दावनव्यापिवैकुण्ठादिषु तत्तद्भक्तैः सह रममाणः सदा विजयते । परिपूर्णतमः कृष्णो वैकुण्ठो गोकुलः स्वयम् । चतुर्भुजश्च वैकुण्ठे गोकुले द्विभुजः स्वयम् ॥ १ ॥ इति ब्रह्मवैवर्तात् । अत एव परमानन्दः । एवं च मूलरूपस्य चत्वारि रूपाणि । तत्रैकं पुरुषोत्तमस्वरूपं श्रीकृष्णशब्दवाच्यम् । एकमक्षरं स्वरूपमधिकारिभेदेन द्विविधम् । एकमन्तर्यामिस्वरूपम् । एवं चातुर्विध्यं ज्ञेयम् । सोपधिस्नेहवतां कृते मत्स्याद्यवताराः । निरुपधिस्नेहवतां कृते तु श्रीव्रजनाथप्राकट्यम् । अतः सर्वावतारापेक्षया व्रजनाथस्यैव श्रेष्ठ्यम् । मर्यादायां पापक्षयानन्तरं भक्ताधिकारः । पुष्टौ तु भक्ताः सदा शुद्धाः । मर्यादाभक्तौ ज्ञानादेः सहकारित्वम् । पुष्टिभक्तौ ज्ञानादीनामनपेक्षा । पुष्टिभक्तेरपि शुद्धपुष्टिपुष्टिपुष्टिमर्यादापुष्टिप्रवाहपुष्टिभेदैश्चातुर्विध्यम् । तद्विवरणं प्रमेयरत्नार्णवतो ज्ञेयम् ।

यस्मिन् भगवत्कृपा स पुष्टिभक्तिमार्गाधिकारी । सा च कृपा

तन्मार्गं रुच्यनुमीयते । एवं च पुष्टिमार्गीयफलदित्तासमद्भूतभगवत्कृपा-
जन्यपुष्टिमार्गविषयकरुचिमानधिकारीति ज्ञेयम् । सा रुचिर्भक्तिरेव ।
शुद्धपुष्टिभक्तिकलं तु नित्यलीलान्तःप्रवेशः । पुरुषोत्तमलाभे यो मुख्य-
हेतुतयोदितः । तस्य सर्वात्मभावस्य स्वरूपमिह वर्ण्यते ॥ भगवद्विषयको
निरुपधिस्नेहो भक्तिविशेषः सर्वात्मभावः । अयमेव पुरुषोत्तमप्राप्तौ
मुख्यं कारणम् । स च मर्यादापुष्टिभेदेन द्विविधः । तत्राद्योम्बरीषसं-
बन्धी श्रीमद्भागवते नवमस्कन्धे उक्तः । द्वितीयस्तु शृङ्गाररसमध्यपाती
शुद्धपुष्टिभक्तिमार्गीयव्रजसुन्दरीसंबन्धी तत्रैव दशमस्कन्धे निरूपितः ॥

इति शुद्धद्वैतमतस्वरूपम् ।

शांकरमतम् (अद्वैतमतम्)

अस्मिन्मते ब्रह्मैव सत्यमन्यत्सर्वं मिथ्या । जगदादि सर्वं शुक्तौ रजत-
मिव भासते । ब्रह्म निर्गुणमत एव शब्दैरप्रतिपाद्यम् । अत एव वाङ्म-
नसयोरगोचरमिति श्रुतौ कथ्यते । सर्वज्ञत्वादयोपि ब्रह्मगुणा औपा-
धिकाः । जीवो ब्रह्मरूपोऽप्यज्ञानाद्भिन्न इव भाति । मनोबुद्ध्याद्युपा-
धिभिः सर्वोपि जनोहमिति प्रत्येति । अतएव सुषुप्तौ मनोबुद्ध्या-
दिलयेनाहमाकारप्रतीत्यभावः । एवं मोक्षावस्थायामप्युपाधिलयादह-
माकारप्रतीत्यभावः । एवं चाहमिति प्रतीतिरौपाधिकी । अयं प्राति-
तिको जीव एक एव न तु नाना । अन्तःकरणभेदात्सुखदुःखानुभवभेदः ।
चैतन्यं सर्वव्यापकं स एवात्मेत्यभिधीयते । अयमात्मेश्वरजीवसाक्षीति
भेदेन त्रिविधः । सर्वजगन्मूलकारणमज्ञानं तस्मिंश्चैतन्यान्तर्गते सति स
आत्मेश्वर इत्यभिधीयते । स एवेश्वरस्सत्त्वरजस्तमोभिर्विष्णुब्रह्मशंकरेति
संज्ञा लभते । आत्मा ज्ञानस्वरूपो न तु ज्ञातृस्वरूपस्तस्य ज्ञातृत्वमहं-
काराद्युपाधिभिः प्रपञ्चस्यापि ज्ञेयत्वमज्ञानादेव । त्रिविधं सत्यत्वं प्राति-
भासिकं व्यावहारिकं पारमार्थिकं च । तत्र प्रातिभासिकस्य
शुक्तिरजतदेव्यावहारिकसत्यरजतेन बाधः । व्यावहारिकसत्यत्वं घट-
पटादीनां तच्च पारमार्थिकसत्येन ब्रह्मदर्शनेन बाध्यते । ब्रह्मणस्तु कस्या-

मिथ्यैवस्थायां न बाधः । अत एव तत्परमार्थसत् । घटपटादीनां व्यवहार-
दशायां सत्यत्वं वस्तुतस्तु ते मिथ्याभूताः । स्वाग्रिकपदार्थवत् । यथा स्वप्न-
गताः पदार्था जाग्रदशायां न सन्त्यतो मिथ्या तथा पारमार्थिकदशायामभा-
वादेते व्यवहारदशायां विद्यमाना अपि घटादयो मिथ्या । पारमार्थिका-
त्मज्ञानेन तद्वाधात् । कासुचिच्छ्रुतिषु सृष्टिराकाशादिक्रमेण कासुचिच्छ्रु-
तिषु तेजआदिक्रमेण कुत्रचित्सर्वं ब्रह्मैव नान्यदित्युक्तम् । सर्वासां
श्रुतीनामबाधितप्रामाण्यात्तत्समन्वयोवश्यं कर्तव्यस्तथा चेदमेव सिध्यति
यद्ब्रह्मैव सत्यमिति पारमार्थिकदृष्ट्योक्तम् । आकाशादिक्रमसृष्टिस्तु
व्यावहारिकी । अनेनापि प्रमाणेन जगतो व्यावहारिकसत्यत्वम् । न तु
परमार्थसत्यत्वम् । यदि जगत्परमार्थसत्स्यात्तर्ह्यन्यत्किमपि नास्तीति-
प्रतिपादिनी श्रुतिरनर्थिका स्यात् । एवं च सत्यानृते मिथुनीकृत्य
नैसर्गिकोयं लोकव्यवहार इति मन्तव्यमत एवाज्ञानिदृष्ट्या तत्सत्यत्वं
भासते । ज्ञानिदृष्ट्या च ' तस्य पिता अपिता भवति ' इत्युक्तीत्या
तस्य मिथ्यात्वम् । न केवलं सर्वस्य जगतो मिथ्यात्वं श्रुत्या बोध्यते-
पि तु स्वस्यापि मिथ्यात्वं श्रुतिर्निरभिमानितया ब्रूते । ननु मिथ्या-
भूतश्रुतेः सत्यज्ञानं कथमिति न च वाच्यम् । " यथा कर्मसु काम्येषु
स्त्रियं स्वप्नेनुपश्यति । समृद्धिं तत्र जानीयात्तस्मिन्स्वप्ननिदर्शने "
इत्युपनिषदुक्तीत्या मिथ्याभूतात्स्वप्रस्थस्त्रीदर्शनात्सत्यसमृद्धिप्राप्तिरि-
वासत्वाया अपि श्रुतेः सत्यभूतात्मदर्शनस्य संभवात् । यथा वा स्वाग्रि-
कपदार्थानामसत्यत्वेपि तज्ज्ञानस्य सत्यत्वं तथा मिथ्याभूताया अपि
श्रुतेः सत्यात्मज्ञानम् । एतस्य सर्वजगतो मूलस्वरूपमनाद्यविद्या सा च
त्रिगुणात्मिका प्रलयकालसमाप्तिवेलायामविद्यया जीवकृतकर्ममिश्र
" तदैक्षत बहु स्यां प्रजायेय " इति रीत्या परमात्मा संकल्पयति तत
आकाशादिक्रमेण सृष्ट्युद्गमः । ततश्च पञ्चीकृतपञ्चमहाभूतेभ्यः शरीरा-
दीनि प्रादुर्भवन्ति । एवमुत्पन्नशरीरे प्रविष्टं चैतन्यं जीव इत्यभिधीयते
स नाणुः किंतु व्यापकः सर्वस्मिन्शरीरे सुखदुःखानुभवात् । स च

जीवो मुक्तिपर्यन्तं स्थायी जन्मान्तरीयकर्मजसुखदुःखसंबन्धात् । ननु जन्मान्तरं नाङ्गीक्रियत इति चेज्जन्मसमकाले जायमानसुखदुःखानुभवस्यानुपपत्तिः । मातृस्तनपानादावप्रवृत्त्यापत्तिश्च । तदानीं कस्यापि कर्मणोसंभवात् । जीवो विस्मृतकण्ठस्थचामीकरपुरुष इवात्मविस्मृतेरज्ञानात्सुखदुःखानुभवभाक् । अज्ञानं लिङ्गशरीरं स्थूलशरीरं चेत्युपाधिस्तस्य सदा प्रत्यासन्नः । अयमुपाधिर्दशमस्त्वमसीति ज्ञानेन विस्मृतात्मस्वरूपस्याज्ञानामिवात्मज्ञानेन जीवात्मपरमात्मैक्यज्ञानापरपर्यायेण नश्यति सत्यज्ञानेन विना मिथ्याभूतदर्शनस्यानिवृत्तेः । एवमविद्यानाशे जीवो मुक्तो भवति । तस्य ज्ञानाग्निः प्रारब्धेतराणि संचितक्रियमाणानि कर्माणि नाशयति । अस्यां दशायां प्रारब्धकर्माणि भुञ्जानः स विगतशरीराद्यभिमानो जीवन्मुक्त इत्यभिधीयते । प्रारब्धकर्मावसाने देहपाते स विदेहमुक्तो भवति । इयमेव परमा मुक्तिः । अस्यां जीवः परमात्मसायुज्यं नाम स्वरूपमधिगच्छति । नच मतान्तरवदल्पेनापि सेवकादिरूपेण भिन्नस्तिष्ठति । यद्यपि जीवः सदैवात्मस्वरूपस्तथापि भावरूपेणाज्ञानेनात्मानं सुखदुःखभाजं मनुते तदैव बद्ध इत्यभिधीयते तादृशाज्ञानस्य निवृत्तौ स एव मुक्त उच्यते । साधनक्रमः । वेदविहितवर्णाश्रमकर्मणा चित्तशुद्धिस्ततो ब्रह्मनिष्ठगुरुं प्रति शरणगमनं तेन तत्त्वमसीति ज्ञानोपदेशस्तच्छ्रवणमनननिदिध्यासनैः संन्यासाश्रममधिवसन्कर्माणि परित्यजंश्च स सुस्थिरज्ञानो मोक्षं लभते । कदाचिद्द्वामदेवादिवत्पूर्वजन्मकृतकर्मभिः शुद्धचित्तोत्र जन्मानि ज्ञानेन मुक्तो भवति । मोक्षासौ ज्ञानमेव साक्षात् साधनम् । कर्मोपासने तु चित्तशुद्धिचित्तैकाग्र्यप्रापकत्वात्परंपरितसाधने । ज्ञानकर्मसमुच्चयस्तु नेष्टः । नित्यानित्यवस्तुविवेक इहामुत्रार्थभोगविरागः शमदमादिसाधनसंपद मुमुक्षुत्वं चेति साधनचतुष्टयसंपत्त्यनन्तरं ब्रह्मजिज्ञासा । अस्मिन्मतेनिर्वचनीयख्यातिः । प्रत्यक्षानुमानोपमानशाब्दार्थापत्त्यनुपलब्ध्याख्यानि षट् प्रमाणानि । तत्रालौकिकार्थ आत्मनि शाब्दमेव मुख्यं प्रमाणम् । अन्यदनुमानादि

तद्वद्वम्भेन प्रमाणं भवति । अत्र मते विवर्तवादः । तत्स्वरूपं स्वप्रकाश-
परमानन्दाद्वितीयं ब्रह्म स्वमायावशान्मिथ्यैव जगदाकारेण कल्पते ।
यथा शुक्तौ रजतं रज्जौ भुजंगमश्च । ननु शुक्तिरजतादौ सारूप्यं
विवर्तत्वे कारणं जीवजडयोः सारूप्याभावेन चिद्विवर्तत्वं प्रपञ्चस्य
कथमिति चेन्नैतत्साधु । नहि सारूप्यनिबन्धनाः सर्वे विभ्रमा इति
व्याप्तिरस्ति । असद्रूपदपि कामादेः कान्तालिङ्गनादिष्विव स्वप्नविभ्र-
मस्योपलम्भात् । किंच कादाचित्के विभ्रमे सारूप्यापेक्षा नानाव्यविद्या-
निबन्धने प्रपञ्चे तदुक्तमाचार्यवाचस्पतिना—‘विवर्तस्तु प्रपञ्चोयं ब्रह्मणो-
परिणामिनः । अनादिवासनोद्भूतो न सारूप्यमपेक्षते ॥’ इति । अस्य
मतस्य संग्राहकः श्लोकः ॥ “ ब्रह्म सत्यं जगन्मिथ्या जीवो ब्रह्मैव
नापरः ” इति ॥

रामानुजमतम् (विशिष्टाद्वैतमतम्)

विशिष्टाद्वैतशब्दार्थः— चिदचिद्विशिष्टस्य परमात्मनोद्वैतमथवा
सूक्ष्मशरीरविशिष्टस्य कारणरूपस्य परमात्मनस्तथा स्थूलशरीरविशि-
ष्टस्य कार्यरूपस्य परमात्मनश्चेत्युभयोरद्वैतम् । पदार्थास्त्रिविधा अचि-
च्चिदीश्वरभेदेन । तत्र प्रकृतिकालशुद्धसत्त्वभेदेनाचित्पदार्थास्त्रिविधः ।
तत्रापि प्रकृतिस्त्रिधासूक्ष्मसूक्ष्मतरसूक्ष्मतमेतिभेदेन । सा च क्रमेणाव्यक्ता-
क्षरतम इति संज्ञिका । ईश्वरः परमात्मा स एव ब्रह्मेत्यभिधीयते । चिदचित्
(जीवजड) पदार्थात्मकमीश्वरस्य शरीरं तच्छरीरमपि स्थूलसूक्ष्मभेदेन
द्विविधं सूक्ष्मशरीरयुतः परमात्मा स्थूलस्य जगत उपादानकारणम् ।
परमात्मन्यप्राकृताः शब्दस्पर्शरूपरसगन्धाः शक्तिज्ञानानन्दादयश्च गुणाः
सन्ति । स च सर्वाश्रयो व्यापकश्च तज्ज्ञानं शरीरमपि व्यापकम् । स च
पञ्चविधः परव्यूहविभवान्तर्याम्यर्चावतारभेदेन । स एव सूक्ष्मचिदचि-
त्पदार्थयुक्तो जगत उपादानं विशेषसंकल्पयुक्तश्च निमित्तकारणं भवति ।
तथा कालाद्यन्तर्यामितया सहकारिकारणं च भवति । अयं परमात्मा
सर्वेषां चेतनाचेतनवस्तूनां प्रेरकः कर्मानुकूलफलप्रदोऽप्युदासीनः सर्व-

जीवानां जडानां च नियन्ता कल्याणगुणपूर्णो हेयगुणप्रत्यनीकः सर्वान्तर्याम्यचिन्त्यशक्तिबलैश्वर्यवीर्यतेजःसंपन्नो भक्तिलभ्यश्चास्ति । जीवजडौ परमात्मनः शरीरभूते । एतद्विशिष्टपरमात्मातिरिक्तं जगति किञ्चिन्नास्ति । यद्यपि जीवजडौ विशिष्टपरमात्मनोनतिरिक्तौ तथापि केवलपरमात्मनस्तौ भिन्नौ नित्यौ च चिदपरपर्यायो जीवः स चाणुर्न तु व्यापकः । स च चेतन ईश्वराधीनकर्तृत्वगुणः स्वप्रकाशः सुखी नित्यः प्रतिशरीरं भिन्नश्च । स च बद्धमुक्तनित्यभेदेन त्रिविधः । ब्रह्मादिकीटान्ताः सर्वे संसारिजीवा बद्धाः । विमुक्तसंसाराः प्राकृतसूक्ष्मशरीररहिता वैकुण्ठे भगवत्संनिधिनिवासिन आविर्भूताष्टगुणा ये ते मुक्तजीवाः । मूलत एव संसारसंबन्धरहिताः परमात्मेच्छानुवर्तिनोसंकुचितज्ञाना येनन्तगरुडादयस्ते सर्वे नित्यजीवाः । जीवात्मानोनन्ताः । जगत्प्रवाहश्चानादिः । नित्यजीवाः स्वेच्छया लीलाविभूतिष्ववतारं धारयन्ति । एतेषु नित्यजीवेषु यथाधिकारं तारतम्यं वर्तते । मुक्तजीवेषु तारतम्यं नास्ति । तेषां कोप्यधिकारो न वा तेषामवतारधारणम् । मुक्तौ जीवैः परमात्मसादृश्यं लभ्यते न त्वैक्यम् । जीवो ज्ञातृस्वरूप आनन्दस्वरूपश्च तथा कर्ता भोक्ता । तस्य शरीरं प्रकृतिजन्यं पाञ्चभौतिकं स च स्वयं परमात्मनः शरीरभूतो जीवात्मा लिङ्गदेहोपाधिना संसरति । स च लिङ्गदेहः प्राकृतोनादिश्च । उपाधिभूतलिङ्गदेहत्यागेन जीवेन मोक्षो लभ्यते । मोक्षावस्थायामपि जीवस्य ज्ञातृत्वं न हीयते । मोक्षार्थं जीवस्य ब्रह्माविचारो विधीयते । तत्र पूर्ववृत्तं कर्म ब्रह्मज्ञानेऽङ्गभूतम् । न साधनचतुष्टयसंपत्त्यानन्तर्यं तत्रापेक्ष्यते । यत्रेश्वरनित्यजीवमुक्तजीवाश्च विविधभोगानुपभुञ्जते । यत्र च कर्मरूपाविद्या न संभवत्यसौ देशः शुद्धसत्त्वमित्यभिधीयते । एतत्सत्त्वं प्राकृतसत्त्वगुणतो विलक्षणम् । ज्ञानं स्वप्रकाशं चेतनं व्यापकं बुद्ध्यपरपर्यायं चास्ति । जीवेश्वरौ तदाधारभूतौ तयोर्धर्मो ज्ञानं तच्च स्वतः प्रमाणं बद्धदशायां तत्कर्माच्छन्नं संकुचितं भवति मोक्षे तु तद्विकसितं भवति । प्रकृतिपदार्थो जडो नित्यश्च । तेन परमात्मस्वरूपानाच्छादितं भवतीति कर्मवश्या बद्धजीवा मन्यन्ते । इयं प्रकृतिः सत्त्वरजस्तम इति

गुणं त्रैयात्मिका चतुर्विंशतितत्त्वात्मिका च । तानि तत्त्वानि प्रकृतिर्महत्तत्त्व-
महंकारो मनः पञ्च ज्ञानेन्द्रियाणि पञ्च कर्मेन्द्रियाणि पञ्च तन्मात्राणि
पञ्च महाभूतानि चेति । एतेषु प्रथमतत्त्वं प्रकृत्याख्यं सर्वेषां जडानां
मूलकारणम् । एतदतिसूक्ष्मं सृष्ट्यादौ परमात्मन इच्छया प्रकृतौ परि-
णम्यमानायां यथा यथा सूक्ष्मता हीयते तथा तथावस्थान्तरं भवति ।
तत्र प्रथमावस्था तम इत्यभिधीयते । द्वितीयावस्थाक्षरं तृतीयावस्था-
व्यक्तं च । इदं तृतीयमव्यक्तं नाम कार्योन्मुख्यवस्था । अव्यक्तानन्तरं
जायमानाः सर्वे परिणामा व्यक्ताः । तत्र प्रथमपरिणामो महत्तत्त्वम् ।
अत्र गुणत्रयसाम्यं नास्ति । त्रिष्वन्यतमो गुणः प्रबलो भवति । महत्तत्त्वं
ब्रह्मणः शरीरम् । अस्माज्जायतेऽन्तःकरणवृत्तिर्बुद्धिर्नास्तीति निश्चयाख्या ।
महत्तत्त्वात्सत्त्वगुणप्राबल्येन जायमानः सात्त्विकोऽहंकारो वैकारिक इति
कथ्यते । अस्मात्सात्त्विकाहंकारात्पञ्च ज्ञानेन्द्रियाणि पञ्च कर्मेन्द्रियाणि
मनश्चेत्युच्यते । एतदेव मनः स्मृत्यादीनां साधनं सर्वेन्द्रियाणां
प्रेरकं संसारबन्धकारणीभूतं च । अचिद्वस्तूनां यथा महत्तत्त्वादिरूपेण
परिणामा भवन्त्येवं जीवात्मनो ज्ञानधर्मसंकोचविकासोदयोवस्था
भवन्ति । तथात्मनोऽपि सृष्ट्यादिसंकल्पादयोवस्था भवन्ति । जडव्या-
पाराः सदा परबुद्ध्यवलम्बनेन संभवन्ति । परमात्मनः सर्वे
व्यापाराः स्वबुद्ध्यवलम्बनेन संभवन्ति । जीवस्य तु केचिदेव व्यवहारा
ईश्वरबुद्ध्यवलम्बनेन केचित्स्वस्य परमेश्वरस्य चेत्युभयोर्बुद्धिमव-
लम्ब्य प्रवर्तन्ते । केवलमेव स्वबुद्धिमवलम्ब्य जीवेन व्यवहारः कर्तुं न
शक्यते । जडपदार्थाः सदान्यस्य शरीरं भवन्ति । आत्मत्वं तु तेषां
नास्ति । तथेश्वरः सदात्मैव शरीरत्वं तस्य नास्ति । जीवस्तु स्थूल-
देहस्यात्मा । ईश्वरस्य शरीरमित्युभयं भवति । अन्तर्निधामकत्वं चात्म-
शब्दप्रवृत्तिनिमित्तं तेन जीवः परमात्मेति द्वयमप्यात्मशब्देन व्यवहियते
अन्तर्यामित्वस्य परा काष्ठा परमात्मेति । ज्ञानं द्विविधं स्वरूपभूतं धर्मभूतं
च । तत्र स्वरूपभूतज्ञानं जीवाभिन्नं धर्मभूतं तु ततः पृथक् । एवं च स्वरूप-
भूतज्ञानं ज्ञानदृष्ट्या ज्ञानस्वरूपो जीवः । स एवाहमिति प्रतीत्या भासमान-

त्वाज्ज्ञेयोपि । तथा तादृशज्ञानवच्चात् स एव ज्ञातृस्वरूपोपि । पञ्चीकृत-
पञ्चमहाभूतानि महत्तत्त्वमहंकारश्चेति सप्त तत्त्वानि प्रकृतिश्चेत्यष्टम्यः शरी-
रोत्पात्तिः । ततस्तच्छरीरं पञ्च ज्ञानेन्द्रियाणि पञ्च कर्मेन्द्रियाणि मनश्च
भूषयति । भाक्तिः प्रपत्तिश्चेति मोक्षसाधने । भाक्तिर्भजनम् । अनन्यभा-
वेन परमेश्वरः शरणीकरणीय इति प्रपत्तिः । साधनक्रमश्चेत्थम्—
कर्मज्ञानयोगौ भाक्तिकारणम् । साधनभाक्तिः प्रपत्त्यङ्गम् । साच प्रप-
त्तिर्यत्र देहे तदेहपात एव मोक्षः । अत्र मते प्रत्यक्षमनुमानमागमश्चेति
प्रमाणत्रयम् । अन्यप्रमाणानामत्रैवान्तर्भावः । अत्र मते सत्ख्यातिः ।
जीवन्मुक्तिर्नास्ति । अत्र मतेद्वैतवाद्यादृतो विवर्तवादः खण्ड्यते
परिणामवादश्च स्वीक्रियते । तत्तात्पर्यमिदं—जगति विद्यमानानि
सर्ववस्तूनि सत्यानि तानि मूलप्रकृतिपरिणामभूतानि च । श्रुतिगतानि
' असत्यं ' ' नास्ति ' इति पदानि न मिथ्यार्थबोधकानि । किन्तु
विनाशित्वबोधकानि परिणामिपदार्थस्वरूपं तत्तदवस्थासु भिद्यतेतस्ते
पदार्था असत्या विनाशिन इत्युच्यन्ते नतु मिथ्याभूतत्वं तेषामिति
मन्तव्यम् । एवंच जगत्सत्यमिति राद्धान्तः ।

माध्वमतम् ।

अत्र स्वतन्त्रास्वतन्त्रभेदेन द्विविधं तत्त्वम् । तत्र स्वतन्त्रं तत्त्वं
सर्वसद्गुणाश्रयो दोषरहितो विष्णुरेव । अयमेव ब्रह्मशब्देनाभिधीयते ।
विष्णुभिन्नं सर्वमस्वतन्त्रम् । जीवो ब्रह्म च परस्परं भिन्ने । नाभिन्ने ।
साच्चिदानन्देति त्रयं परमात्मनः शरीरम् । स परमात्मा विष्णुः सर्वजगतो
मूलकारणम् । स एव सर्ववस्तुष्वन्तर्यामी । तस्य केवलं सुखमाकत्वम् ।
दुःखं तु तस्य कदाचिदपि न संभवति । यथा परमात्मनो जीवो भिन्न-
स्तथा जगदपि तस्माद् भिन्नम् । अत्र मते पञ्च भेदाः स्वीक्रियन्ते ।
तथाहि १ जीवेश्वरभेदः २ जडेश्वरभेदः ३ जीवजडभेदः ४ जीवजी-
वभेदः ५ जडजडभेदः । मोक्षावस्थायामपि जीवः परमेश्वराद्भिन्न एव
तिष्ठति । गीतासु— इदं ज्ञानमुपाश्रित्य मम साधनमागताः । सर्गेपि नोप-

जायन्ते प्रलये न व्यथन्ति च ॥ १४।२ इत्यनेन ज्ञानेन भक्ता मत्सा-
दृश्यं यान्तीत्युक्तेः । जले जलप्रक्षेपे उभयोः सामरस्येनैक्यं न भव-
तीति युक्त्यापि तथैव वक्तुं शक्यते । यथा तज्जलमेकमिव प्रतीयतेन-
भिज्ञैस्तथैव जीवेश्वरयोरप्यैक्यं प्रतीयतेनभिज्ञैः । जीवो मुक्त्यवस्थायां
न परमैक्यं गच्छति वैरूप्यात् । तथाहि भगवान् पूर्णः स्वतन्त्रः । जीव-
स्त्वल्पोस्वतन्त्रः । तयोरैक्यं भवितुं नार्हति । किंतु बुद्धिसारूप्यमेक-
स्थाननिवासो वा भवति । यथा ब्राह्मणं भक्त्या संपूज्य शूद्रोपि ब्राह्मणो
भवेदिति वाक्यस्य ब्राह्मणवत् शुद्ध इति लाक्षणिकोर्थः । तद्वद् ब्रह्म
वेद ब्रह्मैव भवतीत्यस्य ब्रह्मसदृशो भवतीति लाक्षणिकोर्थो ग्राह्यः ।
ब्रह्माणि जीवाः सर्वेपि परब्रह्माणि मुक्तिगाः । प्रकृतिः परमं ब्रह्म परमं
महदच्युतः ॥ तस्मान्न मुक्ता न च सा न कचिद्विष्णुवैभवम् । प्राप्नुवन्ति
स एवैकः स्वतन्त्रः पूर्णषड्गुणः ॥ इति परमश्रुतेः । यथापियन्ति तेजांसि
महातेजसि भास्करे । पृथक् पृथक् स्थितान्याह स्वरूपैरापि सर्वशः । परं
ब्रह्माणि जीवाख्यब्रह्माण्यपि (च) यन्ति हि । मुक्तौ पृथक् स्थितान्येव तद-
न्येषामदर्शनम् । अप्ययोधं समुद्दिष्टो न स्वरूपैकता क्वचित् ॥ इति नारा-
यणीयश्रुतेः । मोक्षे जीवो न दुःखभाक् । ईश्वरवत्स विविधसुखानि
भुङ्क्ते किंतु लक्ष्मीश्रीवत्सप्राप्तिस्तस्य न भवति । तथा जगन्निर्माणशक्तिश्च
नास्ति । तत्रापि स ईश्वरपराधीनो न स्वतन्त्रः । मुक्तानां तारतम्यं
वर्तते । उपासनाभेदात् मोक्षसाधनीभूतेश्वरदर्शनभेदः । एवं तत्रापि तार-
तम्यम् । अधुना मोक्षक्रम उच्यते । मोक्षावस्थायां प्रथमं जीवस्य कर्म-
क्षयः । ततस्तस्य देहादुत्क्रमः स चाणुपरिमाणो न त्रिभुः । जीवो नानारूपो
नतु तस्यैकत्वम् । जीवलक्षणं च परमश्रुतौ—अहमित्येव यो वेद्यः स जीव
इति कीर्तितः । स दुःखी स सुखी चैव स पात्रं बन्धमोक्षयोः ॥ इति ।
स चांशस्वरूपः । स जीवो विशिष्टमार्गेण गच्छति तदा परमात्मवत्सु-
खादि भुङ्क्ते । मुक्तेः साधनं ज्ञानमेव । ज्ञानकर्मसमुच्चयोत्र मते नेष्टः । कर्म
ज्ञानाङ्गम् । कर्मणा कृतेन ज्ञाने फलतारतम्यं भवति । जीवो ज्ञातृस्वरूपो

ज्ञानं तस्य गुणः । ज्ञानानन्दादयस्तस्य गुणा मुक्तेः प्रागनभिव्यक्ताः । मुक्तौ तेभिव्यज्यन्ते । मुक्त्यर्थं जीवेनेश्वरभजनं कर्तव्यमेव । सर्वेश्वरो हरिः सेव्यो जीवः सेवकः । अयं भेदो मुक्तावप्यवशिष्यते । सेवा च त्रिविधा अङ्कननामकरणभजनभेदात् । अङ्कनम्—तप्तमुद्राधारणम् । नामकरणम्—पुत्रादीनां केशवादिनामकरणम् । भजनम्—काथिकवाचिकमानसिकेतिभेदेन त्रिविधम् । एवमाराधितो विष्णुः प्रसन्नो जीवाय मुक्तिं यच्छति । विष्णुप्रसादादन्यसाधनेन मुक्तिर्न लभ्यते । स च विष्णुप्रसादो विष्णुगुणोत्कर्षज्ञातरि भक्ते भवति नाभेदज्ञातरि । घातयन्ति हि राजानो राजाहमिति वादिनम् । ददति च सर्वमभिप्रेतं गुणोत्कर्षवादिने ॥ इति । जगत्सत्यं न मिथ्या । अनादि च । तदुत्पत्तिः परमाणुभ्यो भवति । तेच परमाणवो नित्याः प्रलयेपि न विनश्यन्ति । तथेन्द्रियाण्यपि सूक्ष्मरूपेण प्रलयेपि तिष्ठन्ति । विष्णोरेव जगदुत्पत्तिस्थितिसंहारा जीवबन्धमोक्षाश्च भवन्ति । उत्पत्तिस्थितिसंहारा नियतिर्ज्ञानमावृतिः । बन्धमोक्षौ च पुरुषाद्यस्मात्स हरिरेकराट् ॥ इति स्कान्धोक्तेः । अत्र मते शाब्दमेव मुख्यं प्रमाणम् । तदनुकूलतयानुमानादि । बन्धमोक्षस्वरूपं च । यथा चोरापहार्यौ च यथा पुंविषयावपि । तथा जीवेश्वरौ भिन्नौ सर्वदेव विलक्षणौ । तथापि सूक्ष्मरूपत्वान्न जीवात्परमो हरिः । भेदेन मन्ददृष्टीनां दृश्यते प्रेरकोपि-सन् । वैलक्षण्यं तयोर्ज्ञात्वा मुच्यते बध्यतेन्यथा । इति च परमोपनिषदि । विष्णुः संसारिणोन्यो यस्तमविज्ञाय मूढधीः । देहेन्द्रियप्राणबुद्धिनेतृत्वं मन्यते त्मनः । अतः संसारपदवीं याति जीवेशयोः सदा । वैलक्षण्यं परं ज्ञात्वा मुच्यते बध्यतेन्यथा । इति । एकविज्ञानेन सर्वविज्ञानं च प्राधान्यात् किञ्चित् सादृश्यात्कारणत्वाच्च न तदन्यस्य मिथ्यात्वात् । एतन्मते प्रमाणग्रन्थाः—ऋगाद्या भारतं चैव पञ्चरात्रमथाखिलम् । मूलरामायणं चैव पुराणं चैतदात्मकम् । ये चानुयायिनस्तेषां सर्वे तेच सदागमाः । दुरागमास्तदन्ये ये तैर्न ज्ञेयो जनार्दनः ।

ज्ञेय एतैः सदा युक्तैर्भक्तिमद्भिः सुनिष्ठितैः । इति ब्रह्माण्डपुराणे ।
अस्य मतस्य संग्राहकः श्लोकः— श्रीमन्मध्वमते हरिः परतरः
सत्यं जगत्तत्त्वतः । भेदो जीवगणा हरेरनुचरा नीचाञ्चभावं गताः ॥ मुक्ति-
र्नैजसुखानुभूतिरतुला भक्तिस्तु तत्साधनम् । ह्यक्षादि त्रितयं प्रमाणम-
खिलान्नयैकवेद्यो हरिः ॥ इति ॥

शाङ्कररामानुजीयमाध्वमततो वाल्मभस्य शुद्धाद्वैत-
मतस्य सालक्षण्यवैलक्षण्ये ।

१ अथ शाङ्करमतेनाद्वैतेन सह वाल्मभस्य शुद्धाद्वैतमतस्य साल-
क्षण्यवैलक्षण्ये प्रदर्श्यते ।

शाङ्करमते—अद्वैतवादः । अत्र वाल्मभमते शुद्धाद्वैतवादः । शांकरमते
प्रमाणादीनि व्यावहारिकाणि परमार्थतः सत्यं ब्रह्मैव । अस्मिन्मते
प्रमाणादि सर्वं सत्यं केवलं ब्रह्मैव स्वेच्छावशात् प्रमाणादिरूपैर्विचित्रां
लीलां करोतीति स्वीक्रियते । शांकरमते प्रमाणानां व्यावहारिकसत्यताम-
ङ्गीकृत्य तेषां प्रत्यक्षानुमानोपमानशाब्दार्थापत्त्यनुपलब्धीतिभेदेन षट्त्वं
स्वीक्रियते । अत्र मते शाब्दमेव मुख्यं प्रमाणं तदनुकूलतयान्येषां प्रामा-
ण्यम् । किन्तु तत्संख्या नापेक्ष्यते । शब्दप्रमाणेपि—अखण्डशु-
द्धाद्वैतज्ञानपर्यन्तं स्वतः प्रमाणं वेदाः साङ्गाः श्रीमद्भगवद्गीता
मीमांसाद्वयं श्रीमद्भागवतं (व्यासस्य समाधिभाषा) चेति प्रस्थान-
चतुष्टयं प्रमाणं शाङ्करमते प्रस्थानत्रयं प्रमाणम् । शाङ्करमते च
शाब्दप्रमाणस्यैव प्रमाणान्तरापेक्षया श्रेष्ठ्यम् । शाङ्करमते जगदन्तः-
पातित्वाद्वेदानामपि न पारमार्थिकत्वमत्र तु वेदो नारायणः साक्षादिति
प्रामाण्यात्तस्य पारमार्थिकत्वम् । उभयमतेपि प्रमेयं ब्रह्म किन्तु शाङ्क-
रमते तस्य निर्गुणत्वं निराकारत्वं च । अत्र तु मते तस्य सर्वधर्मविशि-
ष्टत्वं सर्वधर्माणां च ब्रह्माभिन्नत्वं स्वाभाविकत्वं च धर्मधर्मिणोऽविकृत-
ब्रह्मरूपा इत्यप्यत्र मते स्वीक्रियते । शाङ्करमते—आनन्दमयो न ब्रह्म
किन्तु ततः परं ब्रह्म अन्यत् । अत्र मते तु आनन्दमयमेव ब्रह्म सैव

परा काष्ठा न ततः परं किञ्चिदिति स्वीक्रियते । शाङ्करमते सगुण-
निर्गुणेति कल्पना परापरेति विद्याद्वैविध्यं चाङ्गीक्रियते । अस्मिन्मते
तु न तथा । ब्रह्मणो विरुद्धधर्माश्रयतया सर्वस्य सुसंगतत्वात् । शाङ्क-
रमते ' परमार्थतोऽकर्तृभूतं ब्रह्मैव मायावशात्कर्तृत्वेन प्रतीयते ' इति
स्वीक्रियते । अत्र तु मते ब्रह्मैव स्वतोऽभिन्नानिमित्तोपादानकारणतया
कर्तृ । शाङ्करमते जगतोऽसत्यत्वाद्वह्मणानन्यत्वं न संभवति । अत्र मते
तु जगतः सत्यत्वादभेदसंभवः । शाङ्करमतेऽविद्यावशाद्ब्रह्मैव जीवरूपेण
भासत इत्यङ्गीकृतम् । अस्मिन्मते सच्चिदुत्तमानन्दाद्ब्रह्मणोऽग्नेर्विस्फुलिङ्ग-
वदंशात्मकजीवोत्पत्तिः । स च जीवो नित्य इत्यङ्गीक्रियते । शाङ्कर-
मते विद्ययाऽविद्यानिवृत्तौ जीवत्वनाशः । अस्मिन्मते तदविद्याया नाशे
तत्संसारनाशो नतु जीवस्यैव नाशः । शाङ्करमते जीवश्चैतन्यज्ञानस्वरूपो नतु
ज्ञातृरूपः । अत्र मते ज्ञातृरूपो धर्मी च । शाङ्करमते जीवो विभुर्बुद्धिसंबन्धाद-
गुरुत्वेण भासते चेति स्वीक्रियते । अत्र तु मते—आनन्दांशतिरोभावेन
व्यापकोऽपि सौण्डर्य एव । पुनरानन्दांशप्रादुर्भावे व्यापकश्च । शाङ्क-
रमते जीवस्य कर्तृत्वभोक्तृत्वादिकं बुद्धिसंबन्धजं न पारमार्थिकम् ।
अत्र तु मते—ईशेच्छया जायमानं तत्सर्वं पारमार्थिकम् । शाङ्करमते
जीवः प्रतिबिम्बभूत आभासः । अत्र तु मते विरुद्धधर्माश्रयतया जीवो
ब्रह्मणोऽंशो गर्भदासश्च । शाङ्करमते ब्रह्म माययानेकजीववद्भासते । अत्र
तु मते ब्रह्मैव स्वेच्छावशादनेकजीवरूपाणि धारयित्वा विचित्रलीलाः
करोति । शाङ्करमते जहदजहल्लक्षणयाऽभेदसिद्धिः । अस्मिन्मतोऽंशांशि-
भावेनाभेदसिद्धिः । शाङ्करमते जगत् असत्यम् । अविद्यया भासते च ।
अस्मिन् मते जगत् ब्रह्मण आधिभौतिकं स्वरूपमत एव सत्यम् ।
शाङ्करमते द्वैतमविद्याकार्यम् । अत्र तु मते द्वैतज्ञानमविद्याकार्यम् ।
शाङ्करमते जगत्संसारयोर्भेदो अभिमतः । अत्र तु मते जगद्भिन्नं संसारो
भिन्नश्च । जगत् सत् भगवत्कार्यं भगवद्रूपं च । तस्य न नाशः । संसा-
रस्त्वविद्याकार्यम् असत् ज्ञाननाशश्च । शाङ्करमते विवर्तः । अस्मि-

न्मतेऽविकृतपरिणामः । शाङ्करमते—अध्यारोपापवादौ । अत्र तु—आवि-
र्भावतिरोभावौ । शाङ्करमते—अनिर्वचनीयख्यातिः । अस्मिन्मते प्रकार-
भेदेन—अख्यातिरन्यथाख्यातिश्च । शाङ्करमते कर्म उपासना ज्ञान-
मिति साधनक्रमः । भक्त्युपासनयोर्भेदो नाभिमतः । अत्र मते कर्म
उपासना ज्ञानं भक्तिरिति साधनक्रमः । भक्तिरन्योपासना चान्या ।
कर्मापासनाज्ञानानि भक्तेरङ्गानि । शाङ्करमते कर्मादिसर्वसाधनानि
जगदन्तःपातित्वादपारमार्थिकानि । अत्र मते तु सर्वाणि साधनफला-
त्मकानि ब्रह्मरूपाणि । शाङ्करमतेऽविद्यानिवृत्तिरूपो मोक्षः । अत्र मते—
आत्यन्तिकदुःखनिवृत्तिपूर्वकपरमानन्दप्राप्तिरूपो मोक्षः । शाङ्करमते
मोक्षः कैवल्यमित्यभिधीयते । अत्र तु मते प्रवेशात्मकसायुज्यमित्य-
भिधीयते । शाङ्करमते—अविद्यामायाद्यङ्गीकारेणाद्वैतं प्रतिपाद्यते । अस्मि-
न्मते तु भगवदिच्छाभगवल्लीलाद्यालम्बनेनाद्वैतं प्रतिपाद्यते । शाङ्करमते
सर्वमलीकमिति मत्वाऽद्वैतं साध्यते । अस्मिन्मते—एकमेवाद्वितीयं
वस्तु स्वेच्छया तत्तद्रूपेण परिणमत इति मत्वाद्वैतं साध्यते शाङ्करमते
तत्तच्छ्रुतिव्यवस्थार्थं निर्गुणसगुणोपजीव्यत्वोपास्यत्वपरब्रह्मत्वादिकल्प-
नम् । अत्र तु मते वेदस्याक्षरमप्यन्यथा न कल्प्यते । सर्वविरुद्ध-
धर्माश्रयं ब्रह्मेति स्वीकारेण सर्वश्रुत्यर्थो व्यवस्थाप्यते च ।

२ रामानुजमततो वाल्मभमतस्य वैलक्षण्यसालक्षणे ।

रामानुजमते विशिष्टाद्वैतम् । वाल्मभमते—अविशिष्टाखण्डाद्वैतम् ।
रामानुजमते जडस्य जडैर्नैवाभेदश्चित्तश्चित्तैव । अत्र तु मते चिदानन्दां-
शप्रादुर्भावे जडमपि ब्रह्मैव भवति तथानन्दांशप्रादुर्भावे चिदपि
ब्रह्मैव । रामानुजमते प्रमाणानां त्रयम् । तत्रागमस्य मुख्यत्वम् ।
अत्र तु वेदानुकूलानि सर्वाणि प्रमाणानि । तत्संख्यानियमो नास्ति ।
रामानुजमते च ब्रह्मैव प्रमेयं किंतु रामानुजमते ब्रह्मणश्चिद-
चिद्रूपे शरीरे तयोः परिमाणं च स्वीक्रियते । रामानुजमते ब्रह्म
दिव्यधर्मवदत्रापि तथा परं त्वेतन्मतवत्तत्र विरुद्धधर्माश्रयता ब्रह्मणि
न स्वीक्रियते । उभयोरपि मते ब्रह्मणः कर्तृत्वमङ्गीक्रियते । परंतु

अत्र मते अविकृतब्रह्मण एव परिणामः । रामानुजमते तु ब्रह्मशरीरं परिणमत इत्यङ्गीक्रियते तेन द्वैतस्वीकाराद्वैषम्यनैर्घृण्यपरिहारो दुष्करः । अत्र तु मतेऽखण्डाद्वैतस्वीकारात्स सुलभः । रामानुजमते च जीवो नित्यः कर्तृरूपश्च । जीवोणुरूप उभयोरपि मतयोस्तथापि रामानुजमते तस्य सर्वदैवाणुत्वम् । अत्र तु मते—आनन्दांशप्रादुर्भावे तस्य व्यापकत्वम् । उभयोरपि मतयोर्जीवस्य कर्तृत्वभोक्तृत्वे तथा जीवस्य नानात्वमपि समानम् । परंतु अत्र मते ब्रह्मैव नानारूपाणि स्वेच्छया धारयतीति यथाविर्भावतिरोभाववादेनाङ्गीक्रियते तथा रामानुजमते नास्ति यतस्तत्र सर्वदैव जीवानां नानात्वं स्वीक्रियते । एतन्मतवज्जगत्संसारयोर्भेदो रामानुजमते नास्ति । रामानुजमते च कर्म ज्ञानं भक्तिरिति साधनक्रमः । किंतु यथैतन्मते भक्त्युपासनयोर्भेदस्तथा रामानुजमते नास्ति । रामानुजमते सत्ख्यातिः । अत्र तु मते—अविद्वद्दशायामन्यथाख्यातिः । पूर्णज्ञानिदृष्ट्याऽख्यातिश्च ॥

३ माध्वमततो वाल्मभमतस्य सालक्षण्यवैलक्ष्ये ।

माध्वमते प्रत्यक्षानुमानशाब्देति प्रमाणत्रयम् । वाल्मभमते वेदानुकूलं सर्वं प्रमाणं तत्संख्या नास्ति । माध्वमते ब्रह्मणः प्रमेयत्वेऽपि जीवो जगदिति पृथक् तत्त्वद्वयम् । ब्रह्मजिविजगतां कदाप्यभेदो न । अत्र तु मते सर्वदाऽभेदः । माध्वमते ब्रह्म सर्वदा सधर्मकमेव । अत्र तु मते सधर्मकं निर्धर्मकं चेत्युभयविधम् । माध्वमते ब्रह्मणि विरुद्धधर्माश्रयता नास्ति । अत्र मते तु सा वर्तते । माध्वमते ब्रह्म निमित्तकारणं प्रकृतिश्चोपादानकारणम् । अत्र तु ब्रह्मैवाभिन्ननिमित्तोपादानकारणम् । माध्वमतेऽनन्यत्वं नास्ति । अत्र तु मतेऽखण्डाद्वैतम् । एतन्मतवद्वाध्यात्मिकमक्षरब्रह्मस्वरूपं माध्वमतेऽनभिमतम् । माध्वमते जीवः पृथक् तत्त्वम् । अत्र तु मते जीवो ब्रह्मण एवेच्छागृहीतं रूपम् । उभयोरपि मतयोर्जीवस्य नित्यत्वं ज्ञातृत्वं च । माध्वमते जीवः सर्वदाणुरूपः । अत्र तु मतेऽणुरूपस्यापि तस्यानन्दांशप्रादुर्भावे व्यापकत्वम् ।

उभयोरपि मतयोर्जीवस्य कर्तृत्वभोक्तृत्वे । माध्वमते जीवस्य नानात्वं पारमार्थिकत्वं च । अत्र तु मते तस्येच्छाविपरिणामवत्त्वम् । माध्वमते यद्यपि जीवस्यांशत्वं स्वीक्रियते तथापि तस्मादेवांशत्वरूपकारणात्तस्य ब्रह्मणः सकाशाद्भेदः । अत्र तु मतेऽशत्वादेवांशांशिभावेन तस्य ब्रह्मणा सहाभेदः । जगत्संसारयोर्भेदो माध्वमतेऽप्यनभिमतः । माध्वमतेऽप्येतन्मतवत् कर्म ज्ञानं भक्तिरिति साधनक्रमस्तथापि भक्त्युपासनयोर्भेदस्त्वनाभिमतो माध्वमते । माध्वमतेऽन्यथाख्यातिः । अत्र मतेऽविद्वद्दशायामन्यथाख्यातिः पूर्णज्ञानिदृष्ट्याख्यातिश्च । रामानुजमाध्ववाल्लभमते जगत्सत्यत्वं जीवांशत्वं जीवाणुत्वं जीवकर्तृत्वभोक्तृत्वे जीवानेकत्वं जीवदास्यं मोक्षदशायामपि भक्तिसंभवो ज्ञानाद्भक्तेराधिक्यं चेत्येतानंशान् किञ्चिद्भेदभिन्नानङ्गीकृत्य शाङ्करमतखण्डने प्रयासो दृश्यते । एते रामानुजाचार्या मध्वाचार्या वल्लभाचार्या वेदानन्तरं श्रीमद्भागवतं महाभारतं रामायणं नारदपाञ्चरात्रं शाण्डिल्यसूत्राणि नारदसूत्राणि तथैवान्यानपि वैष्णवागमग्रन्थान् प्रमाणयन्ति । रामानुजाचार्या रामायणं मध्वाचार्याश्च महाभारतं वेदतुल्यं मन्वते । प्रायो रामानुजानुयायिनो रामचन्द्रं मध्वानुयायिनो विष्णुं कमपि तद्वतारं च भजन्ते । श्रीवल्लभाचार्यानुयायिनस्तु श्रीमद्भागवतं चतुर्थं प्रस्थानं मत्वा तत्प्रातिपाद्यं श्रीकृष्णं सेवन्ते तमेव पूर्णं भगवत्स्वरूपं मन्वते । एते चांशकलाः सर्वे कृष्णस्तु भगवान् स्वयमिति श्रीमद्भागवतोक्तेः ॥

श्रीमद्भल्लभाचार्याणां चरितं तथा तेषां तदनुयायिनां ग्रन्थाश्च ।

तैलङ्गदेशे 'कंकरवाड' नाम्नि ग्रामे दीक्षितसंज्ञकमेकं कृष्णयजुर्वेदिनां प्रथितं कुलमासीत् । तत्र कुले सर्वेपि पुरुषाः सोमयाजिनः समभवन् । अत्रैव कुले लक्ष्मणभट्टसंज्ञकाः प्रादुरभवन् । ते च बहून्ध्वरानाहृत्य स्वपत्न्या सह काशीयात्रार्थमगच्छन् । तत्पत्नी मध्येमार्गं १५३५ मिते विक्रमार्कसंवत्सरे वैशाखकृष्णैकादश्यां

(ख्रिस्ताब्दे १४३९ तमे) सुतं प्राप्तुम् । स एव वल्लभेत्योमिच्छां जगाम (श्रीमद्वल्लभाचार्याणामधुना या जन्मकुण्डलिका समुपलभ्यते तच्छिरोभागे जन्मसंवत्सरत्वेन १५३५ मितं विक्रमार्कवर्षं लिखितं परं ज्योतिःशास्त्रानुसारं ग्रहगणनया तत् संवत्सरं न संवदति । श्रीमद्वल्लभाचार्यपौत्रगोकुलनाथवल्लभमहाराजानामनन्यसेवकभूता मठपतिकल्याणभट्टाः कल्लोलसंज्ञे ग्रन्थे १५२९ मिते संवत्सरे वल्लभाचार्याणां जन्मेति निबबन्धुः । परं तत्संवत्सरसंवादिनी जन्मकुण्डलिका नोपलभ्यते । तत उभयसंवत्सरवैशाखकृष्णैकादशीगतं जन्मलभं तथा साधनीयं यथाचार्याणां चरितं ज्योतिःशास्त्रफलानुवादि स्यात्तेन च निर्णयो जन्मकाल इति मे भाति ।) ततो लक्ष्मणभट्टा भार्यापुत्राभ्यां सह द्वादशवर्षाणि काश्यां न्यवसन् । अत्रान्तरेगाधमेधाः श्रीवल्लभदीक्षिता निखिलान् वेदान् सर्वशास्त्राणि चाधिजगिरे । ततः स्वदेशमागतास्ते त्रयः । ततो लक्ष्मणदीक्षिता दिवमलंचक्रुः । पुनस्तीर्थयात्रां गताः श्रीमद्वल्लभदीक्षिता बिल्वमङ्गलाचार्यैः सह समागमं लेभिरे । अत्र प्राञ्चः केचन । अथ भगवता श्रीकृष्णेन वेदव्यासेन चानुगृहीतं तबिल्वमङ्गलाचार्यमतं वल्लभदीक्षिता अनुययुः । तदा दीक्षितानां तच्चादृशमलौकिकं वैदुष्यमुपलभ्य विष्णुस्वामिशिष्या बिल्वमङ्गलाचार्यास्तानाचार्यामिच्छया भूषयामासुः । किंच तान् स्वमतस्य प्रवर्तकत्वेन निरणेषुरिति वदन्ति । तथैवच भाण्डारकरमहाभागा वुड्लसनमहोदया अन्येपि केचित् श्रीमद्वल्लभाचार्या विष्णुस्वामिमतानुयायिन इति वर्णयन्ति किंतु तन्न युक्तम् । यतः श्रीमद्वल्लभाचार्याः श्रीमद्भागवततृतीयस्कन्धद्वात्रिंशत्तमाध्याये ३७ तमे श्लोके सुबोधिण्यां—प्रावोचं भक्तियोगस्य स्वरूपं ते चतुर्विधम् ॥ इत्यत्र स्वयमेवैवं निर्दिशन्ति—उक्तानां भक्तिभेदानां सगुणनिर्गुणभेदप्रतिपादनार्थं चातुर्विध्यमाह—प्रावोचमिति । भेदः पारमार्थिक इति शास्त्रं पुरस्कृत्य त्रिविधो भक्तियोग उक्तः— तेच सांप्रतं विष्णुस्वाम्यनुसारिणस्तत्त्ववादिनो रामानुजाश्चेति तमोरजस्तत्त्वैर्मिना अस्मत्प्रतिपादितश्च

नैर्गुण्यः।' यदि श्रीमद्वल्लभाचार्या विष्णुस्वाम्यनुसारिणो भवेयुस्तर्हि कथंकारं तन्मतं तामसमिति ब्रूयुरिति सुधियो विभावयन्तु । एत आचार्या बह्वचवतार-भूता इति तत्तन्निर्देशतो ज्ञायते परंतु श्रीविठलेशादयस्तु तान् श्रीकृष्ण-रूपत्वेन वर्णयन्ति । तथा चोक्तं श्रीविठलेशैर्वल्लभाष्टके—अज्ञानाद्यन्धकार-प्रशमनपटुताख्यापनाय त्रिलोक्यामग्नित्वं वर्णितं ते कविभिरपि सदा वस्तुतः कृष्ण एव । प्रादुर्भूतो भवानित्यनुभवनिगमाद्युक्तमानैरवेत्य त्वां श्रीश्रीवल्लभेमे निखिलबुधजना गोकुलेशं भजन्ते ॥ १ ॥ एतस्यां दिव्य-क्षेत्रयात्रायां श्रीवल्लभाचार्याः शास्त्रचर्चया बहून् वादिनः पराजिग्यिरे । यात्राप्रसङ्गेन श्रीवल्लभाचार्याः कंचित्कालं श्रीमद्रोकुले आदिवृन्दावने कंचित्कालं मथुरायां च न्यवसन् । तदा देवदमनाख्ये गोवर्धनपर्वते श्रीनाथजीत्यपरपर्यायो भगवान् श्रीकृष्णः श्रीवल्लभाचार्यसंनिधौ स्वयं प्रादुर्भूयात्मानं दर्शयामास । आज्ञापयच्च श्रीवल्लभाचार्यान् यत् प्रवर्तय मदाज्ञां यत् 'सेवया विना नरो न पुष्टिमार्गाधिकारी' इति । स एव पुष्टिमार्गः श्रीवल्लभाचार्यैः प्रवर्तितः । इति परंपरागता प्रथा । श्रीवल्लभाचार्यास्त्रिवारं दिग्विजयान् विधाय तीर्थयात्राप्रसङ्गेन दृष्टस्य भगवतो विठलनाथस्याज्ञया वाराणस्यां स्वजातीयस्य कस्यचित्सुतां महालक्ष्मीनाम्नीमष्टवर्षा ब्राह्मविवाहविधिना परिणीयाहिताग्रयो ज्योति-ष्टोमादीन् बहुविधान् यज्ञानाहत्य प्रयागक्षेत्रादनतिदूरे 'अडेल' ग्रामे (अलर्कपुरे) बहुकालमुषितवन्तः । तत्र गोपीनाथविठलाख्यौ द्वौ सुतौ यथाक्रमं (१५६७ मिते) तथा (१५७२ मिते) विक्र-मार्कसंवत्सरं जन्म लेभाते । तदा सुतयोः पुष्टिमार्गधुरन्धरतां वीक्ष्य संपूर्णगार्हस्थ्यश्रमाः प्रोत्तीर्णाखिलर्णा भगवदाज्ञानुरोधात् सर्वशा-स्त्रसंमतं त्रिदण्डसंन्यासं परिगृह्य गृह्यं बाह्यं चाखिलं तृणाय मन्यमाना-स्तूर्णं वाराणसीमुपव्रज्य १५८७ मिते विक्रमाब्दे आषाढशुक्लद्वितीयायां भगवद्धाम प्रापुः । द्विपञ्चाशतमब्दानि द्वौ मासौ सप्त वासरान् श्रीम-दाचार्यचरणैर्महीतलमलंकृतम् । आचार्यद्वितीयसुतानां श्रीविठलेशानां सप्त सुताश्रतप्तः कन्याः । तत्र सुताः श्रीगिरिधरादयो भिन्नभिन्नस्थलेषु

आचार्यपीठानि भूषयन्ति स्म । तद्वंशजा अधुनापि तत्तत्पीठमलंकुर्वते । महाराजसंज्ञका एते शिष्यान् अष्टाक्षरपञ्चाक्षरमन्त्रोपदेशानानुगृह्णन्ति श्रीकृष्णसेवायामभिरताश्च । एतेषां मन्दिरेषु प्रवर्तमानं श्रीकृष्णसेवनं श्रीवै-
पुल्येन भक्तिश्रद्धाधिक्याच्चातीव रमणीयं दर्शनीयतमं च । कन्यावंशो
भट्टसंज्ञया प्रथितस्तत्रैव विद्वद्विभूषणाशुकविश्रीगङ्गूलालसंज्ञका जनुर्ले-
भिरे । एतैर्बहवो ग्रन्था निबद्धाः ।

श्रीवल्लभाचार्याणां तदनुयायिनां च ग्रन्थाः ।

श्रीवल्लभाचार्यग्रन्थानामयमेकः सामान्यतः परीक्षानिकषोपलो
यद्यत्र श्रीपुरुषोत्तमकृता टीका स आचार्यग्रन्थ इति । यथानन्दज्ञान-
विरचिता यत्र व्याख्या स आद्यशंकराचार्यकृतो ग्रन्थो विज्ञायते ।
श्रीवल्लभाचार्यप्रणीता ग्रन्था द्विविधाः । महाग्रन्थलघुग्रन्थभेदेन । महा-
ग्रन्थाः—१ अणुभाष्यम् । २ तत्त्वदीपनिबन्धः ३ निबन्धः सप्रकाशः
४ श्रीमद्भागवतसुबोधिनी ५ श्रीमद्भागवतसूक्ष्मटीका ६ पूर्वमीमांसाभा-
ष्यम् (त्रुटितम्) । लघुग्रन्थाः—१ पुरुषोत्तमनामसहस्रम् । (भागवत-
संक्षिप्तवर्णनम्) २ यमुनाष्टकम् । ३ बालबोधः ४ सिद्धान्तमुक्तावली
५ पुष्टिवाहमर्यादाभेदः ६ सिद्धान्तरहस्यम् ७ नवरत्नम् ८ अन्तः-
करणप्रबोधः ९ विवेकधैर्याश्रयः १० कृष्णाश्रयः ११ चतुःश्लोकी १२
भक्तिवर्धिनी १३ जलभेदः १४ पञ्च पद्यानि १५ संन्यासनिर्णयः १६
सेवाफलम् १७ सेवाफलविवृतिः १८ परिवृढाष्टकम् १९ पत्रावल-
म्बनम् २० दशमस्कन्धानुक्रमणी २१ त्रिविधनामावली २२ शिक्षा-
श्लोका इत्यादयः । श्रीमद्वल्लभाचार्यविरचितश्रीमद्भगवद्गीताभाष्यं नोप-
लभ्यते कालवशाद्भ्रष्टमित्यनुमानम् । तथापि श्रुतिगीतासूत्रभागवत-
संमेलनरूपतत्त्वदीपनिबन्ध उपोद्धाततया गीतार्थबोधके शास्त्रार्थाख्ये
प्रथमप्रकरणे संक्षेपतः प्रमाणादिचतुष्टयोद्देशपूर्वकस्वप्रयत्नोपपादनानन्तरं
जडजीवब्रह्मणां स्वरूपं सृष्ट्यादिप्रकाराः सांख्ययोगनिष्कर्षश्च दर्शितः ।
सर्वार्थनिर्णयाख्ये द्वितीयप्रकरणे प्रमाणप्रमेयफलसाधनपरीक्षणपुरः-

सरं वेदादीनां सर्वेषां तात्पर्यार्थनिर्णयेनासंभावनाविपरीतभावनादौषौ
निवारितौ । तृतीयं गीताविस्ताररूपभागवतशास्त्रार्थकथनाख्यं प्रकरणम् ।
पूर्वं शिष्यधारणसौकर्यार्थं कारिकात्मना प्रारब्धोऽयं ग्रन्थोऽध्यापनसमये
' एतस्य विशेषविवरणमवश्यं भवतु ' इति माधवभट्टादिभिः सच्छि-
ष्यैर्विज्ञातित्वादाचार्यैस्तत्त्वप्रकाशो निरमायि । अन्येषामाचार्यग्रन्थानां
तात्पर्यं तन्नामत एव ज्ञातुं शक्यम् ।

श्रीमद्वल्लभाचार्याणां प्रथमपुत्रश्रीगोपीनाथजीमहाराजैः साधन-
दीपकः केचन सेवाश्लोकाश्च निर्मिताः । तेषामेक एव सुतः । तदग्रे
वंशो नास्ति ।

आचार्याणां द्वितीयसुताः श्रीविठलेशा अकबरसमकालीनास्तामि-
त्रभूताश्च । एतेषां जन्मकालः १५७२ मिते विक्रमसंवत्सरे पौषकृष्ण-
नवमी । लीलाप्रवेशश्च १६४२ विक्रमसंवत्सरे । एतेषां ग्रन्थाः १
अणुभाष्यपूर्तिः २ निबन्धप्रकाशः ३ विद्वन्मण्डनम् ४ शृङ्गाररसमण्ड-
नम् ५ सुबोधिनीटिप्पणी ६ भक्तिहंसः । सुबोधिनीटिप्पणी संशयवंश-
च्छेद इति नाम्नाप्यभिधीयते । अतोऽन्येऽपि बहवो न्यासादेशविवरणाद-
न्येऽपि ग्रन्था वर्तन्ते ।

श्रीमद्विठलेशानां सप्त सुता आसन्निति प्रागुक्तमेव । तत्तत्सुत-
वंशे बहवो ग्रन्थकृतः । तन्मध्ये गोकुलनाथजी श्रीवल्लभा वा माला-
प्रसङ्गोद्धारकाः । जहाँगीरसमानकालीना एते । तथा श्रीहरिरायजी-
महाराजाः सहस्रशः स्वल्पग्रन्थानां प्रणेताः । फलात्मकदैन्य-
संपन्नाश्च ।

श्रीकृष्णचन्द्रमहाराजा अपि मान्यपण्डिताः श्रीपुरुषोत्तमम-
हाराजानां गुरुचरणा एते । एतैर्भावप्रकाशिकाख्या सूत्रवृत्तिर्निबद्धा ।
सा च विद्वन्मान्या ।

श्रीमद्विठलेश्वरतृतीयसुनुश्रीमद्वालकृष्णतः पुरुषगणनया चतुर्थ-
वंशे श्रीपीताम्बरगोस्वामिनामात्मजाः श्रीपुरुषोत्तममहाराजाः । एतेषां

जन्म (१७२४) विक्रमसंवत्सरे समभूत् । एतेष्वप्यदीक्षितग्रन्थसमा-
लोचकाः परिनिष्ठितपण्डिताः सर्वतन्त्रस्वतन्त्राः । एतेषां ग्रन्थेषु परम-
श्रेष्ठो भाष्यप्रकाशाभिधो निबन्धः श्रीमद्रूपभाष्यव्याख्यानसूचः ।
तत्र प्रत्याधिकरणं सर्वेषां भाष्यकृतां मतपरामर्शः । एतादृशो ग्रन्थः
पण्डितैरदृष्टचरः । वयं त्वेतत्कथनेपि न साहसमङ्गीकुर्मो यद्भाष्यप्र-
काशप्रणयनेन श्रीपुरुषोत्तममहाराजा जीवातुभूता एव शुद्धाद्वैतमत-
स्येति । नेदृशाः पण्डिताः शुद्धाद्वैतमतानुयायिषु अद्याप्यवतेरुः ।
एतद्विरचिता ग्रन्था नवलक्षश्लोकपरिमिताः । एतैः १ सुबोधिनीप्रकाशः ।
२ उपनिषद्दीपिकाः ३ आवरणभङ्गः ४ प्रस्थानरत्नाकरः ५ सुवर्णसूत्रम्
६ षोडशग्रन्थविवृतिः ७ प्रहस्तादिचतुर्विंशतिवादावली । इत्या-
दयो बहवो ग्रन्थाः पाण्डित्यमदविलोपिसरण्या निबद्धाः सन्ति ।
एतद्विषये सांप्रदायिकः श्लोकः । श्रीमद्वल्लभदीक्षिताह्वयहरैर्वन्यान्वये
सप्तमस्तत्कारुण्यसुधाभिषेकविकसत्सौभाग्यभूमौदेयः । दृष्यदुर्मदवादि-
विद्वदिभदुष्कूटोत्तिकुम्भस्थलीसद्योभञ्जनकेलिकेसरिपतिः पीताम्बरस्या-
त्मजः ॥ १ ॥ नासीद्येन समः समस्तनिगमस्मृत्यादितत्त्वार्थाविद् वक्ता
चाप्रसिद्धः सदःसु विदुषामद्यापि भूमौ बुधो, यः सर्वं नवलक्षपद्यकमित-
प्रौढप्रबन्धं व्यधात्स श्रीमान् पुरुषोत्तमो विजयतामाचार्यचूडा-
मणिः ॥ २ ॥ एतेषामखिलं चरितं पुरुषोत्तमदिग्विजयतो द्रष्टव्यम् ।
ईदृक्षाः पण्डिता मतान्तरेपि विरला एव ।

श्रीमुरलीदासगोस्वामिनः । एतेषां ग्रन्थः—भाष्यटीका । एतेषा-
मन्ये ग्रन्थाः केवलं मद्रासकॉलेजपुस्तकालये विद्यन्ते नान्यत्र । निम्नै-
रामभट्टानां ग्रन्थः—अधिकरणसंग्रहः सुबोधिनीकारिकार्थः अशौच-
निर्णयः इति ।

श्रीमद्विठलेश्वरपञ्चमसूनुश्रीमद्रघुनाथवंशया लेखकृदित्याख्यया
सुप्रसिद्धाः श्रीवल्लभगोस्वामिनः । एतज्जन्माष्टादशशतके । एतद्ग्रन्थाः—
१ गीतातत्त्वदीपिका २ सुबोधिनीटीका ३ गद्यटीका ४ षोडशग्रन्थ-
विवृतिः । इत्यादयो बहवः ।

श्रीविठलेश्वरद्वितीयसूनुश्रीगोविन्दवंश्याः श्रीयोगिगोपेश्वरसर्व-
विदः । इमोपि प्रसिद्धाः पण्डिताः । एभिः प्रकाशोपरि रश्मिग्रन्थो
निरमायि स च विद्वन्मान्यः । किंचैभिः सुबोधिनीबुभुत्सुबोधिनीभक्ति-
मार्तण्डादयोपि ग्रन्था निर्मिताः ।

श्रीगिरिधरजीमहाराजाः काशीस्थाः । एतद्ग्रन्था बहवः । तत्र
भाष्यविवरणं श्रेष्ठम् ।

आचार्याणां कन्यावंशो भट्टसंज्ञयाभिधीयते । तत्रापि तत्तद्ग्रन्थानां
प्रणेतारो बहवः समभवन् गोष्ठीशालभट्टाः— एतैः कठोपनिषद्भाष्यं
विरचितम् । तत्र जयगोपालभट्टानां ग्रन्थाः— १ सेवाफलटीका २ भक्ति-
वर्धिनी टीका ३ तैत्तिरीयोपनिषद्भाष्यम् ४ संगीतसूत्रभाष्यम् ।

लालूभट्टानां ग्रन्थाः— १ अणुभाष्यटीका २ निबन्धटीका
३ सुबोधिनीटीका ४ षोडशग्रन्थटीकाश्च ।

व्रजनाथभट्टानां ग्रन्थः—मरीचिकावृत्तिः । अयमपि मान्यग्रन्थः ।
लालूभट्टाः श्रीपुरुषोत्तममहाराजा वल्लभगोस्वामिनश्च समकालभवाः ।
आचार्यसुतकन्येतिवंशद्वयभिन्नानामपि पण्डितानामेतन्मते बहवो
ग्रन्थाः सन्ति । तथाहि—इच्छारामभट्टाः (डाकोर) एतैः प्रशस्ता
भाष्यप्रदीपनाम्नी टीका निर्मिता गुरवे समर्पिता च ।

भट्टगङ्गूलालजीपण्डितानां ग्रन्थाः— १ वेदान्तचिन्तामणिः
२ प्रामञ्जनमारुतशक्तिः ३ सत्सिद्धान्तमार्तण्ड इत्यादयः । श्रीवल्लभा-
चार्या विष्णुस्वाम्यनुयायि आसन्निति एतेषां महाभागानामतीव
निर्वन्ध आसीत् ।

पं. मग्नलालशास्त्रिणः । एते विद्वांसः M. A. इत्युपाधिं भूषय-
न्तोपि नान्यादृशा यतः शुद्धाद्वैतमते निरतिशयश्रद्धासंपन्नास्तन्मतानु-
यायिसदाचारेणाधुनातनान् सर्वानतिशेते । मन्ये निखिलभारतेधुना न
कोपि पण्डितः शुद्धाद्वैतमतरहस्यवेदितया श्रीमग्नलालशास्त्रिणां साम्यं

लभेतेति निर्दिश्यापि नात्मानमतिशयोक्तिमाजनं करोमीति । एते महा-
विद्वांसः शुद्धाद्वैतमतग्रन्थान्मुद्राप्य गुर्जरादिभाषासु ताननूय न केवलं
शुद्धाद्वैतमतानुयायिन उपकुर्वन्ति अपि तु ग्रन्थरत्नदिदृक्षूनन्यानपि ।
मयाप्युपोद्धातलेखनसमये श्रीमद्वल्लभमतप्रतिपादनविषये सांप्रदायिकत-
त्तद्विषयेषु चैतेषां तथैतान्निबद्धशुद्धाद्वैतप्रदीपस्य चातीव साहाय्यमासा-
दितम् । एतेषां ग्रन्थः— शुद्धाद्वैतसिद्धान्तप्रदीपः (अयं शुद्धाद्वैत-
मार्तण्डस्योपोद्धातरूपेण निबद्धो गुर्जरभाषायाम् ।) अस्मिन्मते अधुना
मूलचंदतेलीवाला B. A. LL. B. एते महाभागाः श्रीमदाचार्यग्रन्थान्
सटीकान् ससामग्रीकान् प्रकाश्य मुद्रापयन्ति तेनापि बहूनामुपकारः
संपद्यते ।

श्रीमदणुभाष्यविमर्शः ।

श्रीमद्वल्लभाचार्याणां ग्रन्था उपरि निर्दिष्टाः । तत्र सर्वोत्तमो
ग्रन्थोणुभाष्यमेव । एतद्भाष्यम् ‘ स्थानविशेषात्प्रकाशादिवत् ’ (ब्रह्म-
सू. ३।२।३४) इत्येतत्सूत्रतः प्राक् श्रीवल्लभाचार्यनिर्मितम् । तदग्रे
श्रीविठलेशानां कृतिः । प्राक्तनभाष्येपि ‘ आनन्दमयाधिकरणे ’ द्वितीय-
वर्णकं श्रीविठलेशानिर्मितमेव । एतस्यैव टीका चतुर्थाध्यायभाष्यम् । अत एव
प्रपञ्चितं चैतदस्माभिरानन्दमयाधिकरणे इति श्रीविठलेशानामुक्तिः
संगच्छते । एवं पितापुत्राभ्यां भाष्यं कृतमित्यत्र प्रकाशकृदुक्तिः प्रमाणम् ।
तथाहि—इत आरभ्य प्रभूणामिति प्रतिभाति इति स्थानविशेषात्प्रकाशा-
दिवत् (ब्र. सू. ३।२।३४) इति सूत्रे । ‘ सांप्रतं तु प्रमुचरणैः ’
इत्यानन्दमयाधिकरणे ।

अत्रान्तर्गतप्रमाणमप्यस्ति । तथाहि—चतुर्थाध्यायसमाविश्लोके
‘ भाष्यपुष्पाञ्जलिः श्रीमदाचार्यचरणाम्बुजे । निवेदितस्तेन तुष्टा भवन्तु
मयि ते सदा ॥ १ ॥ ’ इत्यत्रायं भाष्यपुष्पाञ्जलिः श्रीमदाचार्य-
चरणाम्बुजे निवेदित इति निर्देशेन श्रीविठलेशैर्भाष्यं निर्माय
श्रीमदाचार्यपदबोधितश्रीवल्लभाचार्यचरणयोः समर्पितमिति प्रतीयते ।

ततश्च पूर्वोक्तमतं दृढं भवति । अत्राचार्यचरणाम्बुज इत्यनेन व्यासाचा-

यैचरणांभुजं गृह्यते इति कश्चित् । एवं श्रीविठलेशकृतभाष्ये ' अस्मा-
मिरुक्तम् ' इति यदा निर्देशस्तदा स सुबोधिनीस्थो ज्ञेयः । एवंच—
अस्माभिरित्कस्यार्थोऽस्मत्पितृभिरिति । ' विद्वन्मण्डने ' इति निर्देशो भाष्ये
यत्रास्ति तत्र ' अस्माभिः मया ' इत्यादि किमपि न लिखितम् । विद्व-
न्मण्डनं श्रीविठलेशकृतमिति पूर्वं निर्दिष्टमेव ।

वितापुत्रभाष्यगतं वैलक्षण्यम्—तृतीयाध्यायमारभ्याध्यायादौ
श्लोकाः सन्ति । श्रीवल्लभाचार्यकृतभाष्ये प्रथमद्वितीयाध्यायादौ तथा
श्लोका न वर्तन्ते । श्रीविठलेशकृतभाष्ये बाणभट्टकृतकादम्बरीवत् दीर्घ-
समासबाहुल्यम् । श्रीवल्लभाचार्यकृते पूर्वस्मिन् भाष्ये तु न तथा । श्रीविठले-
शकृतभाष्येन्यवादिष्वल्पीयांसोमिश्रापाः । पूर्वभाष्ये तु बहुशोमिश्रापाः
सन्ति । श्रीवल्लभाचार्यभाष्ये ब्रह्मः संहिताब्राह्मणसूत्रनिर्देशाः । श्री-
विठलेशभाष्ये त्वल्पीयांसः । प्रसिद्धतमानामीशावास्याद्युपनिषदां निर्देशाः
पूर्वस्मिन् भाष्ये । श्रीविठलेशभाष्ये तु गोपालतापिन्याद्युपनिषदां बहवो
निर्देशाः ।

अतःपरं संपूर्णभाष्यविषयकमुच्यते । अस्मिन् भाष्ये पूर्वभाष्यकृ-
दुक्ते विषये न किमपि लिख्यते केवलमनमिमत्तं तदुक्तं खण्ड्यते तेनैत-
द्भाष्यलापनसमये मध्ये मध्येध्याहारापेक्षा भवति । श्रीवल्लभाचार्याणाम-
न्यदेकं श्रीमद्भाष्यमस्ति तन्मध्यस्थोल्पीयान् भागोधुनोपलभ्यते । तस्य
श्रीमद्भाष्यस्य संक्षेपभूतमिदं भाष्यम् । अतोप्यध्याहारापेक्षा भवति ।
ते चाध्याहारा बालप्रबोधिण्यां तत्तत्स्थले प्रदर्शिता एव । पूर्वोक्तश्रीम-
द्भाष्यमनुसृत्यैव भावप्रकाशाख्या वृत्तिर्वर्तते । अन्यच्च—श्रीमद्भाष्ये शंक-
राचार्यादीनां पूर्वभाष्यकृतां समीक्षा कृतास्ति सैव श्रीपुरुषोत्तमकृतप्रकाश
उदलेखीति सांप्रदायिकाः । अणुभाष्यामिति नाम्नापि संक्षेपभूतं भाष्यमिद-
मित्यनुमीयते ।

भाष्यमिदं पाण्डित्येन शास्त्रीयकौशलेन चातिशेते ग्रन्थान्त-
राणि । तेन सर्वभाष्यतदीयैः एते भाष्यकारा इति निर्दिष्टम् । महा-

भाष्ये पातञ्जले श्रीवल्लभाचार्याणां विशेषतो रुचिरिति प्रतीयते तदु-
क्तिभिः । तथाहि— तत्त्वदीपनिर्णयस्थद्वितीयप्रकरणगत १५० तम-
श्लोकव्याख्यायां 'सूपः कूपो यूप' इत्यत्र वर्णानां तुल्यत्वेपीति पातञ्जल-
भाष्यप्रथमाध्यायतृतीयाह्निकगतोक्तिः ।

अस्मिन्भाष्ये श्रीमद्भागवताक्षरानुपूर्वी अर्थानुरोधात् स्वरूपत एव
समाद्वियते । तथाहि— 'अर्वाचीनविकल्पवितर्कविचारप्रमाणाभासकुतर्क-
शास्त्रकलिलान्तःकरणाश्रयदुरवग्रहवादिनां विवादानवसरे' इति श्रीमद्भा-
गवतषष्ठस्कन्धनवमाध्यायस्थं ३६ षट्त्रिंशन्मितं गद्यं 'श्रुतेस्तु शब्दमूल-
त्वात्' (ब्र. सू. २।१।२७) इति सूत्रे भाष्ये गृह्यते ।

वेदश्रद्धा ।

अस्मिन् भाष्ये यद्यपि पुष्टिभक्तिमाहात्म्यमतीव वर्णितं तथापि
वेदविषये भाष्यकृतां निरतिशया श्रद्धा । वेदस्याक्षरमप्यन्यार्थकमर्थ-
वादार्थकं वा नाङ्गीकुर्वन्ति श्रीवल्लभाचार्याः । यद्यप्यर्थवादपरता वेदस्य
जैमिनिनये स्वीकृता । अन्यैश्चाचार्यैस्तथा स्वीकृता तथापि सर्वत्राना-
श्वासमिया भाष्यकृत एते तथा नानुमन्वते ।

वेदवाक्यविषयकसंदेहनिराकरणार्थं श्रीमद्भागवतवाक्यान्यादरणी-
यानीत्येषां मतम् । तथा चोक्तम्— वेदाः श्रीकृष्णवाक्यानि व्याससूत्राणि
चैव हि । समाधिभाषा व्यासस्य प्रमाणं तच्चतुष्टयम् ॥ उत्तरं पूर्वसंदेह-
वारकं परिकीर्तितम् । ननु चतुर्णां कोपयोगः । एकेनैव चरितार्थत्वाच्चे-
त्याशङ्क्याह—उत्तरमिति । उत्तरोत्तरं पूर्वपूर्वस्य संदेहवारकं प्रकर्षेण
कीर्तितम् । यथा—अपाणिपादो जवनो ग्रहीतेत्यत्र । किं प्राकृतपाणि-
पादरहितं ब्रह्म । आहोस्वित् सामान्यनिषेधः । इति संदेहे सर्वतः पाणि-
पादान्तमित्यादिगीतावाक्यं निर्णायकम् । तथा गीतायां-नित्यः सर्वगतः
स्थाणुः । ममैवांशो जीवलोके । इत्यादिषु संदेहे 'उत्क्रान्तिगत्यागातिभिः'
इत्यादिसूत्रैर्निर्णयः । तथा 'जन्माद्यस्य यतः' इति सूत्रसंदेहे 'अन्वय-

व्यतिरेकतः ' इति भागवतेन निर्णयः ॥ ७।८ ॥ वेदा इति । शब्द एव प्रमाणम् । तत्राप्यलौकिकज्ञापकमेव । तत् स्वतःसिद्धप्रमाणभावं प्रमाणम् । वेदाः सर्व एव काण्डद्वयस्थिताः । अर्थवादादिरूपा आप । स्मृतित्वेन कृष्णवाक्यानि वेदत्वेपि पृथगुक्तानि । व्याससूत्राणि चकाराजैमिनिसूत्राणि च । एवकारेण व्याससूत्राविरोधेनैव तदङ्गीकरणम् । हि युक्तश्रायमर्थः । उपजीव्यत्वात् । व्यासस्य समाधिभाषा-भागवतम् । तत्रापि यच्च लौकिकरीत्या वदति । यथा ' अथोषस्युपवृत्तायामित्यादिनापि परमतरीत्या ' श्रुतं द्वैतायनमुखात् ' इत्यादि । यावत्समाधौ स्वयमनुभूय निरूपितं सा समाधिभाषा । एतच्चतुष्टयमेकवाक्यतापन्नं प्रमाजनकमित्यर्थः । (तत्त्वदीपनिबन्धः प्र. १ श्लो. ७।८) एतैर्निबन्धवाक्यैः श्रीवल्लभाचार्यैरेतदपि स्पष्टीक्रियते यद् वेदाः पूर्वोत्तरकाण्डगताः प्रमाणम् । परमेतत् सुधीभिर्विवेच्यम् । यतो यथा पूर्वकाण्डगतवेदा अध्वरादिकर्मणि प्रमाणम् । तथा आत्मनिरूपणाविषये उत्तरकाण्डगता वेदा उपनिषद्गताः प्रमाणमिति सर्वसंमतः पन्थाः । अन्याचार्यवत् उपक्रमोपसंहारबलान्मीमांसाभिमततया स एवादरणीयः । तथापि श्रीवल्लभाचार्यैर्भाष्ये पूर्वोक्तव्यवस्थामनङ्गीकृत्य तत्र तत्रोपनिषत्प्रमाणसाहचर्येण पूर्वकाण्डगतवाक्यान्यपि प्रमाणत्वेनादृतानि । किंच पूर्वकाण्डगता मन्त्रा गोकुलादिवर्णनपरतयापि श्रीविठ्ठलेशैर्लापिताः । तथाहि-ता वां वास्तूनीति मन्त्रः (४।२।१५) इति सूत्रे भाष्ये गोकुलवर्णनपरतया निर्दिष्टः । तथाच तत्रत्यं भाष्यम्- ' उक्तानि वस्तूनि परे प्रकृतिकालाव्यतीते वैकुण्ठादप्युत्कृष्टे श्रीगोकुल एव सन्तीति शेषः । तत्र प्रमाणमाह । तथा ह्याह श्रुतिः । ऋग्वेदे पठ्यते । ता वां वास्तून्पुष्पासि गमध्ये यत्र गावो भूरिशृङ्गा अयासः । अत्राह तदुरुगायस्य वृष्णः परमं पदमवभाति भूरि ॥ (द्वितीयाष्टकद्वितीयानुवाकचतुर्विंशवर्गे षष्ठी ऋक्) ता तानि वां भगवत्तदन्तरङ्गभक्तयोः संबन्धीनि वास्तूनि वस्तूनि गमध्ये प्राप्तुमुष्पासि कामयामहे तानि कानीत्याकाङ्क्षायां गूढाभिसंधिमुद्धाटयति यत्र श्रीगोकुले गावो भूरिशृङ्गा बहुशृङ्गा रुरुप्रभृतयो मृगाश्च वसन्तीति शेषः । अयासः

शुभावहाः । तत उक्तगुणविशिष्टम् उरु गीयते इत्युरुगायस्तस्य । गोप्यो हि सततं तं गायन्ति । अत एव तदादिभक्तेषु कामान् वर्षतीति वृषा तस्य परमं प्रकृतिकालाद्यतीतं पदं स्थानं भगवतो वैकुण्ठं भवति । तत्रैतादृशलीलाभावेन तस्मादपि परममुत्कृष्टमत्र भूमाववभाति प्रकाशत इत्यर्थः । तथापि स्वदृग्गोचरो न भवतीति खेदेन अत्राहेत्याह श्रुतिरुरु गीयते परं सर्वत्र कामवर्षणं भक्तेष्वत्रैवेति तात्पर्येण वा विशेषणद्वय-मुक्तम् । यमुनापुलिनतदुपवननिकुञ्जगह्वरप्रदेशाद्रिसान्वाद्यात्मकत्वेन भूरि बहुरूपं तथा चैतादृशम् । यत्परमपदमवभाति तत्संबन्धीनि वास्तूनि कामयामहे इति वाक्यार्थः संपद्यते । ' एवमर्थः कृतः । इयमृक् वैष्णवी यूपावधाने विनियुक्ता सोमाग्निरेकशस्त्रे च । तत्र गोकुलवर्णनस्य प्रसङ्ग एव नास्ति । सायनभाष्येपि सा गोकुलार्थपरतया न व्याख्यायते । तथाहि—हे पत्नीयजमानौ वां युष्मदर्थं ता तानि गन्तव्यत्वेन प्रसिद्धानि वास्तूनि सुखनिवासयोग्यानि स्थानानि गमध्यै युवयोर्गमनाय उश्मासि कामयामहे तदर्थं विष्णुं प्रार्थयाम इत्यर्थः । तानीत्युक्तं कानीत्याह— यत्र येषु वास्तुषु गावो रश्मयो भूरिशृङ्गा अत्यन्तोन्नत्युपेताः बहुभिरा-श्रयणीया वा अयासः अयना गन्तारोतिविस्तृताः । यद्वा अयासः गन्ता-रोतादृशा अत्यन्तप्रकाशयुक्ता इत्यर्थः । अत्राह—अत्र खलु वास्त्वाधार-भूते द्युलोके उरुगायस्य बहुभिर्महात्मभिर्गीतव्यस्य स्तुत्यस्य वृष्णः कामानां वर्षितुर्विष्णोस्तत्तादृशं सर्वत्र पुराणादिषु गन्तव्यत्वेन प्रसिद्धं परमं निरतिशयं पदं स्थानं भूरि अतिप्रभूतम् अवभाति स्वमहिम्ना स्फुरति । इति । एवं चैतात्सिद्धम्—यत्पूर्वकाण्डगतमन्त्राणां ज्ञानकाण्ड उपयोगः अन्यार्थकरणं च प्रकरणाननुरोधित्वेन विचार्यम् ।

तथैव तत्तदधिकरणगतसूत्रसंख्यामादाय किञ्चित्कारणप्रदर्शन-मत्र भाष्ये प्रदर्शितम् । तथाहि—आनन्दमयाधिकरणे 'अष्टसूत्राणि किमर्थ' मिति प्रश्नस्योत्तरार्थकतया ' षडिन्द्रियस्वरूपद्वयानन्दभेदेनानन्दस्याष्ट-विधत्वादष्ट सूत्राणि ' इत्युक्तम् । एतत्संख्याविषयकलक्षिकरणं शतपथब्राह्मणादिषु बहुशो दृश्यते परं सूत्रविषये तादृशकृत्स्नस्वीकारो न दृष्टचरो

युक्तिसहोपि । यतः पूर्वं सूत्राण्यविभागेनासन् । सूत्रविभागो भाष्यकृत्कल्पितः । एतच्च तैत्तिरीयैर्भिन्नविभागपूर्वकं सूत्राणि व्याख्यातानि ततो ज्ञायते । तथाहि— जन्माद्यस्य यतः शास्त्रयोनित्वात् १।१।३ इत्यभिन्नमेव सूत्रं श्रील्लभाचार्याणां मते । अन्याचार्याणां मते तत्र सूत्रद्वयम् । अत एव श्रीवल्लभाचार्याणां मते त्रिसूत्री । अन्याचार्याणां मते चतुःसूत्री । इति । ततश्च स्वयं सूत्रविभागं कृत्या तत्संख्यया सूत्रकृतामयमभिप्रायः ‘ एतावत्सूत्रयुक्ताधिकरणग्रहणे ’ इति कथनं कथंकारं युक्तिसहं भवेत् ।

एतद्भाष्ये यद्यपि स्वमतेन सूत्राणि लापितानि तथापि मायावादिखण्डने श्रीवल्लभाचार्याणामतीव निर्बन्धः । तेनाकाण्डेपि तन्मतं खण्डयन्ति । यद्यपि तत्तत्स्थलेषु शतशो मायावादिनामाक्षेपाः सन्ति तथापि ‘ उभयथाच दोषात् ’ (ब्र. सू. २।२।२३) इति सूत्रे बौद्धमतखण्डनप्रतिज्ञाकरणाद् बौद्धमतखण्डनप्रसंगेपि मायावादिमतं खण्ड्यतया निर्दिष्टं ‘ क्षणिकवादिनो मिथ्यावादिनश्च मन्यन्ते ’ इत्यादिना ।

निखिलशास्त्रपारंगमानां वैयाकरणधुरीणानामपि श्रीवल्लभाचार्याणां भाष्ये ‘ गुहां प्रविष्टौ ’ (१।२।११) इत्यादिसूत्रे विद्वद्विद्वत्तोरिति प्रयोगः किञ्चिदिव वैयाकरणानां वैरस्यमुत्पादयेत् । अयमधुना तनोऽपपाठ इत्यपि वक्तुमशक्यम् । यतः प्रकाशकृद्भिः श्रीपुरुषोत्तममहाराजैस्तस्य पाठस्य सिद्धये बहु प्रयतितम् । तद्विषये बालप्रबोधिण्यां भूयान् विचारः । सच तत एवावगन्तव्यः । एतन्मते ज्ञानभक्त्योस्तारतम्यमन्यादृशम् । ज्ञानं सर्षपवत् । भक्तिः स्वर्णाचलसदृशी । तथाचोक्तम्—३-३-३७ सूत्रे २ भाष्ये—सर्षपस्वर्णाचलयोरिव ज्ञानभक्त्योस्तारतम्यं कथं वर्णनीयमिति भाव इति ।

शास्त्रान्तरविषये श्रीवल्लभाचार्याणां मतम्— पुराणन्यायमीमांसेत्यत्रवाक्ये न्यायशब्देन नीतिशास्त्रं ग्राह्यं नतु अक्षपादविरचितम् । तथाचोक्तं तत्त्वदीपे २-८३ इत्यत्र । न्यायस्तु नीतिशास्त्रं हि तर्कोमीमांसया

युतः । मोहार्थान्यन्यशास्त्राणि बुद्धे कृष्णे तदिच्छया । देवांशैः कल्पितान्येव तदुक्तं सर्वथा मृषा ॥ व्याख्यातं च स्वयम् । पुराणन्यायेत्यत्र सांप्रतमक्षपादविरचितं धर्मोपयोगि भाविष्यतीत्याशङ्क्य समानशब्दत्वमेव तत्रेत्याह— न्यायस्त्विति । पुराणन्यायेत्यत्र नीतिशास्त्रमेव न्यायशब्देनोच्यते । नतु लोके प्रसिद्धम् । यस्तर्केणानुसंधत्त इत्यत्र तर्कशब्दो वेदानुकूलतर्कवाचकमीमांसापरः । अन्यानि काणादादिशास्त्राणि मोहार्थान्येव । अतस्तन्नादरणीयमित्यर्थः । कणादाद्यादृतः प्रागभावो नाभिमन्यते तथाच सप्रकाशतत्त्वदीपे २-११६ इत्यत्र अपृथग्विद्यमानत्वान्न धर्मैराधिको गणः । व्याख्यातं च प्रागभावः कारणावस्थातो नातिरिच्यते तस्य भिन्नकारणकल्पनायां मानाभावात् । अग्रिमजननज्ञानेनैव तस्यानुभवः । अन्यथात्यन्ताभाव एव स्यात् । काव्यविषये श्रीवल्लभाचार्याणां मतम् । काव्यादीनामसत्त्वान्नोपयोगः कथंचन ॥ (तत्त्वदीप २-८०) अन्याचार्यवदेव श्रीवल्लभाचार्याणामपि मते मन्वादिस्मृतीनां प्रामाण्यं वेदाविरोधेनैव ।

संन्यासविषये श्रीवल्लभाचार्याणां मतम् । तत्कृतसंन्यासनिर्णये । कलिदोषात्कर्ममार्गे ज्ञानमार्गे च संन्यासो न कर्तव्यः । भक्तिमार्गे तु कर्तव्यः । इति ।

कर्मज्ञानमार्गापेक्षया भक्तिमार्गे श्रीवल्लभाचार्याणां विशेषतः समीपः । एतन्मते भागवतप्रमाणानुरोधित्वं श्रद्धोपप्लव्यत्वं च विशेषतो दृश्यते । यद्यपि वैदिककर्मविषयिणी श्रद्धा तेषामानुवंशिकी स्वयं च वैदिककर्मनदीष्णैस्तैर्बहवो ध्वरा आहतास्तथापि तदानीन्तनराजपरिस्थितिं लौकिकानां वैदिककर्मस्वनादरं च वीक्ष्य भक्तिमार्गे विशेषतः प्रचालितस्तैरिति तच्छब्दत एव ज्ञायते तथाच—तत्त्वदीपे सर्वनिर्णयप्रकरणे—अधुना तु कलौ सर्वे विरुद्धाचारतत्पराः । स्वाध्यायादिक्रियाहीनास्तथाचारपराङ्मुखाः ॥ २१२ ॥ क्रियमाणं तथाचारं विधिहीनं प्रकुर्वते । विक्षिप्तमनसो भ्रान्ता जिह्वोपस्थपरायणाः ॥ २१३ ॥ व्रात्यप्रायाः स्वतो

दुष्टास्तत्र धर्मः कथं भवेत् । षड्विः संपद्यते धर्मस्ते दुर्लभतराः कलौ
॥ २१४ ॥ अथापि धर्ममार्गेण स्थित्वा कृष्णं भजेत्सदा । श्रीभागवत-
धर्मेण स कथंचित्तरिण्यति ॥ २१५ ॥ श्रीबल्लभाचार्यसमये याच राज-
कीयपरिस्थितिस्तद्विषये तेलीवालामहामागैः पुष्टिप्रवाहमर्यादाया आङ्ग्ल
प्रस्तावनायां बहु लिखितं तत्तत एवावगन्तव्यम् ।

अणुभाष्यपाठविषये यद्वक्तव्यं तद्विस्तरशो मया पूर्वभागप्रस्ता-
वनायामाङ्ग्लभाषामध्यां स्फुटमुक्तम् ।

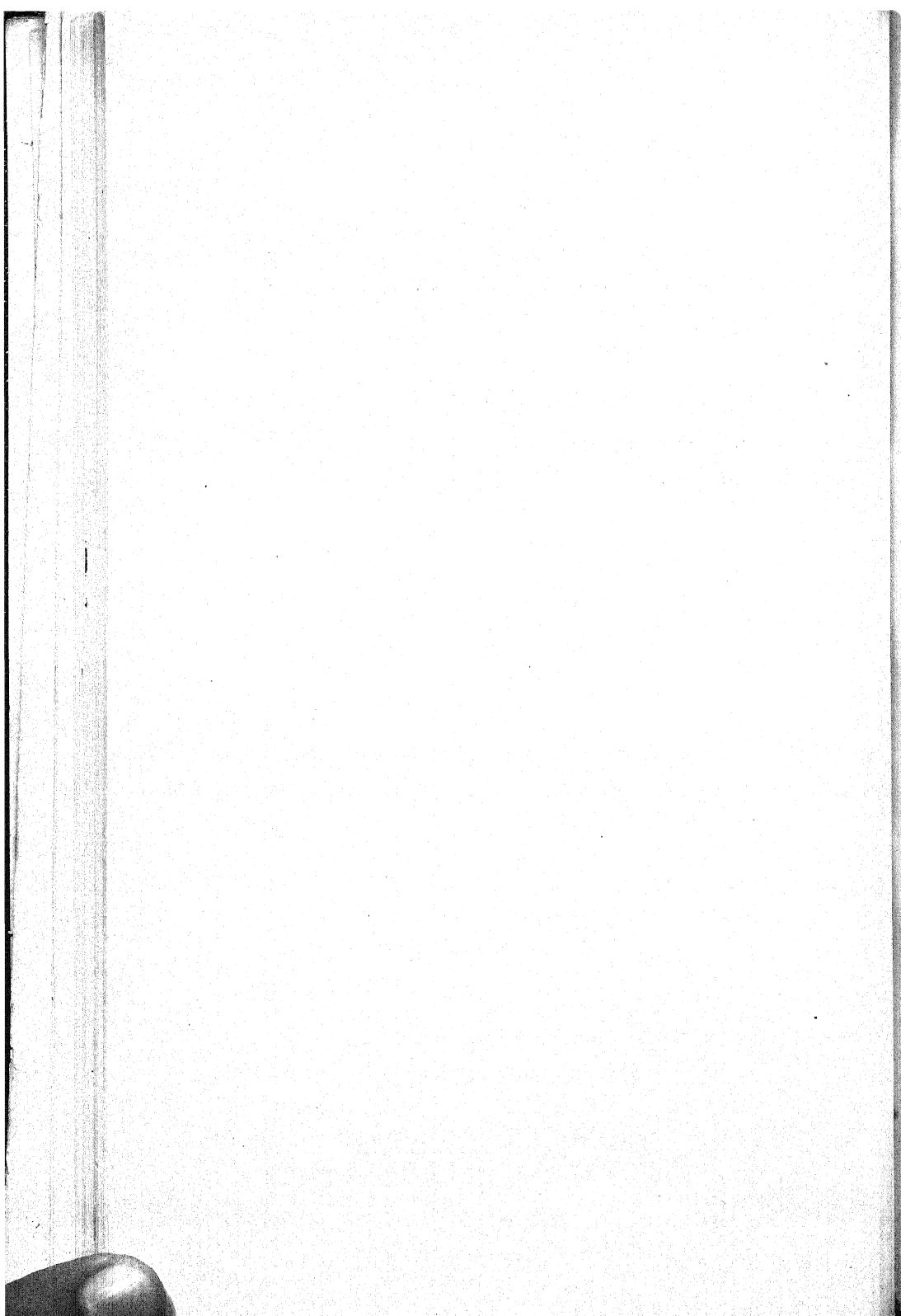
बालप्रबोधिनी ।

पूर्वाः प्रकाशविवरणप्रदीपाख्या व्याख्या विद्यन्तेत्र भाष्ये ।
ताश्च वैदुष्यघटिता विस्तृताश्च । परमल्पज्ञैस्ता दुरवगमास्तत इयं बालप्रबो-
धिनी व्याख्या मयाल्पमतिनापि प्रकाशाद्यनुयायिना बालबोधार्थं संग्र-
थिता । एतस्यां प्रकाशादिगता एवार्थाः सुगमभाषया निबद्धाः । पूर्वो-
क्तटीकात्रयादतिरिक्तं टीकाद्वयमप्युपलभ्यते । तदुपयोगोपि कुत्रचिदङ्गी-
कृतः । तत्रैका लालूमट्टटीका अपूर्णा । अन्याच तृतीयाध्यायद्वितीयपादा-
त्मिका । तदन्त एवं निर्देशः । श्रीमद्भरिवागीशसूनुश्रीमद्विठलनाथचरणच-
न्द्रचन्द्रिका निरस्तसमस्ताज्ञानहृदयध्वान्तगोस्वामिश्रीरघुनाथात्मजव्रज-
नाथविरचितायामणुभाष्यटीकायामित्यादि । प्रस्तावनायां मया पूर्वं सवि-
स्तरं बालभमतं प्रदर्शितं तच्च शुद्धद्वैतप्रदीपतो विशेषतः संगृहीतम् । ततो
मतान्तरतुलनासौकर्याय शाङ्कररामानुजमाध्वमतानि दर्शितानि । तत-
श्चतुर्णां सालक्षण्यवैलक्षण्ये प्रदर्शिते । ततः श्रीबल्लभाचार्यचरितम् ।
ततस्तेषां ग्रन्थाः । ततस्तदनुयायिनां विदुषां चाल्पशो ग्रन्थपरिचयः ।
ततोणुभाष्यविमर्शः । एवं बालप्रबोधिण्यां व्याख्यायां प्रस्तावनायां चासीद्
बहूनां पण्डितानां तथा तद्ग्रन्थानां च साहाय्यं तदर्थं तदुपकारभरान्
सदा धारये । अत्र विशेषतो निर्देशार्हाः सुगृहीतनामधेयश्रीबेलवलकर
(डॉ. श्रीपाद कृष्ण बेलवलकर एम्. ए. पी. एच्. डी.) प्रभृतयः ।

अद्यत्वे शुद्धद्वैतमतजीवातुभूताः सरलस्वान्ताः शास्त्रिमग्नलालमहोदयाः
 पण्डिता एम्.ए. पदवीभूषणभूताः साहाय्येन तत्तत्कर्मणि मामन्वग्रहीषुरिति
 निवेदने मे परमः प्रमोदः । यत एभिः कालव्ययं कार्यान्तरातिपातं चा-
 विगणय्य मुक्तकण्ठं साहाय्यमाचरितम् । तदेतेषां भूयो भूयोनुग्रहभरान्
 सदा धारयाम्यृणित्वेन । संप्रार्थये च सर्वविदुषः यत्तैः प्रस्तावनागतं
 टीकागतं च स्खलितं ज्ञापयित्वानुग्राह्योऽयं जन इति । अतः परं सर्व-
 विद्येशान ईशानः प्रसीदतु कृत्यानयेति सशिरःपातं यथाशक्ति प्रणम्य
 विरम्यत इति शम् ।

पुण्यपत्तने
 पोष रु. ५ इन्दौ
 १८४७ मिते शाके

} विद्वद्विश्वदेन पाठकोपावहश्रीधरशर्मणा ।

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीकृष्णाय नमः ॥

श्रीमद्बालभाचार्यकृताणुभाष्यव्याख्या ।

बालबोधिनी ।

अथातो ब्रह्मजिज्ञासा १ । १ । १ ।

मनोज्ञवनमालिकारुचिरपीनवक्षस्थलं
कलैर्मुलिकारवैः समनुहूतगोपिकम् ।
सनीरघनसुन्दरं चतुरराधिकाराधितं
स्मरामि सततं मुदा किमपि धाम कृष्णाभिधम् ॥ १ ॥
प्राचीनैः पुरुषोत्तमप्रभृतिभिः पण्डावदग्रेसरै-
र्भाष्यार्था विशदीकृता विवृतिभिर्गुढाः प्रकाशादिभिः ।
तानर्थाननतिश्रमेण रुचिराञ्जानन्तु बाला इति
टीका संग्रथिता मयार्थविशदा श्रीबालबोधिनीयसी ॥ २ ॥
माता यस्य सरस्वती भुवि सतीमूर्धन्यभूषामणिः ।
तातस्त्र्यम्बकपादपूजनरतः श्रीत्र्यम्बकाख्यः सुधीः ॥
लब्धं येन जनुश्च पाठककुले शाण्डिल्यगोत्रे मुदा ।
तेन श्रीधरशर्मणा शिवपदं टीकासुमेनार्च्यते ॥ ३ ॥

अथ श्रीबालभाचार्या बादरायणसूत्राणि व्याचिकीर्षवः शिष्टाचारानु-
मितश्रुतिबोधितं मङ्गलं कर्तव्यमपि सूत्रगतेनाथशब्देनैव तस्य गतार्थत्वं
मन्यमानाः श्रीमद्बालासूत्रेणैव भाष्यमारभन्ते । भाष्यलक्षणं च-

सूत्रार्थो वर्ण्यते यत्र वाक्यैः सूत्रानुसारिभिः ।

स्वपदानि च वर्ण्यन्ते भाष्यं भाष्यविदो विदुः ॥

इति ।

अथातो ब्रह्मजिज्ञासेतिसूत्रं न ब्रह्मविचारप्रतिज्ञासाम्राजं तथा चेदधि-
कारिसंबन्धविषयप्रयोजनानां निरूपणाभावाच्छास्त्रारम्भो न समर्थितो
भवेत् । तेन च शास्त्रप्रवृत्ताववश्यमपेक्ष्यमाणा या संगतिः सा निरूप-
यितुमशक्या भवेत्ततश्च प्रेक्षावत्प्रवृत्त्यभावेन शास्त्रारम्भो निष्फलः स्यात् ।
किं च शास्त्रस्य वैधत्वविचारमन्तरा वेदान्तानुपयुक्तत्वं प्रामाणिकैरग्रा-
ह्यत्वं च प्रसज्येत तदर्थं भगवान् बादरायण इदमाधिकरणरूपं प्रथमं सूत्रं
प्राणेश्च । अधिकरणलक्षणं च—

विषयो विशयश्चैव पूर्वपक्षस्तथोत्तरम् ।

संगतिश्चेति पञ्चाङ्गं शास्त्रेधिकरणं स्मृतम् ॥

१—३ इदमिति । इदं वक्ष्यमाणं वेदान्तानां विचार इत्यादि । अत्र-
उपोद्घाते । विचार्यते-चिन्त्यते । वेदान्तानाम्-उपनिषद्वाक्यानाम् ।
पूर्वपक्षमुत्थापयन्ति-किमित्यादिना ।

—४ कुत इति । प्रतिवादिप्रश्नोपपत्तयः । तदाशयश्चायं-वेदान्तविज्ञान-
मुनिश्चितार्थाः-इति श्रुत्यार्थनिश्चयं प्रति वेदान्तविज्ञानं कारणत्वेन बोधितं
तच्च विवरणेन विना दुष्प्रापमतो विचारो नारम्भणीय इति कथं ब्रवीषीति ।
ततः पूर्वपक्षिणा प्रोच्यते वेदान्तविज्ञानान्यथालुपपत्त्या त्वया वेदान्त-
विचारस्यावश्यकत्वं द्योत्यं परं प्रत्यक्षं विचारे विधिर्नास्ति यथा-
स्वाध्यायोध्येतव्यः-इत्यध्ययनविधिः । क्वच विधिरस्तीति कारिकया
कथयन्ति । कारिकार्थश्च शिक्षा कल्पो व्याकरणं निरुक्तं छन्दो ज्यौतिषमिति
षडङ्गानितैः सहितो वेद ऋग्वेदादिरध्येयस्तथा ज्ञेयश्चार्थतः । अर्थसाधनं
शब्दा एव । यतस्त एव बोधकाः । केवलं शब्दोच्चारणसमय आपाततोर्थ-
ज्ञाने सत्यपि निःसंशयं तेषामर्थाः शक्तिग्रहद्वारा लौकिकशब्दार्थवद् व्याकर-
णेन स्पष्टा भवन्ति । व्याकरणं निरुक्तकोशादीनामुपलक्षणम् ।

शक्तिग्रहं व्याकरणोपमानकोषाप्तवाक्याद्व्यवहारतश्च ।

वाक्यस्य शेषाद् विवृतेर्वदन्ति सांनिध्यतः सिद्धपदस्य वृद्ध्याः ॥

इत्युक्तेः ।

—७ कारिकोक्तं विशदयन्ति-अर्थज्ञानार्थमित्यादिना । अर्थज्ञानार्थं
विचारस्यापेक्षा । स चार्थो ब्रह्मरूपोतस्तज्ज्ञाने मोक्षरूपः पुरुषार्थो भविष्य-
तीति न ज्ञेयं यतो विचारेण विनापि साङ्गवेदाध्ययनादर्थः प्रतीयेत ।

—९ नन्वर्थज्ञानं न विधीयते, अविचारिताश्च शब्दा नार्थं बोधयन्तीति
चेन्न ज्ञेयश्चेत्यनेनार्थज्ञानस्यापि विहितत्वात् । इतीममर्थं शङ्कासमाधानाभ्यां
कथयन्ति ।

—११ तदर्थं बाधकं शिक्षावाक्यं प्रमाणयन्ति-गीतीत्यादि । गीती-
लौकिकगायनस्वरेण वेदपाठकः । शीघ्री-अतित्वरया वेदाभ्यसनशीलः ।
शिरःकम्पी-लीलया यः शिरः कम्पयति । लिखितपाठकः-अर्थज्ञान-
विधुरं गुरुशिक्षाविधुरं, च पुस्तकलिखितं पठति यः । अल्पकण्ठः-बाह्या-
भ्यन्तरप्रयतनापेक्षितकण्ठविकासरहितः । एते षडधमा वेदस्य पाठकाः ।

—१४ बाधोपलब्धिरिति । बाधकप्रमाणमुपलभ्यत इत्यर्थः । शब्द
इति । चक्षुरादीन्द्रियम् आन्ध्यदूरस्थत्वादिदोषेण यथा संशयास्पदमर्थं
बोधयत्येवं शब्दो न संदिग्धार्थस्य प्रतिपादकः । तदर्थश्चेति । शब्दार्थो
लौकिकवाक्यवद्वैदिकवाक्योपि व्याकरणादिना निश्चयेन ज्ञायते ।

—१६ तद्विरुद्धं—व्याकरणादिविरुद्धम् । तथा च व्याकरणादिप्रमाणा-
भावपूर्वकैरेण गृहीतेप्रामाण्यं प्रसज्येत । पूर्वपक्षं निगमयन्ति—तस्मादिति ।

—१८ वेदार्थज्ञानस्य कृते विचारस्य नावश्यकतेत्यर्थः । अतः परमे-
कदेशिनो मतं द्योतयन्ति । स्यादेतदित्यादिना । अयं भावः । केवलं
वेदार्थज्ञानाय विचारो न किंतु ब्रह्मणो ज्ञानाय । ब्रह्मण आत्मनश्चाभेदः ।
तद्ब्रह्म अविद्ययावच्छिन्नम् । सा चाविद्या देहात्मभावं दृढं प्रत्याययति ।
देहात्मभावातिरिक्तं ब्रह्म तु नोपलभ्यते । न च वेदमात्रादसंभावनां निवर्त-
यज्ज्ञानं संभवेत् ।

२—२ न केवलं ज्ञानासंभव एव प्रत्युतानिष्टमपीत्याहुः—प्रत्युतेति ।
वैपरीत्येनोत्पद्यमानं ज्ञानं देहात्मभावं दृढं प्रत्याययेत् तेन वेदो लाक्षणि-
कार्थबोधको वार्थवादरूपो वेति कल्पना प्रसज्येत । अत्रेदमाकृतम् ।
शक्यार्थबाधे तात्पर्यार्थबाधे वा लक्षणा भवति । एवं च वेदस्य मुख्यार्थो
बाधितः स्यात् । तथा चार्थवादो निन्दास्तुत्यात्मकः केवलं स्वेतरमर्थान्निन्दा-
समये तदितरस्य स्तुतिं स्तुतिसमये च तदितरस्य निन्दां बोधयति । एवं-
रीत्या स्वार्थे प्रमाणम् ।

—३ एवं प्रतिपादितमेकदेशिमतं पूर्वपक्षी खण्डयति—मैवमित्यादिना ।
अलौकिक इति । अलौकिकत्वाद्देदार्थः केवलयुक्त्या न प्राप्यते । किंतु
तपसा वैदिकयुक्त्या परमात्मप्रसादाच्च लभ्यते ।

—७ ब्रह्म पुनरिति । वेदान्तेषु—उपनिषत्सु । वेदविरोधेनाणुमात्रमप्य-
न्यथाकल्पना चेत् श्रोतुर्वक्तुश्च दोषः प्रसज्येत । तत्र श्रोतुर्दोषो—योन्यथा
सन्तमित्यादिश्रुत्या । वक्तुश्च—नैषा तर्केणेत्यादिश्रुत्या च दर्शयन्ति ।

—९ यथाक्रमं श्रुत्योरर्थश्च । अन्यथा वर्तमानमात्मरूपमर्थमन्यथा
संभावयन्नरश्चौरवदखिलपापकारी । इयं मतिस्तर्केण वेदविरुद्धेन केवलेन
वा नापनेया न लभनीया ।

—१२ परस्परविरुद्धानामुपनिषन्मन्त्राणां संभवात्तन्निश्चयार्थं विचारस्या-
वश्यकता स्यादिति चेन्न । द्विविधानामपि वेदान्तानां प्रामाणिकत्वेनादरणी-
यत्वादेकतरनिश्चयस्याशक्यत्वादचिन्त्यब्रह्मणि विरोधासंभवाच्चेत्यर्थं नचे-
त्यादिना विरोधाभावाच्चेत्यन्तेन ग्रन्थेन दर्शयन्ति । अचिन्त्यानन्तशक्ति-
मतीति । परास्य शक्तिर्विविधैव श्रूयते—इति श्रुत्यास्य परब्रह्मणोचिन्त्या
अनन्ताश्च शक्यः सन्ति ।

—१४ तत्र प्रमाणमाहुः—अत एवेति । उपनिषत्सु—तैत्तिरीयच्छान्दा-
ग्यादिषु । तत्तदुपाख्याने—भृग्वादिष्विन्द्रादिकथासु च । बोधाभावेत्यन्त-
मज्ञाने । औपाधिकबोधे—उपाधावेव ब्रह्मबुद्धौ च ।

—१५ न च-तप आलोचने-इति पाणिनिस्मरणात्तपःशब्दार्थो विचार एवेति वाच्यम् । उपसन्नस्य शिष्यस्य केवलविचारेणाधिकज्ञानप्राप्तेरभावात्तथार्थकरणस्यासांगत्यात् । इममर्थं पूर्वोत्तरपदाभ्यां द्योतयन्ति । अयं भावः । पूर्वं शिष्यः सद्गुरुं ब्रह्मनिष्ठं ज्ञानबुद्ध्योपसन्नः स च गुरुस्तं विचारं कुर्विति केवलं भूयो भूया बोधयेत्तर्हि तेन गुरुणा न कोपि विशेषः साधितः स्यात् । किं च निष्कृपत्वं गुरोः प्रकटितं भवेत् ।

—१६ न चोपाख्यानानामिति । अर्थवादरूपत्वादुपाख्यानानि मिथ्या-भूतानीत्यापि वक्तुं न शक्यते । एवं चेत्सर्वेष्वप्युपाख्यानेष्वसत्यता प्रस-ज्येत । तच्चानिष्ठं यतः सर्वेषां ब्रह्मस्वरूपादिष्वविश्वासः प्रसज्येत सर्व एव वेद उच्छिन्नः स्यात् । तदाह-नहीत्यादिना ।

—१९ तस्मादिति । वैदिकानां-अर्थज्ञानपूर्वकमबाधितो वेदार्थ इति दृढ-श्रद्धावतां न केवलशब्दग्रहणवताम् । विरुद्धार्थकल्पना-वेदो विरुद्धार्थं द्योतयतीति कल्पना । विद्यास्त्विति । तदश्रुतेः-विचारस्याश्रवणात् ।

—२० स्वोक्तमर्थं निगमयन्ति-यदीत्यादिना । भाष्यलक्षणमेवैतत्स्व-वाक्यव्याख्यानादि । तदुक्तं-सूत्रार्थो वर्ण्यते यत्र-इत्यादिना । अङ्गत्वेन व्याकरणस्य यथा विद्यामध्ये परिगणनं तथा विचारस्यापि कृतं भवेत् ।

—२१ ननु मास्त्वङ्गमध्ये पाठस्तथापि पुराणादेरिव स्वातन्त्र्येण-

पुराणन्यायमीमांसाधर्मशास्त्राङ्गमिश्रिताः ।

वेदाः स्थानानि विद्यानां धर्मस्य च चतुर्दश ॥

इति स्मृत्यनुरोधाद्विचारस्य परिगणनमस्त्विति चेत्तत्राहुः- स्वातन्त्र्ये चेति । अयं भावः । पुराणं यथा वैदिकमेवार्थं प्रकारान्तरेण मित्रवद् द्योतयति तथा विचारोपि भिन्नप्रकारेण तं वैदिकमर्थं द्योतयेत्तच्च न संमतं श्रुतेः ।

—२२ एतद् द्योतयन्ति । तं त्वौपनिषदमिति श्रुत्या । औपनिषदं-उपनि-षदि दृष्टमर्थादुपनिषदुक्तदिशैव ज्ञापनीयं न तु विचारादिभिर्ज्ञेयम् ।

—२३ तेषां-विचारादीनाम् । अन्यथाज्ञानस्याफलत्वमाहुः- अन्यथे-त्यादि । तस्मादिति । तस्मात्-निष्फलत्वात् ।

३-१ यथा तपस एवोपदेशाद्ब्रह्मविचारो नारम्भयितुं शक्य एवं धर्म-विचारोपि नारम्भणीयस्तत्रापि तपस एवोपदेशादित्याहुः-अनेनेत्यादि । आक्षिप्त एव-पूर्वपक्षीकृत एव । ननु धर्मविचारो निराकर्तुमशक्य ऋष्यु-

क्त्वादिति चेदाहुः- न ह्येतदिति । एतदुत्तरमीमांसाशास्त्रं येन वादिना निराक्रियते तस्य पूर्वमीमांसाशास्त्रनिराकरणे नातिभारः । न दुष्करमित्यर्थः । अयमाशयः । गुरोर्व्यासस्योत्तरमीमांसारूपं शास्त्रं यो निराकरोति वादी तस्य तच्छिष्यजैमिनिमतनिराकरणे कः प्रयासः । इति पूर्वपक्षः ।

—३ अतः परमुत्तरपक्षमुपक्रमन्ते । सिद्धान्तस्त्वित्यादिना ।

—४ संदेहवारकं-संशयोच्छेदि । शास्त्रं मीमांसारूपम् । तदुद्भवः-संशयस्योद्भवः । बुद्धिदोषात्-अवैदिकशास्त्रपरिशीलनजा बुद्धिरेव दोषस्तस्मात् । तथैव विरुद्धशास्त्राणामवैदिकानां संभेदात्संमिश्रणादपि संदेहस्योद्भवः ।

—५ शिक्षादिभिरङ्गैरपि तन्निर्णयः कर्तुमशक्य इति बोधयन्ति-अङ्गैश्चेत्यादि ।

—६ तस्मात्सूत्रानुसारेण सर्वनिर्णयः-सर्वेषां साधनप्रयोजनाद्यनुबन्धानां निर्णयः कर्तव्यः ।

—७ अन्यथेति । अन्यथा सूत्रानुरोधेन विचाराकरणे मध्यमो मध्यमाधिकारी तथादिमो मन्दाधिकारी च स्वार्थाच्छास्त्रज्ञानरूपाद् भ्रश्यते तदेव विवृण्वन्ति । यथा श्रवणं वेदाक्षराणां गुरुपरंपरया भवति तथार्थज्ञाने गुरुमुखात्संपद्यमाने मन्दमध्यमाधिकारिणोः संशयो भवेत् ।

—९ अत्र दृष्टान्तमाहुः-पदादिपाठवदिति । पाठे गुरुपरंपरारूपसमानधर्मदर्शनाद् दृष्टान्तः । अर्थे च समानधर्मदर्शनं यथा । अक्ताः शर्करा उपदधातीत्यत्राञ्जनसाधनानि घृततैलवसादीनि समानानि । तथाच केन साधनेनाक्ता इति संशयः । पदादिपाठवदित्यस्य विवरणं-देवाय ते यजमानाय शीकाय ते स्वाहेति संहितापरंपरापाठः । देवय ते शीकय ते इति पदपरंपरापाठः । एवं चात्रोदाहरणे यथा-ह्रस्वत्वदीर्घत्वयोः संदेह एवमुपनिषत्स्वपि-अपाणिपादो जवनो ग्रहीता-इत्यादौ विरुद्धधर्मदर्शनेन ब्रह्मैवंरूपमेवंरूपमिति संशयो भवेत् । तत्रेति । तत्र-संहितापदपाठस्थले-अक्ताः शर्करा उपदधाति-इत्यत्र च । यथा लक्षणाणां-प्रातिशाख्यसूत्राणां जैमिनिमूत्राणां च । मीमांसायाः सूत्रात्मकव्यासविचारशास्त्रस्य ।

—१० तदुक्तं-तथैव प्रत्यपादि ।

—११ मीमांसाया अधिकारिभेदेनोपयोगतारतम्यमाहुः-निःसंदेहेऽपि वेदार्थं व्याससूत्रात्मिका मीमांसा प्राज्ञपुरुषस्याधिगतार्थदृढीकरणार्थं भवति । हीनाधिकारिणस्तु व्यासमीमांसातः संदेहानिवृत्तिर्वेदार्थनिश्चयश्चेति द्वयं भवतीति बोधयन्ति श्लोकेन । प्राज्ञे मीमांसानिर्णयोसंदिग्धेऽपि स्थूणाखननवन्मतः । दुर्बुद्धेस्तु ततो द्वयमित्यन्वयः । स्थूणाखननवत्-स्थूणा स्तम्भः ।

यथा स्तम्भं भूमावारोपयन्पुरुषः पुनः पुनस्तमधोगमनार्थं खनति । तथा वेदार्थं संशयरहितेति दृढज्ञानार्थं व्यासमीमांसायाः प्राज्ञविषय उपयोगः । मीमांसानिर्णयः-मीमांसैव निर्णयो निर्णयसाधनं यस्मिन्नेतादृशः शब्द-समुदाय इत्यर्थः । दुर्बुद्धेः-हीनाधिकारिणः । ततः व्याससूत्रभ्यः । द्वयं-संदेहनिवृत्तिरर्थनिश्चयश्चेत्यर्थः ।

—१३ तथा चेति । निर्णये-उपनिषदर्थनिर्णये । हरिः-श्रीकृष्णद्वैपाय-नावतारः ।

—१४ तत्कर्तव्यतां-विचारकर्तव्यताम् । व्यासोक्तत्वादिति । ब्रह्म-जिज्ञासा कर्तव्येति व्यासेन कथितत्वादपि विचारः कर्तव्यः । अधिगतकर्म-काण्डीयवेदार्थेन यथा नित्यं संध्यावन्दनमाचरितव्यं तथैव निर्णीतवेदान्त-ार्थेन पुरुषेण वेदान्तविचारः कर्तव्यः ।

—१५ यथाश्रुतसूत्रेण कर्तव्यता न प्रतीयतेतोऽध्याहर्तव्यं कर्तव्येति पद-मित्युपपादयन्ति-कर्तव्यपदेत्यादिना । अयं भावः । यद्यप्यध्याहारस्वीकारो दोषस्तथापि विधिवाचकतव्यप्रत्ययघटितकर्तव्यपदाध्याहारे विचारस्य वैधत्वं स्यात् । एवं च वैधत्वेन वैदिकत्वादुपनिषदुक्तफलसमर्पकता भवेत् । अन्यथा-विधिवाचकतव्यप्रत्ययघटितकर्तव्यपदाभावे योगपुराणादिकलं यथोपनिषत्फलविरहि तथा व्याससूत्रमीमांसाया अपि भवेत् ।

—१७ तथाच-स्वतन्त्रतासत्त्वेनौपनिषत्कफले सतीत्यर्थः । ज्ञानानु-पयोगः-ब्रह्मविचारस्यौपनिषदज्ञानानुपयोगः ।

—१८ तत्प्रपञ्चयन्ति-तथाहीत्यादिना । औपनिषदं-उपनिषदि दृष्टं-केवलौपनिषद्वेद्यम् । ब्रह्मज्ञान उपनिषदतिरिक्तसाधनं नेत्यर्थः ।

—१९ शास्त्रान्तरवेद्यं-शास्त्रान्तराणि काणादादीनि तैर्वेद्यं नेत्यर्थः । फलितमाह-तद्यदीत्यादि ।

—२१ पूर्वस्मिन्पक्षेध्याहारकरणं दोष इति मन्यमाना आचार्याः पक्षान्तरं सूचयन्ति-अथवेत्यादि । अधिकारे-अधिकर्तव्य इत्यास्मिन्नर्थे ।

—२२ विचारार्थं प्रवृत्तस्य तु वेदाध्ययनान्तर्यमर्थापत्तैव सिद्धमिति बोधयन्ति । नह्यनधीत एवेत्यादिना । एवंच वेदाध्ययनाभावाच्छूद्राणां मीमांसायामनाधिकारः । अथशब्दस्याधिकर्तव्यत्वरूपार्थे स्वीकृतेध्याहारं विनापि-अथ शब्दानुशासनम्-इति महाभाष्यीयारंभवाक्यवत् स्वातन्त्र्य-रूपो दोषो (अनौपनिषदफलप्राप्तिपर्यायो) न भवेत्तथापि तुष्यतु दुर्जन इति न्यायेन दोषमङ्गीकृत्य समादधते । तत्रैतत्स्यादित्यादिना ।

—२३ तत्र-कर्तव्यपदाध्याहाराभावपक्षे । प्रतिविधास्यामः-समाधानं करिष्यामः । जिज्ञासापदस्य विचारे लक्षणां बोधयन्ति-वेदानुकूलविचार इति । वास्तववेदार्थब्रह्मनिर्णायको विचार इति तात्पर्यम् । एवं च साङ्ग-वेदाध्येतुर्विचारोधिकार इत्यर्थस्य विचारपदादेव लाभेन स्वातन्त्र्यदोषो न ।

४-१ उभयपक्षयोः कतरः श्रेयानिति विचारयन्ति-किमत्रेति । अत्र -१ अध्याहारः २ अथशब्दस्याधिकारार्थत्वं चेत्युभयोः पक्षयोः । सिद्धान्त-माहुः । व्याख्यानमिति । अथशब्दस्याधिकारार्थत्वस्य व्याख्यानम् । अत्रार्थे महाभाष्यीयपरिभाषैकदेशनिदर्शनेन पतञ्जलिमहर्षिसंमतमाहुः-व्याख्यानत इति । संपूर्णपरिभाषास्वरूपं-व्याख्यानतो विशेषप्रतिपत्तिर्नाहि संदेहादलक्षणम् । परिभाषार्थश्च व्याख्यानेन विशेषज्ञानं भवति । संशया-दलक्षणमननुष्ठापकं लक्षणं न । यथाणग्रहणेषु संदेहे व्याख्यानाभिर्णयः । तथा च लणसूत्रे भाष्यम् । अणुदित्सवर्णं परिहाय पूर्वेणाणग्रहणं परेणेण-ग्रहणमिति व्याख्यास्यामः । ननु व्याकरणोपयोगिनीयं कथमत्राभिलष्यत इति चेन्न कर्मकाण्डादिष्वविरोधस्थले तस्या आदरणात् । एतदेव बोधयन्ति-यथा कर्मणीत्यादिना । दर्शपूर्णमासौ तु पूर्वं व्याख्यास्यामः- इति मूलं तदर्थः-अथातो दर्शपूर्णमासौ व्याख्यास्यामः- इति व्याख्यानेन बोध्यते दर्शपूर्ण-मासौ त्वित्यादेः- यतो दर्शपूर्णमासयोः पशुसोमादिभ्यः पूर्वमनुष्ठानमतस्तौ व्याख्यास्याम इत्यर्थः । स चाथातो दर्शपूर्णमासावित्यादिवाक्यस्याथशब्दे-नैव व्याख्यातो नाध्याहार आदृतस्तथा-अथातो ब्रह्मजिज्ञासा-इति सूत्रेण्यध्याहारस्यानावश्यकता ।

—४ अधुनाध्याहारपक्षे संभाव्यमान्दोषान् अथशब्दस्याधिकर्तव्यत्व-रूपार्थस्त्रीकारपक्षे गुणांश्चाहु-अथवेत्यादि । अथवा-किं च । एतर्हि-एतस्मिन्नधिकार्यत्वरूपार्थपक्षे । अधिकाकाङ्क्षाक्षेति । उक्तवैपरीत्येनाथशब्द-स्यानन्तर्यार्थत्वे स्वीकृते कस्मादनन्तरमित्याकाङ्क्षा भवेत्साधिकार्यार्थत्वपक्षे नास्ति ।

—५ अध्याहारः- कर्तव्यपदाध्याहाररूपं गौरवमपि न कर्तव्यं भवेत् । पुरुषार्थः- मोक्षरूपः । उच्छेदश्च-आनन्तर्यार्थेङ्गीकृते कस्मादनन्तरमिति प्रश्नस्य यदुत्तरं तदलाभे विचारोच्छेदो भवेदित्यर्थः । अधिकारार्थपक्षे कथं पूर्वोक्तदूषणानि नेति पृच्छति- कथमिति ।

—६ अथशब्दस्य चत्वारोर्थाः संभवन्ति ।

अँकारश्चाथशब्दश्च द्वावेतौ ब्रह्मणः पुरा ।

कण्ठं भित्त्वा विनिर्यातौ तस्मान्माङ्गलिकाहुर्भौ ॥

इति वाक्यादथशब्दस्य मङ्गलवाचकत्वम् । अथ शब्दानुशासनमित्यादा-
वधिकारार्थकोथशब्दः । भुञ्जेथ गमिष्यामीत्यादावथशब्द आनन्तर्ये । आदौ
किञ्चिदुक्त्वायेदमुच्यत इत्यादावर्थान्तरोपक्रमे । अत्राथशब्दो मङ्गलार्थे न ।
केवलं मङ्गलार्थे तस्याप्रयोगात् ।

—७ यथान्यार्थं प्रवर्तमानस्तूर्यानिस्वनोन्यस्य मङ्गलावह एवमन्यार्थ-
मुद्दिश्य प्रयुज्यमानोथशब्दो मङ्गलबोधको भवेदिति द्योतयन्ति । तत्र
श्रुतिमात्रेणैवेति । अर्थान्तरस्य- पूर्वोक्तार्थान्तरोपक्रमस्य । अयं भावः ।
कश्चनार्थः पूर्वमवसितो द्वितीयश्च मीमांसारूपः प्रारब्ध इत्यस्याभावात् ।

—८ अवशिष्टयोर्द्वयोर्विचारं प्रदर्शयन्ति । आनन्तर्यं त्विति । आनन्तर्यार्थं
स्वीकृते कस्मादनन्तरमित्यधिकाकाङ्क्षारूपो दोषो भवेदिति पूर्वोक्तो दोषः ।

—९ ननु वेदाध्ययनस्यानन्तर्येणाधिकाकाङ्क्षा शाम्येदिति चेन्न तस्यार्था-
पत्तिप्रमाणसिद्धत्वादिति बोधयन्ति- स्वतःसिद्धत्वादिति । वेदाध्ययनं
विना विचारोनुपपन्न इति भावः । तथा सति- एवं चार्थत्रयस्यानुपपत्ताव-
धिकार्यार्थत्वास्वीकारे । तदभावात्-अधिकार्यार्थत्वाभावात् ।

—१० अधिकारार्थतातिरिक्ततां निरस्यन्ति । तथाहीत्यादिना । अथ-
शब्दस्यानन्तर्यार्थकत्वे स्वीकृते धर्मविचारानन्तरमियं ब्रह्मजिज्ञासेत्यर्थश्च
संभवेदिति चेन्न । अथ हृदयस्याग्रे अवद्यति अथ जिह्वाया अथ वक्षसः
इति वाक्यं यथा क्रमस्य विनिगमकं तथात्र प्रमाणाभावात् कदाचिद्ब्रह्म-
जिज्ञासानन्तरं धर्मजिज्ञासेति विपरीतार्थस्यापि संभवादित्याहुः-न ताव-
दिति । न च पाठत इति ।

—११ वेदे पूर्वं धर्मविचारः प्रोक्तस्ततो ब्रह्मज्ञानमित्यास्ति धर्मजिज्ञा-
सानन्तर्यं विनिगमकमिति चेन्न । तत्रापि तथा-विपर्यये बाधकाभावात् ।
ज्ञानकाण्डानन्तरं कर्मकाण्डस्य पठितुं शक्यत्वादित्यर्थः । न चाचारादिति ।
पूर्वं धर्मविचारः पश्चाद्ब्रह्मविचार इति रूपाच्छिष्टाचारादपि न व्यवस्था ।
तत्र शिष्टाचारोपि नार्थं नियमो वक्तुं शक्यते ।

—१२ तथा नियमः कुतो नेत्याहुः-प्रत्यवायाश्रवणात्-पूर्वं ब्रह्मविचारे
प्रत्यवायो भवतीति श्रुतेरभावादित्यर्थः । ननु धर्मविचारमन्तरेण ब्रह्म-
विचारः कर्तुमशक्य एव । विचारार्थमत्यन्तापेक्षितानां श्रुतिलिङ्गादिनिय-
मानां पूर्वमीमासान्तर्गतत्वात्तेन संभवत्येव धर्मविचारानन्तर्यमित्याहुः-संभवे-
पीति । अस्मिन्स्तु पक्षेध्ययनविधिवदन्यथानुपपत्त्यैव कार्यसिद्ध्या नार्थोत्थ-
शब्देन । अयं भावः । अष्टवर्षं ब्राह्मणमुपनयीत तमध्यापयतीति वाक्ये-
ध्यापनं माणवककृतार्थयनेन विनानुपपन्नं सदर्थपत्तिप्रमाणेनाध्ययनविधिं

कल्पयति तथा श्रुत्यादिनियमाज्ञानात्पूर्वं धर्ममीमांसाध्ययनमित्यर्थापत्ति-
प्रमाणेनार्थो भविष्यति । एवं चाथशब्दस्य प्रयोजनमनन्यथासिद्धं न ।

—१२ तथा चेति । ततोपि-ब्रह्मविचारे धर्मविचारानन्तर्यार्थापत्ति-
प्रमाणेन समागतेपि पुनः कस्यानन्तर्यमित्यधिकाङ्क्षा भवेदित्याहुः-
आकाङ्क्षेति ।

—१३ अधुना शमवैराग्यादिसाधनचतुष्टयसंपत्त्यानन्तर्यमथशब्देन कुतो
न गृह्यते तद्विवृण्वन्ति । न च वैराग्येत्यादिना । तेषामेवाभावात्-
वैराग्यादीनां ब्रह्ममीमांसायाः प्रागुत्पत्तेरभावात् । वैराग्यादीनां संभवे सति
कर्तव्यो विचार इति वक्तुं न शक्यते पूर्वोक्तादेव कारणात् ।

—१४ तदसंभवमेव प्रकटयन्ति । तथाहीति । ब्रह्म परमपुरुषार्थरूपं
तत्साधनं ब्रह्मज्ञानं यज्ञादयश्च चित्तशुद्धिद्वारा ब्रह्मज्ञानसाधनभिन्नाः ।
निरभिसंधिना ब्रह्मज्ञानार्थं कर्मकरणे चित्तशुद्धिस्तदनन्तरं वैराग्यादीनामु-
त्पत्तिः । एवं ब्रह्मविचारार्थं प्रवृत्तस्य वैराग्यादि संभवति । वैराग्यादि-
प्राप्त्यनन्तरं ब्रह्मविचार इत्यन्योन्याश्रयः संभवेदतो वैराग्यादिसाधना-
नन्तर्यरूपोऽथशब्दस्यार्थो दोषघटितः ।

—१८ किंचोपनिषदर्थो गुरुसंनिधौ निर्धार्यः पश्चाद्वैराग्यादिसमुत्पत्तौ
तद्विचारः कर्तव्यस्तेन नान्योन्याश्रय इति चेन्न वेदान्तार्थनिर्धारणानन्तरं
विचारस्य वैयर्थ्यादित्याहुः-निर्धारिते त्विति । पूर्ववेदान्तनिर्धारणस्य
विचार उपयोगः फलं विचारस्य च ब्रह्मसाक्षात्कारः फलं तेन न वैयर्थ्य-
मिति चेन्नेत्याहुः-न चेति ।

—१९ तस्य विचारस्य शब्दशेषत्वेन शब्दबोधः श्रीमध्यनिबन्धेन ।
तत्कल्पनायां-साक्षात्कारकारणत्वकल्पनायाम् । अयं भावः । विचारः
श्रुत्यादिप्रमाणानामाकाङ्क्षादीनां चोचितत्वानुचितत्वविचारणं शब्दबोध
एवोपक्षीणसामर्थ्यः, ततस्तस्यापरोक्षज्ञानजनने सामर्थ्यमेव न । ननु
शब्दोपि-दशमस्त्वमसि-इत्यादी प्रत्यक्षज्ञानजनको दृष्ट इत्याशङ्कान् निर-
स्यन्ति-दशमस्त्वमसीत्यादाविति । दशमस्त्वमसीत्यत्र वाक्ये देहज्ञानत्रात्
देहदृष्टा च पुरुषो बोध्यते तेन प्रत्यक्षदेहदर्शनेन तथा साक्षात्कारः । अत्र
तु विचारविषये प्रत्यक्षदर्शनाभावाद्ब्रह्मसाक्षात्कारो नेति दृष्टान्तवैषम्य-
मिति भावः ।

—२१ नन्वत्रापि विचारविषये प्रत्यक्षसामग्री स्यादिति चेत्तत्राहुः-
न तथेति । आनर्थक्यप्रसंगात् । आत्मा वारे द्रष्टव्यः श्रोतव्यो मन्तव्य
इत्यादिश्रुतौ सवमादीनां पृथक्त्वमन्यथार्थात् ।

—२३ ननुत्तमाधिकारिणः श्रवणेनैव बोधो मन्दाधिकारिणः श्रवणानन्तरं मननादीनामुपयोग इत्यधिकारिभेदकल्पने न मननादिश्रुतिवैयर्थ्यामित्याशङ्कां निषेधन्ति-न चेति । आकाङ्क्षायोग्यतादीनां यथा काणादादिशास्त्रे शाब्दज्ञानकारणत्वेन ग्रहणं तथाधिकारस्य कुत्राप्यग्रहणादित्यर्थः ।

—२४ अधिकारस्य शाब्दबोधे कारणतास्वीकारेत्यन्तासत्यार्थकत्व-पुष्पादिभ्योप्यधिकारिणः शाब्दबोधः स्यात्तन्नासंगतामित्याहुः-अत्यन्तासत्येपीत्यादि । अन्यरीत्या च शाब्दापरोक्षं खण्डयन्ति-प्रमाणसंकरापत्तिश्चेति । प्रमाणशब्दो व्युत्पत्तिद्वयवदितः । प्रमीयते तत्प्रमाणम् । प्रमीयतेनेन तत्प्रमाणमिति च । तत्र प्रथमव्युत्पत्त्या प्रमेयमित्यर्थः । द्वितीयव्युत्पत्त्या प्रमाणमित्यर्थः । इत्थं च यत्र शाब्दात्प्रत्यक्षात्मकं शाब्दसुत्पत्त्येन तत्र प्रमायां शाब्दत्वप्रत्यक्षत्वयोरैकत्रसमावेशेन संकररूपद्रोषात् जातित्वं न स्यादित्यर्थः । एवमेव प्रमाणगतयोः शब्दत्वप्रत्यक्षत्वयोरपि सांकर्याज्जातित्वबाध इत्यर्थः । यतः सांकर्यं जातिबाधकसंग्रहे निर्दिष्टं तथाहि-

व्यक्तेरभेदस्तुल्यत्वं संकरोथानवस्थितिः ।

रूपहानिरसंबन्धो जातिबाधकसंग्रहः ॥

ननु तत्त्वमस्यादिवाक्यसहकृतमनसैव शाब्दापरोक्षं भवतीति स्वीकार्यं-मनसैवानुद्वष्टव्यमिति श्रुतेस्ततश्च न सांकर्यमत आहुः-मनसेति । तज्जनने-शाब्दापरोक्षोत्पत्तौ । तथा-पूर्ववदेव मनःप्रमे गृहीत्वा संकरापत्तिरित्यर्थः । प्रमाणसंकरापत्तिश्च ।

५-१ मनसां तज्जननेपि तथा । इतिवाक्यद्वयस्य तत्त्वानि व्याख्याननि लिख्यन्ते । श्रीपुरुषोत्तमकृतप्रकाशस्थमर्थद्वयं तु तत एव विज्ञेयं, व्याख्या-नान्तराणि त्वयाप्यमुद्रितानीति तान्यत्र लिख्यन्ते । तथाहि-प्रदीपे । अधिकारताखण्डनेन शाब्दापरोक्षं खण्डयित्वा प्रकारान्तरेण शाब्दापरोक्षं खण्डयितुमाहुः-प्रमाणसंकरेत्यादि । तथा चात्र प्रमाणशब्देन व्युत्पत्तिभेदा-त्प्रमाणप्रमेये बोध्ये । इत्थं च यत्र शाब्दादपरोक्षात्मकं शाब्दं जायेत तादृश-प्रमायां शाब्दत्वसाक्षात्कारत्वयोः केवलशाब्दबोधप्रत्यक्षत्वयोः परस्पर-त्यन्ताभावसमानाधिकरणयोरेकस्यां समावेशेन शाब्दत्वसाक्षात्कारत्वयोरजा-तित्वं न स्यादित्यर्थः । एवमेव प्रमाणगतयोः शब्दत्वप्रत्यक्षत्वयोरपि सांकर्यसंभवाज्जातिवबाध इत्यर्थः । ननु तत्त्वमस्यादिवाक्यसहकृतमनसैव शाब्दापरोक्षमङ्गीकार्यं मनसैवानुद्वष्टव्यमिति श्रुतिसाहाय्यादित्थं च शब्द-प्रमाणमादाय न जातिसंकरापत्तिरत आहुः-मनसेत्यादि । तज्जनने-शाब्दा-परोक्षजनने । तथा-पूर्ववदेव मनःप्रमे आदाय संकरापत्तिरित्यर्थः । संकरा-पत्तिस्तु मनसि शाब्दप्रत्यक्षयोः करणत्वात्प्रमाणसंकरापत्तिः प्रमितौ च

शाब्दत्वप्रत्यक्षत्वयोः सत्त्वात् प्रमातिमादाय संकरापत्तिर्बोद्ध्या । एवमुत्तमाधिकारिणः शब्दसहकृतमनःसकाशात्त्वपुष्पादिशब्देभ्योपि शाब्दापरोक्षं स्यादित्यपि दूषणम् ॥

लातुमदृशीका-दूषणान्तरमाह-प्रमाणसंकरापत्तिश्चेति । यद्युत्तमाधिकारिणि शब्दोपरोक्षमेव जनयेत्परोक्षं च मन्दे तथा मध्यमाधिकारिज्ञाने परोक्षत्वापरोक्षत्वयोरुभयोरपि सत्त्वे तत्प्रमाणयोः शाब्दबोधप्रत्यक्षयोः संकरः सांकर्यं परस्परात्यन्ताभावसमानाधिकरणयोरैकत्र ममावेशनं तस्यापत्तिः प्राप्तिः स्यादित्यर्थः । ननु मध्यमाधिकारिण्यापि परोक्षमेव शब्दाद्भविष्यतीति सांकर्यासंभव इति चेदुच्यते । यदि मन्दाधिकारिणीव मध्यमेपि शब्दः परोक्षमेव ज्ञानं जनयेदुत्तमाधिकारिणीवापरोक्षं च तदा कथमिव तस्य मध्यमत्वं भवेत्तदान्यथानुपपत्त्या परोक्षत्वापरोक्षत्वोभयवैशिष्ट्याङ्गीकारे तु सांकर्यं सिद्धमेवेति न शब्दादपरोक्षसाक्षात्कारो भवतीति सिद्धम् । ननु विचारसहकृतेन शब्देनापरोक्षसाक्षात्कारसिद्ध्यभावेपि तादृशशब्दसहकृतेन मनसैव तत्साक्षात्कारः कस्मान्न भवतीत्याशङ्क्य परिहरन्ति-मनसैवेति । मनसा साक्षात्कारजननेपि तथा-पूर्वोक्तदूषणद्वयापत्तिरित्यर्थः ।

मथुरानाथकृतभाष्यप्रकाशः-दूषणान्तरमाहुः-प्रमाणसंकरापत्तिश्चेति । संकरो भेदः । अयमर्थः । प्रमाणानां स्वरूपतो भेदोकिंचित्करः किंतु क्रियाभेदघटितो भेदः । विजातीयक्रियाजनकतावच्छेदकत्वं प्रमाणान्तरत्वं तथा चोभाभ्यां प्रमाणाभ्यां ययैकैव क्रियाजनिष्यत तदोभयोर्भेदं कोकरिष्यत् । ननु ब्रह्मसाक्षात्कारो न चाक्षुषः किंतु मानसप्रत्यक्षात्मकः । तथा च न प्रमाणसंकर इत्याशङ्कन्ते । न मनसेति । तज्जनने तथा-प्रमाणसंकरापत्तिः । मनोलक्षणस्य शब्दलक्षणस्य च प्रमाणस्याभेदः । इति ॥ उपसंहरन्ति-तस्मादिति । प्रथमं-वैराग्यादिभ्यः प्राक् । शाब्दमेव-वेदान्तवाक्यैर्विचारद्वारा परोक्षमेव ।

-२ अनुभवसिद्धत्वात्-तत्तदुपनिषद्वाक्यायिकादृष्टगुरुशिष्यसंवादेन परोक्षज्ञानस्यैव प्रतीतिगोचरत्वात् । आख्यायिकागृहीतर्षीणां शमादिमत्त्वं कदाचित् स्यादित्यत आहुः-इदानींतनानामपीति । निर्विचिकित्सितं संशय-रहितं वेदार्थज्ञानम् ।

-३ उपलब्धेरिति । अन्यथा तादृशविचारे प्रवृत्तिरेव न स्यात् । शाब्दादपरोक्षज्ञानस्वीकारे दूषणान्तरमाहुः-संन्यासानुपपत्तिश्चेति । यदि केवलाद्वाक्सादेवापरोक्षज्ञानं तर्हि-

वेदान्तविज्ञानसुनिश्चितार्थाः संन्यासयोगाद्यतयः शुद्धसत्त्वाः ।

ते ब्रह्मलोके तु परान्तकाले परामृताः परिसुच्यन्ति सर्वे ॥

इति श्रुतौ विहितस्य संन्यासस्य वैयर्थ्यमित्यर्थः । अथशब्दस्यानन्तर्यार्थ-
त्वस्वीकारपक्ष उक्तेषु चतुर्षु दूषणेषु प्रथममधिकाकाङ्क्षारूपं दूषणं व्याख्याय
द्वितीयमध्याहाररूपमाहुः— किंचेत्यादिना । आकाङ्क्षानिवृत्त्यर्थम् अथातो
ब्रह्मजिज्ञासा कर्तव्येति कर्तव्यादिपदाध्याहारः । तत्कर्तव्यादिपदं स्वार्थं स्वस्य
वक्तुर्व्याप्तस्य विचारप्रवृत्तिनिमित्तं, व्यर्थमेव । वाक्यप्रयोगान्पूर्वमेव विचार
दृष्टमाधनताज्ञानसत्त्वात् । तादृशज्ञानाभावे प्रतिज्ञावाक्यमर्थान्त्संपूर्णं सूत्र-
मेव न वदेत् ।

—४ परार्थत्वे— परस्य विचारे प्रवृत्त्यर्थत्वे ।

—५ अशक्यतां व्युत्पादयन्ति—न हीत्यादिना । अन्यदुक्तमवश्यं कर्तव्य-
मिति प्रमाणाभावात्सर्वेषामपि तथाप्रवृत्तेः । स्वकृतीति । परस्य विचारार्थं
वाक्यप्रयोगः । परेण तु विचारो न कियते । एवंच प्रतिज्ञारूपाया व्यासकृतेर्बै-
यर्थ्यम् । असंगतिरिति । स्वपरयोरन्यतरस्यापि प्रवृत्त्यनुपयोगादसंगतं
सूत्रम् ॥

—६ तृतीयं पुरुषार्थासिद्धिरूपं दूषणं दर्शयन्ति—किंचेत्यादिना ।
पुरुषार्थो मोक्षः ।

—७ उक्तन्यायात्—उक्तयुक्तेः । तथाहि आनन्तर्यार्थस्वीकारपक्षे कस्मा-
दनन्तरमित्याकाङ्क्षा सर्वदोदेष्यति तेन चानन्तर्याविज्ञानवन्मोक्षाकाङ्क्षायाः
सर्वदेवासंभव इत्यर्थः । उच्छेदरूपं चतुर्थं दूषणमुपपादयन्ति—किं चेति ।
तादृशस्य—उत्तमस्य साधनचतुष्टयसंपन्नस्य ।

—८ प्रवचनासंभवात्—उत्तमाधिकारिकृताशिष्यपाठनासंभवात् । शास्त्रो-
च्छेद इति । शास्त्रपरंपरोच्छेद इत्यर्थः । शास्त्रविरोधः— शास्त्रोक्तिवैफल्यरूपो
विरोधः वेदान्तविचारेण केवलतत्त्वमस्यादिवाक्यादेवापरोक्षज्ञानं भवतीति
स्वीकारे व्यासशास्त्रस्य वैफल्यमित्यर्थः । तदेवैफल्यं विवृण्वन्ति—साधनाना-
मिति । साधनानां—उपासनादिरूपाणाम् ।

—९ अग्रे—तृतीयाध्याये । कार्यं कृतार्थतारूपं प्रथमाध्यायप्रथमसूत्रे ।
कारणानि चोपासनादीनि तृतीयाध्याय इत्यसंगतमित्यर्थः । एवंच बहुदूषण-
दुष्ट आनन्तर्यरूपार्थो न स्वीकार्यः । किंतु योग्यतरोधिकारार्थ एव ग्राह्य
इति कथयन्ति—अत इत्यादिना ।

—१० एवमथशब्दार्थं निर्णीय जिज्ञासाशब्दार्थं विचारयन्ति । सन्प्रत्यया-
न्तजिज्ञासापदस्य ज्ञानगोचरेच्छारूपोर्थः । साच जिज्ञासाधिकर्तुं कृत्या

साधयितुमशक्येति शङ्कन्ते । न चेति । विचारार्थत्वादिति । रूढ्या विचारार्थ-
कत्वस्वीकारादित्यर्थः ।

—११ एवं रूढार्थपरिग्रहे शाबरभाष्यप्रमाणमाहुः—अत एवेति । अत्र
रूढ्यभावे जिज्ञासितुमित्यस्य ज्ञानेच्छां कर्तुमित्यर्थः स्यात्स चासंगतः ।
रूढ्या जिज्ञासितुमित्यस्य विचारयितुमित्यर्थो भवति ।

—१२ नन्वेवं चेत्प्रत्यक्षतया विचारपदमेव कुतो नोक्तमाचार्येण किमर्थं
जिज्ञासापदस्य प्रयोग इति चेत्तत्राहुः—जिज्ञासापदेनेति । जिज्ञासापदेन-
ज्ञानविषयकेच्छाप्रतिपादकजिज्ञासापदेन ।

—१३ तदिच्छापूरणाय—पुरुषार्थसाधनीभूतब्रह्मज्ञानेच्छापूरणाय ।
अथशब्दार्थमाहुः—आरभ्यत इति । एवं चार्यं निर्गलितोर्थः । केवलं ब्रह्म-
विचारः कर्तव्य इति । शब्दप्रयोगे ब्रह्म विचार्यमित्येवार्थः स्यात् । ब्रह्म-
ज्ञानमिष्टं पुरुषार्थसाधनमित्यर्थो न स्यात् । जिज्ञासापदोच्चारणे तु तादृशार्थो
जायते । अतःपदघटितसूत्रार्थमाहुः—यस्मादित्यादिना । कर्मादिभ्यः—
कर्मादिव्यतिरेकेण ।

—१४ तज्ज्ञानाय—ब्रह्मज्ञानाय । अधिक्रियतेधिकारिपुरुषोद्देशेन ब्रह्म-
जिज्ञासारभ्यते ।

—१५ अधुनापेक्षितमधिकारिणं वदन्ति—अधिकारी त्विति । त्रैवर्णिकः—
आयवर्णत्रयजः । ब्राह्मणक्षत्रियवैश्यान्तर्गत इत्यर्थः ।

—१६ ननु वेदाधिकार्येवात्राधिकारीति स्वीकारे वेदाध्ययने मन्दमतेरप्य-
धिकारादत्रापि वेदान्तविचारे सोधिकारी भवेदतस्तद्व्यावृत्त्यर्थं मतिमत्त्वम-
धिकारिविशेषणमस्त्विति चेन्नेत्याहुः—नहीत्यादिना । मतिमत्त्वं—ग्रहण-
धारणपटुत्वम् । अयमर्थः । मतिमतोपि गृहपुत्राद्यासक्तस्य मननं न संभवति
तेन च न ब्रह्मसाक्षात्कारः । अतो मतिमत्त्वापेक्षया शान्तत्वदान्तत्वादिकम-
धिकारिगुणजातमादरणीयं यथा यागकर्मण्याज्यावलोक्रनमन्थेन विष्णुक्रमणं
च पङ्कना कर्तुमशक्यमतः सहकारिकारणभूताङ्गफलासंभवात्प्रधानफलमपि
न संभवति तथैव शमादिरहितस्य शमदमादिसहकार्यङ्गफलाभावात्प्रधान-
भूतविचारफलमपि न संभवेदेवं चानैकान्तिकफलत्वान्मतिमत्त्वं नादरणीयम् ।

—१८ ननु जैमिनीयधर्ममीमांसयास्या ब्रह्ममीमांसाया गतार्थत्वमिति
चेत्तन्निषेधन्ति—नचेति ।

—१९ अप्रतिज्ञानात्—अथातो ब्रह्मजिज्ञासेति तत्राप्रतिपादनात् । ननु
लक्षणया धर्मजिज्ञासापदेन ब्रह्मजिज्ञासापि संगृहीतुं शक्येति चेत्तत्राहुः—
अनुपलब्धेश्चेति । चोदनालक्षणोर्थो धर्मः (जै. सू. १।१।२) इत्यादिषु यथा

धर्मविचार उपलभ्यते तथा जैमिनि सूत्रेषु ब्रह्मविचारस्यानुपलम्भात् तस्मात्
वानुलब्धिहेतुं विवृण्वन्ति-न चेत्यादिना ।

—२१ पूर्वपक्षिणो मीमांसकस्य मतमुद्धावयन्ति-स्यादेतदित्यादिना ।
स्यादेतत्-एतत्संभवतीत्यर्थः । धर्मविचारप्रतिज्ञया ब्रह्मविचारोपि संभव-
तीत्यर्थः ।

—२२ नोदकवाक्यार्थस्य-विधिवाक्यार्थस्य ।

—२३ संदेहाः-सन्त्रार्थवादानामप्रामाण्यसंदेहाः । तत्र-धर्मपदार्थं
धर्मत्वं चोदनादलक्षणेत्यादिलक्षणघटितत्वाद्धर्मत्वं ब्रह्मज्ञानस्यापि । ब्रह्मज्ञान-
विधायकश्रुतिसमूहविधिवाक्यानाहुः-आत्मेत्येवोपासीतेत्यादिना ।

—२४ नोदना प्रेरणा विधिरित्यर्थः ।

६-२ तस्माद्वा एतस्मादाकाशः संभूत इत्यादिवाक्यानुपासनाविध्यर्थ-
स्तावकतयार्थवादरूपाणीत्याहुः-सृष्ट्यादिवाक्यानामिति । आदिपदेनेन्द्र-
प्रतर्दनायाख्यायिकानां ग्रहणम् । अर्थवादप्रकारं व्युत्पादयन्ति । आरोपाप-
वादौति । ऐतदात्म्यमिदं सर्वं, यतो वा इमानि भूतानीत्यारोपः । अथात
आदेशो नेति नेतीत्यादिरूपोपवादः । तद्विषया मिथ्याभूताः सर्व एव धर्मा-
स्तेषां प्रतिपादकत्वेन विधेयोपासनाविषयस्तावकत्वात्-विधेयभूतानां प्रती-
कोपासनानां विषया जगत्कर्तृत्वादयस्तस्तावकत्वात् । अयं भावः । सृष्ट्या-
ख्यायिकादिबोधक उपनिषद्भाष्ये ह्यारोपापवादव्यायेन प्रतीकोपासनावोधन-
द्वारा जगत्कर्तृत्वादिगुणैरुपास्यस्तावक एव ।

—३ ज्ञानादीनां कृतिसाध्यत्वाभावादविधेयतां शङ्कन्ते । न चेति ।

—४ प्रमाणवस्तुपरतन्त्रत्वेन-श्रवणमननादिप्रमाणपरतन्त्रतया जायमानं
ज्ञानं हि वस्तुतन्त्रं तच्च विधातुमशक्यमिति भावः । समादधते-न हीति ।
यद्यपि ज्ञानं वस्तुतन्त्रं तथापि ज्ञानोत्पादकसंनिकर्षादिसिद्ध्यर्थं कृतेरपेक्षणात्
सर्वथैव तथा वस्तुतन्त्रं न किंतु केनचिदंशेन कृत्यधीनं तेन
च विधिप्रवृत्तिः सुकरा । तथापि यागादिवत्कृतिसाध्यता न ।

—५ अस्ति तत्र प्रकारभेद इति चेत्तत्राहुः-प्रकारभेदस्त्विति । अप्र-
योजकः-ज्ञानस्य कृत्यसाध्यत्वसाधको नेत्यर्थः । सर्वस्यापि ज्ञानयागादेः ।
कारणेषु-संनिकर्षक्रियाकलापादिषु । पुरुषव्यापृतिः-पुरुषव्यापारस्तत्कृति-
साध्यत्वमित्यर्थः । तत्-तस्मात् । अत्र-ज्ञाने । वृत्तिसंपादने-ब्रह्माकारवृ-
त्त्युत्पत्तौ ।

—६ प्रमाणसंपादने-आवृत्तचक्षुरमृतत्वमिच्छन्न इति श्रुत्यावृत्तचक्षुरा
दिप्रमाणसंपादने । एवं चोभयविषयेपि पुरुषकृतिसाध्यता वर्तते । अन्यथा-
ज्ञानस्य परस्य कृत्यधीनत्वानङ्गीकारे ।

—७ मननादिशास्त्रवैफल्यपक्षेः-श्रोतव्यो मन्तव्य इति श्रुतिगतमन्त-
व्यादिपदवैयर्थ्यं भवेद्यतस्तत्र मन्तव्य इत्यादिपदेषु विध्यर्थकस्तव्यप्रत्ययः ।
साधनप्रतिपादकेत्यादि । शान्तो दान्त उपरतस्तिष्ठुः । तपसा ब्रह्म
विजिज्ञासस्वेति तपःप्रभृतिसाधनबोधकश्रुतीनां वैयर्थ्यम् ।

—८ येनापि-ज्ञानस्य कृत्यसाध्यत्वमिति प्रतिपादकेन वेदान्तिनापि ।
निराकार्यं-खण्डनीयम् । गुरूपसत्तिः-सामित्पाणिः श्रोत्रियं ब्रह्मनिष्ठमिति
श्रुतिप्रतिपादिता । यत्रापि ब्रह्मविदाप्नोति परमित्यादिषूपनिषद्वाक्येषु विध्य-
श्रवणं विधिवोधकानां लिङ्गलोदृतव्यदादीनामश्रवणम् ।

—९ परिकल्प्य-लेदलकारान्तत्वं परिकल्प्य ।

—१० तच्छेषत्वं-तद्विध्यैकवाक्यतया प्रामाण्यमङ्गीकर्तव्यम् । अनया-
उत्तरमीमांसाया । अन्यथा-ब्रह्मविदाप्नोति परमित्यादीनां वाक्यानां परि-
कल्पितविध्यैकवाक्यतया प्रतिपन्नानां प्रामाण्यानङ्गीकारे । विरोधोपि-
आम्नायस्य क्रियार्थत्वादानर्थक्यमतदर्शानाम् (जै. सू. १।२।१) इति सूत्र-
बोधितरीत्यानर्थक्यरूपो विरोधोपि स्यात् ।

—११ एवं पूर्वपक्षं दूषयितुं पूर्वमीमांसाया निष्प्रयोजनत्वं मन्वानस्य
सिद्धान्त्यैकदेशिनो मतं बोधयन्ति-स्यादेतदित्यादिना । नेति । धर्म-
विचारो नारम्भणीय इत्यर्थः । तत्र कारणमाहुः-सर्ववेदेत्यादिना । सर्ववेद-
विभागकर्तृत्वेन तदर्थज्ञातृत्वं बोधितम् । ज्ञानं विना विभागस्य कर्तुमशक्य-
त्वात् । पूर्वमीमांसा तु तच्छिष्येण केवलसामवेदज्ञेन जैमिनिना कृता न
सर्ववेदज्ञेनातो न प्रमाणमिति भावः ।

—१२ तुच्छफलत्वाच्च-तथैव कर्मचितो लोकः क्षीयत एवमेवामुत्र
पुण्यचितो लोकः क्षीयते-इति श्रुत्या क्षयिफलोपयोगिमन्त्रविचारकत्वा-
दित्यर्थः । ननु धर्ममीमांसाया अभावे वेदमन्त्रविनियोगादिज्ञानं कथं भवे-
दिति चेत्तत्राहुः-कल्पेत्यादि । कल्पसूत्राणि-श्रौतस्मार्तसूत्राणि कान्त्यायना-
दिमुनिकृतानि । तैरेव विनियोगादिविधानसंशयनिरासरूपं धर्ममीमांसाप्रयो-
जनं सत्स्यतीत्यर्थः ।

—१३ अधुनापि शिष्टाः कल्पसूत्रादिद्वारैव स्वकार्यं निर्वाहयन्तीत्याहुः-
एतर्हीति ।

—१४ संदेहे-अनुष्ठेयविषयकसंशयं । सूत्रभाष्यं-कल्पसूत्रभाष्यम् ।
याज्ञिकाः-अविरतयज्ञानुष्ठानशीलाः । त एवानुरुध्यन्ते न मीमांसकाः । अथ
यदि ते कर्मविकिकित्सा वृत्तविकिकित्सा वा स्याथे तत्र ब्राह्मणाः संमार्शिनः-
इत्यादि-यथा ते तत्र वर्तेरन् तथा तेषु वर्तेथाः-इत्यान्तैत्तिरीयोपनिष-
च्छ्रुतेः ।

—१५ उपसंहरन्ति-तस्मादिति । निःसंदेहकरणं-यज्ञस्य निःसंशय-
मनुष्ठानम् ।

पूर्वमीमांसाया अफलत्वमित्येव न किंतु विपरीतबोधकत्वादनर्थावहत्व-
मपीति बोधयन्ति । किं चेति । अयं भावः । परमकृपालुर्वेदः संसरणशील-
फलबोधनेन स्वनिष्ठात् वञ्चयेदित्यसंगतम् । अत्र दृष्टान्तः । आत्मनि
विश्वस्तानन्धान्यथा न कोपि शिष्टः कूपे सुमार्गोऽयमिति बोधयित्वा पातये-
त्तथा । एवमसंगतत्वाभिया फलबोधकत्वेदस्यायमर्थो यद्वोचनार्थं फलम-
स्तीति । केवलं निष्कामबुद्ध्या कर्मानुष्ठेयं तताश्चित्तशुद्धिद्वारा मोक्षः
स्यात् । एवं च संसारिणां क्रमेण मुक्तिः । परमकृपालुर्वेदः संसारिणः संसा-
रान्मोचयितुं कूपेन्धपातनवदप्रामाणिकत्वाभिया चित्तशुद्धयर्थं कर्माणि
बोधितवानित्यवसीयत इत्यन्वयः ।

—१७ अवसीयते-अयं फलितोर्थ इति भावः । विपरीतबोधिका-वेद-
तात्पर्यभूतक्षयिसंसारफलमेव वेदे तात्पर्यतया कथितमिति बोधिका ।

—१८ न कर्तव्या-नारम्भणीया ।

—१९ इदं सिद्धान्त्येकदेशिमत् दूषयति पूर्वपक्षा-भैवमिति । न कर्तव्यं
मया पूर्वपक्षिणेति शेषः ।

—२० तुल्यत्वात्-त्वयापि विचारमात्रं न कर्तव्यं भवेत्तेनोत्तरकाण्ड-
विचाराभावस्तवापि भवेदिति तुल्यत्वम् । ययोरेव समो दोष इति न्यायेन
तवापीष्टसिद्धेरभावेन दूषणसाम्यादित्यर्थः । समर्थितत्वाच्च-त्वयोत्तरमीमांसा
कर्तव्या मया पूर्वमीमांसा न कर्तव्येत्यत्र विनिगमकाभावरूपसमर्थनम् ।
द्वितीये-पूर्वमीमांसा न कर्तव्येति पक्षे । सामान्यन्यायेनेति । कल्पसूत्रा-
दिना सामान्यग्रन्थेन सामान्यसंदेहनिवारणप्रसक्तावापि विशेषसंदेहनिरा-
करणार्थं पूर्वमीमांसापेक्ष्यते । यथा सामान्यतः पाणिनिसूत्रेण बोधेपि
प्रातिशाख्यसूत्राणामुपयोगो विशेषसंदेहनिराकरणाय भवति तदाहुः—
लक्षणवदिति ।

—२१ अनिष्टतयेति । मीमांसा क्षयिफल एव वेदनात्पर्यं बोधयतीत्या-
कारकमनिष्टप्रतिपादकत्वं न मीमांसादूषणं संभवति यतः कचिदपि मीमांसा-
सूत्रे तादृशप्रतिपादनं न । अयं च दोषो विचारकस्वभावमूलक एव ।

—२२ आवश्यकत्वादिति । कर्मविचारस्यावश्यकत्वादित्यर्थः । आवश्यक-
कत्वं प्रकटयन्ति-निवृत्तानामिति । संसारान्निवृत्तैरापि मुमुक्षुभिर्यागादि-
ज्ञानार्थं मीमांसाङ्गीकार्या । चित्तशुद्ध्यर्थं यागादिज्ञानस्यावश्यकत्वात्पूर्व-
मीमांसाया आवश्यकत्वम् ।

—२३ आश्रमभेदेन व्यवस्थामाहुर्विवरणपूर्वकं-परमाश्रमभेदेनेति ।

७-१ आद्यस्य-ब्रह्मचारिणः । वाचिकः- ब्रह्मयज्ञादिरूपः । द्वितीय-
तृतीययोः- गृहस्थवानप्रस्थयोः । कायिकः- अग्निहोत्राद्यनुष्ठानरूपः ।
चतुर्थस्य-यतेः । मानसिकः-उपासनादिरूपः ।

—२ उपसंहरन्ति-तस्मादिति । एकैर्नैव-धर्मविचारेणैव । चरितार्थ-
त्वात्-कृतकार्यत्वात् । इति पूर्वपक्षः ।

—३ अधुनोत्तरवादी समाधत्ते-उच्यत इति । उपासना मानसिक-
क्रियान्तर्गतत्वाद्यद्यपि धर्मरूपा तथापि न ब्रह्म धर्मरूपं तस्य ज्ञानरूपत्वेन
कृत्यसाध्यत्वात् ।

—४ सृष्ट्यादिवाक्यान्यर्थवादरूपाणीत्युक्तं पूर्वपक्षिणा तत्त्वण्डयन्ति-न
चार्थवादानामिति ।

—५ अनुपयुक्तत्वं विवृण्वन्ति । उत्पत्तीत्यादिना । सोमेन यजेतेत्युत्प-
त्तिविधावेष एव वा प्रथमो यज्ञो यज्ञानामित्यर्थवादः । समिधो यजतीत्यादौ
प्रकारभेदे वम वा एतद्यज्ञस्य क्रियत इत्यर्थवादः । खादिरो यूपो भवति
खादिरे वीर्यकामस्येति फलभेद यदाङ्क्ते चक्षुरेव भ्रातृव्यस्येत्यर्थवादस्तथात्मो-
पासन उत्पत्तिप्रकारफलभेदविधुरे विधौ नार्थवादः संभवति । प्रकृते-उत्तर-
काण्डे । माहात्म्यज्ञानार्थं-ब्रह्ममाहात्म्यज्ञानार्थम् । तदुपयोगः-सृष्ट्यादि-
वाक्योपयोगः ।

—६ ज्ञानोपयोगप्रकारमग्रे वक्ष्याम इत्याहुः-तस्य चेति । नप्वात्मे-
त्येवोपासीतेत्यादिषूत्पत्त्यादिविध्यसंभवेऽपि विनियोगाविधिः कुतो नेत्यत्राहुः-
चतुर्थ इति । चतुर्थाध्याये तेषां मनोव्यापारबोधरूपत्वमेवोक्तं न तु क्रिया-
बोधरूपत्वमित्यर्थः ।

—७ व्यासविचारोऽपि ज्ञानोपयोगीत्यग्रे वक्ष्यत इत्याहुः-विचार-
स्यापीति ।

—८ औपनिषदज्ञानेनापि कर्माणि श्रेयस्त्वसंपादनं भवतीत्याहुः-किं
चेति । विद्यया-ब्रह्मज्ञानेन ।

—९ श्रद्धया-फलावश्यंभावनिश्रयेन । उपनिषदा-उपनिषदर्थज्ञानेन

—१० अत एव-ज्ञानेन कर्माणि श्रेयस्त्वं भवतीति स्वीकारादेव । सर्व-
देवसानिध्यं-आहुतिभाक्सर्वदेवसानिध्यम् ।

—११ अन्यथा-देवसामीप्याभावे कर्माणि प्रतिष्ठादिफलाभाससाधकानि
भवेयुर्न देवतासानिध्यरूपमुख्यफलप्रदानीति बोधयन्ति-आभासत्वमेवेति ।
ननु ब्रह्मविदां देहाद्यध्यासाभावात्कथं कर्मस्वधिकार इति शङ्कां निराकुर्वन्ति-
न चेति । देहाद्यध्यासमन्तरा कर्माणि संभवन्तीति यावत् ।

—१३ सर्वं व्यापारा इति । श्रूयन्त इति शेषः । स्मृतिरिति । भगव-
द्गीतास्थं वाक्यजातम् ।

—१४ युक्तः-ब्रह्मनिष्ठः ।

—२१ धर्मविचारकाणामिति । धर्मविचारकैः कर्मणि वीर्यवत्तरत्व-
संपत्त्यर्थं ब्रह्मज्ञानमाप्तव्यमित्यर्थः ।

—२२ उपसंहरन्ति-तस्मादिति ।

—२३ पुनश्चाथशब्दस्यानन्तर्यवाचित्वं स्वीकृत्य शङ्कन्ते । नन्विति ।

—२५ विरक्त इति । शमदमादिसाधनचतुष्टयसंपत्त्यनन्तरमित्यर्थः ।

८-२ अधेनुं- अप्रसवशीलां गाम् ।

—४ केवलस्य-शब्दज्ञानस्य । निन्दाश्रवणात्-निन्दारूपार्थवादेन
निवृत्तिद्योतनादित्यर्थः । समादधते-नेति ।

—५ अनुपयोगात्-फलकामनाधिकारिविशेषणानुपयुक्त्यर्थः । अन्येनैव-
ब्रह्मविदाप्रोति परमिति वेदवाक्येनैव । समर्पणं-फलप्राप्तिबोधनम् । संध्या-
वन्दनकर्मवज्ज्ञानं नित्यं तेन कामनाशून्येनापि ज्ञानलब्धौ न प्रत्यवाय
इत्याहुः-नित्यत्वादिति ।

—६ अधेनुमिव रक्षत इति निन्दार्थवादस्तु मन्तव्यो निदिध्यासितव्य
इत्यादिविधिनामङ्गभूतो ज्ञेय इत्याहुः-निन्दार्थवादस्त्विति ।

—७ अथ ब्रह्मणो विचारः कर्तव्य इत्येव प्रतिज्ञायाविरोधसाधनफलाना-
मध्यायत्रितयार्थानामप्रतिज्ञातत्वम् । ननु तेविरोधादयोर्था मा सन्तिवति चेन्न
विरोधनिराकरणादि विना निःसंदेहज्ञानानुत्पत्तेरिति शङ्कन्ते-नन्विति ।

—८ समादधते-ब्रह्मण इतीति । अयं भावः कर्मणि षष्ठीस्वीकारे ब्रह्मकर्मको
विचार इत्यर्थः स्यात्तेन ब्रह्मातिरिक्तं विचारयितुमशक्यं भवेत् । शेषषष्ठीस्वी-
कारे तु तत्संबन्धि विरोधनिराकरणादिरूपं यद्यत्तत्सर्वं विचारयितुमर्हम् ।

—१० सामान्यतो विचार्यवस्त्वन्तर्गतत्वेन ब्रह्मणो गौणत्वापत्तिस्तेन
चाविचार्यत्वं स्यादिति शङ्कन्ते-नचेति ।

—११ उत्तरयन्ति-ब्रह्ममात्र इति । ब्रह्ममात्रे-ब्रह्मास्तित्वमात्र इत्यर्थः ।
सर्वो हि ब्रह्मणोस्तित्वं प्रतिपद्यते । ननु यदि न ब्रह्म संदिग्धं तर्ह्यविचार्यता-
पत्तिस्तेन च-अथातो ब्रह्मजिज्ञासा-इति प्रतिज्ञाहानिरित्याहुः-संदि-
ग्धस्यैवेति । परब्रह्माणि ज्ञानक्रियाशक्त्योः संभवासंभवाभ्यां सं स्ती-
त्यर्थः ।

—१२ शब्दत एवेति । ब्रह्मविदाप्रोति परमित्यत्र ज्ञानविषयताया गौणत्वं शब्दमर्यादयार्थमर्यादया प्राधान्यं तथैवात्रापि षष्ठ्यर्थसंबन्धविशेषणतया शब्दमर्यादया गौणत्वमर्थतस्तु प्राधान्यमेवेत्यर्थः ।

वेदप्रामाण्यं पूर्वं कुतो न विचार्यते तदधीनत्वादुत्तरकाण्डगतवेदवाक्यप्रामाण्यस्येति चेत्तत्राहुः—वेदप्रामाण्यमिति । सर्वेष्वप्यास्तिकशास्त्रेषु वेदप्रामाण्यं प्रतिपादितं तेनैवात्रापि निर्वाह इत्यर्थः । प्रतितन्त्रसिद्धं—गौतमकणादादिसकलमुनिप्रणीतशास्त्रसिद्धम् ।

—१३ अधिकरणमुपसंहरन्ति—तस्मादिति । सिद्धमिति । अग्रे द्वितीयाध्यायेषु ब्रह्मसंबन्धिनामविरोधादीनां विचारपि ब्रह्मणो विषयत्वमर्थतः सिद्धमित्यर्थः । एवं चात्र विषयो ब्रह्म । प्रतिपाद्यप्रतिपादकभावः संबन्धश्चाप्यनुक्तसिद्धः । अधिकारिप्रयोजने तु पूर्वमुक्ते । इत्यनुबन्धचतुष्टयम् ।

सूत्रार्थः—पुरुषार्थसाधकत्वादब्रह्मज्ञानमिष्टम् । यतः पुरुषार्थसिद्धौ कर्मधिपेक्षया ब्रह्मज्ञानमेव विशेषतः साधनमतस्तदर्थं विचार आरभ्यत इति ॥ १ ॥

इति प्रथमाधिकरणम् ।

जन्माद्यस्य यतः शास्त्रयोनित्वात् १।१।२

—१५ अग्रिममधिकरणसूत्रमवतारयन्ति—किंचेति । तत्र—विचारविषयब्रह्मणि ।

—१६ लक्षणप्रमाणे आह सूत्रकारो बादरायणः—जन्माद्यस्य यतः शास्त्रयोनित्वात् । पूर्वं दण्डायमानसूत्रसमूहस्य तैस्तैर्भाष्यकृद्भिर्व्याख्यानसमये च्छेदः कृतः । अत्र च शङ्कराचार्यादिभिः—जन्माद्यस्य यतः इति भिन्नं सूत्रं शास्त्रयोनित्वात् इति च भिन्नं सूत्रमादृतम् । बलभाचार्यैस्त्वेकमेव सूत्रमादृतम् । एतदेव युक्तम् । यतोऽग्रे सर्वत्र सूत्रेषु हेतुघटितः सूत्रच्छेदः क्रियते तद्वत्त्रापि शास्त्रयोनित्वादिति हेतुघटितमेकमेव सूत्रम् ।

—१७ पूर्वपक्षी लक्षणविषये शङ्कते—नान्वित्यादिना । श्रुतौ सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्मेति स्वरूपलक्षण उक्तेऽपि कथं तल्लक्षणविषये संशय इति भावः ।

—१८ विरुद्धमिति । एतत्कार्यद्वारा लक्षणकथनम् । पूर्वं श्रुतौ स्वरूपलक्षणमुक्त्वा—तस्माद्वा एतस्मादात्मन आकाशः संभूतः—इति कार्यद्वारा लक्षणमुच्यते । अत्र तु व्यासेन जन्माद्यस्य यत इति पूर्वमेव कार्यद्वारा लक्षणमुच्यते । एवं चैतद्व्यासवचः श्रुतिविरुद्धमित्यर्थः । किंचैवं कथनमपि न संभवि । यतः पूर्वं स्वरूपलक्षणस्याकथने लक्ष्यज्ञानाभावात्कार्यद्वारा कारणलक्षणस्य कथयितुमशक्यत्वादित्याहुः—स्वरूपलक्षणाकथन इत्यादि ।

—१९ असंभवे हेत्वन्तरमाहुः— विवादेत्यादि । जगज्जन्मादिकारणं मायाशबलितब्रह्म वा केवलब्रह्म वेति विवाद एवेति भावः । विवादमेव स्पष्टयन्ति— न हीति ।

—२० सर्वसंमतमिति । अद्वैतिभिर्मायाशबलितब्रह्मण एव कर्तृत्वाङ्गीकारात् । सांख्यैश्च प्रकृतेरेव कर्तृत्वाङ्गीकारात् । न च यतो वा इमानि भूतानि जायन्त इत्यादीनि केवलं वेदवाचांसि जगत्कारणत्वं ब्रह्मणो बोधयितुमलं वेदवाक्यानां लक्षणयाप्युपपत्तेः कर्तुं शक्यत्वादित्यभिप्रायेणाहुः— न चागमोदितमिति । वेदमात्रस्य— केवलस्य वेदस्यानुमानादिरहितस्य ।

—२१ एवं विचारः— कारणलक्षणात्मको विचारः । वैयर्थ्यं व्युत्पादयन्ति—लक्षणप्रमाणाभ्यामिति ।

—२२ लक्षणपदेन स्वरूपलक्षणस्यैव ग्रहणान्तस्य च वेद उक्तत्वादयं विचारो विफलो युक्तिरहितश्चेत्याहुः—किमनेनेति । उत्पश्यामः— विचारयामः ।

—२३ उत्तरपक्षी समाधत्त— उच्यत इति ।

—२४ संदेहवारकमिति । वेदप्रामाण्यवादिनां शास्त्रं सीमांसात्मकं संदेहवारकं— उत्पद्यमानसंशयनिरासकं न तु वेदव्याख्याने प्रवृत्तमित्यथः ।

—२५ अत्र ब्रह्मणि शास्त्रप्रवर्तकः संदेहः कोस्तीत्याहुः— क्रियाशक्तीत्यादिना । परस्थिते— परब्रह्मणि विद्यमाने क्रियाशक्तिज्ञानशक्ती संदिह्यते— संदेहविषयीभवतः ।

१-१ कारिकार्थमेव विवृण्वन्ति— न हीति । सूत्रकारो— व्यासः ।

—२ क्रियाशक्तिज्ञानशक्तिविषयं संदेहं स्फोरयन्ति— तत्रेति । सत्यमित्यादिश्रुत्या ब्रह्मणः स्वरूपलक्षणप्रतिपादन्या कर्तृत्वादिप्रपञ्चधर्माणामभावः प्रतिपाद्यत । कार्यलक्षणप्रतिपादन्या यतो वा इत्यादिश्रुत्या ब्रह्मणः कर्तृत्वं बोध्यते ।

—५ तेन श्रुतिद्वैविध्यात्संशय इति स्पष्टयन्ति— तत्र संदेह इत्यादिना । पूर्वपक्षमाहुः— किं तावदित्यादिना ।

—६ कार्यलक्षणासंभवात्मकं पूर्वपक्षमतं विवृण्वन्ति । पूर्वकाण्डे यत्र फलसंबन्धोस्ति तस्यैव प्रधानवाक्यत्वमङ्गीक्रियते यथा स्वर्गकामो यजेतेत्यादिषु तथात्राप्युत्तरकाण्डे परप्राप्तिरूपफलसंबन्धाद् ब्रह्मविदाप्तीति परमिति प्रधानवाक्यमित्याहुः— ब्रह्मविदित्यादिना ।

—७ पूर्वकाण्डवदत्रायं नियमः कुतो ग्राह्य इति शङ्कां वारयन्ति— ऋचापि चिवृत्तमिति । यद्यस्य प्रधानवाक्यत्वं न ऋचा विवरणं भवेदि-

दित्यापिना ध्वन्यते । ऋगर्थः— सत्यज्ञानादिविशेषणविशिष्टं परमाकाशस्थ-
बुद्धिगुहायां विद्यमानं ब्रह्म यो जानाति स विपश्चिता ब्रह्मणा सह सर्वाच्च
कामानामोतीति ।

--१ फलं—साक्षात्कृतब्रह्मात्मकम् । फलवाक्योक्त्यादि— फलवा-
क्योक्तानां सत्यत्वज्ञानत्वादिधर्माणां ज्ञानादित्यर्थः । नान्यथा-
कार्यब्रह्मगतकर्तृत्वादिधर्मज्ञानात्पूर्वोक्तं फलं नेत्यर्थः ।

—१० परत्वस्य विवरणार्थमेव कर्तृत्वं श्रुतौ योतितमित्याहुः—
कर्तृत्वं चेति । यः सर्वान्तर आनन्द इत्यानन्दमयकोशवर्णनम् । सर्वपदे-
नाब्रमयादिचतुर्णामान्तरो गृह्यते न ज्ञेयब्रह्मापेक्षयान्तरः ।

—११ परिचयार्थम्— आनन्दमयकोशस्य ज्ञेयब्रह्मापेक्षयावरत्वस्य
ज्ञापनार्थम् । किञ्च ज्ञेयब्रह्मणः परत्वस्य ज्ञापनार्थम्— गौणाकाशाद्यपेक्षया
हीनत्वम् ।

—१२ परिहृतं— गौणाकाशादीनां कर्तृत्वेन स्वातन्त्र्यस्य सिद्ध्यापह-
तमित्यर्थः । अयं भावः । अयमानन्दमयो गौणाकाशादीनामुत्पादकोत एव
तदपेक्षया श्रेष्ठः । नन्वानन्दमयो यदि गौणस्तर्हि किमर्थं गौणोपासनाफलं वेदे-
नोक्तमित्यत आहुः—गौणोपासनेत्यादि । प्रधानभूता या नित्यशुद्धब्रह्मोपासना
तस्या यन्मोक्षरूपं फलं तदङ्गत्वेन गौणोपासनाफलमुक्तम् । मोक्षरूपफलात्
प्राक्तनानि सर्वाणि क्षयिष्णूनि फलानीत्यवरोपासनाफले वैराग्यमुत्पाद-
यितुमित्यर्थः । ननु तर्हि मुख्यब्रह्मणि निरुपाधिके— तस्माद्वा एतस्मादि-
तिवाक्येन कर्तृत्वं कथं बोध्यते इत्यत आहुः— तत्रान्यगतकर्तृत्वेत्यादि ।
तत्र— तस्माद्वा एतस्मादितिवाक्ये । अन्यगतं—प्रकृतिगतं यत्कर्तृत्वं तस्य
विशेष्ये नित्यब्रह्मणि योध्यारोपस्तेन श्रुतिरूपोनुवादः संभवति । अयं भावः ।
यद्यपि ब्रह्मणि स्वतःसिद्धं कर्तृत्वं नास्ति तथापि प्रकृतिगतं तत्तस्मि-
न्नारोप्यते ।

--१३ एवमेवानुवाकान्तरेप्यतिदिशन्ति । ततश्चेति ततः— एकतः
शास्त्रार्थस्य सिद्धत्वात् ।

—१४ काकवन्तो देवदत्तस्य गृहा इत्यत्राविद्यमाना अपि काका यथा
देवदत्तगृहपरिचायका एवमविद्यमानमपि कर्तृत्वं ब्रह्म परिचाययतीत्याहुः—
परिचायकत्वादिति । अनुद्यते— प्रकृतिगतकर्तृत्वमारोपद्वारा ब्रह्मपरिचा-
यकत्वेन श्रत्यानुवादरूपेणोच्यते । फलाश्रवणात्— एतस्मिन्प्रपाठके
कार्यब्रह्मोपासनायाः फलस्याश्रवणादित्यर्थः ।

—१५ पूर्वपक्ष इति । जगज्जन्मादिकर्तृत्वं शुद्धे ब्रह्मणि न संभवतीति
पूर्वपक्षाशयः ।

—१७ उत्पत्तीत्यादि । बृहद्-ब्रह्म जगदुत्पत्तिस्थितिलयकर्तृ । तद् ब्रह्मणो जगज्जन्मादिकर्तृत्वं वेदेन बोधितं तच्चान्यथा गौणमारोपितं वा भवितुं नार्हति ।

—१९ श्रुतिविरोधः—सत्यत्वादिधर्मप्रतिपादकश्रुतीनां गोत्वाश्वत्वा-
दिवद्विरुद्धधर्मप्रतिपादकत्वं नास्ति । कल्पः— कल्पसूत्रमपि न विरुध्यते ।

—२० सर्वभावः—सर्वभवनम् । बृहद्-ब्रह्म । कर्तृत्वाकर्तृत्वादिसर्व-
भावसमर्थत्वादाचिन्त्यैश्वर्यवदस्ति ।

—२१ कारिकार्थं स्पष्टयान्ति । वेदेन-यतो वा इमानीत्यादिना । पर-
माप्तः— अत्यन्तं यथार्थवक्ता ।

—२२ अन्यथा-वेदस्यायथार्थवादित्वे । सर्वत्र-सत्यं ज्ञानमित्यादि-
स्वरूपलक्षणवाक्येष्वपि । ननु सकलधर्मरहिते कर्तृत्वं विरुध्यतेत्याहुः—
न च कर्तृत्व इति ।

१०-२ ननु सर्वथा निर्धर्मकमेव ब्रह्माद्रियते तत्र कर्तृत्वादीनां संभवः
कथमिति चेन्न तादृशनिर्धर्मकत्वस्वीकारे सामानाधिकरण्यस्यैवानुपपत्ते-
रित्याहुः— सामानाधिकरण्यविरोध इति । अयं भावः । सामानाधि-
करण्यं नाम नानापदार्थतावच्छेदकविशिष्टानामभेदेन बोधः । ततश्च पदार्थ-
तावच्छेदकधर्मा यदि धर्मिणि नाङ्गीक्रियन्ते तदा तादृशबोधस्यानुदय
इत्येवंरूपो विरोधः । तदुपपत्तेः— सत्यत्वादिधर्माणां सामानाधिकरण्येन
बोधोपपत्तेः ।

—३ अहंकारविमूढात्मा कर्ताहमिति मन्यते ।

इति भगवद्वाक्यात्कर्तृत्वं संसारिधर्मो देहाद्यध्यासमूलकत्वादिति शङ्कां
वारयन्ति-नचेत्यादिना । प्रापञ्चिके कर्तृत्व इति । प्रापञ्चिककर्तृत्वे देहा-
द्यध्यासमूलकत्वं न त्वलौकिककर्तृत्व इत्यर्थः ।

—४ अलौकिककर्तृत्वे-वेदबोधितकर्तृत्वे । अत एव-वेदबोधितकर्तृत्व-
स्यालौकिकत्वादेव । अस्येत्याह-सूत्रकार इति शेषः ।

इदमस्तु संनिवृष्टे समीपतरवर्ति चैतदो रूपम् ।

अदसस्तु विप्रकृष्टे तदिति परोक्षे विजानीयात् ॥

इतिकारिकया संनिवृष्टस्य पुरोवर्तिनः प्रपञ्चस्येदंशब्देन ग्रहणमिति
घोतयन्ति-अस्येति पुरोवर्तीति ।

—७ प्रपञ्चरचनस्यालौकिकत्वं द्रढयितुमनेकभूतेत्यादिविशेषणजातमाहुः—
अनायासेन-लीलयैव । अभावज्ञानं प्रति प्रतियोगिज्ञानस्य कारणत्वात्—

न लौकिकं इति भाष्ये निषेध्यं यल्लौकिकं तदविद्याध्यस्तं न किंतु प्रतीतमेवेत्याहुः— प्रतीतं च निषेध्यमिति ।

—८ ननु तस्माद्वा एतस्मादात्मन आकाशः संभूत इत्यादिश्रुतिप्रतीतकर्तृत्वस्य न लौकिकमिति निषेधः स्यादित्याहुः—न श्रुतिप्रतीतमिति । अयं भावः । श्रुत्या प्रतीतस्य कर्तृत्वस्य श्रुत्यैव निषेधे क्रियमाणे विकल्पो भवेन्न निषेधः । ननु— सदेवेदमग्र आसीद्—नासदासीद्—नो सदासीद्—इत्यादि—श्रुतिभिः सत्यं ज्ञानमित्यादिश्रुतिप्रतीतस्य सत्यत्वादिर्यथा निषेधो भवति तथात्रापि श्रुतिप्रतीतस्य श्रुत्यैव निषेधो भविष्यतीत्यत आहुः—सत्यत्वादय इति । एवं च लौकिकसत्यत्वादीनामेवोक्तश्रुत्या निषेधो न तु श्रुतिप्रतीतसत्यत्वादीनामित्यर्थः । सर्वनिषेधे—लोकश्रुतिप्रतीतसाधारण्येन सर्वनिषेधे ।

—९ तदज्ञानम्—ब्रह्माज्ञानम् । १ अस्ति २ भाति ३ प्रियमिति त्रीणि ब्रह्मणो रूपाणि तदन्तर्गतमस्तित्वपर्यायं सत्यत्वमेव लोके प्रतीयते न तु वस्तुगत्या तल्लोकस्येति शङ्कां वारयन्ति—नचेत्यादिना ।

—१० कारणगतं—ब्रह्मगतम् । कर्तृत्वमिति । तथा—ब्रह्मगतम् ।

—११ एवं कृते स्मृत्यनुग्रहोपि भवेदित्याहुः—स्मृतिश्चेति ।

—१२ ब्रह्मण्यन्यगतं कर्तृत्वमारोपितमिति शङ्कां वारयन्ति—नचारोपन्यायेनेति । एतन्न्यायस्वरूपं तु नित्यशुद्धबुद्धस्वरूपं ब्रह्म वास्तवकर्तृत्वोपेतं न भवत्यतोऽन्यगतकर्तृत्वं तत्रारोप्यते । तथा सति—अन्यगतकर्तृत्वस्य ब्रह्मण्यारोपे वक्तव्ये सति । अन्यस्य स्यादिति । कस्यान्यस्य कर्तृत्वं ब्रह्मण्यारोपितमिति मीमांसायां न कस्यापि संभवति किंतु ब्रह्मण एव तद्वास्तवमिति बोधयितुमाहुः—तत्र नेत्यादि । आनन्दमयाधिकरणे द्वितीयाध्याये च प्रकृतिगतकर्तृत्वं भगवता व्यासेनैव निषिध्यते ।

—१३ ननु जीवगतं कर्तृत्वं ब्रह्मण्यारोप्यतामित्यत आहुः—न जीवानामिति । प्रपञ्चमध्यवर्तित्वेन जीवानां प्रपञ्चोत्पत्तिकरणे स्वातन्त्र्याभावादित्यर्थः ।

—१४ न चान्येषामिति । अन्येषां—प्रकृतिजीवातिरिक्तानाम् । उभयनिषेधादिति । प्रकृतिजीवनिषेधेनैव तदन्तर्गतानामन्येषां निषेध इत्यर्थः । उपसंहरन्ति—तस्मादिति । ब्रह्मगतालौकिककर्तृत्वे श्रुतिनिषेधोपि नेत्याहुः—कर्तृत्वम्—अलौकिककर्तृत्वम् ।

—१६ ननु च असंगो ह्ययं पुरुषः निष्क्रियम् इत्यादि श्रुतौ कर्तृत्वविरोधान्निषेधिका श्रुतिः कल्प्येति चेत्तत्राहुः—कथं त्विति । कल्पिता सा श्रुतिर्लौकिकंपरा लौकिकप्रमाणान्तःपातिन्यव भविष्यति नालौकिकं कर्तृत्वं

निषेद्धं प्रभवेत् । अलौकिककर्तृत्वं संसाध्य भोक्तृत्वं साधयन्ति-
फलवाक्येपीति । ब्रह्मविदाप्नोति परमिति फलवाक्ये श्रुतानां भोक्तृत्वादिस-
र्वधर्माणामुपसंहारः कर्तव्यः किमुत केवलं भोक्तृत्वस्यैवेति कैमुतिकन्या-
यलब्धमर्थमाहुः- गुणोपसंहारः कर्तव्य इति ।

—१७ तत्र प्रथमं पुष्टिपुष्टिप्रकारेण सूत्रार्थमाहुः- तथा चेति । जन्म
प्रादुर्भावः आदि प्रथमावयवरूपं येषां ते । अतद्गुणसंविज्ञानो बहुव्रीहिरिति ।
तद्गुणातद्गुणबहुव्रीहोर्लक्षणे उदाहरणे च । तद्गुणसंविज्ञानत्वं नाम तस्य
गुणस्यावयवपदार्थस्य संविज्ञानं विशेष्यान्वयिनान्वयित्वम् । अन्वयित्वं च
संयोगसमवायान्यतरसंबन्धेन । यथा शुक्लवाससमानय । यत्र विशेषणस्य
कार्यं संबन्धाभावस्तत्रातद्गुणसंविज्ञानत्वम् । यथा चित्रगुमानय ।

—१८ बहुव्रीह्यपेक्षया द्वन्द्वसमासे लाघवात्प्रवाहसृष्टिप्रकारेणाहुः-
अथवेति । भावविकारा इति । १ जायते २ अस्ति ३ विपरिणमते ४ वर्धते
५ अपक्षीयते ६ नश्यतीति षट् ।

—१९ धर्मवाचीति । आदिपदस्य प्राथम्यरूपधर्मे शक्तिः । यथा पूर्व-
मीमांसका गवादिपदानां गोत्वादिधर्मेषु शक्तिमाहुः ।

—२० स्वसंबन्धिनं-स्वधर्मिणम् । लक्षयतीति । आदिशब्दो धर्मवाचक-
त्वात्स्वधर्मिणमनुमापयतीत्यर्थः । तस्य-प्राथम्यस्य । उभयसापेक्षत्वात्-
स्वाश्रयतया जन्मनोपेक्षा, निरूपकतयेतरेषां स्थित्यादिपदार्थानामपेक्षेत्यर्थः ।

—२२ अन्ये त्विति । जन्मन इतरे भावविकारा आदिमन्तः ।

—२३ तदाधारस्य-स्थित्याधाधारस्य जन्मन इत्यर्थः । स्वाधारसद्व-
र्मवाची-स्वशब्देन स्थित्यादयो भावविकाराः तदाधारः सत् सद्रूपो यः प्रप-
ञ्चस्तस्य धर्मः सत्त्वरूपस्तद्वाचकः शक्त्या बोधक इत्यर्थः ।

—२४ तद्धर्मिणां-सतः प्रपञ्चस्य विकाराणामुपलक्षको लक्षणया बोधक
इत्यर्थः । एतादृशजन्मादि यत इति वाक्यार्थः ।

इदानीं मर्यादासृष्टिप्रकारेण बहुसंमतत्वात्तद्गुणबहुव्रीहिमाश्रित्याहुः-अथवे-
त्यादि । गमनप्रवेशयोरिति । गमनं-उत्पत्तिरूपं जन्म प्रवेशः- भङ्गरूपः
प्रलयः । जन्मप्रलययोर्मध्ये यत्कार्यस्वरूपं तस्येत्यर्थः । भेदात्-कारणतो
भेदात् ।

२५-जन्म आदिर्येषां तज्जन्मादि । अत्र जन्मनो विकारत्वात्तज्जातीयाः
सर्वे भावविकारा गृह्यन्ते । विकारबाहुल्याद्बहुवचनं तु न शक्यम् । जाति-
त्वादेकवचनस्योपपत्तेः । तदाहुः-जात्यपेक्षयेति । नन्वत्राप्यादिपदस्य -
समुदायत्वावाच्छिन्ने लक्षणया सर्वेषां बोधेपि जन्मनो जन्मत्वेन रूपेणाबोधाद्

अतद्वुण एव भवेदत आहुः— जन्मेत्यादि । श्रुतत्वादिति । यतो वा इमानी-
त्यादिश्रुत्युपस्थापितत्वाज्जन्मविशिष्टजन्मनिष्ठादितानिरूपकसमुदायत्वाव-
च्छिन्ने आदिपदलक्षणातात्पर्यात् तद्वुणसंविज्ञान एवायमित्यर्थः ।

११—१ जन्म-आदि-अस्येति च्छेदापेक्षया जन्म आद्यस्येति पदच्छेदे
सारल्यं मत्वा तस्माद्वा एतस्मादित्येव विषयवाक्यमस्य सूत्रस्य नतु यतो
वा इमानीत्यादीति बोधयितुं पक्षान्तरमाहुः— अथवेति ।

—३ बहूनां विषयवाक्यानां मध्ये तस्माद्वा एतस्मादित्यस्यैव विचारे
कारणमाहुः—फलसंबन्धित्वादिति । ब्रह्मविदाप्नोति परमिति फलबोधक-
वाक्यघटितप्रपाठकान्तर्गतत्वेनैतस्य प्राधान्यादित्यर्थः । इममेव शास्त्रार्थ-
मतिदिशन्ति—तेनेत्यादि । तेन—ब्रह्मकारणतायाः सिद्धत्वेन । तस्माद्वा एतस्मा-
दित्यत्र ब्रह्मणः प्रपञ्चकारणत्वमिति सिद्धः शास्त्रार्थः । प्रकारान्तरेपि । यतो
वा इमानि, आनन्दाद्ध्येव खल्विमानि इत्यादिवाक्येष्वपीत्यर्थः ।

—४ उभयत्र कत्रैक्येपि प्रकारभेदमाहुः—अत्रेत्यादिना । विस्फुलिङ्गा
यथा वन्हेरेकदैवोद्भवन्ति तथा सर्वभूतानां युगपदेवोत्पत्तिर्यतो वा इमानीत्यनेन
प्रदर्शिता । तस्माद्वा एतस्मादित्यादिनाकाशादिक्रमेणैवायं विभिन्नोत्पत्तिक्रमो
भगवदिच्छामूलक एव ।

—५ ननु सूत्रे जन्माद्यस्येति श्लिष्टप्रयोगः किमर्थमाहुतो यत्र चानेक-
व्याख्यानसंभवः स्पष्ट एव कुतो न प्रयोगो येनैकमेव व्याख्यानं युक्तं भवे-
त्तदाहुः—एतेनेति । एतेन जन्माद्यस्येति श्लिष्टप्रयोगेण । प्रकाराः—
व्याख्यानप्रकाराः । ते च स्वमते साक्षात्कर्तृत्वं परमते तदस्थत्वं कुत्रचित्
क्रमेणेति सूचिताः । भगवता बादरायणेनेति शेषः । मयापि तथैव व्याख्यात-
मित्यर्थः । एवं च लक्षणांशो व्याख्यातः ।

—७ प्रमाणांशं व्याख्यातुं नित्यशुद्धब्रह्मणः कारणत्वं कथमिति बोध-
यितुं वा सूत्रशेषं व्याख्यान्ति—शास्त्रे प्रतिपादिता योनिरित्यर्थं मन-
सिकृत्याहुः— शास्त्रोक्तेत्यादि । ब्रह्म जगतः कारणमिति वेदे प्रतिपादि-
तत्वादित्यर्थः । शास्त्रलक्षणं च ।

प्रवृत्तिर्वा निवृत्तिर्वा नित्येन कृतकेन वा ।

पुंसां येनोपदिश्येते तच्छास्त्रमभिधीयते ॥

इति । एवं च वेदैकसमधिगम्यत्वं यथा ब्रह्मणस्तथाब्रह्मनिष्ठकारणत्व
स्यापि नतु लौकिकयुक्तिसमधिगम्यत्वम् ।

—८ उपनिषत्पदमनुक्त्वा सामान्यतः शास्त्रशब्दस्य ग्रहणे तात्पर्यमाहुः—
सामान्येति । पूर्वकाण्डे—कर्मकाण्डे । पूर्वसृष्टिवाक्यानां— प्रजापति-

रकामयतेत्यादिवाक्यानाम् । संग्रहार्थमिति । ब्रह्माणि कारणताप्रति-
पादकत्वेनेति शेषः ।

—९ ननु प्रजापतिरकामयतेत्यादिवाक्येषु प्रजापत्यादीनामेव कारणत्वं
प्रतिपाद्यते न ब्रह्मण इत्यत आहुः—यथास्यैवेति । अस्यैव—ब्रह्मण एव । एव-
कारेण ब्रह्मभिन्नानां प्रजापत्यादीनां कारणत्वव्युदासः । ननु प्रपञ्चस्योत्प-
त्तिमत्त्वे तस्याब्रह्मत्वापत्तिरित्यत आहुः—मतान्तरवदिति । अयं भावः ।
यथा मतान्तरे सांख्यमते जन्मादीनां विकाररूपत्वं स्वीक्रियते न तथास्म-
न्मते । किंत्वाविर्भावतिरोभावावेव जन्मादिपदेन गृह्यते ।

—१० अत्रार्थे सूत्रकारसंमतिमाहुः—तथेत्यादि । वक्ष्यते द्वितीयाध्याय
इति शेषः ।

—११ ननु तस्मादित्यादिवाक्येनाकाशार्थप्रपञ्चस्य कर्तृत्वं ब्रह्मण्यागतं
तथाप्याकाशवाय्वादिशब्दप्रपञ्चस्य कर्तृत्वं नागतं तेन न्यूनता स्यादित्यत
आहुः—नामेति ।

—१२ प्रपञ्चमध्यपातात्—प्रपञ्चान्तर्गतत्वात् । जन्माद्यस्येत्यत्रेदंशब्देन
संनिकृष्टमात्रपरामर्शानामप्रपञ्चस्यापि श्रोत्रसंनिकर्षात्सोपीदंशब्देन गृह्यते
तेन न न्यूनतेति भावः ।

—१३ मतान्तरमनुवदन्ति । केचिदिति । केचित्—शङ्कराचार्यादयः ।
योगविभागेन—सूत्रद्वयकरणेन । अस्मिन्मते जन्माद्यस्य यतः शास्त्रयोनित्वा-
दिति सूत्रद्वयमङ्गीकृत्य रूपप्रपञ्चकर्तृत्वं प्रथमसूत्रेण नामप्रपञ्चकर्तृत्वं
द्वितीयसूत्रेण प्रतिपाद्यते । तथा समन्वयादिसूत्रेष्वेव हेतुवर्णनम् ।

—१४ अन्वयसिद्ध्यर्थं चेति । प्रथमान्ते ब्रह्मशब्दे पञ्चम्यन्तस्य
शास्त्रयोनित्वादित्यस्यान्वयो न स्यादतः, अतस्ति व्याप्नोतीति व्युत्पत्त्या तस्य
प्रथमान्ततापादनमित्यर्थः । तस्मिन्निर्दिशन्ति—अततीत्यादि ।

—१५ सूत्रकारसंमतमिति । शास्त्रयोनिरित्येतावतैव निर्वाहे शास्त्र-
योनित्वादित्यत्र त्वात्पदं निरर्थकम् । गौरवघटितं सूत्रकारो न प्रयु-
ञ्जीतेत्यर्थः ।

—१६ उपसंह्रन्ति—तस्मादिति । निरङ्कुशजगत्कर्तृत्वेनेति । स्वतन्त्र-
तया जगत्कर्तृत्वेनेत्यर्थः ।

—१७ बीजाङ्कुरन्यायेनानादिसृष्टिवादिमीमांसकपूर्वपक्षमुद्भावयन्ति—
नन्विति । तपोयज्ञादियुक्तेत्यादि । अत्र तपोयज्ञादिप्रयुक्तेत्यपपाठः
केषुचित्पुस्तकेषु । प्रजापतिप्रभृतीनामित्यत्र प्रभृतिपदेन क्षेत्रज्ञप्रकृत्या-
दीनां ग्रहणम् ।

—१८ पूर्वकाण्डे- कर्मकाण्डे । तत्तदुपाख्यानेषु- प्रजापतिक्षेत्रज्ञाद्युपाख्यानेषु ।

—१९ ननु मुख्यं कारणत्वं ब्रह्मणः स्यात्, अवान्तरकारणत्वं तु प्रजापत्यादीनामित्यत आहुः- न चेति । अश्रवणात्- प्रजापत्याद्याख्याने परकारणताबोधकशब्दानामश्रवणात् । ननु पूर्वकाण्डेश्रवणेप्युत्तरकाण्डे ब्रह्मकारणता श्रूयत इति चेन्न तत्रोभयप्रतिपादनादित्याहुः- उत्तरकाण्डे त्विति ।

—२० द्वयप्रतिपादनादिति । तस्माद्वा एतस्मात्- यतो वा इमानीत्यादि-श्रुतिभिः कर्तृत्वस्य- नित्यशुद्धबुद्ध- इत्यादिभिः कर्तृत्वाभावस्येति द्विधा-प्रतिपादनात् । संदेहश्चेति । कर्तृत्वाकर्तृत्वेति विरुद्धोभयकोटिकज्ञानत्वेन संशय इत्यर्थः । मीमांसायाः- उत्तरमीमांसायाः ।

—२१ उभयसमर्थने- कर्तृत्वाकर्तृत्वयोर्ब्रह्मण्यङ्गीकारे । शास्त्रवैफल्यमिति । उभयस्वीकारेण संदेहनिवारकमीमांसाशास्त्रस्य वैफल्यमिति भावः ।

—२२ तत्सिद्धेरिति । कर्तृत्वाकर्तृत्वेति धर्मद्वयस्य ब्रह्माणि सिद्धेरित्यर्थः । वेदप्रामाण्यं ब्रह्मयन्ति- बाधितार्थेत्यादिना ।

—२३ वेदान्तप्रामाण्येङ्गीकृते तदुक्तार्थसिद्धिः स्यात् । परं तत्प्रामाण्यमेव नास्मत्समतमिति मन्वाना मीमांसका आहुः- किंचेत्यादि ।

—२४ अनारभ्याधीतत्वेनेति । अनारभ्य- प्रकरणमप्राप्य अधीतत्वेन पठितत्वेन । यस्य पर्णमयीजुहूर्भवतीति वाक्यं यथा ऋतुसंबद्धजुहूद्वारा ऋतुं स्मारयत्पर्णतायाः ऋतुशेषतां बोधयति तथा ऋतुसंबद्धात्मोपस्थितिद्वारानारभ्याधीतानां वेदान्तवाक्यानां कर्मोपयोगित्वे पूर्वमीमांसयैवोत्तरमीमांसाया अपि गतार्थता स्यात् । विद्यायामप्रवेशश्च भवेत् । तथाहि कर्मशेषत्वस्वीकारे श्रवणमननादिलभ्यब्रह्मविद्यायां वेदान्तानामनुपयोगो भवेत् ।

—२५ मन्त्रब्राह्मणत्वाभावादिति । वेदान्तानां मन्त्रब्राह्मणत्वाभावादित्यर्थः । तत्र हेतुः- यज्ञाप्रतिपादनादिति । ब्राह्मणेनेष्टसाधनीभूतकर्मप्रतिपाद्यते । मन्त्रेण तु कर्मप्रवृत्तपुरुषस्य व्यापाराः प्रतिपाद्यन्ते । एवं च वेदान्तेष्वेतदुभयाभावान्मन्त्रब्राह्मणत्वरूपवेदाभावः संपन्नः । एवं चेद्वेदान्ता वेदबाहिर्भूताः स्युरिति शङ्कामपाकर्तुं निगमयन्ति-तस्मादिति । वेदोपस्थाः- ऊषरभूमेश्चैवमित्येव यथा न फलसंपादकत्वं तथा वेदान्तानां वेदत्वेपि वेदफलसंपादकत्वं नेत्यर्थः ।

—२६ तेषां किं स्यादिति । ऊषरत्वाद्देवान्तानां विचारेण किं फलं स्यादित्यर्थः । एवं च यत्र वेदान्तवाक्यानामेव निष्फलत्वं तत्र तद्वोधितकर्तृत्वं दूरापेतमिति भावः । मीमांसकमतं प्रत्यादिशन्ति-मैवमिति ।

—२७ अध्ययनादिभ्य इति । अध्यनाध्यापनादिविध्यनुरोधाद् वेदान्तानां वेदत्वमेव न तु वेदोषरत्वम् । स्मरणाच्चेति ।

साङ्गोपनिषदो वेदानधीत्याध्याप्य विस्तरात् ।

ब्राह्मणो ब्रह्मवर्चस्वी लभते ब्रह्मणः पदम् ॥

स्वयंभूरेष भगवन् वेदो गीतस्त्वया पुरा ।

शिवाद्या ऋषिपर्यन्ताः स्मर्तारोस्य न कारकाः ॥

इति स्मृतेरित्यर्थः । प्रमाणमिति । मुख्यवृत्त्या स्वार्थप्रामाण्यबोधकः ।

१२-१ अतिप्रसंगात्-अर्थवादादिष्वेदापत्तेरित्यर्थः ।

—३ न व्यभिचरन्ति-वेदत्वरहिता न भवन्ति ।

—४ वेदान्तानां मन्त्रब्राह्मणत्वं साधयन्ति-ऋग्वेदेति ।

—५ ननु विधिविषयकत्वाभावाद्देदान्तानां निष्फलत्वमिति चेन्न । तादृशज्ञानमेव फलोत्पत्तयेलमित्याहुः-यद्यपीत्यादिना ।

—६ नन्वेवं वेदान्तानां पूर्वकाण्डवैलक्षण्यमिति चेत्तदस्माकं भूषणमेवेत्याह-भूषणायेति । भूषणाय-पूर्वकाण्डस्य स्वर्गसाधकत्वाद्देदान्तजब्रह्मज्ञानस्य च मोक्षरूपोत्कृष्टफलसाधकत्वान्पूर्वकाण्डवैलक्षण्यमिष्टमेवेत्यर्थः ।

आत्मानं चेद्विजानीयादयमस्मीति पुरुषः ।

किमिच्छन् कस्य कामाय शरीरमनुसंज्वरेत् ॥

इति श्रुतेः । ननुभयकाण्डयोर्वैलक्षण्ये शास्त्रयोनित्वादिति सामान्यतः सूत्रकरणमनुपपन्नमुपनिषद्योनित्वादिति विशिष्यैव सूत्रकारेण वक्तव्यमिति चेत्तत्राहुः-काण्डद्वयस्येति ।

—७ तदेव प्रतिपादयन्ति-यदेवेत्यादिना ।

—८ पूर्वशेषत्वं सर्वस्य-सर्वस्य वेदस्य पूर्वकाण्डोक्तकर्माङ्गत्वम् । तमेतमिति । वेदानुवचनेन-वेदाध्ययनेन ।

—९ उत्तरशेषत्वं-सर्वस्य वेदस्योत्तरकाण्डोक्तवेदान्तजज्ञानाङ्गत्वम् । ननु सर्वस्य वेदस्य समतया प्रामाण्येङ्गीकृते प्रजापत्यग्निहोत्रादीनामपि कर्तृत्वप्रतिपादनाद् ब्रह्ममात्रपर्यवसितकर्तृत्वं कथं सिध्येदित्यत आहुः-कर्मब्रह्मणोरिति । कर्मणः क्रियारूपत्वेन ब्रह्मणो ज्ञानरूपत्वेन-धर्मो यस्यां मदात्मकः-इत्येकादशस्कन्धोक्तेर्ब्रह्मणोपि धर्मरूपत्वेन धर्मिणोः क्रियाज्ञानयो-रैक्यात्पूर्वोत्तरमीमांसयोरापि क्रियाज्ञानरूपधर्मिविचारकत्वेनैक्यात्पूर्वोत्तरकाण्डगतं कर्तृत्वं ब्रह्मण्येव पर्यवस्यतीति न विरोध इति भावः ।

—११ सिद्धमिति । ब्रह्मणि वेदप्रतिपाद्यं जगत्कर्तृत्वं सिद्धमित्यर्थः ।

—१२ वैशेषिकाद्यनुसारिणां मतमनुवदन्ति-केचिदिति । अनुमानं-केवलव्यतिरेक्यनुमानम् । तत्स्वरूपं च । ब्रह्म । इतरभिन्नास्तित्ववत् । जगज्जन्मादिकर्तृत्वात् । यच्चैवं तन्नैवमिति । द्वितीयमतमनुवदन्ति-अन्ये इति ।

—१३ श्रुत्यनुवादकं-यतो वा इमानीति श्रुत्यनुवादकम् । सर्वकर्तृत्वं सर्वज्ञतां विना न सिध्यत्यतः सर्वज्ञत्वसिद्धयेनुमानमिदं बोधयान्ति-सर्वज्ञत्वायेति ।

—१४ तन्मतद्वयं दूषयन्ति-तस्त्विति । औपनिषदमिति । उपनिषदि दृष्टस्तम् । तं त्वौपनिषदमिति वाक्येन ब्रह्मणः केवलमुपनिषद्वाक्यैरेव ज्ञेयत्वं नानुमानादिनेत्यर्थः ।

—१५ अनधिगतार्थगन्तुत्वादिति । यदनधिगतार्थस्य-अज्ञातार्थस्य बोधकं तदेव प्रमाणम् । तादृशप्रामाण्यं च वेद एवास्ति न त्वनुमाने । तस्य प्रत्यक्षमूलकत्वात् । ननु ब्रह्मण उपनिषदातिरिक्तावेत्यत्वे-आत्मा वारे द्रष्टव्यो मन्तव्यो निदिध्यासितव्य इति श्रुतौ मनननिदिध्यासनयोर्ग्रहणं निष्फलमिति चेत्तत्राहुः-मनननिदिध्यासनयोरिति । श्रवणाङ्गत्वं-ब्रह्मप्रतिपत्तौ श्रवणमेव कारणं मनननिदिध्यासने तु सहकारिकारणे इत्यर्थः ।

—१६ संदेहवारकत्वादिति । शास्त्रस्य-वैयासिकमीमांसाशास्त्रस्यापि संशयनिवारकत्वेन श्रवणाङ्गत्वमेवेति । सूत्रार्थः-आद्यस्याकाशस्य जन्म यतस्तद्ब्रह्म । वेदरूपशास्त्रोक्तकारणत्वादिति ॥ २ ॥

इति द्वितीयाधिकरणम् ।

तच्च समन्वयात् ३।१।३

—१८ पूर्वाधिकरणे ब्रह्माणि सामान्यतो जगत्कारणत्वं प्रतिपादितमधुना विशेषरूपेण समवायिकारणत्वप्रतिपादकं समन्वयाधिकरणमवतारयान्ति-तत्रैतत्स्यादिति । तत्र-शास्त्रे । एतत्-वक्ष्यमाणम् । स्यात्-विचार्यं स्यात् । तत्र-यतो वा इमानीति शास्त्रे । कर्तुं वेति । कुलालवद् ब्रह्माणि कारणत्वं वेत्यर्थः । एवं च श्रुतौ ब्रह्म जगतः समवायिकारणं निमित्तकारणं कर्तृकारणं वेति विचार्यं स्यादित्यन्वयः । किमत इति । यद्येवं संशयस्ततः को दोष इत्यर्थः ।

—१९ दूषणमाहुः-यद्येकमिति । कर्तृनिमित्तसमवायिनामन्यतमं यद्येकं स्यात्तर्हि दूषणमाहुः-क्रियाज्ञानशक्त्योरिति । तथा चोक्तत्रिविधकारणमध्ये यद्येकं कारणं ब्रह्म भवेत्तदा तेषामिवेतरकारणसमवधानं विना कार्यजनकत्वं न स्याद्ब्रह्मणोपि । इत्थंच क्रियाज्ञानशक्तिमत्त्वेन यन्निरतिशयत्वमितरनैरपेक्ष्येण कार्यजननसामर्थ्यं तद्गज्येतेत्यर्थः ।

—२० ब्रह्मणः समवायिकारणत्वेङ्गीकृते दूषणान्तरमाहुः— मृदादीति । ब्रह्म यदि मृत्तुल्यं समवायिकारणं स्यात्ततो मृद्वेवानित्यत्वं सावयवत्वं तस्य भवेदित्यर्थः । मतान्तरवदिति । यथा सांख्याः पुरुषस्य परिणामित्वं सावयवत्वदोषादेव नाङ्गीकुर्वन्ति प्रकृतेश्च सावयवत्वादङ्गीकुर्वन्ति । नैयायिकमतं स्वीकृत्य चानित्यत्वदोषस्यावतारः । तथाहि कपालौ घटस्य समवायिकारणं तौ चानित्यौ तद्वद्ब्रह्मणो द्रव्यसमवायिकारणतायामानित्यत्वं स्यात् । संशयं द्रढयन्ति—कथमेवमिति ।

—२३ निमित्तत्वकथनादिति । तस्माद्वा एतस्मादात्मन इति श्रुतावात्मन इति पञ्चम्या ब्रह्मणो निमित्तत्वकारणबोधनादित्यर्थः ।

—२४ तद्वाचकाश्रवणादिति । कर्तृत्वसमवायिकारणत्वयोर्वाचकपदाश्रवणादित्यर्थः । ननु कल्प्यं समवायि कारणमिति चेदाहुः—कल्पनायामित्यादि ।

—२५ सुतरां संदेह इति । घटसमवायिकारणकपाले सावयवानित्यत्वे दृश्येते तद्वदत्रापि जगतः समवायिकारणे ब्रह्मणि सावयवत्वानित्यत्वयोरापच्यात्यन्तं संदेह इत्यर्थः । एवं प्राप्त इति । ब्रह्मणि कर्तृत्वसमवायिकारणत्वयोरभावे प्राप्त आह—समाधानसूत्रमिति शेषः ।

१३-२ पूर्वपक्षव्यावृत्त्यर्थ इति । पूर्वपक्षावसर एव नास्तीति ज्ञापनार्थं तुशब्दः । ननु तुशब्देन निमित्तकारणताया व्यावृत्तिः कुतो नेत्यत आहुः—निमित्तत्वस्येति । श्रुतिसिद्धत्वादिति । ब्रह्मणि निमित्तकारणतायाः श्रुतिप्रतिपादित्वात् । एवं च तुशब्देन निमित्तकारणताव्यावृत्तिर्न संभवतीत्यर्थः । मतान्तरेत्यादि । शास्त्रदृष्ट्या तूपदेशो वामदेववदित्यस्मिन् सूत्रे तुशब्दस्येतरार्थत्वनिरासो यथा तथात्रापि पूर्वपक्षनिरासः । समवायिकारणमिति नामरूपात्मकप्रपञ्चस्येति शेषः ।

—४ सम्यगनुवृत्तत्वादिति । अनुवृत्तेः सम्यक्त्वं—कार्यमात्रे संबद्धत्वम् । तदेव प्रतिपादयन्ति—अस्ति भातीत्यादिना ।

—५ ननु ब्रह्मधर्माणामस्तित्वादीनां यथाकार्येन्वयस्तथा प्रकृतिगुणानां सत्त्वादीनामपि कार्येन्वयात्प्रकृतेरेव प्रपञ्चोपादानत्वमस्त्वत आहुः—प्रकृतेरपीति । स्वमते—शुद्धाद्वैतमते । तदंशत्वात्—ब्रह्मांशत्वात् ।

—६ प्रपञ्चे परिच्छिन्नत्वमाप्रियत्वं च यद्भासते तदज्ञानमूलकम् । सर्वात्मकब्रह्मज्ञानेन परिच्छिन्नत्वाप्रियत्वधर्मयोर्बाधदर्शनादित्याहुः—अज्ञानादित्यादिना । नन्वेकोहं बहु स्यामिति श्रुत्या भगवता नानात्वं स्वीकृतं तच्च परिच्छि-

न्नत्वं विना न संभवतीत्याहुः-नानात्वमिति । एकस्मिन् ब्रह्मण्यनुभूयमानं नानात्वम् । ऐच्छिकमेवेति । स्वेच्छया कृतमित्यर्थः ।

—७ एकैकांशप्राकट्यादिति । अयं भावः । जडजीवान्तर्यामिषु प्रत्येकं सच्चिदानंदेतिरूपत्रयसत्त्वेऽपि जडे सदंशस्य प्राकट्यं चिदानन्दांशयोरिच्छया-वरणम् । एवं जीवे चैतन्यांशस्याधिकप्राकट्यात् सदानन्दांशयोरिच्छया-वरणम् । तथा चान्तर्यामिण्यानन्दांशस्योद्भूतत्वेन सच्चिदंशयोरिच्छया-वरणम् । नन्वेकरसस्य ब्रह्मणो वैचित्र्यं कथमित्याशङ्क्य समादधते-कथमित्यादिना ।

—८ घटरूपक्रियास्विवेति । यथैक एव सदंशो द्रव्यगुणक्रियेति त्रिभिः प्रकारैः प्रकटोभवत् । तत्रैकस्यैव सदंशस्य द्रव्यत्वादिधर्माणां परस्पर-विरुद्धत्वेन भानं तथा सति सच्चिदानंदेति त्रयाणां परस्परवैलक्षण्येन ज्ञाने किं चित्रमित्यर्थः । ता आप ऐक्षन्त । अस्पन्दनं गतिमतां पुलकस्तरूपाणि-त्यादाविव जडोऽपि भानत्वादिप्रतीतिरित्यर्थः । आविर्भावः-प्रत्यक्ष-योग्यता ।

—९ एतादृशतारतम्ये भगवदिच्छैव नियामिकेत्याहुः-भगवदिच्छाया इति । वैशेषिकादिमतवत्परमाण्वादयो जगत्समवायिकरणं न संभवन्ती-त्याहुः-नचेति ।

—१० साधारण्येन । सकलकार्यान्वयिकारणधर्मेण । ननु पार्थिवादिप-रमाणुचतुष्टयस्य प्रत्येकं पृथिव्यादौ समन्वयोस्त्येवेत्यत आहुः-एक-स्मिन्निति ।

—११ अन्याय्यत्वादिति । एकस्मिन् ब्रह्मण्यनुगते समवायिकारणे संभवति सति अनेककारणत्वकल्पना गौरवघटितेत्यर्थः । ननु घटपटादि-कार्येषु मृदादीनि भिन्नोपादानानि लोके दृष्टानि तत्कथं ब्रह्मैवोपादानं जगत इत्याहुः-लोक इति । अयं भावः-लोके घटपटादीनां कुलालादि-कर्तृविशेषवत्त्वेऽपि यथा ब्रह्मकर्तृत्वं निराबाधं तथा घटादीनां मृदाद्युपादान-कत्वेऽपि ब्रह्मण उपदानत्वं न विरुद्धम् ।

—१२ ननु यत्रास्तित्वादिप्रतीतिस्तत्र ब्रह्मोपादानकत्वमिति नियमेङ्गी-कृतेलीकप्रतीतेषु स्वात्मिकरथमार्गादिष्वस्तित्वादिसत्त्वात् ब्रह्मोपादा-नकत्वं तत्रापि संभवेदित्याहुः-अलीकप्रतीति इति । अलीकप्रतीते-मिथ्याप्रतीतिविषयभूते स्वप्नरथादौ ।

—१३ सम्यगन्वयाभावादिति । प्रबोधादनन्तरं तत्रास्तित्वादिप्रतीते-र्बाधादबाधितान्वयाभावादित्यर्थः । न कार्यत्वेत्यादि । एवं च तत्राबाधिता-

स्तित्वादिहेतोरत्राभावाद्ब्रह्मकार्यत्वमपि न ब्रह्मकार्यस्यास्तित्वे व्यभिचारो-
पि नेत्यर्थः । ब्रह्मणः समवायिकारणत्वं निगमयन्ति-तस्मादिति ।

—१५ निमित्तत्वमिति । कार्यमात्रं प्रति ब्रह्मणो निमित्तकारणत्वमि-
त्यर्थः । स्पष्टमेवेति । तत्र हेतुमाहुः- सर्ववादिसंमतमिति । वैशेषिका-
दिभिरपीश्वरस्य निमित्तकारणताङ्गीक्रियते ।

—१६ अन्यमतमुपक्षिपन्ति- केचिदिति । रामानुजाचार्यादयः ।

—१७ योजयन्तीति । तन्मते प्रथमसूत्रेण ब्रह्मजिज्ञासाप्रतिज्ञा ।
ब्रह्म च किंलक्षणमिति जिज्ञासायां जन्मादिसूत्रेण ब्रह्मलक्षणमुक्त्वा
ब्रह्मणि सर्वज्ञत्वसर्वशक्तिमत्त्वयोः समर्थनम् । तद्दृढीकरणार्थं पुनः
शास्त्रयोनित्वादिति सूत्रं तदर्थश्च शास्त्रस्य वेदरूपस्य योनित्वात् कारणत्वा-
दिति । शास्त्रे वेदे योनित्वं कारणत्वं यस्य वेत्यर्थः । तथाच शास्त्रोक्तसर्व-
कारणतावद्ब्रह्मेति सिद्धम् । अत्र पूर्वपक्ष एतच्छास्त्रोक्तसर्वकारणतावत्त्वं
ब्रह्मणस्तदा सिध्येयदा कर्मप्रतिपादकभिन्नानां सिद्धार्थबोधकानां वेदान्त-
वाक्यानां स्वार्थं प्रामाण्यं स्यात् तदेव न सिध्यति तेषां क्रियाप्रति-
पादकत्वाभावादतः पूर्वकाण्डे यथा क्रियार्थानामर्थवादानां कर्मसंबद्धं प्राप्ता-
स्यकर्तृदेवतादिप्रकाशनद्वारा विध्येकवाक्यतया प्रामाण्यमङ्गीकृतं तथा
सिद्धार्थानां वेदान्तवाक्यानामपि कर्मसंबद्धं कर्तृदेवतादिप्रकाशनद्वारोपा-
सनाविध्येकवाक्यतया प्रामाण्यं न तु स्वातन्त्र्येण । इत्थंच यतो वा इमानि-
त्यादिशास्त्रोक्तकारणत्वेन सर्वज्ञत्वसर्वशक्तिमत्त्वयोरसिद्ध्या शास्त्रयोनि-
त्वादित्यत्रोपपत्त्यर्थो हेतुरसिद्धः । अस्य पूर्वपक्षस्य समाधानार्थं तत्तु सम-
न्वयादिति । तन्मतेनास्यार्थस्तु तत्तु ब्रह्मणो वेदान्तोक्तकारणत्वं तु समन्वयात्
सिद्धार्थं योग्यत्वेन समन्वयात् तरति शोकमात्मावित् । ज्ञानादेव हि कैव-
ल्यम् । ब्रह्मैव सत् ब्रह्माप्येति । इत्यादौ ब्रह्मणो वेदान्तैकसमधिगम्यत्वेन
तत्प्रापकसाधनफलादिप्रतिपादकतया पुरुषार्थपर्यवसानेन वेदान्तानां स्वार्थं
प्रामाण्याभ्युपगमात् न तत्प्रामाण्यार्थं क्रियोपासनावाक्याकाङ्क्षेत्यर्थः । पूर्व-
मतं दूषयन्ति-तदिति ।

—१८ असंगतिं विवृण्वन्ति-तथाहीति ।

—१९ अवाप्तरवाक्यानां-मन्त्रार्थवादरूपवाक्यानाम् । प्रकारशेषत्वा-
दिति । यज्ञसाधकाङ्गत्वेन तत्साधनसमुदायमध्यपातादित्यर्थः ।

—२० सर्वस्मिन्निति । ज्ञानकाण्डसहितेपीत्यर्थः । तद्गुरुणा-जैमिनि-
गुरुणा । शिष्यस्य जैमिनेर्भ्रमसंभवोपि तद्गुरोर्व्यासस्य सर्वज्ञस्य न कदा
चिदपि भ्रमसंभव इत्यर्थः ।

—२१ प्रतिज्ञातत्वादिति । एवं चोत्तरकाण्डस्यापि कर्मणि समन्वयाङ्गी-
कारे व्यासकृतपृथक्ब्रह्मजिज्ञासाया वैयर्थ्यमेव भवेत् । संदेहमात्रेत्यादि ।
धर्मब्रह्मजिज्ञासयोः केवलं संदेहानिवारणमेव फलं संदेहोपि मन्दमध्यमा-
धिकारिणोरेव संभवति उत्तमस्य तु न संभवति । न त्वित्यादि । वेदोक्तधर्म-
ब्रह्मप्रमितिसाधनातिरिक्तं फलं नास्तीत्यर्थः ।

—२२ तथा सति-वेदप्रामाण्ये मीमांसाधीने सति ।

—२५ सवस्य-अग्निहोत्रादिकर्मजातस्य । साधनमित्यादिश्लोकार्थः ।
श्रुतिराखिलकर्मजातस्य साधनं फलं च ब्रूते कर्मसु प्रवृत्तिं जनयितुं तस्याः
सामर्थ्यं न । यदि सा कर्मण्यपि जनं प्रवर्तयेत्तर्हि कर्माकरणजो नरको न
कस्यापि स्यात् ।

१४—१ तर्हि कर्मप्रवर्तकत्वं कस्येत्याहुः—प्रवर्तकस्तिवति । सर्वात्मा
एष तेन्तर्यामीति श्रुत्या । तस्य च प्रवर्तकत्वं-एष एव साधु कर्म कारयति
तं यमेभ्यो लोकेभ्य उज्जिनीषते-इतिश्रुत्या ।

—२ पूर्वत्र-पूर्वकाण्डे । यज्ञरूपो विष्णुः सिद्धावस्थापन्ननामार्थो
बोध्यते । सिद्ध एवेत्येवकारेण यजेतेति तिङन्तार्थभावनारूपक्रियाव्यवच्छेदः ।

—३ सर्वत्र-काण्डद्वये । वेदवादिनां-वेदप्रामाण्यज्ञानपूर्वकं तदनु-
सारिणाम् ।

—४ सिद्ध एव हि वेदार्थ इत्यत्र हेतुमाहुः- मन्त्राणामित्यादि । श्रुतौ
मन्त्राणां दर्शनं तु स एतं कसर्णीरः काद्रवेयो मन्त्रमपश्यत्, स एतं दीक्षित-
वादमपश्यत्, इत्यादौ । कर्मणां चैवेति चकारः-अपश्यत् पुरोडाशं कूर्मं
भूतं सर्पन्तम्-इति द्रव्यादीनां दर्शनस्य समुच्चायकः ।

—५ ननु सर्वस्य वेदस्य सिद्धार्थपरत्वे यजेतेत्यादिलिङ्गघटितवेदवाक्यानां
का गतिस्तत्राहुः-कृतिरिति कृतिर्भावनारूपपर्याया वेदबोध्या कृतिः ।
सिद्धतुल्यत्वं यजेतेत्यादिवाक्यानां लिङ्गबोध्यकृतेरपि सिद्धवदर्थसंपादकत्वेन
सार्थकत्वमित्यर्थः । वेदः-वाक्यरूपो वेदः । स्वार्थ-शकिलक्षणान्यतर-
वृत्तिघटिततद्दुपार्थः । संमत इति पाठो युक्तः । चकारेणार्थवादवाक्यानां
लक्षणया प्राशस्त्यार्थं प्रमाणीभूतत्वम् । एवंचायं निर्गलितार्थः । पूर्वकाण्डे
यज्ञरूपार्थ उत्तरकाण्डे ब्रह्मरूपार्थं च तात्पर्यादुभयोरपि काण्डयोः सिद्ध
एव वेदार्थो न तु साध्ये ।

—६ दर्शनश्रवणश्रुतिसुदाहरन्ति- प्रजापतिरिति । अपश्यदिति सिद्धस्यैव
दर्शनं लङ्श्रुत्या ।

—७ अस्यां तैत्तिरीयब्राह्मणश्रुतावपश्यदिति पदस्य ज्ञानार्थताया अपि
संभवेन निःसंदिग्धसिद्धार्थता न स्यादतो द्वितीयां संहिताप्रथमाष्टकस्थामृच-

माहुः-प्रजापतिर्यज्ञानसृजतेत्यादि । तत्रोन्मानं कर्मणामसिद्धत्वे वक्तुम-
शक्यमिति सिद्ध एव वेदार्थः ।

—९ ननूपाख्यानानामर्थवादत्वेन मिथ्यात्वमिति चेन्न बुद्धावतारात्प्राग-
स्यार्थस्य केनाप्यनुक्तत्वात् । ननु यदि बुद्धेन भगवता तथोक्तं तर्हि यद्यदा-
चरति श्रेष्ठ इति न्यायेनान्येपि तथा मन्यन्तामिति चेन्न । असुरव्यामोहनार्थं
बुद्धेन तथोक्तत्वेनान्यैस्तथाननुष्ठेयत्वात् । शंकरस्य गरलभक्षणवद्बुद्धस्य
भगवतस्तु तद्रूपणायैव । एतदाहुः-नहीत्यादिना । बुद्धजन्मनः-बुद्धावता-
रात्प्राद् न केनचित्तथोक्तम् । असुरव्यामोहनार्थं तथा भगवता कृतत्वेनान्यै-
स्तदनुसरणं न युक्तमिति फक्किकार्थः ।

—१० तथा सति-उपाख्यानानां मिथ्यार्थत्वे सति । एकदेशमिथ्यात्वाद-
खिलोपि वेदो मिथ्या भवेत् । उक्तं-केनापीति शेषः । अत्रार्थं दृष्टान्तमाहुः-
मिथ्येत्यादि । कदाचिदसत्यकथनेनाप्रामाणिकत्वेन गृहीते जने यथानाश्वासः
सर्वदा तथा वेदेपि स्यादित्यर्थः ।

—११ उपसंहरन्ति-तस्मादिति । यस्मात् पूर्वोक्तरीत्या विचारे कृते
सर्वस्य वेदस्य क्रियापरत्वं नास्ति ये तथा वदन्ति तेषां पूर्वमीमांसानभिज्ञत्वं
स्फुटमेव ।

—१२ उत्तरवादिनोपीति । पूर्वज्ञानं-पूर्वपक्षिणामज्ञानम् । पूर्वपक्ष्या-
शयश्चायं-सर्वोहि वेदो लिङ्गर्थप्रेरणापरः प्रेरकश्च । यजेतेति प्रेरणाया
आत्मेत्येवोपासीतेति प्रेरकत्वस्य लिङ्गवदितवाक्येन श्रावणात् ।
अर्थवादमन्त्रादिवाक्यानि च विध्यैकवाक्यतया प्रमाणानि एवंच
सर्वो वेदो यज्ञ उपासनायां च प्रवृत्तिरूपक्रियाया एव मुख्यतया प्रति-
पादको न तु ब्रह्मस्वरूपस्य प्रतिपादकः । एवमशुद्धमज्ञानमयं पूर्वपक्षमङ्गी-
कृत्य तत्त्वण्डनार्थं प्रवृत्ता उत्तरवादिनोप्यज्ञा एवेत्यर्थः । पूर्वानुपयोगित्वं-
यज्ञानुपयोगित्वम् ।

—१३ एवं च ब्रह्मज्ञानं यज्ञकर्मण्यनुपयुक्तं नेत्यपि तूपयुक्तमिति
छान्दोग्यश्रुतिप्रामाण्येन साधयन्ति-यदेवेत्यादिना ।

—१४ कारणता-सहकारिकारणता । एवं चोपनिषज्ज्ञानं यज्ञादिकर्मणि
सहकारिकारणम् । ननूपनिषदर्थज्ञानेनाविद्यानिवृत्तौ सत्यां यज्ञे प्रवृत्तेरेवा-
भावाच्छ्रुतिप्राप्तापि सहकारिकारणता बाध्येतेति शङ्ककन्ते-न चेति ।

—१५ ननु ब्रह्मज्ञानेन सर्वयज्ञफलप्राप्तौ वसिष्ठादिषु यज्ञाग्रहः किमर्थ-
मिति शङ्कन्ते-न चैवमिति ।

—१७ उत्तरयन्ति-इत्थंभूतत्वादिति । यज्ञस्य-विष्णोः 'यज्ञो वै विष्णुः' इति श्रुतेः । इत्थंभूतत्वं-ब्रह्मज्ञानवता वसिष्ठाद्याधिकारिपुरुषेण कृते यज्ञे विष्णुराविर्भवति तेनैव फलसिद्धिरन्यथा नेत्यर्थः । ननु यज्ञादौ प्रवृत्तिर्लौकिक-फलमुद्दिश्य भवति ब्रह्मज्ञस्य तु लौकिकफलार्थं प्रवृत्तिरनुचितेति शङ्कन्ते-किं चेति । ब्रह्मफलस्यापि-ब्रह्मज्ञानफलस्यापि । अत्र भृगुवह्नीस्थश्रुतिं प्रमाणयन्ति-य एवं वेदेत्यादि । अन्नवत्त्वमन्नादत्वमित्यादयो लौकिक-फलविशेषाः ।

—१९ देहवर्णाश्रमाद्यध्यासवत एव यज्ञोधिकार इति मतं खण्डयन्ति-अत्यन्ताविद्यावत इति । देहाध्यासस्य यज्ञकारणता नास्ति ।

—२० ब्रह्मार्पणमित्यादिस्मृत्या ब्रह्मण्येव कारणताबोधनादित्याहुः- न चेत्यादिना स्मृतेरित्यन्तेन ।

—२१ उपसंहरन्ति-तस्मादिति ।

—२२ अन्योन्योपयोगित्व इति । ब्रह्मात्मज्ञानं देहात्ममतिनिरासकतया यज्ञादावुपयोगि यज्ञाश्चान्तः करणशुद्धिद्वारा ब्रह्मविद्यायामुपयोगिन एव-च परस्परोपयोगे न कोपि दोष इत्यर्थः । ननु परस्परकाङ्क्षत्वेनैकवाक्यत्वादे-कशास्त्रत्वमेव स्यादित्यत आहुः-क्रियेति । पुरुषार्थसिद्ध्यर्थमिति । धर्मार्थकामरूपत्रिवर्गसाधनार्थं क्रियाज्ञानयोरुभयोरपि स्वातन्त्र्याच्छास्त्र-भेदसिद्धिरित्यर्थः ।

—२४ अन्यैराचार्यैरस्य सूत्रस्यार्थो न ज्ञात इति ज्ञापयन्ति-किं चेत्यादिना । जन्मस्थितिलयकारणीभूतं ब्रह्म पक्षीकृत्य वेदान्तशास्त्रप्रति-पायत्वं साध्यते शङ्कराचार्यादिभिः समन्वयादिति हेतुश्च प्रतिपाद्यते । तन्मत-तात्पर्यं चैतत् । यज्जगज्जन्मादिकारणीभूतं ब्रह्म तद् वेदान्तशास्त्रप्रतिपायमास्ति वेदान्तवाक्यसमनुगतत्वात् ।

१५-१ अत्रायं विचारः । निःसंदिग्धतया ब्रह्माणि सर्वेषां वेदान्तवा-क्यानां समन्वयोखिलशास्त्रसमाप्त्यनन्तरं सेत्स्यति ननु ततः पूर्वं चतुर्थ एव सूत्रे तेन कथं हेतुं सिद्धवत्कृत्य निर्देशस्तदाहुः-तत्कथमित्यादि । अग्रिम-ग्रन्थवैयर्थ्यं चेति । अतः परस्मिन्ग्रन्थे सर्वेषां वाक्यानां समन्वयः साध्यते सोपीदानीं सिद्धत्वाद्ग्रन्थ इत्यर्थः ।

—२ ननु यथा भाविनो ग्रन्थस्य बुद्धिस्थस्य प्रतिज्ञा तथा समन्वयं साधयिष्य इति बुद्धिस्थप्रतिज्ञागर्भितो हेतुरपि न विरुध्यत इत्याशङ्कन्ते-न चेति । उत्तरमाहुः-अनुपयोगादिति । अयमर्थः । अन्यमतनिराकरणं तदितरो बुद्धिस्थो हेतुः साधयितुं नालम् । एवंच समन्वयादिति हेतुना

भट्टादीनां मतं निराकार्यं तत्र बुद्धिस्थस्य हेतोरनुपयोगः । किञ्च यथा वयं वेदान्तिनो वेदान्तानां ब्रह्मप्रतिपादकत्वमङ्गीकुर्वन्तथा तेपि मीमांसका वेदान्तानां ब्रह्मप्रतिपादकत्वमङ्गीकुर्वन्ति केवलं तेषामस्माकं चैतद्विवाद-स्थानं यत्ते वेदान्तानां पूर्वकाण्डशेषत्वरूपं गौणत्वं ब्रुवते वयं वेदान्तानां मुख्यत्वमङ्गीकुर्वन् इत्येतदाहुः— गौणमुख्यभाव इत्यादि ।

—३ ननु सम्यक् मुख्यत्वेन ब्रह्मप्रतिपादनं समन्वयशब्दार्थ एवञ्च हेतुप्रयोगस्य नौचित्यमतो दूषणान्तरमाहुः— नचेति । येन रूपेण-यावद्धर्मशून्यत्वरूपेण । समन्वयः— सर्वेषां वेदान्तवाक्यानामिति शेषः । मतान्तरस्थैः— अद्वैतवादिभिः ।

—४ एवं चाग्रिमसूत्रेषु सर्वत्र कर्तृत्वादिरूपेणैव तत्तद्वाक्यानां ब्रह्मप्रति-पादकत्वमसंदिग्धमिति सम्यक् मुख्यत्वेनान्वयः समन्वय इत्यर्थकसमन्व-यादिति हेतुर्नोचितः । सर्वत्र श्रुत्या सिद्धार्थ एव प्रतिपाद्यते चेत्तर्हि संदेह एव नोदेति तेन व्यर्थः शास्त्रारम्भ इत्यत आहुः—शास्त्रारम्भस्त्विति । प्रथमसूत्रे नच गौणतापत्तिराजिज्ञास्यत्वं चेत्यादिना ग्रन्थेन । उपसंहरन्ति— तस्मादिति । ब्रह्म विकारि न कार्यरूपत्वाभावात्कारणरूपत्वाच्चेति बोधयितुं केवलं कारणं ब्रह्मेत्येवोच्यतां सामान्यरूपेण न तु विशेषतः समवायिकारणमिति । समवायित्वेन ब्रह्मणि कोप्युत्कर्षः प्रतिपादयितुं न शक्यत इत्यर्थः ।

—६ विकृतत्वमिति । यत्परिणामि तद्विकृतमिति व्याप्त्या ब्रह्मणि विकृतत्वं स्यादित्यर्थः ।

—७ नन्वात्मपदस्वारस्यादेव विकृतत्वं न स्यादतो दूषणान्तरमाहुः—अन-र्थरूपत्वेनेति । समवायिकारणस्य कार्यरूपतासिद्धान्ताज्जगद्वृत्तब्रह्मकार्यस्य विनाशित्वेन तत्समवायिकारणस्य ब्रह्मणो विनाशित्वं स्यात्तदुक्तमित्यर्थः । अनारम्भणीयमिति । समवायिकारणत्वद्योतनाय नारम्भणीयमिति पूर्वपक्षः ।

—८ उत्तरयन्ति—मैवमिति । सर्वोपनिषत्समाधानार्थं—सर्वोपनिषद्वत्-विरुद्धवाक्यानामेकवाक्यतासंपादनार्थम् ।

—९ समवायित्वं— उपनिषत्सिद्धं समवायित्वम् । व्यर्थः स्यादिति । स्वार्थे प्रामाण्याभावाद्यर्थता । तत्र कानिचिदुदाहरन्ति ।

—१० इदमिति । अस्मिन्प्रथमैवाक्ये मैत्रेयीब्राह्मणस्थे सर्वस्मिन्ना-त्माभेदः प्रतिपादयितुमिष्टः स च ब्रह्मणः समवायिकारणत्वाभावे न संगच्छेत । द्वितीयं छान्दोग्यस्थं सनत्कुमारनारदसंवादविषयकं तृतीयं पुरुषविधब्राह्मणस्थं, चतुर्थं मैत्रेयीब्राह्मणस्थं तदर्थश्च सर्वमिदमात्माभिन्नं यो वेद तं प्रति ब्रह्म परादात्सोमृतत्वाभावरूपं पराभवं प्राप्नुयादित्यर्थः ।

पञ्चमं तैत्तिरीये ब्रह्मवित्प्रपाठकस्थं तत्र ब्रह्मणः समवायिकारणत्वाङ्गीकरण-
मन्तरैणैकस्यैव कर्मकर्तृभावो न घटते । षष्ठं छान्दोग्यस्थम् । सप्तमं गार्गी-
ब्राह्मणस्थं तत्र तु स्पष्टमेव समवायित्वं मृत्तिकादिदृष्टान्तेन दृश्यते । एवंच
सामान्यकारणताज्ञाने जाते सामान्यधर्मप्रकारकं ज्ञानं विशेषधर्मप्रकार-
कजिज्ञासाजनकमिति न्यायात् सामान्यधर्मजिज्ञासापूर्तिद्वारा विशेषधर्म-
जिज्ञासासंपादकत्वेनावश्यकमिदं सूत्रम् ।

—१४ ब्रह्म समवायिकारणमिति श्रुतिभिर्निःसंदिग्धं प्रतिपादिते सूत्र-
मिदं व्यर्थमित्याशङ्कते-नन्विति । एवं-श्रुतिप्रतिपादितत्वेन ।

—१५ सूत्रप्रवृत्तिरिति । सूत्रप्रवृत्त्यन्यथालुपपत्त्या श्रुतिर्भब्रह्मणः समवा-
यित्वं न प्रतिपाद्यत इति शङ्काकर्तुराशयः । समादधते-उच्यत इति । अस्थूला-
दीति । आदिपदेनानण्वित्यादि गृह्यते । एवं च निर्विशेषत्वप्रतिपादकवा-
क्यानि । अपिना सविशेषत्वप्रतिपादकानां संग्रहः । प्रपञ्चतद्धर्मेति । प्रप-
ञ्चस्तद्धर्माश्चेति द्वन्द्वः । तस्य प्रपञ्चस्य धर्माः सविशेषत्वादयः । अयमर्थः ।
उपनिषत्सु निर्विशेषत्वबोधकानि सविशेषत्वबोधकानि चेत्युभयविध-
वाक्यानि सन्ति । तेषां परस्परविरोधेनैकविधवाक्यानां स्वार्थस्य मुख्यवृत्त्या
जायमानार्थस्य बाधो वक्तव्यो भवेत्समन्वयसिद्ध्यर्थं तत्र कोपि मायावादि-
सदृक्षः प्रपञ्चस्वरूपवाक्यानां बाधं कृत्वा तत्र गौणत्वं कल्पयेत् । तत्र युक्तिः
ब्रह्मस्वरूपपेक्षया कार्यस्य प्रपञ्चस्य तदैक्षतेतीच्छोत्तरं जायमानत्वेन गौण-
त्वम् । एवंच तथा प्रपञ्चस्वरूपवाक्यानां गौणतारूपो बाधो मा भूदेतदर्थं
भगवान् व्यासः समन्वयसूत्रं सूत्रितवाच् । अत्र दृष्टान्तः ।

—१८ जन्मादिसूत्रवादिति । जन्मादिसूत्रेण कर्तृत्वं ब्रह्मण एव ननु
प्रकृत्यादीनामिति यथा प्रतिपादितं तथानेन सूत्रेण समवायित्वं ब्रह्मणि
प्रतिपादितामिति ममर्थमाहुः- अस्थूलादीत्यादिना सूत्रितवानित्यन्तेन ।

—१९ एवं शङ्कासमाधाननिर्गलितं सिद्धान्तमाहुः- तथाचेति ।
वेदान्तार्थः-सर्वं खल्विदं ब्रह्मेत्यादिश्रुत्यर्थः ।

—२० संगत इति । निःसंदिग्धतया संगत इत्यर्थः । एवंच विरुद्धवाक्यैः
संदेहोदये तन्निराकरणार्थं सूत्रप्रवृत्तिरिति भावः ।

—२१ ननु विरुद्धसर्वधर्माश्रयत्वं कल्पनासाध्यमित्यत आहुः-भूषणा-
येति । नात्र कल्पनापेक्ष्यते । अपाणिपादौ जवनो ग्रहीतेत्यादिश्रुत्या भूष-
णस्य सत्त्वात् । नहि परस्पराविरुद्धधर्मवान्यः कश्चन संभवतीति ब्रह्मण
एवायमसाधारणो धर्म इति कृत्वा भूषणमेवैतदित्यर्थः ।

—२२ ननु ब्रह्मणि विरुद्धसर्वधर्मवत्त्वस्य साधनमित्येतदेव कारणं
स्याच्चेदस्य तर्हि तत्पूर्वसूत्रेणैव गतार्थं तत्र कर्तृत्वधर्मस्य संसाधनात् ।

एवंच पुनर्ब्रह्मणि समवायित्वस्वीकारो विफलस्तदङ्गीकारे च विकृतत्व-
दोषोपि दुरुद्धरस्तेन न कर्तव्यमेवेदं सूत्रमिति शङ्कन्ते-किंचेति । अन्य-
पदार्थसृष्टौ-ब्रह्मणोन्यो यः पदार्थस्तदुपादानकसृष्टौ । कुलालेन मृदुपादानको
घटः क्रियते तद्वद् ब्रह्मणा स्वातिरिक्तपदार्थोपादानकसृष्टिकरण इत्यर्थः ।
वैषम्यनैर्घृण्ये-एकस्य सुखित्वविधानमन्यस्य दुःखित्वविधानमेतदूषवैषम्यं
दुःखित्वविधानेन च निर्दयत्वमिति दोषद्वयं ब्रह्मणि स्यादित्यर्थः । समवायि-
कारणत्वं ब्रह्मणीति स्वीकर्तणामस्माकं मते तु-आत्मानं स्वयमकुरुत ।
एकाकी न रमते । बहु स्यां प्रजायेयेति । निर्विकारो निरञ्जनः । इति
श्रुतिभिर्निर्विकारत्वमपि स्वीकर्तव्यं श्रुतिप्रामाण्यात्स्वसृष्टौ स्वयमेव जग-
द्रूपेण क्रीडतीति वैषम्यनैर्घृण्यसंभावनापि नास्तीत्यतः समन्वयसूत्रं कर्तव्य-
मिति भावः । ननु पर्जन्यवदीश्वरः साधारणं कारणं बीजसाद्गुण्यवैगुण्य-
वशाद्यथा वृक्षाणां वैलक्षण्येनोत्पत्तिरेवं प्राणिकर्मवैलक्षण्येन प्राणिषु विष-
मतेति न वैषम्यनैर्घृण्यावकाश इत्यत आहुः-कर्माधीनत्व इति ।

—२३ अनीशिता-स्वतः सामर्थ्याभावः कर्माधीनत्वात् । ततः-अ-
स्वातन्त्र्ये । भज्येत- स्वतन्त्रः कर्तेति पाणिनिनिरुक्तकर्तृत्वलक्षणा-
भावात् । सर्वमाहात्म्य इति । कर्तृत्वान्यथानुपपत्त्या कल्पितानि सर्वज्ञ-
त्वादीनि कर्तृत्वाभावे नश्येयुरित्यर्थः ।

१६-१ ब्रह्मणि सर्वधर्माश्रयत्वमसहमानो निर्विशेषमात्रत्ववादी पुनः
शङ्कते-नन्विति । एवं-कर्तृत्वादिकम् । अपवादार्थत्वादिति । ब्रह्मणि
श्रुत्या यत्कर्तृत्वं बोध्यते तदविव्याकल्पितत्वेनापवादार्थमेव बाधार्थमित्यर्थः ।
वस्तुतः कर्तृत्वं ब्रह्मणो नास्ति तेन न विरुद्धसर्वधर्माश्रयत्वम् । नन्वसत्यार्थ-
प्रामाण्येन श्रुतेरप्रामाण्यमित्यत आहुः-रज्जुसर्पत्रादित्यादि । अयं भावः ।
यथातिचपलं बालं रज्जुः सर्पत्वेन प्रदर्श्यते भीत्यर्थं ततः परं विनीतं तमेव
नासौ सर्पः किंतु रज्जुरिति बोध्यते तद्वत्संसारव्यासक्तेषु भीत्यर्थं कर्तृत्व-
नियामकत्वादिरूपं वेदेन बोध्यते ततो वैराग्याद्युत्पत्तौ कर्तृत्वादिरहितं
स्वरूपं बोध्यते तेन न कर्तृत्वादौ तात्पर्यम् ।

—२ नन्वात्मैवेदं सर्वमिति श्रुत्या समवायित्वं बोध्यत इत्यतो व्यापकत्व-
विषयिणीं स्मृतिं प्रमाणयन्ति-सर्वं समाप्नोषीति । समाप्नोषि-व्याप्नोषि ।
भगवद्गीतासु विश्वरूपदर्शनानन्तरमर्जुनेनोक्तमिदम् । एवंच पूर्वोक्तस्मृति-
प्रामाण्यादात्मेत्यादिश्रुतेर्व्यापकत्वमर्थो न तु समवायित्वम् ।

—३ समादधते-मैवमिति । पाषण्डित्वं-पाषण्डित्वम् । तथा सति-
एवमर्थकल्पने ।

—४ गणितत्वादिति । तत्र गीतावाक्यं प्रमाणयन्ति ।

—५ असत्यं-मिथ्याभूतं, अप्रतिष्ठं-न विद्यते ब्रह्मणि प्रतिष्ठा यस्य तत् । अनीश्वरं-न विद्यत ईश्वरो नियन्ता यस्य तत् ।

—६ अपरस्परसंभूतं-सर्वस्य कारणत्वकार्यत्वाभिमतस्य मिथ्यात्वात् स्त्रीपुरुषादिरूपकारणाजन्यमित्यर्थः । एवं चेत्कथं दृश्यते तदाह-काम-हेतुकं, अन्यत्किम् । कामातिरिक्तं कारणं नास्तीत्यर्थः । अयं भावः । यथा कामिना पुरुषेणाविद्यमानापि कामिनी दृश्यते द्वेषादानिष्टमापि दृश्यते तथाविद्यादोषान्मिथ्याभूतमापि दृश्यत इति त आहुः ।

—८ शास्त्रानर्थक्यं च-यतो वा इमानि भूतानि । जन्माद्यस्य यतः । इति ब्रह्मणो जगत्कारणताप्रतिपादकश्रुतिसूत्रयोर्वैयर्थ्यम् । किंचात्रेदं बोध्यम् । अध्यारोपापवादाभ्यां निष्प्रपञ्चं प्रपञ्चयते । इति कथयितुर-द्वैतिनो मतेन शास्त्रप्रवृत्तिर्भ्रमनिवृत्त्यर्थं ब्रह्मसत्ताबोधनार्थं चेति कल्पद्वयं संभवति । तत्रायकल्पे ब्रह्मस्वरूपप्रतिपादकैर्भ्रमनिवृत्तौ सत्यामन्येषां वाक्यानां वैयर्थ्यं, द्वितीयकल्पोपि न संभवी सर्वैरपि वादिभिः स्वस्वमत-रीत्या चेतनस्य ब्रह्मणोङ्गीकारात् । असंगतं स्यादिति । तत्र हेतुमाहुः-वस्तुपरिच्छेदादिति । ब्रह्मणो व्यापकस्य व्याप्यापेक्षायां सर्वं जगत्संब-ध्यते । आरोपापवादन्यायवादिमते व्याप्यस्य सर्वस्य मिथ्यात्वाद्याप्य-वस्तुनोभावे व्यापकत्वमपि मिथ्यैव भवेदिति तात्पर्यम् ।

—९ ननु वेद एव तथोक्तमित्याहुः-नहीति । यदि निष्कलमित्यादिना प्रपञ्चविलक्षणं ब्रह्म प्रतिपाद्य कर्तृत्वं निषेध्येत तदैकदेशद्वारा मृषावादित्वेना-खिलस्यापि वेदस्याप्रामाण्यं स्यादित्यर्थः ।

—१० अध्यारोपापवादादिनमुपहसन्ति-तस्मादिति । तिलापः कृताः । मृतस्यौर्ध्वदेहिक उपयुज्यमानास्तिलापो यथा स्पर्शानर्हास्तथा तैर्वे-दान्ताः स्पर्शानर्हाः कृताः । ते वेदान्तार्थं न स्पृशन्तीति यावत् । सर्व-वाक्यार्थबाधात् । सर्वं खल्वित्यादीनि सर्ववाक्यानि । ननु जगत्समवायित्वे जगद्रूपकार्यदोषो ब्रह्मणि प्रसज्येतेत्याहुः-यथेत्यादि ।

—११ उपरिष्ठात्-अन्तस्तद्धर्माधिकरणे ।

—१२ अध्यारोपवादी पुनः प्रत्यवतिष्ठते-नन्विति । इदं-वेदान्त-शास्त्रम् । अज्ञानं भावरूपं ननु ज्ञानाभावोज्ञानम् । तथा सत्यहमज्ञ इति प्रत्यक्षानुपपत्तेः ।

—१४ ज्ञानेनैव-मिथ्यापदार्थव्यावृत्तब्रह्मज्ञानेनैव ।

—१६ व्याख्यानं-वेदान्तानां व्याख्यानम् । यथाकथंचिदिति । अध्या-
रोपापवादप्रकारेणापि ।

—१७ समादधते-नेति ।

—१८ स्वबुद्ध्या शास्त्रार्थमिति । अवैदिकाध्यारोपापवादकल्पनेन
सर्वेषां वेदान्तानां निर्धर्मके ब्रह्मणि तात्पर्यमिति शास्त्रार्थम् ।

—१९ महासाहसिका इति । लोके विचारितकर्तारः साहसिका उच्यन्ते ।
इमे तु वेदार्थोल्लङ्घनेनाविचारितवक्तारोनुचितमार्गे जनान्प्रयोजन्त्यत एव
महासाहसिका इत्यर्थः ।

—२० ननु भवत्संमतः पुरुषार्थ उच्यतामित्याहुः-अवगत इति । पुरु-
षार्थावगमो येष्यो वाक्येष्वस्तान्याहुः-ब्रह्म वेदेत्यादिवाक्यपञ्चकम् । पर-
प्राप्तिर्ब्रह्मभावः । अनावृत्तिः-संसारिणावृत्तिः । मोक्षस्य स्वात्मरूपत्वेना-
नाप्यत्वम् ।

—२१ ब्रह्मणः शाब्दयादृशानवत्त्वं च यदुच्यते वादिभिस्तदसंगत-
मित्याहुः-ब्रह्म च पुनरिति । मात्रं कात्स्न्यवधारणे-इति कोशादात्ममात्रम् ।
कृत्स्नमात्मस्वरूपम् ।

१७-१ प्रतिपादनादिति । एकस्यैव समांशस्येत्यादिवाक्येन जीवस्यां-
शत्वं बोध्यते भगवता स्वस्य चांशित्वं बोध्यते तेन ब्रह्मणो जीवात्ममात्रत्वे
निवारिते मोक्षस्यात्मरूपत्वेनानाप्यरूपत्वं निवारितमत उभयमप्यसंगत-
मित्यर्थः । सिद्धमाहुः-तस्मादिति । तस्मात्-पूर्ववादिमतस्य न्यायोपबृं-
हितत्वाभावात् । न्यायोपबृंहितेत्यादि । न्यायेनोत्तरमीमांसयोपबृंहितो
वर्धितो वेदान्त उपनिषद्भागस्तेन प्रतिपादिताः सर्वे धर्मास्तद्विशिष्टं ब्रह्मेत्यर्थः ।

—२ तस्य-सर्ववेदान्तप्रतिपादितधर्मविशिष्टस्य ।

—३ अतिशुद्धे चित्त इति । एवं च सर्वाणि बहिरङ्गान्तरङ्गसाधनानि
चित्तशुद्ध्यर्थमेव । स्वयमेवाभिर्भूतस्येति । आत्मप्राप्तौ न कानिचि-
त्साधनान्युपयुज्यन्ते नायमात्मा प्रवचनेनेत्यादिश्रुतिनिषेधात् । किंतु यमे-
वैष वृणुते तेन लभ्य इति श्रुत्या प्रसादादेव स्वयं तस्याविर्भाव इति स्वय-
मेवेति पदेन द्योत्यते ।

—४ परमपुरुषार्थ इति । सायुज्यमेव मोक्षः । स्वार्थ एव-शक्यार्थ एव ।

—५ न्यायैः—उत्तरमीमांसासूत्रैः । सर्वत्र शक्यैवोपनिषद्वाक्यप्रतिपादनं व्यासस्येष्टमिति भावः । समवायित्वाय—समवायिकारणत्वबोधनाय ।

सूत्रार्थः—तद्ब्रह्मैव समवायिकारणम् । अस्तिभातिप्रियत्वेन सच्चिदानन्दरूपेण सम्यगनुवृत्तत्वादिनि ।

॥ इति तृतीयाधिकरणम् ॥ ३ ॥

॥ इति त्रिसूत्री ॥

ईक्षतेर्नाशब्दम् १।१।४

—८ एवं लक्षणं प्रतिपाद्य वागाद्यविषयत्वेपि ब्रह्मणो विचारकर्तव्यतां प्रतिपादयितुं सप्तभिः सूत्रैरीक्षत्यधिकरणमारचयति सूत्रकारः । वक्ष्यमाण-ग्रन्थावतारणाय पूर्वोक्तमनुवदन्ति—एवमिति ।

—१० सिद्धा—सूचिता ।

—११ त्रिसूत्र्या यदुक्तं तदेवाध्यायचतुष्टयेन विस्तरशः प्रतिपाद्यत इति बोधयितुमाहुः—तत्र ब्रह्मणीति ।

—१२ विचारिते—प्रथमाध्यायेन विचारिते ।

—१३ ननु मतान्तरनिराकरणं किमर्थं क्रियते यथा स्वरूपफलसाधन-प्रतिपादकानि वेदान्तवाक्यानि वर्तन्ते तथा मतान्तरनिराकरणे तु तानि न सन्तीत्यत आहुः—मतान्तरनिरासव्यतिरेकेणेति । मतान्तरनिराकरणं द्वितीयाध्याये क्रियते । क्रमेणाध्यायचतुष्टयस्य विषयमाहुः—अत इत्यादिना ।

—१४ प्रथमाध्यायस्थपादचतुष्टयविषयमाहुः—तत्रेत्यादिना ।

—१६ निःसंदिग्धानि—सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्मेत्यादीनि ।

—१८ प्रथमपाद इति । शब्दसंदेहनिवारके प्रथमे पादे ।

—१९ कार्यवाक्यानां भेदानाहुः—सच्चिदानन्देत्यादि । सच्चिदानन्द-रूपेण सच्चिदानन्दप्रतिपादकानि त्रीणि । आकाशवायुप्राणवाचकानि त्रीणि । एवंप्रकारेण षड्विधवाक्यानीत्यर्थः ।

—२० नन्वाकाशादिपदानां भूताकाशादिवाचकत्वं लोके प्रसिद्धमित्यत आहुः—अन्यत्रेत्यादि । अन्यत्र—लोके । वेदान्तेषु—छान्दोग्यादिषूपनिषत्सु ।

—२१ लक्षणविचारे—पूर्वसूत्राभ्यां कृते । सद्रूपाणामिति । सदेव सोम्येदमग्र आसीदित्यादिकार्यवाचकवाक्यस्थसदादिपदानामित्यर्थः । वाचकता—ब्रह्मवाचकता । ईक्षत्यधिकरणस्य प्रयोजनमाहुः—चिद्रूपस्येत्यादि ।

—२२ सप्तद्वारत्वादिति । पञ्च चक्षुरादीनीन्द्रियाणि मनो जीवश्चेति ज्ञानस्य सप्त द्वाराणि । नैयायिकमते ज्ञानशब्द आत्माविशेषगुणबोधकोऽप्यत्र ब्रह्मवाचको बोध्यः ।

—२४ स्वप्रकाशत्वेनेति । न तद्भासयते सूर्य इत्यादिस्मृत्या स्वप्रकाशत्वं ब्रह्मणः ।

—२५ तत्र प्रमाणान्तरमपि न संभवतीत्याहुः—यतो वाच इत्यादिना ।

१८-१ स्वप्रकाशत्वविरोधादिति । प्रमाणगम्यत्वे तज्ज्ञानस्य प्रमाण-परतन्त्रत्वेन स्वप्रकाशत्वाभावेन तद्विरोधात् । श्रुतिविरोधादिति । मनो-वाग्विषये पदार्थे विचारः प्रवर्तते । ब्रह्मणो विचारे क्रियमाणे यतो वाच इति श्रुतेर्विरोधः स्यात् ।

—३ पूर्वपक्षयुक्तिमाहुः—ज्ञापनार्थमिति । प्रमाणानि प्रत्यक्षादीनि चक्षुः-संनिकर्षादिद्वारा ह्यज्ञातस्य घटादेर्ज्ञानविषयीकरणार्थं प्रभवन्ति ब्रह्म तु सर्व-प्रमाणाविषयं तत्र कथं प्रमेत्यर्थः । संनिकर्षादिमार्गत इत्यत्रादिपदेन सह-कारिकारणानि ग्राह्याणि ।

—४ अव्यवहार्ये—मनःसहकारेण वृत्त्यभाववति ।

—५ तदेवाव्यवहार्यत्वं विवृण्वन्ति—प्रेहिकेत्यादिना ।

—६ सर्वव्यवहारातीतं—लौकिकवैदिकव्यापारानर्हम् । एतत्—अविषयत्वादिकम् ।

—७ समाधत्ते पूर्वपक्षी—तर्हीति । अयं भावः । ब्रह्मणो मनोवाग्विषय-तापि वेदादेव ज्ञायते तदर्थं ब्रह्मणोप्रमेयत्वज्ञानार्थं वेदान्ता विचारयितव्या इति चेदेतादृशविचारेण किं भवेद्यत्सर्वप्रमाणाविषयं तद्वेदान्तस्याविषयमिति ज्ञानं भवेदेवं चान्यैः प्रमाणैर्यज्जायते तदेव वेदान्तविचारस्याप्यज्ञेयत्वरूपं फलं भवेत्ततश्च बाधितार्थप्रतिपादकत्वाच्च विचारयितव्या वेदान्ता इति फलितम् । यदर्थं ब्रह्मज्ञानार्थं प्रवृत्तिर्वेदान्तानां स एवार्थो बाधितः ।

—८ सिद्धान्तमाहुः—उच्यत इत्यादिना ।

—१० सूत्रार्थमाहुः—न विद्यत इति । वाच्यतासंबन्धेन न विद्यत इत्यर्थः ।

—११ ब्रह्मणः शब्दाप्रतिपाद्यत्व ईक्षतिधातोर्हेतुत्वसिद्ध्यर्थं विषयवा-क्यान्माहुः—सदेवेत्यादि । सदेवेत्यादीनि छान्दोग्यैतरेयप्रश्नोपनिषद्गतानि त्रीणि ।

—१४ मिषत्—व्यापारं कुर्वत् ।

—१७ ईक्षा प्रतीयत इति । सदेवेत्यादिवेदान्तवाक्येभ्यो ब्रह्मकर्तृका एवं जगत्करिष्यामीति निश्चयात्मिकेक्षा प्रतीयते तेन जगद्रूपसत्कार्येण तस्या अनुमानं ततश्च नासद्विषयकः शाब्दबोधः किंतु सद्विषयकः ।

—१८ ननुच प्रतीयतामीक्षा तेन पूर्वोक्तविरोधः कथं परिह्रियत इति शङ्कते—किमत इति । समादधते—एवमिति । सर्वव्यवहारेत्यादि । भगवानिति शेषः । सृष्टेः पूर्वं भगवानव्यवहार्यः । सृष्ट्यनन्तरमिच्छया व्यवहार्यः । एवंच व्यवहार्यत्वमव्यवहार्यत्वं चेत्युभयं श्रुत्यैव प्रतिपाद्यते विरुद्धधर्माश्रयत्वं तु ब्रह्मणो भूषणायेति पूर्वमेवोक्तम् । एवंच श्रुतिप्रतिपादितव्यवहार्यत्वाव्यवहार्यत्वयोरेकतरबाधस्यानुचितत्वेन वेदान्तवाक्यानां विचार्यत्वमिति भावः ।

—२० उक्तवानिति । तत्तेजोसृजत स प्राणमसृजतेति वाक्येष्विति शेषः । तथा तथेति वीप्सा सर्वेषां सृष्टिवाक्यानां संग्राहिका । पूर्वं वेदवाक्यैः कर्तृत्वादिमाहात्म्यविशिष्टब्रह्मविषयकं परोक्षं ज्ञानमुत्पद्यते ततो मनननिदिध्यासनादिद्वारापरोक्षब्रह्मसाक्षात्कारो भवतीति तात्पर्यम् । एवंकृतिकथनयोः प्रयोजनमाहुः—पूर्वरूपमिति । स्वांशा जीवास्तदुपयोगिपुरुषार्थत्वं तेजःप्रभृतीनां भवत्वितिच्छया पूर्वं रूपं प्रजादिशब्दवाच्यं शरीरं फलरूपं स्वर्गादिलोकात्मकं च सृष्टम् । तथा चैतेषां लोकादीनां पुरुषार्थत्वेन जीवाशास्यत्वायैवं कृत्वा तत्कर्तृत्वेन तत्फलदातृत्वेन च स्वस्य व्यवहार्यत्वं कृतवानिति तत्संपादनं प्रयोजनमित्यर्थः ।

अत्र विवरणकाराः पाठान्तरमङ्गीकुर्वन्ते तदेव श्रेयो मन्वते च । तथाहि—कचित्पुस्तकेपरोपि पाठः प्रतिभाति । तथाहि पूर्वरूपं फलरूपं च सृष्टस्वांशपुरुषार्थत्वायेत्येकमेव वाक्यम् । अस्यार्थस्तु वेदोक्तकर्मादीनां प्रयोजनमाहुः—पूर्वरूपमिति । पूर्वरूपं साधनमपरं फलरूपम् । एवंच साधनरूपं यज्ञयागादि श्रवणमननादीनि फलं स्वर्गादिपुरुषार्थो मोक्षश्चोक्तवानिति पूर्वेणान्वयः । तथाच भगवान् प्रमाणातीतोपिच्छया व्यवहारसिद्ध्यर्थं यथा यथा कृतवांस्तथा तथोक्तवान्—स ऐक्षत लोकास्तु सृजै—इति । स प्राणमसृजत । इत्यादिवाक्येषु । ननु सर्वव्यवहारः सिद्ध एव परंतु यज्ञयागादिकं पूर्वरूपं फलरूपं च स्वर्गो मोक्षश्चोक्तस्तस्य किं प्रयोजनमित्याशङ्क्यामाहुः—सृष्टस्वांशेत्यादि । सृष्टा ये स्वांशा जीवास्तेषां पुरुषार्थत्वाय वेद उक्तवानिति समुदितार्थ इति भावः । मम त्वयमेव पाठः समीचीनः प्रतिभाति । कुतो यद्यत्कृतं तत्सर्वं वेदे दिवं च पृथिवीं चान्तरिक्षमथो स्वः । यावाभूमी जनयन् देव एक इत्यादिषु वाक्येषु चतुर्दशभुवनात्मकं प्रपञ्चजातं स्वस्य व्यवहारसिद्ध्यर्थमुक्तं परंतु पूर्वकाण्डे यज्ञादिकमुत्तरकाण्डे श्रवणादिकं ब्रह्मध्यानोपासनादिकं सर्वं खल्विदं ब्रह्मे-

त्यादिवाक्येषूक्तं तस्य किं प्रयोजनमित्याकाङ्क्षा तदवस्थैव स्याद्यदि पूर्वरूपं साधनं फलरूपं स्वर्गमोक्षादि सृष्टस्वांशपुरुषार्थत्वाय वेद उक्तवानित्यर्थ-
बोधकपाठो न स्यात् । तस्माद्यमेव श्रीमदाचार्यप्रभुचरणानामाशय इति मन्तव्यम् । अत एव पूर्वमुक्तम् । साधनं च फलं चैव सर्वस्याह श्रुतिः स्फुटम् इति । सर्वस्य जीवस्येत्यर्थः । अत एवाग्र आनन्दमयाधिकरणे जीवस्य साधनफले निरूपयन्त्याः श्रुतेरित्युक्तं पूर्वरूपमित्यस्य फलस्य पूर्व-
रूपं साधनमित्येवार्थ इति दिक् । चकारेण यद्यत्कृतं तदुक्तमित्यस्यापि समुच्चय इति ।

—२१ एवंच सिद्धमाहुः—ततश्चेति ।

—२२ कथमिति । सर्वप्रमाणानां तुल्यत्वादित्यर्थः ।

१९—१ समादधते—भ्रमानुत्पत्तिप्रसङ्गादिति । यदि प्रत्यक्षादिसर्वप्रमाणानां तुल्यत्वं स्यात्तर्हि शक्तिरजतादिविषयकचाक्षुषज्ञाने भ्रमो न स्यात् । हेतुषु चाभासता न स्यात् । एवंच चक्षुरादीनां प्रामाण्यमन्याधीनं तदेवान्य-
मुखनिरिक्षकत्वेनेत्यनेनोक्तम् । यदधीनमन्यप्रमाणानां प्रामाण्यं तत्सत् । तस्य भावः सत्त्वं सत्त्वगुणः प्रकाशकः । एवं प्रकाशकसत्त्वगुणसहिताना-
मेव चक्षुरादीनां प्रामाण्यं रजस्तमोभ्यामभिभूतसत्त्वगुणानां तेषां चक्षुरादी-
नामप्रामाण्यं तदाहुः—सत्त्वसहितानामेवेति ।

—२ सत्त्वशुद्धिर्वेदोदितसाधनैर्भवत्यतो न्यप्रमाणानां चक्षुरादीनां प्रामा-
ण्यलाभाय वेदस्यापेक्षा । वेदस्तु स्वतन्त्रतया नान्यप्रमाणापेक्षीत्याहुः—
निरपेक्षा एवेति । प्रमाणमिति । शाब्दबोधविषयत्वे प्रमाणमित्यर्थः । ननु
वेदः शब्दरूपः शब्दस्य च बोधकता संकेतग्रहाधीना स च संकेतो बाल-
वृद्धव्यवहारधीनः । ब्रह्म त्वव्यवहार्यं तत्र संबन्धग्रहो दुर्घटस्तेन बोधक-
ताया अभावेन वेदबोध्यत्वं न घटत इत्याशङ्कानिरस्यान्ति—संकेतग्रहस्त्विति ।

—३ वैदिक एवेति । अनेन जीवेनात्मनानुप्रविश्य नामरूपे व्याकर-
वाणीति श्रुत्या प्रथमतो वेदप्रतिपाद्य एव संकेतग्रहो वेदविद्भिर्ब्रह्मादिभि-
र्भगवत्प्रेरणया भगवदिच्छया वा कृतः । तथाच श्रीमद्भागवत एकादश-
स्कन्धे—

कालेन नष्टा प्रलये वाणीयं वेदसंज्ञिता ।

मयादौ ब्रह्मणे प्रोक्ता धर्मो यस्यां मदात्मकः ॥

इति । आकृतीत्यादि । जातावेव वैदिकः शक्तिग्रहः । जात्याकृतिवि-
शिष्टव्यक्तौ शक्तिस्वीकारे गौरवात् । व्यक्त्याकृतीनां तु लोकतोपि ग्रह

इत्यर्थः । जात्यंश एव शब्दः प्रमाणमिति व्यवस्थापयन्ति । अनधिगता-
र्थेति । व्यक्त्याकृती लोकादपि ज्ञातुं शक्येते जातिस्तु लोकतो ज्ञातुं न
शक्यते । तेनानधिगतार्थगन्तृत्वं तस्याम् । अनधिगतार्थगन्तृ-इत्यस्यं विव-
रणम् । अनधिगतोज्ञात एतादृशो योर्थस्तत्र गन्तुं प्रसरणशीलं प्रमाणमि-
त्यर्थः । एवंच जातौ शक्तिः । सा च जातिर्व्यक्तिं विना न तिष्ठतीति
व्यक्तिराक्षेपलभ्या । आकृतिश्चार्थापत्तिप्रमाणलभ्या । तेन व्यक्त्याकृत्योः
शब्दप्रमाणप्रसरो न भविष्यति ।

—५ सिद्धमेवेति । उभयमतासिद्धमित्यर्थः । नन्वीक्षतेर्नाशब्दमिति
सूत्रे सूत्रकृताशब्दमिति प्रोच्यते नवेदमिति तेनेक्षाहेतोर्ब्रह्म वेदाप्रतिपाद्यं
नेत्यर्थो न करणीयः किंतु शब्दाप्रतिपाद्यं नेत्यर्थः कर्तव्यः । शब्दाप्रति-
पाद्यमित्यस्यार्थः—लौकिकत्रैदिकशब्दाप्रतिपाद्यं न किंतु लौकिकत्रैदिकशब्द-
प्रतिपाद्यमित्यर्थः स्यात्तदर्थमाहुः—लौकिक इति । संनिपातरूपत्वादिति ।
अहंताममतायुक्तबुद्धिः संनिपातः । एवंच लौकिकव्यवहारस्याहंताममता-
युक्तबुद्धिजन्यत्वेन संनिपातकार्यत्वेन सिध्यात्वादित्यर्थः । तथाच श्रीमद्भा-
गवत एकादशस्कन्धे भगवतैवोक्तम्—

संनिपातस्त्वहमिति ममेत्युद्धव या मतिः ।

व्यवहारः संनिपातो मनोमात्रेन्द्रियासुभिः ।

इति ।

—६ ननु तथापीक्षतेर्नावेदमित्यनुक्त्वेक्षतेर्नाशब्दमिति सामान्यतः किम-
र्थमुक्तं सूत्रकृतेति शङ्कते—तर्हीति । समादधते—वेदेत्यादि । अस्य महतो
भूतस्य निःश्वसितमेतद्यद्देवो यजुर्वेदः सामवेदोथर्वाङ्गिरस इतिहासः पुराणं
विद्या उपनिषदः श्लोकाः सूत्राण्यनुव्याख्यानानि व्याख्यानान्यस्यैवैतानि
सर्वाणि निःश्वसितानीति मैत्रेयीब्राह्मणे श्रावणाद्वेदव्याख्यातृवाचामपि
निःश्वसभूतत्वेन ब्रह्मणस्ताद्विषयत्वमपि सूत्रकाराभिमतं तेन सामान्यतः
शब्दशब्दग्रहणमित्यर्थः ।

—७ सिद्धमाहुः—एतेनेति । मनसैव कामनारहितेनेत्यव्याहारः । एवं
च पूर्वोक्तरीत्या शब्दप्रतिपाद्यत्वे सिद्धशब्देन च परोक्षज्ञाने जाते मननेन
मानसिकं ज्ञानं साक्षात्कारः कस्यचिद्भवति । इत्यपीत्यत्रापिशब्देन कश्चि-
द्धीरः प्रत्यगात्मानमैक्षदित्यादीनां संग्रहः । सिद्धान्तमुपसंहरन्ति—तस्मादिति ।
सृष्टिद्वारा प्रमाणव्यवहार्यो भविष्यामीतीक्षाश्रवणात् ।

—८ साक्षादिति । शक्तिद्वारैवेत्यर्थः । सिद्धमिति । ब्रह्मणो लौकिकप्र-
माणगम्यत्वेन वेदान्तानां ब्रह्मप्रतिपादकत्वं सिद्धमित्यर्थः ।

सूत्रार्थः— ईक्षाश्रवणाद्ब्रह्म सर्ववेदान्ताद्यप्रतिपाद्यं न भवतीति ॥ ४ ॥

गौणश्चेन्नात्मशब्दात् १।१।५

—१ अग्रिमं सूत्रमवतारयन्ति-स्यादेतदिति । कर्तृत्वमकर्तृत्वं चेति । चकारेणोपादानत्वमनुपादानत्वं च ग्राह्यम् । कर्तृत्वबोधकं वाक्यमाहुः-यतो वा इमानीति ।

—१० उपादानबोधकं वाक्यमाहुः- स आत्मानमित्यादि ।

—११ अकर्तृत्वबोधकं वाक्यमाहुः- निष्कलमिति ।

—१२ अनुपादानत्वबोधकश्रुतिमाहुः- असङ्गो हीति ।

—१४ अन्यतरबाधादिति । निष्क्रियमित्यादिश्रुत्यनुरोधात्कर्तृत्वादीनां बाधादथवा यतो वा इति श्रुत्या कर्तृत्वादिस्वीकारेणाकर्तृत्वादेर्बाधात् । जघन्यत्वात्- तुच्छत्वात् ।

—१५ ईक्षत्यादिकं त्विति । स ऐक्षतेति श्रुत्या ब्रह्मणो यदीक्षाकर्तृत्वं प्रतिपाद्यते तत्तु प्रकृतिगुणसंबन्धविशिष्टं यच्छबलं ब्रह्म तन्नष्टतयेति भावः ।

—१७ एतदिति । शबलं ब्रह्मेत्यर्थः । प्रकृतिगुणसंबन्धवत्त्वम् ।

—२१ स ऐक्षतेति श्रुतेरुपक्रमपूर्वकं स्थलनिर्देशं कुर्वन्ति-आत्मा वा इदमित्यादिना । अस्यां श्रुतौ स ऐक्षतेति शब्दोल्लेखः । तच्छब्दस्य पूर्वपरामर्शकत्वेनात्मनो ग्रहणं भविष्यतीति भावः ।

—२३ नन्वात्मापि गौणो गृहीतुं शक्यतेत आहुः- आत्मशब्द इति ।

२०-१ शङ्कन्ते- नन्विति ।

—२ समादधते-न युक्त इति । स्वातन्त्र्याभावेनेति । मायाशबलस्य मायाधीनत्वेन स्वातन्त्र्याभाव इत्यर्थः । कर्तृत्वायोगादिति । स्वतन्त्रः कर्तेति पाणिनिस्मृतेः स्वातन्त्र्याभावेन कर्तृत्वाभाव इत्यर्थः । ननु सगुण-निर्गुणश्रुतीनां मध्येन्यतरपक्षश्रुतिबाधेनैवोपपत्तौ किमर्थं विरुद्धधर्माश्रयत्व-मङ्गीकृत्य निर्गुणस्य कर्तृत्वमुच्यत आहुः-वेदाश्चेति ।

—३ प्रमाणभूता इति । निरपेक्षत्वान्निश्चासरूपत्वाच्च स्वतःप्रमाणभूता इत्यर्थः । तथा चान्यतरपक्षबोधकश्रुतिबाध एकदेशाप्रामाण्येन सर्वस्यैव वेद-स्याप्रामाण्यं स्यादित्यर्थः । फलितमाहुः-तत इति । ततः-वेदेष्वक्षरमात्रस्याप्यबाधितत्वात् । श्रुतिबललभ्यमिति । श्रुतिलिङ्गवाक्यप्रकरणस्थानसमाख्यारूपेषु षट्सु प्रमाणेषु प्रत्यक्षश्रुतिबलसिद्धमित्यर्थः । प्रत्यक्षश्रुतिश्च सदेव सोम्येदमग्र आसीदिति वाक्यस्थ एवकारः । तेन च शुद्धस्यैव कर्तृत्वं साध्यते ।

—४ अत्राथ लोकप्रतीतिं साधकान्तरमाहुः—किंचेति ।

—५ कार्यत्वादिति । कारणगुणाः कार्यगुणानारभन्त इति न्यायेन कारणगुणानामेव कार्ये संक्रमो भवति । लोके च कुलालादौ कार्यभूते कर्तृत्वमनुभूयते तद्ब्रह्मरूपकारणगतमेवास्ति । एवंच कार्यद्वारा लोके ब्रह्म-
गतकर्तृत्वमनुभूयत इति भावः । उपसंहरन्ति—तस्मादिति । आत्मशब्द-
प्रयोगादिति । आत्मा वा इदमित्यादिश्रुतावीक्षणकर्तर्यात्मशब्दप्रयोगात् ।

सूत्रार्थः—ईक्षत्यादिगुणयुक्तो गौणात्मा न । आत्मा वा इति श्रुतावात्म-
शब्दप्रयोगादिति ॥ ५ ॥

तन्निष्ठस्य मोक्षोपदेशात् १।१।६

—६ अग्रिमं सूत्रमवतारयन्ति—नन्विति । लोकवदित्यस्यैव व्याख्यानं
लोके हीति । पृष्ट इति । यज्ञदत्तस्य तव च कः संबन्ध इति पृष्ट इत्यर्थः ।

—७ अत्रेति । एवंच यज्ञदत्तो ममात्मेत्यात्मशब्दो यथौपचारिकतया
गौण एवमत्रत्यात्मशब्दस्यापि गौणत्वमङ्गीकार्यं तथा चेक्षणकर्तरि न
शुद्धात्मनो ग्रहणमिति पूर्वपक्ष्याशयः ।

—९ समादधते—तन्निष्ठस्येति ।

—१० असद्वा इदमिति । असत्—नामरूपाभ्यामव्याकृतम् । ततः
नामरूपव्याकरणान्तरम् ।

—११ एषः—साधकः । अदृश्ये— नामरूपशून्ये । अनात्म्ये—आत्मन
इदमात्म्यं शरीरंतद्रहिते ।

—१२ अनिरुक्ते—विदिताविदिताभ्यां परत्वेन निर्वक्तुमशक्ये । प्रतिष्ठां—
यत्र नान्यत्पश्यतीत्यादिरूपां स्थितिम् । अथ—तदनन्तरमेव । सः—साधकः ।
अभयं गतः—मुक्तिं गतः ।

—१३ संक्षेपेण श्रुतिसिद्धमर्थमाहुः—प्रापञ्चिकेत्यादि ।

—१४ सूत्रनिर्णीतमर्थमाहुः—तत्रेति । ब्रह्मणः सगुणत्वे सगुणोपासनया
साधकस्य फलं संसारान्तःपात्येव भवेन्न तु मोक्षाख्यम् । एवंच मोक्ष-
फलान्यथानुपपत्त्या लौकिकदृष्टान्तवदौपचारिक आत्मा गृहीतुमशक्य इति
भावः ।

सूत्रार्थः—तन्निष्ठस्य मोक्षप्राप्तिकथनाद्वौण आत्मशब्दो गृहीतुं न
शक्यत इति ॥ ६ ॥

हेयत्वावचनाच्च १।१।७

—१६ अग्रिमसूत्रमवतारयन्ति— किं चेति ।

—१८ इतोपीति । बृहदारण्यके ब्रह्मज्ञानोपदेशप्रसङ्गे पुत्रैषणादीनां त्यागो यथोक्तस्तथा जगत्कर्तुस्त्यागो नोक्तः किंतूपास्यत्वेन तस्य ग्रहणमिति भावः ।

—१९ एवंच सिद्धमर्थमुपपत्तिद्वाराहुः— यदीति ।

—२० पुत्रादिवदिति । आदिपदेन दारादीनां ग्रहणम् ।

—२१ एतत्सूत्रस्थचकारः समुच्चयद्योतकस्तदाहुः— सूत्रत्रयस्येति । सूत्रार्थः— त्याज्यत्वाकथनादपि निर्गुण आत्मा जगतः कर्तेति ॥ ७ ॥

स्वाप्ययात् १।१।८

—२४ सूत्रत्रयमवतारयन्ति— अतः परमिति । स्वतन्त्रहेतूनििति । वेदान्तरवाक्यानां ब्रह्मपरतायाः प्रतिपादकान् ।

२१—१ सूत्रत्रयस्य वैयर्थ्यमाशङ्कन्ते— नन्विति । किमेते हेतवः साधका असाधका वेति विकल्पोभयथाप्यसिद्धिमाहुः । तत्राद्ये दोषमाहुः— साधकत्व इति ।

—२ द्वितीय आहुः— असाधकत्व इति । समाधत्ते— भैवमिति । रूपभेदार्थमिति । रूपाविशेषज्ञापनार्थम् । यथा नानाविधाक्षभोजनेन तृप्त्यतिशय एवं नानाद्वारैर्ब्रह्मणो व्यवहार्यत्वं प्रदर्श्यते । यथा सृष्टिर्ब्रह्मणो व्यवहार्यत्वे द्वारमेवं लयादयोपि ।

—३ तद्यथेत्यादि । आत्मशब्दादिति स्वरूपपरता निर्दिश्यते । तन्निष्ठस्य मोक्षोपदेशात् । हेयत्वावचनाच्चेति कार्यपरता प्रदर्श्यते । स्वाप्ययादित्यग्रेतनत्रिसूत्र्यामपि कार्यपरता ।

—६ किमिति पुनः कार्यान्तरपरता निर्दिश्यते तदाहुः— कार्यस्य पुनरिति । विधिनिषेधभेदादिति । तन्निष्ठस्य मोक्षोपदेशादिति सूत्रं मोक्षोपदेशविधिपरं हेयत्वावचनाच्चेति वचनाभावबोधकत्वान्निषेधपरम् । द्विरूपतेतीति । इतिर्हेत्वर्थे । अत एव हेत्वन्तराण्युच्यन्त इत्यर्थः ।

—७ सूत्रत्रयसंगतिसुक्त्वा विशिष्यास्यैव संगतिमाहुः— तत्रेति ।

—१० स्वाप्ययादिति विगृह्णन्ति । स्वस्मिन्निति । अप्ययो लयः ।

—११ उच्यत इति । लय इति शेषः । श्रूयत इति । छान्दोग्ये श्वेतकेतुपाख्याने श्रूयते ।

—१३ श्रुत्यर्थमाहुः- स्वपितीति । स्वपितिशब्दो न क्रियापदभूतः किंतु जीववाचीति बोधयन्ति-न क्रियापदमित्यादिना ।

—१४ स्वपितिशब्दार्थमाहुः- सतीति । सति- सच्छब्दवाच्ये निर्गुण आत्मनि । स्वशब्दवाच्य इत्यनेन जीवाभेदः सूचितः । अस्मिन् विग्रहे स्वपितिशब्दस्य साधुत्वं तु पृषोदरादित्वाज्ज्ञेयम् । एवप्रकारब्रह्मसंपत्तेः प्रयोजनमाहुः- अहरहरिति । अहरहः- प्रत्यहम् ।

—१५ ततः- ब्रह्मणः । बलाद्यधिष्ठानं-बलादिरूपं सर्वव्यवहारोप-योगि यदधिष्ठानम् । बलं विना कस्यापि व्यवहारस्यासंभव इति भावः । समायाति- जाग्रदवस्थायामिति शेषः । पुनः प्रत्यावर्तने हेतुमाहुः- वासनाशेषादिति ।

—१७ अभेद इति । स्वाप्ययादिति स्वशब्देन स्वपितीतिश्रुतिस्थसच्छब्दे-नेत्यर्थः । ननु स्वं ह्यपीतो भवतीति श्रुतौ स्वशब्दो द्वितीयान्तः । सता सोम्य तदेति श्रुतौ च सच्छब्दस्तृतीयान्तस्तयोः सामानाधिकरण्यं कथमत आहुः- अर्थत इति । उपक्रमे स छब्दस्यैव निर्देशेनार्थतः सच्छब्दस्वशब्दयोः सामानाधिकरण्यम् । निर्गुणत्वमिति । सच्चिदानन्दरूपस्य निर्गुणस्य श्रुतिस्थ-सच्छब्दवाच्यत्वेन निर्गुणस्यैव व्यवहार्यत्वं श्रुत्याभिमतमित्यापि प्रकृते प्रयोजनमागतमिति भावः ।

—१८ ननु सूत्रे प्रलयः प्रोच्यते विषयवाक्ये तु सुषुप्तिः प्रदर्श्यते इति विषमतेत्याशङ्कते- नन्विति । समादधते- मोक्षेति । यद्यपि मोक्षाति-रिक्तासु सर्वासु दशासु स्वप्नजाग्रत्सुषुप्तिप्रलयाख्यासु चतसृषु कर्मसंबन्धस्त-थापि सर्वत्र समानो न किंतु स्वप्नजाग्रतोः प्रत्यक्षतयेतरयोर्द्वयोः सुषुप्ति-प्रलययोर्वासनारूपेण । एवं च वासनामात्रेण कर्मसंबन्धवत्त्वसाम्याल्लयसूत्रे सुषुप्तिबोधकविषयवाक्यस्य ग्रहणमिति ब्रूमः ।

सूत्रार्थः-स्वशब्दवाच्ये जीवस्य लयकथनाद्ब्रह्मणो न सर्वव्यवहाराती-तत्वमिति ॥ ८ ॥

गतिसामान्यात् १।१।९

—२० सूत्रान्तरमवतारयन्ति- मुक्तीत्यादि । आहेति । ब्रह्मपरतामिति शेषः ।

—२२ गतिर्मोक्ष इति । सा काष्ठा सा परा गतिरित्यादिषु गतिशब्दस्य मोक्षार्थपरतया दृष्टत्वात् ।

—२३ श्रूयत इति । बृहदारण्यके मैत्रेयीब्राह्मणे ।

—२५ दृष्टान्तार्थ—लयाधिकरणदृष्टान्तार्थम् । सैन्धवखिलयः—सैन्धव-
खण्डः ।

२२-३ प्रतिपाद्येति । सुकृत्यनन्तरं भोक्तृत्वादिनिवृत्त्या जीवादिसंज्ञारा-
हित्यं प्रतिपाद्य । तन्निरूपणार्थ—जीवादिसंज्ञाराहित्यनिरूपणार्थम् ।

—४ सर्वस्य—जडप्रपञ्चस्य जीवस्य च । दर्शितमिति । सद्रूपकार्यस्य
सद्रूपे ब्रह्मणि लयः । विदंशस्य जीवस्य विद्रूपे ब्रह्मागे लय इति
शुद्धब्रह्मत्वं सर्वस्य श्रुतौ प्रदर्शितमित्यर्थः ।

—५ एतावता प्रकृते किमायातमित्याहुः—आदीति । मैत्रेयीब्राह्मण
आदावभूतत्वलिङ्गेन मध्य आत्मदर्शनादिनावसाने सर्वस्यात्मभावकथनेन
शुद्धब्रह्मण एवोपादानं क्रियते ।

—६ ब्रह्मसमन्वय इति । ब्रह्मणि तात्पर्येणान्वयः ।

सूत्रार्थः—मोक्षे सर्वस्यापि भगवता तुल्यत्वाद्ब्रह्मणो न सर्वव्यवहाराती-
तत्वमिति ॥ ९ ॥

श्रुतत्वाच्च १।१।१०

—७ सूत्रान्तरमवतारयन्ति—किंचेति ।

—९ विषयवाक्यमाहुः—पूर्णमद इति । एतद्वाक्यं बृहदारण्यके द्वितीय-
वंशब्राह्मणानन्तरं परिशिष्टलक्षणखिलकाण्डारम्भे वर्तते । अदः—परोक्षं
ब्रह्म । पूर्ण—व्यापकम् । इदं—नामरूपात्मकव्यवहारविषयत्वेन दृश्यमानम् ।
एवंचाव्यवहार्यं व्यवहार्यं चेत्युभयमपि ब्रह्म पूर्णमित्यर्थः । तत्कार्यस्यापि
पूर्णतामाह—पूर्णादिति । पूर्णाद्ब्रह्मणः कार्यरूपं पूर्णमुदच्यत उद्गच्छति ।
अञ्चु गतिपूजनयोरित्यस्य रूपम् । प्रलयदशायामपि पूर्णतामाह—पूर्णस्य
ब्रह्मणः पूर्णमेकरसत्वमादाय पूर्णमव्यवहार्यं सदवाशिष्यते ।

—१० सर्वकार्यत्वमिति । पूर्णस्यैव ब्रह्मणः पूर्वमव्यवहार्यत्वामिच्छया
सृष्ट्यनन्तरं व्यवहार्यत्वं प्रलये चाव्यवहार्यत्वम् । एवंच सर्वेषां कार्याणां
ब्रह्मरूपत्वमुपादेयत्वेनेत्यर्थः । एवंच सर्वव्यवहारातीतत्वमनपाकृत्यैव ब्रह्मणः
सर्वव्यवहारविषयत्वम् ।

—११ पदं—पदनीयं प्राप्तव्यम् । आमनन्तीति । एवं चाभिधावृत्त्यापि
सर्वे शब्दा ब्रह्मवाचका अपः सर्वेषां वेदान्तानामभिधेयतया तात्पर्येण च
ब्रह्मणि समन्वय इत्यर्थः ।

—१२ सूत्रगतचकारस्य प्रयोजनमाहुः—चकार इति ।

—१३ ईक्षत्याधिकरणप्रयोजनमाहुः— एवमिति । एवंत्र सर्वो वेदो ब्रह्मवाचकस्तेनावाच्यत्वशङ्का न कार्या । वेदार्थविचारपूर्वकं मननादिना साक्षात्कारः संपादनीय इति सूच्यते । अवाच्यमपीच्छया वाच्यं भवति ब्रह्मेति न काप्यनुपपत्तिः ।

सूत्रार्थः— पूर्णमद इति श्रुत्यैव ब्रह्मणो न सर्वव्यवहारविषयाती-
तत्वमिति ॥ १० ॥

इति चतुर्थाधिकरणम् ।

आनन्दमयोभ्यासात् १।१।११

—१६ अग्निमाधिकरणप्रयोजनं कथयन्ति— अतः परमिति । आन-
न्दरूपस्येति । एतावता ग्रन्थेन सच्चिदाक्यानां कारणत्वं बोधितमतः पर-
मानन्दरूपबोधकवाक्यानां तद्वोध्यते । एवंचावसरसंगतिरियमित्यर्थः ।
तद्वाक्यानां— आनन्दप्रतिपादकवाक्यानाम् । ब्रह्मभृद्युप्रपाठकद्वयेनेति ।
अस्य पूर्ववाक्यगतेनोपपाद्यत इति पदेन संबन्धः ।

—१८ अधिकरणारम्भोपयोगि संदेहबीजं प्रदर्शयन्ति—तत्रानन्दमय
इत्यादिना । तत्र— ब्रह्मप्रपाठके ।

—२० नन्वानन्दमयाधिकरणेष्टात्रेव सूत्राणि कथं तदाहुः— षडिन्द्रिये-
त्यादि । अयं भावः । ज्ञानेन्द्रियाणि षट् जीवात्मपरमात्मस्वरूपद्वयं च ।
एवंचैतैरष्टभिरानन्दस्वरूपानुभवस्य संभवादानन्दस्याष्टविधत्वं तदर्थं चाष्ट-
सूत्राणि ।

—२१ आनन्दमयस्याब्रह्मपरत्वेऽपि प्रपाठकस्य ब्रह्मपरत्वं स्यादिति
मन्वानो वादी शङ्कते— नन्विति । संदेहः— आनन्दमयस्य ब्रह्मत्वसंदेहः ।

—२२ समादधते— उच्यते इति । संशयादिकमुपपादयन्ति— ब्रह्मविद्
इत्यादिना । प्रतिज्ञायेति । ब्रह्मविदाप्नोति परमिति वाक्य इति शेषः । ततः
परं तद्ब्रह्म कीदृशमित्याकाङ्क्षायां सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्मेति स्वरूपल-
क्षणप्रतिपादकं वाक्यं पठितम् । तत्र विचारमाहुः— ज्ञेयांश इति । कारण-
त्वाय— आनन्दांशस्य कारणत्वाय । अप्रवेश्येति । ज्ञेयांश आनन्दांशम-
प्रवेश्येत्यर्थः । अक्षरब्रह्मज्ञानविषयीभूतं यद्ब्रह्म तज्ज्ञेयमित्युच्यते । तादृ-
शज्ञेयस्यांशे सत्यं ज्ञानमिति स्वरूपलक्षण आनन्दांशस्य जगत्कारणत्व-
बोधनार्थमानन्दांशप्रवेशमकुर्वेत्यर्थः । अयं भावः । फलस्वरूपभूत आन-

न्दांशो जगत्कारणमिति तस्माद्वा इत्यादिवाक्येन प्रतिपाद्यते न तु ज्ञेय ब्रह्म जगत्कारणत्वेन प्रतिपाद्यते ।

—२३ जडत्वपरिहारायेति । सांख्यादिशास्त्रेषु जगत्कारणत्वेन प्रसिद्धानां प्रकृत्यादीनां परिहारायेत्यर्थः । सर्वज्ञानन्दरूपमिति । सोऽनुते सर्वान्कामान्सह । ब्रह्मणा विपश्चितेति वाक्ये विपश्चित्ब्रह्मशब्दयोर्निर्देशात्सर्वज्ञानन्दरूपं फलमुपपाद्यते ।

—२४ तत्र- सोऽनुते सर्वान्कामानित्यस्यामृचि । वाक्यादेव-परप्राप्ति-साधनं ज्ञानमिति स्वरूपलक्षणघटितवाक्यादेव ।

२३-१ प्रतिपादनीयमिति । सोऽनुते सर्वान् कामान्सहेति फलवाक्ये ब्रह्मणेति तृतीयान्तं ब्रह्मपदम् । ब्रह्मविदाप्रोति परमिति प्रतिज्ञावाक्ये द्वितीयान्तं परपदम् । तेनोभयोः सामानाधिकरण्याभावात्परपदार्थविषयकसंशया-निवृत्तेस्तद्व्याख्यानभूतेनाखिलप्रपाठकेन जगत्कारणत्वेन परपदार्थ ब्रह्मत्वं प्रतिपादनीयम् । एवं प्रपाठकार्थं संप्रदर्श्य संशयं विवृण्वन्ति-तत्रेति । तत्र प्रपाठके । अब्रह्माक्षमयेति । ब्रह्मभिन्नाक्षमयादय इत्यर्थः ।

—२ ब्रह्मत्वप्रतिपादनार्थत्वादिति । प्रपाठकेन तस्माद्वा इत्यादिवाक्यै-रानन्दमयस्य ब्रह्मत्वप्रतिपादनादित्यर्थः । तदभावे- आनन्दांशस्य ब्रह्म-त्वाभावे ।

—३ नन्वात्मा वा इदमेक एवाग्र आसीदिति वाक्ये यथा चिदंशस्य कारणता प्रतिपादिता तथात्रापि प्रपाठके तस्माद्वा एतस्मादात्मन इत्यात्म-शब्दस्वारस्याच्चिदंशस्यैव कारणता प्रतिपाद्यते नत्वानन्दांशस्येत्यत आहुः-फलस्येति । नैकग्रन्थप्रतिपादनायेति । यथा लङ्कास्थं सुवर्णमतिदूरस्थत्वा-द्बुधप्रापं तथा नैतदिति द्योतयितुमानन्दशब्दमपहाय केवलात्मपदप्रयोगः । तस्माद्वा एतस्मादिति तदेतत्पदसमभिव्याहारात्तद्वाक्य आत्मपदेन पूर्ववाक्य-गतमेव फलं प्रतिपाद्यते ।

—४ फलरूपेण- आनन्दरूपेण ।

—५ सर्वान्तरत्वमिति । यथा प्राणमयस्याक्षमयान्तरत्वमेवं सर्वान्तर-त्वमानन्दमयस्येत्यर्थः । न केवलं मध्य एवापि त्वन्तेपीति द्योतयितुमाहुः-अन्ते चेति । अन्ते प्रपाठकान्ते ।

—७ आदिमध्यरूपे इति । आदौ तस्माद्वा एतस्मादिति वाक्य आनन्दां-शस्य जगत्कारणत्वरूपं मध्ये तस्माद्वा एतस्माद्विज्ञानमयादन्योन्तर आत्मा-नन्दमय इति वाक्ये तस्यैव सर्वान्तरत्वरूपम् । ततः परमन्त एतमानन्दम-

यमात्मानमुपसंक्रामतीति वाक्य एतमिति पदेनादिमध्यस्थमनूद्य संक्राम-
तीति फलनिर्देशः कृतः । एवं चान्नमयादिकारणीभूतः सर्वान्तरो यो भग-
वान् स एवानन्दमयः फलात्मेति भावः । तन्निरूपकस्यापीति । आनन्दमयो-
पासनाप्रयोजकस्यान्नमयादेरपीत्यर्थः ।

—८ तत्तुल्यफलत्वं- तत्पदेनानन्दमयोपासनाजन्यं फलं ग्राह्यं तत्तु-
ल्यफलत्वमन्नमयादीनामुपासनाया अपीत्यर्थः ।

—९ एवं चान्नमयाद्युपासना यथा केवलमानन्दमयोपासनातुल्यफलं
जनयेन्न त्वन्नमयादीनां ब्रह्मरूपत्वं तथानन्दमयस्यापि न स्याद्ब्रह्मत्वमित्या-
शयेन वैपक्षमाह- तत्रेति ।

—११ उत्तरयति- सूत्रेण ।

—१२ अभ्यासादिति । आर्थिकानन्दाभ्यासादित्यर्थः ।

—१४ पूर्वतन्त्रसिद्धमिति । पूर्वतन्त्रं जैमिनीयं मीमांसाशास्त्रम् । तत्र
द्वितीयाध्याये सिद्धमित्यर्थः । तत्रहि शब्दान्तरं १ अभ्यासः २ संख्या ३
गुणाः ४ प्रक्रिया ५ नामधेयं ६ चेति षट् कर्मभेदकानि तेषां प्रत्येकमुदा-
हरणानि तु तत एव ज्ञेयानि । पूर्ववैलक्षण्यमिति । पूर्वभ्योन्नमयादिभ्यो
वैलक्षण्यं भेदः ।

—१६ अतुल्यत्वात्- अन्नमयादितुल्यत्वाभावात् । श्रूयत इति ।
अस्मिन्नेव प्रपाठक इति शेषः । अन्यादिति । अन् बलप्राणनयोः । अयमेव
धातुरुभयत्रान्यात्प्राण्यादित्यनयोः । अन्यात्- बलं लभेत ।

—१७ प्राण्यात्- विशिष्य जीवेत् । आनन्दयातीति । आनन्दयती-
त्यर्थः । अर्थतोभ्यासः । आनन्दशब्दोद्यमानन्दमयार्थकस्तेनानन्दशब्दा-
भ्यासोर्थत आनन्दमयशब्दाभ्यास एव ।

—१८ ननु पूर्वमानन्दमय इति पदं तेन मयडर्थविशिष्टत्वेन प्रचुरानन्द
इत्यर्थः । स्तुतिवाक्ये तु मयदप्रत्ययरहितं केवलमानन्द इति पदं तेनार्थ-
भेदात्कथमर्थतोभ्यास उच्यत इत्यत आहुः- स्तुत्येति । यद्वा स्तुत्येत्यनन्तरं
मयडर्थत्वमिति बोध्यत इति वाक्यं भाष्यग्रन्थे शेषीकर्तव्यम् । तेन चाय-
मर्थोवगम्यते यत् यतः स्तुतिवाक्यगतमानन्द इति पदं ततो मयडर्थो यः
प्राचुर्यप्राशस्त्यरूपः सोऽपि लब्ध इति । एवं च स्तुतिः परब्रह्मणः तच्च
प्रचुरानन्दरूपमेवेति तात्पर्यवशादस्यार्थस्य लाभः । ननु स्तुतिवाक्ये प्राचु-
र्यबोधकप्रत्ययाभावाच्छब्दसाम्यं नास्तीत्यत आहुः- प्रकृतिस्त्विति ।
आनन्दरूपा प्रकृतिरित्यर्थः । यद्यपि स्तुतिवाक्ये मयदप्रत्ययाभावेन प्रत्य-

यान्तशब्दसादृश्यं नास्ति तथापि वाक्यद्वयेऽप्यानन्दरूपप्रकृतेस्तुल्यत्वाच्छब्द-
सान्ध्यमस्तीति भावः । प्रकाशे मयडर्थत्वप्रकृतिरिति पाठो व्याख्यातः ।
पुनर्वचनेनेति । स्तुतिवाक्यद्वय आनन्दशब्दस्य पुनर्वचनेनेत्यर्थः ।

—१९ प्रवाहादिति । अन्नमयादिचतुष्कोशलपप्रवाहात् । भेदे-वै-
लक्षणे । नन्वानन्दमयस्य ब्रह्मत्वे तस्य प्रियमेव शिर इति वाक्ये षष्ठ्या
संबन्धत्वे बोधिते संबन्धस्य च द्विनिष्ठत्वेन ब्रह्मद्वयापत्तिरित्यत आहुः- न
तु द्वयापत्तिरिति । तत्र साधकमाहुः- उत्तरस्येति । अतः परं-यदा ह्येवैष-
एतस्मिन्नुदरमन्तरं कुरुते- इत्यादिवाक्यमस्ति तत्र ब्रह्माणि भेददर्शनस्य
निषेधादित्यर्थः ।

—२० साधकत्वात्- भेदाभावसाधकत्वात् । तस्य प्रियमेव शिर इत्य-
त्रत्यषष्ठी तु राहोः शिर इतिवदभेदार्थिका । उपसंहरन्ति- तस्मादिति ।

—२१ अखण्डब्रह्मवादमाश्रित्य वर्णकान्तरमाहुः-अथवेति । अस्य सूत्र-
स्येदं वर्णकं तथा तृतीयाध्यायद्वितीयपादस्थस्थानविशेषात्प्रकाशादिवादिति
सूत्रमारभ्य चतुर्थाध्यायसमाप्तिपर्यन्तं श्रीविठ्ठलेशप्रभुचरणानां भाष्यम् ।
पूर्ववर्णकेऽन्नमयादीनि ब्रह्मकार्याणि आनन्दमयः फलभूतस्तेनास्य पूर्वेषां च
भेदः । ब्रह्मज्ञानं साधनं तत्र फलवैलक्षण्यार्थं ज्ञानविषयीभूतब्रह्मणः स्वरूप-
लक्षण आनन्दांशनिवेशोऽपि कृतः । अत्र तु कार्यं कारणं साधनं फलं च
सर्वं ब्रह्मैवेत्यभेदः प्रतिपाद्यते । साधनशेषब्रह्मस्वरूपलक्षण आनन्दनिवे-
शोऽपि क्रियते । भेदस्त्वाधिदैविकवादमाश्रित्य प्रतिपाद्यते । तत्र पूर्वमखण्ड-
ब्रह्मवादस्वरूपं सप्रमाणं निरूपयन्ति- स नैवेत्यादिना ।

—२२ एष उ एवेतीति । एष उ एव साधु कर्म कारयति तं यमेभ्यो
लोकेभ्य उच्चिनीषत इत्यादिश्रुतिवाक्यम् ।

२४-२ वैदिकैरिति । उपनिषद्भाषैरित्यर्थः ।

—३ काण्डद्वये- पूर्वोत्तरकाण्डद्वये । विपक्षे बाधकमाहुः- अन्यथेति ।
अन्यथा- भगवतः सर्वजगद्रूपत्वाभावे ।

—४ न ब्रह्मपरत्वमिति । एवंच सर्वे वेदा यत्पदमामनन्तीति श्रुति-
विरोध आपत्तेरिति भावः ।

—५ नापेशादिति । जीवशेषत्वं जीवाङ्गत्वं न गच्छेत् । श्रुत्यर्थस्य
जीवपरतापत्तिरित्यर्थः । विषयवाक्यमवतारयन्ति- एवं सतीति । पूर्वोक्त-
दोषपरिहाराय श्रुतीनां ब्रह्मपरत्वे सतीत्यर्थः ।

—७ सामान्यतः- संक्षेपेण अत्र- ब्रह्मविदाम्प्रोति परमिति वाक्ये ।

—१ पूर्वपरत्व इति । ज्ञानविषयीभूतब्रह्मपरत्व इत्यर्थः । तदित्येव वदेदिति । ब्रह्मविज्ञप्नोति तदित्येव वदेत् ।

—१० तत एव- अक्षरब्रह्मणः । परं- उत्कृष्टम् ।

—१२ नन्वक्षरापेक्ष्यान्यदुत्कृष्टं नास्ति मोक्षरूपत्वात्तदेव परंपदेन गृह्यत इत्याहुः- किंचेति । प्रतिवादिना- अक्षरमेव परमिति स्वीकर्त्रा ।

—१३ असंगत इति । पुरुषकिशेषघटित इत्यर्थः । साधनसाध्य- भावव्यावृत्तिश्चेति । साधनसाध्ययोरेकत्वेनात्माश्रयदोषघटितत्वात्कार्यकारणभावभङ्गप्रसंग इत्यर्थः ।

—१५ अतः परमिति । ब्रह्मवित्परं पुरुषोत्तमं प्राप्नोतीति सामान्यकथनानन्तरम् । विशेषतः- स्वरूपलक्षणकथनात्मकविशेषरूपेण ।

—१६ अन्यमुखेन- ब्रह्मविन्मुखेन । तदेषेति । तदिति तदर्थमित्यास्मिन्नर्थेव्ययम् । तदर्थं ब्रह्मविदाप्नोति रमित्यस्यार्थपरिज्ञानार्थम् । एषा ऋगुक्ताभिहितेत्यर्थः ।

—१७ अन्यथा- व्याख्यातार्थाभावे । एवं- अन्यमुखेन ।

—२२ सत्यं ज्ञानमित्यृचं विवृण्वन्ति- सोपपत्तिकमित्यादिना । अग्रे- फलनिरूपणावसरे ।

—२३ उक्तवतीति । सत्यज्ञानपदाभ्यां सच्चिदंशाबुक्तौ । अनन्तपदेन ज्ञेयब्रह्मणोपरिच्छिन्नत्वं च कथितवतीत्यर्थः ।

—२४ अनन्तशब्दस्यार्थान्तरं वक्तुं वर्णकान्तरमाहुः- अथवेति । तस्य अक्षरब्रह्मणः । परिच्छिन्नत्वादिति । ते ये शतं प्रजापतेरानन्दाः स एको ब्रह्मण आनन्द इति श्रुतेरक्षरब्रह्मानन्दस्य परिगणितत्वादित्यर्थः ।

—२५ यदपरिगणितं तदेव परमफलमिति व्याप्तिं मनासि कृत्याहुः- अपरिच्छिन्नत्वमेवेत्यादि ।

२५-१ तद्धर्मपुरःसरं- अपरिच्छिन्नत्वधर्मपुरःसरम् । अनन्तरूपमित्यादिश्रुत्यनुरोधाद्वाप्यनन्तपदं रूपानन्त्यवाचकं स्यान्नतु परमानन्दबोधकमित्याशङ्क्य पक्षान्तरमाहुः- सत्यमित्यादि ।

—४ नोक्त इति । सत्यं ज्ञानमित्यादिस्वरूपलक्षण इति शेषः । एवंच पूर्ववर्णकेक्षरब्रह्मणो वेद्यत्वमस्मिन् वर्णके परमानन्दस्य वेद्यत्वमिति द्वयोर्वैलक्षण्यं बोध्यम् ।

—५ अथ- वेद्यनिरूपणानन्तरम् । ननु प्रकरणद्वयेनाक्षरब्रह्मपरमानन्द-
रूपं द्विविधं वेद्यं कुत उक्तमित्यत आहुः- अत्रेदमिति । अत्र- ऋचि ।
इदं- वक्ष्यमाणम् । आकूतं- तात्पर्यम् । नायमिति । रूढ्या प्रवचनपदं
वेदवाचकम् ।

—६ मेधा- धारणावती बुद्धिः । धीर्धारणावती मेधेत्यमरः । श्रुतं-
वेदाध्ययनम् ।

—८ एवं सतीति । ब्रह्मविदाप्नोति परमिति श्रुत्या ज्ञानसाध्यत्वमा-
त्मनो बोध्यते । नायमात्मेति श्रुत्या वरणेतरसाधनासाध्यत्वमात्मनो बोध्यते ।
एवं श्रुतिद्वयविरोध इति भावः । विरोधपरिहारायेत्यस्य व्यवहितेन निर्णी-
यत इत्यनेन संबन्धः ।

—९ प्राकृतधर्मराहित्येनेति । सत्त्वरजस्तमांसि प्राकृतधर्मास्तद्वहितत्वेन ।

—१० तादृशे जीवे- ज्ञानेन परब्रह्मप्राप्तौ स्वरूपयोग्यतासंपन्ने जीवे ।

—११ सहकारियोग्यतासंपरयेति । सहकारियोग्यतयोः संपरयेति । एवं
च साधनान्तरराहित्येन वरणाभावे ज्ञानमार्गरीत्या ज्ञानप्रधानतया ब्रह्म-
ज्ञानम् । वरणे तु भक्तिमार्गरीत्या परमानन्दप्राधान्येन ब्रह्मज्ञानं तेन परप्राप्ति-
रिति वेद्यस्य द्वैविध्येनाविर्भाव एव द्विविधव्याख्याने बीजमित्यर्थः ।

—१२ इयमेव ऋद्धिं निर्णायिकेत्यत्र गमकमाहुः- तदैवेति । तदैव-
भगवद्वरणेन भक्तिभावसमकालमेव । व्योम्नः परमत्वं स्पष्टयितुं परमशब्दस्य
व्युत्पत्तिमाहुः- परो मीयत इति । व्योम चिदाकाशं तस्मिन्परमत्वं लीला-
विशिष्टत्वेन भगवत्संबन्धित्वेन च । एवं च भक्तहृदये परमव्योमाविर्भावेन
भगवत्साक्षात्कार एवाक्षरब्रह्मज्ञानम् । अत एव गृहायां निहितं यो वेदेति
श्रुतावुक्तं तदग्रेपि सोऽनुत इत्यनेन पुरुषोत्तमप्राप्तिरूपं फलमुक्तम् ।

—१३ ननु ज्ञानमार्गीयाणामीदृशाक्षरब्रह्मज्ञानं कथमित्याहुः- ज्ञान-
मार्गीयेत्यादि । ज्ञानमार्गीयजीवेन ज्ञेयं ज्ञानविषयीभूतं सत्यज्ञानानन्तरूपं
यद्ब्रह्म तत्प्रकारको यो भगवत्साक्षात्कारस्तद्धेतोरित्यर्थः । तद्वैशिष्ट्येन-
भगवत्संबन्धित्वेन । अपीति । अपिना हेतोः समुच्चयः । तथेति । व्योम्नि
परमत्वमित्यर्थः । व्योमपदेन भूताकाशं न ग्राह्यं किंत्वलौकिकं चिदाकाश-
मिति बोधयितुमेव श्रुतौ व्योमनीति वक्तव्ये व्योमेति वैदिकः प्रयोगः कुत
इत्याहुः- परमव्योमोत्पलौकिकत्वेत्यादि । ननु वरणपदेन रूढ्याङ्गी-
कारार्थं गृह्यते ततश्च श्रुतिविरोधपरिहारार्थं भक्तिपक्षाश्रयः क्रियते तदपेक्षया
लक्षणास्वीकारेण वरणपदस्य ज्ञापनमित्यर्थो गृह्यतां तेन विरोधपरिहारयोः
प्रसंग एव न ।

—१५ एवंच विरोधपरिहारप्रसंगहानलाघवाद्त्र रूढिस्त्याज्येति चेन्न स्मृतेरसांगत्यापत्तेरित्यत आहुः— भक्त्येत्यादि । अनन्ययेति । यमेवैष वृणुते—इत्यादिश्रुतितात्पर्यबोधिन्येवानन्ययेति स्मृतिरित्यर्थः ।

—१६ विपक्षे बाधकमाहुः— अन्यथेति । अन्यथ,— भक्तिनिवेशेन श्रुतितात्पर्यानिङ्गीकारे ।

—१७ ननु ज्ञानमार्गिणां परप्रान्तिरिष्टैवेतीष्टापत्तिं वारयन्ति— न त्वेवमिति ।

—१८ तत्र प्रमाणमाहुः—मुक्तानामित्यादि ।

२६-२ विपश्चिच्छब्दस्य व्युत्पत्तिमाहुः— विविधं पश्यदिति । पश्य-च्छब्दावयवकारलोपसाधकमाहुः— पृषोदरादित्वादित्यादि । पृषोदरादीनि यथोपदिष्टमिति पाणिनिसूत्रम् । तदर्थश्च पृषोदरादीनि शब्दस्वरूपाणि शिष्टैर्यथोच्चारितानि तथैव साधूनि स्युः । तत्र साधनिकासूत्रविचारो न कर्तव्य इत्यर्थः । पृषोदरादेराकृतिगणत्वाद्विपश्चिच्छब्दस्य तदन्तर्गतत्वम् ।

—४ एतेन— सोऽनुत इत्याद्युत्तरार्धेन ।

—५ अस्य भक्तस्येति । अङ्गीकृतस्येत्यर्थः ।

—६ सहभावोक्त्येति । ब्रह्मणा विपश्चितेति वाक्ये सहभावकथनेनेत्यर्थः । गौणत्वमिति । सहयुक्तेप्रधाने (२।३।१९) इति पाणिनिसूत्रेणाप्रधाने तृतीयाविधानात् । इममर्थं स्मृत्योपपन्नन्ति— अत एवेति ।

—९ अनुत्पत्तिमुद्भाव्य परिहरन्ति— यद्यपीति ।

—१० विकरणभेदात्पदभेदादिति । अश् भोजने धातुः श्राविकरणः परस्मैपदी । अशू व्याप्तौ धातुः श्नुविकरण आत्मनेपदीति भेदादित्यर्थः ।

—११ स्पष्टयन्ति— तथाहीति ।

—१४ आयमर्थं दूषयन्ति—नहीति । कामवदिति । तत्र तस्येव (५।१।११६) इति पाणिनिसूत्रेण सप्तम्यर्थे वतिः । यथा कामे जीवकर्तृकव्यापनकर्मत्वं संभवति तथा ब्रह्मणि न संभवतीत्यर्थः ।

—१५ अतिमहत्त्वादिति ।

एकः शुद्धोक्षरो नित्यः सर्वव्यापी तथा पुमान् ।

सोऽप्यंशः सर्वभूतस्य मैत्रेय परमात्मनः ॥

इति वाक्यात् । द्वितीयं दूषयन्ति— व्यापनं चेति ।

< [अणुभाष्यव्याख्या]

अं. १ पा. १ सू. ११]
मूले पृ. २६ पं. १६

अणुभाष्ये

५८

—१६ तथात्वं- स्वाधीनीकरणत्वम् । भोगशेषत्वात्- भोगाङ्गत्वात् ।
पूर्वोक्त्यादि । ब्रह्मविदाप्नोति परमित्यस्य वाक्यस्य व्याख्यारूपं सोऽनुत
इत्यादिवाक्यं तेनाऽनुत इत्यस्य तथा कामप्राप्तिरूपोर्थोऽनुपपन्नः । परप्राप्ति-
व्याख्यानप्रसङ्गे कामप्राप्तिवर्णनमसङ्गतमित्यर्थः ।

—१७ सिद्धमाहुः- तेनेति ।

—१८ अर्थस्य- परेण सह भोगरूपार्थस्य । अलौकिकः प्रयोग इति ।
छान्दस इत्यर्थः ।

—१९ तत्साधनिकामाहुः- व्यत्ययो बहुलमिति । तद्विधानात्-
व्यत्ययस्य विधानात् ।

—२० जाते इति । प्रथमाद्विवचनं चैतत् । अनुप्रत्ययश्चात्मनेपदं च
जातमित्यर्थः ।

—२१ अस्मिन्नर्थे श्रुत्यन्तरं संवादयन्ति- एवमेवेति । एवं-व्यत्ययेन ।
अस्थूलादिलक्षणं ब्रह्म न कमपि भुङ्क्ते कोपि ब्रह्म न भुङ्क्ते इत्यर्थः श्रुतेः ।

—२२ प्रत्ययमात्रेति । आस्थाने अनुप्रत्ययरूपो व्यत्ययः । मात्रपदेन
परस्मैपदव्यत्ययो नेति सूचितम् ।

—२३ अन्यथा- अयमश्रोतीति प्रयोगोऽपि व्याप्ताविति धातोरिति
स्वीकारे । तन्निषेधः- व्याप्तिनिषेधः ।

—२४ ब्रह्मविदाप्नोति परमिति वाक्ये परप्राप्तिर्भोगरूपा व्याख्यायते
चेत्परस्य सोपाधिकत्वं ब्रह्मवित्पदबोधस्य च सकामोपासकत्वमागतमिति
शङ्कते- नन्विति । एवंच व्यर्थः पूर्वोक्तविचार इति प्रश्लाशयः ।

२७-३ समादधते- मैवमिति । तदेवाभ्युक्तेत्यस्यार्थः । तत्तस्मिन्नर्थे
निर्गुणरूप एषा ऋगभिहितेति ।

—४ एवंच तच्छब्दस्य पूर्वपरामर्शकत्वात्पूर्वं निर्गुणस्य यद्वर्णनं तदेवा-
त्रापि न सगुणस्येति द्योतयन्ति- पूर्ववाक्योक्तार्थेत्यादिना ।

—५ तथा सति- ब्रह्मज्ञानानन्तरं गुणसंबन्धे स्वीकृते सति ।

—६ वेद्यस्य- अक्षरस्य । उत्तरस्य- परस्य ।

—७ साधनशेषभूतस्य- अक्षरस्य । तत्फलस्य- अक्षरज्ञानफलस्य
परस्य ।

—८ असंगततरत्वं प्रतिपादयन्ति- यस्मीति । निर्गुणाः साधकाः सगुणं
लभन्त इत्यसंगतम् ।

—१० द्वितीयमनुवदन्ति- यच्चोक्तमिति ।

—११ समादधते- तत्रापीति ।

—१५ किमायातमिति । श्रुतिविरोधाभावात्किं दूषणमायातामिति काकूक्तिः । धर्मविशिष्टस्य पुरुषस्य प्रपञ्चातीतत्वे पुरुषसूक्तमन्त्रं प्रामाण्येन दर्शयन्ति-पुरुष एवेदमिति ।

—१७ एतावान्- प्रपञ्चविशिष्टाक्षररूपः ।

—१८ अनुपपन्नमिति । प्रपञ्चाज्ज्यायस्त्वकथनेन प्रपञ्चातीतत्वं बोध्य-तेतो नानुपपत्तिरित्यर्थः ।

—१९ उत्तरदशा- वरणोत्तरभक्ततादशा ।

—२० सुस्थमिति । श्रुतिद्वयविरोधाभावेन सुस्थमित्यर्थः । ननु शाखा-भेदेन पूर्वोत्तरदशावैपरीत्यमपि संभवेदतः शाखान्तरसंमतिमाहुः- छान्दो-ग्येपीति ।

—२१ भूमस्वरूपं- पुरुषोत्तमस्वरूपम् ।

२८-१ एतच्चेति । एतच्छान्दोग्यवाक्यम् ।

—३ छान्दोग्यार्थैकवाक्यतायै प्रथमवर्णकानुसारेण पक्षान्तरमाहुः- अथवेति । ब्रह्मविदाम्प्रोति परामिति साधनग्रन्थः । तस्य विवरणं 'यो वेद निहितं गुहायां' इत्यन्तो ग्रन्थः । आनन्दस्य फलभूतस्य निवेशो मा भूत्सा-धनेतस्तन्निवेशो न कृतः ।

—७ भक्तेर्द्वारतामाहुः- तत इति ।

—११ एवमुक्तात्पर्यमुक्त्वाशादिभूतानि प्राकृतानि न किंतु विभूतिरूपा-णीति वक्तुमाभिदैविकवादं स्वीकृत्याग्रिमो ग्रन्थ इति बोधयन्ति- अथेति ।

—१३ आविर्भूत इति । भगवांस्तुमुन्प्रत्ययान्तबोधितानि सर्वाणि कार्याणि कर्तुमाविर्भूत इत्यर्थः ।

—१४ कर्तृत्वमिति । एतेनाकाशादीनां कृतत्वं न किंतु विभूति-रूपत्वमेवेति बोध्यते । भगवतोत्यन्तरङ्गत्वं विशदयन्ति- अग्र इत्यादिना ।

—१६ मयटो विकारार्थकत्वमङ्गीकृत्यानन्दमयपदेन जीवो ग्राह्य इति व्याख्यातुमर्थावादिनो मतमनूद्य दूषयन्ति- कश्चिदिति । एतानि- अन्न-मयादीनि । प्राकृतानि- प्रकृतिविकारभूतानि ।

—१८ प्रत्युत्तरयन्ति- प्रतिवक्तव्य इति । प्रतिवक्तव्यः- प्रत्युत्तरार्हः कर्तव्यः ।

२२ ननु विकारार्थे मयटः स्मरणादिमान्यन्नमयादीनि प्राकृतानि भवे-युरित्याशङ्कान् निराकुर्वन्ति-तथा चेत्यादिना ।

२९-३ तदतिरिक्तमिति । भगवाद् समर्थोऽपि जलकार्यं हस्तप्रक्षालना-
दिकं जलेनैव करोति न वन्हिना । तथैवेति । यतस्तल्लीला तथैवेत्यन्वयः ।
तल्लीला-भगवल्लीला । अयं भावः । यथा लौकिकः पुरुषः कार्यमिदमेवं
करिष्यामीति पूर्वं संकल्प्य तथैव तत्कार्यं करोति तद्वद्भगवतापि पूर्वं
संकल्प्य नीचोच्चभावसृष्टिलीला कृता । ननु भगवता कथं संकल्पितं
तदाहुः-तथा चेति । अन्नमयादिरूपैरिति । आदिपदेन प्राणमयादीनां
ग्रहणम् । एवं च ब्रह्मदृष्ट्यान्नोपासकायाहं क्षुद्रमन्नप्राप्तिरूपं फलं दास्या-
मीति भगवता सृष्टेः प्राक् संकल्पः कृत इति भावः ।

—६ तज्ज्ञानमपि तथेति । अन्नादिरूपक्षुद्रफलदमित्यर्थः । यदि सृष्टिः
समाना स्यात्तर्हि लीला न सिध्येदतस्तस्यां नीचोच्चभावः कृत इति भावः ।
एवं विभूतिज्ञानरूपं फलमुक्त्वानन्दमयस्याधिदैविकत्वं बोधयितुं पूर्वोक्तं
स्मारयन्ति-तथेति । तेनैव रूपेणेति । पक्षिरूपेणेत्यर्थः । एवं च प्रवेशार्थं
पक्षिरूपं स्वीकृतेऽप्याध्यात्मिकपुरुषात्तस्य भेदो नेत्यर्थः ।

—८ अत्रार्थे संमतिमाहुः-तदुक्तमिति ।

—९ पुरः-शरीराणि । द्विपदः-द्विपदप्राणिनः । चतुष्पदः-चतुष्पद-
प्राणिनः ।

—११ ननु भौतिकशरीराणां प्राकृतत्वात्तत्राप्राकृतस्य प्रवेशोऽनुपपन्न
इत्याशङ्क्य समादधते-प्राकृतीष्विति ।

—१२ विविधासु-द्विपाच्चतुष्पाद्रूपासु । एकविधस्येति । अन्नमय-
शरीरेन्नमयः । प्राणमयशरीरे प्राणमय इत्येकविधस्येत्यर्थः ।

—१३ गतिप्रतिबन्धकमिति । द्विपाच्चतुष्पात्त्वादिकं भौतिकशरीरसमा-
नाकारं सर्वत्र गतौ प्रतिबन्धकं तदुल्लङ्घ्येत्यर्थः । अलौकिकयेति । पक्षि-
गत्या । यत्र द्विपदां चतुष्पदां च गतिर्नास्ति तत्रापि पक्षिणां गतिः संभवत्य-
तोऽलौकिकयेति गतेर्विशेषणम् ।

—१४ तादृश इति । स पक्षी तादृशो गतिप्रतिबन्धमुल्लङ्घ्य सर्वत्रेष्टदेशै
प्रवेष्टुं समर्थ इत्यर्थः । अत एवेति । अलौकिकगत्या प्रवेशसामर्थ्याभावं
धीतयितुं द्विपदश्चतुष्पद इत्युक्तमिति भावः ।

—१५ नन्वाधिदैविकविचारः कुतो न कृत इत्यत आहुः-आधिदैविक
इति । आधिदैविक आनन्दमयः ।

—१६ एवं श्रुत्यर्थं निर्णयाधिकरणावतरणाय पूर्वपक्षमाहुः-नन्विति । एवमुक्तेरिति । यः पूर्वस्थेत्युक्तेरित्यर्थः । आनन्दमयेपि-विभूतिरूपानन्दमयेपि ।

—१९ अन्यथा-विभूतिरूपत्वानङ्गीकरि ।

—२१ सर्वश्रुतिविरुद्धमिति । यद्यानन्दमयकोशे ब्रह्मत्वं स्वीक्रियते तर्हि तद्विन्न आत्मत्वं सर्वश्रुतिविरुद्धम् । स्वान्यात्मवत्त्वमित्यस्यार्थः । स्वमानन्दमयस्तदन्यो यः कोपि पदार्थस्तत्रात्मयुक्तत्वम् । स्वभिन्ने स्वत्ववत्त्वं युक्तिविधुरमित्यर्थः ।

३०-५ सिद्धान्तिन आशयमाशङ्क्य परिहरति-नन्वित्यादिना । एवं च मायावादिबन्धमयटो विकारार्थत्वमनङ्गीकृत्यापि-अन्नमयादिवदानन्दमयस्यापि विभूतिरूपत्वं प्रायपाठान्न तु तस्य परब्रह्मत्वमिति पूर्वपक्षाशयः ।

—७ सूत्रग्रहणपूर्वकं समादधते-उच्यते इति । तत्र मानाभावं खण्डयन्ति-नहीत्यादिना मन्तव्यमित्यन्तेन । सर्वेषामिति । ईश्वरमन्तरेण सर्वेषामन्नायादीनामेक आत्मा नान्यः कश्चिद्भवितुमर्हति । यतोन्नमयाभिमानो कश्चित्पूर्वं नोपक्रान्तः किंतु जगत्कर्तैवोपक्रान्तस्तस्यैव सर्वसंबन्धित्वेन पुनः पुनरभ्यासः समाधायते तस्यैव एव शारीर आत्मेत्यादिना श्रुताविति भावः ।

—१२ ननु जगत्कर्तान्तरात्मा चैकः सर्वेषामिति सिद्धेऽप्यानन्दमयः परमात्मेत्यत्र किं मानमित्यत्राहुः-एवं सतीति । तद्वाच्येव-परब्रह्मवाच्येव ।

—१३ बाधकतर्कं निरस्यन्ति-अन्यथेति । अन्यथा-आनन्दमयस्य परब्रह्मवाचकतानङ्गीकारे । पूर्वपक्षी शङ्कते-नन्विति ।

—१४ उक्तरीत्येति । सर्वात्मत्वमन्यत्रासंभवीत्युक्तरीत्या ।

—१५ अत्रार्थं श्रुतिस्मृपट्टम्भयन्ति-अत एवेति ।

—१९ ननु यद्यपि भृगोर्ब्रह्मज्ञानार्थं प्रवृत्तिस्तथापि तादृशजिज्ञासाया आनन्दज्ञानेन निवृत्तिर्न त्वानन्दमयज्ञानेनातो नोक्तानन्दमयश्रुतिरूपपट्टम्भिकेत्यरुचेराहुः- किंचेति । ब्रह्मविदामोति परमित्यादिप्रपाठकोपक्रमादिविचारे कृत आनन्दप्रतिपादक एवायं प्रपाठको न त्वानन्दमयप्रतिपादक इति भावः ।

३१-१ भवितव्यत्वादिति । उपक्रमोपसंहारयोरैक्यनियमात् ।

—३ आनन्दमयस्य परमफलत्वाभावं वादी शङ्कते- नन्विति । न तथे-
तीति । परवस्तुनोतिक्रमणासंभवादानन्दमयः परवस्तु नेत्यर्थः । समादधते-
हन्तैवमिति । हन्तेति खेदं । उपसंक्रमशब्दस्यातिक्रमणार्थस्त्वया गृहीतः परं
सोर्थोसंगत इत्यर्थः ।

—४ श्रूयत इति । तत्र प्रमाणमाहुः- अत एवेति ।

—५ उच्यते- कार्मुकं तु परित्यज्य झषं संक्रमते रविः-इत्यादि-
वाक्येषु तथोच्यत इत्यर्थः । ननु कार्मुकं तु परित्यज्येत्यादिवाक्येषु संक्रमश-
ब्दोत्र तूपसंक्रमशब्दस्तर्हि तस्य कथं प्राप्त्यर्थकत्वमिति चेदुपोपसर्गः प्राप्त्य-
र्थविघातक इति कस्मादागतम् । ननु प्राप्तिपर्यायोयमुपसंक्रमः किमर्थमिति
चेद्देहेन स्थित्वा भोगार्थ इति गृहाण । ऋचि तथैव प्रतिगादितत्वात्तत्प्रति-
पादकग्रन्थेपि तथैव सिद्धेरावश्यकत्वात् । भेदे सत्यस्याः परममुक्तित्वं न
स्यादित्याहुः- न चेति ।

—६ अस्माल्लोकादिति । एवंच शरीरत्यागकथनादियं परममुक्तिरेव
न जीवन्मुक्तिः । तस्याः परममुक्तित्वे साधकमाहुः-अत एवेति ।

—७ उक्तवतीति । लोकवेदकालादिभयाभावः परममुक्तिं विना न
सिध्यति । एतदेव परममुक्तेर्लिङ्गमित्यर्थः । अन्यथा- परममुक्तित्वाभावे ।

—८ वदेदिति । एवंच मनोवागविषयानन्दवेदनमपि परममुक्तिरेव
लिङ्गमित्यर्थः । सिद्धमाहुः- एवं सतीति । एवं सति-आनन्दमयप्राप्तेः परम-
मुक्तित्वे सति ।

—११ विवृतमिति । यतो वाचो निवर्तन्त इति मन्त्रणेति शेषः ।

—१२ कामभोगासंभवश्चेति । देहाभावादेव हेतोः । साधकान्तर-
माहुः-अत एवेति ।

—१३ एतेन- विवरणमन्त्रोक्तफलभोगस्यालौकिकदेहं विना लौकिक-
देहद्वारा संभवाभावेन ।

—१४ आद्यविभूतिरूपमिति । अन्नमयविभूतिरूपमित्यर्थः । द्वितीयं-
प्राणमयविभूतिरूपम् । तृतीयं- मनोमयविभूतिरूपम् । सर्वेन्द्रियसंबन्धि-
त्वेनेति । मनसः सर्वेन्द्रियनियामकत्वान्मनोमयस्य सर्वेन्द्रियसंबन्धित्वम् ।

—१८ तुरीयं- विज्ञानमयविभूतिरूपम् । एतद्वृद्धिरूपान्तःकरणवृत्त्यात्मकं
भवादिति शङ्कां वारयितुमाहुः- जीवतत्वात्मकमिति । जीवस्य यत्तत्त्वं
स्वरूपसहकारियोग्यतासंपत्तिस्तदात्मकमित्यर्थः । तत्र विनिगमकमाहुः-
नश्चेति ।

—२० वाक्यैकवाक्यतयेति । उपसंक्रमणवेदनभयाभावादिप्रतिपादक-
वाक्यैर्विवरणात्मकैः सहैकवाक्यतयेत्यर्थः । वाजसनेयके पुरुषस्य पक्षिरूपेण
प्रवेशः कथितः । तैत्तिरीयके चान्नमयादीनां विभूतिरूपाणां पञ्चानां कोशानां
पक्षिरूपेण पुरः प्रवेशः कथ्यते ।

—२२ अयं चेदृशप्रवेशोऽग्रिमलीलासंपादनार्थ एवेति तच्छ्रुत्यर्थविचारे
तस्य ज्ञानं स्पष्टतया न भवेदतः पक्षिप्रवेशबोधकश्रुतिविचारं प्रतिज्ञाय
तद्विचारबीजं वक्तुं प्रथमतो विषयवाक्यमाहुः—अथेदमिति ।

—२४ तथैव पक्षिरूपेणैव । पूर्वपक्षमाहुः एवं सति चेदित्यन्तेन
ग्रन्थेन । एवं सति—अन्नमयादिषु पञ्चसु पूर्वन्नमयादिपञ्चविभूतिरूपाणां
पक्षिणां प्रवेशस्य प्राप्तये सति । एकस्यां—पञ्चानां मध्य एकस्याम् । तेषां-
विभूतिरूपपञ्चपक्षिणाम् । तथा—एकैकस्य प्रवेशः ।

३२-१ अप्रवेश इति । यथा प्राणमयादीनां चतुर्णामन्नमयादिषु प्रवेशः
संभवति । अन्तर आत्मेति श्रुतिवाक्यात्तथान्नमयस्याभ्यन्तरप्रवेशो न
संभवति तदन्तरस्याश्रवणात् । किंच द्विपात्त्वलिङ्गस्य स्थूलपूर्वैव संभवा-
त्तत्रैवान्नमयादीनां प्रवेशः संभवेन्न तु प्राणमयादीनां स्थूललिङ्गाभावा-
दित्यप्रवेश इत्यर्थः । समादधते—अत्रेदमिति ।

—२ इदंशब्दप्रयोगादिति ।

इदमस्तु संनिक्नुष्टे समीपतरवर्ति चैतदो रूपम् ।

अदसस्तु विप्रकुष्टे तदिति परोक्षे विजानीयात् ॥

इति वचनप्रामाण्यादित्यर्थः ।

—३ प्रपञ्चं—समीपस्थम् ।

—४ तत्प्राप्त्यैव—गुणातीतभगवल्लीलोपयोगिदेहप्राप्त्यैव । पूर्वमिति ।
भगवत्संयोगात्मकरसलाभादिति शेषः ।

—५ तत्तद्रूपं—अन्नमयादिपञ्चात्मकपक्षिरूपम् । तेषु तेष्विति ।
अन्नमयेन्नमयं प्राणमये प्राणमयमित्यादि ब्रह्मात्मकं पक्षिरूपं प्रविष्टं न
स्यादित्यर्थः ।

—६ ननु जीवस्य नित्यत्वेन नाशासंभवात्स लीलारसानुभवं स्वप्रकाश-
चैतन्येन करिष्यतीत्यत आहुः—जीवस्येति ।

—७ तेषां—अलौकिकशरीरघटकानां पञ्चानां कोशानाम् ।

—८ नन्वन्येषामन्यत्र प्रवेशेऽपि जीवस्य नित्यत्वान्निष्प्रयोजनत्वात्तत्रा-
नन्दमयप्रवेशोऽयोग्य इत्यत आहुः—जीवे तिष्ठति । प्रविशतीति । रसानु-

मवायेति शेषः । इतिशब्दो हेत्वर्थे । एवंच जीवेप्यानन्दमयप्रवेशः
सप्रयोजनः ।

—११ वेदाङ्ग्याभाव इति । एवंच परप्राप्तानां पूर्वगुण्यपुञ्जवतां वेदाङ्ग
वेदविहिताकरणाद्वेदानिषिद्धकरणाच्च भयं न भवतीत्यर्थः ।

—१२ पूर्वं बोधयन्ति- शरीरप्राणेत्यादि ।

—१६ एवं सर्वेषां प्रवेशं समर्थायित्वा लीलौपयिकप्रवेशार्थमप्राकृत-
विभूतिस्वरूपमाहुः-अत्रेति । अत्र-मुक्तशरीरे । भगवच्चरणेत्यादि । एतच्च-
या वै लसच्छ्रीतुलसीविमिश्रपादाब्जरेण्वभ्यधिकाम्-इत्यादि श्रीमद्भागवत-
प्रथमस्कन्धश्लोकसुबोधिनीटीकायां प्रसिद्धम् ।

—१७ तदेवाहुः- ब्रह्मशरीरत्वमिति । प्रवेशं विभजन्ते- तत्रेति । अन्न-
मयतत्प्रवेशेनेति । अन्नमयं यत्तद्ब्रह्म तत्प्रवेशेनेत्यर्थः ।

—१८ तथा- लीलानुभवयोग्यम् ।

—२१ विशेषतो वक्तुमशक्यमिति । मनोवागविषयत्वादित्यर्थः । एवं
च तस्यैष एवेत्यत्र शब्द एव पूर्वतुल्यो नार्थः । अत्राभेदषष्ठीस्वीकारात् । एवं
चायमर्थः । यः पूर्वस्य शरीर आत्मा जगत्कर्तृत्वेनोपक्रमे परपदार्थ उक्त-
स्तदभिन्न एषः । एवमभेदषष्ठीस्वीकारे गमकं तु अग्रे तदन्तरस्यात्मन उक्त्य-
भाव एव ।

—२२ आनन्दमयस्य पक्षित्वोक्तिप्रयोजनमाहुः-शरीरेति ।

—२३ एवं सतीति । हेमत्वमिवेति । संबन्धमात्रे दृष्टान्तः । न
तु प्रवेशे ।

३३-१ आश्रयाणाम् । अन्नमयादीनाम् । तत्तदात्मकत्वमिति । अन्न-
मयादिब्रह्मशरीरत्वमित्यर्थः । यथा स्पर्शमणिसंघर्षे सति जायमानं सुवर्ण-
पात्रं पूर्वपात्रसदृशाकारमेव जायते तद्वदन्नमयादिशरीरमपि ब्रह्मरूपं भव-
त्यानन्दमयप्रवेशेनेति भावः । एवमनेन ग्रन्थेन वास्तवं पक्षिरूपमादृत्य श्रुत्य-
न्तरानुसारेण प्रकृतश्रुत्यर्थो निर्णीतः ।

—२ अधुना स्वाभिमतपरोक्षवादेन श्रुत्यर्थमाहुः- वस्तुतस्त्विति ।
परोक्षवादे प्रमाणं- परोक्षप्रिया इव हि देवाः प्रत्यक्षद्विषः- इति श्रुतिः ।

वेदास्त्रिकाण्डविषया ब्रह्मात्मविषया इमे ।

परोक्षवादा ऋषयः परोक्षं च मम प्रियम् ॥

इति श्रीमद्भागवतैकादशस्कन्धीयवचनं च । तदेवोपपादयन्ति-
तथाहीति ।

—१२ प्रियस्येति । प्रियस्वरूपस्येत्यर्थः । तेन तस्य प्रियमेवेति श्रुतौ नपुंसकलिङ्गमुपपन्नम् । प्रधानाङ्गत्वमुच्यत इति । कल्पनयोपदिश्यत इत्यर्थः । कल्पनोपदेशस्यार्थं प्रकारः । अत्र प्रकाशः । आनन्दमयानुभवे निरुपधिप्रीतिरेव मुख्यः । भक्त्याहमेकया ग्राह्य इति वचनेन तस्या एवानुभवजनकत्वात् । नान्यत्साधनमिति ज्ञापनाय प्रियस्य प्रीतिविषयस्थानन्दस्वरूपस्य प्रधानाङ्गत्वं शिरस्त्वमुच्यते । शिरसाभिज्ञायते सोयमिति । तथा निरुपधिप्रीत्या भगवानिति शिरःशब्दे तत्सिद्धिनिबन्धना, गौणी । यथा पक्षाभ्यामुड्डीयाभीष्टदेशं प्राप्नोति पक्षी तथा भक्तोपि दर्शनस्पर्शजनिताभ्यां भावाभ्यां भगवन्तं प्राप्नोति । एवं पक्षयोरपि गौणी लक्षणा स्थायिभावस्येत्यादि । अनेनात्मशब्दे गौणी लक्षणा । परप्राप्तीत्यादिना पुच्छशब्दे पूर्वेषामानन्दानां प्रशंसानिबन्धना सा गौणी लक्षणा । एवं सर्वेष्ववयवेषु परोक्षवादो बोध्यः । एवं स्वर्णधर्मानुवाके ब्रह्मणा ज्ञातं परप्रकाशकमानन्दरूपं परमेश्वरस्य स्वरूपं परोक्षवादेन बोध्यते ।

—१५ स्थायिभावस्य-आनन्दस्य । एकरूपत्वात्-सर्वदा विद्यमानत्वात् ।

—१६ ततः-स्थायिभावनः । विभावादिभिरिति । आदिपदेनानुभावसंचारिभावौ ग्राह्यौ ।

—१७ ब्रह्म पुच्छं प्रतिष्ठेति वाक्यस्य तात्पर्यमाहुः-परप्राप्तीति । पूर्व-ब्रह्मप्राप्तेः पूर्वम् । गणितानन्द इत्यस्य भातीत्यनेनान्वयः ।

—१८ इष्टगतावसाधनत्वेनेति । यथा पक्षयोरिष्टदेशप्राप्तौ साधनत्वं तथा पुच्छस्य नास्तीत्यर्थः । स्वरूपत इति । अयमक्षरानन्दो गणितानन्दः स च पुरुषोत्तमानन्द इति स्वरूपत इत्यर्थः ।

—१९ पृष्ठभागादपीति । मोदप्रमोदौ पक्षरूपौ तयोः पृष्ठे स्थितिः । अक्षरस्य तु ततोपि दूरस्थितिः पुच्छरूपत्वात् ।

—२० इममर्थमसन्नेव स भवतीति श्लोकव्याख्यया द्रढयन्ति-एवं सतीति ।

—२१ असंभावनोति । भक्तो ब्रह्मणा सह क्रीडतीत्युक्ते स्वतन्त्रस्य जगत्कर्तुर्भक्तेन सह क्रीडायामस्वातन्त्र्यमुत्पद्येत ततोऽन्योऽयं कश्चिदित्यसंभावेनेत्यर्थः । विपरीतभावेनेति । ब्रह्म क्रीडतीति ब्रह्मपदोपादानाद्ब्रह्मैव क्रीडति परं सहभाववचनात्स्वयं साक्षादानन्दमयविग्रहेण न क्रीडत्यपि त्वन्यरूपेण । भक्तस्य तु तथानन्दाभास इति विपरीतभावेनेत्यर्थः ।

—२२ उक्तमिति । भावनाद्वयनिवारकं वाक्यद्वयमित्यर्थः ।

—२४ अवददिति । श्रुतिरिति शेषः ।

३४-४ अतः परमपि वेदान्तार्थविचारे परोक्षवाद एवादृत्य इति स्वकारिकायाहुः—एवमिति । विचारचातुर्यवद्भिः—विचारे यच्चातुर्यं परोक्षवादेन ज्ञानं तद्युक्तैः ।

—५ आनन्दसंदोहाय—संपूर्णानन्दावामये । अवधार्यत इति । एवं च सतामवधारणमनुसृत्यान्तरपि तथैवार्थो निश्चेय इति तात्पर्यम् । एवं चानेन वर्णकेनानन्दमयस्य ब्रह्मरूपत्वं ज्ञेयकोटिनिवेशे तदनिवेशे वा निर्बाधमिति संसिद्धम् ।

सूत्रार्थः—आनन्दमयः परमात्मा । पुनः पुनः कीर्तिनरूपादभ्यासादिति ॥ ११ ॥

विकारशब्दान्नेति चेन्न प्राचुर्यात् १।१।१२

—६ इतः परमाग्निं सूत्रमवतारयन्ति—नन्विति । विकाराधिकारविहितत्वादिति । मयद्वैतयोर्भाषायामक्षयाच्छादनयोः (पा. सू. ४।३।१४३) इति सूत्रेण लोके मयटो विकारार्थे बोधनादित्यर्थः । एवमाशङ्क्य सूत्रेणैव समाधीयते ।

—९ अनेन—विकारवाचकमयटो निराकरणेन । पूर्वसूत्रार्थः—आनन्दमयो ब्रह्मेत्येवंरूपः । सूत्रार्थं द्योतयितुं विकारशब्दादिति पदं विगृह्णन्ति—विकारवाचीत्यादि ।

—१० तच्छब्दवाच्यं—आनन्दमयशब्दवाच्यम् ।

—११ समादधते—नेत्यादि । प्राचुर्यादिति । एतत्प्रथमान्तं न तु पञ्चम्यन्तमिति बोधयितुं विगृह्णन्ति—प्राचुर्यमततीति । आनन्दमयशब्दः प्राचुर्यमतति । एवं च प्राचुर्यबोधकमयटूप्रत्ययान्तोऽयमानन्दमयशब्दः ।

—१२ मयटः प्राचुर्यार्थत्वे प्रमाणमाहुः—तथा चेति । तत्प्रकृतेत्यादि—सूत्रार्थमाहुः—प्राचुर्येणेत्यादिना । अयं भावः । अस्य सूत्रस्यार्थः कैश्चिद्विन्न एवाङ्गीकृतः स चासंगत इति द्योतयितुं तत्प्रकृतं तेन प्रकृतं तेन प्राचुर्येण प्रकृतं प्रस्तुतं, उच्यत इति वचनम् । एवं च प्राचुर्येण प्रस्तुतस्य वचने मयाङेत्यर्थः कृतः ।

—१५ प्राचुर्येण यत्र प्रस्तुतं तद्वाक्यनिर्देशं करोति । को ह्येवान्यादित्यादि ।

—१६ पूर्वापेक्षयेति । अन्नमयादिचतुष्टयापेक्षया । ननु प्राचुर्येण प्रकृत्यर्थे विहितो मयट् प्राचुर्यार्थबोधकः कथमित्याशङ्कयामाहुः—एकदेश-निर्देशेनेति ।

—१७ भीमसेनैकदेशभूतं भीमपदं सत्यभामैकदेशभूतं सत्येतिपदं भीम-सेनसत्यभामार्थबोधकं तद्वदत्रैकदेशनिर्देशोर्थबोधक इति वक्तुमशक्यम् । यतो नाम्नामेकदेशो विशिष्टार्थबोधकः । आनन्दमयमित्यत्र तु प्रत्ययो न नामैकदेशस्तेनैकदेशस्य वाचकत्वं स्वार्थवृत्त्या न स्यादत आहुः—तदर्थलक्षणयेति । लक्षणाकल्पनापेक्षया वरं पञ्चम्यन्तत्वस्वीकार एवं मन-सिकृत्य पक्षान्तरमाहुः—प्राचुर्येणेत्यादि ।

—१८ आनन्दमयशब्दे विकारार्थं मयट् न संभवतीत्यत्र प्रमाणमाहुः—छन्दसीति । ब्रचश्छन्दसि (पा. सू. ४।३।१५०) इति सूत्रे ब्रजग्रहणाद्ब्रह्मच आनन्दशब्दाद्विकारार्थकमयटोसंभवादित्यर्थः ।

—१९ अर्थनिर्णायकमिति । उक्तसूत्राद्ब्रह्मच आनन्दशब्दाज्जायमानो मयट् न विकारार्थबोधकोपितु प्राचुर्यार्थबोधक इति निर्णायकमित्यर्थः ।

—२१ कथमवोचदिति । विज्ञानमयानन्दमयशब्दौ वैदिकौ पश्यन् पाणिनिर्ब्रचश्छन्दसीति सूत्रं न प्रणयेदित्यर्थः ।

—२२ शाङ्करमतमधिक्षिपन्ति—अत्र केचिदिति । अत्र—आनन्दमय-शब्दस्थमयट्प्रत्यये । सर्वविप्लववादिनः—सर्वं मायिकं न तु परमार्थभूतं विवर्तवादेन भासमानत्वादिति वादिनः । श्रुतिसूत्रादीनामिति । विषय-वाक्यघटिता आकरश्रुतयः । सूत्राणि—तन्निर्णायकानि व्याससूत्राणि मयाङ्घ्रि-धायकानि व्याकरणसूत्राणि च । आदिपदेन उक्त्यादीनां ग्रहणम् ।

—२३ तत्-विकारार्थत्वकथनम् । नवमावतारकार्यमिति । नवमा-वतारस्य बुद्धस्य कार्यं वेददूषणरूपम् ।

—२४ अवोचामेति । मयटः प्राचुर्यरूपोर्थो व्याकरणस्मृतिसिद्धोस्मा-भिरुक्त इत्यर्थः ।

सूत्रार्थः—विकारवाचिमयट्प्रत्ययान्तत्वादानन्दमयो ब्रह्म नेति चेन्न । आनन्दमयशब्दस्य प्राचुर्यवाचकमयट्प्रत्ययान्तत्वस्वीकारादिति ॥ १२ ॥

तद्धेतुव्यपदेशाच्च १।१।१३

३५-१ सूत्रमवतारयन्ति—शब्दबलेत्यादि । तामिन्द्रो मध्यतोपरोध्य व्याकरोदिति तैत्तिरीयश्रुत्या—सुखं व्याकरणं स्मृतमिति शिक्षास्मृत्या च व्याकरणरूपः शब्दोर्थनिर्णायक इति तत्सहायको विचारः प्रथमः कृतः ।

अ. १ पा. १ सू. १३]
मूले पृ. ३५ पं. १

अणुभाष्ये

६८

अधुना शब्दापेक्षयार्थस्य बलीयस्त्वाच्छब्दशेषित्वाच्च तद्विचारोनेन सूत्रेण प्रस्तूयत इत्यर्थः ।

—५ व्यपदेशवाक्यमाहुः—एष होवेति ।

—७ कारणत्वात्—पूर्वोक्तसकलानन्दकारणत्वात् । अन्यथा—अस्य पूर्वा-
नन्दान्प्रत्यहेतुत्वे ।

—८ तद्वाक्यं—एतस्यैवानन्दस्यान्यानि भूतानि मात्रासुपजीवन्तीति
वाक्यम् । समुच्चयं—शब्दार्थोभयद्वारा विकारित्वसमुच्चयम् ।

—९ मध्ये— अधिकरणमध्ये । इत्याहेत्यत्र कर्तृपदं चकार इति ।

सूत्रार्थः—तस्य सर्वस्य विकारभूतस्यानन्दस्यायमेव हेतुरिति श्रुतौ
कथनादिति ॥ १३ ॥

मान्त्रवार्णिकमेव च गम्यते १।१।१४

—१० सूत्रान्तरमवतारयन्ति—नन्विति । सूत्रत्रयेण—पूर्वसूत्रत्रयेण । एवं-
आनन्दमयस्य परब्रह्मत्वम् । उपासनापरत्वेनापीति । आनन्दमयस्य फल-
बास्वीकारेणोपासनार्थकत्वकथनेनापीत्यर्थः । एवं प्रकरणबलं सूचितम् ।

—११ लिङ्गबलमाहुः—पक्षपुच्छादित्वेनेति । उक्तत्वाच्चेति । मोदप्रमो-
दादीनां लिङ्गानां पक्षपुच्छादित्वेनोपासनार्थमुक्तत्वाच्चेत्यर्थः ।

—१२ साधितमिति । आनन्दमयपदमिति शेषः । न ब्रह्मपरमिति
पाठः । ब्रह्मपरत्वमिति पाठेर्हतीति पदं नुटितं बोध्यम् ।

—१५ मन्त्रमाहुः—सत्यं ज्ञानमिति ।

—१७ अभिधया वृत्त्येत्यनेन लक्षणाव्युदासः । अभिधावृत्तिमेवोपपाद-
यन्ति—तदुपपादनग्रन्थ इति । सर्वास्मिन् प्रपाठक इत्यर्थः ।

—१८ तत्रोपपत्तिमाहुः—तत्रेति । ननु संदिग्धं व्याख्यायते । ब्रह्मणः फल-
त्वांशे संदेहाभावात्कथं व्याख्यानमित्यत आहुः—उपपादनीयमिति ।

—१९ सांदिग्यत्वं स्फुटयन्ति—तत्रेत्यादिना । ननु सर्वज्ञब्रह्मणि कस्मि-
न्शे संदेहस्तदाहुः—तस्य हीति ।

—२० वाक्ये— मन्त्रे । एवंच ब्रह्मविदाम्प्रोति परमिति ब्राह्मणवाक्ये
द्वितीयया परस्य फलत्वं बोध्यते । सांश्रुते सर्वान् कामान् सह ब्रह्मणा विप-
श्चितेति व्याख्यानग्रन्थे द्वितीयया कामानां फलत्वं बोध्यते ब्रह्मणस्तु ब्रह्मणा
सहेति तृतीययानिर्देशः । तथा च—सहयुक्तेप्रधाने (पा. सू. २।३।१९) इति सूत्रा-
ब्रह्मणो गौणत्वम् । एवंच तस्य फलत्वांशे संदेह इत्यर्थः । तस्य हि फल-

त्वमित्यत्र हिंशब्द एवार्थकः । तस्यैव ब्रह्मण एव फलत्वमित्यर्थः । तर्हि कथं तस्य फलत्वमुपपाद्यत इत्याहुः— फलं त्विति । सर्वैरिति । प्रकारैरित्यर्थः । प्रकाराश्च—अभ्याससर्वान्तरत्वसर्वाधिकत्वादयो बोध्यास्तेषामेवोपलक्षणमभ्यासादिति । ननु प्रचुरानन्दरूपेण फलत्वमभीष्टं स्याच्चेत्तर्ह्यमूर्तस्यैव तत्तथोक्तं स्यात्किमिति शिरःपाण्यादिकल्पना ।

—२१ एवंच शिरःपाण्यादिकल्पनयोपासनार्थत्वं भवेदत आहुः—शिरःपाण्यादीति । ननु कथं शिरःपाण्यादेः स्तुतित्वं तदाहुः—पुरुषविधत्वायेति । सर्वेषामन्नमयादीनां पुरुषविधत्वाय पुरुषाकारत्वायेत्यर्थः । अयमर्थः । यद्यात्मा स्वयं पुरुषविधो न स्यात्तर्हि तदुपरितना आनन्दमयान्ताः केपि पुरुषाकारा न भवेयुः । इदं च—तस्य पुरुषविधतामन्वयं पुरुषविधः—इति श्रुतिवाक्याज्ज्ञायते । आनन्दमयस्य पुरुषाकारतामनु सर्वे पुरुषाकारा भवन्तीत्यत्र लौकिकयुक्तिमाहुः—लोके हीति । अन्तर्भूतमिति । मूषानिषिक्तप्रतिमादावन्तर्भूतस्य तदाकारता लोके दृष्टा । अत्र श्रुतौ तु तस्माद्वा एतस्मादन्नमयादन्योन्तर आत्मा प्राणमय इत्यादिना प्राणमयस्य पुरुषविधतामुक्त्वा तेन पूर्णत्वमन्नमयस्योक्तं लोकवद्बोध्यम् ।

—२३ नन्वेवमपि स्तुतिः कथं सिध्यतीत्यत आहुः—जीवोत्रेति । अत्र शास्त्रप्रवृत्तौ । मुख्यः—फलभोगकर्तृत्वेन मुख्यः । व्यपदेशादिति । सोऽनुते सर्वान् कामान् सहेति श्रुतौ स इत्यनेन जीवस्यैव कर्तृत्वेन व्यपदेशात् । स च—जीवश्च । वस्तुतो हंसरूप इति । द्वा सुपर्णा सयुजा सखाया इति श्रुतावुभयोर्जीवेशयोर्हंसरूपत्वेन निर्देशाद्वास्तविकं जीवस्य हंसरूपत्वमित्यर्थः ।

—२४ ननु तथापि जीवस्य शास्त्रप्रवृत्तौ मुख्यता कथमित्याहुः—पुरुषाधिकारकमिति । शास्त्रप्रवृत्तिर्जीवस्य ब्रह्मज्ञानार्थं तच्च ज्ञानं तस्य पुरुषाकारत्वे संभवेद्यतः शास्त्रफलमुपदेशस्तत्र च पुरुषस्यैवाधिकारः । अतो जीवस्य हंसाकारत्वेपि पुरुषाकारत्वं ततो ज्ञानसंपत्तिरित्यर्थः । एवंच ब्रह्मणा सह तस्य सर्वकामोपभोगकर्तृत्वं संपद्यते तेन च जीवस्य मुख्यत्वमित्यर्थः । तेन—तस्मात् । तदाकारः—हंसाकारः । एवंच जीवः पुरुषशरीरं हंसाकारः सन्नखिलफलभाग् भवतीत्यर्थः ।

—२५ पुरुषं—परमात्मानम् । अनुवर्णयतीति । श्रुतिरिति शेषः । एवं च परमात्मा हंसरूपे जीवे प्रविशति हंसाकारः सन् । समतां विना फलानुभवासंभवात् । ततश्च पुरुषवेष्टनेन जीवस्यापि पुरुषाकारत्वं तेन च सर्वफलभोक्तृत्वं सिध्यति । परमात्मा हंसाकारेण हंसाकारं जविमाखिल फल-

मनुभावयतीत्यर्थः । एवंच लोके सामान्यजनस्योपयोगार्थं राज्ञा कस्मिं-
श्चिद्वापारे कृते यथा तस्य स्तुतिरेवं परमात्मातिमहानपि जीवस्य फलभो-
गार्थमेवं करोतीति भगवतः स्तुतिरेषेत्यर्थः । नन्वेवं चेज्जीवार्थमानन्दमयस्यै-
वैकस्य पुरुषविधत्वमस्तु किमिति पञ्चानामत आहुः-पञ्चस्वपीति । पञ्चसु
फलरूपासु विभूतिष्वित्यर्थः ।

३६-१ एक एवेति । फलभोक्ता जीव एक एवेत्यर्थः । एवंच ब्रह्म-
ज्ञानिजीवः पञ्चकोशेभ्य उत्क्रम्य क्रमेण फलरूपविभूतिषु पञ्चसु भोगार्थं
प्रविश्यान्त आनन्दरूपो भवतीत्ययमर्थः प्रपाठकेनानेन वर्ण्यते । ततश्च
मान्त्रवर्णिक आनन्द एवेति सिद्धं भवति । अत एव श्रीमद्भागवतेपि-आन-
न्दमानन्दमयावसाने-इत्युक्तम् । भक्तजीवाविषये त्वेवं- बहिश्चेत्प्रकटः
स्वात्मा वह्निवत्प्रविशेद्यदीत्युक्तेः प्राकट्योस्मिन्देह एव सर्वविभूतीनां भोगः
प्राकट्यं नो चेदेतच्छरीरत्यागानन्तरमलौकिकदेहप्राप्त्या क्रमेण सर्वोपभो-
गानन्तरमानन्दमयो भवतीति ज्ञेयम् । विस्तरस्तु श्रीपुरुषोत्तमकृतप्रकाशादव-
गन्तव्यः । ननु यथा प्राणमयादीनां चतुर्णां व्याख्याने तस्यैव एव शारीर
आत्मेत्युच्यत एवमन्नमये कुतो नोक्तमत आहुः- तत्रेति । एवं चान्नमय-
कोशे स्वयं प्रत्यक्षत्वाद्विभूतावापि तस्य तथैव प्रत्यक्षत्वमिति भावः । ततश्च
योन्नमयः प्रत्यक्षसिद्धः स भोक्ता जीवः सर्वत्रास्तीति सर्वत्र यः पूर्वस्येति
वाक्येनोच्यते ।

—२ इतः परं पञ्चावयवत्वं विचारयन्ति-द्वितीयादीति । प्रथमोक्तं-
अन्नमय उक्तं पञ्चावयवत्वम् । यद्यपि तत्र तत्र पञ्चावयवा भिन्नास्तथापि
पञ्चावयवत्वरूपसाम्यलिङ्गादतिदेश इत्यर्थः । अतिदेशमेव विवृण्वन्ति-
तत्रेति । तत्र-पञ्चसु फलरूपविभूतिषु । प्रदर्शयन्निवेति । वदतीति शेषः ।
यः पूर्वस्येति वेदभागो हस्तेन प्रदर्शयन्निव वदतीत्यर्थः । एवंच फलरूपे
विभूतिभूतेन्नमय एत एवावयवा बोध्याः ।

—३ प्राणमये विशेषमाहुः- तदन्तर इति ।

—४ प्राणव्यानोदानानां शिरोदक्षिणोत्तरपक्षभूतानां कार्यमाहुः- बले-
त्यादि । तत्र यथासंख्यं ज्ञेयम् । बलं प्राणस्य कार्यम् । भोजनं व्यानस्य ।
विसर्ग उदानस्य । तस्येति । तस्य- प्राणमयकोशस्य संचारो हृदये । तस्य
विभूतेस्तु संचार आकाशे । परिनिष्ठित इति । स आकाशस्तु देहे स्थितः ।
अयं विभूतिरूपस्तु सर्वस्यां पृथिव्यां स्थित इत्यर्थः ।

—५ बाह्याभ्यन्तरभेदेन द्वयमिति । अन्नमयेन बाह्यो लौकिक-
व्यवहारः । प्राणमयेनान्तरो यो लौकिकव्यवहारस्तत्स्थित्यर्थमन्नमयप्राण-

मयेति विश्रुतिद्वयमित्यर्थः । लौकिकव्यवहारोपयोगिकोऽद्वयनिरूपणानन्तरं वैदिकव्यवहारोपयोगिकोऽद्वयनिरूपणमित्याहुः—तदन्विति । एवं चाद्यकोऽद्वयेन शरीरपाटवे सति वैदिकव्यवहारप्रवृत्तिरित्यर्थः ।

—६ आदेशः—वेदत्रयी । कर्मचोदनेति । चोदना—विधिवाक्यम् ।

—७ सशेषाणीति । अर्थवादसहितानि—अतिदिष्टवाक्यसहितानि—इत्यर्थः । तेषामात्मत्वं प्रवर्तकत्वेन प्राधान्यात् । अथर्वाङ्गिसे—अथर्ववेदे । अथर्ववेदे पुच्छत्वं साधयन्ति—ब्रह्मकर्मत्वादिति । अथर्ववेदो हि कृताकृता-वेक्षणरूपब्रह्मकर्म यत्तद्वारा शान्तिकपौष्टिककर्मभिर्यागोपयुक्तविंशति-रक्षणसंपादनेन यागोपयोगी भवत्यतः पुच्छत्वम् । तथा च वेदचतुष्टयात्मकोऽयं मनोमयो विश्रुतिरूपो नानावृत्तिकान्मनोमयकोऽशाद्भिन्न एवेति-भावः । स एव जीवो विवरप्रसूतिः—इत्यादिना श्रीमद्भागवतयेमेव स्पष्टतयोक्तः । अतः परं नानाविधयागसाध्यं पारलौकिकफलोपयोगिनं चतुर्थमाहुः । तदन्विति ।

—८ विज्ञानमय इति । प्राचुर्ये मयट् । विज्ञानप्रचुर इत्यर्थः । तृतीयाध्याय इति । रंहत्यधिकरण इत्यर्थः ।

—९ यथोक्तकर्तृत्वादिति । अन्नमयाद्युपासनाकर्तृत्वादित्यर्थः । एतेनोपासनाकथनस्य प्रयोजनमपि ज्ञापितम् । एवं च श्रद्धाद्योर्थाः पूर्वसिद्धास्तैरेवैतदवयवाः पूर्णाः । ततश्च जीवस्य क्रमिको भोगः । एतेन संशयादिनानावृत्तिकाद्विज्ञानमयकोऽशादस्य भिन्नत्वं दर्शितम् । एवं चैतत्सिद्धम् । अन्नब्रह्मोपासनया सर्वान्नप्राप्त्या लौकिको बाह्यो भोगः संप्रयते ततः प्राणमयोपासने सर्वायुःप्राप्तिरूप आन्तरो भोगः संप्रयते ततो मनोमयोपासने ब्रह्मानन्दज्ञानाद्भयाभावे सति वैदिको भोगः संप्रयते । ततः परं प्रमादराहित्ये सति पापनाशकसर्वकामाप्तिरूपो भोगः संप्रयते ।

—१० अन्यावयवस्वरूपमाहुः—ऋतसत्याविति । प्रमीयमाणो ज्ञायमानः । अनुष्ठीयमानः क्रियमाणश्च ।

—११ तादृशस्येति । श्रद्धाहोमेन पूर्वजन्मानि निष्कामयज्ञकर्तृज्ञानरहितस्य पुरुषस्य श्रद्धादिक्रमेण महर्लोकं प्राप्तस्येत्यर्थः । ततः—महर्लोकात् । एतादृशस्य ज्ञानप्राप्त्या मुख्यं फलमिति बोधयन्ति—ततोपीति ।

—१४ साधनरूपत्वादिति । ज्ञेयत्वेन साधनाङ्गतया साधनरूपत्वमित्यर्थः । एवं चानन्दरूपो भगवानन्नमयादिपञ्चविभूतिरूपो भूत्वा जीवमनुप्रविष्टः पुरुषविध एव लौकिकशरीर आनन्दमयादारभ्यान्नमयान्त-

कोशान्मूषानिषिक्तप्रतिमान्यायेन प्रतिशरीरं संपादयति । तत्र ते ये विभूतिरूपा लोके हीत्यादिना वर्णयतीत्यन्तेन संक्षेपेणोक्तास्त एव पञ्चस्त्रित्यादिना विस्तरेणोक्ताः । तत्र ब्रह्मज्ञानी भक्तो वा जीवः परप्राप्त्यनन्तरं सर्वान् कामान् भुङ्क्त इत्यत्र कथितो भोगो विभूतीनामेव । परं वस्तु विपश्चिदानन्दमय एवेति द्विम् । उपनिषदि पञ्चविभूत्यनन्तरमुक्तानां चतुर्णां श्लोकानां मध्ये ।

—१५ प्रथः द्वयोः श्लोकयोः प्रयोजनमाहुः—श्लोकौ त्विति ।

—१६ ततः परश्लोकयोः प्रयोजनमाहुः—अपरौ त्विति । भीषास्मादित्यादिना वाग्गोचरस्य माहात्म्यं द्योतयति यतो वाच इत्यादिना वाग्गोचरस्य माहात्म्यं द्योतयतीत्याहुः—वाग्गोचरेत्यादि ।

—१७ अवान्तरानन्दाः—गणितानन्दाः । तदुत्कर्षत्वेति । अगणितानन्दोत्कर्षेत्यर्थः । उपसंहरन्ति—तस्मादिति ।

—१८ मान्त्रवर्णिकमेवेति । आनन्दमयमेवेत्यर्थः । तथोक्तं श्रीमद्भागवते वेदस्तुतौ—पुरुषविधोन्वयोत्र चरम इति । चरमः—आनन्दमयः ।

—१९ चकारः—सौत्रचकारः ।

सूत्रार्थः—आनन्दमयं मान्त्रवर्णिकमेव मन्त्रेभिधया वृत्त्या कथितमेव ज्ञायत इति ॥ १४ ॥

नेतरोनुपपत्तेः १।१।१५

—२१ सूत्रान्तरमवतारयन्ति—निषेधमुखेनेति । सुदृढत्वायेति । स्थूणा-निखननन्यायेनेत्यर्थः ।

—२२ आकूतं—अभिप्रायः । आनन्दमयेऽपि तस्यैव एव शरीर आत्मेति वचनादिति भावः ।

—२३ सोऽश्नुत इति मान्त्रवर्णिकविरोधं परिहरन्ति—स ब्रह्मविदिति । ब्रह्मवित्सर्वान् कामानश्नुते विपश्चिता ब्रह्मणा सहानन्दमयो भवतीत्यर्थ-करणे पूर्वोक्तमान्त्रवर्णिकविरोधाभावः । एवं च यथा जीवस्य स्वर्गसुखं फल-भूतमेवं मुक्तावस्थालौकिकं रूपमपि फलभूतमित्यर्थः ।

३७-१ तथा सति—जीवस्यानन्दमयत्वे सति ।

—२ निरूपणमिति । ब्रह्मणो निरूपणमित्यर्थः । जीवस्यानन्दमयत्वे तस्माद्वा एतस्मादात्मन आकाशः संभूतः—इति माहात्म्यं जीवे गच्छेदिति ब्रह्ममाहात्म्यश्रुत्यनुपपत्तिरिति भावः । उपसंहरन्ति—अत इति ।

सूत्रार्थः—इतरो जीव आनन्दमयो न । अत्यलौकिकमाहात्म्यवत्त्वस्य ब्रह्मणि निरूपणानुपपत्तेरिति ॥ १५ ॥

भेदव्यपदेशाच्चान्यः १।१।१६

—५ सूत्रान्तरमवतारयन्ति—इत इति ।

—६ दण्डी पुरुष इत्यत्र यथा दण्डपुरुषयोर्भेद एवमानन्दीत्यत्रानन्दतद्व-
तोर्भेद इत्यपि कारणं जीवस्यानन्दमयत्वाभाव इति द्योतयितुमाहुः—आनन्दो-
स्यास्तीति ।

—७ सूत्रस्थचकारप्रयोजनमाहुः—चकारादिति ।

—८ नानन्दमय इति । कस्यामप्यवस्थायामिति शेषः ।

सूत्रार्थः—रसं ह्येवायं लब्धवानन्दीभवति—इति श्रुतौ प्राप्यप्रापकभेद-
कथनादपि जीव आनन्दमयो नेति ॥ १६ ॥

कामाच्च नानुमानापेक्षा १।१।१७

—९ सूत्रद्वयमवतारयन्ति—तर्हि जड इति । जडो द्विविधः कार्यरूपः
कारणरूपश्च । आनन्दस्यान्तरत्वात्कार्यरूपो जडो न संभवतीति समादधते—
स स्वमत इत्यादिना । सर्वत्र स्वमतशब्देन वैदिकमेव मतं ग्राह्यम् ।

—१२ ननु वैदिकमते तदभावेऽपि सांख्योक्तं तत्कुतो नाङ्गीक्रियते तन्निवार-
यन्ति सूत्रेणैव—कामाच्चेति ।

—१३ अथैतदिति । तस्य प्रियमेव शिरः—इत्यवयववाक्यान्यथानुपपत्त्या-
तथा च मुख्य आत्मपदार्थो गृहीतश्चेत्तत्रावयवा न संभवेयुरतो गौणं तं
स्वीकृत्यानन्दस्य सुखात्मकत्वेन सत्त्वधर्मत्वात्सत्त्वपरिणामरूपा कार्यरूपा
सा प्रकृतिः कल्प्येत ।

—१४ सा कल्पना—तथा कल्पना ।

—१६ सौत्रचकारप्रयोजनमाहुः—चकारादिति । तपो विचारः सोपि
चेतनधर्मः ।

—१८ न तिष्ठतीति । अर्थावबोधक्षमं वाक्यमनुमितिपर्यन्तं स्वार्थाव-
बोधमकृत्वा न तिष्ठतीत्यर्थः । अयमर्थः । आनन्दमयपदवाच्यं जडप्रकृति-
रूपसत्त्वपरिणामाभेदः प्रियावयवत्वात् यथा लौकिकसुखमेवमनुमानं कर्त-
व्यम् । एवमनुमानोपयोगि व्याप्तिज्ञानं जायते तावत्पर्यन्तं वाक्यश्रवणेनैवान-
न्दचैतन्यविषयकशाब्दबोधो भवेत् ।

सूत्रार्थः—प्रकृतिकल्पना नोपपद्यते । सोकामयतेति कामात् । कामो हि चेतनधर्मस्तेन चेतनस्यैव कामनास्वीकारेण वाक्यार्थस्यावसितत्वात्—आनन्दमयवाच्या, सत्त्वपरिणामा प्रकृतिः, आनन्दविकारत्वालौकिकसुखवत् इत्यनुमितिपर्यन्तं श्रुतिवाक्यार्थो न तिष्ठतीति ॥ १७ ॥

अस्मिन्नस्य च तद्योगं शास्ति १।१।१८

—२१ तेन रूपेण—आनन्दमयरूपेण ।

३८-१ अस्याप्यर्थ इति । आनन्दमय एव सन्नानन्दमयं प्रविशतीत्यर्थः ।

—३ शाङ्करमतं दूषयन्ति—ये पुनरिति । अयंार्थः । प्रायपाठविरोधाधा-
पत्तिभिरानन्दमयपदस्य ब्रह्मपरत्वानङ्गीकारेण—इदं त्विह वक्तव्यं—इत्यादिना
शाङ्करभाष्येधिकरणभङ्गः कृतः । अज्ञानमेव—श्रुत्यर्थाज्ञानमेव ।

—४ वक्तव्यमिति । उत्तरं वक्तव्यमित्यर्थः । एतदुत्तरं नोक्तं तेन श्रुत्य-
र्थाज्ञानमित्यर्थः । ब्रह्म आनन्दमयपदवाच्यं नेति चेत्तदतिरिक्तं जीवजडात्मकं
वस्तुद्वयं संभवति तत्र जीवो नानन्दमयपदवाच्य इति दूषयन्ति—न तावज्जीव
इति । तस्येति । तस्येत्यस्य व्यवहितेनानन्दमयस्येत्यनेन संबन्धः । एवंच
ब्रह्मणा विपश्चितेति मन्त्रेणानन्दमयस्य तस्य ब्रह्मज्ञानफलत्वेनोक्तत्वादिति
वाक्ययोजना । तस्य—जीवत्वेन भवदभिमतस्य । ब्रह्मज्ञानफलत्वेनेति ।
ब्रह्मविदाप्रोति परमिति परपदवाच्यानन्दमयस्य ब्रह्मज्ञानफलत्वेनोक्तत्वा-
दित्यर्थः । द्वितीयं पक्षं दूषयितुमाहुः—अथेति । अथ—पक्षान्तरे । अथ-
जडस्यानन्दमयत्वस्वीकारे ।

—६ वक्तव्यमिति । यथा जडं स्वर्गसुखं चेतनजवािश्रायि तथायं किमा-
श्रित इति वक्तव्यमित्यर्थः । स्यादिति । यथा स्वर्गादिकं कर्मफलत्वेनानि-
त्यत्वात्क्षायि तद्वदिदमप्यनित्यत्वात् क्षायि स्यादित्यर्थः ।

—७ ननु नेदं कर्मफलं किंतु ज्ञानफलमित्याशङ्कते—ज्ञानस्यापीति ।
अवान्तरफलमिति । आनन्दमयः फलमित्यर्थः । समादधते—नेति ।

—८ फलमिति । मुख्यामिति शेषः । ननु जडचिद्रूपयोरन्यतरज्ज्ञानस्य
फलमस्तु को दोष इति चेत्तत्राहुः—जडचिद्रूपताया इति । पूर्वमेवेति ।
ज्ञानात्पूर्वमेवेत्यर्थः । एवंच ज्ञानात्पूर्वं विद्यमानस्य जडरूपस्य चिद्रूपस्य
वा ज्ञानफलत्वं न संभवतीति भावः । दूषणान्तरमाहुः—अस्यैवेति ।

—९ श्रुतिविरोधश्चेति । स एको ब्रह्मण आनन्दः—इत्यस्य व्याख्यान-
प्रतस्यैवानन्दस्यान्यानि भूतानि मात्रासुपजीवन्ति—इति श्रुतिरुपन्यस्ता ।
आनन्दमयस्य विकारत्वे तु ब्रह्मानन्दैकदेशत्वाभावात् स्फुट एव तद्विरोधः ।

—१० कारणान्तरेणाधिकरणभङ्गः कृत इत्याशङ्क्य खण्डयन्ति-पुच्छ-
त्वेनेति । अथातो ब्रह्मजिज्ञासा (ब्र. सू. १-१-१) इत्यादिना मुख्यं
जिज्ञास्यं ब्रह्म यादे पुच्छत्वेनाप्राधान्येन निर्दिश्येत तदा गौणता समाया-
तीति प्रद्वेषादधिकरणभङ्ग इति पूर्वपक्ष्याशयः । निराकुर्वन्ति-तर्हीति ।
यथा पुच्छत्ववचनं गौणतया द्वेषजनकं तथा तस्य प्रियमेव शिर इति भेद-
दर्शिका षष्ठी कुतो न द्वेषजनिकेति भावः ।

—१२ पूर्वोक्तदूषणानि स्मारयन्ति-उपक्रमेत्यादि । ननु नास्माभिराधि-
करणभङ्गः क्रियते किंतु तत्समर्थनं प्रकारान्तरेण क्रियत इति चेत्तदप्य-
संगतमित्याहुः-यदपीत्यादिना । शाङ्करमतेनाधिकरणरचना-ब्रह्म पुच्छं
प्रतिष्ठेत्यत्र किमानन्दमयस्यावयवत्वेन ब्रह्म विवक्ष्यते स्वप्रधानत्वेन वेति
संशयः । पुच्छशब्दादवयवत्वेन ब्रह्म विवक्ष्यत इति पूर्वपक्षः । सूत्रेण
समाधानम् । आनन्दमयोभ्यासादिति । आनन्दमय आत्मा पूर्ववाक्ये
स्वप्रधानत्वेनोच्यते । अतन्नेव स भवतीति निगमनश्लोके केवलस्य ब्रह्मणो-
भ्यस्यमानत्वात् ।

—१३ एवमधिकरणरचनायां दूषणमाहुः- तत्रेति ।

—१४ यदि पुच्छस्य ब्रह्मत्वं पूर्ववाक्ये प्रतिपाद्येत तर्हि पूर्वं ज्ञेयत्वेन
लक्षितस्वप्रधानब्रह्मरूपत्वं पुच्छस्य कथमिति शङ्का स्यात्तदेव न प्रतिपाद्यत
तेन शङ्कोत्थानाभावात्समाधानमेवानुपपन्नमित्याहुः- येनेत्यादिना । एवंच
न शङ्का न चोत्तरमिति भावः । पूर्वन्यायेनेति । समिधो यजतीति न्याये-
नेत्यर्थः । तथाहि यथा- समिधो यजति- इत्यादिपञ्चप्रयाजविधायकवा-
क्येषु यजतीत्यभ्यासेन यागभेद एव प्रतिपाद्यते न तु यजतिपदसमभिव्याह-
तपदार्थानां बाधस्तत्राप्यसन्नेव स भवतीत्यादिवाक्येषु ब्रह्मपदाभ्यासेन तत्स-
मभिव्याहृतपुच्छप्रतिष्ठापदार्थयोर्भेद एव प्रतिपाद्यते न तु तयोर्बाधः ।

—१५ अतो ब्रह्मणोवयवश्रुतिबाधेनया रीत्या सर्ववेदपाठिना ब्रह्मणापि
कर्तुमशक्य इत्याहुः- तत्रेत्यादि । दूषणान्तरमाहुः- मौर्ख्यमिति । एतत्-
अधिकरणस्यान्यथा रचनम् । चकारादधिकरणभङ्गोपि ग्राह्यः ।

—१६ स्यादिति । तदुद्भावितानां दोषाणां पूर्वमेव निराकरणादिति
भावः । आनन्दमयस्याब्रह्मत्वे दूषणमाहुः- आनन्दमयस्येति ।

—१८ ननु विषयनिरूपितं ब्रह्मणो मुख्यत्वं पूर्वं निरूपितं किंतु फल-
निरूपितं मुख्यत्वं तय नास्तीत्यत आहुः- विषयफलयोरिति ।

—१९ पूर्वभावित्वायेति । परप्राप्तेः पूर्वं ज्ञातत्वबोधनाय । यथा गृहस्थितं पुरुषं कश्चिद् द्वारमप्राप्य न प्राप्नोति तथेत्यर्थः । तत्र गमकमाहुः—अत एवेति । आनन्दमयस्य तत्र स्थितौ गमकमाहुः—प्रतिष्ठेत्यादि ।

—२० नन्वेवमवयवित्वे द्वैतापत्तिरिति चेत्तत्राहुः—अत्रेति । भाक्तो भौण औपचारिक इत्यर्थः ।

—२१ ननु भाक्तत्वे तस्य हंसाकारता किमर्थमुक्तेत्यत आहुः प्राणमयादीनामपीति । प्राणमयादीनां जीवानामित्यर्थः । तथात्वात् । हंसाकारत्वात् । अन्तःस्थितस्येति । आनन्दमयस्येति शेषः । बाह्यानुरोधेनेति । बाह्यो जीवस्तदनुरोधेनेत्यर्थः । तथात्वं—हंसाकारत्वम् ।

सूत्रार्थः—आस्मिन्नानन्दमयेस्य जीवस्य तद्रूपेण योगं फलत्वेन कथयत्यतोपि जड आनन्दमयो नेति ॥ १८ ॥

इति पञ्चमाधिकरणम् ॥ ५ ॥

अन्तस्तद्धर्मोपदेशात् १।१।१९

३९-१ आनन्दमयाधिकरणे ब्रह्मत्वेन प्रतिपाद्यमान आनन्द आदित्येपि स्यात्—यश्चासावादित्ये—इति श्रुत्या तथोक्तत्वादिति संशयनिरासार्थमन्तस्तद्धर्मोपदेशादित्यधिकरणं रचयन्ति ।

—२ छान्दोग्यस्थं विषयवाक्यमुदाहरन्ति—अथ य एष इत्यादि ।

—३ कप्यासमिति । रक्तवर्णमित्यर्थः ।

—८ संशयं वदन्ति—तत्रेति । अत्र त्रिकोटिकः संशयः संभवति तदाहुः किमित्यादि ।

—९ तदर्थमिति । त्रिविधसंशयोत्पत्त्यर्थं संशयबीजं विचार्यते । प्रथमकोटौ बीजमाहुः—सुवर्णेत्यादि ।

—१० द्वितीयकोटौ तृतीयकोटौ च बीजमाहुः—आहोस्वित्प्रकाशसाम्येनेति । पूर्वाधिकरणसंगतिमाहुः—ब्रह्मविदित्यादि विचारारम्भ इत्यन्तेन ।

—१४ नोपपद्यत इति । ब्रह्मज्ञानस्यैव फलजनकत्वादिति भावः । एवं च हेतुतागर्भः प्रसंगोत्र संगतिरित्यर्थः ।

—१५ पूर्वपक्षमाहुः—तत्रेति । विकारवाचीति । व्यक्तानिमित्तकविकारार्थकमयद्रूपप्रत्ययान्त इत्यर्थः ।

—१७ परिच्छेदश्चेति । अन्तरादित्य इति श्रुत्योक्तस्तदन्तर्वर्तित्वकृतः परिच्छेदस्तथा 'इत्यधिदैवतम्' इति श्रुत्योक्तमाधिदैविकवचनं च बाधकम् । परिच्छेद इत्यनेन संबन्धप्रसङ्गे बाधक इति लिङ्गविपरिणामेन योजना कार्या । आधिदैविकादीत्यनेनाध्यात्मिकोपि ग्राह्यः ।

आध्यात्मिकस्तु यः प्रोक्तः सोसावेवाधिदैविकः ।

इति स्मृत्याध्यात्मिकाधिदैविकयोरभेदकथनात् । आध्यात्मिकस्य जीवत्वेन तद्वचनं ब्रह्मत्वबाधकमित्यर्थः । आधिदैविकादीत्यत्रादिपदेन य एषोन्तराक्षिणि अथाध्यात्मम्-इत्यादिनोक्ता अक्षिपुरुषधर्माः संग्राह्याः । अक्षिपुरुषविचारोपि-स यश्चायं पुरुषे-इति श्रुत्यर्थनिर्णयार्थमिति ज्ञेयम् ।

—१८ तच्छरीरं-अधिष्ठातृदेवताशरीरम् । मन्तव्यमिति युक्तिभिर्निश्चयमित्यर्थः । चाक्षुषत्वादिति मन्तव्यमित्यत्र हेतुः । एवं देहसाधनेन देहित्वं संसाध्येन्द्रियवत्त्वं साधयन्ति-इन्द्रियवत्त्वं चेति ।

—१९ कपेरास इति । 'आसु उपवेशने' इति धातोर्धन्वन्तस्य रूपम् ।

—२२ ननु सूर्यमण्डलस्थो जीवो गृह्यते चेत्तदा तदुपासनया फलाभाव इत्यत आहुः-फलमिति । तैत्तिरीये अम्भस्यपारे इति प्रपाठकस्थादित्यो वा एतन्मण्डलमित्यनुवाकप्रामाण्यादेवं वक्तुं शक्यते यद्भगवदाज्ञैवैतादृशी यन्मदीयाधिकारिद्वारा सायुज्यमुपासकानां भवत्विति । एवमधिष्ठातृदेवताशरीरकोटिं साधयित्वा ब्रह्मशरीरकोटिं साधयति पूर्वपक्षी-अथेति । उच्येत-सिद्धान्तिनेति शेषः । एष सर्वेभ्यः पाप्मभ्यः-इति श्रुत्यासाधारणब्रह्मधर्मश्रवणादयं ब्रह्मैवेत्युच्येत्यर्थः ।

—२३ तद् दूषयन्ति-अपहतपाप्मत्वादीति । पूर्वदोषस्य-शरीरेन्द्रिय-केशादिमत्त्वदोषस्य ।

—२४ केनचिन्निमित्तेनेति । भक्तानुग्रहार्थमित्यर्थः ।

भक्तस्यानुग्रहार्थं हि ब्रह्मणो रूपकल्पना ।

इत्युक्तेः ।

४०-३ स्थावरस्य-पुण्डरीकस्य । ननु स्थावररोपमानं जङ्गममुचितं न तु तद्विपरीतमित्यत आहुः-सर्वब्रह्मभावायेति । श्रुत्युक्तत्वात्-सर्वं खल्विदं ब्रह्मेतिश्रुत्युक्तत्वात् ।

—५ सूत्रेण समादधते-अन्तस्तद्धर्मोपदेशादिति । सर्वपाप्मोदितादीनां सर्वेषां धर्माणां कथनात् ।

—९ ननु सर्वपाप्मोदितत्वरूपमेकं साधकं केशश्मश्र्वादिरूपाणि बहूनि बाधकानि तेन कथं पक्षसिद्धिः सत्येकस्मिन्बाधके साधकसहस्रस्याप्य- किञ्चित्करत्वादिति न्यायादित्यत आहुः—अयमाशय इति । स्थितमिति । पूर्वाधिकरणेषु निर्णीतमित्यर्थः ।

—१० कारणासाधारणधर्मा इति । तन्तुत्वादयः कारणासाधारणधर्माः पटे न समायान्तीत्यर्थः । एवंच कार्यकारणयोः परस्परधर्माणां परस्पर- योरसंक्रमात्तयोर्भेदसिद्धिः ।

—११ नन्वेतेन प्रकृते किमायातं तदाहुः—तत्रेति ।

—१२ ननु कारणधर्माणां बलिष्ठत्वेऽप्यपहतपाप्मत्वादयो जीवेऽपि संभ- वेयुः कदाचित्तत आहुः—नामतुल्यतेति । जीवेऽपहतपाप्मत्वं पापनाशान- न्तरं संभवेद्ब्रह्माणि तु तत् त्रैकालिकमेवंच केवलं कादाचित्कं नामसादृ- श्यम् । उभयेषां—कार्यकारणानामपि ।

—१३ ते—अपहतपाप्मत्वाहिरण्यश्मश्र्वादयो धर्माः । श्रुत्येकसमधि- गम्या इति । एवंच श्रुतिप्रतिपाद्यत्वात्तेषां ब्रह्मधर्मत्वमेव । प्रमाणान्तर- मिति । अनुमानादिप्रमाणान्तरमित्यर्थः ।

—१४ अतः—श्रुतिप्रतिपाद्यत्वात् । अस्थूलादिवाक्येषु—अस्थूलमन- ण्विति बृहदारण्यकवाक्येषु । कारणधर्मा एवेति । एवंच निषेधवाक्या- नुरोधान्निषिध्यमानधर्माणां लौकिकत्वमेव यत्र निषेधो नास्ति तत्रालौकिका ब्रह्मधर्मा एवेति भावः ।

—१५ निर्गलितार्थमाहुः—अत एकोपीति ।

—१९ तथैवेति । लोके प्रत्यक्षेण क्वचिदनुमानेन वा यत्र यादृशमव- गम्यते तत्तथैव सर्वं खल्विदं ब्रह्मेति श्रुतिवाक्यान्तथैव ज्ञेयमित्यर्थः । नन्वेवं चेद्ब्रह्मणो नानात्वापस्यैकमेवाद्वितीयमिति श्रुतिविरोध इत्यत आहुः— अनन्तमिति । सत्यं ज्ञानमित्यादिश्रुत्यैकस्यानन्तमूर्तित्वोक्त्या न पूर्वोक्त- श्रुतिविरोध इत्यर्थः ।

—२० वैपरीत्ये बाधकमाहुः—अन्यथेति । अयं भावः । यदि ब्रह्मणो- नन्तमूर्तित्वं न स्यात्तर्ह्येकस्य सर्वव्यापकस्य गुहायामपि पूर्वमेव सत्त्वादु- ह्यायां निहितमित्यनुपपन्नं भवेत् । तस्मादिति । अनन्तमूर्तियुक्तं वेदगम्यं ब्रह्मेति भावः ।

—२१ एवमाधिष्ठातृदेवतापक्षं निराकृत्य ब्रह्मशरीरमिति पक्षं निरा- कुर्वन्ति—ब्रह्मण एवेति । सर्वकर्तुरिति । शरीरं विनापि सर्वकार्यसंपादन- समर्थस्येत्यर्थः ।

—२३ अन्यथा-शरीरवत् । नटवदिति ।

यथा मत्स्यादिरूपाणि धत्त जहायथा नटः ।

इति श्रीमद्भागवतप्रथमस्कन्धोक्तेः ।

४१-२ ननु हिरण्य इत्यत्र मयटो विकारवाचकत्वात्कथं हिरण्यम
इत्यस्य ब्रह्मवाचकत्वमत आहुः-प्रकृतेपीति ।

—३ न ह्यजिति । तेन व्यक्तत्वाभावादिकारार्थकमयटोसंभव इत्यर्थः ।
ननु ब्रह्मण आनन्दरूपत्वं श्रुतिसिद्धं तथापि हिरण्यशब्दस्य ब्रह्मवाचकत्वं
नास्तीत्याहुः-हिरण्यशब्द इति ।

—८ वपुः स्वरूपमिति । एतस्य ब्रह्मस्वरूपमिति मन्तव्यमित्यने-
नान्वयः । हिरण्यवपुर्इत्यत्र वपुःपदेन शरीरं न ग्राह्यं किंतु वं सुखं पुष्पा-
तीति वपुरिति व्युत्पत्त्या ब्रह्मैव । अत एव स्मृत्यन्तरे

आदित्यमण्डलासीनं रुक्माभं पुरुषं परम् ।

ध्यात्वा जपेत्तदित्येतन्निष्कामो मुच्यते द्विजः ॥

आदित्यमण्डलान्तःस्थं परं ब्रह्माधिदेवतम् ।

छन्दोनिवृत्त्याद्वायत्री मया दृष्टा सनातनी ॥

इत्यत्र वपुःपदं नोच्यते ।

—९ नन्वेवं वपुःपदेन शरीराग्रहणे माया ह्येषेत्यादिना भारते प्रतिपादि-
तेन सशरीरत्वेन विरोध इत्यत आहुः-मायेत्यादि । एवं चैषा मया माया
सृष्टेति प्रतिपादनादनेन वाक्येन न विरोध इति भावः ।

—१० ननु शरीरे बाधकं किमत आहुः-शरीरे सतीति । शरीरे सति
तदभिमानित्वाज्जीवत्वं स्यादित्यर्थः । शरीराभिमानित्वं जीवत्वमिति
लक्षणात् ।

—११ उपसंहरन्ति-अत इति ।

सुत्रार्थः-अन्तर्दृश्यमानः परमात्मैव । स एष सर्वेभ्यः पाप्मभ्य उदित
इति श्रुत्या ब्रह्मणो धर्माणां सर्वपाप्मोदितादीनां दर्शनादिति ॥ १९ ॥

भेदव्यपदेशाच्चान्यः १।१।२०

—१६ पूर्वसूत्राद्विशेषमाहुः-यद्यपीति ।

—१९ चतुर्ष्वर्थेषु प्रथममाहुः-सर्वत्रेति । आदित्यादिषु तिष्ठन् पर-
मात्मा तद्धर्मैर्न संबध्यते ।

—२० द्वितीयमाहुः-सर्वमुक्तीति । यद्यभिमानी तं जानीयात्ततो मुक्तः
स्यादेवंच सर्वमुक्तिः संभवेदतस्तां परिहर्तुमाहुः-स्वधर्मैरिति । स्वासाधा-

रणेज्ञानित्वापहतपाप्मत्वादिधर्मैः कर्तृभूतैस्तदधिष्ठानम् । अभिमानि वस्तु न
बध्यते न व्याप्यते । एवं च ।

यदादित्यगतं तेजो जगद्भासयतोखिलम् ।

सैषा ऋष्येव विद्या तपतीति स्मृतिगतैः श्रुतिगतैश्च ज्ञानित्वादिधर्मैर्मण्डलमेव
व्याप्यते न तदभिमानो तेन न तस्य मुक्तिरिति भावः । एवं च मण्डला-
जीवाच्च भेदसिद्धिरिति भावः । तृतीयार्थमाहुः—स्वलीलेति । जगद्भासेन
स्वस्वधर्मप्रवृत्तिरूपिणी लीला तस्याः सिद्ध्यर्थमित्यर्थः ।

—२१ चतुर्थमाहुः—तस्येति । तस्य—मण्डलाभिमानिनः । तदर्थ—लीला-
सिद्ध्यर्थम् । भीषास्मादिति श्रुत्युक्तरीत्या यदि मण्डलाभिमानिनं न नियम-
येत्तदा प्रवृत्तिरूपिणी लीला न सिद्ध्यदित्यर्थः । चकारादिति । सौत्रचकारा-
त्पूर्वसूत्रोक्तधर्माः समुच्चीयन्ते । एवं च हेतुभेदेऽपि साध्यैक्याच्चाधिकरणभेदः ।

—२२ नन्वत्रान्यस्य साध्यत्वादाधिकरणभेदोस्ति चेत्तत्राहुः—उपचार-
व्यावृत्त्यर्थमिति । एवंचारोपनिवृत्त्यर्थं यथा पूर्वाधिकरणं नेतरोनुपपत्ते-
रित्यनेन निषेधमुखेन विचारितमेवमत्रापि तन्निवृत्त्यर्थमन्यपदेनोपसंहारः ।

—२३ ननु य एवं वेदेत्युपासनाकथनात्तदर्थमारोप एव कुतो न स्वीक्रि-
यत इत्यत आहुः—ब्रह्मत्व इति ।

—२४ विशेष इति । ज्ञाने चोपासनायां च मनोव्यापारस्य तौल्या-
दित्यर्थः । नन्वतस्मिंस्तद्धर्मानारोप्य तत्त्वेन चिन्तनमुपासना तस्य तत्त्वनि-
श्चयो ज्ञानमिति स्वरूपभेदाद्विशेषो नेति कथमित्यत आहुः—कारण इति ।
अस्तु पूर्वोक्तो विशेषस्तथाप्युत्कृष्टधर्माणां निकृष्ट आरोपं कृत्वोपासना
लोके वेदे च दृश्यते न वैपरीत्यम् ।

—२५ कारणमुत्कृष्टं कार्यं निकृष्टमिति मत्वाहुः—कारणे कार्यधर्मारोप
इति । अभेदादिति । कार्यकारणयोरभेदादित्यर्थः ।

सूत्रार्थः—य आदित्ये तिष्ठन्नित्यादिश्रुतौ सूर्यजीवाभ्यां भिन्नत्वकथना-
त्सूर्यमण्डलस्थः परमात्मैवेति ॥ २० ॥

इति षष्ठाधिकरणम् ।

आकाशस्तल्लिङ्गात् १।१।२१

४२-३ पूर्वाधिकरणद्वयेन विकारे प्राचुर्ये वा मयडिति प्रत्ययनिर्णयः
कृतोऽधुनानेनाधिकरणेन प्रकृतिनिर्णयः क्रियत एवमधिकरणसंगतिः । विषय-
वाक्यमाहुः—अस्य लोकस्येति ।

—६ प्रकरणं संदेहस्य निवारकमित्याहुः—आकाशशब्दोऽयमशब्द इत्यादि । आकाश आनन्दो न स्यादिति ब्रह्मप्रकरणम् । आत्मन आकाशः संभूत इति कार्यप्रकरणम् ।

—१० संदिग्धनिर्णय इति । संदेहाविषयीभूतस्य शब्दार्थस्य निर्णये सतीत्यर्थः । ननु ब्रह्मणो जगज्जन्मादिहेतुत्वसिद्ध्यर्थमिदं सूत्रमिति चेत्-ज्जन्माद्यस्य यत इत्यनेनैव गतार्थमित्याहुः—जन्मादिलक्षणसूत्रेणेति ।

—११ अन्यथा—प्रकरणस्य संदेहानिवारकत्वे । महाभूतेति । बृहत्त्वादाकाशमपि ब्रह्मशब्दस्य वाचकं भवेदित्यर्थः ।

—१२ संदिग्धमिति । ब्रह्मवाचकं महाभूतवाचकं चेत्युभयविधमप्याकाशपदमेकस्मिन्नेव प्रकरणे पठितं तेनैतत्प्रकरणं ब्रह्मपरं वा महाभूतपरं वेति संशययुक्तमित्यर्थः ।

—१४ एवं संशययुक्त्वा पूर्वपक्षमाहुः—अवान्तरेति । यथा संवर्गविद्यायां जानश्रुत्युपाख्यानं पर्यवसितमेवमत्राप्याकाशशब्दस्य भूताकाशे पर्यवसानमित्यर्थः । लोकभाष्यन्यायेनेति । लोके भाष्यते येन पदेन योर्थ इत्यर्थः । एवंच न्यायस्वरूपमेतत् ।

लोकेवगतसामर्थ्यः शब्दो वेदेपि बोधकः ।

इति । तथा चाकाशशब्दो लोके महाभूतवचनस्तेनात्रापि भूताकाशमेव ग्राह्यमित्यर्थः । भूताकाशं ब्रह्मत्वेनोपासितं फलाय भविष्यतीति पूर्वपक्षिण आशयः ।

—१६ उत्तरयन्ति सूत्रेण—आकाश इत्यादिना ।

—१७ श्रुतिलिङ्गादय इति । श्रुतिलिङ्गवाक्यप्रकरणस्थानसमाख्यानामित्यादिजैमिनिसूत्रोक्ता इत्यर्थः । नियामकत्वेन—अर्थविशेषनिश्चायकत्वेन । पूर्वतन्त्रम्—पूर्वमीमांसा । एकवाक्यता—समन्वयरूपैकवाक्यता । एवंच तल्लिङ्गादित्यस्यार्थः श्रुतिसामर्थ्यात्तात्पर्यनिर्णयलिङ्गश्चेति ।

—१९ सर्वशब्दवाच्यत्वमिति । सर्वशब्देन विषयवाक्यस्य ग्रहणम् । एवंच सर्वाणि ह वा इमानीति वाक्यबोध्यत्वं ब्रह्मण्येवेत्यर्थः । अथवा सर्वे वेदा यत्पदमामनन्तीति वाक्योक्तरीत्यौपनिषदसर्वशब्दवाच्यत्वं ब्रह्मणि ।

—२० सर्वगतित्वादिरिति । सर्वेषां भूतानां गतिराश्रय इत्यर्थः । वाक्यार्थान्यथानुपपत्त्येति । अयं भावः । सर्वभूतानि ब्रह्मण एवोत्पद्यन्ते तत्रैव तिष्ठन्ति तत्रैव लीयन्ते चेति सर्ववेदान्तवाक्यानामर्थः । अत्र चाकाशादेव सर्वोत्पत्तिस्थितिलया उच्यन्ते । यथाकाशपदेन ब्रह्म न गृह्येत

चेत्तर्हि सर्वेषां वाक्यानामनुपपत्तिर्भवेदतस्तदनुपपत्त्याकाशं ब्रह्मवाचक-
मङ्गीकर्तव्यम् ।

—२१ ननु लोक आकाशपदस्य भूताकाशवाचकत्वात्तस्य ब्रह्मवाचक-
तया लक्षणाङ्गीकर्तव्या भवेदत आहुः— सर्वशब्दवाच्यत्वाच्चेति । मुख्य-
त्वादिति । मुख्यार्थत्वादित्यर्थः । मुख्यपरत्वं—ब्रह्मपरत्वम् । मर्यादा-
शास्त्रस्थितिः ।

—२३ तस्मादिति । वाक्यार्थान्यथानुपपत्त्याकाशपदस्य ब्रह्मपरक-
त्वादित्यर्थः ।

सूत्रार्थः— आकाशः परमात्मैव । तस्य लिङ्गात् । लिङ्गं श्रुति-
सामर्थ्यमिति ॥ २१ ॥

इति सप्तमाधिकरणम् ।

अतएव प्राणः १।१।२२

४३—३ पृष्ठाधिकरणातिदेशेनैवात्रापि विचार इत्यधिकरणसंगतिः ।
छान्दोग्यस्थमेव विषयवाक्यमुदाहरन्ति—प्रस्तोतयेति । प्रस्तावः—सामो-
पासनाविशेषः । अन्वायत्ता—अनुगता ।

—६ अस्मिन् वाक्ये प्राणपदमन्नादित्याभ्यां सह प्रयुज्यते तेनेदं ब्रह्मणः
प्रकरणं न । प्राणस्य प्राणमिति श्रुत्येदं ब्रह्मप्रकरणं भाति तेन संशय
इत्याहुः— तत्रेति । आसन्न्य इति । आस्ये भव आसन्न्य इति मुख्यः प्राणः ।

—७ अतिदिशतीति । अत एवेति पदेन । ननु पूर्ववदेव चेत्पूर्वोत्तरौ
पक्षौ तर्हीधिकरणवैयर्थ्यमिति शङ्कते—नन्विति ।

—८ सर्वत्रेति । यत्र यत्र ब्रह्मासाधारणधर्मो दृश्येत तत्र ब्रह्मत्वमिति
सर्वाधिकरणन्यायः प्राप्स्यतीत्यर्थः । समादधते— उच्यत इति । तत्रेति ।
तत्र प्राणविद्यावाक्ये पुरुषस्त्रापप्रयुक्तो भूत इत्यस्तत्प्रबोधप्रयुक्ता च भूतो-
त्पात्तिरुच्यते न तु स्वतन्त्रतयातो यथा न प्राणविद्याया ब्रह्मपरत्वमेवमस्यापि
वाक्यस्य न ब्रह्मपरत्वं स्याद्यदि श्रुतिसामर्थ्यरूपे हेतौ स्वातन्त्र्यपारतन्त्र्य-
विवेको न क्रियेतातः प्राणविद्यासाधारण्यस्य बाधकस्य सत्त्वात्तेन न्याये-
नास्य ब्रह्मपरत्वं न प्राप्नोतीत्यर्थः ।

—१२ अतिदेशफट्माहुः—अनेनेति ।

—१३ अतिरिक्तन्यायस्वरूपमाहुः—यत्रैवेति ।

—१४ न त्वन्यस्मिन्संभव इति । न तु संभवान्तरे सतीत्यर्थः । एवं च सिद्धं सूत्रार्थमाहुः— अत एवेति । बाधकरहितात्पूर्वोक्ताल्लिङ्गादित्यर्थः ।

सूत्रार्थः— तल्लिङ्गादिति हेतोरेव प्राणशब्दवाच्यमपि ब्रह्मेवेति ॥ २२ ॥
इत्यष्टमाधिकरणम् ।

ज्योतिश्चरणाभिधानात् १।१।२३

—१९ यत्र ब्रह्मणोसाधारणधर्माः स्पष्टा न सन्ति श्रुतिसामर्थ्यमपि नास्ति तत्र ब्रह्मपरत्वबोधनायेदमाधिकरणमित्यधिकरणसंगतिः । विषयवाक्यमाहुः— इदमिति ।

—२० संशयमाहुः— तत्रेति । प्राकृतं— जठराग्निरूपम् ।

—२१ असाधारणब्रह्मेति । ज्योतिषामपि तज्ज्योतिरिति वदसाधारण-
ब्रह्मधर्माणामत्र श्रुतिवाक्येनुक्तिरिति ।

—२२ चरणस्य ब्रह्मधर्मत्वप्रसिद्धिमाहुः— तावानस्येति ।

—२४ पूर्ववाक्यमिति । एकवाक्यताप्रदर्शनाय पूर्ववाक्यमित्युक्तिः । एवं चान्यवाक्ये चरणानां ब्रह्मधर्मत्वकथनात्तदेकवाक्यतयात्रापि चरणानां तद्धर्मत्वेन ज्योतिषो ब्रह्मत्वं बोधयामिति भावः । एकवाक्यतामुपपादयन्ति— गायत्री वा इति ।

४४-१ उक्तमिति । एवं च ब्रह्मणश्चरणाभिधानेनैतस्य ब्रह्मप्रकरणत्वासि-
द्धिस्ततश्च तत्रैव ज्योतिःशब्दस्य पाठात्तस्य ब्रह्मवाचकत्वं सिद्धमिति भावः ।
अन्यत्रापि ब्रह्मणश्चतुष्पात्त्वसिद्धिमाहुः— पुरुषसक्तेपीति । आश्रमचतुष्ट-
यस्था इति । त्रिपादूर्ध्व इत्यत्राश्रमचतुष्टयवतां जीवानां पादत्वेनोक्तिः ।
यदि ब्रह्मणः पादा एव न संभवेयुस्तर्हि कथमियमुक्तिरिति भावः । श्रीमद्-
भागवताद्वितीयस्कन्धे पुरुषसक्तविवरणे चैतत् स्पष्टम् । तथाहि ।

पादास्त्रयो बहिश्चासन्न प्रजानां य आश्रमाः ।

अन्तस्त्रिलोक्यास्त्वपरो गृहमेधो बृहद्वृतः ॥

इति ।

—२ अन्यत्रापि ब्रह्मणश्चतुष्पात्त्वमुक्तमित्याहुः— तथेति । प्रणवब्रह्म-
विद्यायां—माण्डूक्ये । तद्विष्णोः परमिति काठके । ब्रह्म पुच्छमिति तैत्तिरीये ।

—४ स्पष्टा एवेति । कथाप्रसंगेन जाबालं प्रति ब्रह्मणश्चत्वारः पादा
निरूपिता इत्यर्थः ।

—५ ननु ब्रह्मणो निरंशत्वादंशकल्पना कथमित्याहुः— अत इति
अतः सर्वोपनिषत्सु ब्रह्मपादानामुक्तत्वादित्यर्थः ।

—६ चतुरूपत्वमिति । जन्माद्यधिकरणेषु सिद्धमिति शेषः । एवं च ब्रह्मणो विरुद्धधर्माश्रयत्वमंशित्वं च स्वीक्रियत इति भावः । अत एव

ममैवांशो जीवलोके जीवभूतः सनातनः ।

इति गीतायामुक्तम् । नन्वेतावता प्रकृते किमायातमित्याहुः— तत्रेति । तत्र— अंशेषु केवलानां सच्चिदानन्दांशानां कार्यत्वमेव जडजीवान्तर्यामिरूपेणेति शेषः । तथा चोक्तं निबन्धे सुबोधिन्यां च श्रीमदाचार्यैः ।

जडो जीवोन्तरात्मेति व्यवहारस्त्रिधा मतः ।

इत्यादि । भगवदंशस्य कार्यरूपत्वं कथमिति शङ्कानिरासोपि—आवरण-भङ्गादिषु—प्रतिपादित इति तत एव ज्ञेयः । चतुर्थपादस्येति । सच्चिदानन्दरूपस्येत्यर्थः । एवं च ब्रह्मणश्चतुष्पात्त्वसिद्ध्या ज्योतिःपदस्य ब्रह्मवाचकत्वमिति प्रकृते समायातमिति भावः ।

—७ विषयवाक्ये चतुर्थपादस्य ब्रह्मत्वं वक्तुं तस्य च षड्विधत्वं निरूपयितुं गायत्री वावेत्यादेः संपूर्णविषयवाक्यस्यैकवाक्यतां प्रतिपादयन्ति—तत्रापीति । षड्विधत्वप्रतिज्ञानादिति । सैषा चतुष्पदा षड्विध गायत्रीति प्रतिज्ञानादनन्तरमित्यर्थः । भूतपृथिवीति । विषयवाक्ये वाग्भूत-पृथिवीशरीररूढदयप्राणानां गायत्रीरूपब्रह्मणः षड्विधत्वमुक्तम् । परिचायकत्वेन—उपलक्षणत्वेन । प्रतिपादनादिति । ल्यब्लोपे पञ्चमी । प्रतिपादनं कृत्वेत्यर्थः । अतः—अनेन प्रकारेण । तृतीयार्थे तसिः ।

—१५ सिद्धमिति । पूर्वोक्तरीत्यैकवाक्यतया सिद्धम् । अत इति । एवमृगवाक्ययोः परस्पराकाङ्क्षित्वेन पादानां ब्रह्मधर्मत्वाज्ज्योतिषो ब्रह्मत्वं सिद्धमित्यर्थः ।

—१६ ननु तद्वर्माणपदेशादित्यनेन गतार्थत्वमस्याधिकरणस्येति शङ्कां वारयन्ति—ब्रह्मधर्मनिर्णयार्थमिति । एवं च ब्रह्मचरणस्य ब्रह्मधर्मत्वमस्ति न वेति संशयनिवारणार्थमिदमधिकरणं तेन च हेतोः साध्यता तत्र तु हेतोः सिद्धतेति भेदाच्च गतार्थत्वम् ।

—१७ चरणानां ब्रह्मधर्मत्वनिर्णये फलान्तरमध्यस्तीत्याहुः—एतादिति । प्रणवादीत्यत्रादिपदेन सर्वासां पादवतीनां विद्यानां ग्रहणम् । पादनिर्णयेन पादवतीनां प्रणवादिविद्यानां निर्णयः स्यादित्यर्थमस्याधिकरणस्यावश्यकतेत्यर्थः ।

सूत्रार्थः—ज्योतिःशब्देन ब्रह्मैव गृह्यते । तावानस्य महिमेति पूर्वश्रुति-वाक्ये चरणानां कथनादिति ॥ २३ ॥

छन्दोभिधानान्नेति चेन्न तथा चेतोर्षण-

निगदात्तथाहि दर्शनम् १।१।२४

—२० सूत्रस्थपूर्वपक्षांशं व्याकुर्वन्ति-नन्विति ।

४५-२ गायत्र्यामिति । शब्दरूपायामित्यर्थः । अकस्मात्-तात्पर्य-
लिङ्गाद्याश्रयं विना ।

—३ नन्वेतत्प्रकरणगतब्रह्मपदेन तथा निर्णयो भविष्यतीत्याहुः-यद्वै-
तदिति । तत्परमेवेति । गायत्रीरूपशब्दपरमेवेत्यर्थः ।

—४ ब्रह्मवाचकत्वसिद्धेरिति । गायत्रीशब्दस्य ब्रह्मपर्यायत्वसिद्धेरि-
त्यर्थः । यथा घटशब्दस्य घटवाचककलशापरपर्यायत्वं तथात्रापीत्यर्थः ।
ब्रह्मशब्दन्यत्रापि शब्दपरो दृष्ट इत्याहुः-ब्रह्मोपनिषदिति वदिति । नन्वत्र
ब्रह्माभिन्नोपनिषदित्यर्थो नाङ्गीक्रियते किंतु ब्रह्मवाचिकोपनिषदित्यरुचे-
राहुः-शब्दब्रह्मेति । चकारात्-शब्दब्रह्मणि निष्णातः-इत्यादिप्रयोगा ज्ञेयाः ।

—५ समादधते- नैष दोष इति ।

—६ तेनेति । ब्रह्मप्रतिपादकगायत्रीमन्त्रोपासनया ब्रह्मणि चेतसः प्रवेशे
ब्रह्मप्राप्तिरित्यर्थः । निगद्यते-वेदे कथ्यते ।

—७ तमेव मन्त्रमाहुः-गायत्री वा इदमिति ।

—८ अनुपचारेण-मुख्यतया । उपचारो लक्षणा । वायूपायां गायत्र्यां
लक्षणां विना सर्वशब्दस्यासंभवादित्यर्थः । ब्रह्मणि बुद्धिप्रवेशे दृष्टान्त-
माहुः-यथेति ।

—९ तथाहीत्यादिसूत्रांशं व्याकर्तुमाहुः-कुत इत्यादि ।

—११ आहत्यैव-अकस्मादेव । सर्वासां मन्त्रोपासनानां ब्रह्मणि बुद्धि-
प्रवेश एव फलमित्याहुः-एतेनेति ।

सूत्रार्थः-गायत्रीछन्दसः कथनात्पादा ब्रह्मधर्मा नेति चेन्न । तेन द्वारेण
चेतसोर्षणस्य कथनात् । तेनैव प्रकारेण ज्ञानं भवतीति ॥ २४ ॥

भूतादिपादव्यपदेशोपपत्तेश्चैवम् १।१।२५

—१८ चेतोर्षणनिगदादिति पूर्वसूत्रगतहेतुनास्य गतार्थत्वमिति शङ्कां
वारयन्ति-अयमर्थ इति ।

—२२ तद्वाचकत्वेन-ब्रह्मवाचकत्वेन । उपचारेण-लक्षणया ।
उपसंहारः-सैषा चतुष्पदेत्यनेनोक्तः । अर्थाः-भूतादयः ।

सूत्रार्थः-अत्र भूतादयः पादत्वेन कथ्यन्ते तच्च कथनं पादानां ब्रह्म-
पादत्वं एवोपपद्यते नान्यथा । तेन पादा ब्रह्मधर्मा एवेति ॥ २५ ॥

उपदेशभेदान्नेति चेन्नोभयस्मिन्नप्यविरोधात् १११२६

—२५ अस्य सूत्रस्य द्विधार्थः प्रतिपादितः ।

—२६ सूत्रं व्याख्यातुं प्रथमतो मन्त्रं व्याकुर्वन्ति-पादोऽस्येति ।

—२७ एकोऽर्थः-प्रथमोऽर्थः ।

४६-१ श्रीमद्भागवतद्वितीयस्कन्धानुसारेण द्वितीयार्थमाहुः-पादेष्विति । श्लोकार्थः- स्थितिपदः पुंसः पादेषु सर्वभूतानि विदुः । त्रिसूत्रो मूर्धस्वभयं क्षेमममृतमधायीत्यन्वयः । स्थितिपदवाच्या भूरादयो लोकाः पादा यस्य तस्य पुंसः परमेश्वरस्य पादेषु सर्वाणि भूतानि विदुः । त्रयाणां भूर्भुवःस्वर्लोकानां सूर्या महर्लोकस्तस्य मूर्धसूपरितनजनस्तपःसत्यलोकादिषु भगवतामृतमभयं क्षेममिति त्रयमधायि स्थापितम् । एवं च भूरादिचतुष्केनित्यं सुखं ततः परं जन इत्यादिषु नित्यमिति भावः ।

—३ अपरः-द्वितीयोऽर्थः । ननु व्याख्यानसापेक्षो द्वितीयोऽर्थः किमिति गृह्यते स्पष्टेन पूर्वैर्णैवालमित्यत आहुः-पुरुषसूक्तानुरोध इति । श्रीमद्-भागवतद्वितीयस्कन्धीयपुरुषसूक्तविवरणानुरोधेनेत्यर्थः । एवकारोऽप्यर्थः । द्वितीयोऽपीत्यर्थः ।

—५ पूर्वोक्तपरामर्शाभावादिति । पञ्चम्यन्तेन सप्तम्यन्तस्य परामर्शा-भावादित्यर्थः । सर्वत्रेति । सर्वतः पृष्ठेष्वित्यादिना सर्वत्र विद्यमान-त्वमुच्यते ।

—८ अतःशब्देनेति । अत इति ल्यब्लोपे पञ्चमी स्वीकर्तव्या । तेनात आरभ्येत्यर्थः ।

—९ न विरुद्ध इति । एवं च वृक्षाग्रे श्येनो वृक्षाग्रात्परतः श्येन इति विभक्तिभेदोऽपि यथा प्रत्याभिज्ञा तद्वदत्रापि ब्रह्मभानमविरुद्धमिति भावः । अत्र ब्राह्मणे ।

—१० उपदेशभेदादिति । मन्त्रे लोकात्मकः पादः । ब्राह्मणे तु हृदय-सुपक्रम्य पठितमिति हृदयः पाद इत्युपदेशभेदः । चतुर्थश्चेति । ब्रह्मणीति शेषः । तृतीयं भेदकमाहुः-अतः शब्दादिति । इदंशब्दस्य पूर्वपरामर्श-कत्वात्सर्वस्माद्भेद इत्यर्थः ।

—११ अत इति । एवं प्रकारत्रयेण मन्त्रब्राह्मणयोर्भिन्नार्थकत्वेन प्रतिपाद्यवस्तुभेदादित्यर्थः । सूत्रस्थहेतुः स्वरूपासिद्धिघटित इत्याहुः-अस्मिन्नेति ।

—१२ समादधते-नैष दोष इति ।

—१३ एकार्थत्वात्-ब्रह्मरूपैकार्थत्वात् ।

—१४ विपक्षे बाधकमाहुः—अन्यथेति । अन्यथा—गायत्रीपरत्वेन व्याख्याने । वैजात्यमिति । गायत्र्याः शब्दत्वेन पादानामर्थत्वेनांशांशि-भाषस्वीकारे पादानां विजातीयत्वं संपद्येत्यर्थः । परिच्छेदश्चेति । गायत्री परिच्छिन्ना शब्दात्मकत्वात् । विरोधश्चेति । गायत्र्याः परिच्छिन्नत्वं सर्वतः पृष्ठेष्वित्यनेन ब्रह्मणोपरिच्छिन्नत्वमित्युभयोर्विरोध इत्यर्थः ।

—१५ अतः—एकवाक्यस्य सिद्धत्वात् ।

सूत्रार्थः—अर्थद्वयम् । १ अमृतं दिवीति मन्त्रे सप्तमीनिर्देशः । अतः परो दिवो ज्योतिरिति मन्त्रे पञ्चमीनिर्देशः । एवंच सप्तमीपञ्चमीनिर्देशेनोपदेशभेदात्पूर्वपरामर्शाभावाज्ज्योतिषो ब्रह्मत्वं नेति चेन्न । उभयनिर्देशेऽप्यविरोधादिति । २ मन्त्रे मृतपदमत्र ज्योतिःपदमेवमुपदेशभेदाज्ज्योतिःशब्देन ब्रह्मणो न ग्रहणमिति चेन्न । उपदेशभेदेऽप्युभयशब्दयोर्ब्रह्मरूपार्थं विरोधाभावादिति ॥ २६ ॥

इति नवमाधिकरणम् ॥

प्राणस्तथानुगमात् १।१।२७

—१९ छान्दोग्यस्थप्रस्तौतयो देवतस्यादिविषयवाक्यस्थप्राणशब्दस्य कौषीतकीब्राह्मणस्थेन्द्रप्रतर्जनसंवादगतप्राणशब्दस्य च भेदं साधयितुमिदमधिकरणमित्यधिकरणसंगतिः । कौषीतकीब्राह्मणपञ्चमाध्यायस्थं विषयवाक्यं प्रदर्शयन्ति—अस्तीत्यादिना । संपूर्णः पञ्चमाध्यायो विषयवाक्यम् । अत्र—अथ खलु प्राण एव इति वाक्येन भासमानः १ प्राणो वा मामेव विजानीहीति वाक्येन भासमानो २ देवतात्मा वा वक्तारं विद्यादिति वाक्येन भासमानो ३ जीवो वा—आनन्दोजरोमृतः—इति वाक्येन भासमानं ४ ब्रह्म वा ग्राहामिति चतुष्कोटिकः संशयः सर्वैर्व्याख्याकारैरादृतः ।

४७—१ तन्निराकर्तुमाहुः—तत्र संदेह इति । प्राणो होवामुष्मिन्नलोक इत्यनेनोभयोरेव लिङ्गप्राबल्याद् द्विकोटिक एव संशयो युक्त इत्यर्थः ।

—३ ननु चतुष्कोटिकसंशये गृह्यमाणे पूर्वाधिकरणेनागतार्थतायुना तु गतार्थता स्यात्तेन च वैयर्थ्यमस्याधिकरणस्येत्यत आहुः—अत एवेति । पूर्वाधिकरणे विषयवाक्ये ब्रह्मलिङ्गस्य विद्यमानत्वात्प्राणशब्दः प्रयुक्त इति प्राणशब्दमात्रे संदेहः । अत्र तु प्राणे प्रज्ञात्मत्वकथनादायुद्धोपपादनाच्चासन्नो वा जीवो वेति प्राणशब्दार्थे संदेह इत्यर्थः ।

—४ वर्तत इति । जीवमुख्यप्राणलिङ्गादिकं च बाधकं वर्तते । एतदधिकरणगतानां चतुर्णां सूत्राणां विषयविभागमाहुः—तत्रेति

—७ अनुगमादिति । प्राणपदस्य ब्रह्मपरत्वे विषयगतवाक्यानां ब्रह्मणि समन्वयादित्यर्थः ।

—८ तदेवोपपादयन्ति-तथाहीति ।

—१० उपचिक्षेप-दानार्थं प्रतिज्ञातवान् ।

—१४ तस्यैव-न तु प्राणस्येत्येवकारयोत्यर्थः ।

—१५ संभवतीति । ब्रह्मण एव चिद्रूपत्वादिति शेषः । उपसंहारे-
उपसंहारवाक्ये । एवंचोपक्रमोपसंहारयोरैक्यात्प्राणो ब्रह्मैवेत्यर्थः ।

—१६ सर्वत्रेति । आदौ मध्ये तथा चान्त इत्यर्थः ।

सूत्रार्थः- कौषीतकीब्राह्मणस्थप्राणशब्देन ब्रह्म ग्राह्यमुपक्रमादिसमन्वयेन
तथैवान्वयादिति ॥ २७ ॥

न वक्तुरात्मोपदेशादिति चेदध्यात्मसंबन्धभूमा ह्यस्मिन् १।१।२८

—१८ साधकसूत्रं व्याख्याय बाधकनिराकरणसूत्राणि क्रमेणाह-न
वक्तुरित्यादि ।

—२० बाधकमाहेति । व्यासः सूत्रांशेनेति शेषः ।

—२१ उपदिशति-इन्द्रो मामित्यहंकारत्वेनोपदिशति ।

—२४ वाचो धेनुत्वोपासनवदिति । वाचं धेनुमुपासीतेत्यत्र यथा
लक्षणया वाचि धेनुत्वकथनं तथैव बलवत्त्वगुणसामान्यादिन्द्रे प्राणपदप्रयोगः
संभवेदित्यर्थः ।

—२५ ब्रह्मधर्मा-अमृतत्वादयः । अस्य-इन्द्रप्रतर्दनसंवादरूपस्य ।

४८-१ अध्यात्मसंबन्धभूमा-अध्यात्मधर्मबाहुल्यम् ।

—२ नन्वात्मपदं जीववाचकमप्यस्तीत्यत आहुः-ब्रह्मवाचीति । एवं
चेत्स्पष्टतया ब्रह्मपदमेव कुतो नोक्तमत आहुः-वस्तुत इति । ऐकात्म्यवादेन
जीवस्य ब्रह्मत्वं बोधयितुमात्मपदमित्यर्थः ।

—३ संबन्ध इति । सम्यग् बन्धो यस्यासौ संबन्धः । एवंच जीवात्मनः
सकाशात्परमात्मानमधिकं कृत्वा तस्य परमात्मनो धर्माणां बाहुल्यमस्मिन्
प्रकरणे प्रतीयते । अतोत्र प्राणः परमात्मा । बहूनामनुग्रहस्य न्याय्यत्वात् ।

—४ ननु किमर्थमेवमाग्रह इत्यत आहुः-यावदित्यादि । एवंच पूर्व-
सूत्रे साधकहेतुकथनादनन्तरमत्र सूत्रे हिशब्दकथनात्सर्वे वेदा यत्पदमामन-
न्तीति श्रुत्यनुरोधान्तथा निर्वन्ध इत्यर्थः ।

—८ प्रज्ञामात्राः-ज्ञानेन्द्रियांशाः ।

—१ कर्मणेत्यादि । नो साधुना कर्मणा भूयान् । नो एवासाधुना कर्मणा कनीयान् एष हेव साधुकर्म कारयतीत्यादि ।

—११ उपसंहरन्ति- तस्मादिति ।

सूत्रार्थः— प्राणो ब्रह्मेति यदुक्तं तन्न मामेव विजानीहीत्यनेन वक्तुरा-
त्मोपदेशादिति कथमस्य ब्रह्मोपादानत्वमिति चेन्न । अस्मिन्प्रकरणे ब्रह्म-
धर्माणां बाहुल्येन प्रतीतेरस्य ब्रह्मोपाख्यानत्वादिति ॥ २८ ॥

शास्त्रदृष्ट्या तूपदेशो वामदेववत् १।१।२९

—१३ अग्रिमं सूत्रमवतारयन्ति- तर्हीति । तर्हि- प्रकरणस्य ब्रह्मपर-
त्वाङ्गीकारे । बाधकस्य- आत्मोपदेशरूपबाधकस्य । का गतिरिति ।
कथमुद्धरणमित्यर्थः ।

—१५ तुशब्दप्रयोजनमाहुः- पूर्वसूत्रेणेति । अयं दोषः- स्वात्मो-
पदेशरूपो दोषः ।

—१६ आपेण दर्शनेनेति । ऋषिवेदेस्तद्वतस्त्वमस्यादिवाक्यश्रवणमन-
नादिना जायमानं दर्शनम् । एवंच स्वात्मानं सर्वव्यापिब्रह्मात्मकं ज्ञात्वेन्द्रे-
णैवमुपदेशः कृत एवंच ब्रह्मण एवोपदेशोयं तेनान्यथा संभावना नेत्यर्थः ।
सूत्रगतं दृष्टान्तमवतारयन्ति- नन्विति ।

—१८ प्रत्याधिकारं- अधिकारं लक्ष्यकृत्य । एवंच शुद्धान्तःकरण-
बाध जीवोधिकारी स ब्रह्मत्वेन वाच्यः । त्वं ब्रह्मासीति । ततश्च प्रतर्दनो
यदि शुद्धान्तःकरणवत्त्वेनेन्द्रस्याभिमतः स्यात्तर्हि तेनेन्द्रेण हे प्रतर्दन त्वं
ब्रह्मरूपोसीत्येवं ग्राहयितव्यः । न तु मामात्मानं विजानीहीति ।

—२० एवंच शास्त्रदृष्टिरपि नैवविधेन्द्रजीवस्य ब्रह्मबोधनपरेत्यर्थः ।
ननु जीवमात्रस्य ब्रह्मत्वावगतिस्तत्त्वमस्यादिवाक्येषु दृश्यत इत्याहुः- केवल-
स्येति । सर्वज्ञत्वाकिंचिज्ज्ञत्वादिधर्माणां परस्परविरोधाज्जहदजहलक्षणया
निर्विशेषचैतन्यमात्रजीवस्य निर्विशेषचैतन्यमात्रब्रह्मण्येक्यावगतिस्तत्त्व-
मस्यादिवाक्यार्थ इति निश्चीयते ।

—२१ आनन्दाजरामरत्वादयस्तु धर्मानैक्यज्ञानविरोधिनस्तेन जीवे वक्तुं
न शक्यन्त इत्याहुः- न तु ब्रह्मधर्मा इति ।

—२२ इमामाशङ्कं परिहरन्ति- वामदेववदिति । तद्वैतदिति । बृह-
दारण्यके पुरुषविधब्राह्मणस्थं वाक्यमेतत् ।

४९-१ एकमेव- ब्रह्मैव । कारणलय इति । कारणे ब्रह्मणि लये जाते
सत्येवेत्यर्थः ।

—२ अवयुत्य- पृथक्कृत्य । अनुपपन्न इति । ब्रह्मभावानन्तरं पृथक्-
स्थित्यभावान्मन्वादिभवनमनुपपन्नमित्यर्थः । तर्हि मन्वादिभावेनानुवादः
कथमित्यत आहुः- तत्रेति । ज्ञानावेशादिति । सर्वधर्मेत्यादि । सर्वेषां
मनुत्वसूर्यत्वादिधर्माणां स्फूर्तिः ।

—३ एवमिति । अत्रापि स्वस्यापृथक्त्वेन ज्ञानमिति भावः । ब्रह्मा-
वेशादिति । जीवस्य ब्रह्माभिन्नत्वं सदा वर्तत एव तथापि तदावेशो भगव-
दनुग्रहाधीन इति भावः । उपदेश इति । एवंच शिष्यं प्रति शास्त्रदृष्ट्योप-
देशो द्विधा । मां ब्रह्म जानीहीत्याकारक एकः । त्वं ब्रह्मासीत्याकारको
द्वितीयः । ननु त्वाष्ट्रवधादय इन्द्रजीवधर्मा न तु ब्रह्मधर्मा इत्यत आहुः-
दवाष्ट्रवधादय इति ।

—४ तदावेशेन-ब्रह्मावेशेन । आगामिसूत्रविरोधमाशङ्कते-नन्विति ।
एवमिति । सुषुप्तिसमाध्यातिरिक्त इन्द्रप्रतर्दनसंवादकाले कथमित्यर्थः ।

—५ समादधते-मैवमिति । उक्तसूत्रयोः सुषुप्तिसमाध्योरेव ब्रह्मात्मभावो
नियत इत्यर्थो नाङ्गीकार्य इत्यर्थः ।

—१० अङ्गीकर्तव्यमिति । तथा च संपत्पदमुत्तमाधिकारिविषयस्याप्यु-
पलक्षणम् । तेन सूत्रे न न्यूनतेति भावः । उपदेशभावनादिष्वित्यत्रादिपदेन
पतत्साम गायत्रास्त इत्यादिश्रुतीनां कस्याश्चित्पूतनायन्त्या इत्यादिवाक्यानां
च संग्रहः ।

—११ ननु पूर्णज्ञाने सति-अहं मनुरभवामित्यादिकं ज्ञानं जायते ।
इन्द्रस्य तूपदेशकालिकः कादाचित्कः सर्वात्मभावस्तेन पूर्णज्ञानित्वरूपसा-
मान्यधर्माभावात्कथं वामदेवदृष्टान्तः सूत्रे प्रादायीत्यत आहुः-इहैवेति ।

—१२ आविर्भावापेक्षमिति । तथा च ब्रह्मैव सन्नित्यनेनाविर्भावः कथ्यते ।
एवंच सयोमुक्तावप्याविर्भावापेक्षेत्यर्थः । ब्रह्मधर्माविर्भावपूर्वकब्रह्मस्फूर्ति-
रूपो ब्रह्माविर्भाव एवाविर्भावपदेन गृह्यते । स चाविर्भावो ज्ञानकाले मोक्ष-
दशायां चास्ति । ततश्च वामदेव इन्द्रे च ब्रह्मधर्माविर्भावात्स्वरूपधर्मसात्त्याद्
दृष्टान्तः सुसंगत इति भावः । ननु प्रतर्दनोपदेशकालेहं प्राण इत्या-
विर्भावस्य साधनत्वमुक्तं न फलत्वं तत्कुत इत्याहुः- तस्येति । प्राप्तत्वात् ।
उपदेशकाल एव सत्त्वात् । आह-सूत्रकार इति शेषः । सार्वदिकब्रह्मा-
विर्भावोपि साधनमेवेत्यङ्गीकृत्याहुः-जीवन्मुक्तानामपीति । एवंच प्रायिका-
विर्भावस्य साधनत्वमस्ति फलत्वं न । सार्वकालिकाविर्भावस्य यद्यपि फलत्वं
तथापि परमफलत्वं नेत्युभयोर्विशेष इति भावः ।

—१३ ननु ब्रह्माविर्भावकाले वागादीन्द्रियाणां लयादिन्द्र उपदेशकर्तृत्वमनुपपन्नमत आहुः— असंप्रज्ञातेति । सत्यं, आविर्भावदशायां वागादीन्द्रियाभावः । दधीच्यादिविषये पुराणे तथा वर्णितः । तथापि प्रकृते दधीचिवदसंप्रज्ञातसमाध्यभावाद्वागादीनां लयो न । सच वागादिलयः ब्रह्माविर्भावदशायां शरीरवियोगे च भवति परं तत्र विनियोजकः कामाभावः । अत्र प्रमाणं—अथाकामयमानः— इति पदमेतद्विषयवाक्यगतमेव । अत्र तु कामाभावाभावादर्थानुपदेशरूपकामनासत्त्वाद्वागादीनां लयो न तेनोपदेशकर्तृत्वमुपपन्नमिति भावः । अत्र पुरुषोत्तमाचार्यैर्द्वितीयोप्यर्थोङ्गीकृतः स तत एव ज्ञेयः ।

—१४ ननु सर्वत्रोच्यमानाविर्भावपूर्वकालीनार्चिरादिगतिरिन्द्रे कुतो नोच्यते तदाहुः—तस्य चेति । तस्य—ब्रह्मभावस्य ।

—१५ ननु सूत्रगीतादिषु तथा कुतो नोच्यत इत्याहुः—तथापीति । प्रायिकत्वात्—अनियतत्वात् । ननु सगुणोपासकस्यार्चिरादिगतिनिर्गुणपरस्य सा नेति व्यवस्था कैश्चिदाद्रियमाणा कुतो नाङ्गीक्रियते तदाहुः—सगुणेत्यादि ।

—१६ अप्रामाणिकमेवेति । सगुणत्वेन निर्गुणत्वेन ब्रह्मणो भेदाभावात्तदुपासकानां भेदोप्रामाणिक एवेत्यर्थः । ननु सांख्यैर्गुणानामङ्गीकारादत्र सगुणनिर्गुणत्वे स्यातामत आहुः—ब्रह्मवाद इति । व्यासेनात्र सांख्यवद्गुणानाङ्गीक्रियन्ते ।

—१७ तस्मात्—आर्षज्ञानेन ब्रह्मावेशात् ।

सूत्रार्थः—अहं ब्रह्मेत्यार्षेण दर्शनेनोपदेशः । यथा वामदेवः—अहं मनुरभवमित्यादिरीत्या ब्रह्मात्मतयावोचत्तद्वदयमुपदेश इति ॥ २९ ॥

जीवमुख्यप्राणलिङ्गान्नेति चेन्नोपासात्रैविध्यादाश्रित-
त्वादिह तद्योगात् ॥ १।१।३० ॥

—२० बाधकद्वयमिति । जीवलिङ्गं मुख्यप्राणलिङ्गं चेति बाधकद्वयम् ।

—२१ सन्तीति । एवंच जीवलिङ्गं ब्रह्मप्रकरणस्य बाधकं ब्रह्मलिङ्गं च जीवप्रकरणस्य बाधकमेवं सुन्दोपसुन्दन्यायेनोभयोरप्यसिद्धिरिति भावः । जीवलिङ्गबोधकमाहुः—न वाचमिति ।

—२३ प्राणलिङ्गबोधकमाहुः—अथेति ।

५०—१ मुख्यप्राणधर्म इति ।

—२ तत्र प्रमाणमाहुः—सा मोहमिति । एतद्वाणमिति । एतच्छरीरं वाति गच्छतीति वानं ब्रह्मयोरभेदाद्वाणमस्थिरमित्यर्थः । अवष्टभ्य—आश्रित्य ।

—३ सा प्रज्ञेति । प्रज्ञा-जीवः ।

—४ ननु श्रुतावमृतत्वादीनि ब्रह्मलिङ्गान्यापि वर्तन्ते तेषां का गतिरित्यत आहुः-प्रज्ञाप्राणयोरिति ।

—५ सहवृत्तित्वादिति । शरीरावच्छेदेन सामानाधिकरण्यादित्यर्थः । एवंच प्राणो जीव एव भवितुमर्हति न ब्रह्मातः श्रुतौ विद्यमानानाममृतत्वादिब्रह्मलिङ्गानां जीव उपासनार्थं लक्षणया कल्पनमुचितमिति जीवप्रकरणमेवेदमिति भावः । हेत्वन्तरमाहुः-उत्क्रान्तिश्चेति । उत्क्रान्तिरपीत्यर्थः । स यदास्माच्छरीरादुत्क्रामतीति श्रुतावुत्क्रान्तिरुक्ता । तेनापि जीवप्रकरणमिदमिति भावः । सर्वथा विलक्षणस्येति । सर्वव्यापित्वादुत्क्रान्तिमतो जीवाद्वैलक्षण्यं ब्रह्मणस्तथा चेतनत्वान्मुख्यप्राणौद्वैलक्षण्यं तस्य ।

—६ तस्मादिति । बाधकद्वयसत्त्वादित्यर्थः ।

—७ समादधते-उपासात्रैविध्यादिति । उपासाया उपासनस्य त्रैविध्यात् त्रिप्रकारकत्वात् यथाश्रुतरीत्येदं समाधानं न घटतेतः पूर्वपक्षस्य विकल्पत्रयं कृत्वा द्वितीयपक्ष इदं दूषणं संभवतीति बोधयितुमाहुः-अयमर्थ इति । अत्र-विषयवाक्ये । पक्षत्रयमाहुः-जीवमुख्येत्यादि । जीवमुख्यप्राणलिङ्गादिति हेतुः पक्षत्रयेऽप्यनुवर्तनीयः ।

—८ परिहृत इति । न वक्तुरात्मोपदेशादिति सूत्रे ब्रह्मधर्मबाहुल्यहेतुना बहूनामनुग्रहो न्याय्य इत्युक्त्वा च परिहृतः ।

—१० शक्या इति । लक्षणां विनेति शेषः । बहुषु लक्षणाङ्गीकर्तव्या तदपेक्षयाल्पस्य ब्रह्मपरत्वं योग्यमिति भावः । द्वितीय इति । लक्षणादोष-वैधुर्यात् त्रयाणां स्वतन्त्रतयानेन विषयवाक्येन प्रतिपाद्यत्वाङ्गीकार इत्यर्थः ।

—११ वाक्यभेदप्रसंगादिति । मामेव विजानीहीत्यत्र विजानीही-त्यस्यावृत्तिः कर्तव्या । विधेयभेदे विधेरावृत्तेर्गले पतितत्वात्तथाच मामित्यस्या-र्थत्रयं कल्पनीयं ततश्चान्ययोगव्यवच्छेदरूपैवकारार्थविरोधश्चेत्यर्थः ।

—१२ तृतीये-ब्रह्मधर्मत्वोपपादनपक्षे । उच्यत इति । अस्य पक्षस्य स्वीकृतत्वादिति शेषः ।

—१३ तद्धर्माः-जीवधर्माः ।

मायि सर्वमिदं प्रोतं सूत्रे मणिगणा इव ।

इति गीतावाक्यात् ब्रह्म जीवाधारभूतं ततश्च परंपरया जीवधर्माधारभूतं मपीति भावः ।

—१४ उभयत्र संबन्ध इति । देहलीदीपन्यायेन । देहल्यां स्थितो दीपो गृहान्तर्भागं गृहबहिर्भागं च प्रकाशयति । इति न्यायस्वरूपम् । एवंचेह जीव आश्रितत्वादिह प्राणे तद्योगादित्युभयत्र संबन्धः । मायावादिमते जीवब्रह्मणोरभेदोस्ति । आश्रयाश्रयिभावोवयवावयविभावश्च नास्तीत्यत उक्तं- ब्रह्मवाद् इति ।

—१५ एवं जीव उपपत्तिमुक्त्वा मुख्यप्राणे तमाहुः-मुख्यप्राणे त्विति ।

—१६ भगवत्संबन्धादिति । भगवतः प्राणानां च नियन्तृनियम्यत्व-संबन्धोस्ति तस्मादित्यर्थः । एवंच

न प्राणेन नापानेन मर्त्यो जीवति कश्चन ।

इतरेण तु जीवन्ति यस्मिन्नेताबुपाश्रितौ ।

इति तत्सामर्थ्यस्य भगवद्धीनत्वान्तद्धर्माणामपि परम्परया भगवद्धर्मत्व-मेवेति भावः ।

—१७ नन्वस्मिन्पक्षे परम्परया भगवद्धर्मत्वम् । एवंच लक्षणा स्वीकर्तव्या भवतीत्यतः पक्षान्तरमाहुः- अथवेति । ब्रह्मधर्माः- साक्षाद् ब्रह्मधर्माः ।

—१८ परास्त्विति । व्याससूत्रमेतत् कर्तृत्वं ब्रह्मधर्म एव । ततः सकाशा-त्तज्जीवे समायाति । यमथो निनीषति । सर्वकर्ता सर्वभोक्तेति श्रुतिभ्य इत्यस्य सूत्रस्यार्थः ।

—१९ तथेति । जीववत्प्राणधर्मा एवेत्यर्थः । नन्वेवं प्राणस्य जीवसाम्य आश्रितत्वहेतुनैव गतार्थत्वे तद्योगादिति हेत्वन्तरं व्यर्थमत आहुः- स्वाप्ययसंपत्त्योरिति । तादात्म्यात्संयोगाभाव इत्यर्थः । एवंच संयोगा-संयोगरूपभेदाद्धेतुद्वयं सार्थकमिति भावः ।

—२० सिद्धमाहुः- तस्मादिति ।

—२१ सर्वे धर्माः-कौषीतकीब्राह्मणोक्ताः । ननु यद्यपि सर्वे धर्मा युज्यन्ते तथापि-सहैवास्मिन् शरीरे वसतः सहैवोत्क्रामतः-इत्येकत्वव्यापकत्वविरुद्धं सहोत्क्रमणं न घटत इत्यत आहुः- सहोत्क्रम इति । एवंच हस्तोत्क्षेपणस्य धर्मशरीरत्वोपि यथा शरीरभिन्नत्वं न तथा सहोत्क्रमस्यापि भगवद्भिन्नत्वं शक्तिशक्तिमतोरभेदाद् । एवंच सोपि भगवद्धर्मस्तेन नैकत्वव्यापकत्वहानि-रिति भावः । क्रियाज्ञानशक्त्योरिति । प्राणजीवयोरित्यर्थः ।

—२२ सहोत्क्रमणमितीति । एतेन सर्वस्यापि व्यवहारस्य जीवप्राणा-धीनत्वेन भगवद्धीनत्वं सूचितमित्यर्थः ।

—२३ प्राणस्तथानुगमादिति सूत्रविरोधं शङ्कते- नन्विति । एवंच धर्मधर्मिभावो न वक्तव्य इति शङ्काकृदाशयः ।

—२४ समादधते-अत्र धर्मेति । अत्र-श्रुतिवाक्ये । एवंच धर्मधर्मिणोः पृथक्त्वापृथक्त्वयोर्निर्देशाच्च पूर्वापराविरोधः ।

५१-८ धर्ममात्रत्वनिराकरणायेति । वैशेषिका ज्ञानमात्मगुण इति वदन्ति तथा तत्केवलं भगवद्धर्मो न । अपि तु भगवानेवेत्यर्थः ।

—१० एवं भगवतो जगत्स्वरूपं प्रतिपाद्याधुना ततोप्याधिक्यं प्रतिपाद्यते-तदन्वितीति । विषयभूतभूतेति । विषयस्वरूपभूतमात्रारूपजगत इत्यर्थः ।

महावाक्यार्थः सिद्ध इति । अयं भावः । यद्यज्जनकं तत्तद्धर्मकं यद्यद्धर्मकं तत्तदधिनाभूतमिति व्याप्त्या भूतमात्राप्रज्ञात्मात्मकस्य सर्वस्य जगतः प्रज्ञाविनाभावेन तदात्मकत्वे सिद्धे तस्या अपि स्वरूपं निर्णेतुमानन्दो-जरोमर इत्यादिब्रह्मधर्मैरुपसंहरन्ति-अतश्चात्र प्रज्ञात्मकजीवस्वरूपादधिकस्य ब्रह्मणः सर्वात्मकत्वसर्वाधिकत्वज्ञानार्थमेकैवोपासना विहिता । तस्मात्साध्व-साधुकारित्वेन प्राप्तस्य वैषम्यादिदोषस्य परिहाराद् ब्रह्मजडजीवात्मकतया सर्वोपादानत्वेन सर्वात्मकमित्येष महावाक्यार्थः सिद्धः । एवंचास्मिन्नधिकरणे पूर्वोक्तस्य सर्वार्थस्य विनिगमनं बोध्यम् । तथाहि प्रथममथातो ब्रह्मजिज्ञा-सेति सूत्रेण शास्त्रारम्भे जिज्ञासोक्ता । तस्याश्च सर्वदा कर्तव्यत्वं ततो जन्मा-यस्येति द्वितीयसूत्रेण ब्रह्मणः सर्वकर्तृत्वम् । तनु समन्वयादिति तृतीयसूत्रेण ब्रह्मणः सर्वोपादानत्वम् । ईक्षत्यधिकरणे प्रज्ञात्मत्वमानन्दमयाधिकरण-आनन्दमयत्वं ततः परमन्तरायधिकरणैस्तद्धर्मोपदेशादित्यादिहेतुभिस्तत्तच्छ-ब्दवाच्यत्वं ब्रह्मणः प्रतिपादितमिति ।

सूत्रार्थः—जीवमुख्यप्राणालिङ्गबोधं ब्रह्मप्रकरणमिति चेन्न । तथा सत्यु-पासनात्रैविध्यं स्यात्ततश्च वाक्यभेददोषस्य संभवः । जीवलिङ्गं तु तस्य ब्रह्मा-धारत्वादब्रह्माश्रितत्वादेव । तथा मुख्यप्राणालिङ्गं भगवता सह योगात् । एवं च प्राणस्य भगवत्संबन्धात्तद्धर्माणामपि भगवत्संबन्ध इति ॥ ३० ॥

इति दशमाधिकरणम् ।

इति श्रीमद्ब्रह्माचार्यकृताणुभाष्यव्याख्यायां श्रीधरशर्मकृतायां
बालबोधिण्यां प्रथमाध्यायस्य प्रथमः पादः ॥११॥

प्रथमाध्याये द्वितीयः पादः ॥ ११२ ॥

सर्वत्र प्रसिद्धोपदेशात् ११२१

—२० प्रथमाद्वितीयपादयोः संगतिं द्योतयितुं प्रथमपादगतमेवार्थं मन्द-
बुद्धिनामनुग्रहार्थं संक्षेपेण कथयन्ति-समन्वय इत्यादिना संदेहो निवा-

रित इत्यन्तेन । समन्वय इति । सर्ववेदान्तसमन्वयप्रतिपादकत्वात्सम-
न्वयाभिख्यया प्रसिद्धे । समन्वयः—एकार्थप्रतिपादकत्वरूपः । वक्तव्य इति ।
परप्राप्तिरूपफलसाधनार्थं तत्साधनीभूतब्रह्मज्ञानार्थं चेति शेषः ।

—२१ नन्वनन्तशाखागतानन्तोपनिषदामेकवाक्यत्वरूपः समन्वयो-
शक्य इति चेन्न । प्रकारविशेषेण सर्वोपनिषदामेकवाक्यतोपपत्तेरित्याशये-
नाहुः—तत्रेति । तत्र—उपनिषत्सु । उद्गीथादीति । उद्गीथमुपासीतेत्यादीनां
प्रणवायुपासनावाक्यानाम् । मुख्यवाक्येषु—फलसंबन्धबोधकेषु कारणप्रति-
तिपादकवाक्येषु । फलोपकार्यङ्गत्वमिति । एवंचादित्यादिषु प्रणवेन
ब्रह्मोपासनोद्गीथोपासना । तद्धर्मोपदेशाधिकरणे विषयवाक्योक्ता । तत्तदु-
पासनानां फलबोधकवाक्यैर्भगवान् लोकोत्तरफलदातेति ज्ञायते ततश्च
माहात्म्यज्ञानं जायते । आत्मैत्येवोपासीतेति वाक्योक्तब्रह्माभेदोपासनया
यथात्मनि प्रीतिस्तथा भगवति स्वाभाविकी प्रीतिरुपपद्यते । इयमेव माहात्म्य-
ज्ञानपूर्वकं जायमाना स्वाभाविकी प्रीतिर्भक्तिरित्यभिधीयते । एवं चेदृशभ-
क्तिरेव परब्रह्मप्राप्तिरूपफलोपकारिणीत्युच्यते । एवंरीत्योपासनावाक्यानां
फलोपकार्यङ्गत्वमिति भावः । एवमुपासनावाक्यानां ब्रह्मणि समन्वयं
परम्परया साधयित्वा केषांचिद्वाक्यानां साक्षात्समन्वयं साधयन्ति—ब्रह्म-
वाक्यानामिति ।

—२२ संदिग्धानीति । ईक्षत्यधिकरणारम्भे यानि चतुर्विधानि संदि-
ग्धानि वाक्यान्मुक्तानि तान्येव प्राणाकाशादिशब्दतो गायत्र्यादीनामर्थतो
द्विविधानीत्यर्थः । एवंच सिद्धसाधनदोषो न । निःसंदिग्धब्रह्मवाक्य-
भिन्नानां सर्वेषां वेदान्तवाक्यानां ब्रह्मणि समन्वयः प्रथमाध्याये साधित
इति भावः ।

५२-१ एवं प्रथमाध्यायार्थमुक्त्वा प्रथमपादार्थं वक्तुं तत्रत्याधिकरणानां
प्रयोजनं निरूपयन्तः प्रथमं प्रथमाधिकरणस्य प्रयोजनमाहुः— तदर्थमि-
त्यादि । तृतिवदित्यन्तेन । तदर्थ— समन्वयार्थम् । विचारितमिति । ईक्ष-
त्यधिकरण इति शेषः ।

—२ नन्वीक्षत्यधिकरणस्य चतुर्थत्वात्प्रथमसूत्रस्थापित इति कथमिति
चेत् स्थापनस्य प्रतिज्ञारूपत्वादिति गृहाण । यद्यपि विचारश्चतुर्थे तथापि
प्रतिज्ञारूपिणी स्थापना प्रथमसूत्र इत्यर्थः । तदेवोक्तं—प्रथमसूत्र एवेत्यादिना ।
ननु मनोवागव्यवहार्यस्य व्यवहार्यत्वं कथमत आहुः— यत इत्यादि ।
यथा घटादय इदमित्थंतयेयत्तया वा निरूपितुं शक्यन्ते तथा ब्रह्म निरूपयितुं
न शक्यत इत्येवं निरूपणानिषेध एव यतो वाच इत्यादिश्रुतिभिः प्रतिपाद्यते ।
अनुभवैकवेद्यवस्तुनो वाचा वक्तुमशक्यत्वादिति भावः ।

—४ एतच्छ्रुतेरेवंतात्पर्यकत्वे गमकमाहुः— एवमेवेति । एवमेव-
श्रुतिरूपवाग्विषयत्वाङ्गीकार एव । कार्यसिद्धेः— कार्यस्य श्रवणादिकस्य
सिद्धेः । ततश्च श्रवणादिद्वारा ब्रह्मविदाप्नोति परमिति श्रुत्युत्तरीत्या पर-
प्रातिरूपकार्यसिद्धिरिति भावः । चतुर्लक्षयेति । चतुरध्यायेत्यर्थः ।

—५ समन्वयाविरोधसाधनफलानि क्रमेण चतुर्णामध्यायानां विषयाः ।
तेषां मीमांसया मननस्योपपत्तिमाहुः— श्रुतस्येति ।

—६ पूर्वस्थितानामिति । ब्रह्मवाक्यस्थानामित्यर्थः । उद्धापः— प्रकृत-
परत्वेन प्रतीयमानस्यान्यपरत्वापादनरूपस्यागः ।

—७ आवापः— अन्यपरत्वेन प्रतीयमानस्य प्रकृतपरत्वापादनरूपं ग्रह-
णम् । निर्धारणे— उपनिषत्तात्पर्यभूतो ब्रह्मातिरिक्तोन्योर्थो नास्तीति निश्चिते
सति मननयुक्तिभिर्ब्रह्मण एवानुचिन्तनं भवतीत्यर्थः । ततोप्येवमिति ।
मननानन्तरमभ्यासेन मननस्य दाढर्यं प्रारब्धवशाज्जायमानस्य विक्षेपस्य
विनाशनार्थं मननदाढर्यमपेक्ष्यत इति भावः । ध्यानादीति । निदिध्यासन-
रूपमित्यस्याग्रे ज्ञानमिति शेषः । अथवा रूपपदरहितः पाठो ज्ञेयः । अत्र
पक्षेयमर्थः । ध्यानादिसमाध्यन्तानिदिध्यासनात्मकं यन्मनस्तस्मिन्सर्वतो
बाह्यविषयेभ्यो निवृत्तव्यापारे सतीत्यर्थः । आदौ मननदाढर्यं ततो ध्यान-
दाढर्यं ततः समाधिः । अस्यैवैकतानतेति व्यवहारः । एतस्यामेकतानताव-
स्थायां मनसः संकल्पविकल्पव्यवहारा बाह्यविषयव्यापाराश्च निवर्तन्ते ततः
शुद्धिः संपद्यते । एवं निदिध्यासनदाढर्यं भवतीति भावः ।

—८ अधुना— आत्मा वारे द्रष्टव्यः— इत्यादिश्रुत्या श्रवणादिजन्यं यादृशं
दर्शनं प्रतिपादितं तादृशमाहुः— स्वयमिति । स्वयमितिपदेन तिरोधाननि-
वृत्तिर्ध्वन्यते । निजेति पदेनातिसामीप्यम् ।

—९ अनुभवरूपमिति । साक्षात्काररूपमित्यर्थः । तथैव स्वयमिति
पदेन सत्त्वं सुखमिति पदेनानन्दत्वं अनुभवेति पदेन चित्त्वमेवं सच्चिदानन्द-
रूपं ब्रह्मेत्यर्थः । इदं— ब्रह्मस्वभावजन्यम् । अविषयत्वं— वक्तुमशक्यत्वम् ।

—१० अत्रार्थे दृष्टान्तमाहुः— पाकभोजनेति । एवंचैतत्सर्वमनुसंधाय
जिज्ञासासूत्रप्रणयनाद्यवहारस्थापनं प्रथमाधिकरणार्थं इत्यर्थः । एवं प्रथ-
माधिकरणार्थमुक्त्वा द्वितीयाधिकरणार्थमाहुः— अत इत्यादि कर्मेत्यन्तम् ।
अतः— ब्रह्मणि व्यवहारस्थापनेन श्रवणविषयत्वे सिद्धे तत्स्वरूपादिविचारस्या-
वश्यकत्वात् ।

—१२ वैपरीत्यमिति । अपरं संसाररूपं फलमित्यर्थः । दिव्यधर्मेति ।
अगत्कारणत्वरूपो दिव्यधर्मः ।

—१३ विचारित इति । विचारस्वरूपमाहुः—वेदा एवेति ।

—१४ अग्निमाधिकरणार्थमाहुः—तत इति । पूर्णालौकित्वायेति । अयं भावः । यथासंख्यं समन्वयाधिकरणे ब्रह्मणः सर्वत्र समन्वयेन पूर्णत्वमी-क्ष्यधिकरण ईक्षत्या जगन्निर्माणकर्तृत्वेनालौकिकत्वं प्रतिपाद्यते ।

—१५ ततोवाशिष्टप्रथमपादार्थमाहुः—तदन्विति । निश्चितार्थ इति । पूर्वाधिकरणैः प्रतिपादिते निश्चयविषयीभूते ब्रह्मरूपार्थ इत्यर्थः ।

—१६ प्रत्ययसंदेह इति । मयद्रप्रत्ययसंदेह इत्यर्थः । द्वयेन—आनन्द-मयाधिकरणद्वयेन । प्रकृतिसंबन्ध इति । प्रकृतौ संबन्धो यस्येति व्यधि-करणपदो बहुव्रीहिः । प्रकृतिसंबन्धी संशय इत्यर्थः ।

—१७ दशमाधिकरणप्रयोजनमाहुः—पुनरिति । संश्लेषनिराकरणा-येति । संश्लेषः प्राणजीवब्रह्मधर्माणामेकत्र कथनं तन्निराकरणं ब्रह्मधर्म-त्वेनोपपादनं तदर्थमित्यर्थः ।

—१८ निवारित इति । षडधिकरण्येति शेषः । एवंचैयतैव ग्रन्थेन शाब्दसंदेहनिवृत्त्या कार्यसिद्धेश्च संभवान्पूनाधिकरणाङ्गीकारो न युक्त इत्यर्थः ।

—१९ इदानीं केचित्पूर्वोक्तरीत्या यतो वाच इत्यादिश्रुतेः संकोचं नाङ्गीकुर्वन्ति सर्वथा ब्रह्म वागगोचरमिति स्वीकुर्वन्ति । श्रोतव्यो मन्तव्य इत्यादिश्रुत्यन्यथानुपपत्त्या ब्रह्मणः सगुणत्वमपि स्वीकुर्वन्ति तन्मतं दूष-यितुमनूयाहुः—ये पुनरिति ।

—२० कथमनधिकारबोधनमित्याहुः—ब्रह्मवाद इति । सांख्यमते यथा सत्त्वादिगुणानामङ्गीकारस्तथा ब्रह्मवादे नेत्यर्थः । एतत्सांख्यमतमग्रे दूष-यिष्यत एव ।

—२१ नन्वेवं गुणानङ्गीकारे—प्रधानक्षेत्रज्ञपतिर्गुणेशः—इति श्वेताश्वतरो-पनिषद्विरोध इत्यत आहुः—भौतिकगुणानामिति । नतु नित्याधिदैविक-गुणानामित्यर्थः । श्वेताश्वतरोक्तास्तु नित्याधिदैविकगुणास्तेन न विरोधः । अध्यायारम्भ इति । मायावादसिद्धानां गुणानामसंबन्धार्थमेवाध्यायारम्भ इत्यर्थः । तेन मायावादिकता यतो वाच इत्यादिश्रुतिव्यवस्था न संग-च्छते । वैपरीत्ये बाधकमाहुः—अन्यथेति । अन्यथा—ब्रह्मणि जगज्जनकत्वा-याधिदैविकगुणानामनङ्गीकारे । सर्वस्यापि—कार्यमात्रस्यापि ।

—२२ तत्कारणत्वेन—ब्रह्मकारणकत्वेन । तत्संबन्धस्य—जनकत्वसं-बन्धस्य । अन्यनिराकरणेनेति । प्रजापतिजगत्-ारणतानिराकरणेनेत्यर्थः ।

—२३ तत्प्रतिपादकत्वेति । ब्रह्म सर्वकार्याणि प्रति कारणमिति प्रतिपादकानामधिकरणानाम् । वैयर्थ्यमिति । सगुणकारणत्वनिराकरणपूर्वक-निर्गुणकारणत्वस्थापनवैयर्थ्यम् । जनकतासंबन्धेन परब्रह्मणोपि गुण-संबन्धादिति भावः ।

—२४ एवं प्रासङ्गिकं खण्डयित्वा प्रकृतमाहुः—अर्थसंदेहेति ।

—२५ त्रिविध इति । जीवात्मको जडात्मको जीवजडात्मकश्चेति त्रिविध्यम् । एवं त्रिविधार्थानां यथासंख्यमस्याध्यायस्यावशिष्टे पादत्रये संदेह-निराकरणम् । प्रकृतपदार्थमाहुः— तत्रेति ।

५३-१ प्रथमाधिकरणं प्रतिपादयितुं विषयवाक्यमाहुः—इदमान्नायत इति । छान्दोग्यपञ्चमप्रपाठकस्थमेतद्वाक्यम् ।

—४ वाक्योपक्रमे—वाक्यारम्भे ।

—५ तज्जलानिति । तस्माद्ब्रह्मणो जायत इति तज्जं तस्मिंल्लीयत इति तल्लं तेनानितीति तदन् । जगदुत्पत्तिस्थितिलयकर्तृगुणविशिष्टमित्यर्थः । तत्त्वेन—ब्रह्मत्वेन ।

—६ ननुपासनार्थमत्र शमं कुर्वीतेति शमविधिः कुतो नाङ्गीक्रियत इत्यत आहुः—न चेति । पूर्वोक्तशमविधेः सर्वं खल्विदं ब्रह्मेति वाक्यार्थज्ञानानन्तरं संभवः । एवं वाक्यार्थे लक्षणाप्रसंग इत्यर्थः ।

—७ ननु वाक्यलक्षणावादिनां मीमांसकानां मते सेष्टैवेत्यत आहुः—कारणत्वेनेति । सामान्यत इति । शान्तो दान्तः । आत्मन्येवात्मानं पश्ये-दिति वाक्यात्सामान्यतः शमब्रह्मज्ञानयोः कार्यकारणभावे ज्ञाते ब्रह्म-ज्ञानार्थं शमस्य सिद्धत्वात्पुनर्ब्रह्मज्ञानसाधनीभूतोपासनार्थं शमसाधनापेक्षा नेति भावः । सिद्धत्वाच्चेति चकारेण क्रतुकरणानुवादोप्यसंगत इति द्योत्यते तस्याग्रे वक्ष्यमाणत्वात् । एवंच शमविधिरूपः पूर्वपक्षोनुचित इत्यर्थः ।

—८ अन्यनिराकरणसिद्धमाहुः—अत इति । उपबृंहणमाहुः—इदमिति । उपासनमिति । एतदेवोपासनं प्रकारभेदेन—पातालमेतस्य हि पादमूलमित्यादिना पुराणेनोक्तम् । प्रस्तुतमाहुः—अतः परमिति ।

—९ संदेहं प्रकटयन्ति—क्रतुर्धर्म इति । धर्मः—यज्ञत्वम् । ननु यज्ञस्य स्वरूपं द्रव्यदेवते ते चात्रानुक्ते । एवंच यज्ञत्वं कथमत आहुः—तस्येति । एवंच द्रव्यादिरहितोयं ज्ञानयज्ञ इत्यर्थः ।

—१० ननु—पश्य भूयांसो यज्ञक्रतवः—इति तैत्तिरीये तृतीयाष्टकप्रथम-प्रपाठकोक्तवाद्यत्राङ्गोपाङ्गसहितहविस्त्यागरूपा क्रिया स एव क्रतुरिति

प्रसिद्धत्वेनात्र मानसस्यास्य क्रतुत्वं कथमत आहुः- उपासनेति । उपासनायाः क्रतुत्वं क्रियत इति क्रतुरिति व्युत्पत्त्या ज्ञेयम् । प्रकरणबलादत्र योगाद्बुद्धिर्बलीयसीति वचनस्यानादरः ।

—११ वेद इति । तस्य यजुरेव शिरः-इति श्रुत्या-स एव जीवो विवर-प्रसूतिः-इति श्रीमद्भागवतैकादशस्कन्धस्थभगवद् वचनसंदर्भेण वेदस्य मनो-मयत्वं बोध्यम् । कार्यकरणयोः- प्राणवेदयोः ।

—१२ ननु वेदविषयस्य स्पष्टत्वेन कथं वाक्यार्थे संदेहोत आहुः- अग्र इति । सत्यसंकल्पादीति । सत्यसंकल्पो ब्रह्मधर्मः । आदिपदेन-एष म आत्मा-इति जीवधर्मः । एवं धर्मवचनादित्यस्य धर्मद्वयवचनादित्यर्थः ।

—१३ पुराणेष्विति । केचित्स्वदेहान्तर्हृदयावकाशे प्रादेशमात्रं पुरुषं वसन्तम्-इत्यादिवाक्येन । एवं संशयमुक्त्वा पूर्वपक्षमाहुः-तत्रेति ।

—१४ उक्तत्वादिति । सर्वपदेनेति शेषः ।

—१५ आहत्य-अकस्मात् । प्रबलहेतुं विनेत्यर्थः । जीवो ब्रह्मत्वेनोपास्य इत्यत्र तैत्तिरीयोपनिषत्संमतिमाहुः- विज्ञानमिति ।

—१६ सिद्धं पूर्वपक्षमाहुः- तस्मादिति ।

—१७ समादधते-उच्यत इति ।

—१९ कुर्वीत- मनानात्मकं क्रतुं कुर्वीत । यद्यप्युपासीतेति विधिघटितं पदं वर्तते तथाप्युपासनाधिकारिविशेषणकोटिनिविष्टा तेन तस्योपासीतेति पदस्य गौणत्वमित्याशयेन समर्थयन्ति-तत्रेति ।

—२० शुद्धान्तःकरणस्येति । अधिकारिण इति शेषः । एवं च ब्रह्मविषयकमननोपदेशत्वादस्य ब्रह्मवाक्यत्वमिति भावः ।

—२२ शाखान्तरस्थवचनव्यवस्थामाहुः- शाखान्तर इति । तथा-जीववाक्यत्वम् ।

—२३ एवं शाखान्तरीयवाक्यव्यवस्थामुक्त्वा सिद्धमाहुः-तस्मादिति । आनन्दरूप इति । मनसैवानुब्रष्टव्यमिति श्रुत्या साक्षात्कारानन्तरं मनसोऽप्यानन्दरूपत्वात्प्राचुर्यार्थकमयदूप्रत्ययेन मनोमय इत्यस्यानन्दरूप इत्यर्थः । प्राणशरीर इति । अन्तर्यामीत्यर्थः ।

सूत्रार्थः- अथ खल्वित्यादिब्रह्मवाक्यमेव । यतः सर्ववेदान्तप्रसिद्ध-ब्रह्मोपदेशो मननरूप एव युक्तः । न तु जीवस्योपासना युक्तेति ॥ १ ॥

विवक्षितगुणोपपत्तेश्च १।२।२

५४-१ सूत्रान्तरमवतारयन्ति- नन्विति । क्रतुमय इति । तदारभ्य ।

यथासंकल्पं- मनोवासनानुसारम् । अग्रिमदेहकथनादिति । अग्रिमदेहो लोकान्तरभावी देहः । एवं च जघन्यफलार्था देहान्तरप्राप्तिर्ब्रह्मफलार्था भवितुं नार्हतीति भावः ।

—२ युक्तेति । जीवोपासनैव युक्त्यर्थः । युक्तमिति । ब्रह्मप्राप्तिरेव ब्रह्मज्ञानस्य फलं युक्तम् ।

—५ इमामाशङ्कान् निराकर्तुं सूत्रकारः समाधानमाह- विवक्षितेत्यादि । विवक्षिता-उपादेयत्वेनाभिप्रेता । तादृशरूपप्राप्तिः-संकल्पानुरूपदेहप्राप्तिः । प्रकृतेपि-ब्रह्मज्ञानपक्षेपि । तामुपपत्तिं दर्शयन्ति- भगवदिति । भगवत्स्वरूपस्य ब्राह्मदेहस्य परप्राप्तिरूपस्य वा लाभात् ।

—६ भगवत्स्वरूपप्राप्त्या भगवद्गुणानुवादादसौ न लभ्येतास्माकं तु स एवेष्टो मास्तु तत्स्वरूपप्राप्तिरित्याभिनिविष्टान् प्रति प्राहुः-सारूप्यलाभाद्वेति । भगवत्सदृशदेहवन्तोपि पुनर्न विवर्तन्ते तेन ते न प्राकृता इति भावः । ननु देहित्वप्राकृतत्वयोर्व्याप्यव्यापकभावादसंगतमेतादिति चेत्तत्राहुः- नेति । देहित्वप्राकृतत्वयोर्व्याप्तिः कुत्रापि नोक्ता । अस्मिन् विषयवाक्ये तु यथाकृत्याप्त्यामुष्मिकदेहत्वसंकल्पानुरूपत्वयोर्व्याप्तिरुक्तातोऽधमदेहप्राप्त्युपायभूता जीवोपासना न युक्त्यर्थः । न च संकल्पानुरूपदेहप्राप्तिकथनाद्ब्रह्मस्वरूपप्राप्तिः कथमिति वाच्यम् । सर्वब्रह्मोपासनापूर्वकमननक्रतुना शुद्धसंकल्पस्योदयाद्ब्रह्मशरीरप्राप्तेरप्रतिबन्धात् ।

—७ चकारसूचितहेत्वन्तरमाहुः- सत्येति । सत्यसंकल्पत्वं केवलं ब्रह्मधर्म एव । तेन विषयवाक्यस्य जीवविषयत्वं शङ्कितुमपि न शक्यत इति भावः ।

सूत्रार्थः- अभीप्सितामुष्मिकदेहप्राप्तेरुपपत्तेर्ब्रह्मोपासनैव युक्तेति ॥२॥

अनुपपत्तेस्तु न शारीरः १।२।३

—८ सूत्रान्तरमवतारयन्ति- नन्विति । एतावतापि- सूत्रद्वयोक्तोपपत्त्यापि । नैकान्ततः- केवलं निश्चयेनेति यावत् । तुल्यत्वादिति । आत्मानं चेद्विजानीयादयमस्मीति पुरुषः- इत्यादौ ज्ञेयतया प्रसिद्धत्वेन जीवस्य मन्तव्यत्वोपदेशः । लोकान्तरे विवक्षितदेहप्राप्तिः । न वै कचिन्मे मनसो मृषा गतिः- इति वाक्यात्सत्यसंकल्पत्वं व्यापकत्वादाकाशात्मकत्वं पर्यायेण सर्वाहंमानितया वा सर्वकर्मत्वादिकं हिरण्यगर्भे जीवे संगच्छत इति तस्य बाधराहित्येन तुल्यत्वादित्यर्थः ।

—११ अनुपपत्तिमाहुः- न चेति । प्राणशरीररूपः- आनन्दाकारः । प्राणशब्दस्यानन्दवाचकत्वमनुगमाधिकरणे स्फुटीकृतमेव । निराकारत्वात्- आनन्दाकारत्वाभावात् ।

—१२ अध्यासेनेति । सच्चिदानन्दरूपोहमित्यारोपजन्यनिरन्तराध्यासेन ।
तथात्वे- प्राणशरीरत्वे । अनुपास्यत्वमेवेति । अध्यासस्याविद्याजन्यत्वा-
दिति भावः । अन्यद्दूषणमाहुः- इदानीमिति । इदानीं- उपासनाकाले ।

—१३ तथात्वात्- अध्यासकृतप्राणशरीरत्वात् । एवं चाध्यासं विनो-
पासनाया असंभवाज्जीवे सच्चिदानन्दरूपत्वं तस्य च फलस्य साधनभूतो-
पासनाकाल एव सत्त्वात्तस्या द्वैयर्थ्यमिति भावः । उपदेशानर्थक्यप्रसंगा-
दिति । प्राणशब्देन लौकिकप्राण एव यदि गृह्यते तर्हि तस्य प्राणशरीरस्या-
धुनापि विद्यमानत्वात्तदर्थं मननोपदेशो निरर्थक इति भावः ।

—१४ तुशब्दं व्याकुर्वन्ति- पूर्वपक्षस्येति ।

—१५ नन्वत्र पूर्वपक्षनिवृत्तिः कथं यतः पञ्चकोशप्रकरणगतविज्ञानमयवा-
क्यस्य ब्रह्मवाक्यत्वं स्यात् । विज्ञानमानन्दं ब्रह्मेति वाक्याद्विज्ञानशब्दो ब्रह्म-
वाचक इति निरूपणादद्यापि पूर्वपक्षस्योपशमाभावादित्यत आहुः-विज्ञान-
मये त्विति । प्राप्ताप्राप्तेति । तत्र विज्ञानमयस्य-तस्य श्रद्धैव शिरः-इत्यनेन
श्रद्धादिधर्मत्वाज्जीवत्वं प्राप्तमानन्दमयस्येव सर्वान्तर्यामित्वाभावात् मुख्य-
त्वाभावेनानन्दरूपत्वमप्राप्तं तत्र किं ब्रह्ममिति विचारे प्राप्ताप्राप्तविवेकेना-
प्राप्तापेक्षया प्राप्तस्यैव बलवत्त्वाद्धर्मस्य जीवस्यैवोपासनेति न ब्रह्मवाक्यत्व-
मिति पूर्वपक्षोपशम इत्यर्थः । यथाग्नेर्विस्फुलिङ्गाः-इत्यादिश्रुत्या जीवस्य
भगवद्धर्मत्वं निर्बाधम् ।

सूत्रार्थः- अत्र विषयवाक्ये शारीरो जीवो गृहीतुं न शक्यते ।
अनुपपत्तेरिति ॥ ३ ॥

कर्मकर्तृव्यपदेशाच्च १।२।४

—१६ अग्रिमसूत्रमवतारयन्ति-नन्विति । प्राप्तव्येति । जीवेनेति शेषः ।
तादृशरूपेति । प्राणशरीररूपेत्यर्थः । अयं भावः । यदि तत्र प्राप्ताप्राप्त-
विवेकेन जीवोपासना प्राप्तस्य बलवत्त्वात्तर्ह्यत्रापि-कृतुमयः पुरुषः-इत्यत्र
जीवत्वस्य प्राप्तत्वेन ब्रह्मत्वस्य चाप्राप्तत्वेन प्राप्तस्य प्राबल्याज्जीवोपासनैव
युक्ता । युक्तेः साम्यात् । आनन्दरूपप्राणशरीरेत्यादिवचनविरोधोपि
नाशङ्क्यः । तद्वचनस्य जीवप्राप्तव्यतादृशरूपफलाभिप्रायकत्वात् । जीवेना-
नन्दरूपप्राणशरीरात्मकरूपफलं प्राप्यत इति यावत् ।

—१८ कर्मकर्तृव्यपदेशं विशदयन्ति-एतमिति । एतं प्राणशरीरं
भगवन्तमितो लोकात्प्रेत्याभिसंभवितास्मि प्राप्तास्मि यस्य साधकस्य अद्धा
प्रत्यक्षं स्यात्तस्य विचिकित्सा कर्तव्यं नास्ति ।

—२१ शारीरं-जीवम् । एवं चैकैकस्यैव कर्तृत्वकर्मत्वयोरसंभवाज्जीव-
ब्रह्मणोरिकत्र प्राप्त्यभावादत्र प्राप्ताप्राप्तन्यायो न प्रसरति तेनेदं ब्रह्मवाक्यं न
जीववाक्यमिति भावः । ननुक्तं प्राणशरीर इति वाक्यं फलपरमत आहुः-न
चेति । यथाकतुरित्यादिवाक्येन भजनीयप्राप्तव्ययोरैकस्यस्योक्तत्वात्प्राण-
शरीर इत्यादि फलवाक्यं न । एवंच विषयवाक्यं ब्रह्मपरमेवेत्यर्थः ।

—२२ केचिदेतदधिकरणमष्टसूत्रात्मकमिति वदन्ति तन्मतनिरासाय
चकारस्य प्रयोजनमाहुः-अधिकरणेति ।

सूत्रार्थः-कर्तृत्वेन जीवस्य कथनात्कर्मत्वेन ब्रह्मणः कथनादेतद्विषय-
वाक्यं न जीववाक्यमिति ॥ ४ ॥

इति प्रथमाधिकरणम् ।

शब्दविशेषात् १।२।५

५५-३ इदमाधिकरणं पूर्वाधिकरणेनान्तस्तद्धर्मादित्यधिकरणेन वा गतार्थं
नेति सूचयितुं शब्दविशेषाधिकरणं रचयतीत्यधिकरणसंगतिः । विषयवाक्यं
योतयान्ति-इदमित्यादिना । आम्नायत इति । वाजिशिखायामिति शेषः ।
यथेति । पूर्वाधिकरणे मनोमयस्य पक्षत्वमत्र हिरण्यमयस्य तत् ।

—५ एवंच पक्षभेदप्रयुक्तोधिकरणभेद इति सूचयितुं संशयाकारमाहुः-
तत्र संदेह इति । अन्तस्तद्धर्माधिकरणे हिरण्यमयस्य ब्रह्मत्वमुक्तं तेन
गतार्थत्वमस्याधिकरणस्येत्यत आहुः-उपक्रम इति । विषयवाक्ये प्रथममेव
हिरण्यमयस्योपदेशाद् ब्रीह्यादिसादृश्येन जीवः ।

—६ उपसंहारेति । ननु प्रथमावगतत्वादुपक्रमस्यासंजातविरोधित्वेन च
प्राबल्यात्कथमुभयोस्तुल्यबलत्वमत आहुः-यत्रेति । यत्रेत्यादेरयमर्थः ।
यस्मिन्वाक्य उभयोर्मध्य एकस्येतरपदार्थान्वयेनैकवाक्यत्वं संभवति तस्य
बलीयस्त्वमिति । एतदेव प्राबल्ये प्रयोजकं न प्राथम्यम् ।

—७ पूर्वतन्त्रे-जैमिनीये । एवं चेतरेपदार्थान्वयसहकृतैकवाक्यत्व-
प्रयोजकत्वं प्रबलत्वं तच्च कुत्रचिद्वाक्य उपक्रमस्य कुत्रचिद्वाक्य उपसंहारस्य
संभवतीति भावः । एवं चान्तस्तद्धर्मापदेशाधिकरणेन साम्याभावादिदं
भिन्नमाधिकरणमिति हृदयम् । पूर्वपक्षमाह-तत्रेति । भूतानां चातुर्विध्यं
जरायुजाण्डजस्वेदजोद्भिज्जभेदेन । छान्दोग्ये त्रिविधानां कथनमत्र
चतुर्थस्याधिकस्य वर्णनम् । आराग्रमात्रस्येति । तोत्रायःशलाकाग्रं,
आराग्रं तत्परिमाणस्येत्यर्थः ।

—८ प्रतिपादकमिति । ब्रीह्यादिदृष्टान्तचतुष्टयेन जीवस्यैव प्रतिपादन-
मित्यर्थः । फलत इति । मोक्षरूपावस्थायाम् ।

—९ आभासमानत्वमिति । आभासा ब्रीह्याद्यस्तुच्छपदार्थास्तत्स-
मानत्वम् ।

—११ हिरण्मयः पुरुष इति । हिरण्मयस्यानन्दमयत्वमन्तस्तद्धर्मा-
धिकरणे सिद्धम् । आनन्दमयाधिकरणे च तत्प्राप्तेरेव फलत्वमतो हिरण्मयो
जीवस्य फलमपि भावितुं नार्हति तेन ताद्विरोधादेतस्य जीववाक्यत्वं
शङ्कितुमपि न शक्यत इत्यर्थः ।

—१२ ननु पूर्वाधिकरणे तत्क्रतुन्यायस्य सिद्धत्वान्नथोपासने स्वरूप-
सारूप्यैकतरलाभो भवतीति भाष्येप्यङ्गीकृतत्वात्कथं तस्य फलत्वं नेत्यत
आहुः-नापीति । अत्र प्रमाणं तैत्तिरीयश्रुतिः । तथाहि-ब्रह्मणः सायुज्यं
सलोकतामाप्नोत्येतासामेव देवतानां सायुज्यं साष्टितां सलोकतामाप्नोति
य एवं वेद-इत्युपनिषत् । शब्देनैवेति । सूत्रे शब्देनैवोक्तो विशेषः शब्द-
विशेष इति विग्रहः ।

—१३ उक्तत्वादिति । उक्तश्रुतिप्रामाण्याद्विरण्मयशब्देनैवाधिकार-
विशेषमादाय तत्र लयानियमस्य सूचितत्वान्न हिरण्मयः पुरुषो जीवः ।
तथा चात्राधिकरणेणुत्वबोधकब्रीह्यादिदृष्टान्तैरनात्मनि वर्तमानस्य जीवत्वं
प्रतीयत इति युक्त्या पूर्वाधिकरणसंगतिमाक्षिप्योपसंहारबलीयस्त्वेन
तत्त्वण्डयित्वा पूर्वोक्तं दृढीक्रियते । एवं चेदसाधिकरणं पूर्वाधिकरणस्यैव
विशेषरूपम् ।

सूत्रार्थः-शब्देनैव विशेषस्योक्तत्वाद्विरण्मयः पुरुषो न जीव इति ॥ ५ ॥

स्मृतेश्च १।२।६

—१४ सूत्रान्तरमवतारयन्ति-नन्विति । विद्यमानत्वादिति । लिङ्ग-
भिमानी जीव एव । एवंच श्रुतेः संदिग्धत्वेपि लिङ्गाज्जीववाक्यत्वं
युक्तमित्यर्थः । अभिमान्येवेति । एवकारो भिन्नक्रमः । अभिमानी जीव
एवेति योजना ।

—१६ ईश्वर इति । भगवद्गीतास्थं वाक्यमेतत् ।

—१७ सर्वोपनिषदो गावो दोग्धा गोपालनन्दनः ।

इत्यादिवाक्यादुपनिषत्सारभूता गीता साक्षाद्भगवतोक्ता तस्याः स्मृति-
कथमिति शङ्कते-नन्विति । यन्निःश्वासत्वमिति । सर्वे वेदा यस्य
निःश्वासभूता इत्यर्थः ।

—१८ औपनिषदमिति । उपनिषदि दृष्ट औपनिषदः ।

—१९ प्रमाणान्तरवेद्यमिति । प्रमाणान्तरेण गीतादिना वेद्यम् । शिष्य-
रूपेण-शिक्षणीयरूपेण ।

—२० प्रपन्नस्येति । शिष्यस्तेहं शाधि मां त्वां प्रपन्नम् ।

इति गीतावाक्यात् । अर्जुनस्य पुष्टिभक्तित्वाभावे विनिगमकमाहुः-भगवद्वा-
क्य इति । विचिकित्सा तु संशय इति कोशान्निर्वीकित्सं निःसंशयं विश्वासस्त-
दभावात् । अपरं भवतो जन्मेत्यादिना भगवदुक्तावर्जुनेन संशयो दर्शितः । अत्र
विवरणकाराः-भक्तौ पुष्टित्वं नाम माहात्म्यज्ञानायुपाधिरहितत्वे सति साक्षा-
द्धर्मिस्वरूपपर्यवसायित्वे सति सुदृढत्वे सति ज्ञानादिसर्वानपनोद्यत्वे सति सर्व-
तोधिकत्वे सत्यगणितानन्दरूपत्वे सत्यतुल्यातिशयित्वं तच्च यत्र स्नेहरूपभक्तौ
सैव पुष्टिभक्तिपदवाच्या साच गोपीनां गोपालानामेवेति । अर्जुनस्य तु माहा-
त्म्यज्ञानोपाधिसद्भावाच्च पुष्टिभक्तित्वमत एवोक्तं विश्वरूपदर्शनानन्तरम-
र्जुनेन । अजानता महिमानं तवेत्यादिना सत्कारानिवेदनं च संगच्छते । अत एव
गोवर्धनोद्धरणानन्तरं स्वस्थाने स्थापनानन्तरं गोपालैर्गोपीभिश्च भगवदुपरि
जलं भ्रामयित्वा दध्ना तिलकः कृत इति स्नेहकार्यमेव कृतं न तु माहात्म्य-
दर्शने नमनविज्ञापनादिकं कृतमिति तेषां तासां च पुष्टिभक्तत्वमिति ।
इदं श्रीमत्प्रभुचरणैः पुष्टिमर्यादाविवरणे स्पष्टमेवोक्तमित्यायुक्तवन्तः ।
नन्वर्जुनस्य पुष्टिभक्तत्वाभावेन तन्मार्गरीत्योपदेशाभावेपि मर्यादामार्गेणोप-
निषद्द्वारोपदेशः कुतो न कृत इत्याहुः-रथित्वेनेति । भगवतार्जुनस्य रथित्वे-
नैव स्थापनं कृतमत उपनिषद्द्वारोपदेशोपि तस्य न संभवति । यतः कृताच-
मनप्राणायामादेः पुरुषस्य दर्भासनोपविष्टस्यैवोपनिषदुपदेशः कर्तव्यो न तु
रथे स्थितस्येति मर्यादा । स्मृत्युपदेशस्तु रथे स्थितस्यापि भवतीति भगवता
स एव कृत इति भावः । एवं च मर्यादायां विधिरेव नियामकः पुष्टिमार्गे
तु विधिर्गौणः स्नेह एव नियामक इति विवरणे स्पष्टम् ।

—२१ अत एवाहुः- तादृशयेति । तादृशाय-साहङ्गाराय । तादृश-
देशकालयोरिति । संग्रामरूपदेशे युद्धकाले चेत्यर्थः । अवक्तव्यत्वादिति ।
शूद्रजातिसेवकानामत्यन्तसानिध्यादप्यवक्तव्यत्वं बोध्यम् ।

—२२ नन्वेतत्सर्वं गीतायाः स्मृतित्वे संभवेत्तत्तस्याः स्मृतित्वं साध-
यन्ति-गुरुरूपेति । विधातुर्गुरुरूपं यत्तादृशं रूपं विधातृजनकं स्वस्यादिमं
रूपमित्यर्थः । अयमर्थः । उपनिषद्वक्ता गीतावक्ता च यद्येक एव स्यात्तर्हि
वक्तृभेदाभावाद्गीतायाः स्मृतित्वं न स्यादतो वक्तरि कश्चनावस्थाभेदः स्वरूप-
भेदो वा वक्तव्यः । तत्रानन्तरूपमिति श्रुतिदर्शनेन रूपभेदः शीघ्रं बुद्ध्यावा-
रोहति । तेन मर्यादाप्रतिपादकं वेदवक्त्रक्षरात्मकरूपं वेदार्थं तत्तात्पर्यं च
स्मृत्वा तत उत्तमोपि भगवांस्तादृशवाक्यान्युक्तवानतः स्मृतिवाक्यत्वं तेषां

गीतावाक्यानामुपपन्नमिति । वेदोद्भूतमजनकमिति । अत्र प्रमाणमाहुः— यो ब्रह्माणं विदधाति पूर्वं यो वै वेदांश्च प्रहिणोति तस्मै—इति ।

—२४ ननु तं त्वौपनिषदमित्यादिश्रुतिप्रामाण्यादुपनिषद्द्वारैव ब्रह्मप्रतिपादनं कर्तव्यं तत्र गीतावाक्यानां क उपयोग इत्याहुः— तत इति । ततः— उपनिषदर्थप्रतिपादकत्वात् । अधुना ब्रह्मविद्याविचारवान्भक्तः शरणागतश्चाधिकारीति भगवदाशयं स्फुटयितुं ब्रह्मविद्यायास्तदङ्गत्वं वदन्ति—पुनश्चेति । पुनश्चेत्यस्य स्वकृपालुतयेत्यनेन संबन्धः ।

—२५ भक्तिप्रपत्ती इति । मन्मना भव मद्भक्त इत्यादिना भक्तिः । प्रपत्तिर्नाम शरणगमनं तच्च सर्वधर्मान्परित्यज्येत्यादिनोक्तम् ।

—२६ अत इति । प्रधानस्यान्ते निरूपणीयत्वात् ।

५६-२ निःश्वासः—वेदः । तथाहि—तैत्तिरीयोपनिषदि हृदयं चाप्यधोमुखमित्युपक्रम्य ।

तस्यान्ते सुषिरं सूक्ष्मं तस्मिन्सर्वं प्रतिष्ठितम् ।

इति । ननु गीताविषयेस्त्वेवं तथापि व्यासेन कुत्रचित्स्वकृतपुराणवाक्यान्यप्युदाहृत्य सूत्राणि चिन्त्यन्ते तत्कथं तत्राहुः— व्यासस्यापीति । अदोष इति । पुराणवाक्यानां सूत्रमूलभूतत्वे न दोष इत्यर्थः ।

सूत्रार्थः—स्मृतेरप्येतद्विषयवाक्यं न जीवपरमिति ॥ ६ ॥

अर्भकौकस्त्वात्तद्व्यपदेशाच्च नेति चेन्न निचाय्यत्वादेवं

व्योमवच्च १।२।७

—४ सूत्रमवतारयन्ति—उपक्रमेति । अयुक्तमिति लिङ्गविपरिणामेनान्वयः । एवंच न परमात्मा विषयवाक्यार्थो जीवधर्मस्यालपत्वस्य स्फुटं प्रतीयमानत्वादिति शङ्कितुराशयः ।

—१० तदायतनत्वेन—हृदयायतनत्वेन । प्रतिपाद्यत इति । एवंच वस्तुतो हृदयमेव तदायतनमिति नास्तीति भावः ।

—११ तदन्तःकरणे—जीवान्तःकरणे । ज्ञानमार्गरीत्या हृदयोपलब्धिमुक्त्वा भक्तिमार्गरीत्या सर्वत्रोपलब्धिरित्याहुः— भक्तौ त्विति ।

—१२ बहिरपीति । अपि नान्तःकरणस्यापि संग्रहः । अतएव तैत्तिरीयश्रुताहुक्तम् ।

अन्तर्बाहिश्च तत्सर्वं व्याप्य नारायणः स्थितः ।

इति । द्वितीयमिति । ग्रीह्यादिपरिमाणरूपं दूषणम् ।

—१३ चतुर्विधेति । जरायुजाण्डजस्वेदजोद्भिज्जादिभेदैर्भूतानां चातुर्विध्यम् । अत्यन्तसूक्ष्मस्यैव सर्वभूतान्तरव्याप्तत्वमित्यर्थः । दृष्टान्तं स्पष्टयन्ति—

१४ [अणुभाष्यव्याख्या]

यथेति । उपरवाः सोमयागीयवेद्यां सदोमण्डपात्पुरतां हविर्धानमस्ति तत्र दक्षिणभागे शकटात्पुरतश्चत्वारः प्रादेशमात्रा बिलविशेषाः ।

—१४ दाष्टान्तिकं स्पष्टयन्ति-तथेति । यथोपरवाख्यचतुर्विधबिलेषु व्यापकाकाशस्य प्रादेशपरिमाणत्वेन ज्ञानं तथा चतुर्विधभूतहृदयेषु ब्रीह्या-
दिसाम्येन व्यापकस्य परब्रह्मणः कथनमिति भावः ।

—१५ तत्स्वरूपं-ब्रीहितुल्यस्वरूपम् । चकारद्वयप्रयोजनमाहुः-पूर्व-
पक्षेति । एतादृशवाक्यान्तरे-तैत्तिरीयोपनिषद्भूते-आदित्यो वा एष एत-
न्मण्डलम्-इति वाक्यान्तरे ।

१६-आधिक्य इत्यादि । आधिक्ये पूर्वापेक्षया वैलक्षण्ये योपपत्तिः
पूर्वपक्षसमाधानरूपा तत्समुच्चयार्थमित्यर्थः । एवंच चकारद्वयेन वाक्यान्त-
रेण सूच्यमानमधिकरणान्तरमपीष्टमित्याहुः- तेनेति ।

सूत्रार्थः- अल्पस्थानस्थितत्वेन ब्रीह्यादिभावेन च कथनादत्र परमात्मा
प्रतिपाद्यो नेति चेन्न । निदिध्यासनानन्तरं हृदये साक्षात्क्रियमाणत्वादल्प-
स्थानस्थितत्वेन निर्देशसंभवात् । एवं ब्रीह्यादितुल्यत्वस्यापि गतिसंभवात् ।
तथाहि यथोपरवचतुर्विधबिलेषु व्यापकीभूताकाशस्य प्रादेशमात्रत्वज्ञानं
तथा चतुर्विधभूतहृदयेषु ब्रीह्यादितुल्यत्वेन व्यापकीभूतस्य परब्रह्मणः प्रति-
पादनमिति ॥ ७ ॥

संभोगप्राप्तिरिति चेन्न वैशेष्यात् १।२।८

—१८ बाधकमिति । संभोगप्राप्तिमत्त्वेन जीवतुल्यत्वमिति बाधकम् ।

—२१ संभोगपदे सम्यग् भोगः संभोग इति कर्मधारय इति मनसिकृत्य
बाधकमाहुः- सुखदुःखेति । सम्यग् भोगो यस्मादिति बहुब्रीहिसमासं
मनसिकृत्य बाधकमाहुः- तत्साधनेति । तत्पदेन सुखदुःखयोर्ग्रहणम् ।

—२२ स्वकर्तृत्वमिति । स्वस्वरूपभूतस्य जगतः कर्तृत्वम् । तद्विशेषः ।
जीवाद्विशेषः ।

५७-१ अग्रिमेति । चराचराधिकरणम् ।

—२ अपेक्षितभोग एव वर्तत इत्यत्र दृष्टान्तसुखेनानुमानप्रमाणमाहुः-
यथेति । चक्षुषा शोभनमशोभनं च रूपं गृहीतुं शक्यते तथापि चक्षुरधि-
ष्ठातृदेवतायाः शोभनरूपस्यैवापेक्षा । एवंच शोभनरूपस्यैवाभिनिवेशपूर्वकं
णं तथा चक्षुषश्चक्षुः श्रोत्रस्य श्रोत्रमिति श्रुत्या सर्वाधिष्ठातृब्रह्मणोपेक्षानु-
रं भोगवत्त्वमनुमीयते । अनुमानस्वरूपं तु ब्रह्म, अपेक्षितभोगवत् ।
धिष्ठातृत्वात् । यत्र यत्राधिष्ठातृत्वं तत्र तत्रापेक्षितभोगवत्त्वम् । यथेन्द्रि-
धिष्ठातृदेवताः । तथात्वे- ब्रह्मत्वे ।

—३ तद्वदेव- परब्रह्मवदेव । भविष्यति- अपेक्षितभोगवत्त्वं भविष्यति ।
तत्त्वमसीत्यनेन ब्रह्मवत्त्वाभावात्प्रागावस्थावशत्वात्पुण्यादिसाधनेनैवापेक्षित-
भोगवत्त्वं भविष्यतीति सर्वमविरुद्धम् ।

सूत्रार्थः— यदि भगवान् जीववत्सर्वेषां हृदये तिष्ठेत्तर्हि तस्य सुखदुःख-
भोगप्राप्तिः स्यादिति चेन्न । ब्रह्मणि सर्वरूपत्वानन्दरूपत्वादीनां विशिष्टध-
र्माणां सत्त्वात् । एवं च तादृग्विशिष्टधर्मवत्त्वाभावाज्जीवस्यैव भोगो न ब्रह्मण
इति ॥ ८ ॥

इति द्वितीयाधिकरणम् ।

अत्ता चराचरग्रहणात् १।२।९

पूर्वाधिकरणे ब्रह्मणः सुखदुःखप्राप्तिराशङ्क्य परिहृता । परं चायं परि-
हारः कदा संभवेद्यदा तस्य भोगः संभवेदतस्तादृशभोगमनेनाधिकरणेन
व्युत्पादयतीत्येवमधिकरणसंगतिः ।

—६ विषयवाक्यमाहुः—कठवल्लीष्विति । तत्र-द्वितीयवल्लीसमामौ ।

—७ उपसेचनमिति । ओदनादिभक्ष्यद्रव्ये रुच्युत्पादनार्थमाद्रीकरणार्थं
च मिश्र्यमाणं दध्यादिद्रव्यमुपसेचनपदेन बोध्यते ।

—१० सिद्धमिति । सर्वं खल्विदं ब्रह्मेति वाक्ये सद्रूपत्वं सत्यसंकल्पेति
वाक्ये चिद्रूपत्वं नित्यपदेनानन्दत्वं हृदये सर्वोपास्यत्वं च सिद्धमित्यर्थः ।
साधयतीति । प्रसंगसंगत्येति भावः । अधिकरणवैयर्थ्यं शङ्कते-ब्रह्म-
क्षत्रयोरिति ।

—१२ अज्ञातस्थानकत्वधर्मो जीवस्यैव न ब्रह्मण इति प्रतिपादयन्ति-
नहीति ।

—१४ तर्हि संदेहः कथमत आहुः—अलौकिकेति । मृत्युपसेचनयुतं
ब्रह्मक्षत्रभक्षणमलौकिको धर्मो ब्रह्मण्येव संभवतीति भावः ।

—१७ उपासनोपचितेति । उपासनयोपचितं लब्धमित्यर्थः । महादेवा-
दिरित्यत्रादिपदेनाग्निर्गृह्यते ।

—२० सूत्रे चराचरशब्दः श्रुतो च ब्रह्मक्षत्रेति शब्दः । तयोरेकार्थत्वं
लक्षणां विना न संभवतीति कैश्चिल्लक्षणाङ्गीक्रियते तदसंगतं वाच्यवृत्त्यैवैकार्थ-
त्वसंभवादिति बोधयन्ति—चरमिति । चरतीति चरमिति व्युत्पत्तिं दर्शयितु-
माहुः—परिभ्रमन्ति ।

—२१ अचाल्यमिति । ब्रह्मक्षत्रयोः प्रवाहनित्यत्वादचाल्यत्वमिति पूर्व-
मीमांसायामुक्तम् । नन्वेवं जीवस्याग्रहणे मृत्युञ्जयस्य रुद्रस्य कुतो न
ग्रहणमित्याहुः—यत्रापीति । अयमर्थः । यत्रापि प्रधानादौ प्रजापालनादि-
रूपबुद्धिसौष्ठवजन्योतिशयो दृष्टः स स्वार्थस्य स्वस्य राज्ञः सार्वभौमत्वा-
दिरूपस्यातिलङ्घनं न करोति । यथामात्यस्य प्रजापालनादिरूपोर्थो राज्ञः
सार्वभौमत्वादिकं नातिलङ्घ्यते किंतु तावत्पर्यन्तमेव तस्याधिकारस्य प्रसर-
स्तथा परेश्वरगतस्य सर्वभोक्तृत्वस्यानतिलङ्घनेन रुद्रस्य प्रधानस्थानी-
यस्यात्तृत्वम् ।

अ. १ पा. २ सू. १
मूले पृ. ५७ पं. २२

अणुभाष्ये

१०८

—२२ उपसेचनादिमद्भोजनकर्तृत्वं लौकिकवत्किमित्युक्तं तदाहुः—
अस्मदादीति । भगवताप्युपसेचनाविशिष्टं भोजनं क्रियत इति जीवस्य
ज्ञानार्थमिति भावः ।

—२३ ननु भगवता ब्रह्मक्षत्रभक्षणमयुक्तामित्याहुः—प्रलय इति । प्रलय-
काले युक्तायुक्तविचारणायां प्रलय एव न संभवेदिति भावः । ननु भगवतः
स्थानाज्ञानं चेष्टृसिंहोत्र स्तम्भे वर्तत इति प्रन्हादेन कथमुक्तमित्यत आहुः—
सर्वत्रेति ।

—२४ फलत इति । यद्यपि स्थानविषयकं परोक्षज्ञानं नास्ति तथापि
भगवतश्चाक्षुषत्वं नास्तीति पर्यवसानादित्यर्थः । नन्वेवमपि क्लिष्टकर्मत्वं
कथं निवर्तेतित्यत आहुः—ब्रह्मक्षत्रयोरिति ।

५८-१ योग्यरूपमेवेति । मोक्षापेक्षिणो ह्यत्र भक्ष्यत्वेन प्रतीयन्ते तेषां
देहनिवृत्त्या मुक्तिः सेत्स्यति न तु सदेहत्वे । अतो यथा तण्डुलानामग्नि-
संबन्धेनावयवशैथिल्येनौदनत्वमेवं मोक्षमपेक्षमाणानां ब्रह्मक्षत्राणां भोक्तृरि
भगवति प्रवेशार्थं कथंचिन्मृत्युसंबन्धमात्रेण योग्यरूपत्वमेवौदनत्वम् ।
यथा कंसादीनां कुरुपाण्डवसैन्यानां च । तदेव—

तदेव रूपं दुरवापमाप ।

यास्यन्त्यदर्शनमलं बलभीमपार्थव्याजाव्हयेन हरिणा निलयं तदीयम् ।

इत्यादिवाक्यैः प्रतिपाद्यते । एवमोदनादिभावे सिद्धे भगवतस्तदनुत्वेना-
क्लिष्टकर्मत्वमपि बोध्यम् । समवलीयादिति । न तस्य प्राणा उत्क्रामन्ति ।
इहैव समवलीयन्ते—इति श्रुतेः ।

सूत्रार्थः—यस्य ब्रह्म चेत्यादिवाक्ये योक्ता प्रतिपाद्यते तद्ब्रह्मैव न जीवः ।
भक्ष्यत्वेन चरस्य मृत्योरचरयोर्ब्रह्मक्षत्रयोर्ग्रहणादिति ॥ १ ॥

प्रकरणाच्च १।२।१०

—५ सूत्रान्तरमवतारयन्ति—नन्विति । पूर्वपक्षन्यायेनेति । निषिद्धत्वा-
दीनां भगवत्यनौचित्यादित्यर्थः । यमोन्यो वेति । यमो देवतारूपं मृत्युं
वशीकृत्य । अन्यो मृत्यु रोगरूपं मृत्युं साधनीकृत्येत्यर्थः ।

—१२ अन्यथेति । ब्रह्मपरत्वाभाव इत्यर्थः । प्रकृतहानेति । ब्रह्मप्रक-
रणं प्रकृतं तस्य हानं त्यागः । जीवप्रकरणमप्रकृतं तस्य ग्रहणमिति दोष-
द्वयं स्यादित्यर्थः । अयमर्थश्चकारेण सूच्यत इत्याहुः—चकारार्थ इति ।

सूत्रार्थः—ब्रह्मणः प्रकरणादिदं ब्रह्मवाक्यं न जीववाक्यमिति ॥ १० ॥

इति तृतीयाधिकरणम् ।

गुहां प्रविष्टावात्मानौ हि तद्वर्शनात् १।२।११

पूर्वाधिकरणोक्ता अन्तर्वर्तिनो धर्मा अन्तर्वर्तिनो जीवस्य स्युर्न व्यापकस्य
ब्रह्मण इति ब्रह्मणोन्तर्वर्तिनं साधयत्यनेनाधिकरणेनेत्याधिकरणसंगतिः ।

—१६ विषयवाक्यमाहुः-तस्यैवेति । पूर्वाधिकरणविषयवाक्यस्यैवाग्रे-
तनमेतद्वाक्यम् । कृतं-कर्मफलम् । पिबन्ताविति । तत्रैकस्य परमात्मनः
पानकर्तृत्वाभावेऽपि छत्रिन्यायेन तथोक्तिः । गुहां-हृदयगुह्याम् ।

—१७ छायातपौ-छायातपवद्विलक्षणौ । पञ्चाग्नयः- पञ्च अग्नय उपा-
स्यत्वेन येषाम् । त्रिणाचिकेताः- त्रिर्नाचिकेतोभिश्चितो यैः । अयं स्फुट-
तया भासमानः श्रुत्यर्थः । इष्टमर्थं भाष्यकृतः स्वयं वक्षन्त्येव ।

—१९ उत्तरशेषत्व इति । यः सेतुरीजानानाम्- इत्युत्तरवाक्याङ्गत्व
इत्यर्थः ।

—२० ननु बह्वीसमाख्या पूर्वप्रकरणस्य समाप्तत्वेनोत्तरप्रकरणस्थत्वस्य
स्फुटमेव तत्र संदेहस्य कुतोवसर इत्याहुः- मध्ये पाठादिति । मध्यमाणि-
न्यायेन ।

स्वार्थबोधे समाप्तानामङ्गाङ्गित्वाद्यपेक्षया ।

वाक्यानामेकवाक्यत्वं पुनः संहृत्य जायते ॥

इति पूर्वतन्त्रकारिकायामुक्तत्वात्कथमपि पूर्वशेषत्वेन संगतिसंभवात् ।

—२१ नन्वर्थविचारेण संशयनिरासः स्यादत आहुः- अर्थविचारे
त्विति । द्विवचननिर्देशादिति । हन्ता चेन्मन्यते हन्तुं- इत्यनेन बद्ध
उक्तः । मत्वा धीरो न शोचति- इत्यनेन मुक्त उक्तः पूर्ववाक्ये । ततः परं
द्विवचनोक्त्या पूर्वगतयोस्तयोरेव बद्धमुक्तयोर्ग्रहणं संपत्तेः तु जीव-
परमात्मनोः ।

—२२ इन्द्रियमनसी इति । यस्त्वविज्ञानवान् भवतीत्यग्रेतनवाक्ये
तयोरेव निरूपणादिति भावः । उभयथेति । अर्थविचारदृष्ट्या पूर्वशेषत्वो-
त्तरशेषत्वयोरित्यर्थः । अत्र कैश्चिदेवं समाधानं कृतं यत्- येयं प्रेते विचि-
कित्सास्तीत्यनेन जीवप्रश्नः कुतः । अन्यत्र धर्मादन्यत्राधर्मादित्यादिना पर-
मात्मप्रश्नः कृतस्तयोः समाधानत्वेन पूर्वशेषत्वाङ्गीकारे जीवपरमात्मनोरुभ-
योरपि ग्रहणं भवेदिति तच्चिराकर्तुमाहुः- द्वयोरिति । जीवब्रह्मणोरित्यर्थः ।

—२३ न प्रयोजनसिद्धिरिति । तं त्वौपनिषदं पुरुषं पृच्छामीति प्रश्न-
स्योत्तरत्वेन केवलमुख्यब्रह्मपरं वाक्यं वक्तव्यं तद्यदि जीवब्रह्मपरं भवेत्तर्हि
केवलब्रह्मपरत्वाभावेनासंभावनादिनिवर्तकत्वाभावान्मननाद्यसिद्ध्या मोक्ष-
रूपप्रयोजनाभाव इत्यर्थः । जीवब्रह्मणोरैक्याद्ब्रह्मपरत्वं संभवेत्तेन च मोक्ष-
प्रयोजनसिद्धिरित्यत आहुः- अथेति । मन्यत इति । एकदेशीति शेषः ।

—२४ अनिर्धारादिति । अस्य वाक्यस्य । एवं चोभयोरप्युत्पन्नपानकर्तृ-
त्वस्योपनिषद्येव निश्चय इति भावः ।

५९-१ एकदेशिमतं दूषयन्ति- तथापीति ।

—२ संदिग्धत्वादिति । अर्थे प्रकरणे च संदिग्धत्वादित्यर्थः । एवमेकदेशिमतदूषणेन विचारमाक्षिप्य तं समर्थयन्ति- उच्यत इति । उच्यते- विचारे युक्तत्वमुच्यते ।

—३ शास्त्रं—व्याससूत्रम् । संदेहवारकं— श्रौतवाक्यस्थसंशयनिवारकम् । एवं संशयाकारे संभवति निर्णयार्थं व्याससूत्रप्रवृत्तिः । अतः पूर्वं संशयाकारस्य निर्णयः कार्यः । तदभावे समाधानमसंगतं भवेत् । ननुभयोरपि संदिग्धत्वाच्चिर्णयः कथं भवेदत आहुः— पदशक्त्येति । निर्णय इति । संदेहाकारस्य ।

—४ कस्य पदस्य शक्त्येत्याहुः— उत्कर्षशब्देनेति । जीवं प्राप्योत्कर्षबोधको यः शब्दस्तेनेत्यर्थः । द्वयोरिति । जीवद्वयपक्षो जीवपरमात्मद्वयेति- पक्षयोः संग्रह इत्यर्थः । वाक्ये— विषयवाक्ये । न क्षतिरिति । एवंच पक्षद्वयसंग्रहः सुकरस्तेन च विचारः कर्तव्य इति भावः ।

—५ जीवाहुत्कर्षशब्दः क इत्यपेक्षायामाहुः— गुहातपेति । ननु यः सेतुरीजानानामिति वाक्यमपि प्रकरणद्वयमध्यपठितं कुतो न विचार्यत इत्याहुः— ऋतमिति । तत्राक्षरब्रह्मणः स्फुटं श्रवणासंदेहाभावान्न विचार्यते किंत्वत्र संशयादिदमेव विचार्यत इत्याहुः— इत्यत्रैवेति ।

—६ पूर्वपक्षमाह— तत्रेति । अन्यत्र धर्मादित्यारभ्याशब्दमित्यन्तं ब्रह्म- प्रकरणस्य समानत्वादित्यर्थः । एवंच तन्मध्यपाति—ऋतं पिबन्तौ—इति वाक्यं द्विवचनघटितमवान्तरविशेषप्रकरणस्य द्योतकं विशेषं सामान्यतो बलवद्भवतीति न्यायेन बद्धसुक्तजीवनिर्देशकं वक्तव्यमिति भावः ।

—७ अत्रोपष्टम्भकमाहुः— यस्त्विति ।

—८ मन्त्रवर्णसंगतिरप्येवमित्याहुः— मन्त्रेपीति । विद्वद्विद्वतोरिति । अयं पाठश्चिन्त्यः । विद्वच्छब्दस्य वस्वन्तत्वाद्विद्वद्विदुषोरित्यपेक्षयते । विच्छब्दाज्ज्ञानवाचकान्मतुप्प्रत्ययमादृत्य कृता प्रकाशस्था सिद्धिरपि चिन्त्या । मादुपधायाश्चेत्यादि पाणिनिस्तत्रेण तत्र वत्त्वस्याप्राप्तेः ।

—९ बद्धसुक्तोपभोग्यसुखमृतशब्देनोच्यत इत्याहुः— स्वर्गापवर्गेति ।

—१० मार्गद्वयस्यापीति । प्रवृत्तिनिवृत्त्यात्मकं मार्गद्वयम् । सुकृतलो- कत्वमिति । पूर्वोक्तमार्गद्वयस्यापि विहितत्वात्सुकृतत्वेन तज्जन्यस्य शरी- रस्य लोकत्वम् । एवंच सुकृतलोकपदेन सुकृतजन्यशरीरं ग्राह्यम् । परव्योम गुहाशब्दार्थः । तच्च केवलब्रह्मण एव स्थानं न जीवस्येति शङ्कां वारयितुं गुहाशब्दस्यार्थान्तरमाहुः— गुहेति । गुहावद्ब्रह्मन्तत्त्वविचारो गुहाशब्- द्वाच्योग्निमणिवक इतिवल्लक्षणयाङ्गीकार्यः ।

—१० ननु लक्षणास्वीकारो दोष इत्यत आहुः— हृदयं वेति । हृदया- काशं वेत्यर्थः । ननु जीवद्वयप्रवेशार्थं हृदयद्वयं वक्तव्यं तेन द्विवचनं स्यादत्र

तु गुह्यामित्येकवचनमत आहुः- जातीति । हृदयत्वरूपजात्यपेक्षयैकवचन-
मित्यर्थः । परमपरार्थ्यमिति । परो ब्रह्मा मीयते यस्मिंस्तादृशं परार्थमुत्तम-
स्थानं तदाहुः- सत्यलोक इति ।

—११ उभयोरिति । शतजन्मजसुकृतशुद्धबुद्धेः कर्मिणो वेदान्तविज्ञान-
सुनिश्चितार्थस्य संन्यासिनश्च भोगादिति भावः । स्वपक्षे छायातपशब्दयोर्वि-
नियोगमाहुः-अविद्ययेति । पञ्चाग्नयो दक्षिणाग्निगार्हपत्याहवनीयावसथ्यस-
भ्याख्याः पञ्चाग्नयो भवन्त्युपास्यत्वेन येषामित्याग्निहोत्रिण इत्यर्थः । तद् हेत-
मेके पशुबन्ध एवोत्तरवेद्यां चिन्वते-इति तैत्तिरीयाष्टकब्राह्मणोक्तस्य नाचि-
केतनामकचयनविशिष्टसोमयागस्य त्रिवारं संपादकास्त्रिणाचिकेताः ।

—१४ वाक्यार्थसंगतिरिति । सर्वोपनिषदां चेतने ब्रह्मणि तात्पर्यं तेन
तद्वाक्यानां ब्रह्मण्येव वाक्यार्थसंगतिरिति सिद्धान्तः । एवं चोपनिषदुक्तानां
केषांचिद्विशेषणानां ब्रह्मण्यसंभवात्तन्निर्णयार्थं शास्त्रप्रवृत्तिः । इन्द्रियमनसो-
स्त्वचेतनत्वेन संशयाभावात्सति कुड्ये चित्रमिति न्यायेन शास्त्रप्रवृत्तिरेव
न भविष्यतीति भावः । एतदेवाहुः- वाक्यार्थयोग इति । निर्णय इति
कर्तव्य इति शेषः । एवंच निर्णयोपयोगिवाक्यार्थयोग एव नास्तीत्यर्थः ।

—१७ एकस्मिन्- एकदा । सूत्रस्थहिशब्दः प्रसिद्धियोक्तकः ।

—१८ तदर्थं श्रुतिप्रसिद्धमाहुः- अनेनेति । अनेन- जीवेन । अनुप्रवि-
श्येत्यस्याग्रे नामरूपे व्याकरवाणीति श्रुतिवचनम् । अनेनेत्येकवचनं जीव-
द्वयव्यावृत्त्यर्थम् ।

—१९ अर्हतीति । नामरूपव्याकरणार्थमेकस्यैव प्रवेश उचित इति
भावः । सिद्धान्तोपयोगिनं मन्त्रार्थमाहुः- अर्थस्त्विति ।

—२० प्रकारान्तरेणापीति । एतस्मात्प्राक् तथेत्यध्याहार्यं तेन च यथा
पूर्वाधिकरणेभिलषितभोगो भगवति साधितस्तथा जीवेन सहाभिलाषितभोगम-
स्मिन्नाधिकरणे साधयतीति योजना ।

—२१ इमं प्रकारं स्फुटयन्ति- ऋतमिति ।

—२३ स एवेति । तदेवेति वक्तव्ये- शैत्यं हि यत्सा प्रकृतिर्जलस्य-
इतिवद्विधेयप्राधान्यात्खल्लिङ्गत्वम् । उपचारादिति । उपचारो लक्षणा ।
राहोः शिर इतिवदभेदेपि भेदमारोप्य लक्षणा कृतेत्यर्थः । ननु लक्षणा न
युक्त्यैरुचैः प्रकारान्तरमाहुः- अक्षरं वेति । परमपरार्थ्योपरीति । पर-
व्योमात्मकसत्यलोकादुपरीत्यर्थः । परमे परार्थ इति सप्तमी वृक्षाग्रे श्येन
इतिवदौपरिष्टकसामीप्ये । तेन लक्षणाया अभावेप्यक्षरमेव लोक इत्यर्थः
संपद्यते । तत्रत्यानामिति । अक्षरात्मकभगवल्लोकस्थानां ब्रह्मादीनामित्यर्थः ।

—२४ छायाशब्दार्थमाहुः-प्रतिसारूप्यमिति । प्रतिकूलं सारूप्यं प्रति-
सारूप्यं विरुद्धदिशि भासमानं सारूप्यं प्रतिबिम्बमित्यर्थः । जीवब्रह्मणो-

बिम्बप्रतिबिम्बभावस्यापि स्वीकारात् । अथवा स्वमतेन प्रतिसारूप्यं- भग-
वत्सारूपरूपवत्त्वम् ।

६०-१ ननु स्वमते जीवब्रह्मणोर्बिम्बप्रतिबिम्बभावो नास्ति तथा च
बद्धावस्थार्थां सादृश्यमपि नास्ति तेन कथमिदं संगच्छेतेत्यत आहुः-
तथात्वादिति । तथात्वात्- भगवत्सदृशत्वात् । छायापेक्षयातपे विशेष-
माहुः- ततोपीति । प्रकटानन्दत्वाद् ब्रह्म आतप इति योजना । आतप-
पदप्रयोगस्य प्रयोजनमाहुः- परोक्षवाद इति ।

-२ तद्वादः-परोक्षवादः । परोक्षवादो वेदोयमिति वचनात् । त्रयाणामिति ।
ब्रह्माविद् इत्यनेन ज्ञानिनां पञ्चाग्नय इत्यनेनोपासकानां त्रिणाचिकेता इत्य-
नेन कर्मिणां चेति त्रयाणां ग्रहणम् । सूत्रस्थहिशब्दार्थमाहुः- अत इति ।
यत एवं मन्त्रार्थोक्तोयं गुहाप्रविष्टात्मरूपो हेतुर्ऋतपानकारिणो जीवपरमात्म-
त्वसाधने युक्त इति हिशब्दार्थः । प्रकरणं हेतुलिङ्गसाधकमिति नियमाच्चि-
र्णयस्य प्रकरणबहिर्भूतत्वात् ।

—३ तद्दर्शनात् । तयोर्जीवब्रह्मणोः प्रकरणस्य दर्शनात् ।

—१ तुल्यत्वेनेति । न जायते म्रियते वा विपश्चिदित्यनेन तुल्यत्वम् ।
महाभोगमिति । ब्रह्म च क्षत्रं चेत्यनेन । स्वरूपमिति । ऋतं पिबन्ता-
वित्यनेन ।

—१० सिद्धमिति । जीवपरमात्मनिरूपणस्य प्रकरणबहिर्भूतत्वाभावा-
दिदं ब्रह्मवाक्यं सिद्धमित्यर्थः ।

सूत्रार्थः- गुहा हृदयाकाशस्तत्र प्रविष्टौ जीवपरमात्मानावेव । तयो-
र्जीवब्रह्मणोः प्रकरणस्य दर्शनादिति ॥ ११ ॥

विशेषणाच्च १।२।१२

—१२ पूर्वोक्तानि ब्रह्मद्रष्टव्यत्वप्रसन्नप्रसादार्हत्ववरणैकलभ्यत्ववरणीय-
त्वादीनि । नन्वेतस्योत्तरशेषत्वमुक्तं तेन पूर्वप्रकरणस्थानि विशेषणानि नोप-
युज्यन्तेत आहुः- अग्रिमं वेति ।

—१४ उभयोः-जीवब्रह्मणोः । सर्वव्यावृत्त्या-शरीरादिसर्वजडव्यावृत्त्या ।

—१५ केचिन्मुण्डके श्वेताश्वतरोपनिषदि द्वा सुपर्णेति मन्त्रे चेदमधिकरणं
योजयन्ति । तदूषयन्ति- द्वेति ।

—१६ निःसंदिग्धमिति । एवंच संदेहाभावाद्दिचारस्यानुपयोगेनाधि-
करणयोजना न युक्त्यर्थः ।

सूत्रार्थः- पूर्वोक्तविशेषणानि जीवब्रह्मणोरेव संगतानि । अतोपीदं ब्रह्म-
वाक्यमेवेति ॥ १२ ॥

इति चतुर्थाधिकरणम् ।

अन्तर उपपत्तेः १।२।१३

—१९ पूर्वेषु त्रिष्वधिकरणेषु प्रथमे वैशेष्येण लौकिकभोगसाधकं रूपं परिहृतं द्वितीये चराचरग्रहणात्संपद्यमानदशास्थो भोगः साधितः । तृतीय उभयप्रवेशान्मोक्षदशास्थो भोगः साधितः । अधुना संसारदशायां किं वैशिष्ट्यमिति निर्णेतुमधिकरणमित्यधिकरणसंगतिः । छान्दोग्यषष्ठप्रपाठक उपकोसलविद्यायां श्रूयमाणं विषयवाक्यमाहुः— य एष इति । यथा पुष्करपलाश आपो न श्लिष्यन्त एवमेवंविदि पापं न श्लिष्यते— इति फलम् । तत्र पापश्लेषे दृष्टान्तमाह श्रुतिस्तयद्यपीति । यद्यन्यस्मिन्नाक्षिपुरुषस्थाने घृतमुदकं वा धारया पातयति तद्वत्स्मिन् अक्ष्ण आवरणभूते पक्ष्मणी एव गच्छति । ते एव च स्निग्धे भवतो न त्वक्षि । एवं च यत्स्थानस्येदृशं माहात्म्यं तस्य ज्ञाने पापसंश्लेषो न भवेदिति किं वक्तव्यमित्यर्थः ।

—२२ संशयबीजमाहुः— विरुद्धार्थेति । दृश्यत इति अमृतमिति चेति दर्शनामृतत्वरूपविरुद्धार्थवाचकपदद्वयदर्शनादित्यर्थः । तत्सिद्ध्यर्थं— प्रकरणसमाप्तावुपसंहारसिद्ध्यर्थम् ।

६१-१ अविरोधे हीति । अत्र तु दर्शनगुणो विरुद्धः । मनु त्वन्मतेऽप्यमृतत्वं विरुद्धमायातीत्यत आहुः— उपास्यत्वेनेति । अमृतत्वादयो ब्रह्मधर्माः ।

—४ आर्षमिति । भक्त्यादिसाधनविशेषजन्यमित्यर्थः । भगवद्दर्शनं दक्षिणक्षेत्रेण भवतीत्युषिभिरुक्तत्वादार्षम् । पश्यन्निति । कश्चिद्धीरः प्रत्यगात्मानमैक्षदिति श्रुतेः । सर्वत्र ब्रह्म पश्यन्निति योजना । बाहिःसन्निधान इति । परकीयभूतं यच्चक्षुषस्तद्बाहिःशब्देनोच्यते । तस्य चक्षुषः संनिधाने ।

—५ उत्कृष्टत्वादिति । जलघृतासंश्लेषेण तस्य माहात्म्यबोधकत्वात् । प्रकरणमप्यस्य ब्रह्मवाक्यत्वे निर्णायकमित्याहुः— लोकमिति ।

—६ महदुपक्रममिति । महत आत्मविद्यागतिकथनस्यैवोपक्रमात् । ननु प्रकरणस्य श्रुत्यपेक्षया दुर्बलत्वं पूर्वतन्त्रे सिद्धं तेन प्रकरणेन दर्शनश्रुतिसंकोचस्यानुचितत्वात्प्रतिबिम्बपुरुष एवात्राङ्गीकार्य इत्यत आहुः— प्रतिबिम्बमात्रस्येति । सत्यम् । श्रुत्या बाधः प्रकरणेनानुचितः स्याद्यदि दर्शनविषयस्य प्रतिबिम्बस्य पुरुषत्वं नियतं भवेत्तदेव तु न नियतम् । अन्येषामपि प्रतिबिम्बसत्त्वात् । अतो विषयवशेन दर्शनश्रुतिसंकोचो गले पतितः । प्रकरणविरोधश्चाधिक इति न प्रतिबिम्बपुरुषोपासनाविधायकमिदं वाक्यं किंतु ब्रह्मवाक्यमेव ।

सूत्रार्थः— अक्षिमध्ये दृश्यत इत्युक्तः परमात्मैव । तस्यैवार्षदर्शानुपपत्तेरिति ॥ १३ ॥

स्थानादिव्यपदेशाच्च १।२।१४

—९ एतं—अक्षिपुरुषम् । संयद्वा म इति । संयन्ति लीनानि भवन्ति वामानि कर्मफलानि यस्मिन्निति संयद्वा मः ।

—१५ स्थानादीति । सर्वेषां कर्मफलानामाश्रय इत्यर्थः ।

—१६ इन्द्रेति । अयं च संवादश्छान्दोग्यदशमप्रपाठके ।

—१७ ननु तत्राप्यथ योयमित्यादिना छायापुरुषस्यैव कथनमित्यत आहुः—आसुरमिति । आसुरस्य विरोचनस्येदम् । य एषोक्षणीति देवम् । यतस्तदिन्द्रस्येत्यर्थः ।

सूत्रार्थः—एतं संयद्वा मेति श्रुत्या तमेवाक्षिपुरुषं निर्दिश्य स्थानादयो व्यप-
दिश्यन्तेतोपि ब्रह्मवाक्यमेवेतदिति ॥ १४ ॥

सुखविशिष्टाभिधानादेव च १।२।१५

६२-२ सदादिभिरिति । आनन्दसहभूतैः सच्चिदादिभिरित्यर्थः ।

सूत्रार्थः—अमृतपदेन सुखविशिष्टमेवाभिधीयतेतो वाक्यमिदं ब्रह्म-
परमेवेति ॥ १५ ॥

श्रुतोपनिषत्कृत्यभिधानाच्च १।२।१६

—५ निर्णय—सच्चिदानन्दरूपाभिधानत्वेन ब्रह्मवाक्यत्वं निर्णयि । फलत इति । फलमपि तात्पर्यलिङ्गमिति भावः । फलं तु न पुनरावर्तत इति ।

—७ फलबोधिकां श्रुतिमाहुः—अथेति । अथशब्दः प्रतिज्ञायाम् । एतादृशं फलं भवतीति प्रतिज्ञा । अस्मिन्—अक्षिपुरुषवादि । निमित्तार्थे सप्तमी । अक्षिपुरुषोपासके मृते तन्निमित्तमित्यर्थः । शब्द—शब्दसंबन्धि कर्म प्रेतसंस्कारः । यदि च नेति । पुत्रादयो न कुर्वन्तीत्यर्थः ।

—८ तत्पुरुषः—ब्रह्मसंबन्धी पुरुषः । अमानवः—मनुसृष्टावनुत्पन्नः ।

—९ ब्रह्मपथः—प्राप्यब्रह्ममार्गः

—१० आवर्त—आवृत्तिजनकं प्रवाहम् ।

सूत्रार्थः—विज्ञातब्रह्मविद्येन प्राप्यमाणैव देवयानगतिरनेनाक्षिपुरुषोपास-
केन लभ्यत इति कथनादप्येतद्वाक्यं ब्रह्मवाक्यमेवेति ॥ १६ ॥

अनवस्थितेरसंभवाच्च नेतरः १।२।१७

—१३ विचारयति—सिद्धान्तदाढ्यार्थं प्रकारान्तरेण पुनर्विचारयति ।

—१५ व्यपदेशिवद्भावेनेति । विशिष्टोपदेशो व्यपदेशो मुख्यो व्यवहारः
स यस्वास्तीति व्यपदेशी तत्सदृशो भावो व्यपदेशिवद्भावः । अयंच लोक-

सिद्धो न्यायः । यथैकपुत्रो देवदत्तस्तमेव पुत्रमुद्दिश्य वदति—अयमेव मे ज्येष्ठः कनिष्ठो मध्यम इति । एवममुख्ये मुख्यव्यवहारकल्पनया सर्वापेक्ष-
न्तयः सेत्स्यन्तीति भावः ।

—१६ उपदेशकेति । य एष उपदेशकर्त्रा बोध्यते ततश्च प्रतिबिम्बं व-
क्तुनेत्रगतमेवोपदिष्टं स्यात्ततश्च स्वनेत्रगतं प्रतिबिम्बं स्वयं द्रष्टुं न शक्यते ।
ततश्चाचार्येणायोग्यमुक्तं स्यात्तेन चाचार्यस्यानाप्तत्वं भवेत् । आप्तस्तु
यथार्थवक्तेत्याप्तलक्षणाभावात् । एवं चाचार्यप्रतिपादितप्रतिबिम्बपुरुष-
स्यास्थिरत्वमिति भावः ।

—१७ यदा चाचार्येण शिष्यं प्रत्येवमुच्यते यन्मच्चक्षुषि त्वया दृश्यते
तदुपास्वेति तदापि दूषणान्तरमाहुः—द्रष्टुरिति । यदा द्रष्टा शिष्यः स्थाना-
न्तरं गच्छति तदा प्रतिबिम्बपुरुषस्यापगमादस्थिरत्वमिति भावः ।

—१८ ननुपदेशकाले शिष्येण साकं द्वितीयपुरुषो भवेत्ततश्च द्रष्टुः
शिष्यस्यापगमेपि प्रतिबिम्बं स्थिरं भवेदत आहुः—सद्वितीये त्विति ।
सद्वितीये द्रष्टारि प्रतिबिम्बमपि सद्वितीयं भवेदित्यर्थः । तथाचोपदेशकाले
द्वितीयपुरुषस्यावश्यकत्वं आचार्यचक्षुषि प्रतिबिम्बद्वयापत्त्या श्रुतिगतं
पुरुषो दृश्यत इत्येकवचनमनुपपन्नं भवेदिति भावः । दूषणान्तरमाहुः—उप-
सनाकाले चेति ।

—१९ ननु यागे श्रौतविध्यन्यथानुपपत्त्या सपत्नीकत्वमङ्गीक्रियते
तद्दत्त्रूपि प्रतिबिम्बोपासनाविध्यन्यथानुपपत्त्या सद्वितीयत्वं स्वीकार्य-
मित्याहुः—सद्वितीयेति । श्रवणमननयोरिति । प्रतिबिम्बं सद्वितथं सा
भवत्वेतदर्थं श्रवण एकस्यैव शिष्यस्य स्थितिरपेक्षिता मनसं च सद्वितीय-
त्वमेवंच श्रवणमननयोर्भिन्नविषयत्वेन वैरूप्यादास्थिरत्वमित्यर्थः । ननु
गुरुणोपदेशं कृत्वोपासितुः पुरतः स्थेयं नियमेनेत्यत आहुः—चक्षुरेवेति ।

—२० गुरोर्निर्बन्धो दुःखजननादत्यन्तासंगत इत्यत आहुः—सुत-
रामिति । चित्तवृत्तिनिरोधलक्षणो योगोप्युपासनाङ्गं तादृशयोगश्च नेत्रार्थ-
मीलनं विना न संभवति । अतस्तदर्थं नेत्रार्थमीलनं कर्तव्यं ततश्च प्रतिबिम्ब
एव न संभवेदित्यर्थः ।

—२१ एवमनवस्थितेरिति हेतुं व्याख्यायासंभवादिति हेतुं व्युत्पादयन्ति—
किंचेति । तत्र—मनोव्यापारे । असंभव एवेति । चक्षुषैव प्रतिबिम्बो
दृश्यते ननु मनसा तेन प्रतिबिम्बदर्शनासंभव इत्यर्थः । एवंच प्रतिबिम्ब-
सामीप्याभाव उपासनाया असंभव इति भावः । तादृशधर्मवत्त्वमिति ।
आत्मत्वामृतत्वादिधर्मवत्त्वं च प्रतिबिम्बस्य न संभवेत् ।

—२२ आसुरत्वं चेति । यथा विरोचनस्योदशरावगतप्रतिबिम्बज्ञाने-
नासुरत्वं तथा शिष्यस्याप्याक्षिपुरुषोपासनेन भवेत् ।

—२३ सहज इति । स्वाभाविको नतु कस्यचित्पुरुषस्य प्रतिबिम्बभूतः
कृत्रिम इत्यर्थः ।

—२४ नतु व्यापकस्य भगवतः सूक्ष्मे स्थाने कथं स्थितिरित्यत
आहुः—व्यापकेति । सर्वतः पाणिपादान्तत्वेन व्यापकस्यापि भगवतः सूक्ष्मे
स्थाने स्थितिर्भवतीत्यध्याहारपूर्वं योज्यम् ।

—२४ आनन्दमूर्तिरिति । बहु स्यामितीच्छयैव भगवान् सर्वत्र व्याप्नोति ।
एवंच स्वल्पस्थानस्थित्यापि तस्यानन्द इत्यर्थः । भगवानेवेति । तादृशो
भगवानेव नतु प्रतिबिम्बपुरुषः । नतु सगुणमुपाधिविशिष्टं ब्रह्म सूक्ष्मे
स्थाने तिष्ठतीति समाधानं क्रियत इत्यत आहुः—ब्रह्मवादे त्विति । सर्वं
खाल्विदं ब्रह्मेति श्रुत्या ब्रह्मैव सर्वमिति वादो ब्रह्मवादः । अस्मिन्वादे निर्गुण-
स्यैव भगवतः सर्वतः पाणिपादान्तत्वेन सर्वत्र स्थितिर्नतु सगुणनिर्गुण-
ब्रह्मकल्पनया सगुणवाक्यानि सगुणब्रह्मपराणि निर्गुणवाक्यानि निर्गुणब्रह्म-
पराणीति मर्यादा । द्विधा ब्रह्मकल्पनं मायावादेस्ति ।

—२५ नतु मायावादः कथमुत्पन्न इत्यत आहुः—सगुणवाद इति । ब्रह्म-
वादाज्ञानादिति । प्रवृत्त इति शेषः । तस्य च जघन्याधिकारिणः प्रति
प्रवृत्तत्वाद्स्माभिव्यासमतानुवर्तिभिरनादरणीयत्वमिति भावः ।

सूत्रार्थः—इतरच्छायापुरुषो विषयवाक्यविषयो न । अस्थिरत्वात् । यत्रो-
पासनं कर्तव्यं तत्र मनस्यसंभवाच्चेति ॥ १७ ॥

इति पञ्चममधिकरणम् ।

अन्तर्याम्यधिदैवादिषु तद्धर्मव्यपदेशात् १।२।१८

६३-३ पूर्वाधिकरणद्वयेन्तर्गुहास्थिते पुरुषेक्षिपुरुषेच भोगवैलक्षण्य-
साधकं वैशिष्ट्यमुक्तम् । अतः परं तदेव वैशिष्ट्यं सृष्टिदेशायां सर्वहृदय-
देशवर्तिनि भगवत्यस्तीति बोधयितुमिदमधिकरणमित्यधिकरणसंगतिः । अथवा
पूर्वाधिकरणे योन्तर्याम्यक्षिपुरुष उक्तः स एवाधिदैवादिष्वस्तीत्यनेनाधि-
करणेन द्योत्यत इत्यधिकरणसंगतिः । बृहदारण्यके वाजसनेयिशाखायामन्त-
र्यामिब्राह्मण इदं विषयवाक्यम् । य इमं चेति ।

—७ एवं संशयास्पदीभूतं वाक्यमुक्त्वा संशयाकारं तद्वीजं चाहुः—
तत्र संशय इति ।

—९ नन्वन्तर्यामिणः पृथिव्याद्यन्तर्वर्तित्वं कथितमन्तर्वर्तिनश्च ब्रह्मत्व-
मन्तस्तद्धर्मोपदेशादित्यत्र साधितं तेन च संदेह एव न संभवति । अतः
किमर्थमधिकरणारम्भ इत्याकाङ्क्षायामभ्युपगमपूर्वकं संदेहं समर्थयन्ति-
सामान्यत इति ।

—१० तथा शब्दभेदात्-अधिदैवादिशब्दभेदात् । एवं संदेहबीजमुक्त्वा
संदेहाकारमाहुः—अधिदैवादीति ।

—११ षड्भेदा इति । अधिदैवानां दश भेदाः । अध्यात्मानां दश-
भेदाश्चत्वारोऽधिलोकादय एव चतुर्विंशतिर्भेदाः षण्णामेवावान्तरभेदाः । एते
सर्वेऽप्याधारधर्माः । षण्णामाधारधर्मत्वं कथमिति चेत्तदुच्यते । अधिदैव-
मित्यत्र देवानां समूहो दैवम् । दैव इत्यधिदैवमित्येवमधिकरणरूपविभ-
क्त्यर्थकाव्ययीभावनिष्पन्ना एते शब्दा योगेन तांस्तानाधारानभिदधति ।
एवंच तैराधिदैवादिभिन्ना आधारा बोध्यन्ते तथा चाधारधर्मा अधिदैवत्वा-
दयो लक्षणया भगवति शब्दतः संनिहितेन्तर्यामिणि बोध्यन्ते । नन्वाधारस्य
धर्मत्वं कथमिति चेन्न पूर्वोत्तरमीमांसयोः पदानां धर्मे शक्तिरिति सिद्धा-
न्तात् । एवमेका कोटिः । कोट्यन्तरमाहुः—अथवेति । तत्तदधिकारे
वर्तमाना ये देवास्तेषां समूहो दैवम् । तत्तदधिकाराभिमानी जीवसमुदायः ।
तत्र वर्तमाना या अधिदैवादिसंज्ञास्ताद्विशिष्टाः । अन्येभिमानीनः कल्पनीया
यद्धर्मा भगवत्युपचाराद्भवेयुरित्यपरा कोटिः । एवंचास्मिन्वाक्ये प्रतिपाद्यो-
धिदैवत्वाद्युपचरितोन्तर्यामी वा तद्विशिष्टा अन्येभिमानीनो जीवा वेति
संशयाकार इत्यर्थः ।

—१२ अभिमानिपरत्वपक्षमाहृत्य पूर्वपक्षमाह-तत्रेति । तत्तत्पृथिव्या-
दिकमाधिकरणमधिकृत्य तत्तदधिकारं प्राप्य यो जीवोहमदकाधिकारी-
त्यभिमानेन वर्तते तस्य जीवस्य योगवृत्त्या वाचकस्तादृशोधिदैवा-
दिशब्दप्रयोगः ।

—१३ एवमधिदैवादिशब्दानां यौगिकत्वं प्रदर्श्याधिलोकशब्दस्य यौगि-
कत्वे वैदिकप्रसिद्धिमाहुः—अधिलोकेति । शाखान्तर इति । तैत्तिरीयोप-
निषदि शिक्षाध्याये । अन्यत्रैव-लोकादिष्वधिकरणेषु पञ्चसु । यौगिकाः-
योगवृत्त्या वाचकाः । न भगवतीति । एवंच यौगिकशब्दानानौपचारि-
कत्वाभावाद्भगवत्युपचारो न संभवतीति भावः ।

—१४ ननु मास्तु भगवति वृत्तिरन्येष्वभिमानिषु सा कुतो नेत्यत आहुः-
नापीति । कल्पनीयाः—संज्ञित्वेन कल्पनीयाः ।

—१६ तत्र बाधकमाहुः—कल्प्यमानस्येति । बहूनां कल्पनापेक्षयैकस्यैव कल्पनं वरमिति न्यायेन सर्वानुस्यूतमेकं कल्पनीयं तच्च भगवद्व्यतिरिक्तं न भवत्यतो ब्रह्मैव कल्पनीयं तस्य चासंभव एव यतस्तत्र द्यौगिकशब्दानामुप-
चारेण प्रयोगाभाव इत्यर्थः ।

—१८ ननु यं पृथिवी न वेदेत्यज्ञानकथनेन निन्दैव प्रतीयते न स्तुति-
रित्यत आहुः—अज्ञानं चेति । तैत्तिरीयशाखायां द्वितीयाष्टके ब्राह्मणे-
न्तिम प्रपाठक उक्तेषु । सो अङ्ग वेद यदि वा न वेद-इत्यादिष्वसंदेहोपि
यथा कल्पनया संदेहोक्तिस्तथा ज्ञानेज्ञानकल्पनामिति कृत्वा श्रुत्युपपत्तिः कर्त-
व्येत्यर्थः ।

—१९ ननु ज्ञानेज्ञानं कुत्राप्यदृष्टं कथं कल्पनीयमतोरुर्चेर्हृत्वन्तरमाहुः—
देहोऽसव इत्यादि । षष्ठस्कन्धे दक्षस्तुतावेवमुच्यते । श्लोकः—

देहोऽसवोऽज्ञा मनवो भूतमात्रा नात्मानमन्यं च विदुः परं यत् ।

सर्वं पुमान्वेद गुणांश्च तज्ज्ञो न वेद सर्वज्ञमनन्तमीडे ॥

आसवः—प्राणाः । मनवः—अन्तःकरणानि । निखिलश्लोकार्थ एवम् ।
देहप्राणेन्द्रियान्तःकरणभूतमात्रा आत्मानं दृश्यं स्वस्वरूपभूतं तथान्यमि-
न्द्रियवर्गदेवतारूपं च न विदुः । परं पुमान् जीवो देहादिकमेतत्सर्वं सत्त्वा-
दिगुणांश्च वेद । एतादृशः पूर्वोक्तसर्वज्ञोऽपि जीवो यमितोऽप्यधिकं सर्वज्ञं न
वेद तमनन्तं भगवन्तमहं स्तौमि । अत्र देहादीनां जडत्वाज्ज्ञानासंभव एव ।
एवंच तज्ज्ञाननिषेधः शशशृङ्गज्ञाननिषेधवन्नित्यानुवादो यथा तथात्रापि
पृथिव्यादिपदैर्जडपरामर्शाज्जडानामेषां ज्ञानं नेति नित्यानुवादो बोध्यः ।
एवं चानयोपपत्त्या निर्वाहे न पूर्वोक्तदोषावकाश इत्यर्थः । नन्वेवं क्लृप्त-
कल्पनापेक्षयाधिदैवादयो भगवत्संज्ञा एवेति कुतो न स्वीक्रियन्त इत्यत
आहुः—नतिवति । निषिद्धा—निकृष्टा । एवंच संज्ञानां निकृष्टत्वेन पूर्वोक्त-
कल्पनैव वरमिति भावः ।

—२१ तादृश इति । एक एवेति सर्वत्रैकत्वस्य भावो भगवत्येव संभ-
वति । नान्यत्र । अन्येषां नानात्वादिति भावः ।

—२३ तेषां—पृथिव्यादीनां तदभिमानिनां च । धर्माः—भूतधारकत्वादयः ।
तत्प्रयुक्तिबोधका इति । तत्प्रयुक्तेः कार्यव्यापारावेशस्य बोधका इत्यर्थः ।
तत्प्रयुक्तबोधका इति वा पाठः । अस्मिन्पक्षेयमर्थः । येधिदैवत्वादयो धर्मा-
स्ते सर्वेऽपि भगवत्प्रयुक्ता न तु स्वत इति बोधकाः सन्तो भगवति व्यप-
दिश्यन्ते व्यवह्रियन्ते । नतु भगवत इयमधिदैवादिसंज्ञेत्यर्थः ।

६४—१ एतस्यैव व्याख्यानं—सर्वेषामिति । सामर्थ्यमिति । चोप्यर्थे ।
सामर्थ्यमपीत्यर्थः ।

—२ एवं सतीति । अन्तर्यामिणो ब्रह्मत्वे सिद्धे सति । अन्यत्सर्व-
मिति । नान्यतोस्ति द्रष्टेत्यादि सर्वे ब्रह्मवाक्यमित्यर्थः । अत्र केचिदन्य-
थैवाधिकरणं रचयन्ति तथाहि-अन्तर्यामी अधिदैवाद्यभिमानी देवतात्मा
परमात्मा वेति संशयः । देवतात्मेति पूर्वपक्षः । अमृतत्वादीनां निर्देशा-
त्परमात्मेति सिद्धान्तः ।

—३ एवंभूतमाधिकरणं दूषयन्ति-अन्यथेति । गतार्थत्वादिति ।
तत्राप्यन्तस्तद्धर्माधिकरणेऽमृतत्वादिधर्माणां निर्देशात्तत्तुल्यत्वादयुक्त्यर्थः ।

सूत्रार्थः-अन्तर्याम्यधिदैवादिषु भगवानेव । पृथिव्यादीनां तदभि-
मानिनां च ये धर्मा भूतधारकत्वादयस्तदधिष्ठातृत्वादयश्च तेषां नियमयि-
तृत्वरूपेण विशेषतो भगवति व्यपदेशादिति ॥ १८ ॥

न च स्मार्तमतद्धर्माभिलापात् १।२।१९

—६ ब्रह्मवादे-सर्वे खल्विदं ब्रह्मेति श्रुतिसिद्धे ब्रह्मवादे । न प्रसिद्ध
इति । कार्यरूपेण कारणरूपेण वा न प्रसिद्धः । तत्र च कारणरूपेण ब्रह्म
प्रसिद्धं कार्यरूपेण जडजीवावुभौ प्रसिद्धौ ।

—७ सांख्यपरिकल्पितस्येति । सांख्यमते सगुणं ब्रह्मान्तर्यामीति
प्रसिद्धम् । तत्त्वमते स्वीकर्तुं न शक्यते सगुणत्वात्तस्य ।

—८ भवेदिति । सगुणब्रह्मत्वेङ्गीकृते पुरुषार्थ एव न सेत्स्यतीत्यर्थः ।
प्रकृतिधर्मरूढं-सत्त्वादयः प्रकृतिधर्मास्तदवाच्छिन्नम् । मन्यन्त इति ।
वेदान्तिन इति शेषः । मन्यन्ते केपि इति क्वचित्पाठस्तत्रापि केषीत्यस्य
वेदान्तिन इत्यर्थो ग्राह्यः ।

—९ वेदान्तिनस्तथा कुतो न मन्यन्त इत्याहुः-तादृशस्येति । सगुण-
स्येत्यर्थः । अभावात्-उपनिषत्स्वनुपलम्भात् । एवंचोपनिषत्सु सगुणे-
श्वरस्याभावेन श्रुतिविरोधान्न कोपि पुरुषार्थः सिध्येत ।

—९ नन्वन्तर्यामि ब्राह्मणं तर्हि किंपरमित्याहुः-पूर्वपक्षन्यायेनेति ।
अतः पूर्वपक्षन्यायेनान्तर्यामिब्राह्मणस्य प्रकृत्याभिमानिस्तावकत्वं सांख्य-
मतस्य श्रौतत्वं वाङ्गीकार्यमिति भावः ।

—१२ स्मार्तमिति नपुंसकलिङ्गघटितविशेषणानुकूलं विशेष्यमाहुः-
अन्तर्यामिरूपमिति ।

—१३ अतद्धर्माभिलापादिति हेतुं द्विधा व्याकुर्वन्ति-तद्धर्माणामित्यादि ।

—१४ तत्कार्यमिति । सत्त्वरजस्तमसां कार्यं सर्वोपि प्रपञ्चः । के ते
विरुद्धधर्मा इत्याहुः-तद्विरुद्धाश्चेति ।

सूत्रार्थः—सांख्यमतप्रसिद्धप्रधानविशिष्टमन्तर्यामिरूपमत्र भवितुं नार्हति प्रधानधर्माणामकथनात्तद्विरुद्धधर्माणं कथनाच्चेति ॥ १९ ॥

शारीरश्चोभयेपि हि भेदेनैवमधीयते ॥ २० ॥

—१९ उक्तन्यायेन—संवर्गविद्यान्यायेन । तथाहि ब्रह्मत्वेन जीवोपासना संवर्गविद्यायामस्ति तेन सा यथा ब्रह्मविद्याङ्गमेवमन्तर्यामिब्राह्मणे देवता-स्तुतिरस्त्यतस्तदपि ब्रह्मविद्याङ्गमेवं जीवोन्तर्याम्यस्त्वित्यर्थः ।

—२१ अनुवर्तत इति । न च स्मार्तमित्यतो नेत्यस्यानुवृत्तिः ।

—२२ ततोपि—अभिमानिदेवतातोपि । निःसंदेहार्थमिति । विज्ञानपदेन बुद्धिर्बुध्यत इति संशयं निराकर्तुमित्यर्थः ।

६५-३ नन्वतति व्याप्नोतीति व्युत्पत्त्या दिगाकाशाद्यन्यतमः कश्चिदात्म-शब्दवाच्यः स्यादत आहुः—अन्येषामिति ।

सूत्रार्थः—शारीरो जीवोन्तर्यामिब्राह्मणे न प्रतिपाद्यः । यत उभयेपि शास्त्रिनः काण्वा माध्यन्दिनाश्चेमं जीवमन्तर्यामिभिन्नतया पठन्तीति ॥ २० ॥

इति षष्ठमधिकरणम् ।

अदृश्यत्वादिगुणको धर्मोक्तेः ॥ २१ ॥

—७ पूर्वाधिकरणविषयवाक्येदृष्टो द्रष्टेत्युक्तं तत्कथमित्याकाङ्क्षां पूर-यितुमदृश्याधिकरणमित्यधिकरणसंगतिः ।

—८ पृष्ट इति । शौनकेनेति शेषः । आहेति । अङ्गिरा इति शेषः । तत्र-उत्तरे । परा चेति । एवंच परापरे द्वे विधे सर्वविज्ञानार्थमिति ज्ञेयम् ।

—१० तत्र कस्मिन्नंशे संदेह इत्यतो विवृण्वन्ति—तत्रेत्यादि ।

—११ संदेहबीजमाहुः—सांख्यधर्मेति । सांख्यधर्माभिज्ञापमाहुः—अथे-त्यादि सृष्टिमाहेत्यन्तम् ।

—१२ अदृश्यं—ज्ञानेन्द्रियैः । अग्राह्यं—कर्मेन्द्रियैः । अगोत्रं—कुलराहितम् । अग्रे—द्वितीयमुण्डके । प्रथममुण्डकेदृश्यत्वादिगुणकस्य भूतयोनित्वं कथितं तादृशमेव प्रधानं सांख्यैरङ्गीक्रियत एवंचोभयत्रापि सांख्यमतं भासत इति संदेहबीजमित्यर्थः ।

—१८ पूर्वपक्षमाह—तत्रेति । मुण्डकत्रय एकमेव मतं प्रतिपादितं तेन वाक्यानामितरेतरमाकाङ्क्षतयैकप्रकरणत्वात्सर्वस्यैकवाक्यता वक्तव्येत्यर्थः ।

ननु सा तर्ह्येकवाक्यतोपक्रमस्यासंजातविरोधित्वेन प्रबलत्वाद्वह्यवाक्यत्वेनैव भवतु-इत्यत आहुः-तत्राक्षरेत्यादि । प्रतीयत इति । अक्षरात्परतः पर इति वाक्ये । सृष्टिः-एतस्माज्जायते प्राण इत्यादिरूपा सृष्टिः ।

—१९ न संगच्छत इति । बाधकोपपत्तेरुपक्रमापेक्षया बलीयस्त्वादिति भावः ।

—२१ ननु सांख्यमते केवलप्रकृतेरेव स्रष्टृत्वं न तु पुरुषस्य तर्हि कथं तन्मतसिद्धिरित्यत आहुः-तिरोहितेति । सच्चिदानन्दात्मकरूपस्य विषय-वाक्येनोक्तत्वेनेत्यर्थः ।

—२२ ननु मुण्डके ब्रह्मविद्येति पदं वर्तते तस्य का गतिरित्यत आहुः-ब्रह्मविद्येति । ब्रह्मपदं वेदवाचकमिति भावः । ननु विद्ययोः परापरत्वेन विभागोत्रोपनिषदि कथ्यते तेनेयं वेदविद्या न संभवतीत्यत आहुः-उप-चाराद्वेति । लक्षणया वेत्यर्थः ।

—२४ ब्रह्मविज्ञानेनैवेति । एवकार इतरयोगव्यवच्छेदकः । तेन प्रधानस्य व्यवच्छेदः ।

—२५ तत एव-ब्रह्मप्रतिपादकत्वादेव । नन्वेवं चेदेकविज्ञानेनेत्य-संगतम् । विद्यायामक्षरपुरुषयोरपि कथनादित्यत आहुः-अक्षरस्यापीति ।

६६-२ विश्वोत्पत्तिजनकत्वं ब्रह्मधर्मस्तत्र युक्तिमाहुः-इयं चेति ।

—३ नन्वेवमक्षरात्परतः पर इति परापरविभागस्यासंगतिरत आहुः-ईषदिति । एवं चावस्थाभेदमादायेदं भेदकथनं वस्तुतस्त्वभेद एवातो न ब्रह्मवादस्य व्याघात इत्यर्थः । एतेनाक्षरं प्रकृतिरिति सांख्यमतं निरस्तं वेदितव्यम् ।

—४ ननु पूर्वं त्ववस्थाभेदो नाङ्गीकृतोऽधुनात्राङ्गीक्रियते । एवंच प्रतिज्ञाभेदात्मकं निग्रहस्थानमापतेदित्यत आहुः-ब्रह्माधिदिति । एवंच पूर्वमप्य-वस्थाभेदोऽङ्गीकृतस्तेन न प्रतिज्ञाभेद इत्यर्थः ।

—५ निर्णयादिति । अयं च निर्णय आनन्दमयस्य द्वितीयवर्णक उपपादितः ।

सुत्रार्थः-अदृश्यादिगुणकः परमात्मैव । अक्षरात्संभवतीह विश्वमिति परमात्मधर्माणां कथनादिति ॥ २१ ॥

विशेषणभेदव्यपदेशाभ्यां च नेतरौ १।२।२२

—८ पूर्वपक्षन्यायेनेति । अक्षरशब्देन प्रधानं ग्राह्यमिति पूर्वपक्षन्यायः । ब्रह्मविद्यैवेति । स्मृतेरेवेयं संज्ञास्त्वित्यर्थः । नन्वेवं संज्ञायामङ्गीकृतायां

कास्मिन् विज्ञात इत्यस्य कोऽर्थ इति चेत्कस्मिन्नित्यस्य कस्मिन्मत इत्यर्थं सति सांख्यमते विज्ञाते सर्वज्ञत्वमित्यर्थ इति गृहाण ।

—१ ननु प्रकृतेर्ब्रह्मपदवाच्यता कुत्र कथिता येन स्मृतेर्ब्रह्माविद्यात्वं भवे-
दित्यत आहुः—द्वे ब्रह्मणी इति ।

—१२ हेतुद्वये प्रथमं हेतुं व्युत्पादयन्ति—अदृश्यत्वादय इति ।

—१३ सर्वस्यापि—घटपटादेः ।

—१४ ननु प्रपञ्चो ब्रह्मरूपस्ततस्तद्दर्शनेन ब्रह्मदर्शनं भविष्यतीत्यदृश्यत्वं
ब्रह्मणि कथमत आहुः—ब्रह्मवाद इति । ब्रह्मणो विरुद्धधर्माश्रयत्वं त्वस्मा-
भिर्वहुश उक्तम् । ननु भवद्भिर्यथा ब्रह्मणि विरुद्धधर्माश्रयत्वमङ्गीक्रियते
तथैवास्माभिः प्रधानेऽपि तत्स्वीक्रियत इत्यत आहुः—नहीति । प्रधानमिति
शेषः । सांख्याः प्रधानस्य नित्यत्वादिगुणान्नाङ्गीकुर्वन्तीति भावः ।

—१५ ननु तदपि स्वीक्रियत इत्यत आहुः—सर्वब्रह्मेति ।

—१६ एवंच सर्वेषां ब्रह्मधर्माणां स्वीकरि प्रधानमिति ब्रह्मणो नामान्तरं
भवेन्नत्वतिरिक्तः पदार्थ एवं प्रतिज्ञासंन्यासरूपं निग्रहस्थानम् । अयं भावः ।
पूर्वं प्रधानमस्तीति सांख्यैः प्रतिज्ञा कृता ततः परं तत्प्रधानं ब्रह्मण एव नामेति
प्रतिज्ञात्यागश्च कृतः । एवंच प्रतिज्ञात्यागरूपनिग्रहस्थानेन पराजितास्ते
ब्रह्मवादिभिरित्याहुः—जितमिति । अन्यं विशेषणभेदमाहुः—य इति ।

—१७ ननु प्रकृतिविशेषणाभावेऽपि पुरुषविशेषणानीमानि भवन्त्वित्यत
आहुः—व्यवधानाच्चेति । प्रथममुण्डकेदृश्यत्वादयो धर्मा द्वितीयमुण्डके
पुरुषनिरूपणमिति व्यवधानम् ।

—१८ पुनर्विशेषणान्तरमाहुः—अक्षरेति । एवं चाक्षरनिरूपणे पुरुष-
विशेषणदर्शनादक्षरात्मकः पुरुषोभिप्रेतः न प्रधानमिति भावः ।

—२० पुरुषविशेषणानां सांख्याङ्गीकृतपुरुषे सत्त्वे बाधकमाहुः—नहीति ।
पुरुषस्य—सांख्याभिमतपुरुषस्य ।

—२१ ननु बहुषु पुरुषेषु कश्चित्तादृशोऽप्यङ्गीक्रियतामित्यत आहुः—
नहीति । क्वचित्तन्मतेऽपि पुरुषभेदोऽङ्गीक्रियत इत्यत आहुः—जीवब्रह्मवादिति ।
सांख्यमते पुरुषभेदो यद्यप्यङ्गीक्रियते तथापि तेषां समानत्वमेव ननु जीव-
ब्रह्मवान्नियामनियामकभाव इति भावः । ननु दिव्यत्वमलौकिकत्वमेकत्वं
जात्यपेक्षयेत्यादय उपपत्तयस्तन्मतेऽपि कथंचित्संभवेयुरत आहुः—नचेति ।

—२२ नहीति । महदादिक्रमेण सांख्यमते सृष्टिर्नतु तस्माज्जायते प्राण
इत्यादिक्रमेणेति भावः ।

—२४ व्यपदेशः—संज्ञा ।

—२६ अन्त इति । एवं चादौ मध्ये तथा चान्ते ब्रह्मविद्यामित्येष संज्ञाव्यवहारो न सांख्यविद्यामिति ।

—२७ चकारसूचितं हेतुमाहुः—ब्रह्मेति । एवंच वेदाध्यापनयोग्यतया स्मृत्यध्यापनं न योग्यमित्यर्थः ।

सूत्रार्थः—इतरौ प्रकृतिपुरुषौ विषयवाक्यार्थौ न । विशेषणभेदात् । यः सर्वज्ञ इत्यादिना प्रदर्शितानि सर्वज्ञादिविशेषणानि प्रकृतेर्न संभवन्ति । यद्यपि पुरुषस्य संभवन्ति तथापि न सांख्यकल्पितपुरुषस्य । तथा ब्रह्म-विद्यैवैषेति व्यपदेशस्य सांख्यमतेसंभवादिति ॥ २२ ॥

रूपोपन्यासाच्च १।२।२३

६७-३ सूत्रविभागादिति । सूत्रकृता विशेषणभेदव्यपदेशरूपोपन्यासेभ्य इति नैकं सूत्रं प्रणीतं यतो रूपोपन्यासरूपा योपपत्तिः सा प्रधान-भूतोपपत्तिर्विशेषणभेदव्यपदेशरूपा तु गौणीति शिष्येभ्यो दर्शनीयम् ।

—४ चकारेणेति । सांख्यमते गृहीते सत्येकोहं बहु स्यां प्रजायेयेति श्रुतेर्विरोधः । यतस्तन्मते प्रकृतिसकाशात्सृष्टेर्वर्णनम्, सर्ववेदान्तवाक्यैक-वाक्यताभङ्गश्चेति दोषद्वयं संभवेद्ब्रह्मवादे तु नेति भावः ।

सूत्रार्थः—अग्निर्मूर्धेत्यादिना यद्रूपं कथ्यते तद्विश्वकायस्यैव न तु प्रकृति-पुरुषयोरन्यतरस्येत्यतोपि विषयवाक्ये ब्रह्मैव ग्राह्यं न प्रकृतिपुरुषा-बिति ॥ २३ ॥

इति सप्तममधिकरणम् ।

वैश्वानरः साधारणशब्दविशेषात् १।२।२४

—९ पूर्वाधिकरणैः संगतिमाहुः—अधिकरणत्रयेणेति । अधिकरण-त्रयेण—चराचरायधिकरणत्रयेण ।

—११ को न आत्मेति । छान्दोग्ये सप्तमप्रपाठक इदं विषयवाक्यम् । प्राचीनशालसत्ययज्ञेन्द्रयुग्नजनबुडिलनामानः पञ्चापि श्रुताध्ययनसंपन्ना ऋषयः क्वचित्प्रदेशे समेत्य मीमांसां चक्रुः । को न आत्मा किं ब्रह्मेति । अत्रास्मदुपास्य आत्मा कः किं ब्रह्म तदेकदेशो वेति संशयो विचारबीजम् । मीमांसाफलं त्वग्रे स्पष्टमेव । ततो विचारयमाणास्ते पञ्चापि निश्चयम-लब्ध्वा वैश्वानरोपासकमन्यसुहृदालकनामानं गताः सोपि तद्विषयेनिश्चि-तस्तैः सह केकयरजसमीपं गतः । ततो राज्ञा प्रलोभिता अपि ते धनादिकं न जगुः । आत्मानमेवेमं वैश्वानरं संप्रत्यध्येषि तमेव नो ब्रूहीत्युक्तवन्तः । तदा राजा तदाधिकारपरीक्षार्थं प्रातर्बः प्रतिवक्तास्मीत्युक्त्वान्तःपुरं प्रविष्टः ।

ततो द्वितीयदिने समिद्धारयाणञ्च स्वसमीपमागतंस्तान् ऋषीन्दृष्ट्वा राजा मनस्यचिन्तयत् । यदेते धनविद्याप्रतिष्ठावन्तोपि स्वाभिमानं परित्यज्य जिज्ञासवः सन्त एवं समागता अतोधिकारिणः सन्तीति । ततः प्रतिभापरीक्षणाय प्रत्येकं पप्रच्छ । कं त्वमात्मानमुपास्स इति तदा तैः क्रमेण युसूर्यादयः स्वस्वोपास्यात्मत्वेनोक्ताः । तत्र एष वै सुतेजा आत्मा वैश्वानरो यं त्वमात्मानमुपास्स इत्यादिना युसूर्यवाय्वाकाशवारिपृथिवीनां क्रमेण सुतेजस्त्वविश्वरूपत्वपृथग्वर्त्मात्मत्वबहुलत्वरथित्वप्रतिष्ठात्वगुणयोगं मूर्धविपातान्धत्वप्राणोत्क्रमणदेहविशरणवस्तिभेदपादविश्लानिकथनरूपैकैकोपासननिन्द्या च मूर्धचक्षुःप्राणदेहमध्यभागवस्तिपादभावमुपदिश्याग्र आम्नायत इति-उपदिश्याम्नायत इत्यन्तग्रन्थस्य तात्पर्यम् ।

—१३ यस्त्वेतमिति । एतं भवत्पृष्ठम् । एवमुक्तप्रकारेणावयवविशिष्टं प्रादेशमात्रं प्रादेशपरिमाणम् । मूर्धचिबुकान्तराले प्रतिष्ठितमिति श्रुतौ वर्णनात् ।

—१४ अभिविमानं-तादृशपरिमाणवत्त्वेऽपि अभितो विगतं मानं प्रमाणं यस्मात्तादृशम् । वैश्वानरं-विश्वान्नराक्षयतीति यास्केन निरुक्तम् । उपास्ते-स्वप्रापकत्वेन चिन्तयति ।

—१५ अन्नमत्तीति-सर्वात्मभूतः सत् तत्तदेकदेशाभिमानिनो निरस्य तद्बुद्धिवृत्तिभिस्तादिन्द्रियैश्च तद्गोचरं स्वयं भुङ्क्ते ।

—१६ पृथग्वर्त्मा-आवहोदृहादिभेदान्वायुः । संदेहः-देहमध्यभागः । बहुलः-सर्वगतत्वादाकाशः । वस्तिः-नाभेरधोभागः । रयिः-अन्नोत्पत्तिद्वारा धनसाधका आपः ।

—१७ अन्वाहार्यपचनः-दक्षिणाग्निः ।

—१८ संशयाकारमाहुः-किमिति ।

—१९ संशयबीजमाहुः-अर्थस्येति ।

—२० ब्रह्मात्मपदप्रयोग इति । को न आत्मा किं ब्रह्मेति प्रयोगः । तत्र किंपदस्यावृत्त्या वाक्यभेदज्ञाने जाते विशेषणविशेष्यभावाभावाद् द्वयोः प्रकरणित्वं प्रतीयते । नान्यत्किंचिदिति । अन्यतरस्य प्रकरणित्वबोधकं किंचिदपि नास्ति । एवंचोपक्रमस्य संदिग्धत्वादर्थस्यातिसंदिग्धत्वम् । उपपादने त्विति । तथा चोपपादनग्रन्थे-तस्य ह वा एतस्य मूर्धैव सुतेजाः-इत्यादिकथनाद्वैश्वानरशब्दस्य ब्रह्माभिन्नाग्निवाचकत्वान्मूर्धावयववस्त्राणाम-ब्रह्मधर्माणां च विद्यमानत्वात्संदेहदाढ्यमित्यर्थः । अतद्धर्मा इति । शिर-आयवयवत्वादयो ब्रह्मधर्मा इत्यर्थः ।

—२१ लोकन्यायेनेति । भूरादिलोकानां यथाब्रह्मत्वं तथात्रापीति भावः । प्रसिद्ध इति । अग्निवैश्वानरो बहिरिति कोशात् ।

—२२ पूर्वकाण्डसिद्धत्वादिति । वैश्वानरस्य सुमतेः स्याम राजा हि कं भुवनानामभिप्रीः—इति पूर्वकाण्डस्थमन्त्रसिद्धत्वात् । देवतात्मपरिग्रह इति । देवतारूप आत्मात्र परिग्राह्य इत्यर्थः । ननु यद्यपि पूर्वकाण्ड एवं तथाप्युत्तरकाण्डे किमायातं तदाहुः—तत इति ।

६८-१ ध्रुतेरिति । एवं चोत्तरकाण्डे संवत्सररूपदेवता वैश्वानरपदेन ग्राह्येति तात्पर्यम् । प्रजापतित्वाच्चेति । प्रजापतिः संवत्सरः—इति नारायणीयश्रुतेः । अन्नभोजनत्वमिति । अन्नभोजनकर्तृत्वम् । नन्दिगृहिपत्यादिभ्यो ल्युणिन्यचः (पा. सू. ३।१।१३४) इति पाणिनिसूत्रेण नन्यादित्वाल्लुः । अन्नभोजनमिति पाठो विवरणसंमतः ।

—३ ननु जीवोणुरूपस्तस्य प्रादेशमात्रत्वं कथमत आहुः—प्रादेशमात्रत्वमिति ।

—८ विशेषः—आधिक्यम् ।

—९ तस्फुटयन्ति—प्रादेशेत्यादि ।

—११ समासान्तरं प्रद्वयं प्रकारान्तरमाहुः—साधारणादिति । एवं च शब्दे विशेषः शब्दविशेषः । वाक्योक्तात्साधारणाद् युगपूर्वत्वादर्धमाद्वैवाक्यरूपे शब्द एव यो विशेषो विरुद्धधर्माधारत्वलक्षणस्तस्मादेत्यर्थः । विशेषादित्येवेति । वैश्वानरो विशेषादित्येव सूत्रे कर्तव्य इत्यर्थः ।

—१२ साधारणशब्दशब्दाविति । प्रादेशमात्रवाक्यरूपः शब्दः साधारणशब्दः । तथा च युगपूर्वादिवाक्यरूपो विशेषशब्द इत्येतौ शब्दावित्यर्थः ।

—१३ समासेनेति । सूत्रे साधारणशब्दं निवेश्य ततो ल्यबूलोपे पञ्चमीति ल्यबूलोपं कृत्वा समासेन सामानाधिकरण्यं साधारणशब्दौ द्योतयतः । एवं च साधारणाद्धर्मादपेक्ष्य शब्दविशेषः साधारणशब्दविशेषस्तस्मादिति समासेपेक्ष्येति ल्यबन्तपदेन यथा पुरुष एतादृग्गुणापेक्षयेदृग्गुणवत्त्वं विशेष इति साधारणविशेषगुणवत्त्वं तत्रैव पुरुषे ज्ञायत एवं ब्रह्मण्यपि विरुद्धधर्मोभयवत्त्वं व्यञ्जनया द्योत्यत इति भावः । अन्यथा—सामानाधिकरण्याभावे ।

—१४ ननु युगपूर्वत्वं विराड्रूपे हिरण्यगर्भे श्रूयत इत्यत आहुः—यदपीति ।

—१५ तत्र हेतुमाहुः—पुरुषत्वादिति । यदि हिरण्यगर्भस्य युगपूर्वत्वरूपो धर्मः स्यात्तर्हि भगवत्प्रतिपादकपुरुषसूक्ते पुरुषपदोपादानं न स्यादिति

भावः । ननु पुरुषशब्दस्य भगवद्वाचकत्वेपि वैश्वानरशब्दस्य तथात्वं कथमत आहुः—विश्वस्येति । योगरूढेत्यर्थः । जडस्य—चतुर्दशभुवनात्मकब्रह्माण्डस्य । जीवस्य—तदन्तर्गतहिरण्यगर्भस्य । भगवदंशत्वेनेति । विश्वो वैश्वानरः प्रथमः पादः । तैजसो हिरण्यगर्भो द्वितीयः पाद इति श्रुत्या भगवदंशत्वेनेत्यर्थः ।

—१८ भगवदंशत्वादिति । अन्यत्र—हिरण्यगर्भादौ । एवंच जातिनिबन्धनया प्रशंसानिबन्धनया वा गौणलक्षणया पुरुषपदवद्वैश्वानरपदस्याप्यन्यत्र प्रयोगः ।

—१९ सिद्धमाहुः—तस्मादिति । उक्तरीत्या विशेषात्सर्वेषां पदवाक्यानां परमात्मानुगुणत्वाच्चेत्यर्थः ।

सूत्रार्थः—वैश्वानरः परमात्मैव । पूर्वपक्षे हिरण्यगर्भपरतया ये सामान्यशब्दा उक्तास्तेभ्यो विशेषकथनादिति ॥ २४ ॥

स्मर्यमाणमनुमानं स्यादिति ॥ १।२।२५ ॥

—२१ सूत्रारम्भप्रयोजनमाहुः—व्याख्यानेनेति । पूर्वोक्तविषयवाक्यं व्याख्यानेन भगवत्परं प्रतीयते न तु स्वारस्येनेत्याग्रहवादिशङ्कां निरासितुमनुमानप्रमाणान्तरसूचकसूत्रमारभ्यत इत्यर्थः ।

—२२ स्मर्यमाणमाहुः—केचिदिति ।

—२३ कञ्जरथाङ्गशङ्खगदाधरामिति । कञ्जं—कमलम् । रथाङ्गं—चक्रम् ।

—२६ ननु स्मर्यमाणमनुमितिजनकं कथमत आहुः—स्मरणं हीति । श्रुतिवाक्येभ्य इति । श्रोतव्यः श्रुतिवाक्येभ्यो मन्तव्यश्चोपपत्तिभिः । इति स्मरणात् ।

६९-२ नोपपद्येतेति । श्रुत्यभावे स्मरणं नोपपद्येत । एवंच प्रादेशमात्रत्वस्मरणं प्रादेशमात्रत्वस्य श्रुत्यर्थत्वानुमापकमित्यर्थः । एतेन

अनन्तशाखासापेक्षे वैदिकार्थस्य निर्णये ।

स्वबुद्धिकल्पितादृशद्वितीयानुपबृंहितः ॥

इति बोधितम् ।

सूत्रार्थः—प्रादेशमात्रवैश्वानरस्य ब्रह्मत्वे स्मर्यमाणं रूपमनुमानं भवेदिति हेतोः प्रादेशमात्रवैश्वानरो भगवानेवेति ॥ २५ ॥

यथा शब्दादिभ्योन्तःप्रतिष्ठानाच्च नेति चेन्न तथादृष्ट्युपदेशाद-

संभवात्पुरुषमपि चैनमधीयते ॥ १।२।२६ ॥

—१२ यथाकथंचिदिति । समृद्ध उपाध्यायो राजा संवृत्त इतिवदु-
पचाराद् युसूर्धत्वादिधर्माणां जाठराग्नावसंभवतां तत्राहं वैश्वानर इत्यादिना
भगवद्विभूतित्वाद्योजना क्रियत इत्यर्थः । वाक्यस्य भगवत्परत्वे विरुद्धधर्म-
रूपं बाधकमाहुः-नत्विति ।

—१३ वाक्यस्येति । वक्तुं न शक्यत इति शेषः । अग्निरिति । बृह-
दारण्यके वैश्वानरविद्यायां य एषोग्निर्वैश्वानर इति वाक्यं श्रूयते ।

—१४ तत्-तस्मात्कारणात् । अग्निसाहचर्यात्-जठराग्निवाचकाग्नि-
पदसामानाधिकरण्यात् । अग्निरिव भवेदिति । एवंच विषयवाक्ये वैश्वानर-
शब्देन जठराग्निरेव गृह्येतेति भावः ।

—१५ ननु त्रेताग्निकल्पनाया उभयत्र साम्याज्जठराग्निरेव ग्रहणं कुत इत्यत
आहुः- प्राणो हीति । प्राणो देवता तद्यद्भक्तमित्यादिना पठ्यत इत्यर्थः ।
एवं चाग्निमवाक्ये स यां प्रथमामाहुतिं जुहुयान्तां जुहुयात्प्राणाय स्वाहेति
श्रुतेः प्राणस्य चतुर्थ्यन्तत्वेन देवतात्वात्तस्य जठराग्निरेव मुखं भवति तस्यैव
त्रेताग्निकल्पनेति भावः ।

—१७ तत्-तस्मात् । हेतुभ्य इति । न भगवत्परत्वं वाक्यस्येति शेषः ।
न भगवद्धर्म इति । वाजिशाखायामुक्तोन्तःप्रतिष्ठितत्वरूपो धर्मो जठराग्ने-
रेव न व्यापकस्य ब्रह्मण इत्यर्थः । ननु सूत्रे पूर्वपक्षांशो शब्दादिभ्योन्तः-
प्रतिष्ठानादिति हेतुद्वयसमुच्चायकश्चकारोपेक्ष्यत इत्यत आहुः-पुरुषेन्तरिति ।

—१८ भिन्नहेतुरिति । शब्दादिभ्य इत्यस्माद्भिन्नो हेतुरित्यर्थः । हेतु-
हेतुरिति । हेतोर्हेतुरिति षष्ठीतत्पुरुषः । शब्दादिभ्य इति हेतोरन्तःप्रतिष्ठानं
हेतुरित्यर्थः । नन्वस्य शब्दादिहेतुत्वं कथमिति चेदित्यस्म । वैश्वानरविद्यायां य
एषोग्निर्वैश्वानर इति शब्देऽग्निपदसामानाधिकरण्याज्जठराग्निवाचकत्वं यय-
प्यस्ति तथापि-अहं वैश्वानरो भूत्वा-इत्यत्राहंपदसामानाधिकरण्याद्ब्रह्म-
वाचकत्वमपि स्यादित्यतोन्तःप्रतिष्ठितत्वं तु जठराग्निरेव न ब्रह्मण इत्येवं
रीत्या जठराग्निसाधकशब्दादिभ्य इति हेतोरन्तःप्रतिष्ठितत्वं हेतुः । अत्रत्यो
ग्रन्थो हेतुत्रयघटितो युक्तः । क्वचित्पुस्तक एकहेतुघटितः पाठः । क्वचिद्धे-
तुद्वयघटितोपि दृश्यते ।

—२० तथादृष्ट्युपदेशादिति । तथादृष्टिः-जाठरदृष्टिः ।

—२२ स्मृत्यनुरोधादिति । अहं वैश्वानरो भूत्वा प्राणिनां देहमाश्रितः
इति गीतास्मृत्यनुरोधात् । एवंच जठराग्निपरमेवेदंवाक्यमिति शङ्कायां
सूत्रकारः समाधत्ते-असंभवादिति ।

७०-१ पाठान्तर इति । सूत्रे पुरुषमित्यस्य स्थाने पुरुषविधमिति पाठे । अत्र विवरणकाराः पाठान्तर इत्यस्यार्थमुत्तरपाठमिति कल्पयन्ति लापयन्ति चान्यथा । तथाहि-स य एष इति मन्त्र एव पाठद्वयं स य एषोऽग्नि-
वैश्वानरो यत्पुरुष इति पूर्वपाठः । पूर्वपाठे पुरुष इति पदमुत्तरपाठे पुरुष-
विधमिति पदम् ।

—२ अन्यकल्पनेति । उपासनार्थमग्नौ पुरुषत्वादिकल्पनेत्यर्थः ।

—३ न युक्तेति । सर्वे वेदा यत्पदमामनन्ति-इति श्रुतिविरोधात् ।

सूत्रार्थः-विरुद्धधर्माणां शब्दादीनां विद्यमानत्वादन्तःप्रतिष्ठानत्वाच्च भगवान् वैश्वानरो नेति चेन्न भगवतः सर्वभोक्तृत्वं वक्तुं तथादृष्टेरुपदेशात् । ननु स्मृत्यनुरोधात्कार्यवाक्यमेवास्त्विति चेन्न शुभ्रमूर्त्वादिधर्माणां कार्ये-
संभवात् । उपासनार्थं परिकल्पनं भविष्यतीति चेन्न यतो वाजसनेयिन एनं पुरुषमप्यधीयत इति ॥ २६ ॥

अत एव देवता भूतं च ॥ १।२।२७ ॥

—५ इत्यादिमन्त्रैरिति । आदिपदेन वैश्वानरं केतुमन्हां-वैश्वानरं द्वादशकपालं निर्वपेत् - इत्यादीनां ग्रहणम् ।

सूत्रार्थः-पूर्वसूत्रोक्तहेतोर्वैश्वानरपदेन देवता महाभूताग्निर्वान ग्राह्य इति ॥ २७ ॥

साक्षादप्यविरोधं जैमिनिः ॥ १।२।२८ ॥

—९ अतः परं पञ्चसूत्र्यां मन्यत इत्यध्याहारः ।

—१० अस्मिन्-प्रादेशमात्रत्वे । पूर्वोक्त-भगवतोसाधारणधर्मरूपं विरुद्ध-
धर्माश्रयत्वम् ।

—११ शब्दबलविचारका इति । शब्दस्य यदुच्चारणक्रमादि तात्पर्यरूपं बलं तद्विचारद्वारार्थविचारकाः ।

—१२ आचार्याः- व्यासपादाः । एतदेवाचार्याणामाचार्यत्वं यदुच्चारण-
क्रमेणार्थनिर्णयः ।

—१३ ऋषिनामग्रहणप्रयोजनमाहुः-आचार्यः पुनरिति ।

—१४ दोषं पश्यन्निति । नैषा तर्केण मतिरापनेयेति काल्पनिकाति-
विचारं दोषः । तत्त्वेव भयं विदुषोमन्वानस्य-इत्यविचारे दोषश्च । विचार-
मपि वदन्निति । सोऽन्वेष्टव्यः स विजिज्ञासितव्यः- इति श्रुतिप्रामाण्यात् ।

—१७ अविरोधमुपपादयन्ति-आकाशवादेति । यद्यपि श्रुतौ प्रादेश-
मात्रमभिविमानमिति प्रथमं प्रादेशमात्रत्वग्रहणं पश्चाद्वापकत्वस्य तथापि
पाठक्रमदार्ढ्यक्रमो बलीयानिति न्यायेन व्यापकत्वस्य प्रथमग्रहणम् । अत्रार्थे
श्रौतौ दृष्टान्तः । अग्निहोत्रं जुहोति यवागूं पचतीति । यवागूपाकं विनाग्नि-

होत्रहोमस्यानुपपत्त्या यथा तत्र पाठक्रमापेक्षयार्थक्रमस्य बलीयस्त्वमङ्गी-
क्रियत एवं व्यापकस्यैव प्रादेशमात्रत्वं सर्वतः पाणिपादान्तत्वं संभवतीति
व्यापकत्वस्य प्रथमं ग्रहणम् ।

—१८ अत एव—सर्वत इत्यस्य श्रौतत्वादेव । स्वेच्छयेति । बहु स्यामिति
श्रुतौ स्वेच्छया ।

यद्यद्विद्या त उरुगाय विभावयन्ति ।

तत्तद्वपुः प्रणयसे सद्नुग्रहाय ।

इति श्रीमद्भागवते परेच्छया । आकाशवत्सर्वगतश्च नित्यः । सर्वतः
पाणिपादान्तमित्यादिश्रुतौ स्वभावतः ।

—१९ विभक्तमिवेति । सिद्धमिति शेषः । त्रयोपीति । पुरुष आकाश-
वत्परममहत्परिमाणः । पुरुषविधो विराड्रूपः । पुरुषेन्तःप्रतिष्ठितः प्रादेश-
मात्रपरिमाणः । इति त्रयोपि नियतपरिमाणा एव । ननु समो मशकेन समो
नागेन—इति श्रुतावनियतपरिमाणत्वमप्युक्तं तेन विरोध इत्यत आहुः—अनियत
परिमाणा इति । घटाकाशमटाकाशवत्परिच्छेद्या इत्यर्थः ।

—२० तद्वृद्धिहासाभ्यामिति । तेषां परिच्छेदकानां नागमशकादीनां
वृद्धिहासाभ्यां यथा शरीरं तथापरिमाणा भवन्तीत्यर्थः । पूर्वोक्तरूपत्रये
स्मृतिं प्रमाणयन्ति—स्मृतावपीति ।

—२१ त्रीणीति । पुरुषेः पुरुषविधः । पुरुषेन्तःप्रतिष्ठित इति वैश्वानर-
स्यैव त्रीणि रूपाणीत्यर्थः ।

७१-१ तृतीयस्यानन्तरूपत्वं नियतपरिमाणत्वं चाहुः—भूतेष्वित्यादिना ।
पञ्चधेति । ध्यानार्थं प्रादेशमात्र आश्रयार्थमङ्गुष्ठमात्रः स्वामित्वार्थमक्षि-
स्थितः फलार्थं सर्वदेहस्थित आनन्दमयो वैश्वानरः शिरसि प्रतिष्ठितः सर्वार्थ
इति निबन्धोक्तपञ्चकार्यार्थं पञ्चभिः प्रकारैः । अङ्गुष्ठमात्र इति । अङ्गुष्ठमात्रः
पुरुषो मध्य आत्मानि तिष्ठति—इति श्रुतेः । स चोदरे शरीरस्थित्यर्थम् ।
अधोनिष्ठ्या वितस्त्यान्ते नाभ्यामुपरि तिष्ठति—इति तैत्तिरीयोक्तेः । हृदि
ध्यानार्थं, शिरसि सर्वार्थं, मनसीन्द्रियाणां विषयग्रहणार्थं, इन्द्रियेषु स्वामि-
त्वार्थम् ।

—२ अणुरिति । मनःप्रभृतीनामणुत्वात्तन्निमनार्थं तेषु तिष्ठन्नयम-
प्यणुरित्यर्थः । व्यापक इति । तत्सर्वं व्यापकं चित्तं प्रविश्य व्योम्नि धारये-
दिति वाक्ये चित्तस्य व्यापकोक्त्या तद्विवृद्ध्यर्थं तत्र तिष्ठन्नयं व्यापक
इत्यर्थः । ननु प्रादेशमात्रः प्रकृतस्तस्य विचारे कर्तव्येभ्यविचारो विफल
इत्यत आहुः—एकस्येति । तथात्ववादः—भगवत्त्ववादः ।

—३ अभेदाय-वैश्वानरेणाभेदबोधनाय ।

—४ अतः-एवमुभयबलविचारकत्वात् ।

सूत्रार्थः- कल्पनाव्यतिरेकेणापि स्वरूपविचारेणैव जैमिनिरविरोधं मन्यत इति ॥ २८ ॥

अभिव्यक्तेरित्याश्मरथ्यः ॥ १।२।२९ ॥

—७ अतः परं त्रिसूत्र्यामविरोधमित्यनुषङ्गनीयम् । तदपगमेन-माया-पगमेन । आधिदैविकदेवताधिष्ठितेनेति । आधिदैविकी प्रणवमात्रा-वाच्येषु देवेषु वर्तमाना या ब्रह्माविष्णुशिवात्मिका देवता तयाधिष्ठितेन शरीरतयाङ्गीकृतेनेत्यर्थः ।

—८ अत एव-अधिष्ठानादेव ।

—९ सौत्रहेतुः साकारपक्षेऽप्युपपद्यतेतस्तमपि पक्षमाहुः-अभिव्यक्तेरिति । न स्वाभाविकत्वमिति । किंत्वागन्तुकत्वम् ।

सूत्रार्थः-वस्तुतो निराकारमपि ब्रह्माभिव्यक्तेर्हेतोः साकारमिव सच्चिदानन्दरूपं भातीत्यविरोधमाश्मरथ्यो मन्यत इति ॥ २९ ॥

अनुस्मृतेर्बादरिः ॥ १।२।३० ॥

—१२ केवलयौक्तिकः-युक्तिप्रधानः । अनुस्मृतेरित्यस्यार्थमाहुर्भाष्यकाराः-चिन्तनवशादिति । प्रादुर्भूतरूपेत्यादि । भक्तस्यानुग्रहार्थं वै ब्रह्मणो रूपकल्पना-इति वाक्यात् ।

—१५ तथात्वात्-युक्तिप्रधानत्वात् ।

—१६ उक्तपक्षेस्वारस्येनाहुः-अथवेति ।

सूत्रार्थः-यद्यद्विद्या त उरुगायेति वाक्यानुसंधानानुस्मृतेर्हेतोर्ब्रह्मणः साकारत्वं वस्तुतो निराकारत्वमेवेति बादरिरविरोधं मन्यत इति ॥ ३० ॥

संपत्तेरिति जैमिनिस्तथाहि दर्शयति ॥ १।२।३१ ॥

—२० पूर्वप्रदर्शितजैमिनिमतापेक्षयात्र यो विशेषस्तमाहुः-जैमिनिमत इति । नियतसाकारं-प्रादेशमात्रम् ।

—२२ संपत्तिकृतमिति । स्थानानुरोधेन तदनुगुणा स्थितिः संपत्तिस्तत्कृतमेव प्रादेशमात्रत्वं न तु स्वाभाविकम् ।

७२-१ संपादयन्निति । कैकेय इति शेषः ।

—४ संपत्तिनिमित्तमेवेति । मूर्धानमारभ्य चिह्नकपर्यन्तं प्रादेशमात्रं स्थानं संपत्तिस्तत्तिमित्तमित्यर्थः ।

सूत्रार्थः-जैमिनिः प्रादेशमात्रत्वं संपत्तिकृतं न नियतमिति वदति ततो-
विरोधं मन्यते । वाजसनेयिब्राह्मणे-तथा तु व एतान् वक्ष्यामि यथा प्रादेश-
मात्रमेवाभिसंपादयिष्यामि-इति श्रुतिः प्रादेशमात्रत्वं संपत्तिकृतमिति दर्शय-
तीति ॥ ३१ ॥

आमनन्ति चैनमस्मिन् ॥ १।२।३२ ॥

—७ मुख्यं-शब्दबलसिद्धम् । संपत्तिकृतं प्रादेशमात्रत्वं न किंतु स्वाभा-
विकमेव । नहीत्यादि । श्रीमद्भागवतषष्ठस्कन्धगद्यस्यार्थोपन्यासोऽयम् ।

—९ अन्यथात्वकल्पनमिति । एकस्यैव प्रादेशपरिमाणकत्वं व्यापकत्वं
चेति प्रातीतिको विरोधो न शास्त्रसिद्धः । तद्वशाद्युक्त्या प्रादेशमात्रो न
भवतीत्यन्यथात्वकल्पनं नेत्यथः ।

—१० श्रुत्यन्तरसंमतिमाहुः-वैश्वानरस्येति ।

—१२ स्वमतं-विरुद्धधर्माश्रयत्वरूपम् । आहेति । बादरायण इति
शेषः । विशेषणवैयर्थ्यापत्तेरिति । कालोनन्तो जरीमर इत्यत्रानन्तेति
विशेषणवैयर्थ्यापत्तेरित्यथः ।

—१७ युक्तिगम्येति । नैषा तर्केण मतिरापनेयेति निषेधात् । ननु सूत्र-
कृता सप्तमलुक्तत्वादयमेव सूत्राशय इति कुत इत्यत आहुः-अविरोधे-
पीति । श्रुतेः-प्रादेशमात्रमभिविमानमिति श्रुतेः । शब्दमूलत्वात्-शब्द-
शक्तिस्वभावाधीनत्वात् ।

—१८ ननु सर्वत्र शास्त्रान्तरे युक्त्यैव विरोधपरिहारः क्रियत इति मत्वा
शङ्कते-नन्विति ।

—२० औदर्यादाह इति । औदर्येण जठराग्निना दाहाभावः ।

—२१ रेतस इति । मयूरीसविधे मयूरो नृत्यति तदा तस्य नेत्राभ्या-
मश्रूणि गलन्ति तानि च मयूर्या भक्षयन्ते तत एव मयूरोत्पत्तिर्न तु रेतोद्वारा
प्राण्यन्तरवदिति वैचिन्त्यम् । एवं च वस्तुस्वभावे विरोधो न शङ्कनीय इत्यर्थः ।

—२२ स्वभावदर्शनाभ्यामिति । स्वभावो वस्तुस्वभावो दर्शनं शास्त्रं
वस्तुस्वभाववादे श्रुतिं प्रमाणयन्ति-तस्यान्त इत्यादिना ।

—२३ दर्शनं प्रमाणयन्ति-यशोदेत्यादि ।

७३-१ औत्पत्तिकः- उत्पत्तिसिद्धः स्वभावसिद्ध इति यावत् ।

—२ निर्णीत इति । बन्धनरज्जूनां ब्रह्मलन्यूनतया ततः स्वेच्छया
बन्धनकथनान्निर्णीतः । एवं च वस्तुस्वभावे तर्को नास्तीत्युपसंहरन्ति-
तस्मादिति ।

सुत्रार्थः । एवं वैश्वानरमस्मिन्मूर्धचिदुक्तान्तराले जावाढाः समामनन्ति ।
एषोनन्तोव्यक्त इत्यादिना । अतः प्रादेशमात्र एव व्यापक इति वैश्वानर-
पदवाच्यः परमात्मैवेति सिद्धम् ॥ ३२ ॥

इत्यष्टममधिकरणम् ।

इति श्रीमद्वल्लभाचार्यकृताणुभाष्यव्याख्यायां श्रीधरशर्मकृतायां
बालबोधिण्यां प्रथमाध्यायस्य द्वितीयः पादः ॥ १।२

प्रथमाध्याये तृतीयः पादः ॥ १।३ ॥

द्युभ्वाद्यायतनं स्वशब्दात् ॥ १।३।१ ॥

—१० पादसंगतिमाहुः—द्वितीयपाद इत्यादिना । अयं भावः । अत्र
प्रथमे समन्वयाध्याये सन्दिग्धोपनिषद्वाक्यानां ब्रह्मणि समन्वयार्थं विचारा-
रम्भः । तत्र कानिचिद्वाक्यान्प्राथम्यवाचकानि कानिचिदाधारवाचकानि तत्स-
मन्वयार्थं प्रथमपादे—अन्तस्तद्धर्माधिकरणे तल्लिङ्गाद्यधिकरणे—चोभयरूपं
ब्रह्म प्रतिपादितं ततो द्वितीयपादेन्तस्तद्धर्माधिकरणोक्तमाधेयरूपं ब्रह्म विस्त-
रतः प्रोक्तं ततश्चैकसंबन्धिज्ञानमपरसंबन्धिस्मारकमिति रीत्या स्मृतमाधार-
रूपत्वं ब्रह्मणोर्निमित्ततृतीये पादे व्याख्यायते । अत्र—तृतीयपादे ।

—११ तेन—उभयरूपब्रह्मप्रतिपादनेन । फलिष्यतीति । सर्वं ब्रह्मेति
वाक्यार्थज्ञाने जाते श्रवणादिद्वारा मनसि निवृत्तव्यापारे सति स्वयमुपलब्ध-
निजसुखानुभवरूपं ब्रह्म फलिष्यतीति भावः ।

—१२ नन्वाकाशस्तल्लिङ्गाद्यधिकरणेष्वकाशात्मत्वाकाशज्यायस्त्वादि-
धर्मैर्व्यापकत्वबोधे जात आधारेण तायां निश्चितायां निष्प्रयोजनोऽयं तृतीय-
पाद इत्यत आहुः—बाधकानामिति । तेषु प्रेत्याभिसंभवाध्वपारावन्तरा-
त्मत्वादीनां साधितत्वेन बाधकानां बलिष्ठत्वात् । साधकानामिति ।
असाधितत्वेनेति शेषः । अभावत इति । दुर्बलत्वात्साधकाभावादित्यर्थः ।

—१३ आधारधर्माः—ज्यायस्तदयः । बाध्येरन्निति । उपासनायां
बाधिता भवेयुरित्यर्थः । इतीति । अतो हेतोरधाररूपभगवत्प्रतिपादनार्थं
तृतीयपादोभिधीयत इत्यर्थः ।

—१४ विषयवाक्यमाहुः—इदं श्रूयत इति । आथर्वणोपनिषद्द्वितीय-
मुण्डके श्रूयते । उपनिषदि बहूनां वाक्यानां सत्त्वेत्येव वाक्यस्य प्रथमतो
विचारः कुत इत्यत आहुः—यस्मिन्निति । बाधस्त्रिविधः । अर्थकृतः

प्रकरणकृतः लिङ्गकृतश्चेति । अयं वाक्यार्थः सर्वप्रकारिर्बाधितोतः पूर्वं विचार्यत इत्यर्थः ।

—२० अर्थकृतं बाधं विवृण्वन्ति-युभवादीनामिति । भगवतो भारवाहकत्वानुपपत्तेर्ब्रह्मवाक्यत्वबाध इत्यर्थः ।

—२१ प्रकरणकृतं च बाधं व्याकुर्वन्ति-अभ्येत्यादि ।

—२२ पृष्ठत्वादिति । प्रथममुण्डके शौनकेनाङ्गिरसं प्रति पृष्ठत्वादित्यर्थः । लिङ्गकृतं बाधं व्याकुर्वन्ति-सेतुरिति । आत्मज्ञानं फलं सेतुः साधनभूत एवं च साधनफलयोश्चैक्यासंभवात्सेतुरूपलिङ्गकृतो ब्रह्मवाक्यत्वबाध इति भावः ।

—२४ स्मृतिमूलमिति । सांख्यस्मृतिमूलभूतमित्यर्थः । एवं च सांख्यमतप्रतिपाद्यप्रधानबोधकं पुरुषबोधकं वा भविष्यतीति भावः ।

७४-२ साधकमिति । अर्थकृतस्य लिङ्गकृतस्य च बाधस्य परिहारार्थं ब्रह्मवाक्यत्वसाधकं हेतुमित्यर्थः । प्रथमपरिहारं-प्रथमस्यार्थकृतबाधस्य परिहारम् ।

—४ पूर्वोक्तानां-युभवादीनाम् । आत्मभूतं-अनारोपितानागन्तुकं यत्स्वरूपं तद्वाचकम् । एतद्वोधनार्थं सूत्रे स्वशब्दप्रयोगः । अन्यथात्मशब्दादित्येव वदेदिति भावः । ननु भगवतः सर्वाधारत्वे भारवाहकत्वपरिहारः कथमित्यत आहुः- कारणे हीति ।

—५ लिङ्गकृतबाधपरिहारमाहुः- सेतुत्वमिति । सेतुवाक्येभूतसाधनत्वं ब्रह्मण उच्यते न तु तज्ज्ञानस्य । तमेवैकं जानथेति श्रुतौ तस्यैव फलत्वम् । नन्वेवं कथमुपपत्तिरित्यत आहुः- अभेदेपीति । एवं च ब्रह्मविदिति वाक्यवदत्रापि तस्यैव साधनत्वं फलत्वं च । अवस्थाभेदेन भेदादुभयवाक्यसामञ्जस्यमिति भावः ।

—६ तस्मात्-अर्थलिङ्गकृतदोषद्वयस्य वारणात् । लक्ष्यस्येति । लक्ष्यं सर्वगतं चैव शिरो मे सर्वतो मुख इति पूर्वमन्त्रोक्तस्य ब्रह्मणो लक्ष्यस्य ।

सूत्रार्थः- यस्मिन्धौरिति वाक्योक्तानां युभवादीनामायतनं ब्रह्मैव । आत्मशब्दादिति ॥ १ ॥

मुक्तोपसृप्यव्यपदेशात् ॥ १।३।२ ॥

—९ प्रकरणदोषस्यापरिहृतत्वात्तमाक्षिपन्ति-ननु चेति । मुक्तोपसृप्य इति भावप्रधानो निर्देशः । मुक्तनिष्ठा योपसृप्यता भगवन्निकटगमनयोग्यता तथा कृत्वा भगवतस्तस्या व्यपदेशो मुक्तोपसृप्यव्यपदेशस्तस्मात् ।

—११ एतेन व्यपदेशेन दोषपरिहारप्रकारमाहुः— मुक्तानामिति । व्यपदिश्यत इत्यनेनान्वयः । मुक्तपदेनात्र जीवन्मुक्तानां ग्रहणम् ।

—१२ तदुपसृप्यता— मुक्तनिष्ठानामुपसृप्यतां योग्यता । तत्र प्रमाणम-
वान्तरप्रकरणम् । तत्रत्यो यः शरधनुर्न्यायस्तेन तथा ज्ञातमिति । तथाहि—
द्वितीयमुण्डके—तदेतत्सत्यं तदमृतं तद्वेद्धव्यं सोम्य विद्धि प्रणवो धनुः शरो
ह्यात्मा ब्रह्म तलक्ष्यमुच्यते । अप्रमत्तेन वेद्धव्यं शरवत्तन्मयो भवेत्—इत्यस्या-
र्थस्तद्भावगतेन चेतसेति । ब्रह्मभावप्राप्तेन चेतसा योपासा तथा निशितं
ब्रह्मत्वेनाज्ञातं जीवं लक्ष्ये ब्रह्मणि योजयितुमुपासानिशितत्वाधायकतद्भा-
वगतचेतःसिद्ध्यर्थमन्यवाग्विमोकोत्रोच्यते स च शरीराध्यासराहित्य एव
सिध्यतीति भगवतो मुक्तोपसृप्यता व्यपदिश्यते । उक्तरीत्या जीवयोग्यता-
कथनद्वारोच्यत इत्यर्थः । अन्यवाग्विमोके दोषद्वयम् । शरः, धनुः, शरीर-
मिति वाग्व्यवहार एव न भाविष्यतीति प्रकरणवाचरूप एकः । अपरवा-
ग्विमोकोर्थस्यैव बाधः । तत्रायं दोषमुद्धरन्ति न ब्रह्मणि योजनीयमिति एत-
द्बोधाय वाग्विमोकोत्रोच्यते नतु सर्वज्ञानविधाताय ।

—१५ एवमन्यवाग्विमोकस्य दोषत्वं प्रकरणेन निवारितमर्थेनापि निवा-
रयन्ति—किंचेति । न वस्तुविमोक इति । यथा कुण्डलादिसंज्ञापरित्याग
एकरूपं सुवर्णं परिज्ञायते तद्वद्वाग्विमोके ब्रह्मस्वरूपवस्तुपरिज्ञानं भवतीत्यर्थः ।

—१८ मायावादिमतमाक्षिपन्ति—येत्विति । अन्यार्थत्वमिति । सर्वं
खल्विदं ब्रह्मेति सामानाधिकरण्यं प्रपञ्चविलापनार्थं नानेकरसताप्रातिपाद-
नार्थमित्यन्यार्थत्वं ते कल्पयन्ति । कल्पितमतानुसारेणेति । प्रपञ्चो मायिक
इत्यादिकल्पितमतानुसारेणेत्यर्थः । त इत्यादि । यथा सुदीप्तात्पावकाद्वि-
स्फुलिङ्गाः सहस्रशः प्रभवन्ते सरूपा इत्यादयः पूर्वाः श्रुतयः । अरा इव
रथनाभावित्याद्या उत्तराः श्रुतयस्तत्तद्वृष्टान्तपूर्वकब्रह्मकार्यब्रह्मरूपविरुद्धधर्मा-
धारत्वादिब्रह्मधर्मप्रतिपादकतया स्फुटार्थास्तद्विरुद्धो यः प्रपञ्चमायिकत्वा-
दिरूपोर्थस्तद्वादिन उपेक्षया इत्यर्थः ।

सूत्रार्थः— देहाद्यध्यासत्यागेन जीवन्मुक्तानामुपसृप्य ब्रह्मास्मिन्प्रकरणे
व्यपदिश्यतेतो बुभ्वाद्यायतनं ब्रह्मैवेति ॥ २ ॥

नानुमानमतच्छब्दात् ॥११३॥

—२१ इदमधिकरणं प्रधानपरमिति मतं दूषयितुं तन्मतेन पूर्वपक्षं दर्श-
यन्ति—नन्विति । अरा इवेति । अरा इव रथनाभौ संहता यत्र नाड्यः स
एषोन्तश्चरते बहुधा जायमानः । इत्यत्र नाडीसंघातवच्चं शरीरानिष्ठो जड-
धर्मः । रथनाभिदृष्टान्तो जडदृष्टान्तः ।

—२२ ब्रह्मपुर इति । दिव्ये ब्रह्मपुरे ह्येष इत्यत्र पुरमिव पुरमिति पुरपदबोधितो दृष्टान्तो भूमिष्ठमहिमवत्त्वं शरीरधर्मः । एवं मनोमयः प्राण-शरीरनेतेति मनोमयत्वं विकारधर्मः । इत्यादीत्यादिपदेन हिरण्मये परं कोश इत्यादिमन्त्रोक्तानां पदानां शुभ्रत्वप्रकाशाभावादीनां संग्रहः । आत्मसर्वज्ञा-दिशब्दाश्चेतनधर्मबोधकाः पुरुषप्रतिपादकाः । तस्मात्-प्रकृतपुरुषबोधक-पदसत्त्वात् ।

—२३ निर्णीतमिति । अत्र प्रकाशः- यद्यपि तत्र निर्णीतं तथापि तत्रानन्तरात्मत्वेनाधेतयतया ब्रह्म सिद्धमत्र त्वाधारतयेति । रथनाभ्यादितृष्टान्त-सहकृताच्चाडीसंघाताधारत्वादिरूपाज्जडधर्मादाधारभूतेश्वरे प्रकृतिरूपतायाः पुनरुज्जीवनं संभवतीति विशिष्टाद्वैतमेव भवेन्न तु शुद्धब्रह्मवाद इति तदभावाय प्रयास इत्यर्थः ।

—२५ सिद्धान्तं व्याकुर्वन्ति-नेति । इदं प्रकरणं सांख्यमतमूलभूतं तद-साधारणधर्मबोधकशब्दवत्त्वादित्यनुमानं सांख्यमतानुमापकं न भवतीत्यर्थः ।

सूत्रार्थः-इदं प्रकरणं सांख्यमतानुमापकं न भवति । निःसंदिग्धतया तन्मतख्यापकस्य शब्दस्याभावादिति ॥ ३ ॥

प्राणभृच्च ॥१३।४॥

७५-६ जीवनिराकरणाय पूर्वपक्षं दर्शयन्ति-नन्विति । निर्णायकं-सांख्य-मतनिर्णायकम् ।

—११ पृथग्योगकरणं-पृथक्सूत्रकरणम् । उत्तरार्थ- उत्तरसूत्रेष्व-न्वयार्थम् ।

सूत्रार्थः-जीवोपि न वाक्यार्थः । तत्प्रतिपादकशब्दाभावादिति ॥ ४ ॥

भेदव्यपदेशात् ॥१३।५॥

सूत्रार्थः- तमेवैकं जानथेति कर्मकर्तृभेदव्यपदेशोस्त्यतो न जीवो वाक्यार्थ इति ॥ ५ ॥

प्रकरणात् ॥१३।६॥

—१५ जडजीवसाधारणेति । तमेवैकं जानथेत्येवकारोप्यर्थकः । तेन ततोपि मुख्यमात्मानं जानथेत्यर्थकरणे जडजीवसाधारणत्वं ताक्षिरा-करणायेत्यर्थः ।

सूत्रार्थः- उपक्रमोपसंहारयोर्ब्रह्मविद्याया एव निरूपणेन ब्रह्मप्रकरणाद्ब्र-ह्मैवात्र प्रतिपाद्यमिति ॥ ६ ॥

स्थित्यदनाभ्यां च ॥१३॥७॥

—२१ अन्यथाभावशङ्कयेति । ब्रह्मपदस्य जीवसाधारण्यात्सर्वस्यापि प्रकरणस्य जीवपरत्वशङ्कयेत्यर्थः ।

७६—२ प्रातिलोभ्येनेति । स्थित्यदनयोः प्रकरणबलाधायकत्वं तस्य तत्पूर्वहेतुबलाधायकत्वमित्येवं वैपरीत्येन ।

—४ अन्यथा-सत्त्वक्षेत्रज्ञपरत्वेन ।

—५ जीवब्रह्माणाविति । व्यष्टिसमष्टिजीवौ अमुक्तमुक्तजीवौ वा ।

सूत्रार्थः—द्वा सुपर्णेति वाक्य आत्मनः स्थितिमात्रं जीवस्य कर्मफलोप-
भोगश्च निरूप्यते । अतः स्थित्यदनाभ्यां जीवपरमात्मानौ परामृष्टौ सांख्य-
मतप्रतिपाद्यवैलक्षण्यं बोधयत इति ।

इति प्रथममधिकरणम् ।

भूमा संप्रसादादव्युपदेशात् ॥१३॥८॥

—१ विषयवाक्यमाहुः—इदं श्रूयत इति । छान्दोग्यनवमप्रपाठके सनत्कुमारनारदसंवादे श्रूयते ।

—११ संशयबीजमाहुः—तत्रेति ।

—१४ समाप्येति । अपह्नवनिवारणं श्रावयित्वा समाप्येत्यर्थः ।

—१७ पूर्वपक्षमाह—यद्यपीति ।

—१९ प्रश्नसिद्धिरिति । उपसंहारे—तथा आत्मदेश एवात्मैवाधस्तादा-
त्मोपरिष्ठात् इत्यादिना जीवपरत्व आत्मविषयकनारदप्रश्नसिद्धिरित्यर्थः ।

—२२ सुषुप्तिरूपमेव भूमेति । उपसंहारे—यो वै भूमा तत्सुखं नाल्पे
सुखमस्ति—इति वाक्येन सुखबाहुल्यमुक्तं तच्च सुषुप्तावेव प्रतीयतेतः सुषु-
प्तिरेव वाक्यार्थ इति पूर्वपक्षाशयः ।

—२३ संप्रसादः सुषुप्तिरिति । सम्यक् प्रसादोस्मिन्निति व्युत्पत्त्या
संप्रसादशब्दस्य सुषुप्तिरर्थः ।

७७—१ जीवात्मव्यावृत्तिहेतुमाहुः—आत्मशब्दश्चेति ।

—२ भावशब्दस्यापीति । भगवतः सर्वत्वस्य श्रुतिप्रतिपादितत्वेन भाव-
शब्दस्य भगवति प्रयोगो न दोषाय । सर्वशब्दबीजभूतो यः प्रणवस्तदर्थ-
कत्वेन भगवतस्तत्रैव भगवति सर्वेषां शब्दानां मुख्यतया वृत्तेः ।

सूत्रार्थः— भूमा भगवानेव । सुषुप्तेराधिक्येनाधिकधर्मवत्त्वेनोपदे-
शादिति ॥ ८ ॥

धर्मोपपत्तेश्च ॥१३॥९॥

—५ ननु यत्र नान्यत्पश्यतीत्यादिनोक्ता अन्यादर्शनादयः सुषुप्तेरसा-
धारणा धर्मस्तेषां ब्रह्माणि वृत्तिर्विरुद्धेति शङ्कां निराकुर्वन्ति—नान्यादिति ।

अविरोधे हेतुमाहुः— स्वाप्ययसंपत्त्योरिति । स्वाप्ययः स्वापः । संपत्तिः पुरुषोत्तमप्राप्तिस्तयोर्मध्येन्यतरापेक्षमुभयश्रुत्युक्तमाविष्कृतं प्रकटीकृतमित्यर्थः ।

—७ यथास्मिन्सूत्रे ब्रह्मधर्माविर्भावः स्वाप्ययसंपत्त्योर्नियत एवं नान्यत्पश्यतीत्यादयोपि धर्मा ब्रह्माणि संभवन्ति—उभयत्राग्नानादिति । न विरुध्यन्त इत्यनेनान्वयः । सर्वमात्मैवाभूदित्यादिनान्यादर्शनादयो धर्माः परमात्मन्याग्नानाः । एवं यत्र नान्यत्पश्यतीत्यादिना भूम्यन्यादर्शनादयो धर्मा आग्नाना इत्युभयत्राग्नानाथथा परमात्मपदवाच्ये भगवति धर्मोपपत्तिरेवं भूमशब्दवाच्ये भगवति । संप्रसादे त्वाग्नानात्वाभावाद्धर्मोपपत्तिर्नास्ति ।

—८ धर्मोपपत्तिमुक्त्वा फलोपपत्तिमाहुः— चकारादिति । तस्यैवेति । अविभागद्रष्टुरेवेत्यर्थः ।

—१० इत्यन्तेन— प्रपाठकान्तिमग्रन्थेन ।

सूत्रार्थः— यत्र नान्यत्पश्यतीत्यादिनोक्तानां धर्माणां भगवत्येवोपपत्तेः । चकारात्स वा एष इत्यादिनोक्तं फलं भगवद्विद एवोपपद्यत इति ज्ञेयमिति ।

इति द्वितीयमाधिकरणम् ।

अक्षरमम्बरान्तधृतेः ॥ १।३।१० ॥

—१४ गार्गीब्राह्मण इति । बृहदारण्यकतृतीयाध्यायस्थगार्गीब्राह्मणे ।

—१६ पदार्थान्तरमिति । जडो जीवश्चेति पदार्थान्तरम् । ओतप्रोतत्वं विकारित्वापादकत्वेन जडालिङ्गम् । अमृताक्षरं हर इति श्रुतावक्षरपदं प्रसिध्या जीवलिङ्गं प्रशासनं च ब्रह्मालिङ्गमिति त्रिविधसंशये बीजम् ।

—१७ पूर्वपक्षमाह—तत्राचेतनेत्यादि । अचेतनसाधारण्यादिति । ओतप्रोततया विकारित्वेनाचेतनसाधारण्यमित्यर्थः ।

—१८ तुल्य इति । मायि सर्वमिदं प्रोतं सूत्रे मणिगणा इव । इति स्मार्त-दृष्टान्ताद्भावाहकत्वमेव गमायिष्यतीति शुभ्वाद्यायतनत्वेन विरोधोपि समानः । अत एव—अब्रह्मपरत्वादेव । न हीति । अत्र तु निराक्रियन्त इति विषयभेदसद्भाव इति भावः ।

—१९ अतः— विषयभेदात् । अचेतनतुल्यत्वादिति । अस्यान्यतरपरिग्रह इत्यनेनान्वयः ।

—२० असमाप्तत्वादिति । ब्रह्मवादस्य समाप्तिस्त्वारुणिसंवादेन्तर्या-
मिनिरूपणेनैव । आग्रहाविष्टत्वं स्त्रीत्वं च ब्रह्मविद्याश्रवणेनाधिकारित्व-
साधकं तत आहुः—स्त्रीत्वाच्चेति ।

—२१ कयाचिदुपपत्त्येति । अश्रुत इति न क्षरतीति योगेन वेत्यर्थः ।

७८-३ यद्यपि विषयवाक्येम्बरान्तधृतेः पाठाभावादसिद्धोऽयं हेतुस्तथाप्य-
म्बरान्तधृतेरित्यस्य श्रुतिसिद्धत्वं तदाहुः—श्रुतिं व्याख्यायेति ।

—४ तात्पर्यसिद्धतां विशदयन्ति—अत्रैक इति । अयं भावः । प्रथम-
ब्राह्मणे यदिदं सर्वमोतं च प्रोतं चेत्यादिना ब्रह्मलोकपर्यन्तं पूर्वपूर्वसुत्तरो-
त्तरस्मिन्प्रोतमिति निरूप्य ततोरुणिसंवादोत्तरं पुनर्गार्ग्या प्रश्नः कृतः—यदूर्ध्वं
याज्ञवल्क्य दिवः—इत्यादि—कस्मिंस्तदोतं च प्रोतं च इति ततो याज्ञवल्क्ये-
नाकाश इत्युत्तरे पुनराकाशविषय ओतप्रोतत्वप्रश्ने—एतद्वै गार्गी तदक्षरम्—
इत्याद्युत्तरम् । अत्र यद्यपि प्रश्नद्वयं प्रतिभासते तथापि प्रश्नैक्यमुत्तरैक्यमेव ।
आकाशविषयकौतत्वप्रश्नेक्षरस्यैवोत्तरितत्वात् । आकाशस्यावान्तरत्वमागतं
तेन पृथिव्यायाकाशान्तानां विधारको भगवानेवेति सिद्धम् ।

—५ शुभ्वाद्याद्यतनसिद्धो धर्म इति । तत्स्वरूपतया तद्व्यारकत्वधर्म
इत्यर्थः । तथाचोक्तं श्रीमद्भागवते—

नैतच्चित्रं भगवति ह्यनन्ते जगदीश्वरे ।

ओतप्रोतमिदं यस्मिंस्तन्तुष्वङ्ग यथा पटः ।

इति । अतो भारवाहकत्वदोषोपि न । न तदश्नोतीति । इदमत्र तात्पर्यम् ।
द्वावपि निषेधौ व्यापकत्वं तदभावं च बोधयन्तौ विरुद्धधर्माश्रयत्वं वस्तु-
परिच्छेदराहित्यं च योतयतः । किंच ब्रह्म ज्ञात्वा अभावसंभावना क्रियते
चेन्मूर्धविपातः स्यादिति श्रुतौ प्रतिपादितम् । तादृङ्मूर्धविपातो गार्ग्या न
जात इति तस्या ब्रह्मविष्वेनाधिकारित्वात्स्त्रीत्वदोषोपि न । एवं चार्थं
सर्वोपि ब्रह्मवाद एव परोक्षेण प्रतिपादितः । तथा च शुभ्वाद्याधिकरणासिद्ध-
ब्रह्मधर्म एव हेतुर्मुख्यः । तेन हेतुनाक्षरं ब्रह्मेति सिध्यतीति । अत्रास्थूलादि-
वाक्योक्तमक्षरं परमात्मैव । विरुद्धधर्माधारत्वे सत्यम्बरान्तधारकत्वात् ।
यन्नैवं तन्नैवमिति व्यतिरेक्यनुमानप्रयोगो ज्ञेयः ।

सूत्रार्थः—अक्षरशब्दवाच्यं परमात्मैव । पृथिव्यायाकाशान्तधारकत्वे-
नोक्तेरिति ॥ १० ॥

सा च प्रशासनात् ॥११३११॥

—१० कचिद्वाक्ये—यस्मिन्चौरित्यादिवाक्ये ।

—१३ सा-त्वयान्यधर्मत्वेन गृह्यमाणा । एवं च स्वर्गान्ततास्त्रिशङ्कोर्यथा विधृतिस्तिष्ठेति वदतो विश्वामित्रस्य धर्मो न त्रिशङ्कोस्तथान्यनिष्ठा विधृति-ब्रह्मधर्म एव प्रशासनस्य चेतनधर्मत्वादिति भावः ।

सूत्रार्थः—एतस्य वा अक्षरस्य प्रशासने-इत्यादिश्रुत्या प्रशासनोक्तः साकाशान्तधृतिर्ब्रह्मधर्म एवेति ॥ ११ ॥

अन्यभावव्यावृत्तेश्च ॥१३॥१२॥

—१७ भविष्यतीति । प्रशासनहेतुकत्वं विधृतेरुपासनार्थं भविष्यतीत्यर्थः ।

२० कार्यकारणभावभेदेनेति । अब्रह्मत्वे हीत्यनेनान्वितम् । एवं चाक्षरे प्रशासनकर्तृत्वस्य चेतनधर्मस्य कथनेन प्रधानव्यावृत्तिः । आकाशौत-प्रोतत्वकथनेन जीवव्यावृत्तिः । तेनाब्रह्माणि ब्रह्मत्वेनोपासनापरमिति वक्तुं न शक्यतेक्षरस्याब्रह्मत्वाभावादित्यर्थः ।

—२१ युक्त्यन्तरं वदन्ति-चकारादिति । सूत्रार्थः—अब्रह्मधर्मव्यावृत्ते-रम्बरान्तधृतिर्ब्रह्मधर्म एव । यो वा एतदक्षरमाविदित्वा गार्गीत्यादिप्रकरणेन शुद्धब्रह्मप्रतिपादनमेव नतूपासनाप्रतिपादनमिति चकारेण सूच्यत इति ॥ १२ ॥

इति तृतीयमधिकरणम् ।

ईक्षतिकर्मव्यपदेशात्सः ॥ १३॥१३ ॥

७९-३ पञ्चमप्रश्न इति । आथर्वणानां प्रश्नोपनिषदः पञ्चमे प्रश्ने । संशयस्तु ध्येयविषय इत्याहुः-तत्रेति । परापरयोरुभयोरपि प्रकृतत्वं संदेहबीजम् ।

—१ पूर्वपक्षमाह-तन्नामुख्येत्यादि । त्रिमात्रेणार्थचतुर्थमात्रेण च पर-पुरुषध्यानस्योक्तत्वात्तुल्यकक्षत्वेनामुख्यप्रवाहपतित्वादित्यर्थः । ब्रह्मज्ञानं फलं न किंतु परप्राप्तिः फलं ब्रह्मविदाप्नोति परमिति श्रुतेः । अत्र तु तदी-क्षणस्य फलत्वेन प्रतिपादनं तस्मात्परात्परशब्देन ब्रह्म न भवतीति भावः ।

—१४ जीवघनादिति । जीवानां केवलमुक्तानां घनः पिण्डीभावो यत्र तादृशादक्षरात् ।

—१५ उभयोः—ध्यानेक्षणरूपयोः । एकत्वं-एकविषयत्वम् । ताद्वि-वृण्वन्ति-अपरमिति । ब्रह्मोकारयोरभेदोपक्रमादिति भावः ।

—१६ तथैव च श्लोकाविति । विषयवाक्यादय एवमेतौ श्लोकौ भवतः ।

तिस्रो मात्रा मृत्युप्रयुक्ता अन्वोन्यसक्ता अनाविप्रयुक्ताः ।

क्रियासु बाह्याभ्यन्तरमध्यमासु सम्यक् प्रयुक्तासु—
इत्यादि ।

—१७ युक्त्यन्तरमाहुः—अभिधानस्येति । मन्दशङ्कानिवृत्त्यर्थमिति ।
परं ब्रह्म न दृश्यत इति मन्दशङ्कानिवृत्त्यर्थम् । सर्वसंकरवादिनां—शङ्करा-
चार्यतदनुयायिनाम् । तैरत्र श्रुतौ—एतन्निमात्रेणोमित्येतेनैवाक्षरेण परं पुरुष-
मभिधायीत स तेजसि सूर्ये संपन्नः स सामभिरुच्यते ब्रह्मलोकमिति
पाठोङ्गीक्रियते ।

—१९ तत्रापीति । तत्रापि पाठे विचारस्तुल्य इति न दोष इत्यर्थः ।

सूत्रार्थः—अभिधानविषयः स परपुरुषः परमात्मैव । ईक्षतेः कर्मत्वेन
व्यपदेशादिति ॥ १३ ॥

इति चतुर्थमधिकरणम् ।

दहर उत्तरेभ्यः ॥ १।३।१४ ॥

२५— श्रूयत इति । छान्दोग्योपनिषदि दशमप्रपाठकारम्भे । ननु तल्लि-
ङ्गादित्यधिकरण आकाशशब्दोदितस्य सर्वाधारब्रह्मत्वे विचारिते तेन निष्प्र-
योजनमिदमधिकरणमित्यत आहुः—जीवेत्यादि । उपाधिभेदाद्भेदेऽपि वस्तुत-
श्चेतन्यमात्रत्वाजीवाभिन्नमेव ब्रह्मेति वादो जीवब्रह्मवादः ।

८०—१ निर्णीयत इति । स जीवब्रह्मवादः संभवति न वेति निर्णीयत
इत्यर्थः । एवं चैतन्निर्णयस्य पूर्वमकृतत्वादेतत्सूत्रप्रणयनमिति भावः । इद-
मेवास्याधिकरणस्य प्रयोजनमित्यत्र किं विनिगमकमित्याहुः— तादिति ।

—२ व्यर्थमिति । अधिकरणारम्भ इत्यस्यानुगुणं व्यर्थ इति प्रयो-
गोपेक्ष्यते परं सामान्ये नपुंसकम् । इत्यनेन नपुंसकत्वम् । अत्र
प्रकाशः । तथा च यदि तथा स्यात्तदोपाधिभेदस्येतरत्वाप्रयोजकत्वा-
दाकाशतुल्यतासंभवादितरपरामर्शसूत्रं व्याहृत्याधिकरणारम्भो व्यर्थ एव
स्यात् । एतस्यैव वाक्यस्य श्रुतिवाच्यत्वापातेन नेति निषेधोऽपि न संभवेत् ।
तस्मादस्मिन्नधिकरणे जीवब्रह्मैक्यकृतसर्वसंकरवादस्य मायावादस्य निरा-
कृतिरेव मुख्या । अतोधिकरणसार्थक्यानुपपत्तिरेव प्रणयनप्रयोजनगमिके-
त्यर्थः ।

—४ पूर्वपक्षमाह—किं तावदिति । अवान्तरप्रकरणद्वयम् । दहरविद्या-
रूपम्, इन्द्रप्रजापतिसंवादरूपं च । तत्र चतुर्भिः पययैर्जाग्रदाद्यवस्थाचतु-
ष्टयेन जावस्यैव प्रतिपादनादिति भावः । अर्थानुगुणमिति । कश्चिदर्थो

विरुद्धश्चेत्प्रकरणान्तरं कल्पनीयं नोचेत्तदर्थानुगुण्यं व्याख्येयम् । दहराकाशं प्रक्रम्य-एषोपहतपाप्मा जीवः-इत्यङ्गुल्या निर्देश इत्यानुगुण्यमिति भावः ।

—९ अन्यदप्यर्थानुगुण्यमाहुः- तस्येति । सूक्ष्मं-हार्दाकाशरूपम् । तस्यान्ते सुषिरं सूक्ष्ममिति श्रुत्यन्तरात् । महिम्नः स्वरूपमाहुः- वासनेति । अन्यथा-ईदृशमहिम्नोस्वीकारे । उभयत्र- सर्वे समाहितं, सर्वाणि च भूतानित्युभयस्थले । उपदिशतीति । उपासनार्थमिति शेषः । प्रतिभान्तीति । प्रतिलक्षणे । स्वाज्ञानकल्पितानां जीवानां स्वप्नादिषु सिद्धत्वात्तेषामेव गमनागमने लक्ष्यीकृत्य प्रवृत्तं वाक्यमिति भावः । एवं कल्पने बीजमाहुः- स्वातिरिक्तस्येति । तत्त्वमस्यादिश्रुतिवाक्येषु तथैव सिद्धत्वादिति भावः ।

—१० ननु य आत्मा स सेतुरित्यादिवाक्येन यल्लोकाधारत्वमुक्तं तस्य कथं संगतिरित्यत आहुः-एवमिति । यथा गन्तारस्तत्राज्ञानकल्पिता एवं लोका अप्यज्ञानकल्पितास्तेन च कल्पितलोकानामाधारत्वमपि नासंगतमिति भावः । तस्येति । अज्ञानकल्पितस्याविदुष इत्यर्थः । कर्मणामविद्वदधिकारत्वादविद्वत्त्वस्य चाज्ञानिकत्वान्तादृशस्यैव तत्साधनमुपायप्रकारश्च । विदुषो ब्रह्मभूतस्य व्यापकस्य तत्र संभवतीति जीवभावस्याज्ञानकल्पितत्वाङ्गीकारे सर्वस्यापि संगतिरित्यर्थः ।

—१८ तस्मात्-उत्तरप्रकरणस्वारस्यात् ।

—२१ सिद्धान्तमतेज्ञानकल्पितभिन्नभावरूपो जीवो भवतीति सूचयितुं जीवस्वरूपमाहुः-जीवो नामेति । एवंच दहर उभयविधोपि जीवो नेति भावः ।

सूत्रार्थः-दहरः परमात्मा न जीवः । उत्तरसूत्रोक्तेहेतुश्च इति ॥ १४ ॥

गतिशब्दाभ्यां तथाहि दृष्टं लिङ्गं च ॥११३१५॥

८१-३ व्याकुर्वन्ति-गतिरित्यादि युक्तावित्यन्तग्रन्थेन । सूत्रस्थतथाहि-शब्दस्यार्थः-तथा-गतिशब्दौ । हि-युक्तौ । गतेरज्ञानकल्पितजीवपरत्वं परिहरन्ति-अनृतेनेत्यादि विरोधश्चेत्यन्तेन ग्रन्थेन । न किञ्चिदिति । जागरणदशायामज्ञाननाशे कलितस्य गन्तुरपि नाशात्स्मरणं न स्यादिति भावः ।

—११ शास्त्रवैफल्यापत्तेरिति । गन्तुरभावेननुविद्य ब्रजन्तीत्यादिना ज्ञानिनः फलाभावस्य श्रुत्यैवोक्तत्वाज्ज्ञानिनश्चाज्ञानवशाद्गमनाभावस्य त्वयैव व्युत्पादितत्वात् । अथ य इहात्मानमनुविद्य ब्रजन्ति-इत्याद्युक्तस्य गन्तुरनङ्गीकारे द्विविधगतिबोधकशास्त्रवैफल्यापत्तेरित्यर्थः । कर्मकर्तृविरोधश्चेति । वस्तुतो जीवस्य ब्रह्माभेदेङ्गीकृते आत्मानमनुविद्य ब्रजन्तीत्युक्तस्य कर्मकर्तृभावस्य विरोधः । अत्रत्यकर्मकर्तृभावो भेदमूलक इत्येकवचनबहुवचनप्रयोगाभ्यामेव स्पष्टतया ज्ञायते । जीवपरमात्मनोरंशांशभावेन भेदसिद्धौ

तद्वैतैर्ब्रह्मविषयकत्वमेव युक्तमिति दृष्टत्वेन हेतुना साधितम् । अतः परं शब्दस्य ब्रह्मपरत्वं दृष्टत्वेन हेतुना साधयन्ति तथेति । अपहृतपाप्मत्वं धर्मान्तराणामप्युपलक्षकम् । अपहृतपाप्मत्वादिविरुद्धधर्माणां जीवेदृष्टत्वा-
दुभयत्रापि दृष्टस्यैव साधकत्वात्तेपि शब्दा ब्रह्मपरा इत्यर्थः । ब्रह्मलोकपदस्य ब्रह्मपरत्वं पूर्वपक्षग्रन्थ एव साधितमिति सर्वमनवयम् ।

—१३ सिद्धान्तधृतब्रह्मवादे तु विभागोविभागोपि बहु स्यामितिच्छाकृत इति दृष्टान्तेनाहुः—पृथिवीति ।

—१४ विभागस्याज्ञानकृतत्वं दूषयितुमज्ञानं विकल्पयन्ति—तथाहीति ।

—१५ द्वितीयपक्षं दूषयन्ति—सांख्येति ।

—१७ प्रथमपक्षं दूषयन्ति—अन्तरिति । अयं भावः । अन्तः शक्तिः स्वरूपाविरोधिनी स्वरूपविरोधिनी वा । आद्ये स्वरूपभूताक्षीवान्न व्यामु-
यात्तथाच भेद एव न स्यात् । द्वितीये जीवानिव परमात्मानमपि व्यामुयात् ।

—१८ तथाच ब्रह्मशक्तित्वभङ्गः स्यादित्याहुः—आश्रयनाशप्रसंगादिति । ननु सा शुद्धसत्त्वेनेश्वरोपाधिभूता, मिश्रसत्त्वेन जीवोपाधिभूतेति परिकल्प्य विभेदकत्वमुच्यत इति चेत्त्राहुः—कल्पनाया इति । अप्रामाणिकत्वादिति । श्रुत्यादिष्वनुक्तत्वादिति शेषः ।

—२० ननु—नासिके निरभिद्येतां दोषयति नभस्वति—इत्यत्रान्तःस्थित-
स्यापि वायोभेदकत्वं दृष्टमिति चेत्त्राहुः—नापीति । वायोर्ब्रह्माण्डशक्ति-
त्वाभावादस्तु विभेदकत्वमस्यास्तु ब्रह्मशक्तित्वान्न तथा विभेदकत्वमिति दृष्टान्तवैषम्यमिति भावः । मायावादे दूषणान्तरमाहुः— किंचेति । ब्रह्मवादे-
बहु स्यामिति प्रत्यक्षश्रुतिसिद्धे ।

—२१ अज्ञानादिति । प्रत्यक्षादिना प्रपञ्चे ब्रह्मत्वाज्ञानादित्यर्थः ।

—२२ ब्रह्मविदुपासनया—साधुसंगेन । गमिष्यतीति । पित्तजन्यः कामलारोगः पित्तनाशकशर्कराभक्षणेन यथा निवर्तते तन्निवृत्तौ च शङ्ख-
पीतिमाप्रतीतिरपि निवर्तते तद्वत्सत्संगेनज्ञानानिवृत्तौ प्रपञ्चमिथ्यात्वं निवर्ते-
तेति व्यर्थं मतकरणमित्यर्थः ।

—२३ ननु भवत्वेवं तथाप्याधुनिकस्यास्य मतस्य निराकरणार्थमधिकरण-
प्रगयनं त्वयुक्तमित्यत आहुः— सर्वज्ञेनेति । निराकरणेनेति हेतौ तृतीया । प्रकृत्यादिभ्य उपसंख्यानमिति वार्तिकात् । एवंच पुराणेषु यथा भाविनिरा-
करणं तथा भाविमिथ्यावादनिराकरणार्थमधिकरणप्रणयनामिति भावः ।

२४—दर्शनादिति । अत्र दर्शनद्वयं क्रमेण गतिशब्दयोस्तथात्वसाधकम् ।

८२-१ लिङ्गमिति । गतिशब्दयोर्ब्रह्मपरत्वे लिङ्गमस्तीत्यर्थः । वाक्य-
शेषेण पूर्वं गतेर्लिङ्गमाहुः-यथैवेति । कर्मजितः-सेवादिकर्मणा प्राप्नो-
धनगृहादिः । लोकः-सुखहेतुत्वेन भोग्यः ।

—२ नहीति । अत्र हि वाक्यशेषे-तय इहात्मानमनुविष्य ब्रजन्तीत्या-
त्माज्ञानं लोकक्षयहेतुत्वेनोच्यते । यथात्मा ब्रह्माभिन्नः स्यात्तदापहतपाप्मा-
दिगुणकत्वात्स्वस्य स्वाज्ञानं न संभवति । अत इदमज्ञानं जीवस्य ब्रह्म-
भिन्नत्वं बोधयद्गतेर्ब्रह्माविषयत्वे लिङ्गमित्यर्थः ।

—३ हिताकरणप्रसक्तिश्चेति । यदि गन्तॄणां मनोरथादिकल्पितत्वं
स्यात्तदाज्ञाननिवृज्ज्ञानिनामपि गन्तॄणां मिथ्यात्वात्तेषु सर्वलोककामचाररूप-
हितस्याप्यकरणप्रसक्तिः । अतो हितकरणे सत्यजीवकर्तृत्वं बोधयद्गतेर्जीव-
भिन्नब्रह्माविषयत्वे लिङ्गमिति भावः । ननु ज्ञानेनाज्ञाननाशात्कल्पितरूप-
निवृत्तौ सामर्थ्योद्बोधेन ब्रह्माभिन्नेपि तस्मिन् हितस्योपयोगः स्यादित्यत
आहुः-न चेत्यादि ।

—४ विरोधित्वादिति । अनुविष्य ब्रजन्तीति श्रुत्युक्तब्रजनविरोधात् ।
तदेव व्युत्पादयन्ति-नहीति ।

—५ गते लिङ्गं व्युत्पाद्य शब्दस्य ब्रह्मपरत्वे लिङ्गमाहुः-विरुद्धेति ।
चोप्यर्थे । एवंच जीवाभिन्नकल्पनापि श्रुतिविरुद्धेत्यर्थः ।

—६ तज्ज्ञानं-अहं ब्रह्मास्मीति ज्ञानम् । तस्य-जीवस्य । तस्य-भगवतः ।
स गुणः-ज्ञानरूपो गुणः ।

—७ भगशब्दवाच्यानां-ऐश्वर्यादीनाम् । तत्कृपयेति । स गुणो ज्ञान-
रूपो भगवत्कृपया वामदेवादिवज्जीवे यदा समायाति तदा तस्यापि सर्व-
लोककामचारादिरूपं माहात्म्यं भवतीति वाक्यार्थः । एवंचापहतपाप्मादि-
रूपः शब्दो जीवाभिन्नब्रह्मपर इति सिद्धम् ।

—१० ब्रह्मत्वेन ज्ञानमिति । आत्मनो ब्रह्मत्वेन ज्ञानं न मोक्षायोति
योजनीयम् । तमेवेति श्रुतिस्थैवकारादयमर्थो गम्यते । पुरुषविषयब्राह्मणो-
क्तमहं ब्रह्मास्मीति ज्ञानं ब्रह्मणः सर्वरूपत्वज्ञानानन्तरमेवेति न विरोधः ।
एवमहंग्रहोपासनायां बोध्यम् ।

—११ तस्मात्-गतिशब्दरूपहेतुद्वयात् ।

सुत्रार्थः-ब्रह्मलोकगत्यैवमेवेमाः सर्वाः प्रजा इत्यादिशब्दैश्चात्र दहर-
शब्दवाच्यं ब्रह्मैव । तथा गतिशब्दयोर्ब्रह्मपरत्वनिरूपणे लिङ्गमस्तीति ॥१५॥

धृतेश्च महिम्नोऽस्यास्मिन्नुपलब्धेः ॥ १।३।१६ ॥

उत्तरेभ्य इति हेतुबहुत्वं प्रतिज्ञातं तत्पूरयितुमाहुः—अपरमिति ।

—१४ असंभेदाय—सांकर्याभावाय ।

—१६ सेतुत्वमिति । स्वयं साधनीभूय निःसाधनपारप्रापकत्वं सेतुत्वम् ।

—१८ महिमिति । पुरुषसूक्त एतावानस्येति मन्त्रे । ब्रह्मापेक्षयापि महिम्नो ज्यायस्त्वं श्रुत्यैवोक्तमतोऽस्मान्महिम्नोपि तथेत्यर्थः । तथाच हेतु-
द्वयमिति भावः ।

—२० उभयत्र—अन्तर्बहिश्च । एकस्य—द्यावापृथिव्यादेः । जगती
दर्शनं विरुद्धमिति न वाच्यमित्यन्वयः ।

—२२ यावान्वा अयमाकाश इति । आकाशतुल्य इत्यर्थः । यशोदा-
दीनामन्तर्बहिश्चोभयत्र दर्शनाद्विरुद्धधर्माधारत्वस्य स्फुटत्वान्महिमरूपत्व-
मिति भावः । न च तन्मायया प्रदर्शितमिति वाच्यम् ।

किं स्वप्न एतदुत देवमाया किं वा मदीयो बत बुद्धिमोहः ।

अथो अमुष्यैव ममार्भकस्य यः कश्चनौत्पत्तिक आत्मयोगः ।

अथो यथावन्न वितर्कगोचरं चेतोमनःप्राणवच्चोभिरञ्जसा ।

यदाश्रयं येन यतः प्रतीयते सुदुर्विभाव्यं प्रणतास्मि तत्पदम् ॥

इति मायावादिपक्षनिराकरणपूर्वकं भगवद्योगदर्शनकारणतास्थापनात् ।

—२४ तदेतन्निगमयन्ति—न त्विति ।

सूत्रार्थः—अथ य आत्मा स सेतुर्विधृतिरिति श्रुत्युक्तविधारणस्य ब्रह्म-
ण्येव संभवाद् दहरशब्दवाच्यं ब्रह्मैव । चकारात्सेतुत्वमपि ब्रह्मण एव ।
ननु गौणधारणं जीव एव संभवतीति धारणात्मकहेतुर्न ब्रह्मत्वसाधक इति
चेन्न । अस्य धारणात्मकमहिम्नो ब्रह्मण्येवोपलब्धेरिति ॥ १६ ॥

प्रसिद्धेश्च ॥ १।३।१७ ॥

८३-३ सर्वधर्मप्रसिद्धिरिति । अरश्च ह वै ण्यश्चार्णवावित्यनेनोक्ता
पेरसरःसोमसवनान्श्वत्थापराजिताख्यब्रह्मपुरप्रभृतिसर्वधर्मप्रसिद्धिः । एतदेव
वाराहपुराण उपबृंहितम् ।

अरनामामृताम्भोधिर्ण्यनामामृतसागरः ।

इत्यादि ।

सूत्रार्थः—एतत्प्रकरणोक्ता आकाशपदवाच्यत्वापहतपाप्मत्वादयो धर्मा
ब्रह्मण्येव प्रसिद्धा अतो ब्रह्मैव दहरपदवाच्यमिति ॥ १७ ॥

इतरपरामर्शात्स इति चेन्नासंभवात् ॥ १।३।१८ ॥

—५ अतः परं चतुःसूत्र्याः प्रयोजनमाहुः—अन्यनिषेधेति ।

—१४ परामर्शमाहुः—तत्रात्मविद इति ।

—१६ अभयमित्यादीति । उक्त्वेति शेषः । सेतुरिति । वदतीति शेषः ।

—१८ जीवपरत्वं व्याकुर्वन्ति—तत्रेति । जीवावस्थेति । संप्रसा-
दस्य जीवावस्थविशेषत्वमुक्तं बृहदारण्यके । अस्मिन्प्रसादे रत्वा चरित्वे-
त्यत्र सिद्धम् । तत्र—सुष्ठुमौ । परसंबन्धनिमित्तेन—ब्रह्मसंबन्धनिमित्तेन ।

—१९ वचनादिति । इदमेव जीवासाधारणं लिङ्गमिति भावः ।

—२१ एवमितरपरामर्शं व्याख्याय तस्याधिकत्वं स्फुटयन्ति—नेत्यादि ।
विरुद्धधर्मत्वेन—ब्रह्मविरुद्धधर्मत्वेन ।

—२२ तन्निश्चयात्—जीवत्वनिश्चयात् । ननु जीवस्य ब्रह्माभिन्नत्वादि-
रुद्धधर्माध्यासाङ्गीकारे न दोष इत्यत आहुः—उभयोरिति ।

—२४ जीवे—हृदयान्तर्वर्तिनि । तर्हि परामर्शस्य का गतिरित्यत आहुः—
न हीति ।

८४-२ नोभयमिति । जीवब्रह्मरूपेणावस्थाभेदभिन्नम् ।

सूत्रार्थः—ननु जीवस्योपक्रमादिषु परामर्शात्स एवात्र प्रतिपाद्यत इति
चेन्न । जीवे जगदाधारत्वादिधर्माणामसंभवादिति ॥ १८ ॥

उत्तराच्चेदाविर्भूतस्वरूपस्तु ॥ १।३।१९ ॥

—५ प्राजापत्यप्रकरणं जीवपरमित्याहुः—तत्रेति ।

—१० परिहारं व्याकुर्वन्ति—एवमित्यादि ।

—११ तदाहेति । तस्माद्धेतोः कारणभूतं प्रकारमाहेत्यर्थः । आविर्भूत-
स्वरूप इति । प्रजापतिवाक्ये परं ज्योतिरुपसंपद्य स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यत
इति श्रवणात् । आविर्भूतं प्रकटीभूतं ब्रह्मस्वरूपं यस्मिन्स तथेत्यर्थः ।

—१२ आविर्भाव एव कथमित्यत आहुः—स्वाप्ययसंपत्योरिति ।

—१४ नन्वेवमर्थे किं गमकमित्यत आहुः—अन्यथेति । प्रतिबिम्बादा-
वित्यत्रादिपदेन शरीरसंग्रहः ।

—१७ तथा वचनं—स्वरूपाभिनिष्पत्तिवचनम् ।

सूत्रार्थः—उत्तरप्रकरणानुरोधादत्रापि जीवो वाक्यार्थ इति चेद् भगव-
दाविर्भावेन ते धर्मा जीवे संभवन्तीति गृहाण । अतो न जीवो दहरपद-
वाच्य इति ॥ १९ ॥

अन्यार्थश्च परामर्शः ॥ १।३।२० ॥

—२२ कोसावर्थ इत्यपेक्षायामाहुः—तस्मादिति ।

—२३ स्वस्यैवामिति । भगवानमृतरूपो मर्त्ययमायतेति ज्ञानं स्वस्य जातं चेद्ब्रह्मसुखं फलं जायत इत्यर्थः ।

८५-१ नानाविधव्याख्यानसत्त्वेयमेव सूत्रार्थ इति निश्चये किं मान-मित्यत आहुः-वक्ष्यति चेति । एवंचैतत्सूत्रस्वारस्यादयमेवार्थ इति तात्पर्यम् । स्वाप्ययसंपत्त्योरिति सूत्रस्यार्थः-सुषुप्तिविषया न तदश्नोति कंचनोति श्रुतिर्ब्रह्मसंपत्तिरूपपुष्टिमार्गविषया सोऽश्नुत इति श्रुतिरित्येवं श्रुतिद्वयेन भिन्नविषयकमुक्तमेवंच श्रुतिव्यवस्थार्थं निर्गुणसगुणकल्पनानुपसृक्तेति ॥

सूत्रार्थः- आदिमध्यावसानेषु जीवपरामर्शस्यान्यत्प्रयोजनमिति ॥ २० ॥

अल्पश्रुतेरिति चेत्तदुक्तम् ॥ १।३।२१ ॥

—१० तत्रेति । विषयसप्तमी । तद्विषयकमित्यर्थः । अत्र तत्रेति पाठः । तदिति पाठः साधुः । तथा पुरुषशरीरं चेति । विजिघ्रिस्त्रोपिपास इत्यादिभिः सूचितं पुरुषशरीरं च विरुद्धमिति नाशङ्कनीयमित्यर्थः ।

सूत्रार्थः- अल्पे पुण्डरीकेवस्थानश्रुतेर्जीवोत्र निरूप्य इति चेन्न । निचाप्य-त्वादेवं व्योमवच्चेत्यत्र तदुक्तमेव । एवंच हृदयकमले ब्रह्मणो द्रष्टुं शक्यत्वात्तदायतनत्वेन निरूपणमित्यर्थ इति ॥ २१ ॥

इति पञ्चममधिकरणम् ।

अनुकृतेस्तस्य च ॥ १।३।२२ ॥

—२१ अन्यत्र- मुण्डकपञ्चमवल्लीसमामौ द्वितीयमुण्डकसमामौ च । यत्तच्छब्दानामिति । य एष सुप्तेषु जागर्ति । मन्त्रान्तरेपि-तस्मिंल्लोकाः श्रिताः सर्वे-इत्यादिमन्त्रेषु यत्तच्छब्दानामित्यर्थः ।

२३ पूर्वपक्षी श्रुतिं व्याकुर्वन्समाधत्ते-तत्रेत्यादि । अस्याः श्रुतेः सूर्यादीनामभाने तात्पर्यं न किंतु-गजा यत्र न गण्यन्ते मशकानां तु का कथेति न्यायेनाग्न्यभान एव तात्पर्यमतो न दोषः । उत्तरार्धे तु तमेव भान्तमिति कथनादग्न्यप्रकाशशालिनि सत्यलोके स्थितः कश्चित्तेजोविशेष एवोच्यते सूर्यादितेजोभिभावकः । इदानीमपि ।

खद्योतो द्योतते तावद्यावन्नोदयते शशी ।

उदिते तु सहस्रांशौ न खद्योतो न चन्द्रमाः ।

इति तेजोविशेषस्यैव सजातीयाभिभावकत्वस्य प्रसिद्धत्वात् ।

८६-६ समाधानं व्याकुर्वन्ति-भगवदनुकारार्थमिति । नान्यार्थकल्पनमिति । अन्यार्थभूतसत्यलोकस्थिततेजोविशेषकल्पनमित्यर्थः ।

सूत्रार्थः— तमेव भान्तमित्यनेन सूर्यादिभानस्य भगवदनुकृतिनिरूपणार्थ-
त्वादस्मिन् वाक्ये ब्रह्मैव प्रतिपाद्यम् । तस्य भासा सर्वमिदं विभातीत्यादिना
सूर्यादीनां स्वतो भानं नास्तीत्युच्यत इति ॥ २२ ॥

अपि स्मर्यते ॥ १।३।२३ ॥

सूत्रार्थः— न तद्भासयते सूर्य इति यदादित्यगतं तेज इति यच्चन्द्रमसि
यच्चाग्राविति च गीतासु स्मर्यतेपीति ॥ २३ ॥

इति षष्ठमधिकरणम् ।

शब्दादेव प्रमितः ॥ १।३।२४ ॥

—२१ बाधकान्तरमिति । अङ्गुष्ठपरिमाणविरोधरूपं बाधकान्तरमित्यर्थः ।

८७-१ श्रूयत इति । कठोपनिषदि चतुर्थबल्लीसमाप्तौ ।

—३ जीवस्यैवेति ।

अङ्गुष्ठमात्रो रवितुल्यरूपः संकल्पाहंकारसमन्वितो यः ॥

इति श्रुत्यन्तरात्तस्यैवेत्यर्थः । अङ्गुष्ठमात्रमिति । महाभारतस्थसावित्र्यु-
पाख्यानेयं श्लोकः सच संपूर्णो यथा ।

अथ सत्यवतः कायात्पाशबद्धं वशं गतम् ।

अङ्गुष्ठमात्रं पुरुषं निश्चकर्ष यमो बलात् ।

इति ।

—८ विमानादिति । वाक्ये पूर्वार्धेङ्गुष्ठमात्रत्वमुत्त्वोत्तरार्धे तावन्मात्र-
स्यैव भूतभव्येशानत्वं वक्तीति वाक्यरूपशब्दादेव प्रकर्षेण विरुद्धपरमाश्रय-
तया मानादित्यर्थः ।

—९ अन्यस्य तादृशत्वमिति । स्वल्पस्यापि राजादेर्विविधजनेशन-
शालित्वम् ।

सूत्रार्थः— अत्रेशान इति शब्दादेवाङ्गुष्ठप्रमितो भगवानेवोच्यत इति ॥ २४ ॥

हृद्यपेक्षया मनुष्याधिकारत्वात् ॥ १।३।२५ ॥

—१९ ननु प्रादेशमात्रेणैव नियमनं भाविष्यत्तस्याशङ्क्यामाह—मनुष्या-
धिकारत्वादिति । मनुष्याधिकारेणैव मृत्युपाख्यानप्रवृत्तेर्मनुष्यहृद्यस्याङ्गुष्ठ-
मात्रतत्परिमाणमेवोक्तं तेनाङ्गुष्ठमात्रेण परमात्मैवेति ॥ २५ ॥

—२१ अवदानश्रवणादिति । हृदस्याग्रेवयत्यथ जिह्वाया अथ वक्षसः—
इति तैत्तिरीये षष्ठाष्टकेङ्कुष्ठमात्रमवयतीति विधिना प्रथमं हृदयावदानप्रति-
ज्ञानादित्यर्थः ।

सूत्रार्थः— ईश्वरः सर्वभूतानामिति स्मृत्युक्तनियमनात्मकेश्वरकार्यपेक्षया
हृदङ्कुष्ठमात्रो निरूप्यते ।

इति सप्तममधिकरणम् ।

तदुपर्यपि बादरायणः संभवात् ॥ १।३।२६ ॥

—२५ प्रसंगसंगतिं सूचयितुं सूत्रमवतारयन्ति—अङ्कुष्ठमात्रेत्यादि ।
कस्यचित्-जैमिनीयदर्शनाभिमानिनः । जैमिनिनये हि-अर्थी समर्थो
त्रिद्वान्छाश्रेणापर्युदस्तश्च वैदिके कर्मण्यधिक्रियते—इति स्वीक्रियते ।
सामर्थ्यं च हस्तपादाद्यवयवात्मकशरीरसद्भावस्तच्च देवादीनां न संभवति ।
मन्त्रार्थवादिषु यद्यपि तेषां शरीरित्वप्रतिपादनं तथापि तेषां मन्त्रार्थवादानां
विधिशेषत्वेन शरीरादौ तात्पर्याभाव इति च प्रतिपाद्यते । ततश्च देवादीनां
शरीराभावादधिकाराभाव इति बोध्यम् ।

८८-३ मनुष्यादर्वाक्तेषु पञ्चादिषु योग्यत्वाभावादेव विचारानवसर
इत्याहुः—तदुपर्यपीति ।

—६ शतानन्दिनामपीति । ते ये शतं मानुषा आनन्दा इत्यादिना
प्रजापतिपर्यन्तं शतानन्दिनस्तैत्तिरीये भृगुप्रपाठके समाम्नाताः ।

—८ धर्मज्ञानाभ्यामिति । तं विद्याकर्मणी समन्वारभेते—इति श्रुत्या
शरीरारम्भं प्रति धर्मज्ञानयोः कारणत्वम् । तयोः सातिशयत्वे देवादिजन्म-
संभवः । तथाहि देवादीनामपि शतानन्दिश्रुतौ श्रोत्रियस्य चाकामहतस्येति
लिङ्गेनाध्ययने सिद्धे

कालेन नष्टा प्रलये वाणीयं वेदसंज्ञिता ।

मयादौ ब्रह्मणे प्रोक्ता ।

इति ग्रन्थेन देवादीनामध्ययने पुराणेष्वुपबृंहितेधिकारयुक्तजन्मसंभवः ।
अत एव वज्रहस्तः पुरन्दर इत्यादि संगच्छते । अर्थवादा अपि सतां गुणाना-
मुत्कर्षाधायकाः । असत एव गुणास्ते यदि प्रशंसयुस्ताहिं तेषां प्रतारकत्वं
स्यादित्यर्थः ।

सूत्रार्थः—मनुष्यापेक्षया श्रेष्ठानां साध्यादीनामपि ब्रह्मविद्यायामधिकार
इति बादरायणो मन्यते । विशिष्टजन्मवत्त्वेन तेषामप्यधिकारस्य संभ-
वादिति ॥ २६ ॥

विरोधः कर्मणीति चेन्नानेकप्रतिपत्तेर्दर्शनात् ॥ १।३।२७ ॥

—१६ तत्पूर्वभाविष्वित्यस्य व्याख्यानं कर्मणीति । ततश्चेति । चोवधारणे । ततोङ्गीकृताधिकारादेवेत्यर्थः ।

—१७ देशद्रव्याद्यभावाच्चेति । पृथिव्यादिरूपदेशस्य ब्रीह्यादिरूपद्रव्यस्यादिपदेन दर्शादिकालस्य चाभावात् । स्वर्लोके सूर्यादिगन्त्यभावाद्दर्शादिकालाभावः स्फुटः । देवतान्तराभावादिति । पुराण एकधैवेन्द्रादयो वर्णिता न द्वैविध्येन तेनैन्द्रं दध्यमावास्यायामित्यादिवाक्यार्थासंभव इत्यर्थः । साध्या वै देवा इति । एतद्वाक्यं तैत्तिरीयसप्तमाष्टके द्वितीयप्रपाठकारम्भे ।

८९-३ प्रकारान्तरेण हेतुं व्याकुर्वन्ति-अथवेति । चतुर्धाकरणेत्यादि । अयं भावः । आग्नेयं पुरोडाशं चतुर्धा करोतीति विधिनाग्नेयस्यैव चतुर्धाकरणं प्राप्तं तथाच यत्राग्नेयः पुरोडाशो नास्ति तत्र चतुर्धाकरणस्य लोपः । तथावहन्तीति विधिनावहननं तुषापनयोपि प्राप्तः । तत्र प्राजापत्याञ् शतकृष्णलान्निर्वपेदित्यादियाग उभयस्य लोपो विद्यमानेनैव कर्मकरणात् ।

—५ प्रकारान्तरमाहुः-तथा यत्रेति ।

—६ सोमवाहकानोभावादिति । सोमवाहकं यदनः शकटं तदभाववत् । तथाहि-सोमवाहकं शकटं यद्यपि विहितं तथापि पर्वतस्थसोमग्रहणप्रसङ्गे शकटगमनार्हमार्गाभावाच्छकटस्य लोपः । यत्किञ्चित्प्रदार्थेविद्यमानेपि कर्मकरणसंभवादिति भावः । यज्ञेनेति । एतेन देवतासम्प्राप्तौप्युक्तः । पुरुषावयवरूपाणां देवानां सत्त्वात् । ननु प्रथममिन्द्रादिदेवतानामभावाद्यागः कथमिति चेन्न । प्राथमिकयागे भगवत एव देवतास्थानापन्नत्वेन ग्राह्यत्वात् ।

—९ ननु तर्हि जैमिनिस्मृतेः का गतिरित्यत आहुः-आधुनिकान् प्रतीति । एवं चासर्वज्ञान्प्रति जैमिनिस्मृतिप्रवृत्तिरिति भावः । एतेन

जैमिनीये च वैयासे न विरोधोस्ति कश्चन ।

इति पुराणवाक्यं समर्थितम् ।

सूत्रार्थः-साध्या वै देवाः सत्रमायन्निति श्रुत्या तेषां कर्मणि प्रवृत्तिदर्शनाज्ज्ञानेनधिकार इति चेन्न । एकशतं वर्षाणि प्रजापताविन्द्रो ब्रह्मचर्यमुवासेति श्रुत्या ज्ञानेपि प्रवृत्तिदर्शनादिति ॥ २७ ॥

शब्द इति चेन्नातः प्रभवात्प्रत्यक्षानुमानाभ्याम् ॥ १।३।२८ ॥

—१२ शब्दे-वेदे । विरोधं व्युत्पादयन्ति-अर्थज्ञानेत्यादि ।

—१३ कर्मकरणमिति । अयं भावः । साध्या वै देवाः सुवर्गकामा इति तैत्तिरीयसप्तमाष्टके पठितम् । तत्र चैतादृशवेदार्थो यदा ज्ञाप्येत तदा

साध्यादीनां कर्मकरणधिकारः संभवेत् । तादृशार्थज्ञानं च साध्यदेवसाध्य-
कर्मविषयकम् । एवंच ज्ञानानन्तरं कर्त्रा कर्मणि प्रवर्तितव्यमिति विहितत्वा-
ज्ज्ञानकाले कर्तृकर्मभूतानां साध्यदेवानां सहानवस्थानरूपविरोधः ।

—१४ अन्यकल्पनायामिति । पूर्वकल्पे साध्यैर्यज्ञः कृतः स एव वेदेन
वर्ण्यते इति कल्पनायामित्यर्थः ।

—१५ व्यवस्थापकाभावादिति । संसारस्यानादित्वादिति शेषः । ननु
भाविवसुवृत्तान्तो वेदेनोक्त इति न विरोध इत्यत आहुः—तस्मादिति ।

—१६ न भवेदिति । इदानीन्तनवसुसंबन्धे स्वीक्रियमाणे वेदस्य पाश्चा-
त्यत्वं स्यात्ततश्च तस्यानित्यत्वं स्यादित्यर्थः ।

—१७ प्रभव इति । प्रकर्षेण विद्यमानतेत्यर्थः । एवंच वेदोक्तपदार्थानां
नित्यत्वं लोक उत्पत्तिमतामनित्यत्वमिति भावः ।

—१८ सर्वानुकारित्वादिति । सर्वमनुकारि यस्य तादृशत्वात् । अतो-
नुकार्यपक्षयानुकार्यस्य भेदात् ।

—१९ अत इति । लौकिकप्रमाणविषयत्वादित्यर्थः । भिन्न एवेति ।
रूपप्रपञ्चापेक्षयेति शेषः । शब्दैकसमधिगम्यः—वेदवेद्यः । न तु लौकिक-
प्रमाणवेद्यः ।

—२० न विरोध इति । एवंच साध्यादिभिर्देवैर्वेदोक्तप्रपञ्चाज्ञानानन्तरं
कर्मकरणञ्च कर्मकर्तृविरोधः । तादृशप्रपञ्चस्य नित्यत्वेन तत्संबन्धाच्च वेद-
स्यानित्यत्वमिति भावः ।

—२१ अवगच्छन्तीति । वृद्धपरम्परयेति शेषः । एवंच वेदोक्ताः
पदार्थाः कर्माणि च नित्यानीत्यवगन्तव्यमिति भावः । जात्याकृतिव्यक्तयः
पदार्था इति न्यायसूत्रम् । पूर्वतन्त्रे जैमिनिमते जातौ शक्तिर्व्यक्तेराक्षेपलभ्य-
त्वम् । एकदेशिमते आकृतौ शक्तिर्व्यक्तेराक्षेपलभ्यत्वम् । एवंचातिरि-
क्तप्रपञ्चस्वीकारापेक्षया जातौ चाकृतौ वा शक्तिस्वीकारे तयोर्नित्यत्वेन
विरोधो नास्तीत्याशयेन शङ्कते—न चेति । पीनो देवदत्तो दिवा न भुङ्क्ते
इत्यत्र पीनत्वान्यथानुपपत्त्या रात्रिभोजनमाक्षिप्यते । एवं जलाहरणान्यथा-
नुपपत्त्या घटरूपा व्यक्तिराक्षिप्यते । तत्राक्षेपोर्थापत्तिः प्रमाणान्तरमिति पूर्व-
मीमांसकाः । व्यतिरेक्यनुमानेन गतार्थत्वमर्थापत्तेरिति नैयायिकाः । एवंच
प्रमाणान्तरकल्पने गौरवम् ।

—२४ अतः परिशेषादाक्षेपस्य लक्षणायां पर्यवसानं वक्तव्यं तच्च न
संभवतीत्याशयेनोत्तरमाहुः—सर्वत्रेति । सर्वत्र लक्षणास्वीकारे शक्युच्छेद
इति भावः । नन्वस्तु लक्षणा जैमिनिमतमात्रिषामहे । बौधायनेन वृत्ति-

कृता पूर्वोत्तरतन्त्रयोरैकशास्त्रस्यैव स्वीकारादित्यत आहुः—यः सिक्तेरेता इति । अयमर्थः । नहि सर्वत्र वेदे शक्ता एव शब्दाः प्रयुज्यन्ते किंतु यौगिका अपि । यथा यः सिक्तेरेताः स्यात्प्रथमायां तस्य जित्यामुपदध्यादिति सिक्तेरेतःपदम् । अत्राकृतिर्न संभवति । या च व्यक्तिमाक्षिपेत् । किंतु सिक्तं रेतो येनेति सिक्तेरेतस्त्वमुपाधिः । स च रेतःसेकानन्तरभावित्वाद-नित्य इति विरोध इत्यर्थः । ननु जातावुपाधौ वास्माभिः शक्तिर्नाद्रियते किंतु पदप्रवृत्तिनिमित्ते । तच्च किमप्यस्तु ।

—२५ एवं च तस्य नित्यत्वान्न कोपि दोष इत्यत आहुः—न चेति । प्रवृत्तिनिमित्ते घटत्वे शक्तिस्वीकारे तेन जलाहरणासंभवात्प्रवृत्तिवैयर्थ्यापत्तेरित्यर्थः ।

९०—१ अथ घटादिरूपस्यानित्यस्याप्यर्थबलादाक्षेपकत्वमाक्षेपश्चोपनय इति विभाव्यते तोरुच्या दूषणान्तरमाहुः— संकेतग्रहविरोधादिति । तादृशस्थले व्यवहारादिना शक्तिग्रहो वाच्यः । तत्र व्यवहारस्तु व्यक्तावेव पर्यवस्यन्ननुपस्थिते प्रवृत्तिनिमित्ते संकेतं न ग्राहयिष्यतीति विरोधादित्यर्थः । ननु भवन्मतेपि वैदिकसृष्टेरतिरिक्तत्वेनागोचरत्वादनुपस्थितिस्तथा च संकेतग्रहो न भविष्यतीत्यत आहुः— सर्वस्येति । भगवत्त्वात्-भगवदनुकारित्वात् । एवं च ब्रह्मादीनां भगवद्दर्शनेनेदानीं तिनानां तु लौकिकसादृश्यात्तदुपमानेन संकेतग्रह इति नानुपस्थितिदोष इत्यर्थः । अतो यथा जैमिनिमते वेदाद्धर्मावगतिस्तथा व्यासमते वेदाद्वैदिकपदार्थानामप्यवगतिरिति कर्मावगतिप्रत्यक्षेण साधितम् ।

—३ अथानुमानेन साधयन्ति—जमदग्नीनामिति । येषां प्रवरत्रयं ते चतुरवत्तिनः । येषां प्रवरपञ्चकं ते पञ्चावत्तिनः । प्रधानयागकाले पुरोडाशादवदानं चतुर्वारं चतुरवत्तिनां पञ्चवारं पञ्चावत्तिनामिति विशेषः । जामदग्न्यवत्सगोत्रादयः केचन पञ्चप्रवरिणो यजमानास्तेषां पञ्चावत्तं विहितं दर्शपूर्णमासप्रकरण आपस्तम्बसूत्रे । अत्र यजमानो जामदग्न्यादिगोत्रजन्य इति प्रत्यक्षं नास्ति किंत्वनुमानम् । तदेवाहुः—न हि स्वयमिति ।

—४ ननु हेत्वंशे प्रत्यक्षत्वं साध्यांशे परोक्षत्वं यत्र तत्रैवानुमानप्रसरो दृष्टोत्र सर्वपारोक्ष्ये कथमनुमानप्रसर इति चेत्तत्राहुः—परोक्षव्यवहारस्येति । तथा च ब्रह्मवादे सर्वपारोक्ष्येनुमानं स्वीक्रियत इत्यर्थः । एवं च यजमानेन परोक्षं जामदग्न्यत्वं यथा स्वस्मिन्परोक्षेण गृह्यते तद्वद्वेदोक्तप्रपञ्चोपि गृह्यत इति भावः ।

सूत्रार्थः— ननु देवादीनां कर्मकरणे विरोधाभावेपि वैदिकशब्दे विरोधो भविष्यति । तथाहि वेदार्थज्ञानादनु कर्मकरणं साध्यैः कर्म कृतमिति वेद एवोच्यते तज्ज्ञात्वा साध्यादिभिः कर्मकरणं विरुद्धम् । सोमिष्टोमेन वसून्-

याजयदित्यत्रोत्पन्नानां वसूनां वृत्तान्तकथने तु नित्यानित्यसंयोगविरोधाद्दे-
दस्यानित्यत्वमिति चेन्न । शब्दोक्तानां साध्यादिपदार्थानामतः शब्दादेव
प्रकाशनात् । लौकिकघटादिभ्यो वैदिकघटादयो भिन्ना एवाङ्गीकर्तव्याः ।
तत्प्रतिपादकत्वाद्वेदस्य न नित्यानित्यसंयोगः । तत्र प्रमाणमाह-प्रत्यक्षानु-
मानाभ्यामिति । इदानीमेदं प्रत्यक्षं यद्यजमानत्विजः स्वकृत्यं वेदादेव
जानन्ति । जमदग्नीनां पञ्चावत्तमित्यत्र तु स्वस्मिन्नामदृश्यत्वमनुमाय
पुरोडाशादिषु पञ्चावत्तत्वं कुर्वन्ति । अतोलौकिकशब्दार्थप्रतिपादकत्वाद्वै-
दिकशब्दे न विरोध इति ॥ २८ ॥

अत एव च नित्यत्वम् ॥ १।३।२९ ॥

—११ ननु यतो वा इमानीति श्रुतिर्भौतिकसृष्टिर्ब्रह्मोपादानिकेति वदति
तस्या वैयर्थ्यं भवेद्यदि वैदिकसृष्टिर्भिन्नाङ्गीक्रियते चेदत आहुः—
अस्या इति ।

—१२ ब्रह्मोपादानस्येति । ब्रह्मरूपं यदुपादानं तस्य । तन्माहात्म्ये-
त्यादि । तस्या वैदिकसृष्टेः प्रकटसाच्चिदानन्दरूपत्वब्रह्मधर्मसंपन्नत्वादिरूप-
माहात्म्यनिरूपणार्थम् ।

—१३ सृष्टेर्मोहजनकत्वं कथमत आहुः—अत एवेति । नैयायिकाः
परमाणुसकाशात्सृष्टिं वदन्ति । साङ्ख्यः प्रकृतिसकाशात् । एवं च वेदविरु-
द्धत्वात्तेषां मतमप्रमाणमित्यर्थः ।

—१४ निःश्वसितवचनात्—अस्य महतो भूतस्य निःश्वसितम्—इति
वचनात् । तस्याधि- ब्रह्मणोपि । नन्वेवं चेत्परापराविभागः कथमत आहुः—
अर्थप्राधान्यादिति ।

—१५ ब्रह्मविद्या—उपनिषद्विद्या । वैदिकप्रपञ्चस्य भिन्नत्वे साधकान्तर-
माहुः—प्रपञ्चभेदादिति । लोकवेदाधिकरणे वार्तिके ।

लोकेवगतसामर्थ्यः शब्दो वेदेऽपि बोधकः ।

इति यद्यप्यङ्गीकृतं तथापि तत्कल्पितम् । जैमिनिनानुक्तत्वात् । अतः
शब्दभेदः । लौकिकवैदिकव्यवहारभेदस्तु प्रसिद्ध एव ।

सूत्रार्थः—आधिदैविकपदार्थप्रतिपादकत्वादेव वेदस्य नित्यत्वमिति ॥ २९ ॥

समाननामरूपत्वादावृत्तावप्यविरोधो दर्शना-

त्स्मृतेश्च ॥ १।३।३० ॥

—२० सर्वत्र—सर्ववेदे । उत्तरकाण्डे—उपनिषत्सु । अर्थबलविचारेण—
तत्तेजोसृजतेत्यादेः सृष्टिनित्यताबोधकत्वात्तादृगर्थबलविचारेण ।

—२४ तथात्वात्-अनित्यत्वेन प्रतीयमानत्वात् । आवृत्तिशङ्कापीति । वारंवारं सृष्टिप्रलययोः सत्त्वं तस्य शङ्कापीत्यर्थः । आवृत्तावपीत्यस्य व्याख्यानं समुद्र इत्यादि ।

९१-१ प्रक्षेपवदिति । समस्यर्थे वतिः । प्रक्षेप इवेत्यर्थः ।

—२ नामरूपयोरिति । प्रपञ्चस्य नामरूपत्वेन व्यवहियमाणत्वेन सदा सत्त्वान्नित्यत्वं यथा समुद्रे जलं प्रक्षिप्तं पुनरुद्धृतं च तदा तदेव शुक्लं जलमिति निश्चयो नास्ति पूर्ववदेव नामरूपयोः सत्त्वात् । नामरूपाभ्यामन्यस्य भेदकस्याभावाच्च । तदन्वदेतादित्यपि निश्चयो नास्तीति तस्य प्रवाहरूपेण नित्यत्वमित्यर्थः ।

—४ सिद्धत्वादिति । तथाच प्रवाहस्याविच्छिन्नत्वान्नित्यत्वामिति सीमांसकानां सिद्धान्त इति भावः ।

—९ ऋषीणामिति । एतत्सृष्टिलक्षणं तथाच लक्षणेन प्रवाहाविच्छेदो बोधितः ।

सूत्रार्थः—लौकिकप्रतीत्यनुसारेणोत्पत्तिप्रलयसत्त्वेऽपि प्रलये ब्रह्मणि लीनानां घटादिपदार्थानां सृष्टिकाले तथैव नामरूपविशिष्टत्वेनोद्भवाद्भेदकान्तराभावाज्जलप्रवाहवन्नित्यत्वेन प्रतीतेर्न नित्यानित्यसंयोगात्मको विरोधः । वेदपितृमातृगङ्गादिषु तदेवेदमिति व्यवहारदर्शनात् । सूर्याचन्द्रमसौ धातेत्यादिश्रुतिदर्शनाच्च । प्रजाः सृज यथापूर्वमिति स्मृतिश्चेति ॥ ३० ॥

मध्वादिष्वसंभवादनधिकारं जैमिनिः ॥ १।३।३१ ॥

—१२ एकदेशेन-उपासनाविशेषरूपेण तदेकदेशेन । असौ वा आदित्य इत्यादि । इदं वाक्यं छान्दोग्ये तृतीयप्रपाठकारस्ये ।

—१७ स्वमुख्येन मुखेनेति । अग्नीन्द्रवरुणसोमब्रह्मरूपा ये स्वर्गण-मुख्यास्तद्रूपेण मुखेनेत्यर्थः । पञ्चविधा एव-वस्वादयः पञ्चैव ।

—१९ ननु मास्तु मधुविद्याधिकार एतावता ब्रह्मविद्याधिकारो वारयितुं न शक्यत इत्यत आहुः—ब्रह्मणोपीति । एवंच ब्रह्मणोपि देवत्वेन तस्याप्युपासकमध्ये प्रवेशेनोपास्यत्वप्राप्यत्वयोर्विघटनादिति भावः ।

—२१ ननु मोक्षो ब्रह्मविद्यामन्तरेण न संभवतीत्यत आहुः—मोक्षस्यापीति । वसुरुद्राद्यधिकारोपि सावाधिः । ततश्च तन्निवृत्त्यनन्तरं देवत्वेनोत्तरमार्गवर्तित्वात्त्वतोमार्गबलादेव मोक्षस्यापि सिद्धेर्न विद्यावश्यकत्वमित्यर्थः ।

—२२ अत्रार्थे यावदधिकारमवस्थितिराधिकारिकाणामिति वैयासिक-सूत्रप्रमाणयन्ति-यावदिति ।

—२३ ननु सोऽग्निष्टोमेन वसून् यजयादित्यादिश्रुत्या यागाधिकारे सिद्धे ब्रह्मविद्यायामपि तत्कल्पने को दोष इत्यत आहुः—वसूनि निति । अग्निष्टोमे कृते यजमानस्य वसुत्वं स्वर्गे जायत इति भाविनीं संज्ञामादायाग्निष्टोमेन वसून् यजयादिति श्रुतिः प्रवर्तत इत्यर्थः ।

९२-१ तरतमभाववतामिति । शताश्वमेधे संपादित इन्द्रत्वं तन्न्यूनेल्प-
देवत्वमिति तरतमभाव इत्यर्थः ।

सूत्रार्थः—आदित्यादिभिर्मन्त्राद्युपासनासंभवात्सर्वत्र ज्ञाने कर्मणि च देवादीनामनाधिकार इति जैमिनिराचार्यो मन्यत इति ॥ ३१ ॥

ज्योतिषि भावाच्च ॥ १।३।३२ ॥

—५ महाभोगवन्त इति । शिशुमारचक्रे स्वर्गभोगवन्तः ।

—६ श्रुतिं प्रमाणयन्ति—अग्निः पुच्छस्येति । इयं श्रुतिस्तैत्तिरीयारण्यके शिशुमारोपस्थाने ।

सूत्रार्थः—ज्योतिर्मण्डले नक्षत्रादिरूपेण भोगकरणदर्शनात्सर्वोपास्यानां तेषामुपयोगाभावाज्ज्ञानकर्मणोर्नाधिकारो देवानामिति ॥ ३२ ॥

भावं तु बादरायणोऽस्ति हि ॥ १।३।३३ ॥

—१२ स्वनामग्रहणमिति । बादरायणेति यौगिकनामग्रहणमित्यर्थः । अयं हि निबन्धकाराणां पन्था यत्स्वनामग्रहणप्रसंगे

आत्मनाम गुरोर्नाम नामातिकृपणस्य च ।

श्रेयस्कामो न गृह्णीयाज्ज्येष्ठापत्यकलत्रयोः ॥

इति स्मार्तनिषेधाद्यौगिकं नामोच्चारयन्ति । भगवान्पतञ्जलिरपि स्वनाम-
ग्रहणप्रसंगे—गोनर्दीयस्त्वेवमाह—इति तत्र तत्र स्वनामोल्लिखति ।

—१३ तुल्यत्वं—जैमिनिस्तुल्यत्वम् । प्रजापतिरिति । इदं तैत्तिरीय-
ब्राह्मणे द्वितीयाष्टके । अत्र प्रजापतिरिति भाविसंज्ञाश्रयितुं न शक्यते—यो
ब्रह्माणं विदधाति पूर्वं यो वै वेदांश्चेति श्रुत्या ततः पूर्वमन्यस्याभावात् ।

—१६ कर्माधिकारसंपादिनी श्रुतिरुक्ता । अधुना ज्ञानाधिकारसंपा-
दिनीमाहुः—तद्यो यो देवानामिति ।

—१९ ननु क्वचिच्छ्रुतौ देवानां कर्मजन्यफलभोक्तृत्वं प्रतीयतेत आहुः—
यत्र चेति ।

—२१ अनशनादिति । एते हि दर्शनात्तुप्यन्ति ननु भक्षणादिनेति भावः ।
अन्यथा—अतिरिक्तवस्वायनङ्गीकारे । विरोध इति । पूर्वपक्षोक्तन्यायेन
वसून् यजयादित्यत्रेव वसुत्वमेव न स्यादित्यर्थः । तत्र हृद्धान्तः । यद्वसूना-
मिति । यथा तत्र यजमानाय वस्वादयोधिकारिणो वासवादि सामगानेन

प्रातरादिसवनानि प्रयच्छन्ति । एवमत्राप्यमृतदानमेवोच्येत ननु वस्वादि-
भावोपि । अतोत्र वेनुर्वस्वादिभावार्थापत्त्योपास्या अतिरिक्ता अङ्गीकार्या
इत्यर्थः ।

—२२ न हीति । दृष्ट्वैव तृप्यन्तीत्याधिदैविकानामेव ।

—२३ योपीति । देवोपासकवदिति पाठः । प्रकाशकतस्तु देवोपासन-
वदिति पाठमादृत्य कथमपि लापयन्ति ।

—२४ ननु पूर्वपक्षरीत्या कल्पभेदः कुतो नाङ्गीक्रियत इत्यत आहुः—
न वेति ।

—२५ अनित्यतेति । एतेषामेवोपास्यत्वेनित्यतेत्यर्थः ।

सुप्रार्थः—देवानां ज्ञानकर्माधिकारसद्भावं बादरायणाचार्यो मन्यते ।
देवा वै—इत्यादिश्रुतिभिस्तथा बोधनात् ॥ ३३ ॥

इत्यष्टममधिकरणम् ।

शुगस्य तदनादरश्रवणात्तदाद्रवणात्सूच्यते हि ॥ १।३।३४ ॥

९३-३ अनुप्रसंगरूपां संगतिमाहुः—इदानीमिति । ननु शूद्राणामुप-
नयनाभावेनाधिकारसंभावनैव नास्ति तर्हि निषेधार्थं कुतः प्रयास इति चेन्न
ब्रह्मविद्यायामुपनयनस्याप्रयोजकत्वात् । वैश्वानरविद्यायां तान्हाणुपनीषै-
तदुवाचेति श्रावणात् । ननु शूद्रस्य शास्त्रीयज्ञानाभावाच्चाधिकार इत्यत
आहुः—यथेति । एवंच निषादस्य शास्त्रीयज्ञानाभावेपि यथा निषादस्यपतिं
याजयेदिति विधिप्रामाण्यात्कर्मण्यधिकार एवं शूद्रस्यापि विद्यायामित्यर्थः ।

—५ ननु शूद्रे निषादवच्छ्रुतिप्रामाण्यं नास्तीत्यत आहुः—हविष्कृदा-
धावेति । दर्शपूर्णमासप्रकरण आपस्तम्बसूत्रे हविःकण्डनपेषणार्थं हविष्कृ-
देहीति त्रिराह्वयतीति हविष्कृदाह्वानं विहितम् । दोहादौ चेति । तथा
चानेन साधकान्तरेणापि शूद्रस्याधिकारः स्पष्ट एवेत्यर्थः ।

—७ श्रूयत इति । छान्दोग्ये षष्ठप्रपाठकारम्भे श्रूयते ।

—८ सयुग्वन इति । युक्तवानिति युग्वा शकटविशेषस्तेन सह वर्तमानः
सयुग्वा तस्य । तस्य पङ्क्तुत्वात्सर्वदा शकटेन सह वर्तमानत्वम् । रैकेति तस्य
रूढं नाम । जानश्रुतिरिति । जनश्रुतेरपत्यं पुमान् ।

—९ पौत्रायण इति । पुत्रस्य पुत्रः । देवतामिति । उपास्यदेवताम् ।

—१० अह हारेत्वेति । अः प्रातिपेधे । हेत्याश्रये । हारेत्वा—हारेणेत्वा
श्रुको रथः । हे शूद्र । गोभिः सह यदानीतं तत्सर्वं तवैव निकटे तिष्ठत्वि-

त्यर्थः । विवरणे तु- अरे शूद्र । त्वामहह धिक् । गोभिः सह यदानिति तत्सर्वं त्वत्समीप एवास्तु । इति ।

—११ मुखेन-द्वारेण ।

—१२ छत्रं व्याकुर्वन्ति- अत इति ।

—१६ कंवर एनमेतदिति । कं उ अरे एनमिति पदच्छेदः । कं वराक-
मित्यर्थः ।

—१८ शुचमन्विति । अत्र शुचं द्रवतीति वक्तव्य आद्रवतीत्युक्तं तत्र
दीर्घः पृषोदरादित्वाद्गणान्तरलोपस्याप्युपलक्षकः । एवं योगादरणम् ।

—१९ कथमेवामिति । पूर्वतन्त्रेनेन न्यायेन रथकारपदे रूढिरेवादृतात्र
तद्विरुद्धं योगः कथमाद्रियत इत्यर्थः ।

—२० योगादरणस्य प्रयोजनमाहुः- स्वस्येति ।

—२२ अत्र पक्षे स्वस्य सर्वत्वख्यापनेनोत्कर्षवत्त्वप्रदर्शनं प्रपन्नस्य
धिकारवचनमिति दोषद्वयं मत्वा पक्षान्तरमाहुः- तस्येति । तस्माद् गमक-
द्वारा योगोद्बलने रूढेरकिञ्चित्करत्वात् ।

सुत्रार्थः- अस्य जानश्रुतेर्हंसादनादरश्रवणाच्छोकः समुत्पन्नः । तदनन्तर-
माद्रवणाच्छूद्रत्वं जातम् । क्षत्रियं प्रति परोक्षवादेन शूद्रसंबोधनेन हंस-
वाक्यजनितशोकवत्त्वसूचनात्स्वस्य सर्वज्ञत्वं सूच्यते । ब्रह्मविदां सर्वज्ञत्वं
शुक्रमेवेति ॥ ३४ ॥

क्षत्रियत्वावगतेश्चोत्तरत्र चैत्ररथेन लिङ्गात् ॥ १।३।३५ ॥

—२७ अवगम्यते-अनुमीयते । तत्र हेतुमाहुः-गोनिष्केति । निष्कं
सुवर्णचतुष्टयम् । क्षत्तृप्रभृतय इति । क्षत्तृशब्दस्य क्षत्तृस्थापनमर्थः
बहुपाक्यत्वावसथकरणब्राह्मणभोजनक्षत्रन्ता राजधर्माः । तत्र बहुपाक्यत्वा-
दयो धर्माः समृद्धे धर्मिष्ठे शूद्रेऽपि संभवन्तीति विशिष्टस्य राजधर्मस्य प्रथमं
निर्देशं कृत्वा तत्प्रभृतय इत्युक्तम् । विवरणे तु एतत्पदं व्याख्यायाग्र एवं
लिखितं क्वचित्सुस्तके क्षत्तृप्रभृतय इति पदमेव नास्ति । न ह्येते क्षत्रियाद-
न्यस्य संभवन्तीत्यापि पाठः । अयं पाठः समीचीनः प्रतिभाति । कुतः । न
ह्येत इत्यत्रैत इत्यनेन पूर्वोक्तहेतुवाक्यस्थगोनिष्कादिराजधर्माणामेव ग्रह-
णात् । किं चाग्रेऽपि वाक्ये कन्यां दातुं शक्नोतीत्युक्त्या पूर्वोक्तानामेव ग्रहणं
नतु क्षत्तृप्रभृतीनामिति । एतद्विवरणोक्तमस्मदभीष्टम् । केवलं स्थितस्य
गतिश्चिन्तनीयेति न्यायेन प्रकाशकृदभिमतत्वेन च क्षत्तृप्रभृतय इति
व्याख्यातम् । ननु चातुर्वर्ण्यमेकं समामनन्तीति वाक्याद् ब्राह्मणस्य चातुर्व-
र्ण्यविवाहस्योक्तत्वेन शूद्रात्कन्याग्रहणश्चितमित्यत आहुः-न चेति ।

२४-३ संगच्छत इति । तद्वाक्यप्रतिपादितमाहात्म्यं शूद्रे न संगच्छते । उपदेशात् । रैककर्तृकब्रह्मवियोगपदेशात् ।

—५ उत्तरत्र-उपसंहारवाक्ये । चैत्ररथेनेति । क्षत्रियत्वावगतिरिति शेषः ।

—८ काक्षसेनिपदस्य चित्ररथपदव्याख्यानत्वमाहुः-कक्षारूपेति ।

कक्षः स्यादन्तरीयस्य पश्चादञ्चलपल्लवे ।

स्पर्धापदे च दोर्मूले-

इति कोशे स्पर्धास्थानं कक्षपदेनोच्यते । एवंच रथस्य चित्रत्वेन स्पर्धाश्रयत्वं रथानां संभवतीति चित्रपदेन कक्षापदं रथपदेन सेनापदं च द्योत्यत इति भावः ।

—९ क्लेशेन व्याख्याने किं बीजमित्याकाङ्क्षायां लिङ्गपदं विवृण्वन्ति-एतेनेति । अयाजयन्निति । एतद्वाक्यं सामवेदे द्विरात्रे श्रूयते । तच्च संपूर्णं यथा-एतेन वै चैत्ररथं कापेया अयाजयन्तमेकाकिनमन्त्रायस्याध्यक्षमकुर्वन्तस्माच्चैत्ररथो नामैकः क्षत्रपतिर्जायते-इति । तथाच समानान्वयानां समानान्वया एव याजका भवन्तीति प्रायो दर्शनम् । अतः कापेय-संबन्धात्काक्षसेनिश्चैत्ररथ इति भावः ।

—१२ भगवत इति । भगवतः प्रजापतिरूपबोधकत्वात्परंपरया भगवत्संबन्धिनावित्यर्थः ।

—१३ तस्मादिति । एवंच परम्पराविद्यायामपि यत्र नाधिकारस्तत्र साक्षाद्विद्यायां किमु वाच्यमिति भावः ।

सूत्रार्थः-गोनिष्कादिदानाज्ज्ञानश्रुतेः क्षत्रियत्वावगमात् । चकाराद्ब्रह्म-वियोगपदेशोप्यन्यस्य न संभवतीति हेतुः समुच्चयः । ननु गवादिपदार्था अन्येनापि दातुं शक्यास्तेन जानश्रुतिः क्षत्रियान्निष्क्रोपि संभवतीति चेन्न । उत्तरत्र संवर्गविद्यायामुक्तेन चैत्ररथशब्दलिङ्गेन तस्य क्षत्रियत्व-प्रतीतेरिति ॥ ३५ ॥

संस्कारपरामर्शात्तदभावाभिलाषाच्च ॥ १।३।३६ ॥

—१८ उपनयनस्योपनिषत्सु परामर्शमाहुः-तं हेति । छान्दोग्ये वाक्यमेतत्सन्तुष्टमारसंवादे । एवंच शूद्रश्रुतिमात्रेणाधिकारसिद्धिर्न वक्तव्या ।

आनर्थक्ये प्रमाणानां विपरीतं बलाबलम् ।

इति न्यायात् ।

सूत्रार्थः-सर्वत्र वियोगपदेश उपनयनसंस्कारस्य परामर्शाच्छूद्रे संस्काराभावकथनाच्च । चकारात्-न शूद्रे पातकं किञ्चिदित्यादि समुच्चयत इति ॥ ३६ ॥

तदभावनिर्धारणे च प्रवृत्तेः ॥ १।३।३७ ॥

—२५ इतश्चेति । भाष्यार्थः समासेन यथा । गौतमेन यदा सत्यभाषणेन जाबालस्य वर्णित्वं शूद्रत्वाभावश्च निर्णीतस्तदैव विद्योपदेशः कृतः । अतो न शूद्रस्याधिकार इति । अत्र प्रकाशकृद्विवरणकृभ्यां तु ब्राह्मणवीजत्वेपि व्यभिचारजन्यत्वाच्छूद्रता । वासदेव्यसामोपासकस्य न कांचन परिहरे-
दिति सर्वगामित्वाभ्यनुज्ञानात्तज्जन्यस्य व्यभिचारदोषानाक्रान्तत्वमित्यादि
लिखितम् ।

सूत्रार्थः— शूद्रत्वाभावनिर्धारणे सति चकाराद्वर्णित्वनिर्धारणे च सति जाबालोपनयनार्थं गौतमस्य प्रवृत्तेरिति ॥ ३७ ॥

श्रवणाध्ययनार्थप्रतिषेधात्स्मृतेश्च ॥ १।३।३८ ॥

९५-८ तत्संनिधौ-शूद्रसंनिधौ । त्रपुजतुभ्यामिति । त्रपु-सीसं जतु-
र्लाक्षा । यद्यु वेति । यदि उ वेति पदच्छेदः ।

—९ उदाहरणे-उच्चारणे । धारणे-अभ्यासपूर्वकधारणे ।

—१० दोहादौ यद्यपि शूद्राधिकारस्तथापि तत्कर्म तूष्णीमेवेत्याहुः-
दोहादावेति । अभाव एवेति । प्रथममध्वर्युणा यत्किञ्चित्कालं समन्त्रकदोहे
कृते पश्चाच्छूद्रेणामन्त्रकदोहः क्रियत इति श्रौतसूत्रे स्पष्टम् ।

—१३ कारणविशेषेणेति । शापादिकारणादित्यर्थः । अत्र शूद्रश्रवणा-
धिकारविषये प्रकाशे बहु भीमांसितं तत्तत् पृबालोचनयम् ।

सूत्रार्थः—शूद्रेण श्रवणस्याध्ययनस्यार्थज्ञानस्य च प्रतिषेधाद्देवाक्षर-
विचारेणेत्यादिनिषेधकस्मृतेश्च वैदिकविषये शूद्राधिकारो नेति सिद्ध-
मिति ॥ ३८ ॥

इति नवममधिकरणम् ।

कम्पनात् ॥ १।३।३९ ॥

—१८ एवं प्रासंगिकाधिकारिनिरूपणं कृत्वा सिंहावलोकनन्यायेन
पूर्वप्रस्तुतमेव विचारयन्ति कम्पनाधिकरणेनेत्याह-कठवल्लीविचारेणेति ।

—१९ तत्रत्यं-षष्ठवल्लीस्थम् । तच्चिन्तनस्य प्रयोजनं किमित्यत आहुः-
प्रलयावधीति । तद्वाक्यप्रतिपाद्यं रूपं प्रलयस्यावधिभूतम् । तस्य ज्ञाने तत्र
लयः स्यादतो हेतोश्चिन्त्यत इत्यर्थः ।

—२१ अत्रेति । न प्रकरणेन । प्रकरणस्य श्रुत्यपेक्षया दुर्बलत्वादिति
भावः । अमरत्वादिति हेतोः पूर्वेण युज्यत इत्यनेनान्वयः । इन्द्रस्यात्र प्राप्नो
वीजं वज्रलिङ्गम् ।

९६-३ तस्मात्-प्रकरणापेक्षया श्रुतिलिङ्गयोः प्राबल्यात् ।

—५ प्रथमवाक्यार्थ इति । पादत्रयवाक्यार्थ इत्यर्थः । भयसत्त्वे कम्पनं जायतेतो भयजनको भगवानेवेति भावः । भीषास्माद्वातः पवत इत्यादि-श्रुतेः । प्राणस्तु वाक्यार्थो न भवति तस्य स्ववियोग एव भयजनकत्वात् ।

—६ इन्द्रस्य भयजनकत्वं वारयन्ति-न चेति । अग्निहृदयं वज्रमेकान्तत इन्द्रस्यायुधं न भवति ।

—७ अत्रार्थे तैत्तिरीयब्राह्मणप्रथमाष्टकप्रथमब्राह्मणपठितां श्रुतिं प्रमाण-यन्ति-तस्येति ।

—९ पूर्वमेवेति । प्राणाधिकरण इत्यर्थः ।

सुत्रार्थः—प्राण एजतीत्यस्मिन्वाक्ये सर्वजगद्भयजनकत्वेन हेतुना भगवानेव ग्राह्यो न प्राण इन्द्रो वेति ॥ ३९ ॥

इति दशममधिकरणम् ।

ज्योतिर्दर्शनात् ॥१३॥४०॥

—१४ छान्दोग्यदशमप्रपाठकदहरविद्यास्थं विषयवाक्यम् । य एष इति । महाभूतरूपमिति । तेजोरूपं तृतीयं महाभूतमित्यर्थः ।

—१६ ज्योतिश्चरणाधिकरणेनास्य गतार्थता नास्तीति बोधयितुमेतद-धिकरणप्रयोजन कारिकयाहुः । ब्रह्मधर्माश्चेति ।

—१७ चत्वार इति । पूर्ववाक्यगतं-उपसत्तव्यत्वं, उपसंपन्नस्वरूपा-भिनिष्पादकत्वं, उत्तरवाक्यगतं हृदयत्वं सत्यपदोक्तं मर्त्यामृतनियामकत्वं चेति चत्वारो धर्माः । निरूपिता इति । निर्णायकत्वेन निरूपिताः । अतो न गतार्थतेत्यर्थः ।

—१८ उपपद्येति । अस्माच्छरीरात्समुत्थायेति बोधितयेत्यर्थः ।

—१९ दर्शनादिति । ब्रह्मपदस्थाने ज्योतिःपददर्शनमस्ति तस्माद्ब्रह्मै-वेत्यर्थः ।

—२० तदेव स्पष्टयन्ति-सुषुप्ताविति । एवंच तत्र सच्छब्देन यथा ब्रह्म बोध्यत एवमत्रापि सुषुप्तिबोधकेन संप्रसादवचनेन परज्योतिर्ब्रह्मैव गृह्यत इति भावः ।

सुत्रार्थः—परं ज्योतिरभिसंपद्येत्यत्र ज्योतिःपदेन ब्रह्मैव ग्राह्यं न भौतिकं तेजो न्याय्यत्वादिति ॥ ४० ॥

इत्येकादशमधिकरणम् ।

आकाशोर्थान्तरत्वादिव्यपदेशात् ॥ १।३।४१ ॥

९७-२पूर्वमाकाशपदस्य चिदाकाशपरत्वं व्यवस्थापितमधुना छान्दोग्य-
समाप्तौ श्रूयमाणमाकाशो वै नाम नामरूपयोरिति । तत्र संदेहनिवारणार्थ-
मिदमधिकरणम् ।

—८ प्रयोजनमिति । आकाशाद्वायुरिति श्रुत्या वायुजननरूपं प्रयो-
जनमित्यर्थः । अन्यस्येति । ते यदन्तरेत्यनेनोक्तस्य समन्तात्तदन्तःस्थापन-
रूपस्येत्यर्थः । व्यपदेशः-कथनम् । सूत्रस्यार्थान्तरत्वादीत्यस्यायमर्थः ।
तथा चान्तरः अर्थो यस्मादित्यर्थान्तरम् । बाहिताग्र्यादिष्विति परनिपातः ।
एवमत्र बहुव्रीहिणा कर्ता बोध्यते । अन्योर्थोर्थान्तरमिति नित्यसमासपक्षे
लक्षणया कर्तृलाभः । तस्य भावोर्थान्तरत्वम् । भाष्ये-कार्यान्तरेति । वायु-
जनकत्वरूपाकाशकार्यातिरिक्तकार्यकर्तृत्वव्यपदेशश्चेत्यर्थः ।

—९ सिद्धवत्कारेणेति । आकाशो वै इत्यत्र वैपदेन सिद्धवत्कारो
बोध्यते तेन पदेनातदीया भूताकाशसंबन्धिन उक्तृष्ठधर्मा यत्र बोध्यन्ते
तदेवेत्यर्थः ।

—१० ननु माहात्म्यहेतुकं नियमनत्वं नभस्त्वमिति नामनिर्वाहकत्व-
माकाशस्य स्यादित्यत आहुः- नापीति । अदो ददाति श्वसतां पदं यन्निय-
मान्नभ इति स्मृत्या नियमनमपि भगवदधीनमिति तस्यैव माहात्म्य-
मिति भावः ।

—११ ननु यद्ययं निर्वाहो ब्रह्मधर्म एव तदा तद्धर्माधिकरणेन तल्लिङ्गा-
धिकरणेन वा गतार्थत्वाद्यर्थः सूत्रारम्भ इत्यत आहुः- निर्वाहस्येति । ब्रह्म-
धर्मत्वं-ब्रह्मवाक्यत्वम् ।

—१२ विचार इति । पृथगधिकरणविचार इत्यर्थः । तत्रापि विशेष-
माहुः-अर्थापत्तीत्यादि । यथाकाशो वै इति ब्रह्मवाक्यं न स्यात्तर्हि निर्वा-
हस्य ब्रह्मधर्मत्वं न स्यात् । तस्य ब्रह्मधर्मत्वं तु न्यायसिद्धमेतदन्यथानुप-
पत्त्याकाशो वै इति ब्रह्मवाक्यमेव । तस्मात्-ब्रह्मणः । अन्यच्च तद्वाच्यं
चेति समासः । अथवान्यवाचकपदवाच्यस्य । तथाच ब्रह्मान्यो भूताकाश-
स्तस्य यो धर्मो निर्वाहरूपो न भवतीत्यतद्धर्मस्तस्य यत्र कथनं तत्रेत्यर्थः ।

सूत्रार्थः- आकाशो वै इति श्रुतावाकाशपदेन परमात्मैव ग्राह्यो न
भूताकाशः । श्रुतिसिद्धं यद्भूताकाशस्य प्रयोजनमवकाशदानात्मकं तद्धि-
न्नस्य नामरूपनिर्वहणरूपस्य प्रयोजनस्य कथनादिति ॥ ४१ ॥

इति द्वादशमाधिकरणम् ।

सुषुप्त्युत्क्रान्त्योर्भेदेन ॥ १।३।४२ ॥

—२१ समन्वयाध्याये सर्वेषामुपनिषद्वाक्यानां ब्रह्मणि समन्वयो वक्तव्यः । तत्र ब्रह्मदारण्यकषष्ठप्रपाठके ज्योतिर्ब्राह्मणे प्रायशो जीवान्वाख्यानपरवाक्यानि दृश्यन्तेतः सुषुप्त्यधिकरणमारचयन्ति ।

—२२ अन्त इति । ज्योतिर्ब्राह्मणशारीरब्राह्मणान्त इत्यर्थः ।

—२३ ब्रह्मवाक्यमिति । एवंच संपूर्णवाक्य एव संदेहो ननु तत्रत्येकस्मिन्पद इत्यर्थः ।

—२४ स्वातन्त्र्येण-मुख्यतया । ज्ञानकर्मत्व इति । ज्ञाधातुनिरूपितकर्मत्व इत्यर्थः । ज्ञेयत्व इति यावत् । तथाच मुख्यत्वेन ब्रह्मण एव ज्ञानविषयत्वे प्रतिपाद्यब्रह्मप्रतिपादकब्रह्मवाक्यत्वमित्यर्थः ।

—२५ तर्ह्यभयथा शक्यवचनत्वे कथं संदेहनिवृत्तिरित्याकाङ्क्षायामर्थज्ञानाच्चिद्वृत्तिरित्यभिप्रेत्य तत्तात्पर्यबोधकं हेतुमवतारयन्ति-यद्यपीति । अर्थज्ञान इति । वास्तवार्थज्ञाने सतीत्यर्थः । एवंच साधारणधर्मवद्धर्मिज्ञानं संशयजनकं तथाच प्रकृते विषयवाक्ये संशयजनकजीवब्रह्मोभयसाधारणपदानां सत्त्वेपि तात्पर्यज्ञानेन वास्तविकार्थज्ञाने जाते न संदेह इत्यर्थः । संदेहनिवृत्तौ सूत्रस्योपयोगः क इत्याहुः- नियामकमिति । अत्रैव श्रुतेस्तात्पर्यमिति नियामकमित्यर्थः । हेतुमाहेति । सूत्रकार इति शेषः । भेदेनेति । व्यपदेशादिति पूर्वसूत्रोक्तहेत्वेकदेशोत्रानुवर्तते । तथाच भेदेन व्यपदेशादित्येतावानत्र हेतुरित्यर्थः ।

—२६ प्रश्न इति । राज्ञा किंज्योतिरयं पुरुष इति जीवविषयके प्रश्ने कृते सतीत्यर्थः ।

—२७ निराकरणानन्तरमिति । अस्तमित आदित्य इति वाक्येनेति शेषः । भगवानेवेति । एतेन जीवो नास्तीति याज्ञवल्क्याशयो वर्णितः ।

—२९ जीवोपीति । तथाच प्रकाशमानत्वमन्तर्यामित्वेनाभिमानित्वेनोभयसाधारणमिति भावः ।

९८-१ इत्याहेति । स समानः सन्नित्यादिना मृत्यो रूपाणीत्यन्तेन श्रुतिराहेत्यर्थः ।

—२ नन्वेवं सति जीवधर्मकथनस्य किं प्रयोजनमत आहुः- तस्येति । तस्य-ब्रह्मणः । क्रियामात्रस्य-जीवव्यापारमात्रस्य । तन्मूलत्वाय-ब्रह्ममूलत्वार्थम् । उच्यत इत्यनेनान्वयः । क्रीडतीत्याहेत्युक्तं तत्र कासी क्रीडा कुत्र वेत्यत आहुः- तत्रेत्यादिना ।

—४ ननु त्रयाणां सत्त्व उभा लोकाविति श्रुतौ द्वयमेव कथमुक्तमत आहुः- तत्रेति । चतुर्थमिति । स एष संप्रसादे रत्वा चरित्वेति श्रुतेः ।

रत्वा-मित्रादिदर्शनेन रतिमनुभूय । चरित्वा-विहारं कृत्वा । मोक्षोपीति ।
एतज्जीवस्य पञ्चमं स्थानमिति शेषः । एषोस्य परमो लोकः इति वक्ष्य-
माणत्वात् ।

—५ इदानीं सूत्रेण भेदस्य विवक्षितार्थं नियामकत्वं वक्तुं भूमिकां रच-
यन्ति- तत्रास्मिन्निति । प्रत्यक्षसिद्धमिति । एवंच भेदस्य सिद्धत्वाद्देन
नोक्त इति भावः । मोक्षे त्विति । ब्रह्मैव सन् ब्रह्माप्येतीति श्रुत्यैवाभेद-
प्रतिपादनात् ।

—६ श्रुत्यैवेति । अयं शारीर आत्मा प्राज्ञेनात्मना संपरिष्वक्त इत्यनेन
सुषुप्तावयं शारीर आत्मा प्राज्ञेनात्मनान्वारूढ इत्यनेन परलोके भेदः
प्रतिपादित इत्यर्थः । तथाच स्थानद्वये भेदस्यासिद्धत्वात्तत्र भेदश्च श्रुत्या
प्रतिपाद्यत इति कृत्वेदं वाक्यं ब्रह्मपरं नतु जीवपरमिति विवक्षितार्थं भेदस्य
नियामकत्वं वक्तुं सूत्रं प्रणिनाय सूत्रकार ति भावः । एतावता समानः
सन्नित्यस्य तात्पर्यार्थ उपवर्णितः ।

—७ अधुनोभौ लोकौवनुसंचरतीत्यनेन भगवतो जाग्रत्स्वप्नक्रीडाप्रकारं
वक्तुं प्रथमं जाग्रत्क्रीडाप्रकारमाहुः-तत्रेति ।

—८ ध्यायतीवेति । इवशब्दोलुकरणार्थः । ध्यानव्यापारं करोतीव ।
एवंच वास्तविकं ध्यानं नास्तीति भावः । लेलायतीव-चलतीव तथा चेह
लोकैकुकरणेन क्रीडेत्यर्थः । सा च-चरतुः प्राकृतौ यथा-इत्यादिना पुराणेषु
प्रसिद्धा । स्वयमेवेति । एवंच मायिकीं जीववत्क्रीडां करोतीत्यर्थः ।

—१० कण्डिकाद्वयेन-अष्टमनवमकण्डिकाद्वयेन । पूर्वप्रक्रान्त इति ।
किंज्योतिरयं पुरुष इति प्रश्ने प्रक्रान्त इत्यर्थः ।

—१२ सः-भगवान् । पश्यतीति । परलोके जीववद्भगवतः क्रीडा
बोध्या । एतत्कण्डिकायां भगवत्क्रीडा बोध्यत इत्यत्र किं विनिगमक-
मित्यत्राहुः-भेदोत्थेत्यादि । तथाच क्रमभेद एव साधक इत्यर्थः ।

—१३ जीवस्येति । एवंचैषा द्वितीया तत्रत्या क्रीडा ।

—१४ अथो खल्विति । अस्मिन्पक्षे यज्जागरितं तदेव स्वप्न इत्यभदः ।

—१५ अत्र पक्षेस्वरसमाहुः-परमिति । परन्त्वित्यर्थः ।

—१५ तत्र-पूर्वस्मिन्पक्षे । एवंच पूर्वं स्वप्नस्योक्तत्वादन्यज्योतिरभावा-
त्स्वयंज्योतिर्द्वं स्पष्टम् । अस्मिन्पक्षे तु जागरितस्वप्नयोरैक्यप्रतिपादनाज्जाग-
रितेपि च पूर्वमित्यादीनामुक्तत्वात्स्वयंज्योतिर्द्वमस्पष्टमित्यस्वरस इति
भावः । एतावद्दूरे-एतावत्पर्यन्तम् । भगवच्चरित्रमिति । समानः
सन्नित्यारभ्य स्वयंज्योतिर्भवतीत्येतावत्पर्यन्तं चरित्रं बन्धकमङ्गीकृत्येत्यर्थः ।

—१६ तस्य-जीवस्य ।

—१८ मत्स्यदृष्टान्ततात्पर्यमाहुः—तत्रेति । तत्र-उत्तरे । क्रियाज्ञान-
प्रधान इति । क्रियाया ज्ञानं प्रधानं यास्मिन् इति दृष्टान्तविशेषणम् । एवं
च नया मत्स्यस्य च क्रियावैलक्षण्यान्नदीभिन्नत्वज्ञानं मत्स्ये यथा जायते ।
एवं जीवस्योभयत्र क्रियाया जाग्रत्स्वप्नावस्थाद्वयभिन्नत्वज्ञानं जायते ।
तथोभयकूलसंचरणान्तत्र तत्र स्वाभाविक्यासक्तिर्मत्स्यस्य यथा नास्ति
तथा जीवस्याप्सुभयत्र संचारादवस्थाद्वयेऽप्यासक्तिराहित्येन अन्तस्वा-
रस्यं ज्ञेयम् ।

—१९ श्येनसुपर्णेति । श्येनो महाकायो मन्दवेगः । सुपर्णः स्वल्प-
कायस्तीव्रवेगः । श्येनो यथाकाशेत्यन्तं भ्रमणं कृत्वा नीडं आगत्य सुखं
स्वापित्येवमयं पुरुषो जाग्रति स्वप्ने च श्रान्तः सन्सुषुप्तौ सुखमनुभवति । ननु
सुषुप्तौ भगवत्प्राप्तिरिति कथं ज्ञायते इत्यत आहुः—अवस्थान्त इति ।
एतस्मा अन्ताय धावतीति श्रुतावेतस्मा अन्ताय भगवत इत्यर्थकेनावस्थान्त-
पदेन भगवान् ज्ञायते । यत्र सुप्त इत्यग्निसं वाक्यमपि सुषुप्तौ भगव-
त्सत्त्वे मानम् ।

—२० पञ्चवर्ण इति । एकः केशः सहस्रधा भिन्न इत्येतादृशसूक्ष्मा
नाड्यः शुक्लनीलपिङ्गलहरितलोहितवर्णै रसैः पूर्णास्ताः पञ्चवर्णा भवन्तीति
तत एवास्य क्लेश इत्यर्थः । तथा चोक्तं सुश्रुते—

पिङ्गः शिरा वातवहा नीलाः पित्तवहाः स्मृताः ।

असृग्बहास्तु रोहिण्यो गौर्यः श्लेष्मवहाः शिराः ॥

इति । इतरेतरसंयोगाच्चीलाः । पथे नीलशब्देन हरिता बोध्याः । तथाच
शुक्लवर्णनाडीमनःसंबन्धे राज्यानुभवः । नीलवर्णादिसंबन्धे गर्तपात इत्युपाधि-
वशात्क्लेश इति भावः ।

—२२ अत्र-सुषुप्तौ । शारीर इति । जीवस्य ज्ञानाभावाच्छारी-
रत्वव्यपदेशः ।

—२३ नाड्येति । एवंच नाडीकृतक्लेशो नास्तीत्यर्थः । तत्र-सुषुप्तौ ।

—२४ सलिलत्वमिति । शब्दब्रह्मणः सलिलत्वं जलतुल्यत्वं तत्र प्राप्तस्य
बाह्येन्द्रियाणामपि सलिलत्वमित्यर्थः । पूर्वोपपत्तिरिति । पशोस्य परमो
लोक इति यत्पूर्वशुक्तं तस्योपपत्तिरित्यर्थः ।

—२६ एतावता-सुषुप्तिमाहात्म्यकथनेन । उभयासंग इति । पुनः पुन-
रुभयत्र संचरणादुभयत्र समाना तस्यासक्तिरिति स्यादतस्तादृशवृत्त्यर्थमेतावाद्
ग्रन्थ इत्यर्थः ।

—२७ दर्शनेति । मोक्षे सर्वदा सुखस्य सत्त्वादावापः संग्रहः । सुषुप्तौ
सुखमहमस्वाप्सामित्यनेन स्मरणेनोद्वापस्यागः ।

-२८ सिद्धमिति । सुषुप्तिसुखस्यापि साक्षित्वेन भिन्नत्वात्सिद्धमित्यर्थः ।
पुनः प्रश्नतात्पर्यमाहुः-एवं जीवमिति । मोक्षयोग्यं जीवमित्यर्थः । भग-
वन्तं मोक्षप्रदम् ।

९९-१ प्रश्नोत्तरं जीवब्रह्मधर्मैकीकरणेनोत्तरस्य तात्पर्यमाहुः-तत्रेति ।
निर्वन्धेन-कामप्रशमिषेण । एवं च याज्ञवल्क्यो व्याख्यानसामर्थ्याभावाच्च
भीतवान् किंतु व्याजेन सर्वं मदीयं ज्ञानं गृहीतुं वारंवारमवरोधं करोति तेन
राज्ञो बुद्धिस्तवने पर्यवसानमिति भावः ।

-५ भगवत्सम्माननमिति । सम्मानमित्यपपाठः । न जीवस्येत्यर्थः ।
राजपदोक्तेः । ननु राजपदस्य दृष्टान्ते सत्त्वाज्जीवानिराकरणाभाव इत्यत
आहुः-एवंविदमिति । नैवंविदिति । कर्मफलावन्न भवतीत्यर्थः ।

-६ नन्वेवंविदमिति श्रुत्या ज्ञानं विधीयत इत्यत आहुः-वाक्यभेद
इति । विधेयभेदे वाक्यभेदात्-एवमैवं विदम्-इति वाक्यमथ 'वेदं ब्रह्माया-
तीति वाक्यं भिन्नं स्यादित्यर्थः ।

-७ भगवच्चरित्रमिति । जीवेनोत्क्रमणं कर्तुमशक्यं प्राणाश्च जडा
अतो भगवत्प्रेरणयैव सर्वमिति भावः ।

-८ पूर्वमेवेति । ज्योतिर्ब्राह्मण एकविंशतिकण्डिकान्त इत्यर्थः । अनु-
वदतीति । एवं च श्रुतौ पौनरुक्त्यामिति भावः । तथाच प्राणधारणार्थं स
प्राण एव ब्रह्माभूतो विहरतीति भावः । तदुक्तं श्रीमद्भागवते-देहोपि देवशगः
-इत्यादिना ।

-९ भगवन्निर्गमे हीति । भगवतः सकाशाज्जीवस्य निर्गमने । अथवा
भगवत्स्वरूपस्य तस्य निर्गमने । तस्य-सप्राणनिर्गमनस्य । इच्छाधीनत्वा-
दिति । तदुक्तं श्रीमद्भागवते द्वितीयस्कन्धे-यदि प्रयास्यन्नृप पारमेष्ठ्यम्-
इत्यादिना क्रममुक्तिः । तदभावे-वैहायसविहारेच्छाभावे ।

-१० न तस्येत्यस्य तात्पर्यमाहुः-इन्द्रियाणीति ।

-१२ श्लोक इति । यदा सर्वे प्रमुच्यन्त इत्यादिश्लोकः । जीवन्मुक्ता-
वस्थायां कदाचिज्ज्ञानीयाद्वाजेति तां गोपायितुं सुषुप्त्यवस्थां दृढीकर्तुमाहुः-
जीवोपदेश इति । तथाच श्रीमद्भागवते काठके च पूर्वमुपदेशः, तदनन्तरं
जीवन्मुक्तावस्थानिरूपणं तथात्र नास्तीति भावः ।

-१३ मतान्तरत्वादिति । योगनयेयं समाधिर्न तु वेदान्तिनये । ननु
मातु समाधिः स्वस्वरूपावस्थितिरूपा सद्योमुक्तिरेवास्त्वित्यत आहुः-
ब्रह्मेति ।

-१४ फलमिति । इदं च देहलीदीपन्यायेनोभयत्र योज्यम् । तथाच
ब्रह्मप्रकरणत्वाज्जीवस्य ब्रह्मभावरूपं फलं न सद्योमुक्तिः फलं तच्च फलमु-

त्क्रमण एव भवति । उत्क्रमणान्तरमेव ब्रह्मभावरूपं फलं भवतीत्यत्र प्रमाणमाहुः— ब्राह्मणस्यापीति । ऊर्ध्वोच्छ्वासी भवतीत्युपक्रमे शारीर-ब्राह्मणस्याप्युक्तत्वादित्यर्थः । एवंचोत्क्रान्तिराहिता सद्योमुक्तिरपि नास्तीत्यर्थः ।

—१५ तथाच सुषुप्तिप्रकरणाभावेपि सुषुप्तिलिङ्गेन सुषुप्तिज्ञानमस्य भवत्वित्याशयेन श्रुतिराह—तद्यथेति । शेत इत्यन्तरमनस्थिकोशरीर इत्यादि-श्रुतितात्पर्यमाहुः—अनस्थिक इति । अस्थियुक्तस्थूलशरीररहितः । इदं च सुषुप्तौ जीवन्मुक्तावस्थायां चाभिमानाभावात्समानम् । सम्राडित्यन्तमिति । एष ब्रह्मलोकः सम्राडिति होवाच याज्ञवल्क्य इत्युपसंहार इत्यर्थः । अनस्थिक इत्यादिर्भाष्यसंगृहीतपाठः काण्वः ।

—१६ ब्रह्मविद्वतेरिति । ब्रह्मविदः क्रममुक्तेर्बोधकः । एष इति । एष पन्था इत्यनेन निष्क्रमणमार्गबोधः ।

—१७ पञ्चवर्णा इति । मार्गे पञ्चवर्णवस्त्वं सुषुम्णानाडीकृतम् ।

—१८ अनेवंविदः— ब्रह्मज्ञानरहितस्य । बुद्धिमतां— सद्योमुक्तिभाजां ज्ञानिनाम् ।

—१९ एवं त्रयोदशानां श्लोकानां तात्पर्यमुक्त्वावशिष्टश्रुतितात्पर्यमाहुः— पुनरिति ।

१००—१ अत उपक्रमोपसंहारयोः परमात्मन एव प्रकृतत्वसिद्ध्या तस्यैव प्रकरणित्वं सिद्धं तदाहुः— आकाशवदिति । आकाशस्तल्लिङ्गादित्याधिकरणेन्यथानुपपत्त्याकाशवाक्यस्य ब्रह्मपरत्वं यथा निर्धारितं तथैवात्रापीत्यर्थः ।

सूत्रार्थः—अभयं ह वै ब्रह्म भवतीति ब्रह्मवाक्यमेव न जीववाक्यम् । सुषुप्तिनिरूपण उत्क्रान्तिनिरूपणे च जीवब्रह्मणोर्भेदेन कथनाद्ब्रह्मण एव ज्ञेयत्वेन निरूपणादिति ॥ ४२ ॥

पत्यादिशब्देभ्यः ॥ १।३।४३ ॥

—४ भेदव्यपदेशेन प्रकरणस्य ब्रह्मपरत्वसाधनं क्लृप्तमित्यतो हेत्वन्तरेण वदतीत्याशयेनाहुः— किंचेति । शब्देभ्य इति । शारीरब्राह्मणान्तर्गतक-विंशतिकण्डिकास्थशब्देभ्यः । बहुवचनकथनेनोपासनापरत्वमस्य वाक्यस्य निवारितं सकृदुक्तानामेवोपासनापरत्वादिति ।

सूत्रार्थः—सर्वस्य वशीत्यादिनोक्तेभ्यः शब्देभ्यो ब्रह्मप्रकरणमेवेदमिति ॥ ४३ ॥ इति त्रयोदशमधिकरणम् ।

इति श्रीमद्ब्रह्मसूत्रभाष्यकृताणुभाष्यव्याख्यायां श्रीधरशर्मकृतायां

बालबोधिण्यां प्रथमाध्यायस्य तृतीयः पादः ॥ १।३ ॥

प्रथमाध्याये चतुर्थः पादः ॥ १।४ ॥

आनुमानिकमप्येकेषामिति चेन्न शरीररूपकविन्यस्त-
गृहीतेर्दर्शयति च ॥ १।४।१ ॥

—१२ समन्वयाध्याये प्रथमे सर्वेषामुपनिषद्वाक्यानां ब्रह्मपरत्वं वक्तव्यं तच्च साक्षात्परंपरया वा पादत्रयेणोक्तम् । अथास्मिंश्चतुर्थे पादे केषुचिदुपनिषत्पदेषु विद्यमानान्यव्यक्तपदानि सांख्यादिमतासिद्धप्रधानादिवोधकानि नात एव न श्रौतानीति यदि न बोध्येत तर्हि पूर्वोक्तसमन्वयेन ब्रह्मपरत्वकथनं सफलं न भवेदतः सांख्यादिमतं श्रौतं न भवतीति विचारयितुमयं पादः । एवंच पादसंगतिस्तदेतदाहुः— एवं सर्वेषामित्यादिना । तत्र सांख्यमतं वेदप्रतिपाद्यं, अव्यक्तादिपदघटितोपनिषद्वाक्यप्रतिपाद्यार्थप्रतिपादकत्वात् । वेदान्तमतवत्, इत्यनुमानेन प्राप्तं वेदमूलकत्वं निवारयितुमानुमानिकाधिकरणारम्भः ।

—१४ यद्यप्यदृश्यत्वाधिकरण एतादृशविचारः कृतस्तथापि सर्वथा सांख्यमतमश्रौतामिति विचारो न कृत इत्याहुः— तत्रेति ।

—१५ नन्वीक्षतेर्नाशब्दमित्यत्र ब्रह्मण उपनिषच्छब्दजन्यशाब्दबोध-विषयत्वमेव प्रतिपादितं नतु सांख्यमतनिराकरणमत आहुः—अशब्दत्वादिति । उपनिषच्छब्दजन्यशाब्दबोधाविषयत्वादित्यर्थः । नन्वीक्षतेर्नाशब्दमिति सूत्रं ब्रह्मणः शब्दागोचरत्वेप्युपनिषच्छब्दजन्यशाब्दबोधविषयत्वमस्तीत्येतादृशार्थपरत्वेन तत्सूत्रव्याख्यावसरे भाष्ये स्थापितं नतु सांख्यमतनिराकरणपरत्वेन । अत्र वीक्षतेर्नाशब्दमिति सांख्यमतमशब्दत्वादिति निवारितमित्युक्तमिति पूर्वपरभाष्यविरोध इति चेन्न । अत्रत्यभाष्यस्य वक्ष्यमाणार्थकत्वात् । तथाहि । ईक्षतेर्नाशब्दमिति सूत्रेण सांख्यमतमुपनिषच्छब्दजन्यशाब्दबोधाविषयत्वान्निवारितमिति । एवं चेक्षतेर्नाशब्दमिति सूत्रेण ब्रह्मण एव वैदिकशब्दजन्यशाब्दबोधविषयत्वे प्रतिपादितेर्थादेव सांख्यमतस्य तादृशशाब्दबोधविषयत्वेन निवारणमिति । अत एवाशब्दत्वादित्यार्थकहेतुप्रयोगः कृतो नतु—ईक्षतेर्नाशब्दम् इति सूत्रे सांख्यमतं निवारितमित्युक्तं भाष्यकृता । एवंच नं पूर्वापरभाष्यविरोधः । वेदेन—काठकशाखास्थवेदवाक्येन । प्रकृत्यादित्यादिपदेन पुरुषस्यापि संग्रहः ।

—१०१—१मायाप्रकृत्यविद्यावादा इति । मायां तु प्रकृतिं विद्यादित्यादिनोक्तत्वात् ।

—२ तन्मतमिति । अहंकारमहत्तत्त्वप्रकृतिपुरुषाणामुत्तरोत्तरं परत्वबोधकं सांख्यमतम् ।

—३ संदिग्धानां—संदेहविषयीभूतानाम् । पौर्वापर्येण—पूर्वापरसंदर्भेण । निर्णय इति । महावाक्यस्योचित इति शेषः ।

—४ संदिग्धवाक्येन—संदिग्धावान्तरवाक्येन । उचितेति । महावाक्या-
नुरोधेनावान्तरवाक्यार्थो निर्णयः । नतु संदिग्धपदघटितवाक्येनावयविभूतस्य
महावाक्यस्य व्याकुलता युक्ता । एवंच तद्वाकुलीभावादितन्मतं न सिध्य-
तीत्यर्थः ।

—५ अत्र—प्रकरणे । हिर्हेतौ ।

—१० तदन्विति । इन्द्रियेभ्य इत्यादिवाक्यानि पठितान्येवं संदर्भः ।

—११ अस्मिन् संदर्भे योर्थः स एव सूत्रे हेतुवाक्ये वदतीत्याहुः—तत्रेत्या-
दिना । उचित इति । इन्द्रियेभ्यः परा इत्यादिवाक्य आत्मानं रथिनं विद्धी-
त्यादिपूर्ववाक्यार्थसंबद्ध एवात्रार्थो वर्णनीय इत्यर्थः । तमाह—तादृशार्थं
सूत्रकार आह ।

—१२ हेतुसूत्रार्थमाहुः—शरीररूपकविन्यस्तगृहीतेरिति । अस्यार्थः—
उपमानेन तुल्यत्वमुपमेयस्य रूपकम् ।

इति रूपकलक्षणाद्रूप्यते यत्तद्रूपमिति कर्मणि घञि कृते—इवे प्रतिकृतौ (पा.
सू. ५।३।१६) इत्यनेन कनि कृते रूपकमित्यलङ्कारनामसिध्यति । शरीरेण
रूप्यन्ते ज्ञायन्ते ते शरीररूपा इन्द्रियादयस्ते यत्र रूपकालङ्कारेण रथादि-
सादृश्यबोधकेन विन्यस्ताः स्थापिताः शरीररूपकविन्यस्तास्तेषां गृहीति-
ग्रहणं तस्याः शरीररूपकविन्यस्तगृहीतेर्हेतोरित्यर्थः । अत्र शाकपार्थिवा-
दित्वाद्रूपपदस्य लोपः । तथाचात्मानं रथिनमित्यादिरूपकेणात्मरूपाहङ्कारा-
दीनां ग्रहणं नतु सांख्यमतसिद्धाहङ्कारत्वेनेत्यतो न सांख्यमतस्य वेदबोध्य-
त्वमिति भावः ।

—१४ अन्यथा—एतादृशार्थाभावे । प्रकृतहानेत्यादि । भगवत्प्राप्तिरूपफ-
लसाधनमार्गसाधनशरीरस्य रथादिरूपकत्वकथनं यत्प्रकृतं तस्य हानं
सांख्यमतसिद्धपदार्थानां विवेकरूपं साधनं स्वरूपावस्थानरूपं फलं चाप्रकृतं
तस्य परिग्रहापत्तिरित्यर्थः ।

—१५ सांख्यमतस्थपदार्थबोधकमिदं प्रकरणमपि नास्तीत्याहुः—जीव-
प्रकरणमिति । रूप्यत इति । रूपकालङ्कारेण बोध्यत इत्यर्थः । एवंच
तन्मते रूपावस्थानातिरिक्तस्य भगवत्प्राप्तिरूपस्य मोक्षस्यानङ्गकारात्—
इन्द्रियेभ्यः पराः—इति वाक्ये सांख्यमतपदार्थबोधकत्वं नास्तीति भावः ।

—१७ ननु कथमिदं जीवप्रकरणं कथं वा रथादिरूपकमित्यत आहुः— तत्रेति ।

—१८ अपराधीनयानत्वादिति । शरीररूपपरथ आत्मरूपपरथिन एव सत्ता नान्यस्येत्यर्थः ।

—२१ ते चेति । एवंच विषयाणामिन्द्रियेभ्यः परत्वं यदुच्यते मोक्ष-प्रकरणे तद्भगवदीयतया मनसा सम्यग्भावितानामेव । यथोक्तं श्रीमद्भगवते नवमस्कन्धेस्वरीषचरिते । स वै मनः कृष्णपदारविन्दयोरित्यादिश्लोकत्रयेण ।

—२२ भवन्ति—इन्द्रियाकर्षका भवन्ति । विरक्तेन्द्रियाणामिति । भगव-ज्जक्तिरसरहितानां केवलज्ञानिनां शुकादीनामिन्द्रियाणामित्यर्थः । एवं चास्मिन्मोक्षशास्त्रे लौकिकविषयाणां चर्चैव नास्ति शुष्कज्ञानीन्द्रियविषय-योर्लौकिकसंबन्ध एव नास्तीति । भगवदीयविषयाणामेवात्र परत्वं बोध्य-मिति भावः ।

—२३ अव्यक्तं सांख्यमते प्रकृतिः सात्र न विवक्षितेत्याहुः— भगवत्कृ-पैव सेति ।

१०२-१ सूक्ष्मयेति । एवंच सूक्ष्मपदेन बुद्धेरुपनिषदनुसारित्वबोधना-ज्जक्तिप्रणाड्या प्राप्तिं दर्शयतीत्यर्थः । तेन श्रुतौ गम्यत इति गतिरिति प्राप्यत्वबोधनात् स्मृतावपि विशत इतिपदेन तस्यैवार्थस्योपबृंहणात् अत्र प्राप्तिरूप एवाथोभिप्रेतो दृश्यते नतु शुष्कदर्शनरूपस्तेन च नात्र सांख्यमत-प्रत्यभिज्ञानमिति भावः ।

सूत्रार्थः— कठशाखासु सांख्यमतसिद्धं प्रकृत्यादिकं श्रूयते तेन तन्मतमपि श्रौतमिति चेन्न यतः पूर्वं शरीरसंबन्धिनामिन्द्रियादीनां रथादिषु रूपकभा-वेन ग्रहणम् । तेन भगवानेवोत्कृष्टः पुरुष इति पूर्ववाक्यसंबद्ध एवार्थः । एष सर्वेषु भूतेष्विव श्रुतिरेवमेव दर्शयति । चकारात्ततो मां तत्त्वतो ज्ञात्वेति स्मृतिरपि ग्राह्येति ॥ १ ॥

सूक्ष्मं तु तदर्हत्वात् ॥ १।४।२ ॥

—८ धर्मिप्रवाहादिति । धर्मिणः— ब्रह्मणः । प्रवाहात्— सर्वत्रोप-निषदि कथनात् ।

—९ सूक्ष्ममिति । सूक्ष्ममव्यक्तं तद्ब्रह्मैवेत्यर्थः । नन्वभेदः कथमत आहुः— धर्मधर्मिणोरिति । एवंच कृपा भगवद्धर्मः । ततश्च घटकलशयोरिव सूक्ष्मा-व्यक्तयोरपि परस्परवाच्यवाचकभावेन सूक्ष्मपदेनाव्यक्तं कृपारूपं ब्रह्म बोध्यते धर्मधर्मिणोरभेदादित्यर्थः ।

—१० तदेवेति । अत्र विवरणे तदेव हि सर्वप्रकरणे व्यज्यत इति पाठः । तदेव-कृपाविशिष्टम् । सर्वप्रकारेण-आनन्दमयत्वादिसर्वप्रकरणे । व्यज्यते-आनन्दमयादितत्तदधिकरणेषु सर्वत्रोपनिषत्सु व्यञ्जनया बोध्यते शक्त्या तु ब्रह्मत्वेनेति । तदेव सर्वप्रकरणे न व्यज्यत इत्यपपाठः । तदेव-ब्रह्मैव । केवलं सूक्ष्मपदेन न व्यज्यते किंतु कृपापीत्यर्थः । तदेव-कृपाविशिष्टं ब्रह्मैव ।

—११ उभयत्र-कृपायां ब्रह्मणि च ।

सुत्रार्थः-ननु धर्मरूपा भगवत्कृपाव्यक्तशब्देन गृहीतुमशक्येति चेन्न । यतः सूक्ष्मं तद्ब्रह्मैव । अव्यक्तमपि तदेव । एवंच धर्मधर्मिणोरभेदाद्भगवत्कृपापि सूक्ष्मशब्देनोच्यते तेनाव्यक्तशब्देन वक्तुं योग्यत्वादिति ॥ २ ॥

तदधीनत्वादर्थवत् ॥ १।४।३ ॥

—१४ धर्मधर्मिणोरभेदं स्वीकृत्य यत्समाधानमुक्तं तदसंगतमिति शङ्कते-नन्विति । यदि पूर्वोक्तयुक्त्या कृपाया ब्रह्मत्वं तदा धर्मित्वे तद्विन्नत्वरूपं परत्वं युक्तिरहितं यदि कथञ्चिद्धर्मत्वं तदा धर्मिप्रायपाठविरोधरूपो दोष इति पूर्वोक्तं समाधानमसंगतमित्याशयेन पूर्वपक्षमाह-नन्वित्यादिना आहत्यन्तेन ।

—१५ समादधते-अभेदेपीति । एवंचाभेदे यथैकरूप्येण ग्रहणं युक्तिसिद्धमेवं भेदे नियमनियामकभावो युक्तिसिद्ध इत्युभयमपि युक्तमित्यर्थः । नन्वेकत्वे नियमनियामकभावः कथं तद्दृष्टान्तेन साधयन्ति-तत्रेति ।

—१७ तथैवेति । एकत्वेपि संख्यातानन्दत्वासंख्यातानन्दत्वात्मकरूप-भेदेनैव । एवंच रूपभेदेन सोप्युपपन्नः ।

—२० अस्मिन्पक्षेव्यक्तपदस्य यौगिकत्वेन रूढिर्योगमपहरतीति न्यायेन शीथिल्यं स्यादित्यरुच्या पक्षान्तरमाहुः-अथवेति । अक्षरमेवाव्यक्तमस्तु-अव्यक्तोक्षरमुच्यते-इति गीतावाक्यात् । नन्वास्मिन्पक्षेर्थादिति दृष्टान्तस्य संगतिः कथमत आहुः-तस्मिन् सतीति । तस्मिन्नक्षरे स्फुरिते सति विज्ञानस्य बुद्धेर्यदक्षरात्मकविषयाधीनत्वं सोत्र दृष्टान्तभूतार्थो ग्राह्यः । तथा च तद्विज्ञानं यथाक्षरसारूप्येप्यक्षराद्विन्नमक्षराधीनं च तथाक्षरमपि ब्रह्म-सरूपं ब्रह्मणः परस्ताद्विन्नं तदधीनं चेत्येक्येपि न परत्वानुपपत्तिप्रवाहविरोधावित्यर्थः ।

—२१ एतेन-त्रिसूच्या एतादृशार्थव्याख्यानं । सर्वविश्ववादिनः-मायावादिनः । तेषां मतेव्यक्तशब्दवाच्या बीजभूताविद्या मायेति स्वीक्रियते । निराकृता इति । निराकृता इति । अव्यक्तोक्षर उच्यते-इति गीतावाक्यात् । असंबद्धाभिलाषाच्चेति । बीजं मां सर्वभूतानाम्-इति गीतावाक्ये भगवन्तं

प्रति बीजकथनान्मायाया बीजत्वकथनं मायात्वादिनामसंबन्धाभिलाषित्वम् ।

—२३ ननु बीजशब्दो नपुंसकलिङ्गस्तस्य मामित्यनेन विशेषणता कथमिति चेत्तत्राहुः— अनेकेति । स्त्रीनपुंसकलिङ्गमायाव्यक्तादिस्त्रिंशब्दानामित्यर्थः । त्वं स्त्री त्वं पुमानिति श्रुत्या तस्यैव सर्वरूपत्वमङ्गीकर्तव्यमित्यर्थः ।

—२४ शक्तिरिति । जैमिन्युक्तं यद्वाहूनये प्रसिद्धं लोकवेदाधिकरणं तदाश्रित्य लौकिकशक्तिरिति । तथा—प्रकृतिवाचकत्वम् । शाक्ता इति विवरणसंमतः पाठः । तदायमर्थः । शाकमतानुयायिनस्तां प्रकृतिं तथा जगद्बीजभूतां ब्रूयुरित्यन्वयः । सन्मार्गात्—वेदमार्गात् ।

सूत्रार्थः—यथा ब्रह्माविद्याप्रोति परमित्यत्रैकस्यैव ब्रह्मणः सच्चिद्रूपेण ज्ञानविषयत्वमानन्दरूपेण तस्यैव फलत्वं च तद्वत् धर्मधर्मिणोरभेदोपि कृपाया भगवद्धीनत्वात्तस्य परत्वामिति ॥ ३ ॥

ज्ञेयत्वावचनाच्च ॥ १।४।४ ॥

—१०३—२ सूत्रप्रयोजनमाहुः—पूर्वापरेति । प्रतिपादित इति । अव्यक्तपदवाच्यः कृपा वाक्षरो वार्थः प्रतिपादित इत्यर्थः ।

—४ ज्ञातव्यमिति । गुणपुरुषान्तरज्ञानात्कैवल्यमिति सांख्यसूत्राद्विध्यर्थे तव्यप्रत्ययः ।

—६ नन्वज्ञानदशायां मास्त्वन्तरज्ञानं तावताव्यक्तपदस्य प्रकृतिवाचकत्वे का क्षतिरित्यत आहुः— परस्ववचनमिति । ब्रह्मणीति शेषः । उभयोः—प्रकृतिपुरुषयोः ।

—७ पूर्वं—अदृश्यत्वाधिकरणे ।

सूत्रार्थः—सांख्यैः प्रकृतिपुरुषयोर्ज्ञेयत्वेन कथनम् । अत्र त्वव्यक्तादीनां ज्ञेयत्वेन कथनम् । चकारात्सांख्यमते प्रकृतिपुरुषयोः संश्लिष्टत्वम् । अत्र तु परापरभाव इति वैलक्षण्यात्सांख्यमतं न श्रौतमिति ॥ ४ ॥

बदतीति चेन्न प्राज्ञो हि प्रकरणात् ॥ १।४।५ ॥

—९ पूर्वपक्षं स्पष्टयन्ति—नन्विति ।

—११ महतः परमिति । महतः परमव्यक्तमिति निर्देशो ग्राह्यः । निचायेति । अनेन ज्ञेयत्ववचनम् ।

—१३ उत्तरवाक्य इति । इन्द्रियेभ्य इत्यस्योत्तरे शब्दमिति वाक्ये बदतीत्यर्थः । समाधानं स्पष्टयन्ति—प्रकरणस्येति । एकवाक्यतायां प्रकरणमेव नियामकं नतु वाक्यद्वयं प्रकरणं च—अतं पिबन्तावित्यारभ्य नाचिकेतोपाख्यानान्तं वाक्यद्वयं च महतः परव्यक्तमिति ।

—१० अशब्दमस्पर्शमिति च । एवं च द्वयोर्वाक्ययोः सर्वथैकवाक्यतायां सत्यां जीवब्रह्मणो रथित्वप्राप्यत्वनिरूपणं ब्रह्मणश्च ज्ञानेन मृत्युमुखप्रतीक-
रूपं फलमप्युच्यते । एवं च महतः परं ध्रुवमित्यत्र परशब्देनाव्यक्तरूपं प्रधानं
सांख्यमते प्रधानज्ञानान्मोक्षो भवतीत्यनङ्गीकाराच्चेतनात्मज्ञानादेव मोक्षो
भवतीत्यङ्गीकाराच्चेति भावः ।

सूत्रार्थः— नन्वत्र श्रुतिर्ज्ञेयत्वमपि वदतीति चेज्ज प्राज्ञस्य परमात्मन एव
प्रकरणादिति ॥ ५ ॥

त्रयाणामेवमुपन्यासः प्रश्नश्च ॥ ११४।६ ॥

—२४ त्रयाणां—अग्निजीवब्रह्मणां । उपन्यास इति । उपन्यासकरणी-
भूतः प्रश्नश्च स्यादित्यर्थः ।

१०४-८ अत एव—सांख्यमतभावादेव । पश्चाद्वचनं— वल्लीत्रय-
समाप्तौ कथनम् ।

—९ उत्तरप्रश्नभावार्थमिति । उत्तरप्रश्ननिष्ठो भावो धर्मस्त्रित्वं तदर्थ-
मित्यर्थः ।

सूत्रार्थः—अत्र कठबल्ल्यां त्रयाणामग्निजीवब्रह्मणां कथनं प्रश्नश्च । तेन
प्रकरणानुरोधाद्ब्रह्मण एव निरूपणमिति ॥ ६ ॥

महद्वच ॥ ११४।७ ॥

—१६ प्रथमकार्ये—प्रकृतेः प्रथमकार्ये महत्तत्त्वरूपे ।

मूलप्रकृतिरविकृतिर्महदायाः प्रकृतिविकृतयः सप्त ॥

इति सांख्यकारिकाप्रामाण्यात् ।

सूत्रार्थः—महान्तं विशुमित्यत्र यथा महच्छब्दो यौगिकोपि ब्रह्मवाचक-
स्तथात्राव्यक्तशब्दोऽप्यक्षरवाचक इति ॥ ७ ॥

इति प्रथममधिकरणम् ।

चमसवदविशेषात् ॥ ११४।८ ॥

—२० अधिकरणप्रयोजनमाहुः—श्रुत्यन्तरेणेति ।

—२२ अजामेकामिति मन्त्रस्थोजाशब्दः पूर्वपक्षोऽन्यथानुसूचकस्तेन
संशयं तद्गीजं चानुलिख्य पूर्वपक्षं विषयवाक्यं बाहुः— नन्विति । श्वेताश्व-
तरोपनिषदजामेकामिति मन्त्रः ।

—१०५-१ नन्विदं वाक्यं प्राकरणिकमेवाप्राकरणिकं नास्तीत्याशयेन
शङ्कते—यद्यपीति ।

—४ समादधते-तथापीति । यज्ञकाण्डे यथार्थान्तरब्रह्मवाचकप्रणवादि-
मन्त्राणामुपयोगस्तथा सांख्यमतसिद्धपदार्थवाचकमन्त्रस्य ब्रह्मविद्याया-
मुपयोग इत्यर्थः । एवंचास्य मन्त्रस्य स्वार्थप्रतिपादने प्रकरणापेक्षा नास्तीति
प्रधानस्याशब्दत्वं नास्तित्येवं शङ्का स्यादिति भावः ।

—५ बहूनामनुग्रहो न्याय्य इत्याशयेन सांख्यमतस्थपदार्थबोधकांस्त्री-
मन्त्रान्दर्शयति-ते इति ।

—१० इत्यादि च वाक्यानीति । एते त्रयो मन्त्रा इत्यर्थः । एवंच कठ-
वल्ल्यामेको मन्त्रः सांख्यमतपदार्थबोधकः । अन्ये मन्त्रा ब्रह्मप्रतिपादका
अतो बहूनां वाक्यानामनुग्रहार्थं स एकः कठवल्लीस्थो मन्त्रोऽन्यार्थको भव-
त्वत्र तु बहूनां सांख्यमतप्रतिपादकत्वात्तन्मतं वैदिकमिति भावः ।

—१६ प्रकृतेरिति । अस्य पदस्याजादिमन्त्रे कल्पयितुं न शक्यत
इत्यन्वयः । एवं चमसमन्त्रे यज्ञाङ्गसाधनवाचकपदानि सन्ति परंतु तेषां
यथा न तद्वचकत्वं तथात्रापि न सांख्यमतपदार्थवाचकत्वमजामेकामिति
मन्त्रस्यैवमविशेषो बोध्यः ।

—१८ अनित्यसंयोगभयादिति । नित्यवेदस्यानित्यकपिलसंयोगभयादि-
त्यर्थः । नित्यक्रपेरिति । भगवदंशरूपाधिदैविकर्षैरित्यर्थः ।

सूत्रार्थः—यथावाग्बिलश्रमस इति मन्त्रे कर्मविशेषं कल्पयित्वा तत्रा-
वाग्बिलं चमसं कल्पयित्वा तस्मिन्यशोरूपं सोमं सप्त होतारो मन्त्रेण भक्ष-
येयुरिति विशेषः कल्पयितुं न शक्यते किंतु मन्त्रान्तरव्याख्यात एवार्थो गृह्यते
तद्वदत्रापि लोहितशुक्लकृष्णशब्दैः सत्त्वरजस्तमसां कल्पनेन सर्वं सांख्यमत-
मेव वैदिकमिति कल्पयितुं न शक्यत इति ॥ ८ ॥

ज्योतिरूपक्रमानु तथा ह्यधीयत एके ॥ १।४।९ ॥

—२३ इमामिति । चमसमन्त्रव्याख्यानं श्रुतावेव कृतमजामन्त्रस्य तु
तथा व्याख्यानं नास्तीति चमसदृष्टान्तवैषम्यम् । किंच न जायत इति व्यु-
त्पत्त्याजाशब्देन मूलप्रकृतिरेव गृह्यत इति सांख्यानां शङ्केत्यर्थः । ननूप-
निषत्प्रतिपाद्यं तादृशं किं ज्योतिरित्याहुः—अग्निः सोमसूर्यविद्युद्रूपादिति ।
अत्र पञ्चम्यन्तपाठे भावप्रधानो निर्देशः । एवंच ज्योतिषस्तादृशरूपत्वाद्धं सो-
क्तचरणरूपेत्यन्वयः । अग्निः सूर्यः सोमविद्युद्रूपमिति प्रथमान्तपाठे ज्योतिषो-
विशेषणम् ।

—२५ हंसोक्तचरणरूपेति । हंसेन सत्यकामाय ऋषये छान्दोग्यषष्ठप्रपा-
ठकेऽग्निः कलेत्यादिनाग्र्यादीनां कलात्वमुक्तम् । अतश्चरणरूपेत्यर्थः ।

—२६ अस्या अजाशब्दत्वेन व्यवहारे कारणमाहुः—भगवदिति ।
तत्तेजोऽजतेति श्रुतेः ।

—१०६-१ ननु भगवत्कार्यरूपाया अस्या अत्र कथं प्रत्यभिज्ञानमत आहुः-तत्र हेतुरिति ।

—४ सा मुख्या सृष्टिरिति । त्रिवृत्कृतदेवतारूपा सा मुख्या बहुप्रजा-जननसमर्थेत्यर्थः । उत्तरार्धं व्याकुर्वन्ति- अजद्वयमिति ।

—५ नन्वजाया ज्योतिर्देवेन कथनमयुक्तं छान्दोग्ये तेजस उत्पत्तिकथने त्रिवृद्रूपताया अनुक्तेरित्यतः सूत्रशेषमवतारयन्ति- अत्रेति । निरूपयतीति सूत्रकार इति शेषः ।

—७ एवमग्रेपीति । यदादित्यस्य रोहितं रूपमित्यादि । अनेन-जी-वेन । सहार्थं तृतीया । आत्मनेति करणार्थं तृतीया ।

—८ सरूपत्वकथनप्रयोजनमाहुः-बीजेपीति ।

बीजं मां सर्वभूतानां विद्धि पार्थ सनातनम् ।

—इति वाक्याद्बीजं भगवान् । अत्रापिना प्रजासु तेजोवशात्मकत्वेपि सच्चिदानन्दस्वरूपं त्रैविध्यमप्यस्तीति सूचितम् ।

—९ तस्मादिति । यस्मादेवं वाक्यतात्पर्यं तस्मादित्यर्थः ।

सूत्रार्थः-अजाशब्देनात्र ज्योतिरुच्यते । तदेवाग्निरित्यादिमन्त्रे ज्योतिषो-पक्रमत् । द्वा सुपर्णेति वाक्यमग्र उक्तम् । मध्ये पठितोयमर्थः पूर्वोत्तरसंबद्ध-मर्थं ब्रूते । तेन जीवब्रह्मरूपमजद्वयमुक्तम् । एतस्यार्थस्य स्पष्टीकरणाय श्रुत्यन्तरसंमतिं दर्शयन्ति-एके शाखिनो यदग्रे रोहितं रूपमित्यादिना स्पष्ट-मेवाधीयत इति ॥ ९ ॥

कल्पनोपदेशाच्च मध्वादिवदविरोधः ॥ १।४।१० ॥

—१५ यथेति । यथाजा स्वामिहिताय भवति प्रजोत्पत्तिसंपादनेन तथेयं भगवद्धितेत्यग्निर्माणवक इतिवद्वीणी लक्षणा तेनाजाशब्दवाच्याया सृष्टि-रित्यर्थः ।

—१६ भाष्यकृतः स्वामिप्रेतमाहुः- चकारादिति । चोप्यर्थः । परोक्ष-वादोयमिति । अजाशब्देनाद्यसृष्टिकथनरूपान्योक्तिरेव परोक्षवादः । परो-क्षाप्रिया हि देवा इति श्रुतेः । परोक्षं च मम प्रियमिति श्रीमद्भागवताच्च ।

—१७ हितायेति । तत्तेषां न प्रियं यन्मनुष्या विद्युरिति श्रुतेर्मनुष्याणां ज्ञानं देवाहिताय न भवतीति तद्धिताय । सौत्रदृष्टान्तं विशदयन्ति-यथेति । यथास्माकं माक्षिकं मधु तथा देवानामादित्य एव मधु तं दृष्ट्वा तृप्यन्ति देवाः । पृथिव्याः सर्वसस्योत्पादकत्ववत्सर्वार्थबोधकत्वाद्वाचो धेनुत्वं ज्ञेयम् ।

—१८पञ्चाग्निविद्यायामिति । छान्दोग्योपनिषदि ।

—१९ अविरोध इति । यथा सांख्यमत आदित्ये चक्षुषोरधिदैवतत्वं सिद्धमेवेति मधुत्वं न शक्यत इति मधुविद्याश्रुतिविरोधपरिहारार्थं विद्यायाः

अ. १ पा. ४ सू. १०]
मूले पृ. १०६ पं. १९]

अणुभाष्ये

१७४

कल्पनोपदेशो यथा सांख्यवादिभिरङ्गीक्रियते तथा प्रकृतेऽप्याद्या सृष्टिः
कल्पनयाजाशब्देनोच्यत इत्यर्थः ।

सूत्रार्थः—नन्वजाशब्दस्य प्रथमकार्यवाचकत्वं कथमिति चेन्न । यथाजा
वर्करसहिता दुग्धादिना स्वामिहितं करोति तथेयमप्युपासिता हितं करो-
तीति ज्ञापनायाजाकल्पनाया उपदेशात् । चकारात्परोक्षवादोयमित्यपि
सूचितम् । यथादित्यो वै देवमध्वित्यादिना युगप्रभृतीनामग्नित्वं पञ्चाग्नि-
विद्योक्तं तथात्रापि न विरोधः । अतोजाशब्दमात्राच्च सांख्यमतस्य वैदि-
कत्वमिति ॥ १० ॥

इति द्वितीयमधिकरणम् ।

न संख्योपसंग्रहादपि नानाभावादतिरेकाच्च ॥ १।४।११ ॥

—२३ मन्त्रान्तरे सांख्यशङ्कापरिहारार्थमिदं सांख्योपसंग्रहाधिकरणम् ।
अथवा भाष्ये पुनराशङ्केत्यत्र पुनरित्युक्त्या पूर्वाधिकरणस्यैव शेषोऽयं तस्यैवेदं
नामान्तरं ज्ञेयम् ।

—२४ विषयवाक्यं दर्शयन्ति—यस्मिन्निति । यस्मिन् ब्रह्मणि पञ्च पञ्च-
जना आकाशश्च प्रतिष्ठितास्तमात्मानमेवं ब्रह्मामृतं विद्वानन्यो जीवोमृतो
भवतीति वाक्यार्थः । अस्मिन्मन्त्रे पञ्चपञ्चशब्दोक्त्या पञ्चविंशतितत्त्वबो-
धनात्सांख्यमतं श्रौतमिति वादी भूढग्राहेण मनुते ।

१०७-१ तद्विशदयन्ति—यद्यपीति । अत्र—पञ्चपञ्चजना इति मन्त्रे ।

—२ न तु पञ्चद्वयघटितमेकं वाक्यमित्याहुः—न पञ्चानामिति । पञ्चानां
पञ्चेति षष्ठीसमासे गृहीते वाक्यस्य साधुत्वं स्यात्परं तादृशसमास एव न
संभवतीति स्पष्टयन्ति—तथाहीति ।

—३ एकत्वादिति । ब्राह्मणसमाज इत्यत्र समासे ब्राह्मणानामित्यस्यैव
पञ्चानामित्यस्य संख्यावाचिनो बहुवचनान्तस्य प्रवेशो न वक्तुं शक्य इति
न षष्ठीसमासः ।

—४ ननु नित्यबहुवचनान्तत्वाद्वा इत्यादिवत्संख्यावाचकपञ्चशब्दस्य
बहुत्वमविवक्षितं कृत्वा पञ्चसु पञ्चेति सप्तमीसमास एवास्त्वित्यत आहुः—
संख्यायामिति । गुणे गुणानङ्गीकारादिति भावः । द्वितीयपक्षे दूषणमाहुः—
संख्येयपरत्व इति ।

—५ पञ्चत्वमेवेति । पञ्चसु संख्येयेषु घटपटादिषु पञ्चसंख्या इत्यर्थो
द्वितीयपक्षे लभ्येत तेन पञ्चत्वसंख्याया एव लाभो भवेन्नतु सांख्याभिमता
पञ्चविंशतिसंख्या लभ्येतेत्यर्थः । यद्विच पूर्ववदाद्यस्य संख्यार्थत्वं द्वितीयस्य

संख्येयार्थत्वं तत्रापि दोष इत्याहुः— पूर्ववदिति । पूर्ववत् षष्ठीसमासः सप्तमीसमासो वा चेदित्यर्थः । अनन्वय इति । षष्ठीसमासे पञ्चसंख्यासंबन्धि-संख्येयमित्यर्थः । संबन्धश्च समवायः । एवं च संख्येयवाचकपञ्च-पदस्य संख्याविशिष्टे संख्येये शक्तिस्वीकारेण तत एव संख्याबोधे जाते पुनः संख्यावाचकपूर्वपदस्य प्रयोजनाभावेनाकाङ्क्षाभावादनन्वयः । सप्तमीसमासे तु संख्यायां संख्येयाभावादुत्तरपदस्यानन्वय इत्यर्थः । केचित्तु पूर्ववच्चेदनन्वय इति वाक्यस्यान्यथार्थं व्याख्यान्ति । तथाहि पूर्ववदिति । यथा पूर्वपदस्य संख्येयपरत्वं तथोत्तरपदस्य संख्येयपरत्वं चेदित्यर्थः । अनन्वय इति । उभयपदस्य संख्येयपरत्वे घटो घट इतिवदाकाङ्क्षाभावादनन्वय इति । ननु समासानुपपत्तिर्यादि दोष-स्तर्हि तं वारयितुमसूर्यं पश्या राजदारा इतिवदसमर्थसमासोत्रास्त्वित्यत आहुः—विधायकाभावादिति । असूर्यं पश्या राजदारा इत्यत्र यथा—असूर्य-ललाटयोर्द्विशतपोः (पा. सू. ३-२-३६) इति पाणिनिसूत्रं विधायकं तथात्र किमपि विधायकं नास्तीत्यर्थः । नन्वेवं सांख्यमतानवसरात्सूत्रे संख्योपसंग्रहा-दिति हेतुर्व्यर्थः स्यादत आहुः—अतो वीप्सोति । पञ्च पञ्चेति पदद्वयेनैकार्थ-वाचकत्वाद् द्विशक्तिः । पञ्च पञ्चजना इत्यस्य वीप्सया यस्मिञ्जनाः पञ्चशः पञ्चेत्यर्थे जाते पञ्चविंशतिसंख्यारूपोर्थो लभ्येत । अस्मिन्नर्थे तत्त्वानां पञ्च-विंशतित्वलाभो न भवति किंतु जनानामित्यस्वरसादाहुः—पञ्चजनसंज्ञा-विशिष्टानामिति । वेदे प्रसिद्धानां निषादपञ्चमानां चतुर्णां वर्णानां पञ्च-जनसंज्ञा ।

—६ एवं चानेनाप्यर्थेन पञ्चविंशतितत्त्वलाभो न भवतीत्यस्वरसादाहुः—यथासंभवमिति । भाष्यकृद्भिर्यथासंभवमित्युक्त्यैवं सूचितं यत्सांख्यमत-सिद्धिः कथमपि न संभवति परंतु सूत्ररुता संख्योपसंग्रहादिति हेतुप्रयोगः रुतस्तदर्थमेवं प्रयासः करणीयः । सचेत्थस् । पञ्चपञ्चजना इत्येकं पदम् । जन-यन्तीति जनास्तत्त्वानि । तथा च पञ्च ते जनाश्च पञ्चजनाः पञ्चपञ्चजना इति कर्मधारयः । यद्वा पञ्चानां जनानां समाहारः पञ्चजनाः पञ्चानां पञ्चजनानां समाहारः पञ्चपञ्चजना इति समाहारगर्भितः समाहारः । अस्मिन्पक्षे आर्ष-त्वाङ्गुलसकलिकैकवचनयोरभावः । एवं च पञ्चविंशतितत्त्वानि श्रौतानीति मूढस्य सांख्यस्याग्रह इति भावः । एवं च संख्योपसंग्रहादिति सूत्रस्यायमर्थः । हेतुं व्याकुर्वन्ति— तथापीति । मूढग्राहेण—मूर्खतयाग्रहेण दुराग्रहेणेति यावत् । संख्योपसंग्रहेपीति । यथाकथंचिदिति शेषः ।

—७ लक्षणार्थ—लक्षणसंपादनार्थम् । केनचिद्धर्मेणेति । यथानैयायिका नवद्रव्यसाधारणं द्रव्यत्वरूपं धर्मं स्वीकुर्वन्ति तथा तत्त्वपञ्चकनिष्ठं साधारणं

धर्मं स्वीकरोतु सांख्यः परं त्वेतादृशो धर्मस्तन्मते प्रसिद्धो न संभवतीत्यर्थः ।
अथवा लक्षणार्थं प्रत्यभिज्ञानार्थं यथा रूपत्वज्ञानं विना रसापेक्षया पृथक्त्व-
प्रत्यभिज्ञानं न जायते तथात्रापि तत्त्वपञ्चकनिष्ठासाधारणधर्मं विनायममुक
इति प्रत्यभिज्ञानं न जायत इति केनचिद्धर्मेण भाव्यमित्यर्थः । परं स सांख्य-
मते नास्तीत्याहुः— सचेत्यादि ।

—८ धर्माभावे किं स्यात्त आहुः— तथा सतीति । तादृशधर्मस्यासंभवे
सतीत्यर्थः । पञ्चैवेति । पञ्चत्वसंग्राहकधर्माभावे केवलपञ्चत्वसंख्यायाः
सत्त्वेन पञ्चैव तत्त्वानि स्युरित्यर्थः । ते— तत्त्वपञ्चकानि ।

—९ पूर्वोक्तरीत्या पञ्चविंशतिसंख्यायाः संग्रहं कृत्वा स्मार्तानां तत्त्वानां
श्रीतत्वकल्पनरूपं सांख्यमतं न संभवति तत्र हेतुमाह—नानाभावादिति ।
नानाभावाः— नाना अनेके प्रकृतित्वापेक्षया भिन्ना भावा धर्मा येषां
तादृशाः स्वीकर्तव्याः । ननु सन्त्येव भूतत्वादयो धर्मा इत्याशङ्क्य
परिहरन्ति—यद्यपीत्यादिना । भूतत्वं—पञ्चभूतनिष्ठो धर्मः । आकृतित्वं
कर्मेन्द्रियधर्मः । चित्तित्वं—ज्ञानेन्द्रियाणां धर्मः । अस्तःस्थितत्वं प्रकृति-
पुरुषमहदहङ्कारमनसां धर्मः । एते धर्मा वक्तुं शक्यन्त इत्यर्थः ।

—१० परं सांख्यैस्तथा नोक्तमित्याहुः— तथापीति ।

—११ अन्यथोपगमादिति । सांख्यकारिकास्वन्यथैव वचनात् । तत्र
हि मूलप्रकृतिरित्यादिकारिकायां १ प्रकृतित्वं २ प्रकृतिविकृतित्वं ३ विकारत्वं
४ पुरुषत्वमेते चत्वार एव गृहीता एषां चतुर्णां मध्ये द्वावेकनिष्ठौ, एकः
सत्तनिष्ठः, एकः बोद्धशनिष्ठः । एवंच पञ्चनिष्ठस्तु कोपि न भवति
तेनान्यथैवोपगम इत्यर्थः । जनयन्तीति व्युत्पत्त्या जनशब्दस्य तत्त्व-
वाचकत्वे पुरुषेपि जनकत्वं स्यात्तेन तदभिमतं पुरुषस्य निर्लेपत्वं विनङ्क्य-
तीत्यधिकं दूषणमाहुः—पुरुष इति । प्रकृतिः कर्त्री पुरुषस्तु पुष्करपलाशव-
न्निर्लेप इति वैलक्षण्यं न स्यादित्यर्थः ।

—१४ अतिरेकादिति । सांख्यतत्त्वापेक्षया श्रुतावात्माकाशयोराधिक्यं
श्रूयत इत्यर्थः ।

सूत्रार्थः—पञ्चपञ्चसंख्याग्रहणादपि सांख्यमतं न वैदिकं पञ्चविंशति-
संख्यासंग्राहकधर्माणां तन्मते पञ्चपञ्चकनिष्ठत्वाभावेन तेभ्यो भिन्नत्वा-
त्पञ्चपञ्चजनेभ्य आकाशश्च प्रतिष्ठित इत्याकाशस्य यस्मिन्नित्यनेनोक्तस्या-
त्मनश्चाधिक्यान्नायं श्रुत्यर्थ इति प्रतीयत इति ॥ ११ ॥

प्राणादयो वाक्यशेषात् ॥ ११४१२॥

—१८ तदनुरोधनेति । अन्वयानुपपत्त्या लक्षणाश्रयणं कार्यम् ।

—१९ परिकल्प्य इति । त्रिणवेनौजस्कामं याजयेत् । युद्धं त्रिणवरात्रं तदधृतुमुलमुल्लवणमित्यत्र यथा त्रयो नव यत्रेति बहुव्रीहिस्तथात्र पञ्च पञ्च यत्रेति बहुव्रीहिणां सुब्लुका च गणलक्षणयापि ज्योतिःशास्त्र इव पञ्चपञ्च-
शब्दः पञ्चविंशतिवाचकतया परिकल्प्यः । नन्वेवमप्यात्माकाशयोराति-
रेकदोषस्तदवस्थ इति चेत्तत्राहुः—स्पष्टमाहात्म्यार्थमिति ।

—२१ पञ्चजना इति । निश्चिता इति शेषः ।

—२२ वाक्यशेषमाहुः—प्राणस्येति ।

१०८-२ माहात्म्यविरोधश्चेति । ते निश्चिक्युरित्यादिनोत्तरार्धे भगव-
न्माहात्म्यनिरूपणमस्ति । भगवदपेक्षाभावे तु तेन निरूपणेन विरोधः ।
सांख्यमत ईश्वरानङ्गीकारात्सुतरां विरोध इत्यर्थः । एवंच विरोधपरिहारार्थ-
मेकवाक्यतारूप उपायोस्तीत्याहुः—अत इति ।

—३ पञ्चजनवाक्यस्य चेति । चकाराद्वाक्यशेषस्याप्यन्योर्थो वर्तत
इत्यर्थः । पञ्चजनवाक्यार्थमाहुः—अतो बुद्धेरिति ।

—६ एकार्थत्वे—एकब्रह्मज्ञानरूपप्रयोजनकत्वे । सर्वे संगतमिति । शेष-
प्राणादिवाक्येन कर्ता पञ्चजनवाक्येन च करणं बोध्यत इत्यथदिकवाक्यम् ।
साकाङ्क्षं त्वेकवाक्यं स्यादसमाप्तं हि पूर्वेण (जै. सू. ३।१।१९) इति
जैमिनिसूत्रेण कर्तुः करणाकाङ्क्षा करणस्य च कर्त्राकाङ्क्षेति तयोः
साकाङ्क्षत्वेन बुद्धिवृत्तिजनको भगवान् इत्येकस्मिन्नेवार्थे बोधिते ब्रह्मज्ञानं
भगवन्माहात्म्यज्ञानं च जायत इति सर्वे संगतं स्यादित्यर्थः ।

—७ ननु प्राणादिवाक्यं कर्तृबोधकत्वान्मुख्यं तस्य शेषत्वं कथमत आहुः—
खण्डत्वादिति । साकाङ्क्षत्वेन पूर्ववाक्यात्पृथक्प्रयोगादित्यर्थः । ननु
येन प्राणायामाद्यनुष्ठीयते तस्यैव सिद्धिरिति योगशास्त्रे प्रोच्यत इति जीवस्यैव
प्रवर्तकत्वं तेन भगवन्माहात्म्यविरोधः स्यादेवेत्यत आहुः—सर्वप्रवृत्तिकत्वा-
दिति । प्राणायामादिसाधने जीवस्य प्रवर्तकत्वं भगवत एव बोध्यमिति
नैव विरोध इत्यर्थः ।

—८ नन्वत्र पञ्चग्रहणात्पञ्चानां प्रवर्तकत्वमस्तु कथं सर्वप्रवर्तकत्वमतः
पञ्चसु सर्वनिवेशमाहुः— तत्रेति ।

—९ गृहीतमिति । तेन रसनापि गृहीतेत्यर्थः ।

—१० क्वचिदेकग्रहणमिति । तेजस्येकस्या वाचो ग्रहणम् । उभयो-
र्ग्रहणमिति । प्राणान्नयोस्तूभयोस्त्वग्प्राणयो रसनान्नयोश्च ग्रहणम् ।

—११ आकाश इति । स च भूतानां तद्गुणानां चोपलक्षणम् । एवं चैतेषां
ब्रह्मणि प्रतिष्ठितत्वोक्त्या प्राणवाक्ये प्रवर्तकत्वकथनेन च जीवो न
सिध्यतीति भावः । पञ्चजना इति । योगेनेति शेषः ।

सूत्रार्थः—एञ्चजनशब्दवाच्याः प्राणादय एव । प्राणस्य प्राणमित्यादि वाक्यशेषादिति ॥ १२ ॥

ज्योतिषैकेषामसत्यत्वे ॥ १।४।१३ ॥

सूत्रार्थः—काण्वानां पाठे ज्ञेयसति ज्योतिषा पञ्चसंख्यापूरणम् । अतोयं मन्त्रोपि न सांख्यमतमूलमिति ॥ १३ ॥

इति तृतीयमधिकरणम् ।

कारणत्वेन चाकाशादिषु यथाव्यपदिष्टोक्तेः ॥ १।४।१४ ॥

पूर्वाधिकरणापेक्षया विशेषमाहुः— श्रुतिविप्रतिषेधादिति । परस्पर-विरोधादित्यर्थः ।

१०९—१ नास्तीतीति । बोधयितुमिति शेषः ।

—३ अन्यथैवेति । साक्षादात्मन एवेत्यर्थः ।

—४ युगपत्सर्वसृष्टिरपि बोध्यत इत्याहुः—इदमिति । अत्राधिकरण एवं संशयः । विप्रतिषिद्धनानाप्रकारकसृष्टिबोधिकां श्रुतिमनादृत्यैकविधसृष्टिबोधका स्मृतिरादरणीया मूलभूतश्रुतिर्वादरणीया ।

—५ पूर्वपक्षमाहुः—एवमिति । क्रमव्युत्क्रमेत्यादि । विविधक्रमैर्विविधव्युत्क्रमैश्चेत्यर्थः ।

—६ ग्रहा त्वेति । इदं वाक्यं तैत्तिरीये प्रथमाष्टके । तदर्थश्च । ग्रहात्सोमग्रहादनु पश्चात्प्रजाः पशवश्च प्रजायन्ते इदमर्थवादवाक्यं यथा ग्रहस्वरूपबोधनार्थं नतु प्रजादिकारणत्वबोधनार्थं तथा सृष्टिवाक्यान्यपि ब्रह्मस्वरूपज्ञानार्थानीत्यर्थः ।

—७ अध्यारोपापवादन्यायेनेति । मायावादिमतेयं न्यायः ।

अध्यारोपापवादाभ्यां निष्प्रपञ्चं प्रपञ्च्यते ।

इति तत्सांप्रदायिकोक्तेः । श्रुतौ कर्तृत्वबोधकान्यकर्तृत्वबोधकानीति द्विविधवाक्यानि सन्ति । तत्र मायावादिमते कर्तृत्वप्रतिपादकवाक्यैर्ब्रह्मणि कर्तृत्वमध्यारोप्य तस्याकर्तृत्वेनापवादः क्रियते । तद्व्यायेन श्रुतिविप्रतिषेधात्कारणत्वं नेत्यर्थः ।

—८ बाह्याबाह्यमतभेदेष्विति । वेदबाह्यानि गौतमकाणादादिमतानि तेषां मते परमाप्वादीनामेव जगत्कारणत्वात् । अबाह्यानि श्रुतिमूलकसांख्यादिमतानि ।

—१२ यथाव्यापदिष्टमिति । सच्चिदानन्दरूपवत्त्वसर्वेश्वरत्वादिना । मायावादिनामध्यारोपापवादेन समाधानं न योग्यमित्याहुः— न तस्येति ।

सूत्रार्थः— सृष्टिभेदेषु ब्रह्मणः कारणत्वे विरोधो न । यथैकत्राकाशादिषु
कारणत्वेनोक्तस्यान्यत्रापि तस्यैव कारणत्वेनोक्तेरिति ॥ १४ ॥

इति चतुर्थमधिकरणम् ।

समाकर्षात् ॥ १।४।१५ ॥

—२१ पुनरन्यथेति । प्रकारान्तरेण श्रुतिविरोधमाशङ्क्येत्यर्थः । संशयः
पूर्वाधिकरणवत् । कचिदिति । तैत्तिरीयकं छान्दोग्ये च ।

११०-१ विगानमिति । विरुद्धं गानम् । कर्मवादिति । यथा मलवद्वास-
सोन्नं नाद्यादिति निषिध्य-अथो खल्वाहुरभ्यञ्जनं वाव स्त्रिया अन्नमभ्यञ्जन-
मेव न प्रतिगृह्यं कामनयान्यादिति पक्षान्तरं कर्मविशेष उक्तं तद्वयत्र पक्षान्तरं
बोद्धव्यं तत्र श्रुत्या तद्वैक आहुरित्युच्यते ।

—२ पक्षान्तरकारणमाहुः— नहीति । प्रथमपक्षे दूषणमाहुः— असन्नेवेति ।
यो ब्रह्मासद्वेद सोसन्नेव भवतीत्यर्थः ।

—३ द्वितीयपक्षे दूषणमाहुः—आदित्यवर्णमिति ।

—४ तस्मादिति । अव्याकृतमिति श्रुतिपदेनाव्याकृतस्याव्यक्तस्य प्रथ-
मस्य गृहीतुं शक्यत्वात् ।

—५ स्वस्थानात्-स्वार्थात् ।

—६ वैलक्षण्येन—सदसद्वैलक्षण्येन ।

—७ को अद्वेति । इदं वाक्यं तैत्तिरीयब्राह्मणे द्वितीयाष्टकेष्टमप्रपाठके ।
अद्धा-साक्षात् ।

—११ लोकप्रसिद्धतादृशार्थादिति । लोके प्रसिद्धो यः सच्छब्दस्य
सत्त्वविशिष्टोर्थस्तादृशार्थात्समाकर्षात्प्रच्यावनादित्यर्थः । यथा यथोपासत
इति । तत्तत्प्रकारेण भावने तत्तत्फलप्राप्तिरित्यर्थः ।

—१२ तत्रोदाहरणं कंसादय इत्याहुः—यथेति ।

—१३ अधिकरणारम्भे विगानमुक्तं तन्न संभवतीत्याहुः—सर्वेति ।

—१४ प्रथमः पक्ष इति । सदेव सोम्येति वाक्योक्तः प्रपञ्चरूपोपि
स भगवानिति प्रथमः पक्ष इत्यर्थः । असत्पक्षेण तुल्यमिति । वैलक्षण्यबो-
धकमित्यर्थः । नासदासीदिति । इदं वाक्यं तैत्तिरीये द्वितीयाष्टके ।

—१५ तम इति । तमःशब्देन कर्माभिधीयते । पूर्वमनभिव्यक्तौ हेतु-
माहुः—कर्मणोपीति ।

—१६ पूर्वमनभिव्यक्तोन्धकारस्तमःशब्दवाच्यो न भवति ततः कर्मैव
तद्वाच्यं वक्तव्यमिति युक्तिमाहुः— नहीति । लोक इति । इदमुपलक्षणम्

तम आसीत्तमसा गृहमग्र इत्यादिश्रुतेरपि तत्रत्यायाः प्रमाणत्वात् । एवं चैतावता श्रुत्या सदसद्विलक्षणो भगवान् जगत्कर्तेति गानमेव कृतं न विगानमिति भावः ।

—१८ स्वयं-सहायान्तरानपेक्षया ।

सूत्रार्थः- नो सदासीदित्यादिश्रुतिभिरसदादीनां कारणत्वेन कथनाद्ब्रह्मणः कारणत्वे विप्रतिपात्तिरिति चेन्न । एतेषां जगत्कारणप्रतिपादकासदादिपदानां लोकसिद्धार्थमपाकृत्य ब्रह्मपरकत्वकल्पनादिति ॥ १५ ॥

इति पञ्चममधिकरणम् ।

जगद्वाचित्वात् ॥१४॥१६॥

—२३ विषयवाक्यमाहुः- कौषीतकिब्राह्मण इति । सर्वोपि षष्ठोऽध्यायो विषयवाक्यम् ।

१११-६ ननूपक्रमे ब्रह्मत्वमुक्तमत आहुः- ब्रह्मत्वादय इति । आदिपदेन बृहदादीनां ग्रहणम् । राजत्ववदिति । यथा सर्वत्र देहेषु जीवत्वसाम्येऽपि परनियोजकत्वोपाधिना कचिद्देहे जीवस्य राजत्वं कर्मकरणोपाधिना च कचियजमानत्वं तत्रापीत्यर्थः ।

—७ नन्वसंजातविरोधित्वेनोपक्रमस्य प्राबल्याद्ब्रह्मण एव कर्तृत्वमस्त्विति चेत्तत्राहुः-अस्मिन्निति । उपसंहारभेद उपक्रमस्य प्राबल्याभावादिति भावः । सर्वत्र-एतादृशोपक्रमोपसंहारस्थलेषु ।

—८ तथा सतीति । वेदेन देहविशिष्टाभिमानिनः कर्तृत्वे बोधिते सतीत्यर्थः ।

—९ बन्धमोक्षव्यवस्थेति । भवेदिति व्यवहितेनान्वयः । एवं सति-अभिमानिनः कर्तृत्वे सिद्धे सति । अर्थादिति । जीवस्य कर्तृत्वाभिमानेन कर्तृत्वमस्तीत्यर्थादेव प्रकृतौ कर्तृत्वमित्यर्थः ।

—१२ पूर्वसिद्धं-पूर्वस्मिन्नध्याय इन्द्रप्रतर्दनसंवादे सिद्धम् ।

—१३ सर्वविप्लवः-सर्वश्रुतिविप्लवः । अश्रुतकल्पनेति । अश्रुतस्य प्रकृत्यभिमानिनः कल्पना । श्रुतस्य ब्रह्मणस्याग इति दोषापत्तिरित्यर्थः । अतः-ब्रह्मणः कर्तृत्वात् । लय इति । प्राणादीनामिति शेषः । ननु प्राण एव प्रज्ञात्मेति वाक्यविरोधात्प्राणादीनां ब्रह्मणि लयः कथमत आहुः-प्राणात्मेत्यादि । पूर्वसिद्धं-पूर्वस्मिन्नध्याय इन्द्रप्रतर्दनसंवादे ब्रह्मणः प्राणशब्दवाच्यत्वं सिद्धम् ।

सूत्रार्थः-भगवानेव जगत्कर्ता न जीवस्तज्जगत्कर्तृत्वस्यान्यत्राश्रुतत्वाद्दश्रुतकल्पनादुपपत्तेरिति ॥ १६ ॥

जीवमुख्यप्राणलिङ्गादिति चेत्तद्व्याख्यातम् ॥ १।४।१७ ॥

सूत्रार्थः—कैष एतद्वालाके-इत्यस्मिन्प्रकरणे जीवलिङ्गान्मुख्यप्राणलिङ्गान् जीवाद्वा मुख्यप्राणाद्वा सृष्टिरुक्तेति न ब्रह्मणो जगत्कारणत्वमिति चेत्तत्राह- जीवप्राणयोः कर्तृत्वकथनं तु जीवस्य ब्रह्माश्रितत्वात्प्राणस्य ब्रह्मयोगा- द्रुक्तं नतु तयोः स्वतन्त्रया जगत्कर्तृत्वं संभवतीति आश्रितत्वादिह इत्या- दिसूत्रेण पूर्वमेव व्याख्यातमिति ॥ १७ ॥

अन्यार्थं तु जैमिनिःप्रश्नव्याख्यानाभ्यामपि चैवमेके ॥ १।४।१८ ॥

११२—५सांख्यमतमाचार्यशिष्याणामन्येषामप्यनुमतं न भवतीति बोध- यितुं सूत्रप्रयोजनमाहुः—स्वमतेनेति । नियतधर्मवादस्वरूपमाहुः— स्वा- पेत्यादि ।

—६परिहारं विवृण्वन्ति—तस्मिन्निति । यस्मिन्पक्षे स्वापप्रबोधयोर्जीव- मुख्यप्राणधर्मत्वात्तल्लिङ्गत्वमेव न ब्रह्मधर्मत्वं तस्मिन्पक्षे । अन्यार्थ—ब्रह्म- बोधार्थम् । तदाश्रयत्वेन तत्परिचायकत्वात् ।

—७ननु सूत्रस्थतुशब्देन पूर्वपक्षादस्य ज्यायस्त्वं कुतो नेत्याशङ्कं परि- हर्तुं तुशब्दप्रयोजनमाहुः—भेदे हीति । एतस्य मतस्य पूर्वस्माद्वेदान्तमता- न्नदेवश्यं जैमिनिनापि सांख्यमतं निराकर्तव्यमिति बोधकस्तुशब्दो नतु सिद्धान्तपक्षादस्योत्कर्षबोधकः । गामाविश्य च भूतानीत्यादिभिर्भूतादिसर्व- कार्यस्य भगवत्कार्यतयैव सिद्धत्वात् ।

—८जीवब्रह्मणोरन्यार्थत्वं कथं तदाहुः—ब्रह्मप्रतिपत्त्यर्थमिति । लयो- द्वमौ मृतिविलक्षणौ स्वापप्रबोधौ ।

—९अपि चेत्यनेन सूचितं हेतुमाहुः—उपक्रमेत्यादि ।

—११फलमिति । उपसंहारस्थं फलमित्यर्थः ।

—१२सूत्रस्थं हेत्वन्तरमाहुः—अपिचेति ।

—१३ज्ञातत्वादिति । एष इति शब्देन बालाकिज्ञातपदार्थस्यैव निर्दे- शादित्यर्थः ।

सूत्रार्थः—ब्रह्मज्ञानार्थमेव जीवमुख्यप्राणधर्मकीर्तनमिति जैमिनिराह । अपिच कैष इत्यादिप्रश्नेन यत्रैष इत्युत्तरेण चेदं प्रकरणं ब्रह्मपरमिति ज्ञायते । एवं वाजसनेयिशाखिनो दृप्तबालाकिब्राह्मणे स्पष्टमधीयत इति ॥ १८ ॥

इति षष्ठमधिकरणम् ।

वाक्यान्वयत् ॥ १।४।१९ ॥

११३—११ स्वप्रतीत्या—लौकिकप्रतीत्या ।

—१३ ब्रह्म तं परादादिति । अस्याः श्रुतेस्तात्पर्यम् । ब्रह्मक्षत्रादिरूपा वर्णाभिमानिनी देवता य आत्मनः सकाशादन्यत्र ब्रह्मक्षत्रादि वेदं तं तादृश-वेदनापराधात्पराकुर्वादिति ।

—१५ भवतीति । एवं च दुन्दुभिः शब्दः कोलाहलाभिभावक इति भावः ।

—१७ तत्र-तादृशशब्दे ।

—१८ ननु तादृशशब्दे दुन्दुभ्याघातः कारणं न तु तद्दर्शनमित्यत आहुः-अनुमानद्वारेति । अनुमानप्रकारश्चेत्थम् । महाकोलाहले दुन्दुभिः श्रवणानन्तरं कस्यायं शब्द इति जिज्ञासा जायते तदनन्तरमयं शब्दो दुन्दुभ्याघातजन्यः पूर्वश्रुतशब्दसदृशशब्दत्वात् । यन्नैवं तन्नैवं यथा घटः । भवतीति । एवमनुमितौ संपन्नायां यन्निष्ठोऽयं शब्दस्तं द्रक्ष्याम इति प्रयत्ने कृते दुन्दुभिर्दर्शनं भवतीति तात्पर्यम् । ततो दुन्दुभिर्दर्शनानन्तरं दुन्दुभिस्तादृशशब्दकारणमिति ज्ञानमुत्पद्यते । एवं चोपचारादुन्दुभिनिष्ठा कारणता दुन्दुभिर्दर्शन आनीयते । अत एव प्रयोगो भाष्ये तत्र कारणं दुन्दुभिर्दर्शनमिति । एवं चानुमानद्वारा परस्परया दुन्दुभ्यादिदृष्टान्तः ।

—१९ दृष्टान्तसुत्वा दार्ष्टान्तिके योजयन्ति-तथेति । कार्यानुसंधान इति । कार्यं शरीरं तत्समवेतचेष्टानुसंधानेनेत्यर्थः । भवतीति । मननादिद्वारेति शेषः । तत्र-भगवति ।

—२० तत एव-भगवत एव । तस्मिन्नेव-भगवत्येव । यथा घटोत्पत्तेः प्राग्लयानन्तरं मध्ये च मृद्ध्यत एव भगवान्नामरूपोत्पत्तेः प्रागनन्तरं च विद्यत एवेति भावः ।

—२१ ह्येन- स यथेत्यादिकण्डिकाद्वयेन । विशतीति । आश्रयत्वेनेति शेषः ।

—२२ तावन्मात्रतानिराकरणायेति । कार्योत्पत्त्यनन्तरं यावद्विनाशपर्यन्तं प्रतीयमानतानिराकरणायेत्यर्थः । न प्रेत्येति । अस्याः श्रुतेस्तात्पर्यं भूतलयोत्तरं भगवत्कृपयाज्ञाननाशे नामरूपात्मकं ज्ञापकं नास्तीति । एवं च शरीरादिनामरूपात्मकं कार्यं तस्य ज्ञापकं रूपं वक्तुं शक्यते । शरीरल-योत्तरं ज्ञापकं रूपं नास्तीत्येव ननु भगवानेव नास्तीति ज्ञेयं तस्य कालापरिच्छिन्नत्वात् ।

—२३ एतदेवाहुः- न शक्यत इति । विशेषाकाङ्क्षायां-स क इति विशेषाकाङ्क्षायाम् ।

—२४ अतिरिक्ताकथने-जगद्भिन्नत्वेनाकथने । वञ्चकत्वमिति । भगवाच्च विशेषरूपेण कथनायोग्यः । अथवा स नास्त्येवेति संमोहदशायामकथने वञ्चकत्वमित्यर्थः ।

—११४-१ कार्यवैलक्षण्यमिति । जगद्रूपकार्यापेक्षया वैलक्षण्यम-
विनाशित्वादि । सिद्धवत्कारेण-सिद्धवन्निर्देशेन ।

—२ आहेति । तस्यैव संसारमाहेत्यर्थः । मात्रासंसर्ग इति । यदि स
भगवान् नित्यो न स्यात्तर्हि तस्य मात्रासंसर्गो न भवेदित्यर्थः । मात्रा-
संसर्गस्त्वस्य भवतीति माध्यन्दिनः पाठः । ननु भगवानविनाशी तर्हि विशेषतः
कुतो नोक्तमित्यत आहुः-विशेषतस्त्विति ।

—३ चक्षुरिति । यावज्ज्जदृष्टिस्तावच्चक्षु रूपमेव पश्यति ।

ननु सर्वं खल्विदं ब्रह्मेति श्रुत्या रूपमपि ब्रह्मेवेति शङ्कते-नन्विति ।

—४ समादधते-तत्रेति । तद्ब्रह्मापश्यत् रूपदर्शनसमये द्रष्टव्यत्वेन रूपं
पश्यति न ब्रह्म पश्यति तदानीं सर्वं ब्रह्मेति ज्ञानाभावात् ।

—५ अतद्रूपत्वात्-रूपस्य ब्रह्मत्वाभावात् । अयमर्थः । यावज्ज्जदर्शनं
तावद् द्रष्टा ब्रह्मत्वेन रूपं न पश्यति । अत एव विशेषरूपेण ब्रह्मोपादानं
कर्तुं न शक्यत इति भावः ।

—६ ज्ञानेन भेददृष्टौ लीनायामपि विशेषरूपेण कथनमशक्यमित्याहुः-
ज्ञानोत्तरमिति ।

—७ आदिमध्यावसानेष्विति । येनाहममृता स्यामित्यादिः । मात्रा-
संसर्गस्त्वस्य भवतीति मध्यम् । इदमेव हीत्यनेनावसानम् ।

—८ उत्कर्षः-स्तुतिः । एवं जीवस्य स्तुत्यर्थं ब्रह्मता जगत्कर्तृत्वं चेति
कथनमित्यर्थः ।

—९ अर्थविरोधादिति । ब्रह्म ह्यविकारि कार्यरूपेण तत्कथं विकुर्या-
दित्यर्थविरोधादित्यर्थः ।

—१० प्रकृतिवाद इति । जीवे जगत्कर्तृत्वं केवले न संभवतीत्यतो
जीवाधिष्ठिता प्रकृतिरेव जगत्कारणमिति वादः ।

—११ अन्वेतीति । कारणत्वेनेति शेषः ।

—१२ जीवप्राधान्यगन्धोपीति । ततस्तदधिष्ठिता प्रकृतिस्तु दूरापेता ।

—१८ तन्मूलकत्वेन । पूर्वं-जीवमुख्यप्राणलिङ्गादित्यादिसूत्रे । विषय-
स्पर्श इति । विषयस्पर्शवत्त्वं जीवधर्मः स च जीवस्य ब्रह्माश्रितत्वाद्वह्मणि
कथ्यते । एवं विज्ञातृत्वं ब्रह्मधर्मः स च ब्रह्मांशत्वाज्जीवोपि भासते । तस्यैव-
ब्रह्मण एव ।

—१९ एवं सति-एवं चोभयथापि जीववाक्यत्वाभावे ।

सूत्रार्थः-यदेवेत्यादिनाक्यस्य ब्रह्मण्येवान्वयान्नेदं जीवप्रकरणमिति ॥१९॥

प्रतिज्ञासिद्धेलिङ्गमाश्मरथ्यः ॥१४॥२० ॥

११५-३ पुत्रादिप्रियसहवचनादिति । पुत्रादयो ये लौकिकाः प्रियास्तैः
सहवचनात् ।

—५ तद्भेदेन-ब्रह्माभेदेन ।

—६ सर्वविज्ञानमिति । आत्मनि वा अरे दृष्टे श्रुते मते विज्ञात इदं सर्वं विदितमिति वाक्यात् ।

—७ तस्यैव-सर्वत्वस्य । तस्याः-उपक्रमे जीवात्मकथनप्रतिज्ञायाः ।

—८ श्रोतव्यादीति । आत्मा वारे द्रष्टव्य इति वाक्यविषयः । एवं च सर्वविज्ञानप्रतिज्ञेयं ब्रह्मप्रकरणं सिध्यतीति भावः ।

सूत्रार्थः-जीवोपक्रममाजीवस्यैवेदं प्रकरणमिति चेन्न । यत एकविज्ञानेन सर्वविज्ञानप्रतिज्ञा जीवस्य भगवदंशत्वेन तद्भेदे सति सिध्यति । एवं च तस्याः प्रतिज्ञायाः सिद्धेरिदं लिङ्गं यथा जीवो भगवदंशस्तथा जडोपीति ज्ञापकम् । अतो जीवोपक्रमेपि न तत्प्रकरणमेतदित्याश्मरथ्यो मन्यत इति ॥ २० ॥

उत्क्रमिष्यत एवंभावादित्यौडुलोभिः ॥ १।४।२१ ॥

—१३ एवं कथनं मुक्तिप्राप्तिलिङ्गमित्यत्र किं गमकमित्याहुः-अन्यथेत्यादि । औडुलोभिमतमेतत् । चिद्रूपे ब्रह्मणि जीवस्य प्रवेशो मोक्षः । ब्रह्म तु चिद्रूपं व्यापकमेवं चेदानमपि जीवस्तत्र प्रविष्ट एव परं तत्र संघातस्यान्तरायः । यथा गृहमध्यगतभाण्डस्थं वस्तु गृहे । तद्वस्तु यदा भाण्डाब्जिष्कास्य स्थाप्यते तदा साक्षाद्गृहमध्यस्थं भवति । तथैव जीवोपि संघाताद्बहिर्भूय यदा साक्षाच्चित्संबद्धः स्यात्तदा मुच्येतेति संघाताद्भिन्नत्वबोधनार्थमेव जीवोपक्रमः । भैत्रेयी मोक्षेच्छुः सती विद्यां पृच्छति । तस्यै यदि मोक्षयोग्यं जीवस्वरूपं न ज्ञापयेत्तर्हि सैव कथममृता भवेदतो येनाहं नामृता स्यामिति तद्वाक्यमेवैवंकथनस्य मुक्तिलिङ्गत्वे गमकमित्यर्थः ।

—१५ दूषणं-प्रकृतिवादापत्तिरूपं दूषणम् ।

सूत्रार्थः-संसारादुत्क्रमिष्यतो जीवस्य लिङ्गं मंत्रय्या एवममृतीभावः । अतो ज्ञानेन संसारादुत्क्रमिष्यतो जीवस्यामृतत्वमिति ज्ञापनार्थं जीवोपक्रमः । इत्यौडुलोभिर्मनुत इति ॥ २१ ॥

अवस्थितेरिति काशकृत्स्नः ॥ १।४।२२ ॥

—१८ ब्रह्मेतीति । एवं चेदं ब्रह्मप्रकरणमेवेति भावः । अन्यथा-विशेषावस्थाभावे ।

—१९ भवतीति । उक्तमिति शेषः । काशकृत्स्नमते जीवो ब्रह्मैव । यावत्पर्यन्तमज्ञानं तावत्पर्यन्तं संसारावस्था । एतदाशयेन मोक्षस्वरूपमाहुः-माक्षस्त्विति ।

—२० सिद्धान्ताद्-अंशत्वेन व्यवसाय इति सिद्धान्ताद् ।

—२४ सिद्धमिति । मतान्तरस्यापीदं ब्रह्मप्रकरणमेवेत्यर्थः ।

सुत्रार्थः—भगवत एवावस्थितिर्विशेषो जीव इत्यवस्थितोर्लिङ्गं जीवोपक्रम इति काशकृत्स्नो मनुत इति ॥ २२ ॥

इति सप्तममधिकरणम् ।

प्रकृतिश्च प्रतिज्ञादृष्टान्तानुपरोधात् ॥ १।४।२३ ॥

११६-१ एवं-अधिकरणसमकेन ।

—२ अस्याधिकरणस्यैतत्प्रयोजनं यद्ब्रह्मणः कारणत्वे सिद्धेऽपि शरीराख्य-शक्तिरूपां मायां विना कारणताया अविर्वाहान्माया समवायि कारणमस्तु ब्रह्मच निमित्तकारणमस्त्विति यदुच्यतेर्धजरतीयं तन्निराकरणमित्याहुः—अर्धजरतीयेत्यादि । संशयः—समवायिकारणं प्रकृतिर्निमित्तकारणं ब्रह्मा-थवा सर्वविधकारणं ब्रह्मेति ।

—६ अवैलक्षण्यादिति । कचिदकार्यं प्रत्येकं सत्त्वरजस्तमसां समवायेन वा दर्शनात् ।

—७ अन्यदिति । निमित्तकारणमित्यर्थः । ननु कार्येषु सत्त्वादीनामनु-वृत्तिदर्शनाद्यथा प्रकृतेः समवायित्वं तथा सत्तारूपब्रह्मण्यस्य सर्वत्रानुवृत्ति-दर्शनाद्ब्रह्मणोऽपि समवायित्वे किं बाधकमित्यत आहुः—अपेक्ष्यत इति । यदि समवायिनिमित्तयोर्भेदो न स्वीक्रियेत तर्हि ब्रह्मण्युपानामपहतपाप्मत्वादीनां कार्येष्वनुवृत्तिर्दृश्येतातो भेदोपेक्ष्यत इत्यर्थः ।

—८ अत्रार्थं वैदिकदृष्टान्तमाहुः—कर्मण्यपीति । धर्मे-यज्ञे । यज्ञा-दिवैदिककर्मणि श्रुतिसृष्टिसमवायो यथाङ्गीक्रियते तद्वदत्रापि क्रियता-मित्याहुः—एवमित्यादि ।

—९ प्रकृतिश्चेति । प्रकृतिशब्दश्च समवायिकारणे रूढः । मृत्प्रकृतिर्घट इत्यादिव्यवहारात् । किंच प्रकृष्टा कृतिर्येनेति योगादयं निमित्तकारणे-पि योगरूढः । एवंच समवायिकारणं निमित्तकारणं च ब्रह्मेवेत्यर्थः । नन्वेव-मपि निमित्तकारणं ब्रह्मेत्येतदात्मकोऽशस्त्रयास्मन्मतसिद्धोङ्गीक्रियत एवेति चेन्न नैयायिकसिद्धस्यैतस्याङ्गीकारात् ।

—१० अत एव सूत्रे समवायिकारणपदं परित्यज्य प्रकृतिपदं प्रयुक्त-मित्याशयेनाहुः—प्रकृतिपदप्रयोगादिति । स्मृतिसिद्धेत्यादि । नैयायिक-स्मृतिसिद्धा यत्तृतीयकारणात्मकाः सर्वे समवायिनो धर्माः संयोगादयस्तेषा-मपदेशः कथनम् । न केवलं सर्वकारणं ब्रह्म । अपि तु सर्वकारकमपि तदेव ।

—११ इत्याहुः—चकारादिति । यत्रेत्यादीति ।

यत्र येन यतो यस्य यस्मै यद्यद्यथा यदा ।

स्यादिदं भगवान् साक्षात्प्रधानपुरुषेश्वरः ॥

इति पुराणोक्ताधारादिसर्वकारकसंग्रहः ।

—१६ एकेन कार्यसिद्धाबुभयोर्ग्रहणं कुत इत्याहुः— उभयोरिति ।
उपचारव्यावृत्त्यर्थ— गौणत्वानिवृत्त्यर्थम् ।

प्रतिज्ञादृष्टान्तानुपरोधात् । प्रतिज्ञापदेन प्रतिज्ञावाक्यं तथा दृष्टान्त-
पदेन दृष्टान्तवाक्यं ग्राह्यम् । प्रतिज्ञाशब्दार्थस्तु नियमः— संविदागूः प्रतिज्ञान-
मिति कोशात् । उपक्रमोपसंहारवदिति । दृष्टान्तोपयम् ।

उपक्रमोपसंहारावभ्यासोपूर्वता फलम् ।

अर्थवादोपपत्ती च लिङ्गं तात्पर्यनिर्णये ॥

इति वाक्यानुरोधादुपक्रमोपसंहाराभ्यामर्थसिद्धौ यथोपचारशङ्का नो-
द्भवति तथा प्रतिज्ञादृष्टान्तयोरैकार्थ्येनेत्यर्थः । प्रतिज्ञामात्रत्व इति ।
केवलं प्रतिज्ञामात्रस्य हेतुत्वे सतीत्यर्थः । एवंच प्रतिज्ञामात्रमिति हेतुश्चे-
त्स्वीक्रियते तदा अदृष्टा या योगजप्रत्यासत्तिस्तद्द्वाराप्येकविज्ञानेन सर्ववि-
ज्ञानं भवेत् । यथा—विश्वं पश्यति दूरतः । इति ।

अनागतमतीतं च वर्तमानमतीन्द्रियम् ।

विप्रकृष्टं व्यवहितं सम्यक्पश्यन्ति योगिनः ॥

इति । ततश्च तेन वाक्येन ब्रह्मणः समवायित्वासिद्धिर्न स्यात् ।

—१७ दृष्टान्तमात्रत्व इति । यदि दृष्टान्तमात्रं हेतुक्रियते तदा सर्वं
वाच्यं ज्ञेयत्वात्तदेकदेशवत् । घटो वाच्यो ज्ञेयत्वात्पटवदित्यादिवत् सर्वं
मज्ज्ञेयत्वादित्यप्यनुमानं संभवतीत्यनुमानविधयापि स्यात् ।

—१८ सर्वसमानधर्मवदिति । सर्वसमानः सर्वत्र वर्तमानो यो धर्मो
ज्ञेयत्वादिरूपस्तद्युक्तं ब्रह्म स्यान्नतु समवायिकारणमित्यर्थः । उभयोः—प्रति-
ज्ञादृष्टान्तयोः । प्रतिज्ञायाः—एकविज्ञानेन सर्वविज्ञानं भवतीति प्रतिज्ञायाः ।

—१९ दृष्टमेव—कार्यैकदेशप्रत्यक्षमेव । द्वारं— समवायिकारणत्वगम-
कम् । समवायित्वसिद्धिरिति । यथैकस्मिन्मृत्पिण्डे मृद्विकारत्वनिश्चयो-
त्तरं सर्वस्मिन्स्तत्सजातीये तथा ज्ञानान्मृत्तिकायां सत्समवायित्वज्ञानमेक-
देशप्रत्यक्षादेव नत्वनुमानात्तथा प्रकृतेऽप्येकत्र सन्मयत्वे निश्चिते सर्वेषु तत्स-
जातीयेषु सद्विकारत्वज्ञानात्सति सर्वसमवायित्वज्ञानं तादृशप्रत्यक्षादेव भव-
तीति सद्रूपे भगवति समवायित्वसिद्धिरित्यर्थः । दृष्टान्ते पिण्डनखनिकृन्तना-
दिग्रहणस्य प्रयोजनमाहुः— कार्यकारणयोरिति । भेदाभेदमतनिराकरणा-
येति । कार्यकारणयोरत्यन्तमभेदे व्यवहारसंकरप्रसंगः । अत्यन्तभेदे चैक-
विज्ञानेन सर्वविज्ञानमित्याद्युपनिषद्वाधप्रसंगः । अतो भेदाभेदमतमास्थेयम् ।
अयं भेदाभेदो जगत्प्यनुभूयते । यतस्तन्तव एवातानवितानवन्तो लोके पट-
त्वेन व्यवहियन्ते । पटत्वजातिं विभ्रति च । एवंच प्रतिज्ञादृष्टान्तयोरुभ-

योरप्युपपत्तिरिति मतं निराकर्तुं पिण्डादित्रयं गृहीतम् ।

—२० तदाहुः— पिण्डमणीत्यादि । यदि हि भेदाभेदमतमास्थीयेत तर्हि येन रूपेण भेदस्तद्रूपं कारणज्ञानेन ज्ञातं न भवेत् । ततो भिन्नत्वात् । अथ तद्रूपमपि ज्ञायत इत्यङ्गीक्रियते चेत्तद्रूपं भिन्नं नैत्यभेद एवास्थेयः । सर्वथा-भेदे सांकर्यप्रसंग इत्यपि वक्तुं न शक्यते । अवस्थाभेदेन सांकर्यनिवृत्तेः । अतः कयाचिदवस्थयावस्थितं कारणमेव कार्यं ननु ततो भिन्नाभिन्नमिति बोधनायावस्थारूपाणां पिण्डमणिनखनिकृन्तनानां ग्रहणम् ।

—२१ तथा सति—कारणमेवावस्थाविशेषेण कार्यं भवतीति ज्ञाते सति ।

—२२ नैयायिकादृतसामान्यलक्षणाप्रत्यासत्त्यनादरे बीजमाहुः— वाचारम्भणमिति । चावधारणे । यद्यत्र सामान्यलक्षणा विवक्षिता स्यात्तदा तत्सामान्यादिति वदेन्नतु वाचारम्भणमित्यादि । वाचारम्भणमित्यादेरर्थः । यो मृदः पृथुबुधोदरादिरूपो विकारः स वाचारम्भणं वाचिकक्रियात्मको ननु मृदूपात्कारणाद्वाक्तिभेदापादकः । यथा सुप्त उत्थित उपविष्टे च पुरुषेयवविन्यासो न पुरुषान्तरत्वापादकः । अतो विकारो नामधेयं नैमित्तिकक्रियायाः पदार्थस्वरूपभेदानापादकत्वान्नामैव । एवं चात्र कारणावस्थास्वरूपेणैवैकरूप्यस्य विवक्षितत्वाद्वाक्तिभेदानादर एव सामान्यलक्षणानादरे हेतुः । यथा विपुलसुवर्णाकाङ्क्षायां कटककुण्डलादिव्यक्त्यनादरस्तथेत्यर्थः । तदुक्तं श्रीमद्भागवत एकादशस्कन्धे भगवतापि ।

यथा सुवर्णं सुकृतं पुरस्तात्पश्चाच्च सर्वस्य हिरण्यमस्य ।

तदेव मध्ये व्यवहार्यमाणं नानापदेशैरहमस्य तद्वत् ॥

न यस्मात्परस्तादुत यन्न पश्चान्मध्येपि तन्न व्यपदेशमात्रम् ।

भूतं प्रसिद्धं च परेण यद्यत्तदेव तत्स्यादिति मे मनीषा ॥

इति ।

—२४ ननु विकारस्य बाङ्मात्रत्वे स्वीकृते ब्रह्मणो विवर्तोपादानत्वमपि स्वीकृतं भवेत्ततश्च प्रपञ्चस्य बाङ्मात्रत्वेनालीकत्वं स्यादत आहुः—अलीकत्वनिराकरणायेति ।

—२५ नान्यथेति । न प्रतिनियतेन घटादिरूपेणेत्यर्थः । ननु यदि ब्रह्मत्वेन जगतः सत्यत्वं तर्हि तेन रूपेण सामान्यलक्षणेनैव कुतो नाद्रियत इति चेत्तत्राहुः—सामान्यलक्षणेत्यादि । निराकरणमिति । श्रुतावग्रथादिविद्युदन्तेषु तेज इत्येव सत्यमित्यकथनात् त्रीणि रूपाणीत्येव सत्यमिति कथनात्सर्वं तत्तद्रूपमेकमेव ब्रह्मेति व्यक्तिभेद एव नास्तीति ब्रह्मत्वसामान्यप्रत्यासत्तिर्नास्तीति भावः । निराकरणं चेत्यत्र चकारेण नैयायिकानां मते

लौकिकप्रत्यक्षे सामान्यलक्षणा प्रत्यासत्तिः । मीमांसकानां मते तु तस्या अनादर एवेति ध्वनितम् ।

११७-—१ ब्रह्मरूपेणेति । एवं च यावत्पर्यन्तं जगद्भावस्तावत्पर्यन्तमेवा-
सत्यत्वभ्रमः । ब्रह्मभावे तु सत्यत्वमेवेति भावः ।

—२ नन्वेवं देहादेर्जगदन्तःपातित्वादात्मरूपेण सत्यतायां देहात्मबुद्धे-
र्दोषत्वं न स्यादत आहुः-देहात्मबुद्धिरिति । विकारबुद्धाविति । यावदा-
त्मस्वरूपज्ञानाभावस्तावद्बहुजन्माभ्यस्तविकारबुद्धिरनुवर्तत एव तस्यां सत्या-
मात्माभिन्नत्वेन देहावगाहित्वं नास्ति प्रत्युत देहाभिन्नत्वेनात्मावगाहित्व-
मिति दोषोऽस्त्येवेत्यर्थः । एवं व्यवस्थां संपाद्य देहात्मबुद्धेर्दोषत्वे किं मान-
मित्यत आहुः-श्रुतिसामर्थ्यामिति । दृष्टान्ते कार्यत्वतिरस्कारेण कारणा-
त्मकत्वमुपदिष्टम् । न तु तत्पुरस्कारेण । किंच कारणात्मना कार्यज्ञानं
बोधितं न तु कार्यात्मना कारणज्ञानमत एतत्सामर्थ्यमेव पूर्वोक्तव्यवस्थायां
प्रमाणमित्यर्थः ।

सूत्रार्थः-ब्रह्मैव समवायि कारणं निमित्तकारणं च । येनाश्रुतं श्रुत-
मित्यादिप्रतिज्ञाया यथैकेन मृत्पिण्डेनेति दृष्टान्तस्य चानुपरोधादिति ॥ २३ ॥

अभिधोपदेशाच्च ॥ १।४।२४ ॥

—५ लिङ्गान्तरमाहेति । दृष्टान्तश्रुतौ मृत्तिकेत्येव सत्यामिति कारणे सत्य-
पदकथनं तत्सामर्थ्यात्कार्ये मिथ्यात्वमप्यायातीति शङ्कायां प्रपञ्चे विवर्त-
त्वस्य ब्रह्मणि विवर्तोपादानत्वस्य च निरासाय लिङ्गान्तरमाहेत्यर्थः । एवं
विलक्षणप्रपञ्चं रचयिष्यामीत्यभितो ध्यानं आलोचनं विचार इति यावत् ।

—८ सुवर्णप्रकृतिकत्व एवेति । संभवतीति शेषः । अंशकार्ययोः
सुवर्णप्रकृतिकत्व इत्यर्थः । एवं च सुवर्णवत्समवायिकारणत्वं ब्रह्मणि
संभवतीत्यर्थः । ननु योगिकायव्यूहवदत्रापि बहुभवनं स्यात्तच्चेत्याहुः-
अध्यासाभावादिति ।

—९ गौणत्वापत्तेरिति । मायया सृष्टिकर्तृत्वरूपं गौणत्वं च स्यादित्यर्थः ।
संभवतीति । मायासहकारित्वादिति भावः ।

—१३ ननु मायाया अभावेपि भगवता योगबलेनेदं सर्वं क्रियते इति स्वी-
कारेण भगवतः समवायिकारणत्वव्याघात इत्याशङ्क्य सत्रस्य व्याख्याना-
न्तरमाहुः-अथवेति । सर्वं खल्विदमिति श्रुतिवाक्ये सर्वस्य ब्रह्मत्वे तज्जला-
नित्यनेनोत्पत्तिस्थितिलयाधारत्वं हेतुत्वेनोक्त्वा तथाभिधानमुपादिश्यते ।
यदि श्रुतेः समवायित्वमभिप्रेतं न स्यात्तर्हि हेतुं न वदेदतः समवायित्वं
ब्रह्मण इत्यर्थः ।

सूत्रार्थः—सोकामयत बहु स्यामित्यभिधानस्योपदेशाद्ब्रह्मैव जगतः
समवायिकारणमिति ॥ २४ ॥

साक्षाच्चोभयाम्नानात् ॥ १।४।२५ ॥

--१८ श्रुतिमेव प्रमाणमाहेति ।

मयाध्यक्षेण प्रकृतिः स्रयते सचराचरम् ।

—इति स्मृत्यवष्टम्भेन कश्चिद्वादी चोदयेत्तदर्थं श्रुतिमाहेत्यर्थः ।

—२२ स्मृतिमाहुः—अहमिति । भगवद्गीतास्थानिदं वाक्यम् ।

सूत्रार्थः—सर्वाणि हवा इमानीति श्रुत्या चकारादहं सर्वस्य जगत इति
स्मृत्या च साक्षादेव ब्रह्मणः सकाशात्सृष्टिस्तस्या ब्रह्मण्येव प्रलयस्य च
कथनाद्ब्रह्मैव जगतः समवायिकारणमिति ॥ २५ ॥

आत्मकृतेः परिणामात् ॥ १।४।२६ ॥

११८--१ कर्तृत्वप्रतीतेरिति । कुलालकुविन्दादिवन्निमित्तकारणप्रतीते-
रित्यर्थः ।

—२ तदात्मानमिति । तैत्तिरीयोपनिषदीयं श्रुतिः ।

—३ अलौकिकत्वमिति । लौकिकानां सुवर्णादीनां कुण्डलादिसमवायि-
त्वोपि कुण्डलादिकर्तृत्वं नास्तीत्यलौकिकत्वम् । ननु स्वमते परिणामवादो
नास्ति तेन सूत्रे परिणामादिति कथने स्वमतं सूत्रविरुद्धं स्यादित्यत आहुः—
तथापीति । यद्यपि नास्ति परिणामोऽस्मन्मते तथापि सर्वं ब्रह्मेति ज्ञानार्थ-
मविकृतपरिणामं व्यास आहेत्यर्थः ।

—५ अविकृतपरिणामे दृष्टान्तमाहुः—सुवर्णमित्यादि । तैजसानीति ।
लोहकार्णायसादीनि श्रुत्युक्तानीत्यर्थः । ननु बहुभवनं तेजःप्रभृतिषूक्तं
तेन विकारित्वं तत्रागमिष्यति । एवं कथमविकृतपरिणामे दृष्टान्तत्वं तेजः-
प्रभृतीनामत आहुः—वृद्धेश्चालौकिकत्वादिति । तेषां वृद्धिरथाद्बहुभवनं न
लौकिकं सर्वतः पूर्वभावित्वेन श्रुत्येकज्ञेयत्वात् । पूर्वं बहु स्यामिति । ततः
तत्तेजोऽसृजत । ततः जीवानुप्रवेश इति यच्छ्रुतावुक्तं तद्ब्रह्मणः कारणत्व एव
वदत इत्यर्थः । एवंचालौकिकबुद्धौ विकारो नास्तीति भावः ।

—६ कार्यश्रुतीति । बहु स्यामिति कार्यश्रुत्यनुरोधाद्ब्रह्मण्यवस्थान्यथा-
भावोद्गीक्रियते परं सोपि संख्यान्यथाभाव एव पूर्वमेकं ब्रह्मासीत्ततः सृष्टौ
बहुसंख्याकं यथा पूर्वमेकत्वसंख्याविशिष्टं सुवर्णमलङ्कारदशायां बहुत्वमा-
पन्नमित्येव ननु दध्यादिवद्वन्धान्यथाभावरूपा विकृतिराद्रियते ब्रह्मणि ।
अयमेव सूत्रकाराशय इत्यत्र किं गमकमित्यत आहुः—वक्ष्यतीति । श्रुतेस्तु
शब्दबुलत्वादित्यस्यायमर्थः । श्रुतौ ब्रह्मणो जगत्कारणत्वं निरवयवत्वं

अ. १ पा. ४ सू. २६]
मूले पृ. ११८ पं. ६

अणुभाष्ये

१९०

चोभयमपि श्रूयते । श्रुतिसिद्धं युक्त्या न बाधनीयम् । ब्रह्मणः शब्देनैव केवलेन ज्ञेयत्वात् । सर्वभवनसमर्थं ब्रह्मणि विरोधाभावाच्च । श्रीमद्भागवतोपि वेदस्तुतौ ।

नहि विकृतिं त्यजन्ति कनकस्य तदात्मतया ।

इत्यादौ ।

सूत्रार्थः—तदात्मानस्त्वयमिति श्रुत्यात्मन एव करणाद्ब्रह्मैव जगत्कारणम् । ब्रह्मण एव सुवर्णादिवद्विकृतमेव कार्यरूपेण परिणामादिति ॥ २६ ॥

योनिश्च हि गीयते ॥ १।४।२७ ॥

—११ परिहरतीति । चैतन्यं शरीराश्रितं शरीरं च योनिसमुद्भूतं योनिश्च प्रकृतिरिति सूक्ष्मशङ्कां परिहरतीत्यर्थः ।

सूत्रार्थः—जगतो योनिर्ब्रह्मैव । तथैव गीयते कर्तारमीशमित्यादिश्रुतिषु मम योनिरित्यादिस्मृतिषु चेति ॥ २७ ॥

एतेन सर्वे व्याख्याता व्याख्याताः ॥ १।४।२८ ॥

११९-६ वक्ष्यत इति । एतावता ग्रन्थेन सामान्यतो निराकरणं कृतं विशेषतोवैदिकमतानि निराकर्तुमग्निमाध्याय इति सामान्यविशेषरूपा संगतिर्बोधतेति ।

सूत्रार्थः—ब्रह्मवादस्थापनेन सांख्यवादनिराकरणेन च सर्वे पातञ्जलादि-वादा व्याख्याताः । ते नादूर्तव्या इति शम् ॥ २८ ॥

इत्यष्टममधिकरणम् ।

इति श्रीमद्ब्रह्मभार्यकृताणुभाष्यव्याख्यायां श्रीधरशर्मकृतायां

बालबोधिण्यां प्रथमाध्यायस्य चतुर्थः पादः ४।१

पादोऽध्यायश्च समाप्तः ॥ १ ॥

॥ अथ द्वितीयोऽध्यायः ॥

स्मृत्यनेवकाशदोषप्रसंगः इति चेन्नान्यस्मृत्यनवकाश-

दोषप्रसंगात् ॥ २।१।१ ॥

अथ द्वितीयाध्यायं व्याचिख्यासवः श्रीवल्लभाचार्याः प्रथमाध्यायप्रति-
पादितमर्थमुक्त्वाध्यायसंगतिं बोधयन्ति-प्रथमाध्याय इति ।

१२०—६ अधुना-समन्वयानन्तरम् । श्रुतिस्मृत्यविरोध इति । श्रुतीनां
परस्परमाविरोधः स्मृतीनां च श्रुतिभिः सहाविरोध इत्यर्थः ।

—७ ननु श्रुतिविप्रतिषेधे निराकरणीये स्मृतिविरोधविचारः किमिति
प्रस्तूयते तत्राहुः-भ्रान्तिमूलतयेत्यादि । श्रुतिविरुद्धस्मृतीनामिति शेषः ।
तासां भ्रान्तिमूलतया तदुक्तानां सर्वसमयानां युक्तिनियमानाम् ।
अयुक्तितः-अयुक्ततायां सत्याम् ।

—८ तद्विरोधात्-तादृशभ्रान्तिमूलकस्मृतिविरोधात् । वैदिकं वचनं-
श्रुतिवाक्यम् । शङ्क्यतां न व्रजेत् । न शङ्कनीयमित्यर्थः । एतत्प्रथमसूत्र-
त्रयेण सिध्यति । तु पुनः ।

—९ श्रुतिविप्रतिषेधः-श्रुतौ विरोधः स परिहरणीयः । तदभावे विव-
क्षितार्थज्ञानं न स्यात् । एवं च श्रुतीनां बलिष्ठत्वाच्चाभिः सह स्मृतीनां
विरोधे प्राप्ते कासांचित्स्मृतीनां संकोचेन कासांचिद् दूषणेन लौकिक-
युक्तीनां च तथैव दूषणेन विरोधपरिहारः । ननु तद्विरोधेन श्रुतिसंकोच
इत्यर्थः । एतदेव मनासिकृत्य पादार्थं विभागपूर्वकं कथयन्ति-प्रथमचतुर्थे-
त्यादि । सर्वथानुपयोग इति । सांख्यमतस्येत्यर्थः ।

—१० स्मृतिप्रतिपादित इति । स्मृतेऽप्येत्यादिसूत्रेषु प्रामाण्याङ्गीकारा-
स्मृतित्ववचनेन च प्रामाण्ये स्मृतित्वेन प्रकृतिकारणत्वांशोऽपि प्रामा-
ण्यप्रत्यवस्थाने सतीत्यर्थः । अप्रामाण्यं-सर्ववैष्टनस्मृतिवदप्रामाण्यम् ।

—१२ अत्र हेतुमाहुः-तुल्यबलानामिति । तुल्यबलानां-सांख्ययोगा-
दिस्मृतीनाम् । परस्परविरोधे-सांख्य ईश्वरस्य निराकरणम् । योगे
तदङ्गीकार इति विरोधः । प्रकारान्तरेति । एकतरप्रामाण्यस्य वक्तुमशक्य-
त्वादेकतरप्रकारस्य सेश्वरनिरीश्वरान्यतरस्य न स्थितिर्निर्णय इत्यर्थः ।

—१३ एवं प्रथमपादार्थमुक्त्वा द्वितीयपादार्थमाहुः-ततो द्वितीय
इति । वेदबोधकत्वाभाव इति । सर्ववैष्टनस्मृतिवदप्रामाण्यात् ।

—२० तृतीयचतुर्थपादयोरर्थमाहुः-ततः सम्यगिति ॥

सूत्रार्थः । नन्वेवं कपिलस्मृत्यनवकाशदोषः प्रसज्येतेति चेन्न । यतस्तथानवकाशदोषभिया कपिलस्मृतेः प्रामाण्यमङ्गीक्रियते चेदन्यासां कणादादि-स्मृतीनामनवकाशदोषप्रसङ्गः स्यादिति ॥१॥

इति प्रथममधिकरणम् ।

इतरेषां चानुपलब्धेः ॥ २।१।२ ॥

सूत्रार्थः—इतरेषां प्रकृत्यव्यतिरिक्तानां महदादीनां लोके वेदे चानुपलभ्य-
नान्त्वात्तदंशेऽपि कपिलस्मृतेरप्रामाण्यम् इति ॥ २ ॥

इति द्वितीयमधिकरणम् ।

एतेन योगः प्रत्युक्तः ॥ २।१।३ ॥

१२१-७ पृथक्तया योगनिराकरणे प्रयोजनमाहुः—वैदिकत्वशङ्क्येति ।
सूत्रार्थः—सांख्यस्मृत्यनिराकरणेन पातञ्जलदर्शनस्यापि निराकरणं
ज्ञेयमिति ॥ ३ ॥

इति तृतीयमधिकरणम् ।

न विलक्षणत्वादस्य तथात्वं च शब्दात् ॥२।१।४ ॥

—१० बाधकः—समन्वयबाधकः ।

—१२ ननु प्रत्यक्षतया वैलक्षण्यस्य सिद्धत्वात्किमिति शब्देन तत्साधन-
मत आहुः—प्रत्यक्षस्येति । मन्यमानस्य—सांख्यैकदेशिनः ।

सूत्रार्थः—ब्रह्म जगत उपादानं न । ब्रह्मापेक्षया तत्र वैलक्षण्यात् । तच्च
वैलक्षण्यं श्रुतेरेव ज्ञायते । इति ॥ ४ ॥

अभिमानिव्यपदेशस्तु विशेषानुगतिभ्याम् ॥ २।१।५ ॥

सूत्रार्थः । मृदब्रवीदित्यादिष्वभिमानिदेवतानां चेतनत्वेन कथनम् । तत्रैव
विज्ञातं चाविज्ञातं चेति चेतनाचेतनविशेषकथनादग्निर्वाग्भूत्वेत्यादि-
ष्वग्न्यादिचेतनदेवतानामचेतनानुगतितिरूपणाच्च । एवंच जगतश्चेतनत्वं
नास्तीति ॥ ५ ॥

दृश्यते तु ॥ २।१।६ ॥

१२२-३ वैलक्षण्यं—वैलक्षण्यम् । तदंशस्य—अचेतनांशस्य ।

—४ तुल्यांशसंपत्तिश्चेत्—तुल्यांशसंपत्तिर्विवक्षिता चेत् ।

सूत्रार्थः—लोके केशगोमयवृश्चिकादौ कार्यकारणयोर्वैरूप्यं दृश्यते ।
तथाहि चेतनादेहादचेतनस्य केशस्थोत्पत्तिरचेतनाद्गोमयावृश्चिकादीना-
मुत्पत्तिरिति ॥ ६ ॥

इति चतुर्थमधिकरणम् ।

असदिति चेन्न प्रतिषेधमात्रत्वात् ॥ २।१।७ ॥

—८ एवं स्वमतेन व्याख्याय परमतसंग्रहार्थं व्याख्यान्ति— कार्यस्य
वेति— वाशब्दोनादरयोतकः ।

सूत्रार्थः—ननु श्रुतौ—अमदेवेदमित्यादिना जगत्कारणत्वेनासदेवोक्त-
मिति चेन्न कथमसतः सज्जायेतेति ततः परं वचनात् । असदेवेत्यादिवा-
क्यस्य प्रतिषेधार्थमात्रपरत्वादिति ॥ ७ ॥

अपीतौ तद्वत्प्रसंगादसमञ्जसम् ॥ २।१।८ ॥

—११ असमञ्जसमिति । सर्वज्ञत्वशुद्धत्वादिविषयकतयायुक्तमित्यर्थः ।

सूत्रार्थः—ननु कार्यस्य कारणमध्ये लये स्थौल्यसावयवत्वादिभिः
कार्यधर्मैः कारणस्यापि स्थौल्यादिधर्मयुक्तत्वं प्रसज्येतातो ब्रह्मकारणवचन-
मसंगतमिति ॥ ८ ॥

न तु दृष्टान्तभावात् ॥ २।१।९ ॥

—१५ ननुवचनं— नत्विति पदद्वयकथनम् ।

—१७ परं— प्रत्युत ।

सूत्रार्थः—ब्रह्मकारणवचने न किमप्यसमञ्जसम् । कार्यस्य कारणे
लये तद्धर्माणां संबन्धो न भवतीत्यर्थे दृष्टान्तसत्त्वात् । तथाहि शरावरुच-
कादीनां मृत्तिकादिषु तद्धर्मवत्त्वाददर्शनात् ॥ ९ ॥

स्वपक्षदोषाच्च ॥ २।१।१० ॥

—२० कार्यतेति । एवंच वैलक्षण्यम् । तद्धर्मसंबन्धः—कार्यधर्मसंबन्धः ।

—२२ पुनर्बन्धप्रसंग इति । एवंच मत्पक्षे समुद्भाविताः सर्वे दोषास्तदी-
यपक्षेपि वर्तन्ते । ततश्च—

ययोरेव समो दोषः परिहारस्तयोः समः ।

नैकः पर्यनुयोक्तव्यस्तादृगर्थविचारणे ॥

इत्यादिन्यायेन पर्यनुयोगाभावः ।

सूत्रार्थः—पूर्वोक्तानां कार्यकारणवैलक्षण्यादिदोषाणां प्रतिवादिपक्षे
स न र स तन्मतमिति ॥ १० ॥

तर्कप्रतिष्ठानादप्यन्यथानुमेयमिति चेदेवमप्य-

विमोक्षप्रसंगः ॥ २।१।११ ॥

१२३—३ शुष्कतर्केण-कार्यवैलक्षण्यादिप्रदर्शकेन । वेदप्रमाणराहित्यमेव तर्कस्य शुष्कत्वम् ।

—५ द्वैरूप्यासंभवादिति । केवलयुक्त्या श्रुतिविधुरया द्वैरूप्यासंभवादित्यर्थः ।

—१२ सावद्यः-निन्यः । निरवद्यः-अनिन्यः । परिहरन्ति-एवमिति ।

सूत्रार्थः-वेदार्थं केवलतर्को न सुप्रतिष्ठितः । ननु तादृशदोषानिर्हरणार्थं वयमन्यथानुमास्यामह इति चेन्न । एवमपि प्रकृतिकारणवादतर्कस्य दोषाविमोक्षात् । नियामकप्रमाणाभावादृषीणां परस्परवैमन्याच्चेति ॥११॥
इति पञ्चममधिकरणम् ।

एतेन शिष्टापरिग्रहा अपि व्याख्याताः ॥ २।१।१२ ॥

—१७ केषांचित्-मन्वादीनाम् ।

सूत्रार्थः-एतेन सांख्यनिराकरणप्रकारेण सर्वथा शिष्टैरनङ्गीकृता अणुमायाकारणवादा निरस्ता वेदितव्या इति ॥ १२ ॥

इति षष्ठमधिकरणम् ।

भोक्त्रापत्तेरविभागश्चेत्स्याल्लोकवत् ॥ २।१।१३ ॥

—२३ भोक्त्रापत्तिरिति । भावप्रधाननिर्देशोयम् । भोक्तृत्वापत्तिरित्यर्थः ।

सूत्रार्थः-ननु ब्रह्मकारणता स्वीक्रियते चेद्भोक्तृभोग्यविभागो न स्यादिति चेन्न लोकवदुपपत्तेः । तथाहि यथा लोके कटककुण्डलादीनां सुवर्णकार्यत्वात्सुवर्णेनाभेदोपि परस्परं भेद एव । कार्याणां कारणात्मत्वेऽपि परस्परात्मकत्वाभावादिति ॥ १३ ॥

इति सप्तममधिकरणम् ।

तदनन्यत्वमारम्भणशब्दादिभ्यः ॥ २।१।१४ ॥

१२४-१ तथा च सतीति-स्वपुष्पवत्कार्यस्य वाङ्मात्रत्वेनावस्तुत्वे सति ।

—१२ ये पुनरिति । मायावादिनः । तेषां विपरीतज्ञाने कारणमाहुः-तामसबुद्धय इति । सूत्रश्रुतिना शनेनेति । भिन्नसंगतार्थकरणमेव नाशनम् ।

—१३ तिलापः कृता इति । मृतस्योर्ध्वदेहिककर्मण्युपयुक्तास्तिलापो यथा स्पर्शानर्हास्तथा ब्रह्मवादाः स्पर्शानर्हाः कृताः । आरम्भ इति । रामानुजाचार्या-

दिभिर्भेदनिराकरणार्थं सूत्रमिदं योजितं तन्मते प्रसंगान्मायावादनिराकरण-
मस्माभिस्तु प्रत्यक्षं साधावादनिराकरणं कियत इति भावः ।

—१५ निराकृतमिति-किञ्चित्तिरिक्लपन निराकृतमित्यर्थः ।

१७ त्रयविरोधभयपरित्यागेनेति । तत्तस्मात्त्रयाणां श्रुत्युपक्रमप्रकर-
णानां यो बाधरूपो विरोधस्तज्जन्यभयन्यागेनेत्यर्थः । अन्यथा वदन्निति ।
मिथ्यात्वानुरोधेन सूत्रार्थः कर्तुं शक्यत इति वदन्नतिशृष्टो महासाहसिक
इत्यर्थः ।

—१८ विस्तरेणेति । श्रुतिसूत्रविरोधप्रदर्शनाधिकप्रयासेनेत्यर्थः ।

सूत्रार्थः-वाचारम्भणं विकार इत्यारम्भणशब्दादिभ्यः कार्यस्य कारणा-
भेद उच्यते न तु कार्यस्य मिथ्यात्वमिति ॥ १४ ॥

भावे चोपलब्धे ॥ २१११५ ॥

—२२ उपलभ्येतेति । एवं युक्तिद्वयबाधितो वाङ्मात्रत्ववादः न ।
ज्ञातमिति । एवमर्थकतया न ज्ञातमित्यर्थः ।

—२३ पाठान्तरकल्पनमिति । तेन हि भावाच्चोपलब्धेरिति पाठः
कल्पितः ।

सूत्रार्थः-विद्यमान एव घटे घटोपलब्धिनान्यथा । यदि वाङ्मात्रारब्ध
एव घटः स्यात्तर्हि घटाभावस्थले घटोस्तीति मिथ्यावादेन घट
उपलभ्येतेति ॥ १५ ॥

सत्त्वाच्चावरस्य ॥ २१११६ ॥

सूत्रार्थः-प्रपञ्चस्य सत्त्वाद्यदिदं किं च तत्सत्यमित्यादिश्रुतिभिर्ज्ञै-
कालिकस्थितेश्च तस्य ब्रह्मत्वं न तु मिथ्यात्वमिति ॥ १६ ॥

इत्यष्टममधिकरणम् ।

असद्व्यपदेशान्नेति चेन्न धर्मान्तरेण वाक्यशेषात् ॥ २१११७ ॥

१२५-१ अव्याकृततत्त्वेन-नामरूपाभ्यामव्याकृततत्त्वेन ।

सूत्रार्थः-असद्वा इदमित्यादिश्रुत्या पूर्वं कार्यस्यासत्त्वमुच्यत इति चेन्न ।
अव्याकृततत्त्वरूपधर्मान्तरेण तथा व्यपदेशात् तदात्मान् स्वयमकुर्वतेति
वाक्यशेषस्तादृशव्यपदेशो प्रमाणमिति ॥ १७ ॥

युक्तः शब्दान्तराच्च ॥ २१११८ ॥

—१५ शब्दान्तरमिति । अन्यः शब्दः ।

सूत्रार्थः-समवेतमेव कार्यं सदुत्पद्यत इति युक्तम् । समवायसंबन्धस्य
द्विनिष्ठत्वेन नित्यत्वेन च कार्यस्यापि कारणे स्थितिरव्यक्तरूपेण सदा

अ. २ पा. १ सू. १८]
मूले पृ. १२५ पं. १५]

अणुभाष्ये

१९६

स्वीकार्या । ततः सच्छब्दाद्भिन्नस्तदात्मानं स्वयमकुरुतेत्यात्मशब्दस्त-
त्कथनाच्च घटादिकार्यस्य सत्यत्वमेव युक्तं न मिथ्यात्वमिति ॥ १८ ॥

पटवच्च ॥ २१११९ ॥

सूत्रार्थः—यथा संवेष्टितः पटो न स्पृष्टं गृह्यते विस्तृतस्तु गृह्यते तद्वदा-
विर्भावतिरोभावाभ्यां जगतो ग्रहणाग्रहणे इति ॥ १९ ॥

यथा च प्राणादिः ॥ २११२० ॥

सूत्रार्थः—प्राणायानादीनां नियमने केवलं जीवनं संपद्यते । अनियमने
त्वाकुञ्चनादि संपद्यते । एवं क्रियाभेदेऽपि प्राणाभावो वक्तुं न शक्यते तद्व-
जगतोऽपि पूर्वमसत्त्वं वक्तुं न शक्यत इति ॥ २० ॥

इति नवममधिकरणम् ।

इतरव्यपदेशाद्विहाताकरणादिदोषप्रसक्तिः ॥ २११२१ ॥

सूत्रार्थः—अनेन जीवेनात्मनानुप्रविश्येत्यादिश्रुतिभिरितरस्य जीवस्यापि
ब्रह्मत्वेन व्यपदेशाद्ब्रह्मणो जगत्कारणत्वे तस्य जीवस्य हिताकरणादयो
दोषाः प्रसज्यन्ते । जीवहिताकरणं तु तद्दुःखदर्शनाज्ज्ञायत इति ॥ २१ ॥

अधिकं तु भेदनिर्देशात् ॥ २११२२ ॥

१२६-११ एकं-हिताहितयोरेकम् ।

सूत्रार्थः—ब्रह्म जीवाज्जडाच्चाधिकं, आत्मा वारे द्रष्टव्य इत्यादिश्रुत्या
कर्मकर्तृभावेन भेदेन निर्देशात् । एवं चाधिकस्य नियमेनांशहिताकरण-
दर्शनादंशभूतजीवानां दुःखदर्शनेऽपि ब्रह्मणो जगत्कारणत्वे न दोष इति ॥ २२ ॥

अश्मादिवच्च तदनुपपत्तिः ॥ २११२३ ॥

—१६ तदनुपरोधः—कार्यार्थान्त्वाभावः ।

सूत्रार्थः—यथा पार्थिवत्वाविशेषेऽपि हीरमाणिक्यपाषाणेषु पलाशचम्प-
कचन्दनेषु चोच्चनीचत्वं दृश्यते तथा जीवमात्राणां ब्रह्मांशत्वेऽपि ब्रह्मादि-
स्तम्भपर्यन्तानामुच्चनीचत्वं कार्यवैलक्षण्यं च संगच्छत इति ॥ २३ ॥

इति दशममधिकरणम् ।

उपसंहारदर्शनाच्चेति चेन्न क्षीरवद्धि ॥ २११२४ ॥

सूत्रार्थः—ननु लोके घटादिकार्यकरणसमये कुलालादीनां दण्डादिसाधन-
संग्रहदर्शनात्केवलं साधनरहितं ब्रह्म न जगत्कारणमिति चेन्न । यथा दुग्धं
साधनान्तरनिरपेक्षमेव दधि भवति तथा साधनान्तरनिरपेक्षाद्ब्रह्मणो जगदुत्प-
त्तेरिति ॥ २४ ॥

देवादिवदपि लोके ॥ २।१।२५ ॥

सूत्रार्थः—यथा देवर्षिपितरो योगसामर्थ्येन बाह्यसाधनानिरपेक्षा एव सर्वे कुर्वन्ति तथा ब्रह्मापीति ॥ २५ ॥

कृत्स्नप्रसक्तिर्निरवयवत्वशब्दकोपो वा ॥ २।१।२६ ॥

सूत्रार्थः—ननु यदि ब्रह्म साधनान्तरानिरपेक्षतया स्वात्मानं जगत्कुर्यात्तर्हि सर्वे ब्रह्मैकमेव कार्यं स्यात् । यद्यंशभेदेन जगद्भिन्नकार्ययुतं भवतीति कल्प्येत तर्हि निष्कलमित्यादिश्रुतिबोधितं ताद्विरवयवत्वं विरुध्येतेति ॥ २६ ॥

श्रुतेस्तु शब्दमूलत्वात् ॥ २।१।२७ ॥

१२७-१४ वादानवसरे—वादस्यानवसरो यस्मिन्निति ब्रह्मणीत्यस्य विशेषणम् । मायावादमतं दूषयितुमुपहसन्ति—एवं परिहृतेपीति ।

सूत्रार्थः—श्रुतौ ब्रह्मणो जगत्कारणत्वं निरवयवत्वं चेत्युभयमपि श्रूयते । श्रुतिसिद्धं युक्त्या न बाधनीयम् । शब्देनैव केवलेन ब्रह्मणो ज्ञेयत्वात् । सर्वभवनसमर्थं ब्रह्माणि विरोधाभावाच्चेति ॥ २७ ॥

आत्मनि चैवं विचित्राश्च हि ॥ २।१।२८ ॥

—१९ सृष्टत्वाच्चेति । आत्मन्येवात्मनात्मानं सृजे हन्त्यनुपालये ।

इति श्रीमद्भागवतदशमस्कन्धवाक्यादात्मानि स्रष्टृत्वं स्फुटम् ।

—२० विशेषाभावेन—साम्येन ।

सूत्रार्थः—ब्रह्मणो जगत्सृष्टौ देशकालापेक्षापि नास्ति यत आत्मन्येव सर्वे सृजति यतोस्य विचित्राः शक्तयः श्रूयन्त इति ॥ २८ ॥

स्वपक्षदोषाश्च ॥ २।१।२९ ॥

सूत्रार्थः—प्रधानवादिना स्वपक्षदोषाः परिहर्तुमशक्याः । युक्तिविरोधात् । प्रमाणाभावेन तस्याचिन्त्यत्वकल्पनानुपपत्तेश्चेति ॥ २९ ॥

इत्येकादशमधिकरणम् ।

सर्वोपेता च तद्दर्शनात् ॥ २।१।३० ॥

१२८-३ उपेतेति । इणधातोस्तृजन्तः प्रयोगः ।

सूत्रार्थः—सर्वशक्तिभिः सत्यत्वादिगुणैश्च युक्तः परो देवो ब्रह्मैव । यः सर्वज्ञः सर्वशक्तिरित्यादिश्रुतिषु तथा दर्शनादिति ॥ ३० ॥

विकारणत्वाच्चेति चेत्तदुक्तम् ॥ २।१।३१ ॥

सूत्रार्थः—लोके तेन्द्रियस्य कर्तृत्वदर्शनाद्ब्रह्मणो निरिन्द्रियत्वात्कर्तृत्वं न संभवतीति चेन्न । ननु सन्नाशकत्वादित्यनेनैतस्य समाहितत्वात् । अनव-
गाह्यनाहात्म्ये ब्रह्मणि श्रुतिरेव प्रमाणं न तर्क इति ॥ ३१ ॥

न प्रयोजनवत्त्वात् ॥ २।१।३२ ॥

—१४ व्याविकरणो हेतुरिति पक्षेऽङ्गीकृते पूर्ववत्त्वादेव न त्रोलुप्तिसंभवेनात्रत्यो
नञ् स्वार्थ इत्युच्यतेः पक्षान्तरमाहुः—न स मासो वेति । जेष्टं नैकधेत्यादि-
वक्ष्यत्वेन सह सुपुण्येति समासः ।

सूत्रार्थः—लोके कुलालादीनां सप्रयोजना प्रवृत्तिर्दृश्यते ब्रह्मण आम-
कामत्वेन प्रयोजनाभावात्तस्य कर्तृत्वं न संभवतीति ॥ ३२ ॥

लोकवत्तु लीलाकैवल्यम् ॥ २।१।३३ ॥

—२० लीलापदस्य कैवल्यस्यार्थे लक्षणा कर्तव्या भवतीत्यत आहुः—
लीलैवेति । या लीला सैव प्रयोजनं सैव वा मोक्ष इत्यर्थः ।

सूत्रार्थः—लोकवद्विषं लीला । लोके लीलायां राज्ञा मृगयायामिव
किञ्चित्प्रयोजनं नापेक्ष्यते । लीला मोक्षरूपैव । अथवा सा लीलैव केवला
नत्वस्याः प्रयोजनान्तरमित्यर्थ इति ॥ ३३ ॥

वैषम्यनैर्घृण्ये न सापेक्षत्वात्तथाहि दर्शयति ॥ २।१।३४ ॥

—२४ ननु कर्मातुरोधेन सुखदुःखदाने स्वातन्त्र्याभावस्तदनुरोधाभावे
वैषम्यमित्युभयथापि दोष इति मीमांसकशङ्कायामाहुः—वादिबोधनायेति ।
श्रुतिभिः सर्वस्य ब्रह्मरूपत्वं साधितं तेन नास्माकमेवं मतं किंतु वादिभि-
र्बहुशो लोकानुसारेणैव प्रश्नः क्रियतेतस्तथोत्तरमित्यर्थः ।

१२९-२ ननु श्रुत्यैव समाधानसंभवे किं लौकिकाशङ्कोत्थापने प्रयोजन-
मित्यत आहुः—सापेक्षमपीति । एवं च महात्म्यबोधनमेव प्रयोजनमित्यर्थः ।

सूत्रार्थः—जीवेषु सुखदुःखादिकरणदर्शनादीश्वरो विषमो निर्घृणश्च न ।
तस्य कर्मसापेक्षत्वात् । तथाहि दर्शयति—एष ह्येव साधु कर्म कारयति पुण्यो
वै पुण्येन कर्मणेति श्रुतिरिति ॥ ३४ ॥

न कर्माविभागादिति चेन्नानादित्वात् ॥ २।१।३५ ॥

—६ अनादित्वादिति । स्यादन्धोऽन्याश्रयदोषो यदि शरीरं कर्मेति
व्याक्तिद्वयं स्यात्तनु नास्ति । बीजाङ्कुरावच्छरीरकर्मप्रवाहस्यानादित्वात् ।

सूत्रार्थः—ननु कर्म न संभवति पूर्वं कार्याणां विभागाभावादेवं च कथं
कर्मसापेक्षमीश्वरस्य सुखादिदानमिति चेन्न । बीजाङ्कुरप्रवाहस्यानादि-
त्वादिति ॥ ३५ ॥

उपपद्यते चाप्युपलभ्यते च ॥ २।१।३६ ॥

—७ सूत्रेपिः पूर्वपक्षिनिन्दायाश्च ।

—८ कृतहान्यकृताभ्यागमप्रसंग इति । कृतस्य कर्मणो हानिः । अकृतस्य-अभ्यागम उपलम्भश्चेति द्वौ दोषौ प्रसज्येयाताम् । तपसैव यथा पूर्वमिति स्मृतिः श्रीमद्भागवततृतीयस्कन्धतृतीयाध्यायस्थिता । तौ च दापी यथा-प्रलयसमीपदशायां सदसत्कर्मकरणोत्तरं प्रलये जाते जीवानां ब्रह्मरूपात्वा-त्तदानीं कर्मफलभोगाभावात्कृतहानिः । सृष्ट्यारम्भे ब्रह्मरूपतयातिशुद्धानां पुनः सकलदुःखसाधनीभूतशरीरसंयन्त्रादकृताभ्यागमश्चेति ।

सूत्रार्थः-प्रवाहस्यानादित्वमुपपद्यते । अन्यथा जीवानामभावे संसारः कस्य । अतो नियमार्थं कर्मप्रवाहानादित्वमङ्गीकार्यम् । अनेन जीवेनात्म-नेति श्रुतौ तपसैव यथापूर्वमिति स्मृतौ च तदुपलम्भादिति ॥ ३६ ॥

सर्वधर्मोपपत्तेश्च ॥ २।१।३७ ॥

सूत्रार्थः-वेदोक्तसर्वधर्माणां ब्रह्मण्येवोपपत्तेश्चैव जगत्कारणत्वं सिद्धम् ॥ ३७ ॥

इति द्वादशमधिकरणम् ।

इति श्रीमद्ब्रह्मभाचार्यकृताणुभाष्यव्याख्यायां श्रीधरशर्मकृतायां

बालबोधिन्यां द्वितीयाध्यायस्य प्रथमः पादः ॥ २।१ ॥

द्वितीयाध्याये द्वितीयः पादः ॥ २।२ ॥

रचनानुपपत्तेश्च नानुमानम् ॥ २।२।१ ॥

प्रथमपादे सांख्यमतं खण्डयित्वा तन्निराकरणेनान्येषामपि खण्डनं ज्ञेयमित्यतिदेशः कृतः-एतेन शिक्षापरिग्रहा व्याख्याता व्याख्याता इत्य-न्तिमसूत्रेण ।

—२० तथापि मन्दमतिव्युत्पादनार्थं तन्मालमिति मन्वात्र स्वतन्त्रतया सर्वमतानां निराकरणमिति बोधयन्ति-इत्यतन्वयेति । एतेन पादसंगतिः प्रदर्शिता । प्रथमं दशभिः सूत्रैः सांख्यमतं निराक्रियते-तन्मतं चतुर्थम् । सच्चरजस्तमांसि साम्यावस्था प्रकृतिः । सच्चरजस्तमांसि प्रीत्यधीतिविषा-दात्मकद्रव्यस्वरूपाण्यतीन्द्रियाणि कार्यैकोक्षेयानि । एतत्साम्यावस्थारूपा प्रकृतिः सर्वकारणभूतेति मूलप्रकृतिरुच्यते । सैकाचेतनानेकचेतनभोगप-

वर्गार्थां नित्या सर्वगता सततविक्रिया कस्यापि विकृतिर्न । महदहङ्कार-
पञ्चतन्मात्राः सप्त प्रकृतिविकृतयः । ततः पञ्च ज्ञानेन्द्रियाणि पञ्च कर्मेन्द्रियाणि
मनःपृथिव्यादिपञ्चमहाभूतानीति षोडश विकाराः । पुरुषः परिणामशून्य-
त्वान्न कस्यापि प्रकृतिः । नित्यत्वेनाजन्यत्वान्न कस्यापि विकृतिः । अत एव
निर्धर्मकश्चैतन्यमात्रस्वरूपो निष्क्रियः सर्वगतः प्रतिशरारं भिन्नश्च निर्विकार-
त्वान्निष्क्रियत्वान्न तस्य कर्तृत्वं न । प्रकृतेस्तु सविकारत्वात्सविक्रियत्वा-
त्कर्तृत्वं परिणामित्वं चास्ति । एवं चैतन्मते तत्त्वानां चतुर्विंशतिः । प्रधाना-
परपर्यायभूता प्रकृतिश्च जगत्कारणमिति । एतन्मतं दृष्यतेनेन सूत्रेण तद्व्या-
ख्यान्ति-लोकानामिति ।

—२१ परिणामादिहेतुभिर्जगत्कारणं प्रधानमनुमीयते तादृशमनुमानं न
कर्तव्यं रचनानुपपत्तेस्तदाहुः—रचना नोपपद्यत इति । नन्वन्वयादिहेतुभी
रचनारूपः परिणाम एवास्तु तेन नानुपपत्तिरित्यत आहुः—रचितत्वादिति ।

—२२ संश्लेषप्रसंगादिति । यदि भूरादिलोकाः प्रकृतिपरिणामाः
स्युस्तर्हि सर्वे श्लिष्टाः स्युः । यतो लोके दध्यादिषु परिणतत्वसंश्लिष्टत्वयो
नियमो दृष्टः ।

१३०—१ अन्यथोपपत्त्येति । भूरादिलोकरचना न केवलाचेतनकारणिका
रचनात्वात् गृहादिरचनावत् । भूरादिलोका नाचेतनकर्तृकाः । चेतनस्पर्श-
नक्रियात्मकरचनाविषयत्वात् । घटकुड्यादिवत् । इति द्विधानुमानरूपा
यान्यथाप्रतिपत्तिस्तया सांख्यानानुमानस्य सत्प्रतिपक्षदोषघटितत्वादित्यर्थः ।

सूत्रार्थः—भूरादिलोकानां प्रधानेन रचनाया असंभवाच्चादृशमनुमानं न
कर्तव्यमिति ॥ १ ॥

प्रवृत्तेश्च ॥ २।२।२ ॥

—४ प्रवृत्तिः—प्रयत्नस्तत्पूर्विका क्रिया वा ।

—५ प्रथमप्रवृत्तिरिति । प्रधानस्य सृष्ट्यर्थं प्राथमिकी प्रवृत्तिर्वा नोप-
पद्यत इत्यर्थः । नैमित्तिकधर्मस्य निमित्तसंसर्ग एव संभवान्निमित्तभूतचेतन-
संसर्गस्य सार्वदिकत्वे सृष्टिस्थितिकालविभागानुपपत्तेः । कादाचित्कत्वेच
हेतोर्विक्रमशक्यत्वात्प्रधानप्रथमप्रवृत्त्यसंभव इति भावः । ननु धेनोर्यथा
वत्सार्थं दुग्धदानप्रवृत्तिस्तत्कार्यसमाप्तौ ततो निवृत्तिस्वभावतोथवा नृत्य-
प्रदर्शनार्थं प्रवृत्ताया नर्तक्या द्रष्टृसमाधानानन्तरं निवृत्तिः स्वभावतस्तथा
प्रधानस्यापि स्वन एव कार्यान्निवृत्तिः स्यादित्येवं कृतिमात्रस्य प्रधानविषय-
त्वमङ्गीकृत्य फलपर्यन्तं प्रधानवादेङ्गीकृते स्वभाववादाश्रयणान्न कोपि दोष
इत्याहुः—यद्यपीत्यादिना ।

—७ समादधते—तथापीति । अत्र वादी केवलतर्केणैव प्रवृत्ततस्तदुत्तरं तर्केणैवोक्तमित्यर्थः ।

सूत्रार्थः—यदि प्रधानमेव जगत्कारणं स्यात्तर्हि तत्तत्कार्यार्थं दृश्यमाना जीवप्रवृत्तिर्बाधिता भवेत् । सर्वस्यैव प्रधानपरिणामत्वादिति ॥ २ ॥

पयोम्बुवच्चेत्तत्रापि ॥ २।२।३ ॥

—१२ तत्रापि दोहनाधिश्रयण इति । तत्र दोहनाधिश्रयणयोर्दोहना-
श्रयणकर्तृचेतनापेक्षा वर्तत इत्यर्थः । नद्यादिजलदृष्टान्तपक्षे मेधानामित्या-
दिग्रन्थः । अयमर्थः—नदीप्रस्रवणोपि चेतनानां मेधानां प्रयोजकत्वं विद्यते ।

—१३ नन्वस्य सूत्रस्य व्याख्यानं पूर्वाचार्यैः—ननु यथा क्षीरमचेतनं
स्वत एव वत्सविवृद्धये प्रवर्तते यथा वा नद्यादिजलं स्वभावत एव लोको-
पकाराय प्रवर्तते इत्याशङ्क्य उभयवादिप्रसिद्धे रथादावचेतने केवलस्य प्रवृ-
त्त्यदर्शनादिति समाधानमिति कृतं तत्कुतो नाङ्गीक्रियत इत्यत आहुः—
व्याख्यानान्तरे त्विति । अत्र प्रकाशः—पूर्वत्र रचनाप्रवृत्त्योरनुपपत्त्या
पूर्वपक्षिणोसंगतवादित्यमुक्तं तेन तदेव दृष्टान्तेन निवारणीयम् । अत एव
दृष्टान्तद्वयमत्र सूत्र उक्तम् । यदि लोकोपकाराय प्रवृत्तिमात्रमेव दृश्यत्वेना-
भिप्रेतं स्यात्तदा प्रवचनसूत्रेष्वचेतनत्वेपि क्षीरवच्चेष्टितं प्रधानस्येति कथ-
नात्तन्मात्रमेवास्मिन्सूत्रे क्षीरपदेनानूदितं स्यात् । यदि च तदाभिप्रेता पुरुषो-
पकारकता दृश्यत्वेनाभिप्रेता स्यादन्नाम्बुनोस्तथात्वस्य लोकप्रसिद्धत्वादन्ना-
म्बुवादित्युच्येत । अतो भिन्नैवेयं युक्तिरिति तथा व्याख्यानमयुक्तम् ।

—१४ नोभयवादिसंमतमिति । यत्पुनर्न चाम्बुनोत्यन्तमनपेक्षा निम्न-
भूम्याद्यपेक्षितत्वात्स्पन्दनस्येति समाधानं तनु सिद्धान्तिनश्चेतनसापेक्षताभि-
प्रायवतो निम्नभूमिसापेक्षताया अनभिप्रेतत्वात्पूर्वपक्षिणोपि निरपेक्षतां प्रति-
पादयतो नभिप्रेतत्वान्नोभयवादिसंमतमिति भावः ।

सूत्रार्थः । ननु दुग्धं यथा स्वत एव विचित्रफेनरचनां करोति नद्यादि-
जलं वाचेतनमपि स्वत एव स्पन्दते तद्वत्प्रधानप्रवृत्तिः स्वत एव स्यादिति
चेन्न । तत्रापि विचित्रफेनरचनायां चेतनप्रवृत्तिदर्शनात् । जलस्पन्दने वृष्टि-
कारिणां मेधानां चेतनानामेव सत्त्वादिति ॥ ३ ॥

व्यतिरेकानवस्थितेश्वानपेक्षत्वात् ॥ २।२।४ ॥

—१६ व्यतिरेकेण—कार्यव्यतिरेकेण ।

—१७ तदधीनं—प्रधानार्थिनम् ।

सूत्रार्थः-अन्यापेक्षाभावात्प्रधानस्य निरन्तरकार्यकरणमेव स्यान्नतु तद्वि-
भावस्थितिरिति ॥ ४ ॥

अन्यत्राभावाच्च न तृणादिवत् ॥ २।२।५ ॥

—२० परिणमन्त इति । क्षीरभावेनेति शेषः ।

सूत्रार्थः-यथा तृणादीनि स्वभावादेव दुग्धभावेन परिणमन्ते तद्वत्प्रधान-
मपि परिणमेदिति चेन्न । तृणादीनां धेनुशृङ्गे वृषभादौ च दुग्धपरिणामा-
दर्शनात्तेषां दुग्धपरिणामस्यास्वाभाविकत्वादिति ॥ ५ ॥

अभ्युपगमोप्यर्थाभावात् ॥ २।२।६ ॥

१३१-१ प्रेक्ष्यकारित्वाभावादिति । प्रेक्ष्यकारित्वं चेतनधर्मः ।

सूत्रार्थः-प्रधानस्य यथाकथमपि कारणत्वेङ्गीकृतेपि जडत्वेन प्रेक्षापूर्व-
कारित्वाभावाच्च पुरुषार्थसिद्धिरिति ॥ ६ ॥

इति प्रथममधिकरणम् ।

पुरुषाश्मवादिति चेत्तथापि ॥ २।२।७ ॥

—७ क्रियां-चलनक्रियाम् ।

—८ दोषः-पुरुषार्थासिद्धिरूपो दोषः ।

—११ अनिमोक्ष इति । कारणे विशिष्टत्वं नाम विशेषणविशिष्टत्वं
वैशिष्ट्यं च संबन्धः । एवं च विशिष्टकारणत्वं संबन्धे पर्यवसन्नम् । तथा
च नित्यप्रधानपुरुषयोः संबन्धस्यापि नित्यत्वात्तस्य भोगनिरूपितकारणत्वे
स्वीक्रियमाणे भोगस्यैव सर्वदा सत्त्वान्मोक्षाभावप्रसंग इत्यर्थः । नन्व-
शक्तस्य प्रधानाधिष्ठानत्वात्तस्य पुरुषस्य मोक्ष इत्यर्थे स्वीकृते न कोपि
दोष इत्यत आहुः-अशक्तस्येति । अनुपपन्न इति । बन्धकस्वभावायाः
प्रकृतेः स्वातन्त्र्यादशक्तेनापि सह भोगो दुर्निवार्य इत्यतस्तस्य मोक्षः
सर्वथानुपपन्नः ।

सूत्रार्थः-यथा पङ्कुरन्धमधिष्ठितः परस्पररोपकाराय गच्छति । अयःकान्त-
मणिर्वा सौनिध्यमात्रेण लोहे क्रियामुत्पादयति तथा प्रधानमपि पुरुषाधि-
ष्ठितं पुरुषसंनिहितं वेति चेत्तदपि न यतो यदि तत्र प्रधानप्रेरकत्वं पुरुषस्य
स्वतस्तदा प्रधानस्याप्रयोजकत्वं यदि तत्प्रेरकत्वं प्रधानाधीनं तदा कार्यनै-
रन्तर्यामित्युभयथा दोष इति ॥ ७ ॥

अङ्गित्वानुपपत्तेश्च ॥ २।२।८ ॥

—१५ परमात्मनः स्वरूपत औदासीन्यं मायाव्यपाश्रयं प्रवर्तकत्व-
मिति शंकराचार्यैः पूर्वसूत्रव्याख्यान उक्तं तदुपहसन्ति-अनेनेति ।
सूत्रद्वयव्याख्यानेनेत्यर्थः ।

सूत्रार्थः-प्रकृतिपुरुषयोरङ्गाङ्गित्वे प्रधानवादप्रक्रिया संभवेत् । परंतु तयो-
रङ्गाङ्गित्वमेव नोपपद्यते । यतः पुरुषस्याङ्गित्वे स्वमतहानिः । प्रकृतेरङ्गित्वे
मोक्षाभावप्रसंगश्चेति ॥ ८ ॥

अन्यथानुमितौ ज्ञशक्तिवियोगात् ॥ २।२।९ ॥

—१८ अन्यथा-प्रकारान्तरेण । सर्वै-गुणानां ये ये प्रवृत्तिविभागास्तेषां
सर्वम् । सर्वे दोषाः-रचनानुपपत्त्यादयः । अन्यथानुमानं चेत्थम्-सत्त्वा-
दिगुणा अंशतः प्रवृत्तिमन्तः चलस्वभावत्वात् अध्वत्थपर्णवत् । अत्रैवं
सांख्यानं परिभाषा-सुखदुःखमोहात्मकं सत्त्वादिगुणत्रयम् । तस्य क्रमेण
काशप्रवृत्तिनिग्रहरूपं कार्यम् । तत्तत्कार्यद्वारा सत्त्वादिगुणानामनुमानम् ।
तेषां गुणानां स्वाभाविकक्रिययान्योन्याभिभवोन्योन्याश्रयः । अन्योन्यजननं
अन्योन्यामिथुनीभावः । एवंच तमसा रजोनियमने प्रलयः । सत्त्वेन रजस्त-
मसोनियमने प्रकाशः । तेन चात्मज्ञानं ततो मोक्षः । तथाच प्रलया-
नुपपत्तिमोक्षाभावप्रसंगादिदूषणानामनवसरः ।

—१९ पूर्वै-पुं प्रकृतिसंयोगात्पूर्वम् । बीजस्यैवाभावात्-प्रवृत्तिबीज-
स्यैवाभावात् ।

—२० नित्यत्वादिति । पुं प्रकृत्योर्नित्यत्वात्संबन्धस्यापि नित्यत्वा-
दित्यर्थः । अनिमोक्षः-प्रकृतिसंबन्धराहित्यरूपमोक्षाभावः ।

सूत्रार्थः-ननु सकलदोषपरिहारो यथा भवेत्तथैवानुमेया प्रकृतिरिति
चेन्न । प्रकृतिपुरुषसंयोगात् पूर्वं तस्या ज्ञानशक्तेरभावेनोक्तरीत्या दोषाणां
परिहारासंभवादिति ॥ ९ ॥

विप्रतिषेधाच्चासमञ्जसम् ॥ २।२।१० ॥

सूत्रार्थः-सांख्यमतवर्तिषु केचित्सत्त्वानां षड्विंशतिं प्राहुरपरे पञ्चविंशति-
मिति परस्परविरोधादसमञ्जसोयं वाद इति ॥ १० ॥

इति द्वितीयमाधिकरणम् ।

महद्दीर्घवद्वा ह्रस्वपरिमण्डलाभ्याम् ॥ २।२।११ ॥

१३२-३ अतः परं सप्तभिः सूत्रैर्नैयायिकमतं निराक्रियते । परमाणु-
कारणवादः-जगत्कारणं परमाणुरिति वादः । स्थूलकार्यार्थ-त्रसरेण्वादि-
स्थूलकार्यार्थम् ।

—७ उपहासार्थमिति । ये नैयायिका लौकिकतत्त्वमपि न जानन्ति ते कथमात्मतत्त्वं जानीयुरित्युपहासः ।

सूत्रार्थः—नैयायिकनये स्थूलघटादिकार्यार्थं परमाणुद्वयं संयुज्य प्रथमं द्व्यणुकं भवति । तत्र परमाण्वोर्मिलन उपर्यधोभावेनाङ्गीकृते द्व्यणुकं महत् स्यात् । प्राकृपश्चाद्भावेन मीलने तद् द्व्यणुकं दीर्घवत्स्यात् । एवं तैरङ्गीकृतं यत्परमाणुपरिमाणं न्हस्वं परिमण्डलमिति तदसंगतम् इति ॥ ११ ॥

उभयथापि न कर्मातस्तदभावः ॥ २।२।१२ ॥

—१० उभयथापीति । परमाण्वोः सार्वदेशिकः संयोग एकदेशिकः संयोग इत्युभयथापि संयोगो न युज्यते । न कर्मेति । परमाणूनां जडत्वात्स्वतः कर्म न संभवति । उभयथापि । सर्वदेशावच्छेदेन किञ्चिद्देशावच्छेदेन-त्युभयथापीत्यर्थः ।

—११ प्रदेशाभावादिति । परमाणोर्निर्वयवत्वादिति भावः ।

—१२ ननु तस्य प्रदेशः कल्प्यत इति चेत्तत्राहुः—कल्पनेति । ननु साव-यवत्वाभावेपि सर्वांशे संयोगः स्वीक्रियत इत्यत आहुः—असंयुक्तेत्यादि सर्वात्मना संयोगसत्त्वेसंयुक्तांश एव नास्तीत्यर्थः ।

—१४ असंयुक्तांशाभावे किं स्यादित्याहुः—तदेवेति । तदेव—द्व्यणुकमेव । तत्—परमाणुस्वरूपम् । द्व्यणुकस्याभाव इति नातिरिक्तद्व्यणुकसिद्धिरित्यर्थः ।

सूत्रार्थः—उभयथापि द्व्यणुकं न संभवति । परमाणुष्ववयवाभावेनोभयोः संघटनाभावात् । किञ्च संयोगजकर्मापि न संभवति हेत्वन्तरासंभवा-दिति ॥ १२ ॥

समवायाभ्युपगमाच्च साम्यादनवस्थितेः ॥ २।२।१३ ॥

—२० संबन्धान्तरापेक्षेति । द्रव्यद्रव्ययोः संयोगः संबन्धस्तस्य गुणत्वा-द्वुणगुणिनोश्च समवायात्संयोगस्य द्रव्ये समवायसंबन्धेन सत्त्वमपेक्षितमेवं समवायेपि संबन्धान्तरापेक्षेत्यर्थः ।

—२१ अनवस्थितिः—अनवस्थादोषः ।

सूत्रार्थः—नैयायिकनये परमाणुद्व्यणुकयोः समवायोङ्गीक्रियते । स च नित्यो नित्यमेव संबन्धिनमपेक्षेत । संबन्धस्योभयनिष्ठत्वात् । अतोपि द्व्यणुकोत्पत्तिर्न संभवति किं च समवायः संबन्धसामान्यात्संयोगतुल्यः । तेन तस्यापि संबन्धान्तरापेक्षा ततस्तत्संबन्धस्यापीत्यनवस्था प्रसज्येतेति ॥ १३ ॥

नित्यमेव च भावात् ॥ २।२।१४ ॥

सूत्रार्थः—परमाणोः कारणान्तरस्य च नित्यत्वात्तत्कार्यं द्व्यणुकादि सर्व-देव स्यादिति ॥ १४ ॥

रूपादिमत्वाच्च विपर्ययोदर्शनात् ॥ २।२।१५ ॥

१३३-२ अदर्शनादिति । नहि परमाणुर्दृश्यते । ननु कार्यलिङ्गकानुमानमेव तत्र मानमत आहुः- कार्यानुपपत्तिरिति । श्रुत्यैव- तस्माद्वा एतस्मादात्मन इति श्रुत्यैव ।

सूत्रार्थः- यद्रूपादिमत्तदनित्यमिति व्याप्त्या परमाणोरपि रूपादिमत्त्वादनित्यत्वमपरमाणुत्वं च स्यात् । नन्विदं व्याप्तिः परमाणुभिन्नाविषयेति चेन्न । श्रुत्या ब्रह्मणो जगत्कारणत्वे सिद्धे तदर्थं परमाणूनामङ्गीकारस्याप्रामाणिकत्वादिति ॥ १५ ॥

उभयथापि च दोषात् ॥ २।२।१६ ॥

—५ हरिद्राचूर्णसंबन्ध इति । हरिद्रा पीतवर्णा चूर्णं श्वेतवर्णं तयोः संयोगे रक्तरूपमुत्पद्यते ।

—६ विरोधः- रूपादीनां सजातीयारम्भकत्वनियमविरोधः ।

सूत्रार्थः- यदि परमाणवो रूपादिमन्तस्तर्ह्यनित्यत्वं यदि नीरूपास्तर्हि तत्कार्यं रूपाभावप्रसंग एवमुभयथा दोषात्परमाणुकारणवादो नाङ्गीकार्य इति ॥ १६ ॥

अपरिग्रहाच्चात्यन्तमनपेक्षा ॥ २।२।१७ ॥

सूत्रार्थः- अस्य गौतमदर्शनस्य वैदिकैः शिष्टैरपरिगृहीतत्वात्सर्वथानपेक्षेति ॥ १७ ॥

इति तृतीयमधिकरणम् ।

समुदाय उभयहेतुकेपि तदप्राप्तिः ॥ २।२।१८ ॥

—११ अतः परमेकान्विशत्या सूत्राणां बाह्यमतं निराक्रियते तदाहुः- अतः परमिति । तन्मतमनुवदन्ति- त इति । ते बौद्धाश्चतुर्विधाः । वैभाषिकः, सौत्रान्तिकः, विज्ञानवादी, माध्यमिकश्चेति । तत्रायः सर्वार्थान् प्रत्यक्षानुमानसिद्धान् सतः क्षणिकान् वदति । द्वितीयस्तु बाह्यान् सर्वानर्थान् क्षणिकान् सतो विज्ञानानुमेयानाह । तृतीयस्त्वर्थजन्यं विज्ञानमेव परमार्थम् । अर्थास्त्वसन्तः स्वाप्नकल्पा इत्याह । चतुर्थस्तु सर्वशून्यत्वमेवाह । एवं मतचतुष्टयेपि भोक्ता वा प्रकाशिता वा कश्चिच्चेतनः स्थिरः संहन्ता नाभ्युपेयते । यद्यपि बुद्ध एक एवोपदेष्टा तथापि शिष्यमतिभेदाच्चतुर्थोपदेशः । तत्र ये हीनमतयस्ते सर्वास्तित्ववादिनस्तदाशयमनुरुध्य शून्यतायामवतार्यन्ते । ये मध्यमतयस्ते तु विज्ञानमात्रास्तित्वमनुरुध्य

शून्यतायामवतार्यन्ते । ये पुनः प्रकृष्टमतयस्तेभ्यस्तु साक्षादेव शून्यतातत्त्व-
मुपदिश्यते । तत्र ये बाह्यार्थास्तित्ववादिनस्ते समुदायद्वयं जीवभोगार्थं
संघातभावं प्राप्नोतीति मन्वते ।

—१५ तदप्राप्तिः— तादृक्संसारस्यासिद्धिः ।

सूत्रार्थः—भाष्योक्तोभयसमुदायसंबन्धे जीवस्य संसारस्तदपगमे मोक्ष
इति बौद्धमतम् । एवमुभयहेतुकसमुदायाङ्गीकारेण सर्वपदार्थानां क्षाणि-
कत्वाजीवस्यापि वा क्षणिकत्वात्तत्संबन्धाप्राप्तिः कुतस्तत्संबन्धे जीव-
संसार इत्यादिकमिति ॥ १८ ॥

इतरेतरप्रत्ययत्वादिति चेन्नोत्पत्तिमात्रनिमित्तत्वात् ॥ २।२।१९ ॥

—१९ पूर्वपूर्वस्य— विज्ञानधारायां पूर्वपूर्वप्रत्ययस्य । उत्तरोत्तरेति ।
उत्तरोत्तरविज्ञानविषयत्वेन कारणत्वादित्यर्थः । यथा घटं जानामीत्यत्र
घटज्ञानं विषयतासंबन्धेन घटज्ञानवानहमित्यनुव्यवसायात्मकज्ञाने कारण-
मेवं पूर्वविज्ञाने यदनुभूतं तदेवोत्तरविज्ञाने स्मर्यत इति पूर्वविज्ञाने विषयत्वं
प्राप्य करणत्वं स्वीक्रियते ततो न विज्ञानस्य क्षणिकत्वभङ्गः । न वा यस्य
मे विवाहो जात इति संसाराप्राप्तिरिति भावः । संततेरेवेति । एवंच
जीवस्य स्थिरत्वेन त्वन्मतप्रवेशो नास्तीति भावः ।

—२० न कापीति । धारावाहिकतादृशजीवस्य धारावाहिकरूप-
स्कन्धसंबन्धेन धारावाहिकवेदनास्कन्धात्मकसंसारप्राप्तिः । अथ च धारावा-
हिकसंस्कारस्कन्धेन नानाविधशरीरभेदादृशसंस्कारविरामे चाभावरूप-
मोक्षासिद्धिरिति न काप्यनुपपत्तिरित्यर्थः । उत्पत्तिमात्रनिमित्तत्वादिति ।
पूर्वप्रत्ययस्योत्तरप्रत्ययोत्पादने निमित्तत्वादित्यर्थः ।

—२१ ननु मयानुसंधानं स्वीक्रियत इत्यत आहुः—अनुसंधानाभ्यु-
पगम इति । संबन्धवियोगार्थमिति । वेदनास्कन्धरूपसंसारसंबन्धस्तद्वियो-
गार्थं मोक्षार्थमित्यर्थः । यतेतेति । जीवस्य स्थिरत्वाभावादित्यर्थः ।

सूत्रार्थः—नन्वेतेषां क्षणिकत्वेऽपि पूर्वपूर्वस्योत्तरोत्तरं प्रति कारणत्वा-
त्संततेरेव जीवजडरूपत्वाच्च क्षणिकत्वदोष इति चेन्न । यत एतेषामुत्पत्ति-
मात्रे निमित्तत्वमङ्गीक्रियते ननु समुदाये । एवंच स्थैर्याभावेनानुसंधानाभा-
वात्समुदायानुपपत्त्या च पूर्वोक्तदोषतादवस्थ्यमिति ॥ १९ ॥

उत्तरोत्पादे च पूर्वनिरोधात् ॥ २।२।२० ॥

—१३४-३ विरोधात्—सहानवस्थितिरूपविरोधात् ।

सूत्रार्थः—अग्निमोत्पत्तिरपि न संभवति । उत्पन्नो ह्युत्पादयेत्किल । परं तूत्पत्तिक्षण एव तस्य नष्टत्वाच्चोत्तरोत्पादकत्वं तस्येति ॥ २० ॥

असति प्रतिज्ञोपरोधो यौगपद्यमन्यथा ॥ २।२।२१ ॥

—५ चतुर्विधानिति । आलम्बनप्रत्ययः, समन्तरप्रत्ययः, अधिपाति-
प्रत्ययः, सहकारिप्रत्ययश्चेति चतुर्विधान् हेतुप्राप्य चित्तं विज्ञानस्कन्धात्मकं
चैत्ता वेदनास्कन्धात्मका उत्पद्यन्ते ।

—६ असतीति । असत्येव हेतावभावादेव फलोत्पत्तिरिष्यते चेत्तदा
द्वितीया प्रतिज्ञा नश्यति ।

—७ नाङ्गीक्रियत इति । क्षणिकत्वस्य स्थितत्वादेवेत्यर्थः ।

सूत्रार्थः—सर्वे क्षणिकमित्येका प्रतिज्ञा । चतुर्विधान् हेतुप्रतीत्य चित्त-
चैत्ता उत्पद्यन्त इति द्वितीया । तत्र पदार्थस्य क्षणान्तरसंबन्धस्वीकारे प्रथम-
प्रतिज्ञा हीयेत । पदार्थस्य क्षणान्तरसंबन्धानङ्गीकारे द्वितीयप्रतिज्ञा हीयेत ।
पदार्थस्य क्षणान्तरसंबन्धाभावेन चतुर्विधहेतुसमुदायाभावात् । हेतुसमुदाया-
नङ्गीकारे नियामकाभावात्सर्वे सर्वस्माद्युगपदुत्पद्येतेति ॥ २१ ॥

प्रतिसंख्याप्रतिसंख्यानिरोधाप्राप्तिरविच्छेदात् ॥ २।२।२२ ॥

—१३ प्रतिसंख्यानिरोधो नामेति । संख्या बुद्धिः प्रतिकूला बुद्धिः घटं
नाशयामीत्याकारिका तत्पूर्वको यो निरोधो दण्डायुधस्य क्रियमाणो
घटनाशः स प्रतिसंख्यानिरोधः । अयमेव तन्मतीयः स्थूलविनाशः ।
विपरीत इति । तादृशबुद्धिं विनापि जायमान इत्यर्थः । अयमेव प्रतिक्षणं
जायमानो घटादीनां नाशः कुशलैरप्यवगन्तुमशक्यत्वात्सूक्ष्म उच्यते ।

—१४ निरुपाख्यं—अनिर्वाच्यम् । अवस्तिवति यावत् ।

—१५ संततेरिति । संतानिपदार्थानां संततिः संतानो हेतुफलरूपेण
प्रवाहः । तस्याविच्छेदाच्चैरन्तर्यादित्यर्थः । नाशकसंबन्धाभावादिति ।
अस्मिन् प्रवाहे पूर्वस्योत्तरं प्रति कारणसंबन्ध एव नतु नाशकसंबन्ध इत्यर्थः ।

—१६ व्यर्थ इति । प्रयोजनाभावाच्च स्वीकर्तव्यः । तथाविच्छिन्ना संत-
तिस्तु तव गले पतिता । एवंच विज्ञानसंततिरेव जीवः । तस्य च संस्कार-
जन्यो यश्चरमक्षणे नाशः स एव तव मते मोक्षः । तत्र चरमक्षणात्पूर्वं
जीवस्य संततिरूपत्वेनास्थिरत्वाद्बुद्धिसंबन्ध एव नास्ति ततश्च सर्वेषां क्षणि-
कत्वेन नाशकस्य सुहृदस्य घटस्य च संबन्ध एव नास्तीति प्रतिसंख्या-
निरोधस्याप्राप्तिरिति दूषणमिति भावः । क्षणिकाङ्गीकारेणेति । प्रथमक्षणे
उत्पत्तिर्द्वितीयक्षणे नाशस्तृतीयक्षणे पुनरुत्पत्तिरित्यङ्गीकारेणेत्यर्थः ।

सूत्रार्थः- बुद्धिपूर्वको भावानां विनाशः प्रतिसंख्याननिरोधः । अबुद्धि-
पूर्वको भावानां नाशोप्रतिसंख्याननिरोधः । एतादृभौ न प्राप्तुतः । भावानां
संततरविच्छेदात् । भावानां क्षणिकत्वेन नाशकसंबन्धाभावात्प्रतिसंख्या-
निरोधो न शक्यते वक्तुम् । अप्रतिसंख्याननिरोधस्तु भावानां क्षणिकत्वाङ्गी-
करेणैव सिद्धो न विशेषतो वक्तव्य इति ॥ २२ ॥

उभयथाच दोषात् ॥ २१२२३ ॥

—२१ अविद्यातत्कार्यातिरिक्तस्येति । नाशस्येत्यर्थः ॥

सूत्रार्थः- बौद्धैर्मायावादिभिश्चाविद्यानाशो मोक्ष इत्यङ्गीक्रियते । तत्र
सपरिकराविद्या हेतुं विनैव नश्यति हेत्वपेक्षया वा । आये मोक्षसाधनबोध-
कशास्त्रवैफल्यं, द्वितीये-अविद्यातत्कार्यातिरिक्तपदार्थाङ्गीकारः कर्तव्यो भवे-
चैन चाभ्युपगमहानिरेवमुभयथापि दोषादसमीचीनं बौद्धं मायावादिनश्च
मतमिति ॥ २३ ॥

आकाशे चाविशेषात् ॥ २१२२४ ॥

—२४ निरुपाख्यं-अवस्तु ।

—२५ वस्तुत्वव्यवहारस्येति । पृथिव्यां घटो जले नौकेतिवदाकाशे
बलाकेति व्यवहारस्येत्यर्थः ।

सूत्रार्थः-आकाशं निरुपाख्यमित्यसंगतम् । तत्रापि पृथ्व्यादिवद्
वस्तुत्वव्यवहारस्य सत्त्वादिति ॥ २४ ॥

अनुस्मृतेश्च ॥ २१२२५ ॥

—१३५-३ एकविषयत्वं चेति । यश्च पूर्वमनुभूतो यश्च स्मृतिकालेस्ति
तयोरुभयोरपि क्षणिकत्वेनाश्रयत्वविषयत्वयोरभावाद्वाधितोयं वाद इत्यर्थः ।

सूत्रार्थः-स एवायं घट इत्यनुस्मरणदर्शनादनुभवस्मरणयोरेकाश्रय-
त्वनियमाच्च क्षणिकवादोसंगत इति ॥ २५ ॥

नासतो दृष्टत्वात् ॥ २१२२६ ॥

एवमष्टभिः सूत्रैः क्षणिकत्ववादो निराकृतः । अतः परमभावाद्भावो
त्पत्तिं निराकुर्वन्ति सूत्रोपन्यासपूर्वकव्याख्यानेन ।

—५ नानुपमर्थेति । नानुपमर्थं प्रादुर्भावादिति बुद्धसूत्रम् । तदर्थश्च-
यथा दुग्धोपमर्दं विना दध्युत्पत्तिर्न दृश्यते तद्वद्दीजोपमर्दं विनाङ्कुरोत्पत्त्य-
दर्शनादभावाद्भावोत्पत्तिरिति । असत् इति । शशशृङ्गादेरित्यर्थः ।

—६ नहीति । इदमुपलक्षणं-सुवर्णजकुण्डलादौ सुवर्णोपमर्दादर्शनात् ।
अङ्कुरादिस्थले तु स्थूलांशस्यैवोपमर्दो न सूक्ष्मस्य ।

—८ अविद्यावादं खण्डयन्ति-एवमिति ।

—१० त्वं च रुद्रेति । इदं वाक्यं वाराहपुराणे रुद्रगीतासु ।

—११ स्वागमैः कल्पितैरिति । पद्मपुराणोत्तरखण्डे सहस्रनामारम्भे वाक्यमिदम् ।

—१२ एवंरूपयेति । एतैरेव श्लोकैर्महादेवेन पार्वतीं प्रत्युक्ताः श्लोकाः संगृहीता उत्तरखण्डीयास्तथाहि-

शृणु देवि प्रवक्ष्यामि तामसानि यथाक्रमम् ।

येषां श्रवणमात्रेण पातित्वं ज्ञानिनामपि ॥

प्रथमं हि मयैवोक्तं शैवं पाशुपतादिकम् ।

मच्छक्त्यावेशितैर्विप्रैः संग्रोक्तानि ततः परम् ॥

कणादेन तु संग्रोक्तं शास्त्रं वैशेषिकं महत् ।

गौतमेन तथा न्यायं सांख्यं तु कपिलेन वै ॥

धिषणेन तथा प्रोक्तं चार्वाकमतिगर्हितम् ।

दैत्यानां नाशनार्थाय विष्णुना बुद्धरूपिणा ॥

बौद्धशास्त्रमसत्प्रोक्तं नग्ननीलपटादिकम् ।

मायावादमसच्छास्त्रं प्रच्छन्नं बौद्धमुच्यते ॥

मयैव कथितं देवि कलौ ब्राह्मणरूपिणा ।

अपार्थं श्रुतिवाक्यानां दर्शयल्लोकगर्हितम् ॥

कर्मस्वरूपत्याज्यत्वमत्रैव प्रतिपाद्यते ।

सर्वकर्मपरिभ्रष्टं वैकर्मत्वं तदुच्यते ॥

परेशजीवयोरैक्यं मयात्र प्रतिपाद्यते ।

ब्रह्मणश्च परं रूपं निर्गुणं वक्ष्यते मया ॥

सर्वस्य जगतोप्यत्र मोहनार्थं कलौ युगे ॥

वेदार्थवन्महाशास्त्रं मायावादमवैदिकम् ।

मयैव वक्ष्यते देवि जगतां नाशकारणात् ॥

इति ।

—१४ असदपरपर्यायामिति । अनेनात्र सूत्रे मायावादो दूषणार्ह इति सूचितम् ।

—१७ शप्त्वेति । कीकटे तव मरणं भाविष्यतीति शप्त्वा । एतच्च व्यासकलहशापादिकं तत्संप्रदायप्रसिद्धात्-

व्यासो नारायणः साक्षात् शङ्करः शङ्करः स्वयम् ।

तयोर्विवादे संग्राते किङ्करः किं करोम्यहम् ॥

इति श्लोकात्तथा

वासना यदि भवेत्फलदात्री किं करिष्यति तदा मम काशी ।
व्यापको यदि भवेत्परमात्मा तारकं किमिति नोपदिशेन्माम् ॥
इति शङ्कराचार्यश्लोकाच्चावगम्यते । एवं शङ्कराचार्यं निन्दित्वा स्वस्याग्न्य-
वतारत्वेन यथाश्रुतसूत्रार्थज्ञानं प्रकटयन्ति-अतोऽग्निनेति ।
सूत्रार्थः- असतः कार्यमुत्पद्यत इति यद्वैद्विमतं तदसंगतं शशशृङ्ग-
दिभिरसद्भिः कार्योत्पत्तेरदर्शनादिति ॥ २६ ॥

उदासीनानामपि चैवं सिद्धिः ॥ २।२।२७ ॥

—२१ साधनरहितानामिति । कृप्यादिक्रियातत्साधनीभूतहलादिरहितानामित्यर्थः ।

सूत्रार्थः- अभावाद्भावोत्पत्तिरित्यङ्गीकारे क्षेत्रादिकर्मसाध्यरहितानामपि धान्यादिसिद्धिः स्यादिति ॥ २७ ॥

इति चतुर्थमधिकरणम् ।

नाभाव उपलब्धेः ॥ २।२।२८ ॥

—२५ विज्ञानवाद्यभिमतं- योगाचाराभिमतम् । उपादेयवचनः-ग्राह्य-
वाक्यः । एवं च तद्वचनं न ग्राह्यमित्यर्थः ।

सूत्रार्थः- अस्य बाह्यपदार्थरूपप्रपञ्चस्याभावो वक्तुं न शक्यते । उप-
लभ्यमानत्वादिति ॥ २८ ॥

वैधर्म्याच्च न स्वप्नादिवत् ॥ २।२।२९ ॥

१३६-५ अन्यथा दृष्टत्वात्- असत्त्वस्य दृष्टत्वात् ।

—८ प्रवृत्तिव्याघात इति । प्रवृत्तेर्बाह्यत्वाच्चदस्तित्वस्यानङ्गीकारा-
दित्यर्थः ।

सूत्रार्थः- ननु स्वाग्रिकपदार्थवद्बाह्यपदार्थानामुपलब्धिरिति चेन्न ।
स्वाग्रिकापेक्षया बाह्यपदार्थानां वैलक्षण्यात् । बाह्यपदार्थो वर्षानन्तरमप्युप-
लभ्यते स्वाग्रिकस्तु तथा नेति ॥ २९ ॥

न भावोनुपलब्धेः ॥ २।२।३० ॥

—१० यदपीत्यादि । अयं भावः । वासना नामानुभवजनितः स्मृति-
जनितः संस्कारस्तदुत्पत्तिरनुभवं विना न सिध्यति । अनुभवोर्थं विना न
सिध्यति । अर्थश्च बौद्धमते नास्ति । एवं च कथं वासनाजन्म ।

—१२ ननु विचित्रज्ञानाद्वासना वासनातो विचित्रज्ञानानीत्यनादिपर-
स्पराङ्गीक्रियत इति चेत्तत्राहुः— अनादित्व इति । अप्रतिष्ठैव— तस्य ज्ञान-
स्याप्रतिष्ठैव ।

सूत्रार्थः— वासनानां सत्ता न संभवति त्वन्मते बाह्यपदार्थानामभावात् ।
उपलब्धो भाव एव वासनाजनको दृष्ट इति ॥ ३० ॥

क्षणिकत्वाच्च ॥ २।२।३१ ॥

—१६ वासनाया इति । वृत्तिविज्ञानं वासनाजनकं पूर्वक्षणवृत्ति । तदा-
धारश्चालयविज्ञानं सत्समकालवृत्ति । एवं सति वृत्तिविज्ञानेन यदा वासनो-
त्पादनीया तदानीं वृत्तिविज्ञानाधारस्यालयविज्ञानस्य नष्टत्वादाधाराभावे-
नापि वासनानुपपत्तिः ।

—१८ असंबद्धभाषित्वादिति । मायावादी यथा श्रुतेच्छायामा-
दाय यत्किञ्चित्प्रलपति तद्वदयं युक्तिच्छायामादाय यत्किञ्चित्प्रलपति ।
अतः स स्वयुक्तिभिरेव दूषितप्राय इत्यर्थः ।

सूत्रार्थः— आलयविज्ञानस्य क्षणित्वाद्वासनाधारोपि न संभवतीति ॥ ३१ ॥

सर्वथानुपपत्तेश्च ॥ २।२।३२ ॥

सूत्रार्थः— यथा यथा विचार्यते सर्वथा तथा तथैतन्मतमनुपपन्नं भाति ।
चकारेण वेदविरोधदोषः सूचित इति ॥ ३२ ॥

इति पञ्चममधिकरणम् ।

नैकस्मिन्नसंभवात् ॥ २।२।३३ ॥

—२५ जैनमतमिदानीं निराक्रियते तदेतदाहुः— विवसनसमय इति ।
ब्रह्मण्येव विरुद्धधर्मान्तरं प्रमाणसिद्धं नान्यत्रेति स्थापयितुमेतन्मतस्वण्डनम् ।

१३७-१ स्यात्पूर्वक इति । स्यादस्ति, स्यान्नास्ति, स्यादस्ति च नास्ति
च, स्यादवक्तव्यः, स्यादस्ति चावक्तव्यः, स्यान्नास्ति चावक्तव्यः, स्यादस्ति
च स्यान्नास्ति चावक्तव्यश्चेति ।

—२ तदिति । तत्— त्वन्मतोक्तमस्तिनास्तीत्यादिप्रतिपाद्यं सप्तभङ्गी-
न्यायरूपप्रयुक्तं तत्र हेतुद्वयम् । विरोधेनासंभवादिति । विरोधेन— परस्पर-
मत्यन्तविरोधेन । असंभवात्— जीवादिसत्पदार्थेषु सप्तभङ्गीन्यायस्य प्रसरा-
त्तेषां पदार्थानामसंभवादित्यर्थः ।

सूत्रार्थः— दिगम्बरमते सप्तभङ्गीनयः स चैकस्मिन् वस्तुनि न संभवति ।
अस्तिनास्तिशब्दप्रतिपादितभावाभावयोरैकत्रासंभवादिति ॥ ३३ ॥

एवं चात्माकात्स्न्यम् ॥ २।२।३४ ॥

—५ वस्तुपरिच्छेदादिति । त्वन्मते पदार्थमात्रस्य परमाणुजन्यत्वाद्य-
जन्यं तत्तत्परिच्छिन्नं घटादिवदिति व्याप्त्यात्मनोपि जन्यत्वापत्तेरिति
भावः । सर्वत्वमिति । संभवतीति शेषः । पक्षान्तरमाहुः— अथवेति ।

सूत्रार्थः— ननु बाह्यपदार्थेष्वौदासीन्यान्नास्य सप्तभङ्गीन्यायस्यैकत्रासं-
भवलक्षणो दोष इति शङ्कां परिहर्तुं सूत्रम् । एवमपि वस्तुपरिच्छेदादात्मनः
सर्वत्वाभावः स्यात् । यद्वा दिगम्बरैः शरीरपरिमाण आत्मा स्वीक्रियते
तत्त्वण्डायितुमिदं सूत्रम् । तथा सति हस्तिमनुष्यादिशरीराणां तुल्यत्वाभा-
वादात्मनः सर्वशरीरतुल्यत्वं न स्यादिति ॥ ३४ ॥

न च पर्यायादप्यविरोधो विकारादिभ्यः ॥ २।२।३५ ॥

—९ आत्मनोपि— तत्तच्छरीरप्रविष्टात्मनोपि ।

—१० तत्तुल्यता— तत्तच्छरीरपरिमाणता । तथा च नानाविधकर्माष्टकेन
ज्ञानावरणीयादिना देवादिशरीरं प्राप्नोति तदनुसारेणावयवोपचयापचयाभ्यां
जीवोपि प्रविशतीति न विरोध इत्यर्थः । समादधते— न वक्तव्यमिति ।

—११ विकारापत्तेरिति । अवयवस्वीकारविकारानित्यतानां प्राप्तेरि-
त्यर्थः । ननु संकोचविकासभाव एव स्वीक्रियते ननु सावयवत्वमित्यतो न
विकार इत्यत आहुः— संकोचविकास इति ।

सूत्रार्थः— ननु शरीराणामवयवोपचयापचयानुसारमात्मनोप्यवयवोप-
चयापचयाङ्गीकारात्तुल्यत्वेन पर्यायादप्यविरोध इति चेन्न । तथा सत्या-
त्मनोपि विकारित्वादिप्रसंगात् । यदवयवोपचयापचयवत्ताद्विकारीति व्याप्ते-
रिति ॥ ३५ ॥

अन्त्यावस्थितेश्चोभयनित्यत्वादविशेषः ॥ २।२।३६ ॥

सूत्रार्थः— मोक्षसामायिकपरिमाणावस्थितेरङ्गीकारात्पूर्वोक्तदोषनिरा-
सार्थमुभयनित्यत्वं महत्परिमाणमणुपरिमाणं चेदङ्गीक्रियते तद्व्युभयथापि
शरीरपरिणामव्याघातान्न तवाभिमतसिद्धिरिति ॥ ३६ ॥

इति षष्ठमधिकरणम् ।

पत्युरसामञ्जस्यात् ॥ २।२।३७ ॥

—२२ असामञ्जस्यं विवृण्वते— पतिश्चेदिति ।

सूत्रार्थः— जीवमिच्छताजियामक ईश्वरोद्गीक्रियते चेत्तस्य वैषम्यनिरु-
प्यायसामञ्जस्यं प्रसज्येतातो नेश्वरो जीवमिच्छोद्गीकार्य इति ॥ ३७ ॥

संबन्धानुपपत्तेश्च ॥ २।२।३८ ॥

१३८-२ जीवब्रह्मणोरिति । त्वन्मते विभुद्वयसंयोगस्याभावाद्भूतावेश-
न्यायेन प्रेरणाया अभावेन पतित्वानुपपत्तिः । ननु स्वस्वानिभावसंबन्ध
एवास्तु आवेशाभावेऽपि प्रेरणा दृश्यत इत्यत आहुः— तुल्यत्वादिति । चैत-
न्यत्वेन विभुत्वेन च जीवेश्वरयोस्तुल्यत्वादित्यर्थः ।

सूत्रार्थः—जीवब्रह्मणोर्विभुत्वेनाजसंयोगानङ्गीकारात्संभवाभावेन निया-
मकत्वं न संभवतीति सूचितमिति ॥ ३८ ॥

अधिष्ठानानुपपत्तेश्च ॥ २।२।३९ ॥

—५ लौकिकन्यायेनेति । उपादानगोचरापरीक्षज्ञानचिकीर्षायत्नवान्यः
स कर्तेति लौकिकन्यायेनेत्यर्थः ।

—७ मतविरोध इति । सावयवत्वनिरवयवत्वविकल्पेनेत्यर्थः । तथा चेश्व-
रशरीरस्य नित्यत्वमङ्गीक्रियते चेत्तस्य सावयवत्वे जगतोऽपि सावयवत्वा-
च्चित्यत्वे सिद्धे कार्यत्वाभावाच्चेष्टासिद्धिरिति मतविरोधः । निरवयवत्वे
स्वीक्रियमाणे तव मते निरवयवशरीरस्य कुत्राप्यदर्शान्मतविरोध इति
भावः ।

ननु तस्यानित्यत्वमङ्गीक्रियत इत्यत आहुः— अनवस्थेति । तस्यापि
कर्तान्यस्तस्याप्यन्य इत्यनवस्थेत्यर्थः ।

ननु स्वयमेव स्वशरीरं कुर्यादित्याहुः— अस्मभवश्चेति । अशरीरस्य कर्तृ-
त्वासंभव इत्यर्थः । चकरिण जन्माद्यस्येत्यत्रोक्तदोषाणां समुच्चयः ।

सूत्रार्थः— जगत्कर्तृत्वेन कल्प्यमान ईश्वरोधिष्ठानसापेक्ष एव कल्पनीयः ।
एवं चेश्वरस्याधिष्ठानकल्पनायामनवस्थाप्रसंगः स्वसिद्धान्तहानिश्चेति ॥ ३९ ॥

करणवच्चेन्न भोगादिभ्यः ॥ २।२।४० ॥

—१० भोगादीति । सुखदुःखभोगादीत्यर्थः ।

सूत्रार्थः— नन्वसंबन्धदोषपरिहारार्थं ब्रह्म सकरणमङ्गीकर्तव्यमिति चेन्न ।
करणवतो भोगावश्यंभावात्तस्य भोगप्रसक्तेरिति ॥ ४० ॥

अन्तवस्त्वमसर्वज्ञता वा ॥ २।२।४१ ॥

—१३ लोकन्यायेनेति । यदियत्तापरिच्छिन्नं तदन्तवदिति लोकन्या-
येनेत्यर्थः ।

सूत्रार्थः— प्रकृतिजीवनियमार्थमङ्गीकृतस्येश्वरस्य नियमनं परिच्छेदाभावे न संभवेत् । अतः परिच्छेदाङ्गीकारे जीवप्रकृत्योरन्तवत्त्वं स्यात् । तत्परि-
हारार्थं तयोर्विभुत्वे नित्यत्वे चाङ्गीकृते संबन्धाभावादीश्वरस्यासर्वज्ञता
वा स्यादिति ॥ ४१ ॥

इति सप्तममाधिकरणम् ।

उत्पत्त्यसंभवात् ॥ २।२।४२ ॥

—२१ अन्यान्यत्वमिति । अन्ययोः प्रयुम्नानिरुद्धयोरन्यत्वं जडत्वम् ।

—२२ सर्वनाश इति । उत्पन्नस्य नाशवश्यंभावित्वात् । अस्य तन्त्रस्य
भगवत्प्रणीतत्वेऽप्यस्याऽस्याप्रामाण्यम् । तत्र गौतमशप्तानां मुनीनां विमो-
हनाय मध्ये वेदविरुद्धांशस्योक्तिरिति कूर्मसाम्बपुराणादिवचोभिर्ज्ञेयम् ।
तथाहि—कौर्मं चतुर्दशाध्याये ।

तस्माद्वै वेदबाह्यानां रक्षणार्थाय पापिनाम् ।

विमोहनाय शास्त्राणि करिष्यावो वृषध्वज ॥

एवं संबोधितो रुद्रो माधवेन मुरारिणा ।

चकार मोहशास्त्राणि केशवोपि शिवेरितः ॥

कापालं लाण्डं वामं भैरवं पूर्वपश्चिमम् ।

पाञ्चरात्रं पाशुपतं तथान्यानि सहस्रशः ॥

साम्बपुराणे च—

पाञ्चरात्रं भागवतं तन्त्रं वैखानसाभिधम् ।

वेदभट्टान् समुद्दिश्य कमलापतिरुक्तवान् ॥

इति ।

सूत्रार्थः— संकर्षणस्य जीवत्वाङ्गीकाराज्जीवोत्पत्तेरभावाच्चेदं पाञ्चरात्रमतं
युक्तम् । जीवस्योत्पत्तौ तस्यानित्यत्वेन मोक्षशास्त्रवैफल्यप्रसक्तेरिति ॥ ४२ ॥

न च कर्तुः करणम् ॥ २।२।४३ ॥

१३९-३ अधिमस्य-अहङ्कारस्य ।

सूत्रार्थः— कर्तुः संकर्षणसंज्ञकाज्जीवात्प्रयुम्नाख्यं मन उत्पद्यत इति पाञ्च-
रात्रमतं तदसंगतम् । लोके कुलालादिकर्तृभ्यो दण्डादिकरणानामुत्पत्तेरदर्श-
नादिति ॥ ४३ ॥

विज्ञानादिभावे वा तदप्रतिषेधः ॥ २।२।४४ ॥

—६ विज्ञानादिमन्त इति । विज्ञानैश्वर्यशक्तिबलवीर्यादिपारमेश्वरधर्म-
युक्ताः । अप्रतिषेधः— अनियमनम् ।

सूत्रार्थः— यद्येते सर्वेपि विज्ञानादिमन्तः परमेश्वरा उच्यन्ते तर्हि सर्वेष्वीश्वरत्वं प्रसज्येत । तथा चेश्वरबाहुल्यं स्यादिति ॥ ४४ ॥

विप्रतिषेधाच्च ॥ २।२।४५ ॥

—१० बहुकल्पनयेति । प्रयुस्माख्यं मनोनिरुद्धोहङ्कार इत्यादयो बहुकल्पना इत्यर्थः । वेदनिन्दयेति । शाण्डिल्यश्चतुर्षु वेदेषु परं श्रेयोलब्ध्वा शास्त्रमिदमधीतवानिति वेदनिन्दयेत्यर्थः । वेदप्रक्रियाविरोध इति । तमचक्रादिधारणरूपसाधनप्रकारविरोध इत्यर्थः ।

सूत्रार्थः— पाञ्चरात्रमते कल्पनाबाहुल्याद्वेदनिन्दादर्शनाच्च विप्रतिषेधः । चकारेण वेदप्रक्रियाविरोधोपीति ॥ ४५ ॥

इत्यष्टममधिकरणम् ।

इति श्रीमद्वल्लभाचार्यकृताणुभाष्यव्याख्यायां श्रीधरशर्मकृतायां
बालबोधिन्यां द्वितीयाध्यायस्य द्वितीयः पादः २।२

द्वितीयाध्याये तृतीयः पादः ॥ २।३ ॥

न विद्यदश्रुतेः ॥ २।३।१ ॥

—१७ तृतीयपादव्याख्यानप्रसंगेन तत्प्रयोजनं संगतिं च वदन्ति—श्रुतिवाक्येष्विति । पूर्वपादद्वयेन श्रुतिविरोधात्स्मार्तसांख्ययोगमतनिराकरणं कृतं तथा तर्कद्वारा काणादबौद्धादीनां च मतं निराकृतं तथाच श्रौतप्रमेयाविरोधः संपादितोऽधुना प्रसंगाच्छ्रौतवाक्यानां परस्पराविरोधः प्रदर्श्यते । इति पूर्वपादद्वयेनास्य संगतिः । विप्रतिषेधपरिहारायेति । सुन्दोपसुन्दन्यायेन विरोधकृतो यः प्रामाण्यप्रतिषेधस्तान्निकरणार्थमित्यर्थः ।

—१८ तदर्थ— विरोधकृताप्रामाण्यनिरासार्थम् । शक्त्यविरोधाभ्यामिति । पूर्वोक्तान्वयः । तव च शक्त्यविरोधाभ्यां मीमांसायाः प्रवृत्तत्वादिति योजना । शक्तिः—वेदार्थसामर्थ्यम् । अविरोधः—वेदवाक्यानामविरोधः । यदा भगवता व्यासेनैवमाकलितं यल्लोका मौढ्यजन्यसंदेहाद्वेदार्थज्ञाने समर्थास्तदा तेन वेदार्थभूतस्य ब्रह्मणः सामर्थ्यं वेदवाक्यानां परस्पराविरोधाभावं च मनसि कृत्येयं मीमांसा प्रवर्तितेति भावः । ननु प्रथमपाद एवाविरोधो विचारितस्तेन गतार्थत्वमस्येति न वाच्यम् । तत्र केवलं ब्रह्मगताविरोधस्यैव प्रदर्शनात् । अत्र तु सर्वे ब्रह्मेति ब्रह्मवादे जडानां जीवानां च

ब्रह्मत्वाज्जडजीवसंबन्धविरुद्धांशानिराकरणमस्तीत्याहुः- तथा चेति ।
चकार एवार्थे ।

—२० ननु मुख्यस्यैव ब्रह्मणो विचार आवश्यको जडजीवयोस्तु ब्रह्मवं
गौणमतो नावश्यकस्तद्विचार इत्यत आहुः- द्विविधेति । विस्फुलिङ्गन्या-
येनेति । यथा वह्नेः स्फुलिङ्गाः सहसैधोद्भवान्ति न तु तत्र क्रमस्तथा क्रम-
रहिततयेत्यर्थः । एकः-अपर इति पाठे प्रकार इत्यध्याहार्यम् । ननु सर्वस्य
ब्रह्मरूपत्वं उत्पत्तिरेव न संभवति ब्रह्मणश्चाजत्वादिति शङ्कां वारयन्ति-
सा चेति ।

—२२ ननु तत्संबन्धं विना तद्रूपेणाभिव्यक्तिः कथमित्यत आहुः-
सजडस्यैवेति । सजडस्यैव तस्य कार्यत्वात् । जीवस्य त्वंशेनैव कार्यत्वात्
नामरूपसंबन्ध इत्यन्वयः ।

—२३ न नामरूपसंबन्ध इति । प्रतिनियतनामरूपसंबन्धाभाव
इत्यर्थः । तथा च ब्रह्मणोनामरूपत्वं प्रतिनियतम् । एवंच प्रलयदशायां
ब्रह्मणि लयानन्तरं जडजीवयोर्नामरूपत्वाभावाच्च प्रतिनियतनामरूपसंबन्ध
इति भावः ।

—२४ ननु यद्यपि यथा कुण्डलादि सुवर्णकार्यं न सुवर्णशकलं तत्का-
र्यम् । एवं जीवस्य न ब्रह्मकार्यत्वं किंतु तद्रूपत्वम् । ततश्च ब्रह्म जीवकारण-
मिति न संगच्छेत तेन तन्नियाम्यत्वं जीवे न स्यादत आहुः-अनित्य इति ।
अनित्ये-घटपटादौ । जननं-उत्पत्तिरूपा सृष्टिरित्यर्थः । परिच्छिन्नमपरि-
च्छिन्नमिति द्विविधं नित्यम् । नित्ये परिच्छिन्नेणुरूपे जीवे । समागमः-
शरीरसंबन्धरूपाभिव्यक्तिः ।

—२५ नित्यापरिच्छिन्नतनौ-ब्रह्मणि । प्राकट्यं-अभिव्यक्तरूपा सृष्टिः ।
एवं-उत्पत्तिशरीरसंबन्धकेवलमभिव्यक्तरूपा त्रिविधाप्यभिव्यक्तिर्ब्रह्माधीना
तेन जीवेपि ब्रह्मकारणकत्वं निराबाधम् ।

१४०-१ तत्र - द्विविधसृष्टिमध्ये ।

—७ गौणीति । ईक्षापूर्वकत्वाभावादित्यर्थः ।

—१० मुख्ये क्रमसृष्टाविति । क्रमसृष्टिविषय ईक्षाप्रतिपादकत्वेन
मुख्यवाक्ये ॥ १ ॥

सूत्रार्थः-आकाशं नोत्पद्यते । सृष्टिनिरूपणे च्छान्दोग्योपनिषदि तदुत्प-
त्तेरश्रावणादिति ।

अस्ति तु ॥ २।३।२ ॥

—१३ सिद्धान्तोयामिति बोधयन्ति-तुशब्द इत्यादिना ।

—१४ एकवाक्यत्वायेति । तथाचैकविज्ञानेन सर्वविज्ञानमिति प्रतिज्ञानुरोधात्तैत्तिरीयवाक्ये सृष्ट्यर्थमीक्षाया आकाङ्क्षा । छान्दोग्य-वाक्ये सृष्ट्यर्थमाकाशादीनामाकाङ्क्षा । क्रमसृष्टिस्तुभयत्राप्यर्थ इत्येक-वाक्यतेत्यर्थः ॥ २ ॥

सूत्रार्थः—तैत्तिरीयके तु तदुत्पत्तिरस्ति । तदेकवाक्यतया छान्दोग्येपि साङ्गीकर्तव्येति ।

गौण्यसंभवात् ॥ २।३।३ ॥

—१७ सूत्रत्रयेण पूर्वपक्षमाहुः—वियदुत्पत्तिरिति । गौणीति । आवरण-निवारणरूपतया तैत्तिरीयकोक्ताकाशोत्पत्तिर्गौणी भविष्यतीत्यर्थः ।

—१८ मुख्ये—छान्दोग्यवाक्ये ।

—१९ तदधिष्ठानत्वेनेति । ब्रह्माधिष्ठानत्वेन ब्रह्मांशत्वेन ब्रह्मशरीरत्वेन वैकविज्ञानकोटिप्रवेशः । एवं चैतद्वाक्यमाकाशाधिष्ठानादिद्वारा ब्रह्म-स्तावकं तेन नाकाशोत्पत्तौ तस्य तात्पर्यमिति भावः । लोकेपि गौणप्रयोगो दृश्यत इत्याहुः ॥ ३ ॥

सूत्रार्थः—शङ्कासूत्राणि त्रीणि । तैत्तिरीयस्थाकाशोत्पत्तिर्लाक्षणिकी । निरवयवव्यापकाकाशस्य मुख्योत्पत्तेरभावादिति ।

शब्दाच्च ॥ २।३।४ ॥

—२२ श्रुत्यपेक्षया लोकोक्तिचित्कर इति श्रुतिप्रमाणं दर्शयति सूत्रकारः—शब्दाच्चेति ॥ ४ ॥

सूत्रार्थः—वायुश्चान्तरिक्षं चैतदमृतं, आकाशवत्सर्वगतश्चेति श्रुतिशब्दे-राकाशस्य नित्यत्वेन तदुत्पत्तिश्रुतिर्गौणीति ।

स्याच्चैकस्य ब्रह्मशब्दवत् ॥ २।३।५ ॥

१४१-२ अनेन सूत्रेण संभूतपदस्य गौणत्वं न संभवतीत्याशङ्क्य परिहृतं तद्व्याख्यान्ति । नन्विति ।

—३ वृत्तिद्वयविरोध इति । आकाशादाग्निरित्यादावनुवृत्तस्य संभूतपद-स्यार्थो गौणत्वेन वादिना न गृह्यते तर्ह्यत्रैव गौणी परस्ताद्वाक्ये मुख्येत्ये-कस्यैव संभूतपदस्य वृत्तिद्वयं विरुद्धमित्यर्थः ।

—६ प्रयोगभेद इति । नन्वत्र वाक्यद्वये ब्रह्मशब्दद्वयं पठ्यते तत्र त्वैक एव संभूतशब्द इति प्रयोगभेद इत्यर्थः । आत्मसत्त्वेन—आत्मसत्तया । तत्सर्वं आकाशसत्ता । न तु पृथक्त्वेन ।

—८ इति सत्त्वगुणो वचनहेतुरिति । आत्मसत्तयाकाशसत्ता । कार्यत्वं नोत्पद्यतेतो हेतोः पृथक् सत्त्वरूपो य आकाशानिष्ठः सत्त्वगुणः स कार्य-

अ. २ पा. ३ सू. ५]
मूले पृ. १२१ पं. ८

अणुभाष्ये

२१८

वाचकसंभृतपदस्य कार्यसदृशपृथग्भाववाचकत्वे हेतुः । एवंच गौर्वाहीक
इत्यादिवद्वीणः प्रयोगः सत्त्वगुणेनेत्यर्थः ।

नन्वेवमाकाशं प्रति ब्रह्मणः कारणतानङ्गीकारे वाय्वादिवाक्ये-
ष्वात्मनः कारणताभावात्तत्तद्वाक्योक्तरीत्याकाशवायुब्रह्म्यादीनां कारणता-
स्वीकारेनेकेषां कारणता स्याद्ब्रह्मणश्च सा भज्येतैवंच ब्रह्मणः प्रशंसा न
स्यात्तदभावे तस्मिन्बन्धना गौणी लक्षणापि न स्यादित्यत आहुः-तत्तदिति ।
वायुसंभूतिवाक्य आकाशभावापन्नं ब्रह्म कारणमिति प्रकारेण सर्वत्र
ब्रह्मैव कारणमित्यर्थः । लक्षणेत्यत्र युज्वोध्यः । न तु बहुव्रीहिस्तेनानेक-
प्रकारिकेति नार्थः ।

—९ नन्वेवमाकाशादिपदस्य तद्भावापत्तिविशिष्टे लक्षणा स्यादित्यत
आहुः-तद्भावापत्तीति । तथाच घटेन जलमाहरेति वाक्ये च्छिद्रेतरत्वस्य
यथा स्वभावादेव बोधस्तथार्थबलादेव तद्भावापन्नत्वं लभ्येत तेन न लक्ष-
णेति भावः ।

—१० इदमिति । वक्ष्यमाणं दूषणमित्यर्थः ॥ ५ ॥

सूत्रार्थः-नन्वेकस्यैव संभूतशब्दस्याकाशः संभूत इत्यत्र गौणत्वमग्न्या-
दिषु मुख्यत्वमिति कथमिति चेन्न । यथा तपसा ब्रह्म विजिज्ञासस्व तपो
ब्रह्मेत्यत्र प्रथमब्रह्मशब्दो मुख्यो द्वितीयो गौणस्तथात्राप्युपपत्तेरिति ।

प्रतिज्ञाहानिरन्यतिरेकाच्छब्देभ्यः ॥ २।३।६ ॥

—१३ छान्दोग्यश्रुतिरिति । एकविज्ञानश्रुतिः कथमिति प्रश्नस्योत्तरमाहुः ।
एकविज्ञानेत्यादि ।

—१४ अव्यतिरेकादिति । एतस्यैव व्याख्यानमनुद्गमादिति ।
अनुद्गमात्-अग्नेः स्फुलिङ्गानामिवाकाशस्य कार्यत्वेन ब्रह्मणः सका-
शादव्युच्चरणात् ।

—१६ आकाशस्येति । एवं चाकाशज्ञानाभावे सर्वज्ञता विहन्येतेति
भावः । लौकिकत्वादिति । आकाशे बलाकेति प्रत्ययान्मीमांसकैराकाशस्य
लौकिकप्रत्यक्षत्वं स्वीक्रियते ।

—१७ तदेवाहुः-व्यवहारेत्यादि ।

—१९ वस्तुसामर्थ्यादिति । ज्ञानं भविष्यतीति शेषः ।

—२१ शब्दात्-वाक्यात् । एवंच यद्यविभक्तस्याकाशस्य वस्तु-
सामर्थ्येन ज्ञानं विवाक्षितं स्यात्तर्ह्यश्रुतं श्रुतामित्यादि न वदेदिति भावः ।

—२१ ज्ञानमिति । ज्ञानं व्युत्पादयतीत्यन्वयः ॥ ६ ॥

सूत्रार्थः-अतः परं परिहारः । आकाशोत्पात्तिर्नाङ्गीक्रियते चेत्सर्वविज्ञान-
प्रतिज्ञाबाधः । अव्यतिरेकादाकाशस्यानुद्गमात् । ननु वस्तुसामर्थ्येनैतादृश-

मपि ब्रह्मरूपमेकमस्तीति स्वीकाराच्च प्रतिज्ञाभङ्ग इति चेन्न यतो येनाश्रुत-
मित्यादिशब्दैः श्रुतिः प्रकृतिविकृतिभावेनैकविज्ञानं व्युत्पादयतीति ।

यावद्विकारं तु विभागो लोकवत् ॥ २।३।७ ॥

—२४ आकाशो जन्यो विकृतित्वादित्यनुमाने व्याप्तिमाहुः—
यद्यदित्यादि ।

१४२-३ आकाशोत्पत्तौ 'आकाशवत्सर्वगतश्च नित्यः' इत्यादिश्रुतीनां
विरोधं परिहरन्ति—आकाशोत्पत्तावित्यादिना ।

—८ ननु भवत्वेवं श्रुतीनां गतिस्तथाप्याकाशस्य नित्यतादिबोधने किं
प्रयोजनमित्यत आहुः—व्यवहारे तिष्ठति । आकाशशरीरमिति श्रुतिरूपास-
नार्था प्राचीनयोग्योपास्वेत्युपसंहारात् । यद्याकाशं नित्यं ब्रह्मशरीरं च न
जानीयात्तर्हि कथमुपासीतेत्येतानि वाक्यान्यज्ञबोधकानि भवेयुः ॥ ७ ॥

सूत्रार्थः—यद्विकृतं तस्य सर्वस्यापि विकृतिर्लोकिके दृष्टा । आकाशमपि
लौकिकव्यवहारविषयत्वाद्विकृतं तेन तदुत्पात्तिरपि युक्तेति ।

इति प्रथममधिकरणम् ।

एतेन मातरिश्वा व्याख्यातः ॥ २।३।८ ॥

सैषानस्तामतेति श्रुतिर्बृहदारण्यके सप्ताक्षब्राह्मणे व्रतमीमांसायाम् ॥ ८ ॥

सूत्रार्थः—एतेनाकाशोत्पत्तिस्थापनेन त्रायोरप्युत्पत्तिर्व्याख्यातेति ।

इति द्वितीयमधिकरणम् ।

असंभवस्तु सतोनुपपत्तेः ॥ २।३।९ ॥

—१६ उत्पात्तिः स्यादिति ।

हरितो रोहितादासीद्बुधस्तस्याभवत्सुतः ।

इत्यादिपुराणवाक्येष्वस्तेरुत्पत्त्यर्थकस्य दर्शनात्सदेवेदमग्र आसीदिति
वाक्येष्वुत्पत्तिरूपोर्थः स्यादिति कश्चिच्छङ्कते वैताण्डिकः ।

—१८ संभवतीति । आत्माश्रयतादोषादिति भावः ॥ ९ ॥

सूत्रार्थः—सन्मात्रस्य ब्रह्मणस्तत्पत्तिर्न संभवति । कार्योत्पत्तौ कारणो-
त्पत्तिर्नाङ्गीक्रियते । ब्रह्म स्वतो नाप्ययते । असंभवात् । अन्यतस्तदुत्पत्तौ
स्त्वनवस्थाप्रसंग इति ।

इति तृतीयमधिकरणम् ।

तेजोतस्तथा ह्याह ॥ २।३।१० ॥

१४३-३ छान्दोग्योक्तं ब्रह्मजत्वमेव कुतो न स्वीक्रियत इत्यत आहुः-
ब्रह्मण एवेति ।

सूत्रार्थः-अस्माद्वायुस्वरूपाद्ब्रह्मणस्तेजस उत्पत्तिस्तथैव वायोरग्निरिति
श्रुतिराहेति ।

इति चतुर्थमधिकरणम् ।

आपः ॥ २।३।११ ॥

—६ तथा ह्याहेत्येवेत्येवकारेणात इत्यस्यानुवृत्तिव्यवच्छेदः ॥ ११ ॥

सूत्रार्थः-तेजःस्वरूपाद्ब्रह्मण आपः संभूता अग्रेराप इति श्रुतेरिति ।

इति पञ्चममधिकरणम् ।

पृथिव्यधिकाररूपशब्दान्तरेभ्यः ॥ २।३।१२ ॥

—१३ उपजाव्यश्रुतेः-तैत्तिरीयश्रुतेः ।

—१५ तथा सतीति । विषयवाक्येन्नपदस्य पृथिव्यां लक्षणा कृता
चेत् साक्षादेवाद्भ्यः सकाशात्पृथिव्युत्पत्तिः प्रतीयते । तैत्तिरीये तु
लक्षणां विनेवाद्भ्यः साक्षात् पृथिव्युत्पत्तिः । व्यवधानेनान्नोत्पत्तिः ।
एवंच व्यवधानेनाद्भ्यः सकाशादन्नोत्पत्तिर्वा लक्षणादरणं वा कर्तव्य-
मिति संशयः ।

—१७ पुनः शङ्का-नन्विति । एवंच लक्षणा न स्वीकर्तव्या । व्यवधा-
नेनाद्भ्योन्नसृष्टिरित्येव स्वीकर्तव्यं प्रायपाठस्योपजीव्यश्रुत्यपेक्षया नैर्बल्यादेव
संदेहनिवृत्तेराधिकरणारम्भो व्यर्थ इति शङ्काकृदाशयः ।

—१८ अपेक्षाभावादिति । तथाच तैत्तिरीयश्रुतेरिव छान्दोग्यश्रुतेर्मु-
क्त्यत्वं नास्तीति भावः । एकपदलक्षणापेक्षयेति । छान्दोग्यस्य एकस्मिन्न-
पदे पृथिवीरूपार्थलक्षणा स्वीक्रियते तदपेक्षया ।

—१९ पूर्वोक्त एवेति । पूर्वोक्तेन्नपद एव संशयो न तु पृथिव्युत्पत्ताविति
नाधिकरणारम्भो व्यर्थ इत्यर्थः ।

सूत्रार्थः- ता अन्नमसृजन्तेति श्रुतावन्नशब्देन पृथिवी ग्राह्या । यतो
भूतानामेवाधिकारो न भौतिकान्नस्य । तथा नीलरूपमपि पृथिव्यामेव
संभवति । अद्भ्यः पृथिवीति श्रुत्यन्तरमप्यत्रैवार्थ उपोद्बलकमिति । सर्वत्रो-
पलभ्यत इति । देहलीदीपन्यायेनान्नपदस्योत्तरत्रापि संबन्धः ॥ १२ ॥

इति षष्ठमधिकरणम् ।

तदभिध्यानादेव तल्लिङ्गात्सः ॥२३॥१३॥

१४४-७ तदभिध्यानमिति । आकाशरूपः स्यां वायुरूपः स्यामित्यादि तदभिध्यानम् ।

—९ सर्वत्र वेदान्तेष्विति । स विश्वकृद्विश्वविदात्मयोनिरित्यादिषु । सिद्धमिति । एवमेव पौराणिकमहदादिसृष्टिषु ज्ञेयमर्थान्महतः सकाशात् सृष्टिरुच्यते सा ब्रह्मण एवेति ज्ञेयम् ॥ १३ ॥

सूत्रार्थः—आकाशादिभावापन्नब्रह्मण एव वाय्वादिकार्यं न तु केवलाकाशादिभ्यः । सर्वकार्यकर्तृत्वरूपाद्ब्रह्मणो लिङ्गात् । स आत्मा सर्वं सृजतीति ।

इति सप्तममधिकरणम् ।

विपर्ययेण तु क्रमोत्त उपपद्यते ॥ २३॥१४ ॥

—१४ उपपद्यत इति । अत्र वैशेषिकादिवद् ध्वंसरूपो लयो न किंतु कारणे प्रवेशरूपः स विपरीतक्रमेणैव योग्यः । युगपत्प्रलये युगपत्सृष्टिः । क्रमेण प्रलये विपरीतक्रमेण सृष्टिरत उक्तं—क्रमसृष्टाविति ॥ १४ ॥

सूत्रार्थः—उत्पत्तिक्रमेण न लयः किंतु वैपरीत्येन । उत्पत्त्यनन्तरं प्रलयस्य सत्त्वात्तथैवोपपद्यते । प्रवेशवैपरीत्येन निर्गमनदर्शनादिति ॥

इत्यष्टममधिकरणम् ।

अन्तरा विज्ञानमनसी क्रमेण तल्लिङ्गादिति
चेन्नाविशेषात् ॥ २३॥१५ ॥

—१९ क्रमसृष्टिप्रसंगेन जीवमनसोरपि क्रमसृष्टौ निवेशो नास्तीति विचारयितुमेतदधिकरणं रचयन्ति ।

—२० परमात्मेति । अयं सर्वेषां कारणीभूतो वाक्यषट्कात्पूर्वं ब्रह्मविदामोति परमित्यनेनोक्त इत्यर्थः ।

—२१ तत्र पूर्वपक्षी आह—क्रमेणेति ।

—२२ प्रातिलोम्येनेति । सूत्रकारस्य विवक्षित इति शेषः ॥ १५ ॥

सूत्रार्थः—अन्नमयादिपञ्चकोशमध्ये विज्ञानमनसी उक्ते ते प्रतिलोमक्रमेणोत्पन्ने वक्तव्ये । अग्रेकथनात्मकाल्लिङ्गात् । ततस्तयोरुत्पत्तिर्वक्तव्येति

चेन्न नामरूपात्मकविशेषाभावात् । नामरूपात्मकविशेषयुक्तानामेवोत्पत्ते-
रुच्यमानत्वादिति ।

चराचरव्यपाश्रयस्तु स्यात्तद्व्यपदेशो भाक्तस्तद्भाव-
भावित्वात् ॥ २।३।१६ ॥

१४५-९ अनित्ये जननमिति । अस्य पादस्य प्रथमसूत्रे व्याख्यातमेतत् ।
शरीरे इति प्रथमाद्विवचनम् । तयोरिति सप्तम्या द्विवचनम् ।

—१२ स तु स्यादिति । जायमानः शरीरमभिसंपद्यमान उत्कामम्
म्रियमाण इति श्रुत्या देहसंबन्धेनैव जननमरणयोः कथितत्वाद् देहसंबन्धस्तु
स्यादेवेत्यर्थः । भाक्तो लाक्षणिक इति पर्यायी । स्पष्टप्रतिपत्तये पर्यायोक्तिः ।

—१५ तद्भावभाविःवादिति । शरीराभिमानरूपात्संबन्धादित्यर्थः ।

—१६ तद्भावित्वं-तदभिमानित्वम् ॥ १६ ॥

सूत्रार्थः-स्थावरजङ्गमशरीरसंबन्ध एव जीवस्योत्पत्तिर्न तु स्वतः । शरीर-
जन्ममरणादिना जीवस्य जन्ममरणादिव्यपदेशो लाक्षणिकः । यतो देहान्व-
यव्यतिरेकाभ्यां जीवोपलब्ध्यनुपलब्धी भवत इति ।

इति नवममधिकरणम् ।

नात्माश्रुतेर्नित्यत्वाच्च ताभ्यः ॥ २।३।१७ ॥

—२३ ननु बृहदारण्यके यथाग्नेः क्षुद्रा विस्फुलिङ्गा इत्यनेन जीवव्युच्चरणं
श्रूयते सैवोत्पत्तिरिति चेन्नेत्यत आहुः- विस्फुलिङ्गवादिति । नामरूप-
संबन्धाभावादिति । नामरूपसंबन्ध एवोत्पत्तिमत्त्वमित्यत्र विनिगमकं
यथोर्णनाभिः सृजते-इत्यादिना पूर्वमुक्त ऊर्णनाभिदृष्टान्त एव ।

—२६ इत्येवमादिभ्य इति । आदिपदेन नित्यो नित्यानां, अजो नित्यः
शाश्वत इत्यादीनां श्रुतीनां संग्रहः ॥ १७ ॥

सूत्रार्थः-आत्मा नोत्पद्यते । श्रुतौ तदुत्पत्तेरश्रूयमाणत्वात् । किंचायमात्मा-
जरोमर इति श्रुतिभ्य आत्मनो नित्यत्वाज्जीवस्य नोत्पत्तिरिति । गुणानिति ।
धर्मानित्यर्थः ।

इति दशममधिकरणम् ।

ज्ञोत एव ॥ २।३।१८ ॥

१४६-५ शाङ्करमतं खण्डयन्ति-सर्वविप्लववादीति । सर्वविप्लववादित्वं-
नासतोद्भूतत्वात्-इत्यत्र भाष्ये पुराणवचनेनोक्तम् ।

—७ जीवत्वस्य कल्पितत्वाच्च स्वरूपनाश इत्यतः प्रश्नोत्तरे आहुः—
जीवत्वमिति ।

—१२ श्रुतिस्मृत्रनाशं स्पष्टयितुं तान्युदाहरन्ति—यः सर्वज्ञ इत्यादि ।

—१५ स्वीकृत्य—अंशत्वत्यागेन तथात्वमङ्गीकृत्य । अपरावतार इति ।
पुराणवचनप्रामाण्याद्भगवदाज्ञातशिवावतारे शङ्कराचार्ये माध्यमिकोप्या-
विष्ट इति भावः । एवंच ज्ञानधर्मा ज्ञातस्वरूपश्च जीव इति सिद्धम् ॥ १८ ॥

सूत्रार्थः— विज्ञानमय इत्यादिश्रुतिभ्य आत्मा ज्ञश्चेतन्यरूपो बोध्य इति ।

इत्येकादशमाधिकरणम् ।

उत्क्रान्तिगत्यागतीनाम् ॥ २।३।१९ ॥

—२३ अधिकरणप्रयोजनमाहुः—यद्यपीति ।

१४७-१ उत्क्रान्तिशब्दस्य प्रथमप्रयोगे बीजमाहुः— ब्रह्मवैलक्षण्यार्थ-
मिति आसीनो दूरं ब्रजतीत्यादिना ब्रह्मणोपि गतेरुक्तत्वात्तद्वैलक्षण्यं गतो
बोधयितुमुत्क्रान्तिशब्द आदौ प्रयुक्त इत्यर्थः ॥ १९ ॥

सूत्रार्थः— स यदास्माच्छरीरादुत्क्रामतीति श्रुतिभिर्जीवोत्क्रान्तिगत्यागती-
नामुक्तत्वात्तस्य परिणामोङ्गीकर्तव्य इति ।

स्वात्मना चोत्तरयोः ॥ २।३।२० ॥

—४ परिष्वङ्गः । संबन्धः ।

—९ ब्रह्मोपनिषदिति । च्छान्दोग्योपनिषदित्यर्थः ।

—१० अनुसंचरन्निति वेति । एवं चैतच्छ्रुत्युक्तयोगत्यागत्योः केवल-
स्वरूपेणैव साध्यत्वात्स्वतोऽणुरेव । एवंचाणुरूपं तस्य परिमाणम् ।

—११ अस्मिन्नर्थे सूत्रस्थचकारवैयर्थ्यामित्यरुचेः प्रकारान्तरमाहुः—
अथवेति ।

—१२ ननूत्क्रान्तौ जीवस्य स्वतत्त्वं कुतो नास्तीत्याहुः— अङ्गु-
ष्ठमात्रमिति ॥ २० ॥

सूत्रार्थः—ऊर्णनाभिर्यथा तन्वृन्मृजते संचरत्यपि । जाग्रत्स्वप्ने तथा जीवो
गच्छत्यागच्छते पुनः ॥ इति श्रुत्युक्तगत्यागत्योः स्वरूपेणैव संभवात्तदुपरोधेन
जीवस्याणुत्वं स्वीकर्तव्यमिति ।

नाणुरतच्छ्रुतेरिति चेन्नेतराधिकारात् ॥ २।३।२१ ॥

—२० प्रकरणेनेति । ब्रह्मप्रकरणे पठिताः शब्दा ब्रह्मपरा एवेति नियम्यन्त इत्यर्थः ॥ २१ ॥

सूत्रार्थः—ननु स वा एष महानज इति श्रुत्याणुत्वविपरीतव्यापकत्वोक्ते-
जीवो नाणुरिति चेन्न तत्र श्रुतौ परब्रह्मणोधिकारादिति ।

स्वशब्दोन्मानाभ्यां च ॥ २।३।२२ ॥

—२२ वस्त्वन्तरं पृथक्कृत्य यन्मानं तदुन्मानम् ॥ २२ ॥

सूत्रार्थः—स्वयं विहृत्येति श्रुतौ स्वशब्दो जीवस्याणुरिणामं ज्ञापयति ।
बालाग्रशतभागस्येत्यादावुन्मानं ज्ञायते । चकारात् स्वप्नप्रबोधसंथावागति-
दर्शनम् । एभिर्हेतुभिर्जीवस्याणुत्वं सिध्यतीति ।

अविरोधश्चन्दनवत् ॥ २।३।२३ ॥

१४८-५ यथा चन्दनमिति । ज्वरं हन्ति शिरोबद्धा सहदेवीजटा यथा-
इत्यादिना वैद्यकवाक्येन प्रभावेण सहदेवीजटया शिरोदेशस्थया यथा सर्व-
शरीरस्थज्वरनाशस्तथा चन्दनमप्येकदेशस्थं सर्वदेहसुखकृत् ॥ २३ ॥

सूत्रार्थः—यथैकदेशस्थितमपि चन्दनं सकलदेहं सुखयति तथा जीवो
ह्येकदेशस्थितोपि सकलदेहचैतन्यं संपादयतीति ।

अवस्थितिवैशेष्यादिति चेन्नाभ्युपगमाद्दृष्टि हि ॥ २।३।२४ ॥

—१ नेत्यादि संभवतीति । प्रत्यक्षेणैकदेशावस्थानस्यानिश्चयात् ।
अनुमानस्य व्यभिचरितत्वाच्च ।

—१२ स्थितिरिति । हृयेष आत्मेत्यादिश्रुतेः । युक्तिरिति । ब्रह्माभिन्नत्वेन
हृदयप्रवेशे युक्तिः ॥ २४ ॥

सूत्रार्थः—ननु चन्दनेवावस्थितिवैशेष्यात्स्वचि सम्यगवस्थानात्स्वच एकत्वा-
त्सकलशरीरे सुखमुत्पद्यते । अत्र तु तथा न संभवतीति चेन्न जीवस्यापि
स्थानविशेषाभ्युपगमात् । तत्स्थानं हृदयमेवेति ।

गुणाद्वा लोकवत् ॥ २।३।२५ ॥

—१३ ननु वैशेषिकमते यावद्वृणिवृत्तित्वं गुणस्य ततश्च जीवस्याणुत्वस्वी-
कारे तदीयचैतन्यं सर्वशरीरव्यापि न स्यादतः सूत्रमुपन्यस्यन्ति—गुणाद्वेति ।
अविरोध इत्यनुवर्तते ।

—१४ सः—गुणः ।

—१५ ननु प्रभाषा द्रव्यत्वमङ्गीक्रियत इत्यत आहुः—प्रभाषा इति ।

—१६ उदकगतौष्ण्यवादिति । यथोष्णजलस्थोष्णस्पर्शे गुणत्वं तद्वत् ।
विजातीयस्यारम्भकमिति । यथा चिन्ताभाणिश्चिन्तितानामन्यवस्तूनामुत्पा-
दकस्तथेत्यर्थः । एवंच मणिभिन्नः पदार्थः प्रभां नारम्भयति प्रमाणाभावात् ।

—१७ सर्वैर्वादिभिरिति । महत्परिमाणवादिभिः । मणिप्रभा तु मण्य-
तिरिक्ते स्थले प्रतीयते तत्र सर्वैर्वादिभिरुपपत्तिः कर्तव्येति भावः । कल्प्यता-
मिति । विशिष्टकल्पनापेक्षया विशेषणकल्पनायां लाघवात् ।

—२० वाशब्द इति । एवंच वाशब्द एवकारार्थे वाक्यालङ्कारे । तथा
च लोकवदेव गुणादविरोध इति सूत्रयोजना ।

—२१ ब्रह्मसिद्धान्ते-ब्रह्मैव सर्वकारणमिति सिद्धान्ते । यथैवेति ।
लोके यस्माद्यथाजातं तथेत्यर्थः ॥ २५ ॥

सूत्रार्थः- लोके यथाल्पोपि मणिः कान्त्या बहुदेशं व्याप्नोति तथा जीवः
स्वरूपतोगुरापि सकलशरीरव्यापिचैतन्यगुणादखिलं शरीरं व्याप्नोतीति ।

व्यतिरेको गन्धवत् ॥ २।३।२६ ॥

—२३ गुणस्य स्वाश्रयाधिकवृत्तौ दृष्टान्तमाहुः-व्यतिरेक इत्यादि-
सूत्रेण ।

—२६ ननु यावत्पर्यन्तं गन्धो वाति तावत्पर्यन्तं चम्पकगमनं स्वीक्रियत
इत्यत आहुः-अन्यथेति ।

—२७ अवोचामेति । पूर्वसूत्र इति शेषः ॥ २६ ॥

सूत्रार्थः- यथा चम्पकपुष्पगन्धस्तानि पुष्पाणि विनापि दूरे देश
उपलभ्यते तद्वज्जीवस्य चैतन्यगुणः ।

तथाच दर्शयति ॥ २।३।२७ ॥

सूत्रार्थः- जीवो हृदयस्थानोणपरिणाम इत्युक्त्वालोमभ्य इति श्रुतिस्तस्य
चैतन्यगुणेन सकलशरीरस्थितिं ब्रूत इति ।

पृथगुपदेशात् ॥ २।३।२८ ॥

सूत्रार्थः- प्रज्ञया शरीरमारुह्येति श्रुतौ प्रज्ञायाः कारणत्वेन पृथक्कथना-
च्चैतन्यं जीवगुण इति ।

इति द्वादशमधिकरणम् ।

तद्गुणसारत्वाच्च तद्व्यपदेशः प्राज्ञवत् ॥ २।३।२९ ॥

१४९-१२ भगवद्व्यपदेश इति । भाक्त इत्यर्थः ।

२९ [अणुभाष्यव्याख्या]

—१७ प्राज्ञश्चेति । सुषुप्तिसाक्षी जीवमिन्द्रो ब्रह्मांशः परमेश्वरस्यैव रूपान्तरं विश्वो वैश्वानरः प्रथमः पादस्तैजसो हिरण्यगर्भो द्वितीयः प्राज्ञस्तृतीय इति नृसिंहतापनीयोक्तेः ।

—१८ ब्रह्मलिङ्गादिति । ब्रह्मलिङ्गत्वादित्यर्थः ।

—२२ समन्वयनिरूपणे-प्रथमाध्याये ।

—२३ अविरोधे-द्वितीयेध्याये । अविरोधेनेति पाठे तु प्रतिपाद्येत्यनेनान्वयः । ऐक्येपि-अंशांशिभावेनैक्येपि ।

१५०-४ शाङ्करमतमुपपादयन्ति-तत्रेति । स्वीकृत्य-महावाक्यत्वेनाहृत्य ।

—८ वेदसूत्राणि-वेदसहितानि व्याससूत्राणि । व्याकुलीचकार-तत्र तत्रार्थान्तरं चकारेत्यर्थः ॥ २९ ॥

सूत्रार्थः-प्रज्ञाद्रष्टृत्वादिब्रह्मगुणप्रधानत्वाज्जीवे ब्रह्मत्वव्यपदेशः । यथा तद्वा अस्यातिच्छन्दोपहतपाप्मेत्यादिना प्राज्ञस्वरूपमुक्तम् ।

यावदात्मभावित्वाच्च न दोषस्तद्दर्शनात् ॥ २।३।३० ॥

१५०-१२ व्यपदेशाविषय एव कश्चन दोष आशङ्क्य परिहृत्यतेन सूत्रेणातस्तं दोषं दर्शयन्ति-ननु कथमिति । अन्यस्य-ब्रह्मभिन्नस्य ।

—२१ पश्चात्-संसारदशोत्तरम् ।

—२२ तथैव-ब्रह्मभावपूर्वकांशत्वेन । अनावृतैश्वर्यादीनामिति । आवरणरहितैश्वर्यादीनां छान्दोग्य उक्तत्वादित्यर्थः ।

—२३ ननु प्राज्ञेऽप्येवमनावृतैश्वर्यं श्रुतौ वक्तुं शक्यत इत्यत आहुः-प्राज्ञादिति । संपन्नत्वं-सम्यक्त्यानन्दप्राप्तिमत्त्वं तथाच श्रुतौ प्राज्ञ ईश्वरस्तृतीयः पाद इत्युपक्रम्य प्राज्ञस्य प्रशंसां कृत्वा तुरीयव्याख्यान ईश्वरग्रामस्तुरीय इति वचनेन प्राज्ञलोक्यानन्दस्य तिरोभावः । जीवस्य तु स्वस्वरूपावस्थानोक्त्या सर्वदानन्दस्य सत्त्वेन प्राज्ञाज्जीवे विशेष इति भावः ।

—२५ व्यपदेशो वेति । वाशब्दो वाक्यालङ्कारे । एवं जीवस्य ब्रह्मभावं व्याख्याय व्यापकत्ववाक्यानि समर्थयन्ति ।

—२६ एतदेवोक्तमिति । उक्तं निबन्ध इति शेषः ।

व्यापकत्वश्रुतिरित्यादेरर्थः । तस्य ब्रह्मभावं प्राप्तस्य जीवस्य भगवत्त्वेन व्यापकत्वश्रुतिर्युज्यते ननु जीवत्वेन रूपेण ।

—२८ आनन्दांशाभिव्यक्तौ-ब्रह्मभावे सति तस्य तद्विरुद्धमर्थधारत्वं भवति ततस्तत्र ब्रह्माण्डकोट्यः परिच्छेदो व्यापकत्वं च प्रतीयेरन् । एवंच यथा कृष्णो भगवान् उत्सङ्गे स्थितोपि यशोदया मृत्नाभक्षणादिप्रसंगे सकलजगदाधारो दृष्टस्तथा जीवोऽपि ब्रह्मभावेणुत्वाविरोधेनैव व्यपकः

सर्वजगदाधारश्चास्ति । अत एव-तदेतद्वृषिः पश्यन्, पुत्रेति तन्मयतयेत्यादि-
श्रुतिस्मृतिभिः प्रतिपादितम् । जीव उपाधिना कल्पित इत्यप्यसंगतम् । अंश-
त्वेन निरूपणात् ।

सूत्रार्थः—यावदयमात्मानन्दांशप्राकट्येन ब्रह्म भवति तावदयं व्यपदेशः ।
पश्चाद्ब्रह्मधर्माणामाविर्भावाद्ब्रह्मत्वं युक्तमेव । तेनापकृष्टस्योत्कृष्टत्वकथ-
नरूपो दोषो न यतस्तदानीं ब्रह्मधर्माणां स्वस्मिन् दर्शनमस्तीति ।

पुंस्त्वादिवत्त्वस्य सतोभिव्यक्तियोगात् ॥ २।३।३१ ॥

१५१—३ व्यक्तियोग इति । मोक्षदशायामिति शेषः ॥ ३१ ॥

सूत्रार्थः—यथा रेतःसंकेतसामर्थ्यलक्षणं पुंस्त्वं बाल्ये विद्यमानमेव यौवने
प्रकटितं भवति तथानन्दांशस्यापि संसारदशायां तिरोहितस्य ब्रह्मभाव
आविर्भावः । एवंच जीवस्य संसारदशायामप्यानन्दांशस्य नात्यन्तमभावः
किंतु तिरोधानम् इति ।

नित्योपलब्ध्यनुपलब्धिप्रसंगोन्यतरनियमो

वान्यथा ॥ २।३।३२ ॥

—११ पूर्वोक्त एवेति । संसारदशायामप्राकट्यं मोक्षदशायां प्राकट्य-
मिति पूर्वोक्तः प्रकारः ॥

सूत्रार्थः—यदि संसारदशायामप्यानन्दो जीवस्य प्रकट इत्युच्येत तर्ह्य-
नन्दांशस्य नित्यमुपलम्भः स्यात् । एवंच संसारासंभवः अथ जीवस्य सर्वदे-
वानन्दांशानुपलम्भः स्वीक्रियते तर्हि मोक्षो न स्यात् । अथान्यथानुपपत्त्या
जीवो निरानन्दो ब्रह्म त्वानन्दमयमित्येकतरनियमोद्गीक्रियते चेद्ब्रह्मैव
सन् ब्रह्माप्येतीति श्रुतिविरोध इति ।

इति त्रयोदशमधिकरणम् ।

कर्ता शास्त्रार्थवत्त्वात् ॥ २।३।३३ ॥

—१६ शास्त्रार्थवत्त्वादिति । शास्त्रस्यार्थवत्त्वं तस्मात् । स्वर्गकामो
यजेतेति शास्त्राणां सार्थक्यात् । तथाहि जीवो यदि कर्ता नेष्येत तर्हि स्वर्ग-
कामादिपदवैयर्थ्यद्वारा तत्तद्वाक्यानि व्यर्थानि भवेयुः ।

—१७ अनुपयोगादिति । ब्रह्मणोकामत्वेनेत्यर्थः ।

—१८ अशक्यत्वादिति । कामनाभावेनेत्यर्थः । गीतादिवाक्ये संदेहे सति
किं कर्तव्यमित्याहुः—संदिग्धेपीति । तथैव-कर्तृत्वमेव ॥ ३३ ॥

सूत्रार्थः—कर्ता जीव एव । अन्यथा ज्योतिष्टोमादिविधायकश्रुति-
वैयर्थ्यमेव । तथाहि ब्रह्मणः कर्मानुपयोगाज्जडप्रकृतेरशक्यत्वात्कर्माविधयो
व्यर्थाः स्युरिति ।

विहारोपदेशात् ॥ २।३।३४ ॥

—२० विहारः—स्वेच्छाक्रियात्मकभोगः ।

—२१ उपदिष्टः—द्वहरविद्यायामिति शेषः ॥ ३४ ॥

सूत्रार्थः—यद्यत्कामयते तत्तद्भवतीति श्रुत्या जीवस्यैव गन्धर्वादिलोके
विहारकथनात् एव कर्तेति ।

उपादानात् ॥ २।३।३५ ॥

—२४ तदेषां प्राणानामिति । बृहदारण्यकदृढबालाकिब्राह्मणस्था
श्रुतिः । मतान्तरमनुवदन्ति दूषयितुं विकल्पयन्ति च ।

—१५२-५ जडत्वादिति । बुद्धिर्जडा तेन तस्याः कर्तृत्वं चेतने समा-
यातीति विपरीतम् । अनङ्गीकारात्-सूत्रकृतेति शेषः । निराकृतत्वाच्चेति ।
रचनानुपपत्तेश्चेत्यादिसूत्रे । उपादानविरोधश्चेति । श्रुतौ प्राणानामुपादानं
श्रूयते बुद्धिश्च प्राणान्तर्गतैवातो बुद्धिसंबन्धेनोद्भवाङ्गीकारे प्राणोपादानविरोध-
स्तेन द्वितीयोपि पक्षो न ।

—६ शास्त्रविरोध इति । सर्वोपनिषत्प्रतिपादितकर्तृत्वविरोधः ।

—७ सर्वविप्रवः—मायावादः । माध्यमिकवत्-शून्यवादिबौद्धवत् ॥ ३५ ॥

सूत्रार्थः—नन्विन्द्रियैः कर्मकरणदर्शनात्तेषामेव कर्तृत्वमस्त्विति चेन्न तदेषां
प्राणानां विज्ञानेनेति श्रुत्या सर्वेन्द्रियाणां जीवेनोपादानाज्जीव एव कर्तेति ।

व्यपदेशाच्च क्रियायां न चेन्निर्देशविपर्ययः ॥ २।३।३६ ॥

—१० व्यपदेशः—प्रथमान्ततया कर्तृत्वेन निर्देशः ।

—११ अत्रेति—अस्यां श्रुतौ विज्ञानपदेन बुद्धिर्गृह्यते ।

—१२ जीवस्य कर्तृत्वमिति । तथाच क्रियायामेव जीवस्य कर्तृत्वं
नेति पूर्वपक्षाशयः । तथा सति-विज्ञानपदेन बुद्धेरेव ग्रहणे सति ।

—१४ ननु स्थाली पचतीत्यादिवत् कारकमात्रस्य स्वस्वव्यापारे स्वात-
न्यादत्र निर्देशविपर्ययो न भविष्यतीत्याहुः—अथेति ।

—१५ समादधते—तथापीति । विज्ञानमयमुपक्रम्य विज्ञानं यज्ञं तनुते
इति वाक्यं पठितं ततश्चात्र बुद्धिवाचकत्व उपक्रमेपि बुद्धिविकारवाचकत्वं
स्यादित्याहुः—पूर्वेति ।

—१६ त्र्यचूत्वादिति । ब्रह्मचूत्तन्दीति पाणिनिमुत्रेण ब्रह्मस्थल एव विकारार्थे मयटो विधानात् । ननु विज्ञानमादायेत्यत्र विपर्ययस्य सत्त्वादत्रापि स स्वीक्रियते को दोष इत्यत आहुः—विज्ञानमिति । एकस्येति । एवंच तत्र स्थलभेद एकं प्राणवाचकमत्रतु पूर्वोक्तोपक्रमपठितस्यैव परामर्शाद्विपर्ययो दोष एवेति भावः ।

—१७ ननु विज्ञानपदस्य जीववाचकत्वे विज्ञानमानन्दं ब्रह्मेत्यत्र विज्ञान-पदं गौणं स्यादित्यत आहुः—भगवतीति । औपचारिकत्वेत्यादि । सर्वे वेदा यत्पदमामनन्तीति श्रुतेः ।

—१८ नन्वेतत्कथनं तदा संभवति यदि विज्ञानमय इत्यत्र विकारार्थक-मयद्रूप्ययो न चेत् । परं तादृशप्रत्ययस्तु वर्तते छन्दसि विकल्पेन मयद्-विधानादित्यत आहुः—यज्ञ इति । अत्र तैत्तिरीयप्रथमाष्टकसप्तमप्रपाठकस्थ-मन्त्रे यज्ञकर्तृत्वेन यज्ञरूपत्वं यजमानस्य कल्पनयोपदिश्यते तेन विज्ञानं यज्ञं तनुते इत्यत्र यज्ञकर्तृत्वं जीवस्यैव न तु बुद्धेरित्यर्थः । हेत्वन्तरं चाहुः—श्रद्धादीनामिति । श्रद्धैव शिर इति श्रद्धाया जीवधर्मत्वादित्यर्थः ॥ ३६ ॥

सूत्रार्थः—विज्ञानं यज्ञमिति श्रुतिवाक्ये यागादिक्रियासु जीवस्यैव कर्तृ-त्वेन व्यपदेशाज्जीव एव कर्ता । अन्यथा विज्ञानेन विज्ञानमादायेति श्रुतिव-द्विज्ञानेन यज्ञं तनुत इति श्रुतेर्विपर्यासः कर्तव्यो भवेदिति ॥

उपलब्धिवदनियमः ॥ २।३।३७ ॥

—२२ जीवस्य कर्तृत्वे स्वातन्त्र्यमेव प्राप्तं ततश्च स स्वस्य हितमेव कुर्याच्चाहितमिति पूर्वपक्षकृदाशयः ॥ ३७ ॥

सूत्रार्थः—ननु जीवस्य कर्तृत्वं हिताकरणं न संगच्छत इति चेन्न यथा चक्षुषामिमतमनमिमतमुपलभते जीवस्तथेन्द्रियैः कर्म कुर्वन्निष्ठमनिष्टं वोपलभत इति ।

शक्तिविपर्ययात् ॥ २।३।३८ ॥

—२७ करोतीति । अतोहितकरणं न साहजिककर्तृत्वबाधकमित्यर्थः ॥ ३८ ॥

सूत्रार्थः—नन्वेवमपि जीवस्य क्रियायां स्वातन्त्र्ये हिताकरणं न संगच्छत इति चेन्न जीवशक्तेर्विपर्ययात् । एवंच न हितकरणनियमः स्वातन्त्र्या-भावादिति ॥

समाध्यभावाच्च ॥ २।३।३९ ॥

१५३-२ तादृशमन्त्राभावः—सामर्थ्यसाधकमन्त्राभावः ।

—३ अनिमोक्ष इति । कर्तृत्वस्य दुःखरूपत्वादिति भावः ।

—४ एतदिति । आध्यासिक एव कर्तृत्वेनिर्मोक्षः । अध्यासस्य दुःखरूपत्वात् ।

—५ नपुंसक इति । स्वातन्त्र्यादिसर्वपुरुषधर्मशून्य इत्यर्थः । बाह्यवत्-वैदिकप्रमाणबाहिर्भूतमाध्यमिकवत् ।

—६ समाधिरित्यपीति । इन्द्रियाद्यध्यासराहितस्यैव मुख्यः समाधिरिति बोध्यम् । ननु लिङ्गसंबन्धाज्जीवन्मुक्तस्यापि बुद्धिसंबन्धोस्त्येवेति कथं भिरिन्द्रियत्वमित्यत आहुः-करणत्वेनेति । एवं च बुद्धिसंबन्धो ब्रह्माभेद-प्यनिवार्यः ।

—७ तस्मात्-अध्यासाभावात् । ननु ध्यायतीवेति श्रुताविवशब्दस्वार-स्यात्वाभाविकं कर्तृत्वं जीवे न किंत्वौपाधिकम् इति मतं निराकुर्वन्ति-ध्यायतीवेति ॥ ३९ ॥

सूत्रार्थः-जीवस्य क्रियाज्ञानशक्ती योगेनात्पद्येते । ततस्तस्य समाधे-र्योगस्याभावाच्छक्तिविपर्ययः । चकारेण मन्त्रसामर्थ्याभावोपि सूच्यत इति ॥

यथा च तक्षोभयथा ॥ २।३।४० ॥

—१५ प्रकृते । शास्त्रप्रणयने ॥ ४० ॥

सूत्रार्थः-ननु कर्तृत्वभोक्तृत्वभेदः स्यादिति चेन्न । तक्ष्णो दृष्टान्तेनैकस्यो-भयसंबन्धात् । तथाहि यथा तक्षा स्वयं रथं निर्माय स्वार्थपक्षे तमारुह्य गच्छति । परार्थपक्षे तु केवलं रथं निर्माति । आरोहणकर्ता भिन्नः । तद्वज्जी-वोपि स्वार्थं परार्थं च करोति कारयतीति ।

इति चतुर्दशमधिकरणम् ।

पराचु तच्छ्रुतेः ॥ २।३।४१ ॥

१५४-२ दोष इति ।

किं वर्णितेन बहुना लक्षणं गुणदोषयोः ।

गुणदोषद्विर्दोषो गुणस्तुभयवर्जितः ॥

इति भगवदुक्तन्यायाच्च दोषः ॥ ४१ ॥

सूत्रार्थः-कर्तृत्वं ब्रह्मधर्म एव । परब्रह्मणः सकाशात्तज्जीवे समायाति । यमधो निनीषति सर्वकर्तृत्यादिश्रुतिभ्यः ।

कृतप्रयत्नापेक्षस्तु विहितप्रतिषिद्धावैयर्थ्यादिभ्यः ॥ २।३।४२ ॥

—४ स्वस्यैव कारयितृत्वादिति । पूर्वं कर्मानादित्वमिदं स्वस्य तत्सापेक्षत्वं चाङ्गीकृत्य वैषम्यनैर्घृण्यपरिहारः कृतः स न युज्यते । कर्मानादित्ववत्स्वस्य यत्कारयितृत्वं तस्याप्यनादित्वादिति पक्षं खण्डयति तुशब्दः ।

—६ कारयतीति । परमेश्वरो जीवकृतप्रयत्नापेक्षः सत्तन्त्रेपेक्ष्यमाणं यदु-
पकरणबाहुल्यं तदेकेनासहायेन जीवेनाप्तुमशक्यमतस्तत्संपादनद्वारा स्वय-
मेव तं कारयति । अत्र दृष्टान्तमाहुः- यथा बालमिति ।

—८ अनुवदतीति । एवंच गुणदोषविवेचनपूर्वकं बालेच्छानुकूल-
सामग्रीसंपादके पितरि यथा न दोषः किंतु बालस्वभाव एव दोषस्तथा
ब्रह्मण्यपि साध्वसाधुकर्मप्रेरयितरि न दोषः किंतु जीव एव ।

—९ हेतुं विवृण्वन्ति-अन्यथेति । अप्रामाणिकत्वं चेति । विहित-
निषिद्धबोधकप्रमाणव्यापारस्य वैयर्थ्यमित्यर्थः ।

—११ चकारेति । यथा लोके राज्यमर्यादारक्षकं व्यवहारशास्त्रम् ।
दोषगन्धोपीति । लोकवत्तु लीलाकैवल्यमिति न्यायेन जीवकृतप्रयत्नानु-
सरणान्न ब्रह्मणि वैषम्यादिदोषगन्धः ।

—१२ तथैव निर्माणात् । तादृशापेक्षावैशिष्ट्यपूर्वकत्वेन स्वयमेव निर्मा-
णात् । ननु ते नार्थितश्रुतिगुणा इत्यादि श्रीमद्भागवतवाक्येषु प्रयत्नान-
पक्षयैव गोकुलस्थेभ्यः फलदानकथनादयमपि नियमो नेत्याहुः-यत्रान्य-
थेति । यत्र भक्ते गोकुलस्थे प्रयत्नं विना फललाभो दृश्यते स पुष्टिमार्ग-
मध्यस्थो ज्ञेयः । इदमपि लोकवत्त्वित्यादिपूर्वन्यायेन ज्ञेयम् । लोकेपि राज्ञां
कृपापात्रेषु प्रयत्नं विनैव फललाभदर्शनात् ॥ ४२ ॥

सूत्रार्थः-ब्रह्मणः सर्वकर्तृत्वेपि वैषम्यनैर्घृण्यदोषो न । यतः परो भगवान्
जीवकृतकर्मापेक्षी । ततश्च जीवस्य यादृशं प्रयत्नाभिनिवेशं पश्यति तादृशं
कर्म कारयति । अन्यथा विहितप्रतिषिद्धयोर्वैयर्थ्यं प्रसज्येतेति ।

इति पञ्चदशमधिकरणम् ।

अंशो नानाव्यपदेशादन्यथा चापि दाशकितवादित्वमधीयत

एके ॥ २।३।४३ ॥

—१७ ब्रह्मसंबन्धीति । स्वसंबन्धि तु ज्ञोत एवेति सूत्र उक्तम् ।

—१८ नानाव्यपदेशादिति । अग्रिमश्रुतौ बहुत्वसंख्याविशिष्टत्वेन
कथनात् । विस्फुलिङ्गवद् ब्रह्मणः सकाशादुत्पात्तिकथनाच्चेत्यपि बोध्यम् ।

—२२ युक्तिर्वक्तव्येति । यथा न्यग्रोधफलमाहरेत्यादियुक्तिः । प्रष्टव्या
इति । तद्विज्ञानार्थं स गुरुमेव गच्छेदिति श्रुतेः ।

—२३ सर्वविप्लवः-सर्वश्रुतिविप्लवः ।

—२५ विनिर्गताः-परस्परविलक्षणतया विनिर्गताः ।

१५५-२ जडजीववैलक्ष्ण्ये हेतुमाहुः-सदंशेनेत्यादि । इतरे जीवाः ।

—३ अन्यधर्मतिरोभावः— अन्यधर्मस्यानन्दांशस्य तिरोभावो येषु तादृशाः । मूलेच्छातः—प्रजायेयेति मूलेच्छातः । भगवादिच्छात इति यावत् । अस्वतन्त्रिण इति । स्वतन्त्रो ब्रह्मभावस्तद्रहिता जीवन्मुक्तेभ्यो भिन्ना इत्यर्थः ।

—११ धर्मान्तरेण—चित्स्वरूपनित्यत्वादिना ॥ ४३ ॥

सुत्रार्थः—जीवो ब्रह्मणोऽंशः । सर्व एवात्मानो व्युच्चरन्तीत्यादिना जीव-
नानात्वकथनात् । ननु जीवस्य ब्रह्मांशत्वे तत्सजातीयत्वं स्यात्किंच ब्रह्म
दाशा ब्रह्मेने कितवा इत्यादिश्रुतौ दाशादीनां प्रतीतं ब्रह्मत्वं तत्कार्यत्वे
समश्वासं स्यादिति चेन्न । कैश्चिच्छास्त्रिभिः प्रकारान्तरेणार्थाच्छरीरत्वेन प्रका-
रेण दाशकितवादीनामधीतत्वात् । एवंचानन्दांशस्य तिरोहितत्वाच्च जीवस्य
ब्रह्मसाजात्यामिति ।

मन्त्रवर्णात् ॥ २।३।४४ ॥

—१६ पादेषु सर्वभूतानि पुंसः स्थितिपदो विदुरिति व्याख्यानात्पक्षान्तर-
माहुः पादेष्वित्यादि ॥ ४४ ॥

सुत्रार्थः—पादोस्य सर्वा भूतानीति सर्वजीवानां पादत्वेन ब्रह्मांश-
त्वमुक्तमिति ।

अपि स्मर्यते ॥ २।३।४५ ॥

—१८ भगवद्गीतास्मृतिर्ममैवांश इति ॥ ४५ ॥

सुत्रार्थः—ममैवांशो जीवलोक इति भगवद्गीतास्मृतौ प्रत्यक्षं जीवस्य
ब्रह्मांशत्वं स्मर्यतेपीति ॥

प्रकाशादिवन्नैवं परः ॥ २।३।४६ ॥

—२१ अंशत्व इति । हस्तादिवदंशत्व इति विपरीतक्रमो बोध्यः ।

—२२ द्विष्टत्वेनेति । जीवे दुःखरूपः प्रकारोतस्तस्य द्विष्टत्वेनानुभवः ।
परस्तु प्रियरूपोतस्तस्य तादृगनुभवो न ।

—२३ प्रकाशादिवदिति । यथाग्निहिमादीनां प्रकाशशैत्यादयो धर्मा
न दुःखद्विष्टत्वबुद्धिजनकास्तथा दुःखमपि परस्य न दुःखबुद्धिजनकं द्विष्ट-
त्वानुभवजनकं वेत्यर्थः । नाग्नेर्हि ताप-इत्याद्येकादशस्कन्धस्थं वाक्यम् ।
तथाहि—

कालस्तु हेतुः सुखदुःखयोश्चेत्किमात्मनस्तत्र तदात्मकोसौ ।

नाग्नेर्हि तापो न हिमस्य तत्स्यात् कुध्येत कस्मै न परस्य द्वन्द्वम् ॥

इति ।

—२६ उक्तपक्षस्य क्लिष्टत्वात्पक्षान्तरमाहुः-अथवेति । पापस्यापीति । अत्र रूपस्यापीति योग्यः पाठः । सूर्यश्चक्षुस्तथा रूपं ज्योतिषो न पृथग् भवेत् । इति द्वादशस्कन्धस्थवाक्याद्रूपस्य प्रकाशांशत्वम् । पापस्यापीति पाठस्तु बहुपुस्तकानुरोधान्मूले गृहीतः ॥ ४६ ॥

सूत्रार्थः- ननु जीवस्य ब्रह्मांशत्वे तदुःखेन ब्रह्म दुःखि स्यादिति चेन्न । यतो जीवदुःखेन परो न दुःखी प्रकाशादिवत् । यथा प्रकाशादिरूपा अग्न्यादयो न्यानेव तापयन्ति नात्मानं तथा द्वैतबुद्ध्यांशस्य जीवस्य दुःखित्वेऽपि परस्य दुःखित्वं नेति ।

स्मरन्ति च ॥ २।३।४७ ॥

१५६-३ निर्गुणः- प्राकृतसंसर्गशून्यः ।

—६ पिप्पलं- कर्मफलम् । तयोरन्य इति श्रुत्या जीवपरमात्मनोर्भेदो विरुद्धधर्मवत्त्वं च सिद्धम् ॥ ४७ ॥

सूत्रार्थः- न लिप्यते लोकदुःखेनेत्यादिस्मृतयः परस्य दुःखाभावं स्मरन्तीति ।

अनुज्ञापरिहारौ देहसंबन्धाज्ज्योतिरादिवत् ॥ २।३।४८ ॥

—१० कः शूद्रः का भार्येति । एतादृशज्ञानाभावे ऋतौ भार्यामुपेयात्, न शूद्राय मतिं दद्यादिति विधिनिषेधविषयज्ञानाभावः । स्वज्ञानमिति ब्राह्मणेन निष्कारणं षडङ्गो वेदोध्येयो ह्येयश्चेति विधानात् ।

—१९ ननु यावज्जीवविधिर्ज्ञानिपरश्चेत्-यदहरेव विरजेत्तदहरेव संन्यस्येत्-इति संन्यासविधेर्वैयर्थ्यामित्यत आहुः-न्यासोऽपीति । देहसंबन्धे देहानुसंधाने सत्येव संन्यासोऽपीत्यर्थः । तादृशदशायां संन्यासे जरामर्यायग्निहोत्रस्य संबवाच्च संन्यासविधिवैयर्थ्यम् । ये तु देहानुसंधानरहिताः पूर्णज्ञानिनः शुकादयस्तेषां विधिनियतत्वं नास्तीति यं प्रब्रजन्तमित्यादिषु स्पष्टम् ॥ ४८ ॥

सूत्रार्थः- जीवस्य भगवदंशत्वेऽपि शरीरसंबन्धाद्विधिनिषेधोपपत्तिः । यथा शवाग्निश्चण्डालभाण्डास्थितमुदकं तद्घटादिकं च परिह्रियते । अग्निहोत्राग्निर्गङ्गाजलं तन्मृत्तिका च परिगृह्यत इति ।

असंततेश्चाव्यतिकरः ॥ २।३।४९ ॥

सूत्रार्थः-ननु बाल्याद्यवस्थाभेदेन शरीरस्यापि भेदात्कर्मकाले ब्राह्मणत्वादि कथमुपनयनकालीनशरीरस्य तदानीमभावात् । न च जीवैक्येनोपपत्तिश्चाण्डालशरीरेऽपि ब्राह्मण्यापत्तेरिति चेन्न । बाल्यादिषु शरीरभेदेऽपि

अ. २ पा. ३ सू. ५०]
मूले पृ. १५६ पं. २७

अणुभाष्ये

२३४

संतत्यैक्यस्य विवक्षितत्वात् । चाण्डालादिजन्मभेदे तु संततेर्भेदाच्च न्याति-
कर इति ॥ ४९ ॥

आभास एव च ॥ २।३।५० ॥

—२७ सर्वकार्याणीति । अत्रापि चकारेण कथमित्यस्यानुकर्षः ।
सर्वकार्याणि भगवत एवोपादेयानीति कथमिति योजना ।

१५७-१ आकारस्य- चतुर्भुजत्वादिभगवदाकारस्य । मायावादं निषे-
धन्ति- न त्विति । नन्वेवं श्रौतस्य जलचन्द्रदृष्टान्तस्य विरोध इत्यत आहुः-
जलचन्द्रवदिति ।

—२ नन्वस्य प्रतिबिम्बत्वे स्वीकृते को दोषस्तत्राहुः-तथा सतीति ।
मिथ्याभूतस्याध्यासायोगादित्यर्थः ।

—३ तत्र वृत्तेर्दृष्टिपुर्णाश्रुतेरापि विरुध्यते इत्यादिनिबन्धोक्तकारिकादूष-
णानि स्मारयन्ति- तत्रेति । मिथ्यात्वरूप इति । मिथ्यात्वस्वरूपो माया-
वाद्यभिमत आभासोविवाक्षित इत्यर्थः ॥ ५० ॥

सूत्रार्थः-ननु सच्चिदानन्दमयब्रह्मांशो जीवोपि तद्गुणविशिष्टो भविष्यति
तेन तस्य संसारित्वं न स्यादिति चेन्न । आनन्दांशतिरोधानेन जीवस्य
ब्रह्माभासत्वकथनादिति ।

अदृष्टानियमात् ॥ २।३।५१ ॥

—६ ईशित्वायेति । ईशितत्वायेत्यर्थः । नैयायिकमतमनुवदन्ति-
नानात्मान इति ।

—८ सिद्धमिति । कार्यमात्रं प्राति जीवादृष्टस्य कारणताङ्गीकारात् ।
देशान्तरेत्यादि । अयं भावः । कार्योत्पत्तौ सामग्रीसमवधानमपेक्ष्यते ।
सामग्रीमध्येदृष्टमप्यन्तर्भूतमिति देशान्तरे यद्भोगार्थं यद्वस्तुत्पद्यते तत्र तददृष्ट-
मवश्यं वक्तव्यम् । तच्चादृष्टं गुणत्वादात्मसमवेतमतस्तद्देश आत्माभावेदृष्टा-
भावः संपतेतस्तदन्यथानुपपत्त्या तत्र तत्रात्मसत्ता स्वीकर्तव्यात् आत्मनो
व्यापकत्वमङ्गीकृतं नैयायिकैः ।

—१० मिथ्याज्ञानेन- शरीरेहमित्याभिमानेन ।

—११ तथेति । सर्वेषामेकस्मिन् शरीरे संबन्धतुल्यत्व एकस्यैव मिथ्या-
ज्ञानं कथमित्यर्थः ।

—१२ विरोधात्- श्रुतिविरोधात् । ऋषिप्रामाण्यं- कणादगौतमयो-
रुक्तिवत्वेन तत्प्रामाण्यम् । श्रुतिविरोध ऋष्युक्तमप्यप्रामाण्यमित्यर्थः ॥ ५१ ॥

सूत्रार्थः— नैयायिकादयो भोगव्यवस्थासिद्ध्यर्थं जीवनानात्वमङ्गीकृ-
र्वन्ति तथादृष्टस्य भोगनियामकत्वं देशान्तरोत्पन्नवस्तुभोगान्यथानुपपत्त्या
जीवानां व्यापकत्वं च । इदमनुपपन्नम् । व्यापकानां सर्वेषां जीवानाम-
नेकदेहसंबन्धादेतद्देहस्येदमदृष्टमेतद्देहस्येदमिति नियमाभावात् । एवंचादृ-
ष्टस्यानियमाज्जीवनानात्वादिकमसंगतमिति ।

अभिसंध्यादिष्वपि चैवम् ॥ २।३।५२ ॥

—१५ इति चेदिति । ननु विलक्षणसंयोगोत्पादकानां मनःप्रभृतीना-
मभिमाननियामकत्वात्तेषां चेश्वरेच्छया नियतत्वाददृष्टानियमदोषो नेति पूर्व-
पक्षाशयः । पूर्ववदेवेति । विभूतामात्मनां मनःसंयोगस्यापि तुल्यत्वान्निय-
मासंभव एव दोषः । तादृशेश्वरकल्पना- ईश्वरस्य निमित्तकारणता-
कल्पना ॥ ५२ ॥

सूत्रार्थः—ननु मनःप्रभृतयो नियामका इत्यापि न । ईश्वरेच्छामनःप्रभृति-
ष्वभिसंध्यादिषु नियामकत्वेनाङ्गीकृतेषु पूर्वोक्तस्यैवानियमदोषस्य प्रसक्तेः ।
तथाहि जीवानां व्यापकत्वेन सर्वत्र संबन्धादस्येदं मनो नास्येदमिति
नियमाभाव इति ।

प्रदेशादिति चेन्नान्तर्भावात् ॥ २।३।५३ ॥

—१९ अन्यस्यापीति । एवं च पूर्ववदेव दोषप्राप्तिः ।

—२० सौश इति । विशेषत्वेन स्वीक्रियमाणो विशेषणांशः स चान्त-
र्भवेत् । अन्यप्रदेशे तत्प्रदेशाभावात्तत आत्मनस्तिरोहितो भवेत्तेन तस्य
भोगस्यासंभव इति नैयायिकमतवज्जीवसिद्धिः ॥ ५३ ॥

सूत्रार्थः—ननु जीवानां विभुत्वेपि तत्र प्रदेशविशेषकल्पनाददृष्टनियमः
स्यादिति चेन्न । तत्र जीवान्तरप्रदेशस्याप्यन्तर्भावात्पूर्वोक्तदोषस्याविधा-
तात् । यद्वा तद्देहस्यैव देशान्तर्गमने पूर्वदेशस्य त्यक्तत्वेन तद्देशस्य तिरो-
भावादिति ।

इति षोडशमाधिकरणम् ।

इति श्रीमद्ब्रह्मभाचार्यकृताणुभाष्यव्याख्यायां श्रीधरशर्मकृतायां

बालबोधिन्यां द्वितीयाध्यायस्य तृतीयः पादः ॥ २।३ ॥

द्वितीयाध्याये चतुर्थः पादः ॥ २।४ ॥

तथा प्राणाः ॥ २।४।१ ॥

पूर्वपादे जीवस्य स्थूलशरीरनिष्पादकानां महाभूतादीनामुत्पात्तिक्रमादिकं विचारितम् । ततो जीवस्वरूपं मीमांसितं परंत्विन्द्रियादीनां स्वरूपं न विचारितमतोस्मिन्पादे तद्विचार्यत इत्यवसररूपा पादसंगतिः ।

१५८-४ तदाहुः-जीवशरीरवर्तिनामिति ।

—५ तादृशधर्मवत्त्वं-जीवसमानधर्मवत्त्वम् । इन्द्रियपदं विहाय प्राण-शब्दप्रयोगे प्रयोजनमाहुः-प्राणशब्दप्रयोग इति ।

—६ सर्वेन्द्रियवाचकत्वे प्राणशब्द एकवचनं कथमत आहुः-मनस इति । मुख्यत्वात्-लिङ्गशरीरे प्राधान्यात् ।

—७ ननु सर्वोपपत्तिसाम्ये जीवधर्मस्यार्थादेव सिद्धेरिदं सूत्रं पूर्वपाद एव कृतो न विचारितमित्यत आहुः-चिदंशस्येति । एवंच जडत्वाद्विद्यदा-दितुल्यत्वं स्यादतः पृथग्विचारः ।

—९ तत्रापीति । प्राणा वै सत्यमिति बृहदारण्यके सत्यधर्मग्रहणमस्ति ॥१॥

सूत्रार्थः- यथा जीव उत्क्रान्त्यादिधर्मवांस्तथेन्द्रियाण्यपीति ।

गौण्यसंभवात् ॥ २।४।२ ॥

—११ भविष्यतीति । सत्यत्वादिश्रुतिरूपासनापरतया गौणी भविष्य-तीत्यर्थः ।

—१२ कथं संभवतीति । युगपद्भूतत्विद्वयविरोधात् ॥ २ ॥

सूत्रार्थः- इन्द्रियोत्क्रान्तिश्रुतिर्गौणी न । एकस्या एव श्रुतेर्जीवे मुख्यत्व-मिन्द्रियेषु गौणत्वमित्यसंभवादिति ।

तत्प्राक्श्रुतेश्च ॥ २।४।३ ॥

अत्रापि तथेत्यनुवर्तते ।

—१५ अधिकविचार इति । जडभूतानां चिरस्थायित्वदर्शनात्तावतैव प्राणानामप्युत्क्रान्तिः संभाव्यतेतस्तदभावाय प्राणानां नित्यत्वमित्यधिक-विचारः क्रियते ।

—१९ निषिध्यत इति । एवंच पूर्वोक्तश्रुतेर्विरोधो न नापि प्राणानाम-नित्यत्वमित्यर्थः ।

—२२ विस्फुलिङ्गसदृशीति । एवंच विस्फुलिङ्गवाक्ये यथा व्युच्चरणं तथात्र प्रादुर्भावः ॥ ३ ॥

सूत्रार्थः—असद्वा इदमग्र आसीदिति श्रुत्या सृष्टेः प्रागपि स्थितत्वात्प्राणा-
दीनां नित्यत्वमिति ।

तत्पूर्वकत्वाद्वाचः ॥ २।४।४ ॥

—२५ कथमुत्पत्तिरिति । एवं च मनोवाचोर्नोत्पत्तिः किंतु द्वममात्रं तेन
तयोर्नित्यत्वसिद्धिः ॥ ४ ॥

सूत्रार्थः—मनः पूर्वरूपं वायुत्तररूपमिति श्रुतिः । यदि वेदात्मकवाचो
नित्यत्वं तत्र तत्पूर्वस्य मनसो नित्यत्वं किमु वक्तव्यमित्यर्थ इति ।

सप्तमगतेर्विशेषितत्वाच्च ॥ २।४।५ ॥

१५९-६ अतः—अनश्वरभावस्याजन्यत्वेन । तत्तदुपाख्यानेषु—व्रतमीमां-
साप्रभृतिषु ।

—७ चेतनतुल्यत्वमिति । स्वरूपतोचेतनत्वोपि—तदेषां प्राणानां विज्ञा-
नेन—इति श्रुत्या धर्मरूपज्ञानस्य श्रावणाच्चेतनतुल्यत्वम् ।

—११ शीर्षण्याः—शिरसि भवा नेत्रनासिकादिरूपाः । अवाञ्छौ—नाभे-
रधोदेशे स्थितौ ॥ ५ ॥

सूत्रार्थः—तमुत्क्रान्तमित्यादिश्रुतौ चक्षुरादीनां सप्तानां गतिश्रवणादेकी-
भावश्रुतौ चक्षुरादिगत्या जीवगतेर्विशेषितत्वाच्चकारेण तत्तदुपाख्यानेषु चक्षु-
रादीन्द्रियाणां देवतात्वकथनात्तेषां जीवतुल्यत्वमिति ।

इति प्रथममधिकरणम् ।

हस्तादयस्तु स्थितेतो नैवम् ॥ २।४।६ ॥

—२२ उत्सृज इति । पूर्वपक्षस्तु स एव परं सूत्राक्षररहितः स उत्तरानु-
रोधात्कल्पनीय इत्यर्थः ।

१६०-२ अतो हेतोः—चक्षुरादितुल्यत्वाद्धेतोः ।

—३ अवान्तरगणना—सप्तादिसंख्या । सूचनयेति । चक्षुरादीनां सप्तानां
प्राधान्यसूचनया । अष्टगणना ग्रहत्वकथनेन बन्धकत्वसूचनया । नवगणना-
नावृतनवद्वारसूचनया । दशगणना केवलद्वारमात्रसूचनयेति संभवाभिप्राया ।
संभवन्ति ह्येकादशसंख्यायामेताः संख्या इत्यभिप्राया । अधिकसंख्येति
चतुर्दशसंख्या त्वन्तःकरणस्य चतुर्विधत्वात्तदभिप्राया ।

—४ तर्ह्येकादशैवेन्द्रियाणीति कथमित्यत आहुः—एकादशैवेति । स्थित-
मिति । इन्द्रियाणि दशैकं चेति गीतोक्त्यात्रापि तथैव स्थितमिति
भावः ॥ ६ ॥

सूत्रार्थः— ननु सप्त वै प्राणाः सप्तेमे लोका इति श्रुतौ सप्तानां गतिश्रवणात् जीवोत्क्रमणसमये तावतामेव विशेषितत्वाच्चान्ये भेदा एषामेव वृत्तय इति चेन्न । हस्तौ चादातव्यं चेति श्रुतौ हस्तादयश्चत्वार इन्द्रियत्वेन गणिताः । एवंच हस्तादीनां चक्षुरादितौल्ये स्थिते सति सप्तैवेन्द्रियाणीति न किं त्वेकादशेति ।

इति द्वितीयमधिकरणम् ।

अणवश्च ॥ २।४।७ ॥

—७ संख्यां निर्धार्य परिमाणं निर्धारयन्ति—अणुपरिमाणा इति ॥ ७ ॥

सूत्रार्थः— सर्वाणीन्द्रियाण्यणुपरिमाणानीति ।

इति तृतीयमधिकरणम् ।

श्रेष्ठश्च ॥ २।४।८ ॥

—११ इन्द्रियविचारानन्तरं मुख्यप्राणं विचारयन्ति—मुख्यश्चेति ।

—१२ सृष्टेः पूर्वमस्य सत्तायां प्रमाणमाहुः— नासदिति । इयं श्रुतिस्तैत्तिरीयब्राह्मणे द्वितीयाष्टकेष्टमप्रपाठके वर्तते । अवातं— वातरूपरहितमानीत् । एतेनाननात्मको यो मुख्यधर्मः स एव मुख्यप्राणः । एवमनेन रूपेण सत्तायां सिद्धायां—एतस्माज्जायते— इत्यादिना व्युच्चरणमेव बोध्यते न तूत्पत्तिः ॥ ८ ॥

सूत्रार्थः— मुख्यप्राणोप्यणुपरिमाणो गतिशीलश्च बोध्य इति ।

न वायुक्रिये पृथगुपदेशात् ॥ २।४।९ ॥

—१८ तन्त्रान्तरीयाः— सांख्याः ।

—२१ करणक्रियातो भेदमाहुः— वृत्तिवृत्तिमतोरिति । वृत्तिः क्रिया । वृत्तिमत—इन्द्रियम् । ततोपि— इन्द्रियतोपि । एवं च पदार्थान्तरमेव मुख्यः प्राणः ॥ ९ ॥

सूत्रार्थः—एतस्माज्जायते प्राणो मनः सर्वेन्द्रियाणि चेति श्रुतौ प्राण-बाध्वोः पृथगुपदेशान्मुख्यप्राणो वायुः क्रिया वा न भवतीति ।

इति चतुर्थमधिकरणम् ।

चक्षुरादिवत्तु तत्सहशिष्ट्यादिभ्यः ॥ २।४।१० ॥

—२५ संशयादिप्रदर्शनेनाधिकरणान्तरं बोधयन्ति—स प्राण इत्यादिना ।

१६१-२ संवृङ्क्ते- संगृह्णाति संग्रसति च ।

—३ आशङ्काम्-प्राणः स्वतन्त्र इत्याशङ्काम् ।

—४ मुख्यतः-आसन्यत्वात् ।

—५ दृष्टत्वादिति । प्राणान् प्रपीड्येति श्रुतेः । जडत्वादय इत्यत्रादिपदेन जीवोपकरणत्वं ग्राह्यम् ॥ १९ ॥

सूत्रार्थः-सुप्तेषु वागादिषु प्राण एको मृत्युनानास इत्यादिश्रुत्या प्राणः स्वतन्त्र इति चेन्न । यतश्चक्षुरादीन्द्रियवत्प्राणोप्यस्वतन्त्रः । चक्षुरादिभिः सह शासनात् ।

अकरणत्वाच्च न दोषस्तथाहि दर्शयति ॥ २।४।११ ॥

—९ तन्त्रान्तरे-योगशास्त्रे । एकादशामीति । अयं श्लोकः पञ्चमस्कन्धे जडभरतवाक्येषु ।

—१० श्लोकार्थः- आकृतयः- विसर्गानन्दनादानगमनवचनाख्यकर्म-जनका बाह्यप्रयत्नाः । धियः-शब्दस्पर्शरूपरसगन्धज्ञानानि पञ्च एता दश सद्धारकस्य मनसो वृत्तयः । अभिमानः-अहंममेत्याकारकः साक्षान्मनसो वृत्तिः । एवमेकादश मनसो वृत्तयः । द्वारभूतानामिन्द्रियाणां तु प्रतिनियता एकैकजातीयाः । मात्राणि-शब्दादयो धियां भूमयो विषयाः । कर्माणि-विसर्गोदीन्याकृतीनां भूमयो विषयाः । पुरं-शरीरं तत्त्वसंबन्धिनामुप-लक्षकम् । तत् अहंममाभिमानाख्यमनोवृत्तेर्विषयः । हे वीर तासां वृत्तीनामेवमेकादश भूमीर्विषयान् वदन्तीति ।

—१२ एषः-व्यापाराभावः । तत्राहेति । तादृशापेक्षाभेदे प्रमाणमाहेत्यर्थः । कार्यवत्त्वमिति । कार्यवत्त्वमात्रं नतु सव्यापारम् ।

—१६ उपकारित्वमिति । एवं चोपकारित्वादुपकरणमित्यर्थः ॥ ११ ॥

सूत्रार्थः-प्राणस्य करणत्वाभावाद्वापारापेक्षादोषो न । करणमेव व्यापारवदिति नियमः । अन्य उपकारकस्तु केवलं कार्यमेवापेक्षते न व्यापारम् । तथाहि-तस्मिन्नुत्क्रामत्यथेतरे-इति श्रुतिरेव प्राणस्य शरीर-स्थितिलक्षणं कार्यं दर्शयतीति ।

पञ्चवृत्तेर्मनोवद्व्यपदिश्यते ॥ २।४।१२ ॥

—१९ बाणं-शरीरम् ॥ १२ ॥

सूत्रार्थः-ननु व्यापारं विनोपकारित्वं न संभवेदिति दोषमपाकर्तुं सूत्रम् । अहमेवैतत्पञ्चधात्मानमिति श्रुतौ प्राणस्य पञ्चवृत्तिवश्रवणादयं प्राणो मनो-वद्व्यपदिश्यते । यथा मनसः स्वरूपत एकादश वृत्तय एवं प्राणस्यापि पञ्च-भिर्वृत्तिभिः कार्यकरणं तेन न पूर्वोक्तशङ्केति ।

अणुश्च ॥ २।४।१३ ॥

—२४ पूर्वोक्तसर्वसमुच्चयः— उत्क्रान्त्यादिवृत्त्यन्तरधर्मसंग्रहः ॥ १३ ॥

सूत्रार्थः—आसन्यप्राणोप्यणुरिति ।

इति पञ्चममधिकरणम् ।

ज्योतिराद्यधिष्ठानं तु तदामननात् ॥ २।४।१४ ॥

१६२-३ जीवाधिष्ठानब्रह्मप्रेरणयोरिति । व्युत्क्रमेणेदमुक्तम् । तथा च जीवाधिष्ठानं द्वितीयकोटौ हेतुः । ब्रह्मप्रेरणं प्रथमकोटौ ।

—५ पूर्वपक्षमिति । भोगमात्रकार्यस्य प्रतिनियततया जीवाधिष्ठान-
मात्रादेव सिद्धेर्न देवतापेक्षेति पूर्वपक्षाशयः ।

—६ तदामननात्—तस्य देवतारूपस्याधिष्ठातुः श्रुतौ कथनात् ।

—८ अयमर्थ इति । सौत्रतात्पर्यविषयीभूतोर्थः । योध्यात्मिक इति श्रीमद्भागवतद्वितीयस्कन्धश्लोकः । पुराणस्य वेदोपबृंहकतया तदनुसारेण श्रुतिर्विचार्यते ।

—९ आध्यात्मिक इति । आत्मनीत्यध्यात्मं तत्र भव आध्यात्मिकः ।
एवमन्यत्रापि ।

—१० उभयविच्छेद इति । उभयोः— आध्यात्मिकाधिदैविकयो-
र्विच्छेदो द्वैधीभावो यस्मात्सः । तथाच सुखादिनिर्भेदोत्तरमेवेन्द्रियदेवतयो-
र्निर्भेदः श्रुतावुक्तः संगच्छते ।

—१५ नन्वेवं सदा देवतासांनिध्यं चेदेतस्माज्जायत इत्यत्र देवोद्गमः
कृतो नोक्त इत्यत आहुः— आध्यात्मिकाधिदैविकयोरिति । एवं च साक्षाद-
नुक्तोपि भङ्गच्यन्तरेणोक्त एवेत्यर्थः ।

—१७ नन्वेवं दृष्टार्थापत्तौ वागादिष्वेव तादृशं सामर्थ्यं कल्प्यम् ।
आध्यात्मिकादिस्मृतिवाक्ययोजनयाधिष्ठातृदेवताकल्पने किं मानमत आहुः—
वागादीनामिति ।

—१९ समष्टिव्यष्टिभाव इति । सम्यगेकेन रूपेणानुगताष्टिव्याप्तिर्य-
स्यासौ समाष्टिः । विविधा नानारूपेणाष्टिव्याप्तिर्यस्यासौ व्यष्टिरिति ।
नोपपद्येतेति । एवं च श्रुतार्थापत्तिरेव प्रमाणमिति भावः । अयमेव
व्यासाशय इति बोधयति—आधिभौतिककृतश्चेति । चकारोवधारणे ।

—२० एवमाध्यात्मिकाधिदैविकभावं ब्रह्मण्यतिदिशन्ति—एवमेवेति ।

—२१ यदज्ञानादिति । यस्य भगवत्सामर्थ्यकृतस्याध्यात्मिकाधिदैविक-
भावस्याज्ञानात् । सर्वविप्लववादी-शंकराचार्यः ॥ १४ ॥

सूत्रार्थः-वागादीन्द्रियाणामग्न्यादिकमधिष्ठानमास्ति-अग्निर्वाग्भूत्वा-इति
श्रुतौ तथा कथनादिति ।

इति षष्ठमधिकरणम् ।

प्राणवता शब्दात् ॥ २।४।१५ ॥

१६३-१ संदेह इति । अग्न्यादि स्वत एव वागादीनधितिष्ठति मुख्य-
प्राणेन सहितं सद् वाधितिष्ठतीति संशय इत्यर्थः ।

—२ अनवस्थानादिति । इतरसाहित्याङ्गीकारे तत्रापि साहित्यान्तरा-
पेक्षायामनवस्थापत्तेरित्यर्थः ।

—३ प्राणवता- मुख्यप्राणसहितेनाग्न्यादिना । विवृण्वन्ति-अयमर्थ
इत्यादिना ।

—६ अन्याश्चेति । उपलक्षणतया बोध्या इति शेषः ।

—१२ तदन्विति । तदनन्तरं तेसुरा ज्ञात्वा श्रमरूपपाप्मना वेधं कृत-
वन्तः । तदनन्तरं तत्परिचायनाय यदेवेदमप्रतिरूपं वदति स एव पाप्मेति
निरूपितम् ।

—१३ सोपि- एवंपरिचायितो द्वितीयदोषोपि । देवानामिति । क्रमेण
सर्वेषामेवोद्घातत्वात् । तेन-प्राणकृतासुरनाशनेन ।

—१६ दीप्यत इति । अग्निरिति शेषः ॥ १५ ॥

सूत्रार्थः-सोयमाग्निः परेणेत्यादिश्रुत्या वागादीन्द्रियं प्राणयुक्ताग्न्यादिना-
धिष्ठितं स्वीकार्यमिति ।

तस्य च नित्यत्वात् ॥ २।४।१६ ॥

—१९ सर्वदा-प्रतिकल्पम् ।

—२१ ननु जीवभोगं विना सर्वो विचारो निष्फलस्तत्राहुः-लोक इति ।
श्रुत्यन्तरे स यथा महाराजो जानपदात् गृहीत्वेति दृष्टान्तेन जीवे भोगः
फलिष्यतीत्यर्थः । एवं च करणत्वांशेऽग्न्यादीनां वागादीनां चाधिष्ठातृत्वं
भोक्तृत्वांशे जीवस्येति बोध्यम् ॥ १६ ॥

सूत्रार्थः-अग्न्यादीनां प्राणसंबन्धस्य नित्यत्वात्सर्वदैवाधिष्ठातृत्वमिति ।

इति सप्तममधिकरणम् ।

तदिन्द्रियाणि तद्व्यपदेशादन्यत्र श्रेष्ठात् ॥ २।४।१७ ॥

१६४—६ नैकत्वमिति । प्राणेन्द्रियाणामेकत्वं नास्तीत्यर्थः । इन्द्रियेषु क्वचित्प्राणशब्दव्यपदेशस्तु द्रोणकर्णयोः कुरुशब्दव्यपदेशवद्बोध्यः ।

—७ तस्य त इति । आसन्यस्य प्राणापानसमानव्यानोदानशब्दाः पाचकादिशब्दवयौगिका अतो न भेदका इत्यर्थः ।

सूत्रार्थः—इन्द्रियाणि तत्त्वान्तराण्येव । एतस्माज्जायत इति श्रुतौ प्राणा-
त्युथगिन्द्रियाणामुपदेशात् । श्रेष्ठान्मुख्यप्राणादन्यत्र तत्त्वान्तरत्वं प्राणस्य
तु नेति ॥ १७ ॥

भेदश्रुतेः ॥ २।४।१८ ॥

सूत्रार्थः—यत्रापि तमुक्तामन्तमित्यादिश्रुताविन्द्रियाणां प्राणत्वेन प्रयोग-
स्तत्रापि भेदेन कथनाच्चेन्द्रियप्राणानामेकत्वमिति ॥ १८ ॥

वैलक्षण्याच्च ॥ २।४।१९ ॥

सूत्रार्थः—प्राणस्येन्द्रियाणां च वैलक्षण्यात्तेषामेकत्वं न । सुप्तेषु वागा-
दिषु प्राणस्य जागरणमित्यादिकं विविधं वैलक्षण्यं ज्ञेयमिति ॥ १९ ॥

इत्यष्टममधिकरणम् ।

संज्ञामूर्तिक्लृप्तिस्तु त्रिवृत्कुर्वत उपदेशात् ॥ २।४।२० ॥

—१९ अलौकिकेपीति । व्याकरणवाणीत्येकवचनं हिरण्यगर्भाभि-
प्रायेण । नामरूपयोरपीति । रूपकरणमपि जीवकृतं त्वयैवं रीत्या मूर्तिः
कर्तव्येति श्रुत्यान्प्रत्युपदेशेन सिध्यतीति भावः ।

—२२ संज्ञामूर्त्योरिति । यद्यपि लोकन्यायेन जीवेपि सामर्थ्यवशाच्चा-
मरूपव्याकर्तृत्वं वक्तुं शक्यते तथापि श्रुतौ त्रिवृत्करणेन सहैव पूर्वं नाम-
रूपव्याकरणमुपदिष्टं तदा न जीवस्य शरीरसंबन्ध इति तदानीं जीवस्य
तत्कर्तृत्वं वक्तुं न शक्यते शरीरसंबन्धोत्तरमेव तस्य बाह्यक्रियाकर्तृत्वस्य
दृष्टत्वात् । त्रिवृत्करणसमये हिरण्यगर्भस्यानुत्पन्नत्वादिति सिद्धान्तता-
त्पर्यम् ॥ २० ॥

सूत्रार्थः—येन त्रिवृत्करणमङ्गीकृतं तत्कृतमेव पदार्थानां नामरूपनिर्माणं
सेयं देवतैक्षतेत्यादिश्रुतौ नामरूपनिर्माणत्रिवृत्करणयोः समानकर्तृकत्वेन
व्यपदेशादिति ।

इति नवममधिकरणम् ।

मांसादि भौमं यथाशब्दमितरयोश्च ॥ २।४।२१ ॥

१६५-१५ नन्विन्द्रियविचार एवेदं विचारणीयमत्र कुतस्ताद्विचार इत्यत आहुः-त्रिवृदिति ।

—१६ भौमं-स्वोत्पत्तिस्थानजन्यम् ।

—१८ वाचि तुल्यत्वादिति । तेजोमयी वाक्, अग्निर्वाग्भूत्वेति श्रुतिद्वयेपि वाचि तेजोमयस्य तुल्यत्वादित्यर्थः ।

—२० उपपादकश्रुतिबाधात्-उपपादकस्य त्रेधाविधानस्य संबन्धिनी या श्रुतिस्तस्या बाधात् ॥ २१ ॥

सूत्रार्थः- शङ्कासूत्रं-अन्नमशितमिति श्रुत्या पुरीषमांसादिकं तेजोवन्न-प्रकृतिकं ज्ञेयम् । एवं चेतरोर्मनःप्राणयोरपि यथाशब्दं भौतिकत्वं ज्ञेयमिति ।

वैशेष्यात्तु तद्वादस्तद्वादः ॥ २।४।२२ ॥

१६६-२५ दर्शनादिति । यादृगन्नमश्नाति तादृगेवेशितुर्मनो भवतीति दर्शनम् । उपादानादिति । पञ्चदशाहानि माशीरित्यारभ्य सात्त्विकोपसमाहिता प्राज्वालीदित्यन्तेन पोषणादेव कार्यक्षमत्वोपपादनमित्युपपादनम् । वैशेष्यात्-विशेषणं विशेषस्तद्भावो वैशेष्यं तस्मादित्यर्थः । गौणो वाद इति । गुणादागतो गौणः । लाक्षणिक इत्यर्थः ॥ २२ ॥

सूत्रार्थः- उत्तरसूत्रम्- मनआद्यन्नादिभिः कार्यक्षमं क्रियते । तेन वैशेष्याद्गौणोऽयं वादः । अतो मनःप्रभृतीनां न भौतिकत्वं किं तु तानि तत्त्वान्तराणीति सिद्धमिति ।

इति दशममधिकरणम् ।

इति श्रीमद्वल्लभाचार्यकृताणुभाष्यन्याख्यायां श्रीधरशर्मकृतायां
बालबोधिण्यां द्वितीयाध्यायस्य चतुर्थः पादः ॥ २।४ ॥

पादोऽध्यायश्च समाप्तः ॥

॥ अथ तृतीयोऽध्यायः ॥

तदन्तरप्रतिपत्तौ रंहति संपरिष्वक्तः प्रश्ननिरूपणाभ्याम् ॥ ३।१।१॥

—१६७-५ अथ तृतीयाध्यायार्थं विवरीतुकामाः श्रीबल्लभाचार्याः पूर्वाध्यायगतमर्थं स्मारायित्वा प्रकृताध्यायार्थं बोधयन्ति—सर्वोपनिषदामित्यादिना । तं त्वौपनिषदामित्यादिश्रुत्या ब्रह्मण्युपनिषदामेव परं प्रामाण्यं सिद्धम् । तासां सर्वासामुपनिषदां समन्वयः प्रथमाध्यायप्रोक्तो द्वितीयाध्याये विरुद्धस्मृतिनिराकरणेन श्रुतिवाक्येष्वपि परस्पराविरोधानिरासेन चाविरोधे साधिते सति सिद्धो दृढोऽभवदित्यर्थः । अथ तासामुपनिषदां बोधकता निर्वचिकित्सशाब्दज्ञानेन ब्रह्मप्रामितिजनकता कथमित्याकाङ्क्षोत्पद्यते तां निवारयितुमयं तृतीयाध्याय आरभ्यते । एवं च द्वितीयाध्यायस्य प्रथमार्थशोधकत्वायथोपोद्धातत्वं तद्वत्तृतीयाध्यायस्यापि प्रथमाध्यायविषयभूतोपनिषद्वाक्यनिष्ठबोधकताप्रकारशोधकत्वेन तदङ्गत्वादुपोद्धातत्वं संगतिः । द्वितीयतृतीयाध्याययोस्तूपजीव्योपजीवकभाव एव संगतिरिति ज्ञेयम् ।

—७ ननु साधनाध्यायत्वेन प्रसिद्धेस्मिन्बोधकताविचारः कथमित्यत आहुः— एकमित्यादि । ब्रह्मनिदिध्यासनोपायभूता उपासनाः सर्वशाखास्तु क्वचिद्वाक्येन प्रकरणेन वा बोध्यन्तेत एकं वाक्यं प्रकरणं विद्यां जनयति तां विद्यां तादृशवाक्यप्रकरणयुक्ताः सर्वाः शाखाः सहैवैकीभूयैव एकां विद्यां जनयन्त्याहोस्वित् पृथक्त्वेनानेका विद्या जनयन्तीति चिन्त्यते विचार्यते सर्ववेदान्तप्रत्ययाधिकरणेन्यत्र च । एवं च यद्यत्र बोधकताप्रकारो विचार्यो न स्यात्तर्हि केवलमुपासनाविचारः कृतो भवेन्नतु विवैकत्वानेकत्वे । एतादृशविचारकरणादस्याध्यायस्य बोधकताप्रकारविचार एवार्थ इति सिद्धम् ।

—९ नन्वेवमस्याध्यायस्य बोधकताप्रकारविचाररूपेयं स्वीकृते संसारगतप्रभेदादिबोधकाधिकरणानां कथं संगतिरित्यतः पादार्थानाहुः— ससाधन इति । अत्र श्लोके शाखा विद्यां जनयन्तीत्यनुवर्तनीयम् । तथाचेयं योजना हि जन्मना कर्मणा शुचौ ससाधने पुरुषे शाखा विद्यां जनयन्ति वा यथा योगे तथा केवले विद्यां जनयन्ति तत्प्रथमं विचार्यते । इति । जन्मकर्मभ्यां पवित्रे ससाधने विचाररूपसाधनसहिते पुरुषे शाखा विद्यां जनयन्ति । आहोस्वित् केवले जन्मकर्मशुद्धत्वाभावेपि वरणविषये पुरुषे विद्यां जनयन्ति । अत्र दृष्टान्तः ।

—१० यथा योग इति । योगस्य साधनान्तरनिरपेक्षता—

यदि शैलसमं पापं विस्तीर्णं योजनान् बहूस् ।

भिद्यते ज्ञानयोगेन

इति योगबोधकध्यानबिन्दुश्रुतेस्तथा

योगेनैव दहेदंहो नान्यत्तत्र कदाचन ।

इति श्रीमद्भागवतवाक्याच्च ज्ञायते । तथा वरणमापि साधनान्तरनिरपेक्ष-
मिति— अपूतः पूतो भवति मां स्मृत्विति तापनीयश्रुतेर्ज्ञायते । तत्- जघ-
न्याधिकारिणां शुचित्वम् । प्रथमं- प्रथमे पादे विचार्यत इत्यर्थः ।

—११ द्वितीयपादार्थमाहुः- विचारपूर्वकमिति । विचारपूर्वकं-जीवा-
वस्थाविचारपूर्वकम् । तस्य- अधिकारिजिवस्य । ब्रह्मभावासिद्योग्यता-
स्वरूपतो योग्यता । विचार्यत इत्यर्थः ।

—१२ ततः- तद्विचारेण । अधिकारे- मुक्त्यधिकारे जीवस्य सिद्धे
ततो विषयावधृतिर्विषयस्य ब्रह्मस्वरूपस्यावधृतिर्निश्चयो विचार्यते ।

—१३ तृतीयपादार्थमाहुः- अन्तरङ्गविचारेणेति । सूक्ष्मदेहनिष्ठतया
मुक्तिपर्यन्तमनुवर्तमानत्वेन चावश्यफलसाधकं कर्मज्ञानभक्तिमार्गीयमुपा-
सनमन्तरङ्गमित्युच्यते । तद्विचारेण गुणानां तत्तदुपासनोपयुक्तानां भगव-
द्गुणानामुपसंहतिरुपसंहारः । एतादृशोपासन एतादृशगुणानामेवोपासनमिति
तृतीयपादे विचार्यत इत्यर्थः । उपसंहतिः- नित्यकर्माण्येव ब्रह्मण्याधाय
कार्याणीति नियमनम् ।

—१४ चतुर्थपादार्थमाहुः- बहिरङ्गविचारेणेति । स्थूलदेहनिष्ठतयेतर-
साधारण्येन चाश्रमादिसाधनानि बहिरङ्गपदेनोच्यन्ते तद्विचारेण कर्मणां-
यज्ञतपःशमादिश्रवणादिभगवद्धर्मप्रभृतीनाम् । इति-एवम् । सा-उपसंहतिः ।
द्विधा-अन्तरङ्गबहिरङ्गभावेन तृतीयचतुर्थपादाभ्यां विचार्यत इत्यर्थः ।

—१५ एवं पादार्थानुक्त्वा निगमयन्ति-तस्मादिति । यस्मादेवं साधन-
संपत्तावुपनिषदां विद्याजनकता तस्मादधिकारिजन्मनिर्धार इति प्रथम-
पादार्थः । न तु वैराग्यजननाय संसारगतिप्रदर्शनमात्रम् । तदन्विति । एवं
द्वितीयेऽपि पादे जीवावस्थाप्रदर्शनं ब्रह्मभावयोग्यत्वार्थं न तु वैराग्यमात्रा-
र्थम् ।

—१६ ततः- तृतीये पादे । ततः-चतुर्थे पादे ।

—१७ जन्म विचार्यत इति । तच्च जन्म छान्दोग्ये सप्तमप्रपाठकोक्त-
पञ्चाशिविद्यायां सिद्धं तत्तात्पर्यं वदन्ति । तत्र पूर्वजन्मनीति ।

—२४ नन्वत्रार्चिरादिमार्गे तासामाहुतीनामनुपयोगाद्धूममार्ग एव ता इति न तदर्थमिदमधिकरणं किं तु वैराग्यार्थमेवेत्यत आहुः—न चेति । धूममार्ग एव ता आहुतयो न किं तु मार्गान्तरेपीत्यर्थः । अत्रार्थं हेतुमाहुः— तत्रेति । तत्र— अर्चिर्धूममार्गयोः । गमनागमनयोः— अर्चिर्मार्गीयगमने धूममार्गी-यागमने चेत्यर्थः ।

१६८-१ बहुविशेषश्रवणादिति । प्रश्नप्रतिलोमक्रमेणारब्धायां विद्यायां यथा पञ्चम्यामाहुतावापः पुरुषवचसो भवन्तीत्यस्योत्तरत्वेन पूर्वं पञ्चाग्न्यादि-प्रपञ्चनं तदनन्तरं यदतोधिप्रजाः प्रयन्तीत्यस्योत्तरत्वेनार्चिरादिमार्गकथन-मित्यादि—प्रकाशे सविस्तरमुक्तं तत्तत एवावधेयम् । ननु ब्रह्मविज्ञानवतामे-वार्चिरादिमार्गगमनं ननु होमद्वारापि गमनमत आहुः— तद्य इति ।

—२ ज्ञानवतः— श्रद्धातपःक्रमेण विद्यावतः ।

—४ तथोत्पत्तेः— पञ्चाग्निविद्यान्यायेन देहोत्पत्तेः । तुल्येति । अर्चि-रादिमार्गेऽपि पुरुषभावपर्यन्तमावृत्तिः समाना । प्रकारान्तरेणापि होमो ज्ञानि-देहस्य संपादक इत्युच्यते— अथवेति । निष्कामे— निष्कामयज्ञकर्तारि ।

—५ भोगार्थं— ब्रह्मगतिप्रतिबन्धकप्रारब्धभोगार्थम् । निष्पात्तिः— फल-प्राप्तिः ।

—६ पञ्चाग्नावेव—पञ्चाग्निविद्यायामेव ।

—८ ननु बृहदारण्यके यज्ञादिना लोकजेतृणां धूममार्गकथनात्सकाम एव धूममार्गो भवत्वित्यत आहुः— एवमिति ।

—९ पृथगुपदेशादिति । बृहदारण्यके भिन्नतया गीतोक्तप्रकारेण कथ-नादित्यर्थः । अधिकरणावयवं संशयं द्योतयन्ति— तस्मादिति ।

—११ संबन्धः— भूतसंबन्धः । संशय इति ।

अङ्गुष्ठमात्रं पुरुषं निश्चकर्ष यमो बलात् ।

इत्युक्तिः संशयबीजम् । भिन्नपक्ष इति । पञ्चाहुतिभ्यो धूमादिमार्गो भिन्नः सकामात् मन एव कर्मसहितं नयतीति पक्षे । योनौ—भूमिरूपायाम् । पूर्वपक्षमाहुः— तत्रेति । श्रौतन्यायेनैव— श्रुत्युक्तेन कर्मसाहित्यन्यायेनैव ।

—१२ गौणत्वापत्तेरिति । सर्वभूतसहितस्य गमनेपां च होमे सर्वभूत-साहित्येपां गौणत्वापत्तेरित्यर्थः । उपस्थापकत्वाभावादिति । संस्कृत-भूतानां जीवेन सह गमनस्य बोधकानां वाक्यानामत्र प्रकरणेभावादित्यर्थः ।

—१३ देवानां— यज्ञाधिष्ठातृदेवानाम् । तावद्विलम्बे— पूर्वदेहवियोगे सत्यवशिष्टफलदानार्थं योग्यदेहान्तरनिष्पत्तिपर्यन्तं स्थितिरूपे विलम्बे ।

—१४ आप एव ह्यन्त इति । एवकारोप्यर्थे । आपोपि ह्यन्त इत्यर्थः । एवं च पूर्वदेहस्याग्नौ प्रतिपत्तिदशायां सर्वाण्येव भूतानि ह्यन्त इति नैतः सह गच्छतीति पूर्वपक्षः ।

—१५ अन्तरप्रतिपत्ताविति । अन्तरशब्दो मध्यवाचकः ।

अन्तरमवकाशावधिपरिधानान्तर्धिभेदतादृश्ये ।

छिद्रात्मीयविनाबहिरवसरमध्येन्तरात्मानि च ॥

इत्यमरकोशात् । चर्माणि द्वीपिनमित्यादिवत्प्रतिपत्ताविति सप्तमी तादृश्ये । तथा चोक्तं योग्यशरीरनिष्पत्त्यर्थमिति ।

—१७ इदं- योग्यदेहप्राप्तिरूपम् ।

—१८ भवतीति । यज्ञानां मुख्यं फलं भगवत्प्रादुर्भावः-ततो ह जज्ञे भुवनस्य गोपाः- हिरण्मयः शकुनिर्ब्रह्मनामेति श्रुतेः । प्रतिपत्तिः- योग्य-देहनिष्पत्तिरूपा साधनसंपत्तिः ।

—१९ तत्कारणभूतैः- ज्ञानोपयोगिदेहकारणभूतैः । संस्कृतसूक्ष्मभूतै-रित्यर्थः ।

—२० तदैव- मृताग्निहोत्रकाले ।

—२१ नैकट्यं- संस्कृतभूतानां देहसामीप्यम् । पूर्वं- योग्यदेहप्राप्तेः पूर्वम् । व्यवधानात्- भूतसूक्ष्माणां पूर्वदेहेन व्यवधानात् ।

—२२ तमेव-एवंविधं जीवमेव । आसक्तानीति । आसक्तानि प्रयान्ती-त्यर्थः ।

—२३ समन्वारभेते- अग्निमजन्मार्थं सह गच्छतः । पूर्वप्रज्ञा चेति । यं यं वापि स्मरन्भावमित्युक्ता पूर्वबुद्धिरित्यर्थः । जीवपक्ष इति । जीवस्य गमनपक्षे ज्ञानकर्मणामासञ्जनमावश्यकम् । कर्मणां सूक्ष्मपृथिव्यादिरूप-त्वात् । भाष्ये द्रव्यकर्मणी इत्यत्रासञ्जिके इति ग्राह्यम् ।

१६९-३ सिद्धवत्कारवचनात्- पुरुषत्वेन रूपेण निरूपणात् ।

—४ न ह्यन्याधिष्ठान इति । एवं च यत्र यच्छरीरं योग्यं तदेव तत्र भवति न त्वन्यथेत्यर्थः ।

—५ अन्यथापीति । असंस्कृतत्वे स्नावपातादिना गर्भनाशोपि स्यादि-त्यर्थः ।

—६ ननूत्कमणप्रभृति ज्ञानयोग्यदेहलाभपर्यन्तं जीवे सर्वसूक्ष्मभूत-साहित्ये समानेपामेव होमः कुत उक्त इत्यत आहुः- जीवसाहित्येपीति शरीरवदिति । यथा वाजसनेयिशाखायां पुरुषस्य होम्यत्वेपि शरीरस्य

मुख्यत्वमुक्तं तथात्राप्यपामित्यर्थः । अयं- देवकृतः । तत्र-ब्रह्मलोके ।
तं-जीवम् ।

—७ न दुःखहेतुरिति । असंसारित्वात् । एवं च नास्योपाख्यानस्य वैराग्य-
हेतुत्वमित्यर्थः ।

—९ तस्मादिति । अपां होमस्य गौणत्वस्य खण्डितत्वाच्छ्रौतन्यायस्य
दर्शितत्वाद्वोमप्रयोजकपूर्वजन्मगतनिष्कामकर्मणामेव संस्कृतसूक्ष्मभूतोप-
स्थापकत्वादब्धोमस्य युलोकाग्रावुक्तत्वेन तत्फलस्य सोमराजात्मकत्वेन च
स्थूलशरीरारम्भकस्थूलभूतसंस्कारकतया तत्प्रयोजकलिङ्गशरीरसापेक्षत्वा-
त्तदनागमने प्रश्ननिरूपणानुपपत्त्या तदागमनस्यैव देवाविलम्बे कारणत्वात्सं-
स्कृतैर्भूतैः संपरिष्वक्त एव गच्छति न तु होमानन्तरं भूतसंबन्ध इति सिद्ध-
मित्यर्थः ।

सूत्रार्थः- ब्रह्मज्ञानौपयिकजन्मार्थं संस्कृतभूतसहितो जीवो गच्छति ।
प्रश्नोत्तराभ्याम् । वेत्थ यथा पञ्चम्यामित्यादिः प्रश्नः । असौ वाव लोक
इत्युत्तरम् । प्रश्नेपां पुरुषत्वेन कथनादुत्तरे चाहुतिफलत्वेन कथनात्तासां
मुख्यतया ग्रहणस्य सर्वभूतोपलक्षकत्वात्संस्कृतभूतसहितो गच्छतीति ॥ १ ॥

त्र्यात्मकत्वाच्च भूयस्त्वात् ॥ ३।१।२ ॥

—१० अवगम्यन्ते-संस्कार्यत्वेन ज्ञायन्ते ।

—११ तावन्मात्रसंस्कारकत्वं-देवानां सर्वभूतसंस्कारकत्वम् ।

—१२ तुशब्द इति । अपामेव होम्यत्वेन संस्कारो देवैः क्रियते न तु
सर्वभूतानामिति शङ्कामपाकरोति तुशब्द इत्यर्थः ।

—१४ त्र्यात्मकत्वादिति । जलानां त्रिवृत्कृतत्वादित्यर्थः । एवंचाप्-
शब्देन सर्वभूतानि गृहीतानीति ज्ञेयम् ।

—१७ भूयस्त्वादिति । रेतोलोहितादिद्वारा बाहुल्यादित्यर्थः । शुद्धत्वा-
दिति । आपः स्वभावतो मेध्या इति स्मृतेः । विशेषाभावादिति । साम्ये-
नेत्यर्थः । मध्यमभावात्-पृथ्वीतेजसोर्मध्यवृत्तित्वात् । दीक्षिततुल्यत्वे-
नेति । अग्रे बृहदारण्यकोक्तषष्ठपर्याये भास्वरवर्णपुरुषतायां दीक्षित-
तुल्यत्वेन ।

—१८ भारूपत्वेन-अञ्जनकभारूपत्वेन । शुद्धापामेवेत्येवकारोप्यर्थः ।

—१९ द्रव्यभूयस्करत्वं-वरदानेन द्रव्यभूयस्करत्वम् ॥ २ ॥

सूत्रार्थः- प्रश्नप्रतिवचनयोरपां ग्रहणं तेजोबन्धानां त्रिवृत्कृतानामुप-
लक्षणम् । ननुपलक्षणत्वेन जलस्यैव ग्रहणं किमर्थमिति चेज्जलीयपदार्थ-
बाहुल्यादिति गृहाणेति ।

प्राणगतेश्च ॥ ३।१।३ ॥

—२३ प्राणाप्यायनजनकत्वादिति-आपोमयाः प्राणा इत्यादिना जलानां प्राणानां वर्धकत्वमुक्तम् ।

—२४ जलौकावदिति । यथा जलौकास्तृणान्तरं प्राप्य सर्वाण्यङ्गान्यु-
पसंहरत्येवं जीवोपि देहान्तरं प्राप्य पूर्वोपाजितं सर्वं स्वस्मिन्नुपसंहरति ।

१७०-१ अन्यत्र-मुक्तिभिन्नस्थले ।

—२ देवभाव इति । देवोपासनया प्राणानां देवभाव इत्यर्थः ।

—३ अत्रैव-क्रममुक्त्यादिस्थल एवेत्यर्थः । अत इति । सद्योमुक्तिं
विहाय सर्वत्र देहसंबन्ध इत्यत्राप्यावश्यक इत्यपां संश्लेषो वक्तव्यः ।

सूत्रार्थः-तद्युक्तामन्तमिति श्रुत्या प्राणस्य गतेरुक्तत्वादापोमयाः प्राणा
इत्यपां पोषकत्वश्रवणात्प्राणः स्वाप्यायकं गृहीत्वा गच्छतीत्यपां ग्रहणं
युक्तमिति ॥ ३ ॥

अग्न्यादिगतिश्रुतेरिति चेन्न भाक्तत्वात् ॥ ३।१।४ ॥

—८ यत्रास्य पुरुषस्येति । इयं श्रुतिर्वृहदारण्यकात्तभागब्राह्मणस्था ।

—१० बाधितविषयेति । लोमकेशानां सावयवत्वेन शरीरनाशे नाश-
संभवाद्वनस्पत्यादिप्राप्तिर्लभ्यमेव बोधयति नतु यथाश्रुतार्थस्य संभवः । अतो
बाधविषयतेत्यर्थः ।

—१४ प्रकरणव्यतिरेकेण-अमुक्तप्रकरणव्यतिरेकेण । एवं चाग्निं
वागिति श्रुतिर्मुक्तविषया । उत्क्रमणश्रुतिस्त्वमुक्तविषयेत्यविरोधः प्रतिपा-
दितः । भाक्ता-लाक्षणिकी ।

—१५ व्यवस्थापक्षं व्युत्पादयन्ति-अथेति ।

—१६ मृत्युं पृष्टेति । कास्वित्सा देवतेत्यादिना मृत्युविषयकं प्रश्नं
कृत्वा ।

—१८ सामग्र्याः-लौकिकभोगसामग्र्याः ।

—१९ ननु मन्त्रव्याख्यानश्रुतौ कर्मप्रशंसायाः कृतत्वान्मन्त्रणं न जीव-
ब्रह्मभावबोधकमित्यत आहुः-तौ हेति । भिन्नप्रश्नोत्तरेति । एतदतिरिक्त-
प्रश्नोत्तरप्रतिपादिकेत्यर्थः । उभयोरिति । यद्वचनुरित्युभयोर्वचनविधाना-
दित्यर्थः ।

—२० ननु तद्विवरणं कुतो नेत्यत आहुः-ब्रह्मविद्येति ।

—२३ अत इति । एवं चाग्न्यादिभावश्रुतिर्मुक्तविषया । उत्क्रमणश्रुति-
स्त्वमुक्तविषयेति व्यवस्थापक्षेऽप्यविरोधः ।

सूत्रार्थः- ननु यत्रास्य पुरुषस्येति श्रुत्या वाक्प्राणादीनामग्निवासुभाव-
श्रवणात्प्राणस्य जीवेन सह गमनमनुपपन्नमिति चेन्न । अग्न्यादिगति-
श्रुतेरमुक्तविषयत्वेन गौणत्वात् । यत्रास्य पुरुषस्येति श्रुतेरुक्तविषयत्वाच्चाग्नि-
भावबोधकश्रुत्योत्क्रमणश्रुतेरबाध इति ॥ ४ ॥

प्रथमेश्रवणादिति चेन्न ता एव ह्युपपत्तेः ॥ ३।१।५ ॥

१७१-३ संकीर्तिता इति । उपक्रम आपो न कथिता इत्यर्थः ।

—४ पुरुषवचनमिति । उपसंहारेपां पुरुषवचनत्वेन निरूपणम् ।
उपक्रमापेक्षयोपसंहारस्य संजातविरोधित्वेन दौर्बल्यादित्यर्थः ।

—५ मनस्वेति । मनसा प्रणयतीर्य वै मन इत्यत्रेदंपदेन श्रद्धासाहित्य-
ग्रहणसंभवादित्यर्थः । नन्वेवं मनसो मुख्यत्वाच्छ्रद्धाया गौणत्वापत्तिरत
आहुः- तथापीति । अरुणान्यायेनेति । जैमिनीये तृतीयाध्यायप्रथमपादेर्य
न्यायो विचारितः । तथाहि- अरुणया पिङ्गाक्ष्यैकहायन्या गवा सोमं
क्रीणातीत्यत्र ज्योतिष्टोमप्रकरणवाक्येरुणगुणः क्रयविशेषणं भवति न वेति
संशय्य सिद्धान्तितं यदरुणाशब्दः श्रीलिङ्गतया गुणिवचनः । तथा
सत्यरुणगुणः स्वयोगेन द्रव्यं व्यवच्छिन्दन् द्रव्यद्वारा क्रये करणभावं
प्राप्स्यतीति । एवं च यथा तत्रारुणधर्मस्य मुख्यत्वं न गोस्तथात्र होमे मनसो
होम्यत्वेपि श्रद्धाया एव मुख्यत्वं न मनस इत्यर्थः । ननु श्रद्धापदेनापाम-
ग्रहणेनृत्तिकविशिष्टौ प्रश्नोपसंहारौ कथं संगच्छेतामित्याहुः- तर्हि कथमिति ।

—६ उत्तरयन्ति- परोक्षवादादिति । तथा चार्वाग्विलश्रमस ऊर्ध्वबुध
इत्यत्र चमसादिशब्दैर्गौण्या वृत्त्या यथा शिरःप्रभृत्युच्यते तथा श्रद्धा वा
आप इत्यत्र शुद्धिसंपादकत्वसाम्यादाप इति पदेन श्रद्धैवोच्यत इत्यर्थः ।

—८ पूर्वपक्षमुपसंहरन्ति- तस्मादिति ।

—११ नोपचार इति । न लक्षणा स्वीकर्तव्या भवति । निघण्टौ श्रद्धेति
सत्यनाम । अस्तस्य दधातीति श्रद्धाशब्दस्य योगेनाप्सु प्रवृत्तेरित्यर्थः ।
उपपत्तिमाहुः- उपक्रमेत्यादिना । तथा चोपसंहारेपां होम्यत्वश्रवणाच्छ्रद्धा-
शब्देनाप्याप एवोपादेयाः । अन्यथोपक्रमोपसंहारविरोधः स्यादित्यर्थः ।

—१२ ननु श्रद्धाशब्दस्यावाचकत्वे श्रद्धासाहित्यलाभ इत्यत आहुः-
श्रद्धासहभाव इति । तथा च पूर्वजन्मानि यजमाना इदानीं देवाश्च होतारो
न श्रद्धाविधुराः । एवं तत्र श्रद्धासत्त्वात्संस्कारद्वारेण सूक्ष्मभूतेषु श्रद्धास-
त्त्वान्नाश्रद्धया हुतं दत्तमित्यादिविरोध इत्यर्थः । तेन- श्रद्धापदस्याप्सु
धौगः, उपक्रमोपसंहारानुपपत्तिः, श्रद्धासाहित्यलाभश्चेत्युपपत्तित्रयेण ।

—१४ श्रद्धाप्रयोगः- अप्सु श्रद्धाप्रयोगः ।

—१५ तत्र- सकामकर्तारि । सकामकर्तुः फल एवादरः । निष्काम-
कर्तुस्तु कर्मण्येवादरो न तु फल इत्यर्थः ।

—१६ आश्रयस्य- कर्मकर्तुः । विषयभावजनकत्वादिति । अयमर्थः ।
श्रद्धाया अयं स्वभावो यत्स्वाश्रयं स्वविषयं करोतीति ।

—१७ श्रद्धाप्रयोगः- अप्सु श्रद्धाप्रयोगः ।

सूत्रार्थः- ननु देवाः श्रद्धां जुह्वतीति प्रथमाहुतिबोधकश्रुतावपामश्रव-
णात्कथं ताभिः परिष्वक्तो गच्छतीति चेन्न । यतस्ता एवापः श्रद्धाशब्दे-
नोच्यन्ते । उपपत्तेस्तथाहि-उपक्रमोपसंहारयोरपां श्रवणान्मध्ये श्रुतः
शब्दोपि तत्पर एवेति ॥ ५ ॥

अश्रुतत्वादिति चेन्नेष्टादिकारिणां प्रतीतेः ॥ ३।१।६ ॥

—२१ स्थितमिति । निर्धारितमित्यर्थः ।

१७२-२ श्रद्धापदेन-कर्मणि श्रद्धाप्रतिपादकेन पदेन । अनेन निष्काम-
कर्तारो लभ्यन्ते । देवकर्तृत्वेनेति । देवानां च ग्रन्थुपकारस्तेष्वेवावश्यक
इति होमं प्रति देवानां कर्तृत्वेन च त एव प्रतीयन्ते । सोमभावसाम्या-
च्चेति । सोमभावोपि तादृशमेव सर्वेषामित्यर्थः । सोमभावसाम्यादिति हेतुं
विभजन्ते-इष्टादिकारिणामिति ।

—३ अत्रापि-ज्योतिरादिमार्गे ।

सूत्रार्थः- ननु विशेषाश्रवणात्सर्वेषां जीवानां पश्चाद्बुद्धिप्रकारेण जन्मेति
चेन्न । इष्टादिकारिण एव धूमादिमार्गेण गच्छन्तः प्रथमं सोमभावं प्राप्नुव-
न्तीति प्रतीतेरिति ॥ ६ ॥

भाक्तं वानात्मवित्त्वात्तथाहि दर्शयति ॥ ३।१।७ ॥

—८ तत्- सोमात्मकमन्त्रम् ।

—१३ प्रकृतेपीति । एवं च चन्द्रमसः सोमभावो गौणश्चेदेषां नितरां
गौण इत्यर्थः ।

—१४ भाक्तत्वं- गौणत्वम् ।

—१५ अन्यस्य- अन्नह्लाविदः । नोपपद्यत इति । एवं च चन्द्रस्यान्न-
रूपतानुपपन्नेत्यर्थः ।

—१७ प्रकृते तु- चन्द्रभावे तु ।

—१८ तथा सति- आत्मवित्त्वे सति ।

—२१ तेषां- यद्वृणाम् ।

—२२ तथा- चन्द्रत्वेन । भक्षणं- मुख्यभक्षणम् ।

—२३ ननु न वै देवा अश्नन्ति न पिबन्तीत्यादिश्रुतिविरोधाद् देवानां चन्द्रकलाभक्षणमपि गौणमित्यत आहुः- देवानामभक्षणमिति । एवं च देवानां यज्ञादिभागभोक्तृत्वमिव भौतिकभोक्तृत्वं सिद्धम् । भगवद्रूपाणां देवानां त्वभोक्तृत्वम् ।

—२४ तस्य- भगवतः । अविरुद्धे इति । जीवसाक्षिरूपाभ्यां भगवतो-शनमनशनं च न विरुध्यते । तस्य विरुद्धधर्माश्रयत्वात् ।

सूत्रार्थः- देवानासात्मवित्त्वाभावात्तत्कृतं भक्षणं गौणं श्रुतिरेवान्नस्य गौणत्वं दर्शयति । तथाहि न स वेद यथा पशुरित्यत्र यथा पशुशब्दः पोषकपर एवं भक्षणं भोग्यभावपरं लक्षणया । तत्कृतसेवाग्रहणमेव देवकृतं भक्षणमिति ॥ ७ ॥

इति प्रथममधिकरणम् ।

कृतात्ययेनुशयवान् दृष्टस्मृतिभ्यां यथेतमनेवं च ॥ ३।१।८ ॥

१७३-७ अनुशयवानिति । अनु पश्चाच्छेते कर्मफलभोगानन्तरं तिष्ठति यः स शेषः सोनुशयस्तद्वाच ।

—८ सदाचारयुक्त इति । तथा च पूर्वोक्तरीत्या वृष्ट्यादिद्वारा जन्म न भवेच्चेत्तदानीं योनौ दुष्कर्मचारी भवेदिति ज्ञानोपयोगिदेहार्थं तद्विचार आवश्यक इति भावः ।

—१० पूर्वपक्षमाहुः- तत्रेत्यादिना ।

—१२ कृतपदेन कर्म न ग्राह्यं किं तु सोमभाव एवेत्याहुः- कृतस्य सोमभावस्येति ।

—१५ अपगच्छति- योग्यदेहानुकूलगर्भवासायावतरति । अन्यथा- कर्मशेषसामग्र्यभावे ।

—१६ स्यादिति ।

प्रारब्धकर्मनिर्वाणो न्यपतत्पाञ्चभौतिकः ।

इति वचनात् ।

— १९ देवगाथेति । तथा चात्र गाथायां कृतस्य शोभनं कर्मजन्यसामग्रीरूपमवशेषितमित्युक्तं न तु कृतमवशेषितमित्युक्तमतः सामग्र्येवावशिष्टेत्यर्थः । ननु

कदाचित्सुकृतं कर्म कूटस्थमिव तिष्ठति ।

मज्जमानस्य संसारे यावद्दुःखादिमुच्यते ॥

इत्यन्या स्मृतिः कर्मरूपमप्यनुशयं दर्शयति तेन न निश्चय उक्तरूपस्या-
नुशयस्य ग्रहण इत्यत आहुः- अन्यथेति । अन्यथा- उक्तरूपस्यानुशय-
स्याग्रहणे । पूर्वजन्मस्मृत्यभाव इति । स्मारकाभावादित्यर्थः ।

—२१ ननु पूर्वकर्मजसामग्रीशेषरूपानुशयबलादेव तस्य सदाचारस्मृ-
त्याद्युपपत्तेः संस्कृताद्भिः परिष्वङ्गो न स्वीकार्य इत्यत आहुः- नन्विति ।

—२२ यथागतमिति । अद्भिः परिष्वक्ततया यथा गमनं तथैवागमन-
मपि बोध्यमित्यर्थः । बाधः स्यादिति । तथाच प्रश्नोत्तरयोरद्भिः परि-
ष्वक्तस्यैव गमनागमने प्रतीयेते तेन तयोर्बाधः स्यादित्यर्थः ।

सूत्रार्थः-सोमभावस्य नाशे सत्यवान्तरफलसाधकसुकृतलेशसहितो वृष्टि-
भावं प्राप्नोति दृष्टस्मृतिभ्याम् । तथाहि- लोके भोगसाधकमूलधननाशेऽपि
तादृशवस्त्रोपकरणेऽदिसहित एव पुरुषस्तत्स्थानादपगच्छतीति दृष्टम् । यद्यत्र
नः स्वर्गसुखावशेषितमिति स्मृतिश्च । स च यथागतमद्भिः परिष्वक्तः ।
अवान्तरफलसाधकसाहित्येन च तदागमनं न । एवं च वैराग्यसहितो भिन्न-
प्रकाराद्भिः परिष्वक्तो देवकृपासहितो वृष्टिर्भवतीति ॥ ८ ॥

चरणादिति चेन्नोपलक्षणार्थेति कार्ष्णाजिनिः ॥ ३।१।९ ॥

—१७४-३ चरणादेव-जन्मान्तरीयशुभाचारादेव । अभ्याशः-क्षिप्रम् ।

—९ उपलक्षणार्थेति । काकयुक्तं देवदत्तस्य गृहमिति वत् पूर्वजन्म-
कृतसमीचीनकर्मोपलक्षयतीत्यर्थः ।

—१३ भिन्नप्रकारत्वं- कर्मशेषरूपानुशयशून्यत्वम् ।

—१४ न शङ्केति । दृष्टसामग्रीलाभेन नादृष्टरूपानुशयशङ्का । अत एव
नोत्तरम् ।

—१५ पुरुषादन्यभावः- अदृष्टप्रकारेण ज्ञानोपयोगिदेहसिद्धिरूपः ।
प्रकरणपरिगृहीतेति । दृष्टप्रकारेण पुरुषदेहबोधकप्रकरणस्था पञ्चाग्नि-
श्रुतिः । अन्यत्र- अदृष्टप्रकारेण देहसंपादकन्यायसंपादिका नेत्यर्थः ।

सूत्रार्थः- ननु रमणीयाचरणात्सम्यग्जन्मसिद्ध्यावनुशयसहभावः किमर्थ-
मिति चेन्न । तद्य इहेति श्रुतावुक्तस्य योनिशब्दस्य पूर्वजन्मसूचकत्वात् ।
तथाहि- अनेन पूर्वजन्मनि सुकृतमाचरितमिति सूचयितुं न त्वग्निमजन्म-
समीचीनतायाः सूचकं तत् । अतो ज्ञानार्थमनुशयोपेक्ष्यत इति कार्ष्णा-
जिनेर्मतमिति ॥ ९ ॥

आनर्थक्यमिति चेन्न तदपेक्षत्वात् ॥ ३।१।१० ॥

—१९ विधायकत्वमिति । ज्ञानोपयोगिदेहप्राप्तिकामो रमणीयमाचरणं
कुर्यादिति श्रुतेर्विधायकत्वमङ्गीकार्यमित्यर्थः ।

—२१ तस्याः श्रुतेः- रमणीयचरणश्रुतेः ।

—२५ अन्यनिषेधार्थ- धूममार्गिणां निषिद्धयोनिरासार्थम् ।

१७५-२ वेदवादिनामिति । वेदबाह्यमतत्वादिति शेषः ।

—३ प्रजामन्विति । पुत्रगृहे तत्पुत्ररूपेण जन्म लभन्त इत्यर्थः ।

—५ सर्वेषां- कर्तृकर्मफलानाम् । ऐक्यं- एकजातीयत्वम् । भिन्न-
रूपत्वात्- विजातीयरूपत्वात् ।

—६ एकं- एकजातीयं त्रिकम् । अपरत्र- भिन्नजातीयत्रिके । उप-
रोधप्रसङ्गादिति । कस्य कारणस्य किं फलमित्यनिर्णयापत्तेः ।

—७ प्रकृतेपि- चरणवाक्यस्थधूममार्गेपि । ननु तत्तमचरणमेवोत्तमभवन-
भक्षणयोर्नियामकं स्यात्तेन न दोष इत्यत आहुः- ब्राह्मणादीना-
मिति ।

सूत्रार्थः- ननु चरणश्रुत्याः पूर्वजन्मकृत्युपलक्षकत्वं इह जन्मनि न
कोपि पुरुषार्थः स्यादतो वैयर्थ्यं चरणश्रुतेस्तदपाकर्तुमग्रिमजन्मन्येव रम-
णीयत्वप्राप्तिरूपोर्थो ब्राह्मस्तेन नानुशयापेक्षेति चेन्न । धूमादिमार्गेणापेक्षि-
तत्वाच्चरणश्रुतेर्वैयर्थ्याभावात् । एवं च चरणश्रुतिः सार्थक्यादनुशयाभाव-
बोधिका नेति ॥ १० ॥

सुकृतदुष्कृते एवेति तु बादरिः ॥ ३।१।११ ॥

—१३ अतःपरं भगवद्रूपकर्मात्मकस्य फलशेषसामग्रीरूपस्य कियत्का-
लमनुवृत्तिरिति विवेचयितुं सूत्रमवतारयन्ति- फलांश इति ।

—१४ अभिव्यक्तः- फलरूपेणाविर्युतः ।

सूत्रार्थः- विहितनिषिद्धकर्मणी एवानुशय इति बादरेर्मतमिति ॥ ११ ॥

इति द्वितीयमधिकरणम् ।

अनिष्टादिकारिणामपि च श्रुतम् ॥ ३।१।१२ ॥

१७६-२ त्रिविधकर्मविधायक इति । कर्माकर्मविकर्मेति त्रैविध्यं
बोधयन् विधायको वेद इत्यर्थः ।

—४ एकान्ततः- नियमेन ।

—६ अविशेषोपसंहाराविति । तद्य इह रमणीयचरणा य इह कपूय-
चरणा इति वाक्याभ्यां सामान्यत उभयोरुपसंहारावुक्तौ ।

सूत्रार्थः- शङ्कासूत्रम् । ननु ये वै के चास्माह्लोकादिति श्रुत्येष्टाधि-
कारिव्यतिरिक्तानामपि सोमभावानन्तरं जन्म श्रुतमिति ॥ १२ ॥

संयमने त्वनुभूयेतरेषामारोहावरोहौ तद्वतिदर्शनात् ॥ ३।१।१३ ॥

—१२ अनुभवार्थ- पुण्यफलानुभवार्थम् ।

—१३ गतिः- फलप्राप्तिः । विसदृशी- सोमभावविलक्षणा ।

—१५ वैदिकगृह्यस्मार्तभेदेनेति । तत्र वैदिक्येका । गृह्यस्मार्तीया द्वितीया ।

—२१ पूर्वजन्मधर्मस्य- पूर्वजन्मगतस्मार्तधर्मस्य ।

—२२ श्रौताङ्गत्वं- चन्द्रभावरूपफलाङ्गत्वम् । उपक्षीणत्वात्- चन्द्रभाव उपक्षीणत्वात् । पञ्चाग्निप्रकार एव- पञ्चाग्निविद्यायामुक्ते ज्ञानोपयोगिदेहप्राप्तिफल एवेत्यर्थः ।

—२३ अग्रे- तदधिगम उत्तरपूर्वार्धयोरश्लेषविनाशाविति सूत्रे ।

—२४ पितृमेधप्रथमाहुतिमन्त्र इति । अयं मन्त्रो ह्यर्वाग्बिलश्चमस इति मन्त्रवत्सिद्ध्यर्थबोधकत्वेनाविधायकः ।

१७७-१ व्यवस्थेति । उक्तपञ्चाग्निविद्यावतां चन्द्रभावः, तद्विज्ञानां यमलोकगतिरिति व्यवस्थेत्यर्थः । चित्तशुद्धीत्यादि । चित्तशुद्धिसत्त्वे पञ्चाग्निसंबन्ध उत्तरकाण्डफलम् । तदभावे पूर्वकाण्डफलं यमलोकादिरित्यर्थः ।

—३ वेदान्तिनामपीति । न हि कश्चित्क्षणमपीति गीतावाक्यात्कर्मोत्पत्तौ वेदान्तिनामपि व्यवस्थावश्यकृत्यर्थः ।

सूत्रार्थः—परिहारसूत्रम् । विहितेतरकर्तृणां पापिनां यमसंनिधौ दुःखमनुभूय विशेषानुभवार्थमारोहस्तदनुभवानन्तरमवरोहश्च भवति । वैवस्वते विविच्यन्त इति श्रुतौ तेषां पापिनां विलक्षणगतिदर्शनादिति ॥ १३ ॥

स्मरन्ति च ॥ ३।१।१४ ॥

सूत्रार्थः—व्यासादयोपि-यमेन पृष्ठस्तत्राहमित्यादिना यमगतिं स्मरन्ति । चकारालोकप्रसिद्धिर्ग्राह्येति ॥ १४ ॥

अपि सप्त ॥ ३।१।१५ ॥

सूत्रार्थः—पापोपभोगार्थं यमालयगमनमवश्यमङ्गीकर्तव्यं यतस्तत्र सप्त मरकाः सन्तीति ॥ १५ ॥

तत्रापि च तद्व्यापारादविरोधः ॥ ३।१।१६ ॥

—१५ तृतीयः पक्ष इति । सोमभावयमलोकाभ्यामन्याश्चित्रगुप्तायधिकारिकः पक्ष इत्यर्थः ।

—१९ नन्वप्रतिषिद्धमनुमतं भवतीति न्यायेन श्रुतिनिषेधाभावादाति-
रिक्तचित्रगुप्तायधिकारिकपक्षाङ्गीकारे को दोष इत्यतः पक्षान्तरमाहुः-
अथवेति । मन्त्रालिङ्गसिद्धेरिति । वैवस्वतं संगमनमिति मन्त्रालिङ्ग
स्तिद्धेरित्यर्थः ।

सूत्रार्थः—ननु नरकेषु चित्रगुप्तादयो यमभिन्ना अधिकारिणः सन्ति
तेन चेयं तृतीया गतिर्नरकगमनात्मिकेति चेन्न । चित्रगुप्तादीनां यमायत्त-
त्वात्तृतीयगतेरभावादिति ॥ १६ ॥

इति तृतीयमधिकरणम् ।

विद्याकर्मणोरिति तु प्रकृतत्वात् ॥ ३।१।१७ ॥

—२४ साधारणत्वाभावायेति । सोमगतेः सर्वसाधारणत्वाभावायेत्यर्थः ।
१७८—३ गौणमुख्यफलदेहार्थं-गौणमुख्यफलोपयोगिदेहार्थम् ।

—४ तयोरेव-विद्याकर्मणोरेव । प्रकृतत्वात्-प्रकरणप्राप्तत्वात् । कारण-
त्वात्-देवयानसोमगतिकारणत्वात् ।

सूत्रार्थः—ननु पञ्चाभिर्विद्याप्रकरणे, अर्चिरादिमार्गनिरूपणे च गत्यन्त-
रस्याकथितत्वायमगतिर्नास्तीति चेन्न । विद्यया देवयानमित्यादिश्रुतौ
विद्याकर्मणोरेव प्रकृतत्वेन यममार्गस्यानुक्तेः । एवं चान्यत्र श्रुतत्वायम-
मार्गोऽस्त्येवेति ॥ १७ ॥

न तृतीये तथोपलब्धेः ॥ ३।१।१८ ॥

—१५ एकवाक्यतेति । तानीमानीत्यादिनोक्तस्योभयोर्देवयानपितृयाण-
योरेकवाक्यतैव प्रकरणाद्युक्तेत्यर्थः ।

—१६ संभवतीति । जायस्व त्रियस्वेति मार्गोऽपि महोपभोगः संभवति ।

—१८ जन्मद्वयं-हरिणब्राह्मणयोनिद्वयम् । त्रिभिरीतीति । एतद्वचनं
श्रीमद्भागवतैकादशस्कन्धे नारदेनर्षभान्प्रस्तुत्योक्तम् ।

—१९ प्रतीतेः-श्रीमद्भागवतपञ्चमस्कन्धे-अहं पुरा भरतो नामेति
जडोक्तायाः प्रतीतेरित्यर्थः । ततः पूर्वं-भरतदेहात्पूर्वम् ।

—२० ननु विदुरादिषु सोमभावासंभवात्पञ्चाहुतिनियमभङ्ग इत्यत
आहुः-पञ्चाहुतिनियमामावस्त्विति ।

—२१ पुष्टिमार्गत्वात्-भगवदनुग्रहमार्गत्वात् ।

सूत्रार्थः—जायस्व त्रियस्वेति तृतीये मार्गे यमगतेर्नान्तर्भावः । यम-
लोकवद्बुद्ध्यानुपलब्धेरिति ॥ १८ ॥

स्मर्यतेपि च लोके ॥ ३।१।१९ ॥

सूत्रार्थः—मूर्च्छादिषु यमलोकगमनसंभाषणादिकं लोकेपि स्मर्यत इति ॥ १९ ॥

दर्शनाच्च ॥ ३।१।२० ॥

सूत्रार्थः—यमपुरुषाणामजामिलप्रभृतिभिर्दर्शनाच्चकारिण तैः संभाषणायमगतिरस्तीति ॥ २० ॥

इति चतुर्थमधिकरणम् ।

तृतीये शब्दावरोधः संशोकजस्य ॥ ३।१।२१ ॥

१७९—७ बीजव्यतिरेकेणेति । बीजं समवायिकारणं वृष्टिर्निमित्तकारणम् । अतः समवायिकारणबीजं विना वृष्टिमात्रेण नोत्पत्तिरित्यर्थः ।

—९ शब्दसाम्येनेति । कार्यकारणोभयरूपेपि जले जलशब्दार्थस्य सत्त्वेनेत्यर्थः ।

—१४ ननु तासामपां शोकजत्वकथने कथं प्रकृते कारणरूपजलसिद्धिरित्यत आहुः—अग्रे चेति ।

—१६ शोकपदेनेति । शोकवाचकशोचतिपदस्य श्रुतावुपादानेन । यदश्र्विति श्रुतिः तैत्तिरीयसंहिताप्रथमाष्टकपञ्चमप्रपाठकारम्भस्था ।

—१७ सहायः सूचित इति । सहायः साहाय्यकारी दृष्टान्तः । तथाच भौतिकजलस्यापि रजतादिकारणतास्यां श्रुतौ प्रतिपाद्यते तर्ह्याध्यात्मिकजलस्य कारणतायां कः संदेह इत्यर्थः ।

—१८ अग्निसमिद्रूपत्वादिति । छान्दोग्येग्निरूपत्वात्, बृहदारण्यके समिद्रूपत्वात् ।

सूत्रार्थः—ननु तृतीयाहुतौ वृष्टेरन्नमिति कथनमसंगतं बीजव्यतिरेकेणाचानुत्पत्तेरिति चेन्न । तत्र शब्दसाम्येन वृष्टिशब्देन बीजनिरपेक्षस्य कारणशक्तियुतस्य जलस्य ग्रहणादिति ॥ २१ ॥

साभाव्यापत्तिरुपपत्तेः ॥ ३।१।२२ ॥

—२२ तस्मिन्—चन्द्रलोके । यावत्संपातं—ततः पतनपर्यन्तम् ।

१८०—३ तत्तद्भावः—वायुधूमादिभावः । तदनन्तरभावित्वात्—ततः पश्चाद्भावित्वात् ।

—४ न कारणत्वं-न वृष्टिजलस्य कारणरूपजलत्वम् ।

—८ उपपद्यत इति । एवं च गौणवृत्त्या यद्येवं न स्यात्तर्हि चित्रतुर-
गादावपि चित्रादिपदप्रयोगो मुख्यः स्यात्तदा मुख्यतुरगादिसाध्या गमनादि-
क्रिया चित्रतुरगादिना स्यादतो गौणवृत्तेः कल्पनमिति भावः ।

—९ विकारस्य-चित्रतुरंगमस्य । विकारान्तरापत्तौ-वास्तवतुरंगत्वेन
प्रतीतिरूपापत्तौ । इयं-तनुल्याकृतिरूपा । यथा वृत्रो भूत्वाथ वृत्रहेत्यादौ ।
उपासनायां-वाचं धेनुमुपासीतेत्यत्र ।

—१० तदपि-आकृतिसाम्यमपि । ननु वृष्टेराहुतेस्तत्तद्भावानङ्गीकारे
वायुर्भूत्वेति श्रुतिविरोध इत्यत आहुः- न चेति । प्रतिनियतपदार्थाः-प्रति-
स्वरूपं नियतेषु वाय्वादिषु निविष्टे जीवे ताद्रूप्यभवनावरोहाभ्यामेव भूत्वेति
पदप्रयोगात् ।

सूत्रार्थः- ननु कार्यरूपवाय्वादिसहभावेन वृष्टिरपि कार्यरूपैव गृह्येत तेन
कारणशक्तियुतस्य जलस्याग्रहणात्पूर्वोक्तासंगतिः सुस्थितेति चेन्न । यतो
वाय्वादिरूपापत्तिरपि वाय्वादिवदाभानमेव न तु मुख्यं वाय्वादिभवनम् ।
अन्यस्यान्यभावबोधकस्य वायुर्भूत्वेति वाक्यस्य गौणत्वेनाप्युपपत्तेः । अतो
न कार्यरूपवृष्टिभाव इति ॥ २२ ॥

नातिचिरेण विशेषात् ॥ ३।१।२३ ॥

—१७ वर्णलोप इति । दुर्निष्प्रपततरमित्यत्रत्यतकारलोपः । भिन्नपक्षे-
धूममार्गात्पश्चाग्निमार्गो भिन्न इति पक्षे ।

—२० एवं वचनं-एतत्क्लेशकथनम् ।

सूत्रार्थः-वृष्टेरन्नरूपताभवने बहुकालो नापेक्ष्यते । अन्नभावापन्नस्यैव बहु-
कालापेक्षेति विशेषश्रवणादिति ॥ २३ ॥

इति पञ्चममधिकरणम् ।

अन्याधिष्ठिते पूर्ववदभिलापात् ॥ ३।१।२४ ॥

१८१-१ मर्यादाभङ्गप्रसंगादिति । चेतनाचेतनविभागव्यवस्थाभङ्गः
स्यादित्यर्थः ।

—३ न पूर्ववत्-वायुर्भूत्वेत्यादिवत् । तद्भावापत्तिः-साम्यम् ।

—७ अत्रापि-होम्याद्येपि । अधिष्ठाने हीति । यस्मादधिष्ठानेभिमाने
संतीत्यर्थः । अधिष्ठीयतेनेनेति व्युत्पत्तेः । अभिमाने सत्येव वेदना लोके
दृश्यते ।

सूत्रार्थः— ननु संसर्गजैः कर्मदोषैरित्युक्तेरधिकारिणोन्नत्वासंभव इति चेन्न । यत उप्ते बीजे यदा वृष्टिर्जायते तदा जलभावापन्ना जीवास्तेन सहाच्चादिवीजे प्रविशन्ति । एवं च तस्मिन्समयेन्यैर्जीवैरधिष्ठितो यो व्रीह्यादिस्तस्मिन् पूर्ववद् वाय्वादिवन्न तद्भावापत्तिः किं त्वतिथिवत्कार्यमात्रं स्थितिः । व्रीहियवा इत्यादिना श्रुतौ जगति स्थितव्रीह्यादिभावस्यैव कथनादिति ॥ २४ ॥

अशुद्धमिति चेन्न शब्दात् ॥ ३११२५ ॥

—१४ अन्यस्य—अशुद्धस्यान्नस्य ।

—१५ का गतिरिति । कथं निर्वाह इत्यर्थः ।

सूत्रार्थः— नन्वधिष्ठानेङ्गीक्रियमाणेधिष्ठातृजीवानामशुद्धत्वादन्नस्याशुद्धत्वमिति चेन्न । देवा अन्नं जुह्वतीति श्रुत्या देवहोमात्मकसंस्कारेणा-न्नस्य शुद्धत्वादिति ॥ २५ ॥

इति षष्ठमाधिकरणम् ।

रेतःसिग्योगोथ ॥ ३११२६ ॥

—२१ देवापेक्षेति । अथ नियमस्तदापि न देवापेक्षेत्यर्थः । पौरुषं चेति । एवं च पुरुषपदेन रेतःसिक्पुरुषो विज्ञायते । तस्मिन्पुरुषेन्नहोमः प्राणाग्निहोत्रप्रकारेणेत्यतो देवापेक्षा । इन्द्रियाधिष्ठातृदेवप्रसादमन्तरा तथा भोक्तुं न शक्यते ।

१८२—४ अन्याधिष्ठानेनेति । जीवान्तराधिष्ठितान्नेन सहेत्यर्थः । रेतःसिग्योगाभाव इति । एवं च तादृशाच्चेन सहान्यो रेतःसिद्धि न युज्यते । अयं भावः । तत्राच्च एक एव जीवः शुद्धस्तिष्ठति न त्वन्योपि । अन्यथा बहूनामुत्पत्तिप्रसंगः ।

सूत्रार्थः—ननु पुरुषे देवैरन्नहोमेन रेतोभावोत्पपन्नो बाल्यायवस्थाप्रति-
बन्धादिति चेन्न । पुरुषशब्देन रेतःसिक्कसमर्थपुरुषस्यैव ग्रहणात् । सफल-
पूर्वाहुत्यनन्तरमस्याः कथनादिति ॥ २६ ॥

इति सप्तममाधिकरणम् ।

योनेः शरीरम् ॥ ३११२७ ॥

—१० श्रुतिबाध इति । गर्भं आहुतेः फलमिति बोधकश्रुतेर्विरोध इत्यर्थः ।

उपसंहारः— पञ्चम्यामाहुतावित्यादिश्रुतिरूपः ।

—११ कर्तव्याभावात्- रेतःसेकातिरिक्तपुरुषकर्तव्याभावात् ।

—१३ गर्भे स्थितस्य ज्ञानजननादग्रे गुरूपसत्त्यादिकं न कर्तव्यमिति यदुक्तं तत्राहुः- मध्यभावस्येति । मध्यभावस्य-गर्भमध्यजातज्ञानित्वस्य ।

—१४ अप्रयोजकत्वादिति । उत्पत्तिसमये वैष्णवमायया तज्ज्ञानित्वा-पहारादप्रयोजकत्वमित्यर्थः ।

—१५ उपसंहारानुपपत्तिरिति । आपः पुरुषवचसो भवन्तीत्युपसंहारे रेतआहुतेः पुरुषवचःपरिणामित्वोक्तेरनुपपत्तिरित्यर्थः । शरीरशब्देनेति । शीर्यत इति शरीरमिति व्युत्पत्तेः ।

—१६ स्वयं- पञ्चाग्निविद्यया निष्पन्नो जीवः । तदभिमानेन- शरी-राभिमानेन ।

सूत्रार्थः—योनेर्निर्गतमेव शरीरं गर्भशब्देनोच्यते । नोदरस्थम् । शरीर-पदेन वैराग्यादिसाधनसंपत्तिः सूचिता । एवं च शरीरसंपादनानन्तरं गुरूप-सत्तिः कर्तव्येति ॥ २७ ॥

इत्यष्टममधिकरणम् ।

इति श्रीमद्वल्लभाचार्यकृताणुभाष्यव्याख्यायां श्रीधरशर्मकृतायां
बालबोधिण्यां तृतीयाध्यायस्य प्रथमः पादः ॥ ३१ ॥

तृतीयाध्याये द्वितीयः पादः ॥ ३२ ॥

संध्ये सृष्टिराह हि ॥ ३२।१ ॥

अथ द्वितीयपादं व्याचिख्यासव आचार्याः प्रथमं प्रथमद्वितीयपादयोरेक-निर्वाहकत्वरूपं संगतिं ब्रुवते- पूर्वपाद इत्यादिना । अधिकारियोग्य-देहः- अधिकारिणो जीवस्य ज्ञानप्राप्तियोग्यदेहः ।

१८३-२ व्यर्थं स्यादिति । मोक्षोपयोग्युपदेशानर्हत्वेन तत्र पुरुष उक्ता श्रुद्धिर्व्यर्था स्यादित्यर्थः ।

सूत्रार्थः—अतःपरं पूर्वपक्षसूत्रद्वयम्- स्वप्नस्थाने सृष्टिरस्ति । यतः श्रुतिरेवमाहेति ॥ १ ॥

निर्मातारं चैके पुत्रादयश्च ॥ ३२।२ ॥

—१७ ब्रह्मप्रकरणमिति । सिद्धमिति शेषः । नियतधर्मपक्ष इति । स्वयं विद्वत् स्वयं निमयति कथनात्कर्तृत्वरूपो जीवस्यैव धर्म इति पक्षे ।

—१८ तदर्थं—तन्निवृत्तये । एवंच भगवन्निर्मितत्वप्रतिपादनायैतत्सूत्रं प्रणीतमित्यर्थः ।

—२० शतायुष इत्यादि । शतायुषः पुत्रपौत्रान् वृणीष्वेति पूर्वं काम-विषया ऐहिकाः पुत्रादय उक्तास्ते च भगवन्निर्मिताः—सर्वयोनिषु कौन्तेय—इति वाक्यात् । अतो भगवन्निर्मितत्वादेव ते परलोकस्यापि साधकाः ।

—२२ चकारद्वयेन—सूत्रस्थचकारद्वयेन । कार्यकारणगता इति । कार्यगता धर्माः सत्यत्वादयः । कारणगता धर्माः सामर्थ्यं तथोपादान-प्रत्यक्षज्ञानादयः ।

सूत्रार्थः—एष सुप्तेषु जागर्तीति श्रुत्यैके शाखिनो भगवन्तं निर्मातारं वदन्ति । शतायुषः पुत्रपौत्रानित्यादिना पुत्रपौत्रादयो भगवन्निर्मिता उक्ताः । चकारद्वयेन सर्वे कार्यकारणधर्माः स्वप्नसृष्टावुक्ता इति सूचितमिति ॥ २ ॥

मायामात्रं तु कात्स्न्येनानभिव्यक्तस्वरूपत्वात् ॥ ३।२।३ ॥

—२६ पक्षं—स्वप्नसत्यत्वपक्षम् । मायामात्रमिति । वैदिकनिघण्टुकोशे प्रज्ञानामसु माया वयुनं अभिख्येति पाठादर्थशून्यः प्रत्ययो माया तत्स्वरूपम् । अथवा ।

जनकस्य कुले जाता देवमायेव निर्मिता ।

इत्यत्रेव मायाशब्द आश्चर्यवाची । स्वप्नदृष्टपदार्था द्रष्टारं स्वप्नकाल एव स्वात्मानमनुभाव्य विनश्यन्तीत्याश्चर्यरूपत्वं तेषाम् ।

१८४-१ कात्स्न्येनानभिव्यक्तस्वरूपत्वादिति । अर्थ भावः । देशः कालो विषयसांनिध्यमिन्द्रियव्यापारो बाधाभावश्चेति कात्स्न्यं तेन स्वप्नदृष्टपदार्था नाभिव्यज्यन्ते किन्त्वैन्द्रजालिकसृष्टिर्यथा सामाजिकव्यामोहनाय तावत्कालं प्रवर्तते तद्वादिमपि स्वप्नकालपर्यन्तं तिष्ठति । तदेव विवृण्वन्ति—कृत्स्न-त्वेनेति ।

—७ सत्यप्रयोजनाभावात्—स्वप्नसृष्टेः सत्यत्वे प्रयोजनाभावात् । महा-मायावित्वादिति । भगवत इति शेषः ।

—८ ननु जीवस्य सुखदुःखहेतुत्वाद्धेतुत्वाभावे सुखदुःखरूपकार्यासंभवा-त्तादृशसुखदुःखकार्यहेतुभूता स्वप्नसृष्टिः सत्यैव भवत्वित्यत आहुः—नापीति । लोकद्वयान्निवस्तत्समानः सत्य इत्यर्थः । एकत्वादिति । अवस्थात्रयेपि जीवस्यैकत्वादित्यर्थः । मन्यत इति । स्वाप्निकपदार्थान्स्वप्नेविषया सत्यान्मन्यत इत्यर्थः ।

—९ स्थानद्वयप्रतिज्ञेति । तस्य वा एतस्य पुरुषस्य द्वे एव स्थाने इत्यादि-श्रुत्युक्तस्थानद्वयप्रतिज्ञेत्यर्थः ।

—१० जीवद्वयदर्शनमिति । जीवतां मृतानां च दर्शनेनेत्यर्थः ।

—११ लोकद्वयप्रतिच्छायरूपत्वात्-लोकद्वयप्रतिबिम्बरूपत्वात् । अतः सत्यत्वाभावाच्च प्रतिज्ञाविरोधः । नन्वीदृशसृष्ट्या सह क्रीडया को लाभ इत्यत आहुः-मायया क्रीडायामिति । अन्यानुरोधः-अन्यानुसरणम् । ज्योतिःशास्त्रनियमाभावादिति ॥ उत्तरायणे मेषादिराशिगते सूर्येस्मिन्देश इयती रात्रिरित्यादनियमाभावाच्च तत्कृतगुणदोषाणां मुक्त्यधिकारि-जीवे संबन्धः ।

—१४ ननु स्वाग्निकपदार्थानामसत्त्वे दीक्षितस्य स्वप्नेन्नभोजने प्रायश्चित्तं विहितं तद्वर्धमन्यत आहुः-दीक्षितस्येति ।

—१५ आरोपादिति । एवंच कर्तृत्वारोपमूलमेव तत्प्रायश्चित्तं न भोजन-निमित्तमतो न स्वाग्निकपदार्थानां सत्यतेत्यर्थः । एतदुपोद्बलयितुं युक्त्यन्तरं वदन्ति-अन्यदेति । अन्यदा-भोजनव्यतिरिक्तस्वप्नकाले । अयमर्थः । स्मृतौ स्वप्ने कृतमग्न्यागमनं धन्यमित्युक्तं यदि स्वप्नगतं सत्यं स्यात्तर्हि धर्मशास्त्र-विरुद्धं तद्भवेत्तद्विषये धर्मशास्त्रे प्रायश्चित्तोक्तेः । अतोमग्न्यागमनं स्वाग्निकं यथा न सत्यं तथा सर्वे स्वाग्निकाः पदार्था असत्याः ।

—१६ नन्वेवं स्वप्नस्य मिथ्यात्वे स्वप्नगतदेवताज्ञादि विसंवादि भवेदत आहुः-देवताज्ञादिस्त्विति । जीवब्रह्मणोरिति । योगोत्थसामर्थ्यानामिन्द्रादिजीवानां ब्रह्मणश्चेत्यर्थः । विद्यमानत्वात् । अन्तर्हृदि विद्यमानत्वात् । एवंच समाधाविव स्वप्नेपि देवताज्ञानां प्रामाण्यं युक्तं न विसंवाद इत्यर्थः । अलौकिकज्ञान इति । तत्र स्वप्नगतदेवताप्रसादे जायमानं ज्ञानमिन्द्रियाजन्म-त्वादात्मज्योतिर्जन्यत्वाच्चालौकिकम् ।

—१७ प्रतिच्छायत्वात्-देवदर्शनप्रासादादीनां भासमानत्वात् । संवादः-अर्थक्रियाकारित्वरूपः संवादः । कचिदिति । यथेन्द्रप्रतर्दनाख्या-यिकायामिन्द्रे भगवदावेशे सति तेन स्वोपासनमुक्तं तथात्रापि कचिद्भग-वदावेशे सतीषज्ञानक्रियासंवादो भवति । सीपि भगवदावेशस्य धर्मो न स्वप्नस्येति स्वतन्त्रस्वप्नस्यासत्यत्वमिति बोधयन्ति-तस्मादित्यादिना ।

सूत्रार्थः-उत्तरसूत्रम् । स्वप्ने सृष्टिर्मिथ्या । यथावस्थितदेशकालादि-सापेक्षसर्वरूपत्वेनाभावात् । यतः स्वप्ने भासमानाः पदार्था विशकलिततया भासन्त इति ॥ ३ ॥

सूचकश्च हि श्रुतेराचक्षते च तद्विदः ॥ ३।२।४ ॥

—२० नन्विति । यदि भगवान् स्वक्रीडार्थं सृजति तत्तज्जीवसाक्षिकं देवाज्ञादिसत्यप्रपञ्चातिरिक्कांशेन कृतः सृजतीत्यर्थः ।

१८५-१ इत्यादिश्रुतेरिति । आदिपदेन पुरुषं कृष्णं कृष्णदन्तं पश्यति स एनं हन्तीत्यादिसंग्रहः ।

सूत्रार्थः— यदा कर्मस्वित्यादिश्रुत्या स्वप्नः शुभाशुभफलस्य सूचकः । चत्वारोदप्रत्यक्षत्वेनाज्ञादिप्रदर्शकः । किंच स्वप्नाध्यायविदः स्वप्नस्य सूचकत्वमाचक्षत इति ॥ ४ ॥

पराभिध्यानात्तु तिरोहितं ततो ह्यस्य बन्ध-
विपर्ययौ ॥ ३।२।५ ॥

—१३ चतुर्णां— ऐश्वर्यवीर्ययशःश्रीतिरोभावानाम् ।

—१४ विपर्ययः— अन्यथाज्ञानम् । द्वयोः— ज्ञानवैराग्ययोः । नान्यथा— न स्वतः । एकस्येति । युक्तं भगैः स्वैरित्यादिवाक्यात्पूर्वैश्वर्यादयो भगवत्येव वर्तन्ते तन्मध्य एकस्यैश्वर्यादिरेकांशस्य यत्पादपङ्कजपरागनिषेवतृप्ता इत्यादिवाक्यैर्भगवत्प्रसादात्प्राकट्येपि तथा निश्चयेन बन्धाभावात् । एकांशप्राकट्याभावे तु बन्धविपर्ययाविति युक्तम् ।

—१५ पूर्वमेव— व्युच्चारणकाल एव । जीवा द्विविधाः सदा मुक्ता बन्धयोग्याश्च । तत्र मुक्ताः सेवायोग्या इति तेषु स्वरूपानन्दमात्रस्यैव तिरोभावो न धर्मरूपस्य नाप्यैश्वर्यादेः । बन्धयोग्येषु यथायोग्यं सर्वधर्माणां तिरोभाव इति निर्णयः ।

—१६ तत्र गमकमाहुः— अत एवेति । अत एव— आनन्दहीनत्वादेव । काममयः— सुखकामनायुक्तः । निद्रा— निद्रात्वेनोच्यमाना । तिरोभावकर्त्री— सकलभगवद्धर्मतिरोभावकर्त्री आविद्या ज्ञेया ।

—१८ अन्यथा— भगवद्धर्माणामतिरोभावे । स्वरूपपर्यालोचनयेति । षड्धर्मतिरोभावलक्षणयेत्यर्थः ।

—१९ किंचिद्— दुःखित्वानुपपत्त्यादिकम् ।

सूत्रार्थः— भगवादिच्छया जीवस्य भगवद्धर्मतिरोभावः । ततोऽस्य बन्ध-विपर्ययावास्तामिति ॥ ५ ॥

देहयोगाद्वा सोपि ॥ ३।२।६ ॥

—२१ नियतधर्मवादेनेति । सूक्ष्मदेहनियतो भगवद्धर्माणां तिरोभाव इति मतेनेत्यर्थः ।

—२२ देहयोगाद्वेति । सूक्ष्मदेहयोगादेव । वाशब्दोपधारणे । सर्व तिरोभावः— ऐश्वर्यादिसर्वधर्मतिरोभावः ।

—२३ विपर्ययः— विपरीतज्ञानम् । अन्यत्- बन्धदुःखादि । अस्य पक्षस्य हीनत्वं द्योतयितुमुभयपक्षतारतम्यमाहुः— अस्मिन्निति ।

—२४ विद्यमानेपीति । देहे विद्यमानेपीत्यर्थः । अतोयं पक्षः श्रेयान् । नत्विति । ईश्वरेच्छया धर्मतिरोभावो देहेन वेति तु विकल्पो नेत्यर्थः ।

१८६-१ व्याख्यानान्तरं दूषयन्ति—कश्चिदिति । परशब्देन—पराभिध्याना-
दित्यादिसूत्रस्थपरशब्देन । देहादि— देहारम्भकादृष्टादिकर्म । इदं च मतं
शंकररामानुजमध्वादिभाष्येष्विदानीमुपलभ्यमानेषु न दृश्यते तेनाधुनो-
त्सन्नस्य कस्यचिन्मतस्योल्लेखोयम् । आकस्मिकतेति । देहादृष्टादावचेतने
ध्यानयोगयोरसंभवादाकस्मिकत्वं निर्हेतुकत्वं स्यादित्यर्थः ।

—२ शंकरभास्कराचार्ययोर्मतं वदन्ति— कश्चित्त्विति । एकमतानुसा-
रित्वात्काश्चादित्येकवचनम् ।

—३ तस्याभिध्यानात्— जीवकृतपरमेश्वराचिन्तनात् । देहभेदे— देह-
निवृत्तौ । श्रुत्यनुरोधेनेति । इयं श्रुतिः श्वेताश्वतरस्था । ज्ञात्वा देवं सर्वपा-
शापहानिः क्षीणैः क्लेशैर्जन्ममृत्युप्रहाणिः । तस्याभिध्यानात्तृतीयं देहभेदे
विश्वैश्वर्यं केवल आमकाम इति संपूर्णं वाक्यम् ।

—४ कल्पयतीति । पूर्वमध्यानात्तिरोहितं ततो ध्यानादतिरोहितमिति
कल्पयतीत्यर्थः ।

—५ ब्रह्मध्याहारेणेति । न तृतीये तथोपलब्धेरिति सूत्रात्तृतीयाध्या-
हारेण । सूत्रद्वयं—पराभिध्यानादिति देहयोगाद्वेति च सूत्रद्वयम् । खण्डयन्ति-
तदिति । ब्रह्मवादाज्ञानादिति । यदि ब्रह्मवादं जानीयात्तर्हि देहयोगादिति
सूत्रं सिद्धान्तत्वेन न स्वीकुर्यात् । असंगतेः— तन्मत ईश्वराभिध्यानस्य
साधनत्वासंगतेरित्यर्थः ।

—६ स्वव्याख्यानस्योचितत्वप्रदर्शनाय पूर्वोक्तयुक्तिं स्मारयन्ति—निद्राया
इति । तथा चाग्रे सुषुप्तेरिष्यमाणत्वादिदं निद्राप्रकरणम् । निद्राया अव-
सरो विवेकज्ञानाभाव एव संभवति । अतो ज्ञानतिरोभावस्यैवात्र वक्तव्य-
त्वात्तस्य चोक्तरीत्यैव बोधाद्यथाव्याख्यात एवार्थो ग्राह्यः ।

सूत्रार्थः— मतान्तरेणाह । देहयोगादेवास्य सर्वभगवद्धर्मतिरोभावो
विपर्ययो वा । अपिशब्दादन्यदपि ग्राह्यमिति ॥ ६ ॥

इति प्रथममधिकरणम् ।

तदभावो नाडीषु तच्छ्रुतेरात्मानि च ॥ ३।२।७ ॥

—१० स्थानस्वप्नाभावे इति । सुषुप्तावज्ञानस्य स्थानं स्वप्नाभावश्चेति द्वयम् । स्थानस्वप्नाभाववित्यापि पाठः ।

१८७-१ तद्वा अस्येति । अस्य- अकामरूपजीवस्य ।

—२ एवं स्वप्नाभावनिरूपणं व्याख्याय स्थाननिरूपणं व्याक्रियमाणा मतान्तरादस्मिन्मते विशेषमाहुः- नाडीष्विति ।

—४ बाह्याः- बाह्यदेश प्राप्य स्थिताः । आभ्यन्तरः- हृदयदेशादभ्यन्तरे वर्तमानः ।

—५ तां- स्वाग्रिकीं भगवल्लीलाम् ।

सुत्रार्थः— एवं प्रसंगाज्जीवस्थाज्ञानं निरूप्य सुषुप्तौ केवलमज्ञानं वक्तुं मज्ञानस्थानं स्वप्नाभावं च निरूपयति । नाडीष्व्वात्मानि च स्वप्नस्याभावः । प्रपञ्चाभावश्च्युतेः । तथाहि कामनया प्रपञ्चनिर्माणं सुषुप्तौ तु कामनाया अभाव एवेति ॥ ७ ॥

इति द्वितीयमधिकरणम् ।

अतः प्रबोधोस्मात् ॥ ३।२।८ ॥

—१४ प्रतियोनि- यतः स्थानात्संप्रसादं गतस्तत्स्थानं योनिस्तत्प्रति । आद्रवति- आगच्छति । बुद्धान्ताय- जागरणाय । जीवसमाधानप्रकरणे- सुषुप्तिप्रकरण इत्यर्थः ।

—१६ भगवतो वा समागत्येति । भगवतः सकाशाद्धृदयदेशं समागत्येत्यर्थः ।

—१८ नाडीभ्य एव- सुषुप्तिस्थानत एव । तत्र युक्तिं वदन्ति- गर्त-पतितस्येति ।

—१९ प्रतियोभ्याद्रवणं- जीवस्य जागरणस्थानं प्रत्यागमनम् । भगवतः- भगवतः सकाशादित्यर्थः । प्रबोध इति । अन्तर्यामिणः प्रेरणया नाडीस्थान एव प्रबोध इत्यर्थः ।

—२१ आगमनं- आगमनानुकूला क्रिया ।

—२२ तत एवेति । एवं च सुषुप्तिस्थानत एव प्रबोधो न तु हृदय आगत्येति ज्ञेयम् ।

सुत्रार्थः— नाडीभ्य एवात्मनः तकाशात्प्रबोधः । हि यत्र स्थितस्तस्मा-
त्प्रबोध इति युक्तमिति ॥ ८ ॥

स एव तु कर्मानुस्मृतिशब्दविधिभ्यः ॥ ३।२।९ ॥

अत्र समायात्वित्यन्त एक आक्षेपः । अन्यत इत्यादिरन्यः ।

१८८-२ अन्यतः प्रबोधे त्विति । भगवता सुप्तस्य प्रबोधकरणे त्वित्यर्थः ।
स एव- सुषुप्तभिन्नजीव एव । व्यवहारः- पितृपुत्रभार्यादिव्यवहारः ।
तावता सेत्स्यतीति । भगवता प्रबोधितत्वात्स एव योगिवत्तद्देहमाविश्य
व्यवहारं कारयिष्यतीति भावः ।

—३ प्रयत्न इति । सुषुप्त्यैव मुक्तेः सिद्धत्वादित्यर्थः । स एव- पूर्व-
सुप्तजीव एव ।

—८ लौकिकं हेतुद्वयमुक्त्वा वैदिकं तद्व्याकुर्वन्ति-शब्दाश्चेति । शब्दाः-
वैदिकवाक्यानि ।

—१० श्वोभूत इत्यादि । एवं च सुषुप्तौ सर्वेषां मुक्तौ सत्यां श्वोवरणं
कः कुर्यात् । शेषकर्म वा कः समापयेत् ।

—१३ ननु भगवत एव प्रबोधे मुक्तिरवश्यं भाविनीत्यत आहुः- भगवतै-
वेति । नायमात्मेति श्रुत्या ज्ञानं वरणमात्रसाध्यम् । वरणं च मर्यादामार्गे
साधनद्वारैव भवत्यतस्तन्मार्गरक्षणार्थं भगवता प्रबोधसमये मुक्त्यजनकं
स्वाज्ञानमुत्पाद्यते तेन न मुक्तिरिति भावः ।

सुत्रार्थः—प्रबोधे स एव जीवः प्रबुध्यते तत्र हेतुचतुष्टयम् १ तेन सुषुप्तेः
प्राक्कृतमर्थं कर्म पश्चात्समाप्यते २ पूर्वकृतस्यानुस्मरणं भवति ३ पुण्यो वै
पुण्येन कर्मणेति श्रुतिरपि ४ श्वोभूते ब्रह्माणं वृणीति इत्यादिविधि-
यश्चेति ॥ ९ ॥

मुग्धेर्धसंपत्तिः परिशेषात् ॥ ३।२।१० ॥

—१९ बुद्धिवृत्तय इति । सर्वत्र बुद्धिरेकैव गङ्गाप्रवाहवत् । तद्वृत्त-
यस्त्वनुस्मरणादिरूपा नाना गङ्गाप्रवाहप्रविष्टभुवनदीजलवत् । य एव
चिदंश इति । सुषुप्तजीवापेक्षयान्यो यः कश्चन चिदंश इत्यर्थः । तथा-
लौकिकवैदिकव्यवहारकर्ता ।

—२५ निश्चयप्रमाणानामभावादिति । अमरुनृपशरीरे मूर्च्छोत्तरं
शंकराचार्यजीवप्रवेशे नान्यजीवसमागमनात्तथा ब्रह्मवैवर्ते ब्रह्मखण्डे
उपबर्हणगन्धर्वशरीरे तस्यैव प्रवेश इति स्मरणाच्च संदेहोपशिष्यत इत्यर्थः ।
केचित्त्वास्मिन्सूत्रे सुसलायभिघातजन्यां मूर्च्छां विचारयन्ति ।

—२६ तां च जाग्रत्स्वप्नसुषुप्त्युत्क्रान्तिभावात्पञ्चमीं वदन्ति तन्मतं दूषयन्ति-न तत्रेति । प्राणायनविघातकृता-सुसलप्रहारेण प्राणानां स्वस्थानत्यागस्तज्जन्या ।

१८९-१ व्यर्थ इति । जीवातिरिक्तधर्मत्वादित्यर्थः ।

—२ ननु जीवस्य केवलं साक्षित्वात्तदुपाधीनामेव सर्वे विचारा अतो-यमपि प्राणावस्थाविचारः संगच्छत इत्यत आहुः-केवलसाक्षिवाद इति । न ब्रह्मवाद इति । सुषुप्त्युत्क्रान्त्योर्भेदेनेत्यत्र जीवस्य साक्षिभिन्नत्वनिरूपणेन निराकृतत्वात् ।

सूत्रार्थः-सुगन्धभावधर्मसंपत्तिरेव न सर्वा । अपूर्वलौकिकव्यवहारस्या-साधनत्वात् जीवनोपयोगिकर्मण एव करणादर्थसंपत्तिरेव । स एव न वेति संशयस्यावशिष्टत्वादिति ॥ १० ॥

इति तृतीयमधिकरणम् ।

न स्थानतोपि परस्योभयलिङ्गं सर्वत्र ॥ ३।२।११ ॥

—७ विषयनिर्धारार्थमिति । एतावता ग्रन्थेन ज्ञानाधिकारी विचारितः । अतः परं द्वितीयपादशेषेण तृतीयपादेन च ज्ञानविषयस्वरूपं विचार्यते ।

—८ तदर्थ-स्वरूपनिर्धारार्थम् । समन्वयाविरोधाभ्यां-प्रथमद्वितीयाध्यायाभ्याम् ।

—९ कार्यविरोध इति । अन्यस्य प्रकृत्यादेः कार्यं न भवति किं तु ब्रह्मण एवेति निश्चितत्वात् ।

—१० अबोधकता स्यादिति । ब्रह्म सधर्मकं निर्धर्मकं वा जीव-वत्सदोषं वेत्यादिसंशयनिराकरणादुपनिषद्वाक्यानां ब्रह्मबोधकता न स्यादित्यर्थः ।

—११ अविरोद्धानां-भगवदीयत्वेन निर्णयात्स्वरूपतोविरोद्धानाम् ।

—१५ ननु श्रुत्यपेक्षया प्रतीतेर्दुर्बलत्वादप्रामाण्यमत आहुः-नेतर इति । वैलक्षण्यस्य-जीववैलक्षण्यस्य ।

१९-केचित्-ब्रह्मवादिकदेशिनो मुनयः । तमविरोधं प्रकटयन्ति-सर्वत्रेति ।

—२२ उपपद्यत इति । एवं च यथा घटपटादिकारणभूता पृथिवी तत्तत्कार्येषु निमित्तवशात्तत्तद्वृषं धारयति । एवं भगवानप्यस्थूलादिद्रव्येषु रसा-

अ. ३ पा. २ सू. ११]
मूले पृ. १८९ पं. २२

अणुभाष्ये

२६८

दिगुणेषु च तत्तद्रूपतो धारयति । अनया रीत्या स्थानधर्मरूपं परस्योभय-
लिङ्गं युज्यत इत्येकं मतम् । मतान्तरमाहुः—अथवेति । अवच्छेदभेदेन-
प्रदेशभेदेन । तत्र हेतुमाहुः—अचिन्त्यसामर्थ्याद्वेति । अत्रत्यो वाशब्दो न
विकल्पार्थकः किं तु वाक्यालंकारार्थः ।

—२३ अन्यथा—अचिन्त्यसामर्थ्येन धर्मानङ्गीकारे ।

—२५ एतानि—सर्वकर्मत्वास्थूलत्वबोधकानि ।

—२६ वैयर्थ्यापत्तेरिति । अनुवादे प्रयोजनाभावादित्यर्थः । अचिन्त्यत्व
इति । सामर्थ्यस्याचिन्तनीयत्वे सामर्थ्यवतो ज्ञानात्सर्वेषां सुक्यभावापत्ते-
रित्यर्थः ।

१९०-५ शास्त्रानारम्भप्रसंगादिति । यस्यामतमिति रीत्या सर्वेषां ज्ञानं
विचारं च विनैव मुक्तिसंभवेन व्यासशास्त्रारम्भो निष्फल एव भवेदित्यर्थः ।
अयं च विरोध इति । यस्यामतमित्यत्र केन प्रकारेण मतत्वममतत्वं च
ग्राह्यमिति निर्णय विरोधो निराकार्यः ।

—६ अत्र—एतत्सूत्रप्रभृति पादद्वयेन ।

—७ अनुवादकत्वेनेति । पृथिव्यादौ स्थितस्य तादृशोपादानस्य लोकत
एव सिद्धत्वादनुवादकवाक्यानां वैयर्थ्यापत्तेरित्यर्थः । प्रत्यारम्भं—सर्वत्र
ब्रह्मनिरूपणस्थलेषु ।

—८ अल्पकल्पनायां—स्वल्पविरोधकल्पनायाम् ।

—९ प्रवृत्तेरिति । व्यासस्य सूत्रकृत इति शेषः ।

—१० सत्त्वासत्त्वे इति । विरुद्धोभयलिङ्गत्वेनाभिमते ब्रह्मणि सत्त्वा-
सत्त्वे ।

सूत्रार्थः— वेदान्तेषु परस्परविरुद्धत्वेन भासमानानि वचांसि जीवजड-
ब्रह्मतया नीत्वा विरोधाभावः संपादनीय इति चेन्न । यत एव स्थानभेदाद-
पि शब्देनावच्छेदकभेदाद्वाचिन्त्यसामर्थ्यात्परब्रह्मण उभयलिङ्गत्वं न संभवति ।
यतः सर्वत्रैव ब्रह्मवाक्येष्वेवमेव ब्रह्मस्वरूपं निरूप्यत इति ॥ ११ ॥

न भेदादिति चेन्न प्रत्येकमतद्वचनात् ॥ ३।२।१२ ॥

—१२ भवदुक्तः—उभयलिङ्गत्वेनोक्तः ।

—१८ तस्मात्—कार्यादीनां भगवदात्मकत्वनिगमनेन प्रतिवाक्यमभेदस्य
ज्ञापनात् ।

सूत्रार्थः— प्रपञ्चधर्मसहितं तद्रहितं च ब्रह्म भिन्नमिति भेदाङ्गीकारेण
न पूर्वोक्तविरोध इति चेन्न । अयमेव स स योयमिति प्रत्येकमभेदद्वचना-
दिति ॥ १२ ॥

अपि चैवमेके ॥ ३।२।१३ ॥

सूत्रार्थः— एके शाखिनो नेह नानास्तीत्यादिनैवं भेदनिषेधेनाभेदमेव वदन्तीति ॥ १३ ॥

इति चतुर्थमधिकरणम् ।

अरूपवदेव हि तत्प्रधानत्वात् ॥ ३।२।१४ ॥

१९१-३ एकदेशिमतेनेति । अयं होकदेशी ब्रह्मण एकावयवेन जगत्सम-
वायित्वं तदतिरिक्तस्य जगद्वैलक्षण्यं स्वरूपतः सधर्मकत्वं स्वेच्छया व्यवहा-
र्यत्वं ज्ञानात्मकाकारत्वं चेत्यङ्गीकृत्य ज्ञानाकारब्रह्मणः प्रपञ्चप्रतिबिम्बेन
लौकिकधर्मवत्त्वं मन्यते ।

—४ अन्यत्र-ब्रह्माणि ।

—६ भगवद्विहारार्थमिति । एकोहं बहु स्यां, स वै नैव रेमे
इत्यादिश्रुतिभिः । अशक्यत्वादिति । रमणश्रुत्यन्यथानुपपत्त्या तादृशभेद-
स्यावश्यमङ्गीकार्यत्वादित्यर्थः ।

—७ युक्त इति । धर्मिणोर्भेदाद्धर्मनिषेधो युक्तः । उपचारात्-अभेद-
भ्रमेण लक्षणयेत्यर्थः ।

—८ विपरीतमिति । ब्रह्मण्येव सर्वकर्मादय इत्यादि विपरीतं तथा
च विधिपक्ष एव कुतो न गृह्यते किमर्थं निषेधपक्ष इत्यतः समाधानं वक्तुं
सूत्रार्थमाहुः—रूप्यत इति ।

—१० युक्तत्वादिति । यदि कार्यकारणयोरंशांशिनोश्चाभेदस्तर्हि
कार्यकारणभावोऽंशांशिभावश्चानुपपन्नो भवेत् ।

—११ कारणत्वात्-ब्रह्मणो विश्व प्रति कारणत्वात् ।

—१२ यत्र-ब्रह्माणि । तत्र-प्रतिपादनस्थले । तस्य-आधिकरणीभूत-
ब्रह्मणः । ब्रह्मधर्माणां-अस्थूलत्वादीनाम् ।

—१३ अन्यधर्माणां-विश्वधर्माणाम् । तथा सर्वकर्मेतीति । वैधर्म्येयं
दृष्टान्तः । मुख्यत्वमिति । एतद्वै तदक्षरमिति ब्रह्मैवोद्दिश्य कथितत्वात्प्र-
शासनस्य मुख्यत्वम् ।

—१४ भगवत्संबन्ध इति । विधीयमान इति शेषः । अमुख्यत्वं-
आरोपितभगवद्धर्मत्वम् । विशिष्टबोधनेपीति । सर्वकर्मां सर्वकाम
इत्यादिशब्दैरुक्तधर्मवैशिष्ट्येन ब्रह्मणो बोधनेपि ।

—१६ प्रमाणाभावादिति । निष्कलं निष्क्रियमित्यादिश्रुत्या धर्माणां

अ. ३ पा. २ सू. १५]
मूले पृ. १९१ पं. १६]

अणुभाष्य

२७०

बाधस्य प्रदर्शितत्वात्सधर्मकत्वज्ञापकश्रुतिभिस्तत्रातिरिक्तधर्मकल्पनायाः कर्तु-
कर्तुमशक्यत्वादित्यर्थः ।

—१७ उचितमिति । उपासनार्थमुचितमित्यर्थः । भिन्नधर्माणां-सर्व-
कर्मत्वादिविश्वधर्माणाम् ।

—१८ एवं निर्णयः-औपचारिकत्वनिर्णयः । कार्यवत्-प्रपञ्चवत् ।

—१९ न भगवद्धर्मत्वमिति । प्रपञ्चरूपभगवद्धर्मत्वं यद्यप्यस्ति तथापि
प्रधानरूपनित्यभगवद्धर्मत्वं नास्तीत्यर्थः ।

सूत्रार्थः-ब्रह्म सर्वव्यवहारविषयातीतम् । कार्यकारणयोर्वैलक्षण्यस्यो-
क्तत्वात् । ननु कार्यकारणयोरवैलक्षण्यमस्ति चेन्न । यतो ब्रह्मस्वरूप-
वाक्येषु ब्रह्मणः प्राधान्येन वक्तव्यत्वात् तस्यैव निरूपणमुचितं न जगतोपि ।
अतो ब्रह्मणो जगद्वैलक्षण्यत्वात्तद्धर्माणां निषेध एवोचित इति ॥ १४ ॥

प्रकाशवच्चवैयर्थ्यात् ॥ ३।२।१५ ॥

—२२ विरोध इति । सर्वव्यवहारातीतत्वेन मनोविषयत्वाभावा-
दित्यर्थः ।

—२५ शक्यत इति । उपासनादिसाधनेनेश्वरसामीप्यात्प्रतिबन्धका-
भावाच्चेत्यर्थः ।

१९२-२ द्वयं-मनोवाग्विषयत्वं तद्विषयत्वं चेतिद्वयम् ।

—३ शास्त्रं-उभयबोधकश्रुतिः ।

—७ अकार्यत्वं-नित्यत्वम् । तस्मात्-अलौकिकधर्माणां सत्त्वाच्छा-
स्त्रस्य संनिधानार्थत्वाच्च ।

सूत्रार्थः-यथा सूर्यप्रकाशो व्यवहार्योव्यवहार्यश्चैवं ब्रह्मापि । एवं कल्पने
ब्रह्मप्रतिपादकशास्त्रस्यावैयर्थ्यं प्रसज्येत । चकारेण-आसीनो दूरमित्यादी-
नामलौकिकधर्माणां विरोधो नास्तीति सूच्यत इति ॥ १५ ॥

आह च तन्मात्रम् ॥ ३।२।१६ ॥

—१२ विरोधः-लोकविरोधः ।

—१५ अभावादिति । अतो नातिरिक्तेन्द्रियकल्पना युक्ता । वेदविरोधेन-
दूरव्रजनादिवोधकवेदवाक्यविरोधेन ।

—१६ वेदनिश्वासेत्यादि । वेदनिश्वासायनं-वेदनिश्वासस्थानम् ।

—१७ भूतसमुत्थानं - भूतानां समुत्थानम् । उक्तत्वाच्चेति । श्वासो-
च्छ्वासजगत्स्थापनभूतसमुत्थानतदनुविनाशनक्रियाणामुक्तत्वादित्यर्थः ।
चकारात् प्राणञ्चैव प्राणो भवतीत्यादेः समुच्चयः ।

—१८ कृत्स्नवचनादिति । अकृत्स्नत्वबुध्युत्पादकप्रकारसत्त्व एव कृत्स्न-
वचनस्य चारितार्थमिति भावः ।

सूत्रार्थः—यथा सैन्धवघनमिति श्रुतिः प्रज्ञानघनमात्रं ब्रह्मस्वरूपमाह ।
तेन प्रज्ञानस्वरूपातिरिक्तेन्द्रियाणामभावात् पश्यत्यचक्षुरित्यादिश्रुतिविरोधः ।
चकारेण सर्वेन्द्रियद्विवर्जितमिति स्मृतिरपि परिगृहीतेति ॥ १६ ॥

दर्शयति चाथो अपि स्मर्यते ॥ ३।२।१७ ॥

—२४ असंभावनायां—कारणब्रह्मधर्माणां कार्येनङ्गीकारे । अन्यथा
कल्पनमिति । विवर्तवादस्य, असतः सत्ताया वाश्रयणेन श्रुतिविरुद्धं कल्प-
नमित्यर्थः । अन्यथा कल्पनं—एकोहं बहुस्यां, ऐतदात्म्यमिदमिति श्रुति-
विरुद्धं कल्पनम् ।

१९३—२ आशङ्क्येति । विरोधमाशङ्क्येत्यर्थः ।

—५ प्रकारवाची—एवंशब्दार्थकः ।

—७ एतस्माज्जातं—ब्रह्मणो जातम् । कार्यकारणयोः—ब्रह्मप्रपञ्चयोः ।

—९ रूपं निरूप्येति । ब्रह्मणो रूपं निरूप्य सत्यमिति ब्रह्मनाम निरू-
पयतीत्यर्थः ।

—१० प्रपञ्चधर्मवचनं—सर्वकर्मत्वादीनां प्रपञ्चधर्माणां ब्रह्माणि प्रति-
पादनम् ।

—११ औपचारिकं—अभेदप्रयुक्तत्वेन लाक्षणिकम् ।

—१२ श्रुतेः—न ह्यस्मात्परमस्तीति श्रुतेः ।

—१४ सत्—प्रत्यक्षगोचरम् । असत्—प्रत्यक्षागोचरम् ।

सूत्रार्थः—अथात आदेशो नेति नेतीत्यादिना श्रुतिर्जडजीवधर्माणां ब्रह्म-
ण्यभावं दर्शयति । अग्रे अन्यत्परमस्तीति ब्रह्मणः प्रपञ्चातिरिक्ताकथनेन
तत्र प्रपञ्चधर्मकथनमौपचारिकमेव । एतच्चौपचारिकत्वं—अनादिमत्परं ब्रह्म-
इति स्मृतिर्दर्शयतीति ॥ १७ ॥

अत एव चोपमा सूर्यकादिवत् ॥ ३।२।१८ ॥

—२१ निरुपमस्येति । न तत्समश्चाभ्यधिकश्च दृश्यत इति श्रुत्या तथा
प्रतिपादितत्वात् ।

—२२ तद्धर्मसंबन्धात्—प्रपञ्चधर्मसंबन्धात् ।

—२३ इदमपि—निर्दर्शनमपि ।

१९४—१ इतरसंश्लिष्टस्य—जलादिसंश्लिष्टस्य चन्द्रमसः ।

सूत्रार्थः-इममेव निर्णयमाश्रित्य यथा सूर्यकादयो दृष्टान्तास्तथा समः
पुषिणेत्याद्या उपमा ज्ञेया इति ॥ १८ ॥

इति पञ्चममधिकरणम् ।

अम्बुवदग्रहणात् न तथात्वम् ॥ ३।२।१९ ॥

—८ तथात्वं विवृण्वन्ति-समवायातिरिक्तस्येति । समवायातिरिक्तस्य-समवाय्यतिरिक्तस्य । तथा च पञ्चीकृतजलसमवाय्यतिरिक्तस्य सूर्यादितेजसो यथा कम्पादिजलधर्माणां वास्तवयोगाभावस्तथा ब्रह्मण्यपि जडसमवाय्यतिरिक्ते सर्वकर्मत्वाद्विजडधर्माणां वास्तवयोगाभावः । अतो हेतोः सर्वकर्मत्वादयो धर्मा ब्रह्माणि न सन्ति ।

—९ सर्वपरस्य-सर्वापेक्षया परस्य ब्रह्मणः ।

—१० अधिकरणधर्मवत्त्वमिति । एकदेशिना सिद्धान्तितमिति शेषः । तत्र-तस्मिन्नेकदेशिमते निराकर्तव्ये ।

—११ वक्तव्यमिति । दूषणं वक्तव्यमित्यर्थः । यतो हि ब्रह्मणो जगद्वै-
लक्षण्यं वदतैकदेशिना ब्रह्माणि निरूपत्वं व्यापकत्वं चाङ्गीकृतम् । स्वमत-
विरोधादिति । स्वमतेपि विरुद्धधर्मद्वयाधारत्वस्य ब्रह्मण्यङ्गीकारेण व्याप-
कत्वसर्वत्रविद्यमानत्वधर्मयोरङ्गीकाराद्ब्रह्माणि लौकिकधर्माभासस्याप्यङ्गी-
कारात्तथा च तन्मतमात्रपर्यवसायि दूषणं यथा स्यात्तथाऽम्बुवदग्रहणादिति
हेतुं व्युत्पादयन्ति-स्वच्छामिति ।

—१३ नन्वेवं प्रतिबिम्बासंभवेन तद्धर्मासत्त्वोपि सर्वाधारत्वाद्भारूपत्व-
मादाय निरूपेपि ब्रह्माणि सर्वोपाधिप्रतिबिम्बेन तद्धर्मवत्त्वस्य सुवचत्वा-
दित्याहुः-सर्वाधारत्वेनेति । सर्वेषामुपाधीनां ब्रह्माणि प्रतिबिम्ब उच्यमाने
ब्रह्मणस्तादृशधर्मराहित्येन तेषामुपाधिधर्मत्वेनैव प्रत्ययादुपासनायामुपाधि-
धर्मत्वेन ब्रह्माणि तादृशधर्मवत्त्वज्ञानस्यानुपयोगात्तद्धर्मानुवादवैयर्थ्यमिति
पूर्वमरूपवदेवेति सूत्रे सर्वशब्दस्य प्रतिद्धानुवादकथनेनोक्तमिति नात्र शङ्का-
वसर इत्यर्थः ।

—१४ ननु यथा सर्वं खल्विदं ब्रह्मेत्यत्रोपासनार्थं भ्रमात्सर्वाभिदकल्पनं
तथात्रापि भ्रमात्सर्वकर्मत्वादिकमस्तीत्यत आहुः-न चेति ।

—१५ भ्रमजतकल्पनस्वीकारेन्तर्यामिब्रह्मणविरोधमाहुः- पृथिव्या-
मिति । एवं च विष्णुवादिनां मते पृथिव्यादीनां कल्पितवात्तदधिष्ठानत्वं
ब्रह्मणः श्रुत्युक्तं विरुद्धं स्यादित्यर्थः ।

सूत्रार्थः— जडजीवसंबन्धाद्ब्रह्मणि सर्वकामत्वादय औपचारिका इति न संभवति । जलं यथा प्रतिबिम्बं गृह्णाति तथा सर्वकामत्वादिधर्मैर्धर्मिणो भगवतो ग्रहणादिति ॥ १९ ॥

वृद्धिद्वासाभाक्त्वमन्तर्भावादुभयसामञ्जस्यादेवम् ॥ ३।२।२० ॥

—२४ उभयसामञ्जस्यं—विभुत्वाल्पत्वयोरैकाधिकरण्येन युक्तत्वम् । एकतरबाधः—वृद्धहसिताकाशयोर्मध्य एकतरस्य बाधः । तत्तदनुप्रवेशात्—तत्तदुपाधिष्वनुप्रवेशात् ।

—२५ अन्यधर्मत्वाभावादिति । यदि जपाकुसुमलौहित्यादिवच्छ्रुतो तेन्यधर्मत्वेन प्रतीताः स्युस्तदौपाधिकत्वं भवेत्तथा तु नास्ति किंत्वात्मधर्मत्वेन श्रुत्या प्रत्यायिता भवन्ति ।

१९५-१ अन्यानुविधायित्वेपि—अन्यगतत्वेन प्रतीयमानत्वेपि । ते—सर्वकर्मत्वादयः । कारणत्वादिवदिति । प्रजापत्यादिनिष्ठकारणत्वादिवदित्यर्थः । आदिपदेन—विश्लिष्टशक्तिबहुधेव भातीति स्मृत्युक्तं शक्तिविश्लेषादिकं गृह्यते ।

सूत्रार्थः— यथैकमेवाकाशं कारकादिष्वन्तर्भावाद्वृद्धिद्वासाभाक्त्वोभयसामञ्जस्यादेवं तत्तदनुप्रवेशाद् ब्रह्मणोपि सर्वकामत्वादयो धर्माः संभवन्तीति ॥ २० ॥

दर्शनाच्च ॥ ३।२।२१ ॥

—९ अध्यवसायः—निश्चयः ।

—१० उभयसाधकमिति । स्वल्पत्वमहत्त्वयोः साधकमित्यर्थः ।

सूत्रार्थः—अल्पपरिमाणवत्त्वमहत्परिमाणवत्त्वबाल्यकैशोर्यादयो विरुद्धधर्मा भगवति दृश्यन्ते । चकारेणोलूखलबन्धनादौ प्रत्यक्षं दृश्यमाना उभयधर्मा गृह्यन्त इति ॥ २१ ॥

प्रकृतैतावत्त्वं हि प्रतिषेधति ततो ब्रवीति च भूयः ॥ ३।२।२२ ॥

—१४ युक्त्यापीति । यो वादी वस्तु विरुद्धधर्माश्रयमिति नाङ्गीकरोति ते युक्त्यापि बोधयतीत्यर्थः ।

—२० यतो वाच इति । अत्र वाक्ये पूर्वार्धेन ज्ञानं निषिध्यते । आनन्दमित्यादिनोत्तरार्धेन तद्विधीयते । अस्थूलादिवाक्ये च—अवागमनाः—इति प्रशासनं निषिध्य—एतस्यैव प्रशासने—इत्यादिना पुनर्विधत्ते तथैव सर्वधर्मानिषेधमुखेन निषिध्य—एतद्विदित्वा—इत्यनेन वेद्यत्वं विधत्ते । ततः—न तदश्नोति कश्चन—इति व्याप्तिं निषिध्य—आकाशोऽतश्चेत्यनेन त्रां विधत्ते ।

सूत्रार्थः—श्रुतिः प्राकृतधर्मवत्त्वमेव प्रतिषेधति नतु सर्वकामत्वाद्यलौ-
किकधर्मान् । यतो यत्रेमान्धर्मान् प्रतिषेधति तत्रैव भूयो वदतीति ॥ २२ ॥

इति षष्ठमधिकरणम् ।

तदव्यक्तमाह हि ॥ ३।२।२३ ॥

१९६-३ शब्दबलविचारेणेति । यद्यपि स्वमते शब्दबलस्यैव प्राधान्यं
तथापि कैश्चिदृषिभिरर्थबलस्याङ्गीकृतत्वादर्थबलविचारः ।

—१२ संशयं वदन्ति-नहीति ।

—१३ उपचरितार्थत्वं-लाक्षणिकत्वम् ।

सूत्रार्थः—पूर्वपक्षसूत्रम् । तद्ब्रह्माव्यक्तमेव । यतो नेति नेतीत्यादिश्रुति-
स्तथैवाह ॥ २३ ॥

अपि संराधने प्रत्यक्षानुमानाभ्याम् ॥ ३।२।२४ ॥

१९७-१ द्विविधमिति । साकारं निराकारं चेत्यर्थः ।

—३ अनुमापकत्वं-स्मृतिप्रमाणसिद्धम् ।

—५ लौकिकालौकिकप्रत्यक्षविषयत्वादिति । इन्द्रियमनःसंयोगजं
लौकिकप्रत्यक्षं, दिव्यदृष्टिजन्यमलौकिकप्रत्यक्षम् ।

सूत्रार्थः—परिहारसूत्रम् । पूर्वपक्षोक्तमसंगतम् । सम्यक् सेवया तोषे
जाते तं प्रति द्रष्टुं शक्यत्वात् । श्रद्धाभक्तिज्ञानयोगादिति श्रुत्या ततस्तु तं
पश्यत इति स्मृत्या च ब्रह्म साकारगुणपूर्णं तेन नाव्यक्तमिति ॥ २४ ॥

इति सप्तममधिकरणम् ।

प्रकाशादिवचावैशेष्यं प्रकाशश्च कर्मण्यभ्यासात् ॥ ३।२।२५ ॥

—११ वस्तुशक्त्या निर्णये दृष्टान्तमाहुः-यथेति ।

—१६ एवंसाधकाः-निर्विशेषत्वसाधकाः ।

—१८ तथा साक्षात्कारात्-उभयरूपत्वसाक्षात्कारात् ।

सूत्रार्थः—पूर्वपक्षसूत्रम् । प्रकाशादिवद्ब्रह्मण उभयरूपत्वं न संभवति ।
यथा सूर्यचन्द्रादिप्रकाशानां भिन्नत्वेऽपि एकविधत्वमेवाङ्गीक्रियते तद्ब्र-
ह्मणो वैशेष्यमङ्गीकार्यं भक्तसाक्षात्कारानुरोधादपि ब्रह्मणि तावतां
धर्माणां स्वीकारो न यतो भगवतः प्रकाशस्तपःप्रणिधानादिकर्मणि भवति ।
तत्र तु भक्तेच्छानुरोधात्प्रकटीभवतीति स प्रकाशो न वस्तुनिर्णायक इत्यर्थः ।

चकारेणाप्रकाशोन्यथाप्रकाशश्च ग्राह्यः । सोप्यनेकरूपेण प्रकटीभवतीति
नानेकरूपदर्शनं वस्तुनिर्णायकमिति ॥ २५ ॥

अतो नन्तेन तथाहि लिङ्गम् ॥ ३।२।२६ ॥

- १९८-३ निमित्तभेदव्यतिरेकेण-भिन्ननिमित्तं विना ।
- ४ वस्तु भवतीति । वस्त्वभावे हेतुर्जायमानत्वमेव ।
- ५ लिङ्गं-जायमानत्वबोधकम् । अयमर्थः-जायमानमवस्तुभूत-
मित्यर्थः ।

—६ उरुगाय-महदीड्य । यद्यद्वपुः । ते-महान्तः । प्रणयसे-निर्मासि ।
सूत्रार्थः-पूर्वपक्षसूत्रम् । अतोभ्यासादनन्तेन रूपेणाविर्भावः । न ह्येकं
वस्तु स्वतन्त्रेण विधं भवति तथा सति स विग्रह एव भवेन्न स्वरूपम् । हीत्य-
नेन यद्यद्विधा त इति प्रमाणं सूचितम् । अतः श्रुतेः प्रत्यक्षस्य वानिर्णा-
यकत्वान्निर्धर्मकमेव ब्रह्मेति ॥ २६ ॥

उभयव्यपदेशात्त्वहिकुण्डलवत् ॥ ३।२।२७ ॥

—११ इदं शास्त्रं-विचाररूपं व्यासशास्त्रम् । शास्त्रान्तरादत्रायमेव
विशेषो यदेव एव ब्रह्मस्वरूपज्ञाने प्रमाणं न लोकस्तन्याया वेति बोधयन्ति-
अत्रेति ।

—१२ स्वरूपशक्येति । लौकिकयुक्तिविषयस्वरूपेण तादृशसामर्थ्येन
चेत्यर्थः । उभयव्यपदेशात्-उभयोर्विरुद्धधर्मयोः कथनात् ।

—१४ यद्युभयविधमेकमेव ब्रह्म तर्हि सर्वेषां भक्तानां विरुद्धधर्मतयैक-
मेव प्रतिभासेत कथं द्विधा भासत इत्यत आहुः-तत्राहेति ।

—१६ कल्पनाशास्त्रे-मायावादे । इदं-एकस्य ब्रह्मणोनेकधा भानम् ।

—१७ ननु यथाश्रुताविरुद्धधर्मवस्वस्वीकारे ब्रह्मणो नानारूपत्वेना-
निर्णये निर्णयप्रवृत्तव्यासशास्त्रवैफल्यमित्यत आहुः-न चेति ।

—१८ एवंसाधनार्थत्वात्-विरुद्धमतनिराकरणेन ब्रह्मणो नानारूप-
त्वप्रतिपादनयैव शास्त्रस्य प्रवृत्तत्वात् ।

—२१ विषयभेदेनेति । शत्रुमित्रादिविषयभेदेनेत्यर्थः ।

सूत्रार्थः-उत्तरपक्षसूत्रम् । शब्दैकगन्धस्य ब्रह्मणो निर्णयः शब्देनैव ।
यथैक एव सर्पः सरलः कुण्डलाकृतिश्च भवति तथा ब्रह्माप्यचिन्त्यशक्त्या
निर्गुणमनन्तरूपं च भक्तेच्छया भवति । प्रमाणासिद्धविरुद्धधर्माश्रये भगवति
न कापि श्रुतिर्लाक्षणिकेति ॥ २७ ॥

इत्यष्टममधिकरणम् ।

प्रकाशाश्रयवद्वा तेजस्त्वात् ॥ ३।२।२८ ॥

१९९—३ धर्मरूपविचारेण-भिन्नाभिन्नत्वस्वरूपविचारेण । पूर्वोक्तिपक्षद्वयमिति । प्रपञ्चविलक्षणविरुद्धसर्वाधारं ब्रह्मेति शब्दबलविचारलभ्य पक्षः पक्षः । तत्तत्फलादित्सया तं तं भक्तं प्रति ब्रह्म तत्तद्रूपेणाविर्भवतीत्यर्थ-बलविचारलभ्यो द्वितीयः पक्षः ।

—५ तद्धर्मत्वात्-पटादिधर्मत्वात् । तन्नित्यताया-धर्मनित्यतायाम् ।

—६ नित्यत्वकल्पनायामिति । नित्यत्वानुमान इत्यर्थः ।

—११ समवेतत्वादिति । प्रकाशगुणस्य तेजोद्रव्ये समवेतत्वादित्यर्थः । मूलाविच्छेदरूपेणेति । एवं च सर्वे भगवद्धर्मा भगवद्विभक्तास्तदविना-भूतत्वादित्यर्थः । अमेदे मानमुक्त्वा भेदे मानमाहुः- नापीति । प्रकाश इति शेषः । नापि प्रकाशः सूर्याभिन्न इत्यर्थः ।

—१२ विद्यमानत्वाच्चेति । चकारेणाधाराधेयभावस्य परास्य शक्ति-रित्यादेशश्च समुच्चयः ।

—१३ कल्पना- अमेदकल्पना ।

—१४ नहीति । यदि स्वाभाविकधर्मसत्तामनभ्युपगम्य सर्वविशेषरहितं ब्रह्म स्वीक्रियते तदा केवलचिन्मात्रब्रह्मणः- अस्य महतो भूतस्य- इति श्रुतिप्रतिपादिता चेतनधर्मरूपा वेदप्रवृत्तिर्न स्यात् । निषेधशेषतेति । अथात आदेशो नेति श्रुतौ निषेधाङ्गत्वमित्यर्थः ।

—१५ सामानाधिकरण्य- सत्यज्ञानादिपदानामेकवस्तुवाचकत्वम् । लक्षणायामिति । सत्यज्ञानानन्दपदानामसत्यभिन्नजडभिन्नासुखभिन्नेति लक्षणायामित्यर्थः । धर्मापेक्षेति । लक्षणाया लक्ष्यतावच्छेदकव्याप्यत्वाल-क्ष्यतावच्छेदकशक्यसंबन्धरूपयोर्धर्मयोरपेक्षेत्यर्थः ।

—१६ विशिष्टपदार्थः-सत्यज्ञानानन्दविशिष्टपदार्थः । तादृशः-विरुद्ध-धर्माश्रयः ।

—१७ तेजःशब्दवाच्यत्वादिति । तद्देवा ज्योतिषां ज्योतिरित्यादौ ब्रह्म-तद्धर्मयोस्तेजोवाचकशब्दवाच्यत्वादित्यर्थः । बहुदूरव्याप्त्यर्थमिति । व्यापकत्वद्योतनार्थमित्यर्थः ।

—१८ आतपादेरिति । आतपश्च आदिश्चेत्यनयोः समाहारः । आदि-पदेन प्रकाशधर्मिसूर्यादिग्रहणम् । एवं चातपस्य प्रकाशस्य धर्मत्वेन, आदेः सूर्यादिधर्मित्वेन च प्रतीतेरित्यर्थः । नन्वातपादेस्तथात्वं प्रत्यक्षसिद्धं ब्रह्म-धर्मयोस्तु नाशयाश्रयिभावः प्रत्यक्षसिद्ध इति कथं धर्मधर्मिभावसंप्रत्यय

इत्यत आहुः- अपूर्ववदिति । भक्तैर्दृष्टत्वात् । श्रुतत्वादिति । श्रुतिवाक्यै-
रित्यर्थः ।

—१९ न धर्मेष्वापि युक्त्यपेक्षेति । धर्माणामपूर्वतया प्रत्यक्षदृष्टत्वाच्छ्रुति-
सिद्धत्वाच्च युक्त्यपेक्षा नेत्यर्थः ।

सूत्रार्थः— यथा प्रकाशाश्रयाः सूर्यादयः प्रकाशेन न भिन्नाः पृथक्-
स्थित्यभावात् । नापि प्रकाशः सूर्यादिरूपो भेदेन प्रतीतेः । अतो ब्रह्म
वस्त्वेतादृशमिति मन्तव्यं-अथ यदतः परो दिवः-इति श्रुत्या तेजस्त्वात् ।
ततो ब्रह्म यथाश्रुतं सधर्मकं निर्धर्मकं चेति ॥ २८ ॥

पूर्ववद्वा ॥ ३।२।२९ ॥

—२२ यः सिद्धान्त इति । ब्रह्म प्रपञ्चविलक्षणं तत्समवायित्वेऽपि न
तत्प्रकारकं नापि समवायिमात्रं किंतु ततोऽप्यतिरिक्तं कृत्स्नं चिन्मात्ररूपं
यदाविर्भवति तदा व्यवहार्यं भवति । तत्र जडजीवधर्मा औपचारिका इत्येवं-
रूपः सिद्धान्तः । तादृश- कारणरूपम् ।

२००-२ उपपत्त्या विचार इति । निष्कलं निष्क्रयमित्यादिवाक्यैर्वि-
चारे कर्तव्ये सतीत्यर्थः ।

—३ उपपत्त्येति । ब्रह्माहिकुण्डलवदुभयरूपं तद्धर्माः प्रकाशाश्रयवज्जि-
ज्ञाभिज्ञा इत्युपपत्त्येत्यर्थः । पूर्वानुरोधेन- कारणस्वरूपानुरोधेन ।

—६ सर्ववेदार्थसिद्धेः- सर्वात्मकाद्वैतब्रह्मसिद्धेः ।

—७ तत्र-ब्रह्मणि । पर्यनुयोगः- प्रश्नः ।

—८ धर्मकल्पनाया- उभयविधश्रुतिदर्शनाद्विरुद्धधर्माश्रयत्वरूपधर्म-
कल्पनायाम् ।

—९ समानमिति । विरुद्धधर्मकल्पनेन सधर्मब्रह्मकल्पनं समानमि-
त्यर्थः । उत्पत्त्येति । एतत्सूत्रव्याख्योक्तप्रकारेण । उपपत्त्येति । पूर्वसूत्र-
व्याख्योक्तप्रकारेण । पूर्वमनयनमिति । धर्माग्रामौपचारिकव्यतिरेकेणाहि-
कुण्डलवदुपपत्त्या निर्धर्मकेण सधर्मकस्याभेदोपपादनम् ।

—१० स्वसिद्धान्तः- व्याससिद्धान्तः । विपरीतमिति । तेन धर्माणा-
मौपचारिकत्वस्याङ्गीकारादित्यर्थः । उभयं-एकदेशमतं सिद्धान्तमतं च ।
संमतमिति । एकविज्ञानेन सर्वविज्ञानमिति प्रतिज्ञाया उभयमतोपि स्वरू-
पादत्वादिति भावः ।

सूत्रार्थः- अथवा-अरूपवदेव हीत्यादिपञ्चसूत्र्या यः पूर्वमेकदेशिमतेन
सिद्धान्त उक्तो निर्धर्मकमेव ब्रह्म सर्वकामत्वादिधर्मनिरूपणं लक्षणयेति
तद्वद्वा ब्रह्मज्ञेयमिति ॥ २९ ॥

प्रतिषेधाच्च ॥ ३।२।३० ॥

—१३ उपपत्त्यन्तरं—श्रुत्युपपत्तिरूपं श्रुत्यन्तरम् ।

—१४ सः— द्वितीयनिषेधः ।

—१५ तदुत्पत्तिः— ब्रह्मधर्माणामुत्पत्तिः ।

सूत्रार्थः— एकमेवाद्वितीयमिति श्रुत्यैवकारेणान्यनिषेधप्राप्ताद्वितीयमिति प्रतिषेधाद्धर्मप्रतिषेधोपि गम्यते । चकारेण सर्वविज्ञानप्रतिज्ञा संगृहीता ॥३०॥

इति नवमनाधिकरणम् ।

परमतः सेतून्मानसंबन्धभेदव्यपदेशेभ्यः ॥ ३।२।३१ ॥

—२० परिहृत इति । पूर्वाधिकरणचतुष्टयेन ।

—२२ ननु सेत्वादिवाक्यानि सम्बन्धे विचारितान्येवेति पुनः कथन-
वैयर्थ्यमित्याहुः— यद्यपीति ।

—२३ तथापीति । सर्ववेदान्तानां ब्रह्मपरत्वाविचारे यद्यपि विचारिता एते तथापि परस्वरूपवाधकत्वेन तत्र तेषां परिहारो न कृतोतः पुनर्विचारः ।

—२४ न सिद्धमिति । तत्तद्वाक्येषु तत्तद्वाक्याणां प्रतिपादनात् । परि-
च्छेदेन— परिच्छिन्नत्वबोधनेन ।

३०१-१ सम्बन्धेन— प्रथमाध्यायप्रथमपादेन । ब्रह्मत्वं— जगत्कर्तृ-
ब्रह्मत्वम् ।

—२ उत्तरपादेन—प्रथमाध्यायद्वितीयपादेन । ऐक्यं—जगत्कर्तृब्रह्मणा
सहैक्यम् । अधिरोध इति । सर्वधर्माणामविरोध एकधर्मवृत्तित्वे निर्णीति
धर्मभेदोपि निराकृत एवेत्यविरोध इत्यर्थः ।

—४ धर्मिविचारादिति । पूर्वाधिकरणे ब्रह्मणः सकाशाद्धर्माणां भेदो
निवारित इह तु धर्म्यन्तरं निवार्यत इत्यर्थः ।

—५ फलत इति । श्लोकोक्ताः सर्वाः पञ्चम्यो ल्यब्रूलोप इति लक्षणेन
साधिताः । तथा चायमर्थः । फलं भक्त्या मामभिजानातीति साधनं ब्रह्म-
विदाप्नोति परमित्यादि प्रलेयं वेदाः श्रीकृष्णवाक्यानीति प्रमाणं चानुसंधाय
विचारेण तदब्रह्म अर्थात् ब्रह्म पूर्वोक्तविचारतो न सिद्धं तर्हि तत्साधयितुं
कोन्यो हेतुः क्षमः फलाद्युक्तहेतुर् विरहय्य कोप्यन्यो हेतुर्ब्रह्म साधयितुं
न समर्थः ।

—७ बाधकान्— परत्वबाधकात् । एकदेशबाधकत्वादिति । पर-
ब्रह्मत्वे साध्ये परत्वमेकदेशस्तद्बाधकत्वादित्यर्थः । फलतः— ब्रह्मविदाप्नोति
परमिति फलत्वात् ।

—१३ दोषा गच्छन्तीति । एतं सेतुं तीर्त्वाऽन्धः सञ्चनन्धो भवतीति श्रुतेः ।

—१५ फलवचनं- हिरण्यनिधिं निहितमित्यादिना दृष्टान्तेन फलत्व-
बोधनम् । अवान्तरफलपरमिति । हिरण्यस्यार्थरूपत्वाद्यथा परंपरया ब्रह्म-
प्रापकत्वमेवं प्रतिबन्धनिवर्तकत्वेन सेतोरवान्तरफलत्वमित्यर्थः ।

—१६ उदाहरणमिति । उपसंक्रम्येति ल्यबन्तप्रयोगादवान्तरत्वं उदा-
हरणमित्यर्थः ।

—१७ तत्रैव- दहरविद्यायामेव ।

—१८ साधनयुक्तिप्रश्न इति । साधनमाकाशान्तःस्थितस्य ज्ञानार्थं
यत्नकरणरूपमन्वेष्टं तद्युक्तिर्विषयावगमात्कुलत्वं तत्प्रश्न इत्यर्थः ।

—२१ तत्रैव-दहरवाक्य एव ।

—२२ वस्तुपरिच्छेद इति । वस्तुत्वेनाभिमतस्य प्रमेयस्वीभया-
धिकरणत्वेनैव निरूपणं कृतं न तु परब्रह्मत्वेनेति परिच्छेदः फलित इत्यर्थः ।
वस्तुपरिच्छेद उदाहरणान्तरमाहुः-प्राज्ञेनेति ।

—२६ अतिदेशः प्रमाणमिति । तस्यैतस्य तदेव रूपं यदमुष्य रूपं
यावमुष्य मेष्णौ-इत्यादिश्रुतेः । मेष्णौ-पर्वणी ।

सूत्रार्थः-पूर्वपक्षसूत्रम् । ब्रह्मणोऽप्यन्यदुत्पद्यमानम् । सेतुमप्यपदेशात्परि-
माणकथनात् आधाराद्येवसंबन्धनिरूपणात् अक्षिस्थितपुरुषयोः परस्परं
धर्मातिदेशकथनाच्चेति ॥ ३१ ॥

सामान्यात् ॥ ३१।३२ ॥

२०२-५ कल्पयन्तीति । पूर्वाधिकरणे श्रुत्यैव दोषनिरासस्य कृतत्वात् ।

—७ संयमः आधारेण निरूपणम् ।

—८ दिव्यत्वाय-अलौकिकत्वाय । धर्मातिदेशः- अक्षिपुरुषधर्माति-
देशः । मासाग्निहोत्रवाङ्मिति । एवंच मासाग्निहोत्रनामके कर्मान्तरेग्निहोत्र-
पदप्रयोगेण तदुपानामेवातिदेशस्तद्वत् ।

—९ अन्यशङ्का-नाममात्रादौपशङ्का ।

सूत्रार्थः-समाधानसूत्रम्-गुणताम्यप्रदर्शनार्थं तथा निर्देशस्य सत्त्वेन
नातः परमन्यदस्तीति ॥ ३२ ॥

बुद्धयर्थः पादयत् ॥ ३१।३३ ॥

सूत्रार्थः-यथा भूतादीनां पादत्वेन ज्ञानमुपासनार्थं तथा ब्रह्मणोऽप्यन्य-
साम्येन कथनमुपासनार्थम् ॥ ३३ ॥

स्थानविशेषात्प्रकाशादिवत् ॥ ३।२।३४ ॥

अतः परं प्रभूणां गोस्वामिश्रीविट्टलेशचरणानां भाष्यम् ।

—२० अन्यत्र-स्फटिकादौ । तथात्वं-समानधर्मवस्त्वम् ।

सूत्रार्थः-यथा यदादित्यगतं तेज इति वाक्यात्सूर्यचन्द्रादितेजसामैक्येऽपि स्थानभेदात्समानधर्मत्वं नास्ति तथा प्रकृतेऽपि स्थानभेदाद्धर्मभेदः स्यादतो धर्मातिदेशः । आदिपदेन कालो ग्राह्य इति ॥ ३४ ॥

उपपत्तेश्च ॥ ३।२।३५ ॥

२०३-६ विशेषाभावः-अन्योत्कर्षाभावः ।

सूत्रार्थः-ब्रह्मभिन्नपदार्थस्य सर्वप्रमाणविरोधेनानुपपत्त्या ब्रह्मैव परम-फलरूपमुपपद्यत इति ॥ ३५ ॥

तथान्ये प्रतिषेधात् ॥ ३।२।३६ ॥

—१० अस्मदुक्त एव मार्गः-ब्रह्मणः परत्वमितिरूपः ।

—१२ आधिक्यमिधेति । पूर्वं सर्वं भगवति स्थितमेवाविर्भूतमिदानी-मितीवशब्दः । अन्यपदोपादानमिति । न तत्सम इति श्रुत्यान्यप्रतिषेधात् ।

सूत्रार्थः-न तत्समश्चाभ्यधिकश्चेति श्रुत्यान्यप्रतिषेधादन्यकल्पना निर्मू-लेति ॥ ३६ ॥

अनेन सर्वगतत्वमायामशब्दादिभ्यः ॥ ३।२।३७ ॥

—१५ प्रकरणं-धर्मधर्मिविरोधनिराकरणप्रकरणम् ।

—१६ केचित्-मायावादिनः ।

—२० अग्रिमपदवैयर्थ्यापत्तेरिति । अग्रिमपदस्य व्यापकताबोध-कायामशब्दादिभ्य इति पदस्य वैयर्थ्यादित्यर्थः । तदेव व्युत्पादयन्ति-अत्रैवमिति ।

—२१ शक्नोतीति । सूत्रकार इति शेषः ।

२०४-१ आयामशब्दादिभ्य इति । आयामो दैर्घ्यं व्याप्तिरिति यावत् । शङ्क्यतेनेनेति शब्दः । आयामस्य शब्दो येषु त आयामशब्दाः-व्यापकत्व-वाचकपदघटितश्रुतय इत्यर्थः । तदाहुः-व्यापकत्वेत्यादि । व्यापकत्व-वाचकसहितानि यानि श्रुतिवाक्यादीनि तेभ्य इत्यर्थः ।

—९ विलम्बोपस्थितिकत्वेनेति । व्याप्तिज्ञानपरामर्शादिकृतविलम्बो-पस्थितिकत्वेनेत्यर्थः ।

—१० अभ्युच्चयमात्रमिति । वृथास्वीकारमात्रमित्यर्थः ।

सूत्रार्थः-ब्रह्मभिन्नस्य परत्वखण्डनेन-आकाशवत्सर्वगतश्चेति श्रुत्या-सर्वत

पाणिपादमिति स्मृत्या च सर्वव्यापित्वकथनेन ब्रह्मणः सर्वव्यापित्वं सिद्धमिति ॥ ३७ ॥

इति दशममधिकरणम् ।

फलमत उपपत्तेः ॥ ३।२।३८ ॥

सूत्रार्थः— ईश्वरादेवैहिकं पारलौकिकं च फलमुपपद्यते । सर्वस्य वशी-
त्यादिश्रुत्या तस्यैव फलदातृत्वोक्तेरिति ॥ ३८ ॥

श्रुतत्वाच्च ॥ ३।२।३९ ॥

सूत्रार्थः— स वा एष महानज इति श्रुतौ चकारात्— सुखं दुःखमित्यादि-
स्मृतौ चेश्वरस्यैव फलदातृत्वकथनात्स एव फलप्रद इति ॥ ३९ ॥

जैमिनिरत एव ॥ ३।२।४० ॥

२०५-१० विधिवैयर्थ्येत्यादि । विधिवैयर्थ्यप्रसंगः प्रवृत्त्यनुपपत्ति-
प्रसंगश्चेति दूषणद्वयं, यदि कर्म न फलजनकं तर्हि यावज्जीवादीनां कर्म-
विधीनां वैयर्थ्यं तथा निष्फले तत्र कर्मणि प्रयोजनमनुद्दिश्य न मन्दोपि
प्रवर्तत इति न्यायेन प्रवृत्तेरनुपपन्नत्वमित्यर्थः । तत्सापेक्षः वे-कर्मसापेक्षत्वे ।

—११ कृतं—अलम् । तेन—ईश्वरेण । तेन—कर्मणा ।

—१७ सः—फलरूपः स्वर्गादिः ।

—१८ अन्यथा दर्शनेपीति—राजादिभ्यः कर्मकरणाभावदशायां कर्म-
कारिभिः फलप्राप्तावपीत्यर्थः ।

—१९ धर्मिग्राहकप्रमाणेन—कर्मफलयोः कार्यकारणभावबोधकश्रुति-
प्रमाणेन । सिद्धत्वात्—कर्मण एव फलस्य सिद्धत्वात् । अत्र—वेदबोधितकर्मणि
तत्फले च ।

—२० तत्प्रतिबन्धकापगम इति । स्वर्गादौ लौकिकदेहाद्यपगम इत्यर्थः ।

—२१ तस्य—कर्मणः ।

सूत्रार्थः— पूर्वोक्तहेतोरुपपत्तेश्च जैमिनिर्यागादिकर्म फलदातृ मन्यत
इति ॥ ४० ॥

पूर्वं तु बादरायणो हेतुव्यपदेशात् ॥ ३।२।४१ ॥

२०६-१० विद्वन्मण्डने श्रीविठ्ठलेन चेति । यदि भाष्यमेतच्छ्रीवल्लभा-
चार्यकृतं स्यात्तर्हीतत्कथनमसंगतं भवेत्पुत्रवाक्यस्य पित्रा स्वग्रन्थे स्वोपोद्बल-
कत्वेन कथनस्य लौकिकरीत्या गर्हणीयत्वात् । अतः पतञ्जलायं प्रमुग्धविठ्ठले-

शकृतमेव तेन चेदं संगच्छते स्वग्रन्थे स्वकृतग्रन्थान्तरोल्लेखस्य विद्वज्जनश्रु-
हीतत्वात् । श्रीविद्वलेनेति नामनिर्देशस्तु स्पष्टप्रतिपत्त्यर्थत्वेन निर्वाहः । एवं च
स्थानविशेषास्वित्यारभ्य प्रभूणां भाष्यम् । दाशितं च तथा तत्रैव सूत्रे ।

सूत्रार्थः— खण्डनसूत्रम् । बादरायणः पूर्वोक्तमीश्वरमेव फलदातृत्वेनाङ्गी-
कुरुते । एष एव साधुकर्मेत्यादिश्रुतौ तस्यैव हेतुत्वेन कथनादिति ॥ ४१ ॥

इत्येकादशमधिकरणम् ।

इति श्रीमद्वल्लभाचार्यकृताणुभाष्यव्याख्यायां श्रीधरशर्मकृतायां
बालबोधिण्यां तृतीयाध्यायस्य द्वितीयः पादः ३१२

अथ तृतीयाध्याये तृतीयः पादः ॥ ३१३ ॥

सर्ववेदान्तप्रत्ययं चोदनाद्यविशेषात् ॥ ३१३१ ॥

—१७ पूर्वपादार्थमनुचैतत्पादगतमर्थमाहुः—पूर्वपाद इत्यादिना । जड-
जीवधर्मनिराकरणेनेति । श्रुत्या प्रतिपादितानां ब्रह्माणि प्रतीयमानानां जड-
जीवधर्माणां ब्रह्मरूपत्वनिरूपणेनेत्यर्थः ।

—१८ निरूपितमिति । ब्रह्मणो विरुद्धधर्माश्रयत्वस्य व्यवस्थापनात्
तस्य प्रपञ्चविलक्षणशुद्धसच्चिदानन्दविग्रहत्वं प्रतिपादितमित्यर्थः । इह-
तृतीयपादे । विचार्यन्त इति । उपासनादेरन्तरङ्गसाधनभूता ब्रह्मधर्मा
अतस्तदङ्गन्तयोपसंहारायर्थं विचार्यन्त इत्यर्थः । एवं च द्वितीयतृतीयपादयोः
प्रसङ्गसंगतिः । ते— विरुद्धधर्माः ।

—१९ विरोधाभावादिति ।

स्थितं ब्रजन्तमासीनं शयानं वा गुहाशयम् ।

इतिवत् कालभेदेन पर्यायभेदेन च विभावने विरोधाभावादित्यर्थः ।

२०७-५ गोकुलेत्यादि । गोकुलक्षेत्रे वृन्दायाः कानने संचरमाणस्य
गोपस्य रूपं धारयन्तम् ।

—६ अनल्पाः— बहुलाः । ये कल्पद्रुमास्तत्प्रसूनैर्विरचिताः स्थल्यो-
क्तात्रिमभूमयो येन तदेतादृशं कालिन्दीसलिलं यमुनाजलम् । कालिन्दीजले
निपतद्भिर्बहुलकल्पद्रुमकुसुमैः प्रवाहरयवशात्तीरभूमयो विचित्रिताः कृता
इत्यर्थः । तादृशकालिन्दीजलस्य कल्लोला वीचयस्तत्संगी तल्लग्नो यो
मृदुतरपवनस्तेन चलन्तो येलकास्तैर्विराजमानं शोभमानं यद्वण्डमण्डलं
तद्गुण्या तत्प्रभया मण्डिते भूषिते ये कुण्डले तत्प्रभानुभावितो यो वामांसी

वामस्कन्धः । तं मिलत् संगच्छमानो मूर्धन्यो मूर्ध्नि भवो महामणिर्यस्या
एतादृशी मुरलिका । वादनसमये तिर्यक्कृताया मुरलिकायाः शिरोभागे
विद्यमानो यश्च महामणिः स श्रीकृष्णस्य वामांससमीपमासीदित्यर्थः । एवं-
भूतमुरलिकाया मुखवलिर्मुखपङ्क्तिस्तत्र मिलन्त्योतितरला अतिचञ्चलाः
करकमलयुगलस्याङ्गुलयस्तद्वंशवदास्तदधीना या विविधस्वरमूर्च्छनास्ता-
भिर्मोहिता या ब्रजवरनितम्बिन्यो गोपस्त्रियः । तत्कदम्बं तत्समूहस्तत्कटाक्ष-
कुवलयैरर्चितम् । एतावता श्रीकृष्णस्वरूपं वर्णितम् । अतः परं राम-
स्वरूपम् ।

—१० कचिदिति । कोदण्डं धनुस्तन्मण्डितभुजदण्डाभ्यां खण्डितः प्रचण्डो
दशमुण्डो दशशिरा रावणो येन तत् । नृसिंहरूपमग्रे वर्ण्यते ।

—११ कचिदिति । अतिकरालमतिभयानकं यद्वदनं तेन वित्रासिता
भयं लम्बिताः । कमला- लक्ष्मीः । कमलासनो ब्रह्मा, वृषभासनो हर
इत्यादयो येन तत् । नृकेशरिरूपं-नरसिंहरूपम् । उरुकमादिरूपं चेति ।
उरुकमस्य श्रेष्ठत्वं वेदे विष्णुसूक्ते श्रीमद्भागवतादिषु चोक्तम् । आदिपदेन
नारायणानुवाकानुक्तनारायणसदात्मस्वरूपं तत्र तत्रोक्तं शिवरूपमन्यच्च
ब्राह्मम् । एवमस्याधिकरणस्य विषयः । एवं च पूर्वपादे ब्रह्मप्राधान्येन विषयः ।
अत्र तु ब्रह्मरूपप्राधान्येनेति वैलक्षण्यम् ।

—१२ तथा- धर्मभेदप्रकारेण । यागभेदवदिति । द्रव्यं देवता चेति
यागस्वरूपं तेन द्रव्यदेवताभेदेन यथा यागो भिद्यत एवमुपासनाभेदोक्तधर्म-
भेदे ब्रह्मभेदोद्गीकार्यः । आवापोद्वापाभ्यामिति । आवापो ग्रहणं, उद्वाप-
स्त्यागः । प्रापञ्चिकानां मुरलीकोदण्डधरत्वादीनामावापेन तद्विलक्षणानां
सदेकरसत्वास्थूलत्वादीनामुद्वापेन चेत्येवमावापोद्वापाभ्यामित्यर्थः । दृष्टा-
दृष्टफलभेदाच्चेति । दृष्टं फलं-साकारादिदर्शनम् । अदृष्टं फलं-तत्त-
त्पदप्राप्तिः ।

—१४ वेद्यभेदे-तत्तदुपासनाप्रकरणोक्तधर्मैर्ज्ञेयभेदे । ब्रह्मानेकत्वापत्ता-
विति । सर्वत्रोपासनावाक्येषु ब्रह्मण एवोपास्यत्वप्रतिपादनादनेकत्वापत्ति-
रित्यर्थः । श्रुतिविरोधात्-एकमेवाद्वितीयमिति श्रुतिविरोधात् ।

—१६ तद्विशिष्टानां-उपासनावाक्योक्तधर्मविशिष्टानाम् । तथात्वं-अ-
ब्रह्मत्वम् ।

—१७ वेदान्तानां-उपनिषद्वाक्यानाम् ।

—१९ समन्वयविरोधापत्तेरिति । सर्वासां श्रुतीनां विरुद्धधर्माश्रय
एव ब्रह्मणि समन्वयः स त्वदुक्ताङ्गीकारे विरुध्येतेत्यर्थः ।

—२० ब्रह्मविद्यात्वहानेरिति । उपासनाविषयाणामब्रह्मत्वे तद्वोधको-
पनिषदां ब्रह्मानिरूपकत्वेन ब्रह्मविद्यात्वहानिरित्यर्थः । प्रतारकत्वापत्ते-
श्चेति । अब्रह्मविद्याकार्यं ब्रह्मेति बोधयन्ती श्रुतिः प्रतारिका स्यादित्यर्थः ।

—२३ व्यासस्यापीदमसंमतमित्याहुः— स्पष्टार्थानामिति । स्पष्टार्थ-
करामकृष्णादिपदघटितश्रुतिवाक्यानां निर्णयो व्यासेन पूर्वं कृतः स्यात् ।
ततः संदिग्धार्थज्योतिराकाशादिघटितवाक्यानां ब्रह्मपरत्वं निर्णीतं स्यादि-
त्यर्थः ।

—२४ एवं पूर्वपक्षं खण्डयित्वा स्वमतमाहुः— एवं चेति ।

—२५ तेषां—उपासनावक्त्योक्तधर्मविशिष्टब्रह्मस्वरूपाणाम् । उभयतः—
पाशा रज्जुरिति । भेदाङ्गीकार एकमेवाद्वितीयमित्यभेदश्रुतिविरोधः ।
तदनङ्गीकारे द्रव्यदेवताभेदायागभेद इति प्रतिपादकामिक्षान्यायविरोध
इत्युभयतःपाशा रज्जुरित्यर्थः ।

—२६ सूत्रे सर्ववेदान्तप्रत्ययेतिव्यधिकरणो बहुव्रीहिस्तं व्याख्यान्ति-
सर्ववेदान्तैः प्रत्यय इति ।

२०८-३ अविशेषात्—साम्यात् ।

—७ आदिपदादिति । आदिपदेन एवं वा संयोगरूपचोदनाख्याविशे-
षादिति सूत्रोक्ता अनेकरूपाणामैक्यबोधकाश्रित्वारो हेतवः संग्राह्याः ।
तथा च सूत्रे चोदनादीति समाहारद्वन्द्वः । तद्विग्रहश्च चोदना च आद्य-
श्र्वेतेषां समाहार इति ।

—९ प्रयोजनसंयोग इति । एकस्मिन्नेव ब्रह्मणि नानाप्रकारैर्जातानां
फलानां संयोगः समुच्चय इत्यर्थः ।

सूत्रार्थः—सर्ववेदान्तवाक्यैरनेकरूपैर्यस्य ज्ञानं भवति तद्ब्रह्मैव । विधि-
वाक्यायविशेषात् यथा शाखाभेदेन ज्योतिष्टोमे धर्मभेदेपि ज्योतिष्टोमवि-
धेरैकत्वमिति ॥ १ ॥

भेदान्नेति चेदेकस्यामपि ॥ ३।३।२ ॥

—११ धर्मभेदेनेति । एकस्यामुपासनायामुक्तस्य धर्मस्योपासनान्तरेनु-
कत्वेन मिथोभेदात्परस्परभेदात् । उक्तहेत्वसिद्धिमिति । संयोगादिहेतुचतुष्ट-
यमध्ये रूपात्मकहेतोरसिद्धिमित्यर्थः ।

—१५तद्ब्रह्मणाग्रहणयोः—षोडशिश्रहणाग्रहणयोः । इहापि—उपासना-
वाक्येष्वपि ।

—१७ त्वदुक्तहेत्वसिद्धिरिति । ब्रह्मधर्माणां ब्रह्मणो भिन्नत्वाद्धर्मि-
भेदसाधकधर्मभेदरूपस्य त्वदुक्तहेतोर्ब्रह्मण्यसिद्धिरित्यर्थः ।

—१८ एवं सति-पूर्वोक्तप्रकारेण वैधैक्ये सति ।

—१९ उपसंहारः— सामान्यतः श्रुतानां विशेषे नियमनम् । अत्र-
गुणोपसंहारे । उपासनाविषयेष्वखिलेष्विति । अवताररूपेष्विति शेषः ।

—२१ गुणाः—ब्रह्मधर्माः । ओमित्येतदक्षरमिति । ब्रह्मत्वं गौणीकृत्येयं
वर्णोपासना बोध्या ।

—२०९-१ अन्यथा- प्रकरणातिक्रमेणोपसंहारे । अतिप्रसंगादिति ।
प्रकरणस्य नियामकत्वभङ्गप्रसंगादित्यर्थः ।

—२ अग्रे-न वा प्रकरणभेदात्परोवरीयस्त्वादिवदित्यस्यापरव्याख्यायाम् ।
सूत्रार्थः—ननु धर्मभेदाद्भेद इति चेन्न । यतो यथैकस्यामप्यतिरात्रव्यक्तौ
षोडशग्रहणाग्रहणधर्मभेदाद्भेदो न तथेत्यर्थ इति ॥ २ ॥

स्वाध्यायस्य तथात्वेन समाचारेधिकाराच्च सववच्च

तन्नियमः ॥ ३।३।३ ॥

—३ ताश्चोपासनाः कथं कर्तव्या इत्याकाङ्क्षासमाधानमुत्तरसूत्रेष्वस्ती-
त्याशयेन सूत्रमवतारयन्ति-नन्विति ।

—७ रूपान्तरधर्मा इति । अस्योपसंहर्तुं शक्यन्त इत्यनेनान्वयः । अव-
तरणिकाया अयमर्थः । यथा कर्मणां विलक्षणत्वेऽपि शाखान्तराधिकरणोक्त-
न्यायादेकत्वमेवमुपासनानामप्येकत्वं सिद्धम् । ततश्चैक्यरूपहेतोरुणोप-
संहारप्रयोजकतया यथा सर्वासुपासनासु गुणोपसंहारस्तथा ज्योतिष्टोमादि-
यागेषु शाखान्तरोक्तगुणोपसंहारो युक्तः स्यात्तच्च शिष्टाचारादिविरुद्धम् ।
इमामापत्तिमपाकर्तुं शाखान्तरोक्तगुणोपसंहारो न क्रियते चेत्तेनैव न्याये-
नोपासनास्वपि गुणानुपसंहारापत्तिरतोऽपि शिष्टाचारविरोधः । एवमुभयत्रापि
शिष्टाचारविरोधे तुल्ये तत्समाधानायोत्तरं पठति सूत्रकार इति । तथात्वेन-
त्यस्य व्याख्यानं स एकमेवेत्यादि ।

—११ समाचार इत्यस्य व्याख्यानं-तत्प्रयुक्त इत्यादि ।

—१५ तथानियमः—स्वशास्त्रीयानामेवानुष्ठाननियमः ।

—१७ तन्नियमे-स्वशास्त्रोक्तानामेव धर्माणामनुष्ठानमिति नियमे ।
क्वचिदिति । यथा कुक्कुटोसीत्यश्मानमादत्ते कुटुरसीति वेत्यश्मानमन्त्रे ।

—१८ व्यवस्थितविकल्पविषयत्वेनेति । उभयोरेककोटिनिर्णायको
विकल्पो व्यवस्थितविकल्पः । यथोदिते जुहोत्यनुदिते जुहोतीति पक्षयोः

अ. ३ पा. ३ सू. ३
मूले पृ. २०९ पं. १८]

अणुभाष्ये

२८६

कस्याप्येकतरस्याङ्गीकारं कृत्वा यावज्जीवं तथैवानुष्ठानं न तु ग्रीहियववदै-
च्छिकविकल्पविषयत्वेनानुष्ठानम् । विकल्पे- ऐच्छिकविकल्पे । उभय-
स्यापि विकल्पबोध्यपक्षद्वयस्यापि । अशास्त्रार्थत्वमिति । अष्टदोषदुष्टत्वा-
दिति भावः ।

—१९ शास्त्रार्थत्वमिति । शास्त्रेणोभयोरपि प्राप्तिः स्यात्परंतु सुन्दोष-
सुन्दन्यायेन परस्परविरोधान्नैकमपि प्रवर्तेतेति भावः ।

—२० ननु यदा वेदविभागात्प्राक् शाखाभेदस्यासिद्धिस्तदा शाखाधि-
कारिणामसंभवात्सर्वकर्मज्ञानां सर्वकर्मसूपसंहारः स्यादत आहुः-अत्रेति ।
यथा सवा इति । एवं च शाखाभेदात्प्रागपि तत्तद्वेदे तत्तच्छाखानामपि
नियामिकानां सत्त्वात्ताभिरेव नियमसंभवाच्च सर्वकर्मसु सर्वाङ्गोपसंहार
इत्यर्थः । त्रेताप्रच्यनभिसंबन्धात्-सवहोमेषु वह्नित्रयसंबन्धाभावात् ।

—२२ तथात्वादिति । तत्तच्छाखोक्तकर्मसु तत्तच्छाखोक्ताङ्गानामेवा-
नुष्ठानं नत्वन्येषां विरुद्धानामिति नियामकत्वादित्यर्थः ।

२१०-१ तथा सति- तद्वोधकप्रमाणविरोधेन रूपान्तरोपासनासाधारण-
धर्माणामुपसंहारे सति ।

—२ चापशरादिकमिति । रामरूपगुणानामुपसंहारः कर्तव्यः स्यादि-
त्यर्थः । भावनीयं स्यादिति । अस्याग्रिमवाक्येप्यन्यत्रयः ।

—३ आयामशृङ्गम्- विस्तीर्णशृङ्गम् ।

—६ अभिसंधिः- समाधानम् ।

—१० उक्तमेवेति । प्रकरणस्य नियामकत्वभङ्गप्रसंग इति बाधक-
मुक्तमेवेत्यर्थः ।

—११ नन्वेवं सति प्राणायुपासनासु शाखान्तरोक्तगुणानामुपसंहारो न
स्यादत आहुः- प्राणायुपासनास्त्विति ।

—१४ अधिकगुणस्येति । कस्यां चिच्छाखायामुक्ते न्यूनसंख्यावीशि-
ष्टप्राणे शाखान्तरोक्ताधिकसंख्योपसंहारेधिकसंख्यायां-शते पञ्चाशद्-इति
न्यायेन न्यूनसंख्यायाः संभवाद्विरोधाभावेन न किञ्चिद्वाधकमित्यर्थः ।

—१६ परविद्यासु रूपान्तरे रूपान्तरगुणोपसंहारानुपपत्तिं शङ्कते-
नन्विति ।

—१७ अनुपपन्नमिति ।

योन्यथा सन्तमात्मानमन्यथा प्रतिपद्यते ।

इति वचनविरोधादनुपपत्तिरित्यर्थः । धर्मिग्राहकमानेन-यदेकमव्यक्त-
मनन्तरूपमिति श्रुतिरूपेण ।

—१८ तथात्वात्-विरुद्धधर्माश्रयत्वेन श्रुतौ श्रावणात् ।

—१९ अत्रार्थे दृष्टान्तमाहुः-यथैकस्यैवेति । नियतपदार्थवादिसते भाव-
भिन्नो निषेधमुखप्रतीतिगोचरो य एको भावभेदरूपोन्योन्याभावपदार्थस्तस्यैव
तादृशपटाद्यनन्तभावप्रतियोगिकता तत्तत्पटादिरूपत्वं चाद्रियते । तथा
तस्यैवान्योन्याभावस्य तत्तत्प्रतियोगिकात्यन्ताभावत्वमप्याद्रियते । एवं
प्रतियोगिभेदाद्भावरूपत्वमभावरूपत्वं चैकस्यैवान्योन्याभावस्याद्रियते न तु
निरूपकभेदेन स्वरूपभेदः स्वीक्रियते तद्वत् ब्रह्मण उपनिषत्प्रतिपादितत्वेनो-
पनिषद्वाक्यस्यैव नियामकत्वात्स्वरूपाभेदेऽप्यनन्तरूपतया तत्तल्लीलाकर्तृत्व-
ज्ञानं स्वरूपाभेदश्चोपपद्यते ।

—२१ अभावत्वस्य-नानापदार्थानामभावरूपत्वस्य ।

—२२ अप्रयोजकत्वादिति । ऐक्यबोधकप्रबलप्रमाणाभावेनाप्रयोजक-
त्वादित्यर्थः । धर्मिग्राहकमानस्य-यदेकमव्यक्तमिति वाक्यस्य । तथा-
त्वात्-ऐक्यबोधकप्रबलप्रमाणत्वात् । तदेव प्रबलप्रमाणं दर्शयन्ति-
तच्चेति ।

२११-१ नन्वेकस्य ब्रह्मणः सर्ववतारास्तदभिन्नाश्चेदकावतारस्वरूपे तदि-
तरावतारस्वरूपैक्यं प्राप्तं ततश्चान्यावतारधर्मवत्त्वेनान्यावतारोपासन-
मपि स्यात्सर्वत्रोभयालिङ्गाधिकरणे विरुद्धधर्माधारत्वस्योक्तत्वादित्याशङ्कायां
तथोपासने श्रुतिविरोधरूपं दूषणं वक्तुं प्रतिवादिनमनुयुज्यते- अपरं चेति ।

—२ विज्ञानहेतुः-ब्रह्माभिन्नत्वविज्ञानकारणम् ।

—३ निरूप्यते-तत्तच्छाखासु भिन्नतया निरूप्यते ।

—५ को हेतुरिति । यदि भिन्नरूपधर्मैरेकस्यैवोपासने ब्रह्मज्ञानं संभवे-
त्तर्हि श्रुत्या नानाधर्मवत्त्वेन नानास्वरूपानिरूपणं किमर्थं कृतमित्यर्थः ।
प्राप्ति-उपास्येनुक्तगुणानां प्राप्तिम् । अनिरूपणे-एकरूपत्वानिरूपणे ।

—७ तस्य-ब्रह्मज्ञानस्य । एकजातीयत्वात्-तन्मतानुसारं गुणोपसंहा-
रेण समानजातीयत्वात् ।

—८ क्लृप्ताशेषसाधनसाध्यत्वादिति । यथा घटो दण्डाद्यशेषसाधन-
समुदायसाध्यस्तथोपासनाप्यशेषगुणानुसंधानसाधनसाध्यातोशेषगुणानिरू-
पिका श्रुतिरूपासनां निरूपयेदित्यर्थः ।

—९ अन्येति । अन्यशाखोक्तेत्यर्थः ।

—१० उपसंहार्यान्-अन्यशाखोक्तान् । एवं चोपासनश्रुतौ कतिपय-
गुणकथनमन्यथानुपपत्त्या रूपान्तरे रूपान्तरगुणोपसंहारो दोषावह इति
कल्पयत्यतः श्रुतितात्पर्यविरोधरूपो दोष इत्यर्थः ।

—११ तात्पर्यान्तरं शङ्कित्वा निषेधन्ति-न चेति । स्वशाखामात्रेति मात्रपदेन शाखान्तराध्ययनज्ञाने निरस्येते ।

—१२ परशाखाज्ञानेन-अध्ययनाभावात्परशाखाया अज्ञानेन ।

—१३ तस्मात्-तात्पर्यान्तरस्यानुपपत्त्या ।

—१४ भवतीति । तावद्धर्मविशिष्टब्रह्मसाक्षात्कारो भवतीत्यर्थः । तैत्तिरीयानामिति । एवं च तत्तच्छाखासु कियद्गुणोक्तिसामर्थ्यात्तैरेव गुणरूपासनासादृश्यम् अतो न रूपान्तरे रूपान्तरगुणा उपसंहार्याः ।

—१५ एकैकप्रकारकं-केवलरूपप्रकारकं केवलगन्धप्रकारकं केवलरसप्रकारकं वा ।

—१७ एतेन-अनन्तशाखास्वनन्तगुणकथनेन ।

—२० स्वकृतं सूत्रव्याख्यानं द्रढयितुमन्यव्याख्यानं दूषयन्ति-केचिदिति । कंचित्-शंकरभास्कररामानुजादयः ।

—२१ स्वाध्यायस्य-अथर्ववेदगतोपनिषदध्ययनस्य ।

—२३ अर्चीर्णव्रतः-असमाप्तव्रतः ।

२१२-२ एषः-शिरोव्रतधर्मः । यद्यपीदं शङ्करादिमतं विद्यायां धर्मशास्त्रमिति सूत्रशाखरभाष्यानुसारि तथापि सूत्रकाराशयविरुद्धं तदिति स्पष्टयन्ति-स चिन्त्यत इति । नहीति । अस्य शिरोव्रतस्य विद्याधर्मत्वं तु विद्याभेदकं नेत्यर्थः । उक्तन्यायेन-चोदनायविशेषन्यायेन । अन्यत्र-अध्ययने ।

—३ तदुपसंहारस्य-शिरोव्रतोपसंहारस्य । अनुपसंहारार्थं-विद्याभेदं स्वीकृत्य विद्यान्तरधर्माणां विद्यान्तरेणुपसंहारार्थम् । अतद्धर्मत्वं-शिरोव्रतस्याध्ययनधर्मत्वाभावः ।

—५ उपेक्ष्य इति । शंकरादिव्याख्यातः सूत्रार्थो हेय इव प्रतिभाति । शाखरभाष्यानुसारिमतखण्डनमसहमानः शङ्कते-नन्विति ।

—६ तदुक्तार्थत्वे-शंकरादिकृतार्थघटितत्वे ।

—७ स एव-तदुक्तसूत्रार्थ एव ।

—१० तस्मिन्-मुख्यार्थे । तद्वाधः-मुख्यार्थबाधः । ननु तात्पर्यनिर्वाहायादृतो मुख्यार्थबाधो न दोषावह इत्यरुच्या दूषणान्तरमाहुः-किंचेति । एवं-विधैकत्वं स्वीकृत्यात्रोक्तोपासनाधर्माणां ब्रह्मण्युपसंहारानङ्गीकारे ।

—११ अनिवृत्तिरिति । भिन्नभिन्नशाखोक्ताग्निष्टोमस्यैकत्वस्वीकार एकशाखोक्ताग्निष्टोमाङ्गेषु तदितरशाखोक्ताङ्गानामप्युपसंहारेणानुष्ठानापत्तिरित्याशङ्क्या निवृत्तिर्न स्यादित्यर्थः । पूर्वं रूपान्तरे रूपान्तरगुणानुपसंहारे

रूपभेदः कारणतयोक्तस्तं रूपभेदं स्पष्टयितुं विचारान्तरमारभन्ते-नन्विति । स होवाचेति श्रुतिरुत्तरतापनीयस्था । अस्यामुपनिषदि दुर्वासाः स्वगतं भगवज्ज्ञानं वक्तुं ब्रह्मनारायणसंवादमुपक्षिपति-स होवाचेति । अब्ज-योनिः-ब्रह्मा ।

—१५ मथुरास्वरूपमिति । मथुरास्वरूपनिरूपणं परमेश्वरस्य भूम्या-मवतारसूचनार्थम् ।

—१८ पूर्वोक्तरीत्या-यदेकमव्यक्तमित्यादिश्रुत्युक्तरीत्या ।

—१९ सर्वतुल्यता-सर्वावताराणां तुल्यब्रह्मरूपता । द्वितीयं संशयमाहुः-किंचेति ।

—२२ सत्त्वं यस्येति, विशुद्धसत्त्वमिति वाक्यद्वये क्रमेण प्रियेतिविशुद्धेतिविशेषणाभ्यां प्राकृतगुणान्तर्गतसत्त्वस्य निवृत्तिरित्याहुः-अप्राकृत इति ।

मां भजन्ति गुणाः सर्वे निर्गुणं निरपेक्षकम् ।

इत्यादिना प्राकृतगुणानामप्रियत्वाविशुद्धत्वबोधनादित्यर्थः ।

—२५ स स इति । अवतार इत्यर्थः ।

२१३-१ तद्रूपत्वं-आविष्टांशस्य ब्रह्मरूपत्वम् । तदेवांशत्वमिति । तद् ब्रह्मस्वरूपमेवांशत्वेन व्यवह्रियत इत्यर्थः । मूलस्वरूपं बोधयन्ति-यत्रेति । अधिष्ठानं-सत्त्वाद्यात्मकं शरीरादि ।

—४ तोकादिभावेनेति । वत्साहरणे, रासे, एकमौहूर्तिकनानास्त्रीविवाहे, नारदपरीक्षायां च यथायोग्यं बालप्रौढराजभावेनाविरभवद्भगवान् । यद्येक-रूपत्वं स्वास्मिन् ज्ञापयितुमनभीष्टं स्याद् भगवतस्तर्हि रामायवतार इवात्र श्रीकृष्णावतारेऽप्येवं न ज्ञापयेत् । विविधरूपतया प्रकटो न स्यात् । एवं चैता-दृशं प्राकट्यमेव मूलरूपैश्वर्यादिगमकमित्यर्थः । तेन-बालादिभावेऽपि जूम्भाव्यादानोलूखलबन्धादिलालासु सर्वात्मकत्वव्यापकत्वविरुद्धधर्मप्रद-शनेन । यादृग्यादृगिति । यद्यल्लीलायां यादृग् यादृक् पाणिपादादिपरिमा-णानि प्रतीयन्ते तानि तथैव ब्रह्मस्वरूपनिष्ठानि । अयमर्थः-सर्वतः पाणि-पादान्तमिति श्रुत्या बोध्यते ।

—५ जानीम इति । एवं च निरवयवत्वेऽप्युपाधिप्रविष्टघटाकाशादिवद-शांशिभावाविरोधाच्च प्रमाणान्तरविरोधो न वा श्रीकृष्णावतारस्य श्रेष्ठत्व-विरोध इत्यर्थः । एवं-सत्त्वस्याधिष्ठानत्वे ।

—६ सर्वत्र-श्रुतिषु ।

—७ मन्त्राद्यधिष्ठातृरूपाणि-मन्त्रजापकादिभिर्दृष्टानि जपादिप्रसा-

दितस्य भगवतो रूपाणि । विभूतिरूपाणीति । परब्रह्मण इतरानधीनत्वेन जपाद्यधीनत्वासंभवात्तानि विभूतिरूपाण्येवेत्यर्थः ।

—८ तत्त्वं- विभूतिरूपत्वम् ।

—११ तत्र तत्र- उद्गीथादिरूपेषु । कुत्राचिच्छुद्धधर्मिणः स्थितिः, कुत्रचित्कलायाः स्थितिः, कुत्रचिदंशस्यावताररूपतेति रूपत्रयमसहमानः शङ्कते- नन्विति ।

—१२ प्राकट्योक्तिः-अंशकलावताराणां प्रकटतोक्तिः । अनुपपन्नोति । निराकारस्वभावस्यावतारकथनं व्याघातघटितमतोनुपपन्नोत्यर्थः ।

—१४ अनपनोद्यत्वात्- अबाध्यत्वात् ।

—१५ तच्च-स्वतो नन्तरूपत्वे प्रमाणं च । प्राकट्यं-ब्रह्मस्वरूपप्रकटता ।

—१६ बहुविधेति । सकामानिष्कामभेदेन सकामायामपि कामनाना-त्वेन च भक्तेर्बहुत्वमित्यर्थः । तथेति । ये यथा मां प्रपद्यन्ते-इति भगवद्गी-तावाक्यात् । तथा- तत्तत्प्रकारेण ।

—१७ इतरासक्तिः-सर्गाद्यासक्तिः । उपाध्यन्तरितस्नेहवत्त्वात्-सर्गा-द्युपाधिनिमित्तमेव भगवति तेषां स्नेहोतः कामनाव्यवहितस्नेहवत्त्वाच्चे-ष्कामस्नेहाभावात्तात् प्रति भगवत्प्रादुर्भावोपि सत्त्वोपाधिव्यवधानेनैवेति ज्ञेयम् ।

—१९ अतद्व्यवधानेन- मलिनसत्त्वाव्यवधानेन । एतेन-अधिकारि-भेदात्प्राकट्यप्रकारभेद इति निरूपणेन ।

—२१ निरुपाधितत्तदर्थ- निरुपाधिस्नेहवतां कृते ।

—२२ तथात्वात्- गोपालतापनीयाद्युक्तप्रमाणसिद्धत्वात् ।

—२३ एतदेव- आनन्दमयमेव ।

२१४-१ तथा- विषयः । तादृक्तद्वतां-सोपाधिस्नेहवताम् । अवसीयत इति । एतेनेत्यादि अवसीयत इत्यन्तमेकं वाक्यम् । एवं सति-भक्तिभेद-मूलकनानारूपैरेकस्यैव ब्रह्मणः प्रकटीभावे सति । गुणभेदस्य-तत्तद्रूपगुण-भेदस्य । अप्रयोजकत्वात्-रूपिभेदप्रयोजकत्वाभावात् ।

—२ सर्ववेदान्तप्रत्ययत्वं-नानारूपप्रतिपादकसर्ववेदान्तप्रत्ययत्वम् ।

सूत्रार्थः- नन्वेवं सति शाखान्तरीयधर्माणामुपसंहारः स्यात्तथावतारान्तरधर्मा अवतारान्तरेष्युपसंहर्तव्या इति चेन्न । वेदसंबन्धिकर्मणस्तत्तच्छा-खोक्तप्रकारेण करणेधिकारात् । अत्र दृष्टान्तः सवाः । यथा सवाख्यहोम-विशेषा आथर्वणिकैरेव कार्या इति नियम्यन्त एवमेवोपासनायामपि राम-

कृष्णादिरूपेषु तत्तद्गुणोपासकस्य तत्तदवतारधर्मा एव भावनीया न त्ववतारान्तरधर्मा अपीति ॥ ३ ॥

दर्शयति च ॥ ३।३।४ ॥

सूत्रार्थः- सर्वं वेदा यत्पदमामनन्तीत्यादिना श्रुतिर्वैयैकत्वाद्विद्यानामेकत्वं दर्शयति । चकारायदा ह्येवैष इत्यादिना भेददर्शननिन्दा च सूचितेति ॥ ४ ॥

उपसंहारो भेदाद्विधिशेषवत् समाने च ॥ ३।३।५ ॥

—१० पूर्वसूत्रोक्तरीत्या- स्वाध्यायस्येत्यादिसूत्रोक्तपद्धत्या । गुणोपसंहारः-एकावतारधर्माणामवतारान्तर उपसंहारः ।

—११ श्रीरामोपनिषत्स्विति । एवं च मत्स्यकूर्माद्यवताररूपत्वं श्रीरामावतार उपसंहृतम् ।

—१४ श्रीव्रजनाथ इति । श्रीमद्भागवतदशमस्कन्धीयाकूरस्तुतौ श्रीकृष्णो रघुवर्यत्वादियुगोपसंहारः । तत्प्रयोजकं-उपसंहारप्रयोजकम् । एवं सति-भगवद्भक्षणार्थैक्यस्योपसंहारप्रयोजकत्वे सति ।

—१८ विधिशेषाणामिति । अग्निहोत्रादीनामित्यस्य विशेषणं, विधिः शेषोङ्गं येषामिति विग्रहघटितो बहुव्रीहिः । अग्निहोत्रादिक्रियाणामङ्गं वैदिको विधिः । आम्नायस्य क्रियार्थत्वात् । एतस्मिन् विधिशेषवदित्यस्य व्याख्याने गुणोपसंहारप्रयोजनं न स्पष्टतया प्रतिभासत इत्यतः पक्षान्तरमाहुः-यद्वेति । मत्वर्थीयो वत्प्रत्यय इति । मतुपो मकारस्य मादुपधायाश्च मतोर्वोयवादिभ्यः (पा. सू. ८।२।९) इति सूत्रेण वकारादेशो वत्प्रत्यय इत्यर्थः ।

—२१ विधिशेष इति । विधेः शेषोङ्गमर्थवादः । तद्वत्-तद्युक्तम् । समानं च-एकं च । एवं च-वर्म वा एतद्यज्ञस्य क्रियते यत्प्रयाजानुयाजौ-इत्याद्यर्थवादानां नानाशास्त्रीयदर्शपौर्णमासादिषु स्तावकत्वेन यथोपसंहारस्तद्वत्त्राप्युपसंहार इत्यर्थः ।

—२५ तत्फलसाधकत्वस्य-श्रुत्यन्तरोक्तफलान्तरसाधकत्वस्य ।

२१५-४ उक्तरीतिरितीति । एकस्मिन् कर्मणि वाक्यद्वयेन फलद्वयबोधनाद्यथा फलद्वयसाधकत्वमुपसंह्रियते तथा यत्र गोपालतापनीयायुक्तोपासनायां फलद्वयं श्रुतं-तत्र तं यथा यथोपासत इति श्रुत्या तत्तत्फलद्वयस्योपसंहारः कर्तव्यः । परोक्तव्याख्यानं दूषयन्ति-यस्वित्यादिना ।

—७ शक्यवचन इति । एवं च शिष्टाचारविरोधादिदोषात्तद्व्याख्यानमुपेक्ष्यमित्यर्थः ।

—९ तदादयः— प्राणविद्यादयः । प्राणादिविद्यागतशङ्कायाः समाचार-
सूत्रविरोधादेवानुदयेन तन्निवारणार्थं चकारस्यानुपयोगात्प्रयोजनान्तरं प्रद-
र्शयन्ति— वस्तुतस्त्विति । पूर्वसमुच्चयार्थः—अर्थभेदसमुच्चयार्थः ।

—११ उपसंहारबीजमिति । बाधकाभाववैशिष्ट्यरूपं तत्तत्फलार्थरूपत्वं
च बीजमित्यर्थः ।

सूत्रार्थः—नमस्ते रघुवर्यायेत्यादिषु यः श्रीकृष्णधर्माणामुपसंहार उक्तः
स शुद्धब्रह्मोपासकैः कर्तव्यः । भगवद्रूपस्यावतारद्वयेऽपि समानत्वात् ।
एकान्तिभक्तैस्तु तत्तदवतारोपासनविध्युक्तप्रकारवद्विरुद्धधर्माणामुपसंहारः
कर्तव्यः । ननु विरुद्धधर्माणां तेषु समानत्वाभावादिति ॥ ५ ॥

अन्यथात्वं शब्दादिति चेन्नाविशेषात् ॥ ३।३।६ ॥

—१३ नन्विति । विरुद्धगुणोपसंहार एकरसतानिवृत्त्या ब्रह्मत्वमेवा-
पेयात् ततश्चार्थाभेदहेतोर्निवृत्त्योपसंहारो न भवेदिति भावः ।

—१८ तेनेति । एवं श्रुतिबलनिर्णयस्योभयत्र समानत्वात् ब्रह्मत्वेना-
भेदे सिद्धे ब्रह्मत्वप्राधान्येनोपासनायां उपसंहारबाधो नेत्यर्थः ।

सूत्रार्थः—ननु धर्माणामुपसंहारे श्रुतिप्रतिपादितमेकरसं ब्रह्मान्यथा भवे-
द्नेकरसं च तत्स्यादिति चेन्न श्रुतिप्रतिपादितत्वाविशेषात् । यथा श्रुत्या
ब्रह्मण एकरसत्वेन निर्णयः कृतस्तथा विरुद्धधर्मवत्त्वेनापीति ॥ ६ ॥

न वा प्रकरणभेदात्परोवरीयस्त्वादिवत् ॥ ३।३।७ ॥

—२० पूर्वसूत्रोक्तेत्यादि । पूर्वसूत्रे अन्यथात्वं शब्दादिति भागेन या
शङ्का कृता तस्या एवानेन सूत्रेण प्रकारान्तरेण निराकरणं क्रियत इत्यर्थः ।
विकल्पेनेत्यस्यैव व्याख्यानं— पर्वोक्तादिति ।

—२२ तदुक्तधर्मवत्—श्रुत्युक्तधर्मवत् ।

—२७ आथर्वणोपनिषदितीति । अयमर्थः । ब्रह्मणि सर्वगुणसत्त्वेऽपि
यादृशोपासकं प्रति यावन्तो गुणा भगवता प्रकटीक्रियन्ते तावन्त एव
श्रुत्या तत्र निर्दिश्यन्त इति प्रकरणभेदेन तत्तद्रूपतत्तद्गुणकथनाज्ज्ञायते ।
अतोधिकारिणापि तत्तद्गुणा एव तत्र तत्र भावनीयाः ।

२१६-१ अस्मिन्म इति । अस्याः श्रुतेरर्थः प्रकाश एवं निर्दिष्टः ।
अहीनाख्ये सोमयागेहीनसूत्रे चोपसंहितसंख्यां पूर्वं विधाय तेषु दिनेष्ववा-
न्तरदीक्षाङ्गव्रतपानस्तनसंख्यां विधत्ते । तत्रावान्तरदीक्षा द्विविधा । यो-
स्मिंल्लोके समृद्धिशीलं फलं कामयते तस्यारात्रावान्तरदीक्षा । सोमक्रयदिने

सायमेकस्तनम् । अपरेद्युः प्रातर्द्वौ स्तनौ सायं त्रीन् स्तनान्, परेद्युः प्रातश्चतुः-
स्तनान् । एवंपानेरात्रावान्तरदीक्षा सिध्यति । सा पूर्वमुक्ता । आरं
बलीवर्दप्रतोदनलोहं तद्वदग्रं मुखं यस्याः सारात्रा । तदग्रे परोवरीयसी-
वाक्येन्या । तत्र विपरीतं व्रतम् । सोमक्रयणादिने चतुरः स्तनान् दुह्युः ।
अपरेद्युः प्रातस्त्रीन् । सायं द्वौ । परेद्युः प्रातरेकमित्येवं दिनत्रय इति ।
भक्तित्वं नेति । भक्त्यतिरिक्तफलनिमित्तं कृतत्वाद्भक्तित्वं नेत्यर्थः । ननु
पूर्वसूत्रेणैव तच्छङ्कानिरासे व्यर्थमिदं सूत्रमतो व्याख्यानान्तरमाहुः-
अथवेति ।

—८ पूर्वसूत्रेण-उपसंहारोर्थाभेदादिति सूत्रेण ।

—९ व्यवस्थितविकल्प-ज्ञानिनामुपसंहारो न भक्तानामिति व्यव-
स्थितविकल्पम् ।

—१३ तत्र-व्यवस्थायाम् ।

—१५ उच्यत इति । उत्कृष्टाधिकारे सति नोपसंहार इत्युच्यत इत्यर्थः ।
एवं सति प्रकरणभेदादित्यस्याधिकारिभेदादित्यर्थं सिद्धे सति ।

—१६ परस्मादिति । छान्दोग्ये प्रवाहणेनोद्ब्रिथविद्यासमाप्ताबुक्तम् ।

सूत्रार्थः- यथा परोवरीयस्त्वव्रतस्य दीक्षाप्रकरणे पठितत्वात्तथा सहित-
स्यैव परोवरीयस्त्वं तद्रहितस्य न प्रकरणभेदात्तथा ज्ञानप्रकरणे ज्ञानिनं
प्रत्येकरसत्वेन निरूपणं भक्तिप्रकरणे तु भक्तानुभवानुरोधाद्भिन्नप्रका-
रेण निरूपणमिति ॥ ७ ॥

संज्ञातश्चेच्चदुक्तमस्ति तु तदपि ॥ ३।३।८ ॥

—२२ पूर्वसूत्रोक्तमधिकारिभेदप्रयुक्तानुपसंहारानुपसंहारव्यवस्थां द्रढ-
यितुं सूत्रमाशङ्कापूर्वकं व्याख्यान्ति- एकान्त्यनेकान्तिनोरपीति । रूपप्रा-
धान्यवानेकान्ति । ब्रह्मप्राधान्यवाननेकान्ति । एकान्तिनः-भक्तस्य ।

—२४ उक्तमिति । उपसंहारानुपसंहारयोर्व्यवस्थापनात् ।

—२५ हेतोः-उपसंहारहेतोः । अन्वयव्यभिचारः- अन्वयस्य व्यभि-
चारः । यत्र यत्र संज्ञैकत्वं तत्र तत्र संज्ञिधर्माणामुपसंहार इत्यन्वयस्य
व्यभिचार इत्यर्थः ।

—२६ प्रमितभेदेषु- निर्णीतेषु भेदेषु । परोवरीयस्त्वादिष्विति ।
आदिपदेनाक्षिपुरुषप्रतीकस्योद्ब्रिथत्वेनोपासनं ग्राह्यम् । उद्ब्रिथोपासनेपीति ।
तत्र संज्ञैक्येपि धर्मोपसंहारो नास्तीत्यन्वयव्यभिचार इत्यर्थः ।

सूत्रार्थः-ननुभयोरपि ज्ञानिभक्तयोर्ब्रह्मोपासकत्वरूपसंज्ञाया एकत्वात्प्र-
करणभेदाभावात्सर्वधर्मोपसंहारः स्यादिति चेत्तद्विषय एकान्त्यनेकान्तित्वेन

व्यवस्थोक्ता । संज्ञैकत्वमप्रयोजकमित्याह-यथोद्गीथोपासनेति संज्ञैक्येपि परोवरीयस्त्वाद्युपासनेषु धर्मभेदस्तथात्रापि संज्ञैक्येपि धर्मभेद इति ॥ ८ ॥

व्याप्तेश्च समञ्जसम् ॥ ३।३।९ ॥

२१७-२ पुनर्ब्रह्मगतानेव धर्मान् विचारयति सूत्रकार इत्याशयेनावतारयन्ति । अथेदमिति ।

—३ तथा सति-बाल्याद्यवस्थावत्त्वे सति । तत्रोक्तं- तत्तद्रूपेषु श्रुत्योक्तम् ।

—४ सर्वे-उपास्यरूपस्य ब्रह्मत्वं, ब्रह्मत्वेनोपासने श्रुतिविरोधपरिहारादिकं च सर्वम् ।

—८ क्रमेण-लीलारसानुभवक्रमेण । योगमायापसारणेनेति ।

नाहं प्रकाशः सर्वस्य योगमायासमावृतः ।

इति गीतावचनायोगमाया सच्चिदानन्दविग्रहस्यावरणभूता । तां क्रमेणापसार्य भक्तानां तल्लीलानुभवार्थमिच्छया कृपया वा तत्तद्रूपं प्रकटीकरोति भगवान् । सर्वे-बाल्यादिभावम् ।

—९ तेन-व्याप्त्यादिना सामक्षस्यसाधनेन । यावदुक्तधर्मवत्-पूर्वोक्तबाल्यादिवास्तवधर्मवत् । एवं च भक्तिमार्गीयेणाविरोधाद्बाल्यादयो धर्मा अप्युपसंहार्या इत्यर्थः ।

सूत्रार्थः- ननुपास्यरूपेषु बाल्याद्यवस्थानामुक्तत्वाद्ब्रह्मन्यूनाधिकभावेन ब्रह्मणः सच्चिदानन्दत्वमनुपपन्नमिति चेन्न । सर्वतः पाणिपादान्तामित्युक्त्या साकारस्यैव व्यापकत्वात् । चकारेण सर्वरस इति श्रुत्या भक्तानुभवानुगुणं रूपं प्रकटीकृत्य विहरतीति सूचितमिति ॥ ९ ॥

—१० अग्रिमसूत्रमवतारयन्ति-नन्विति । ते सर्वे-बाल्यादयः । नित्या इति । अनुच्छित्तिधर्मेति श्रुत्योच्छेदराहितत्वाच्चित्या ध्वंसाप्रतियोगिन इत्यर्थः । तत्तत्क्रीडोपयोगिभक्तविशिष्टाः ।

—११ श्रूयत इति । यो नन्दः परमानन्द इत्यादिना रुष्णोपनिषदि श्रूयते ।

—१२ तथात्वं-नित्यत्वम् ।

—१३ तस्यैव-पूर्वलीलानुभवार्थमाविर्भूतभक्तस्यैव । अशक्यवचन इति । एकस्मिन्काल एकेन भक्तेन विरुद्धनानालीलानुभवो न संभवत्यतो न तथा वक्तुं शक्यत इत्यर्थः ।

—१४ नित्यत्वे-पूर्वलीलाया नित्यत्वे । अग्रिमलीलासंबन्धिन इति । भक्तस्येति शेषः । तच्च-संबन्धिभिन्नत्वं च ।

—१५ अनुभवतदावेदकमानविरुद्धमिति । लीलानुभावितुमक्तानुभव-
स्तदावेदकमानं कृष्णोपनिषच्छ्रुतिस्तद्विरुद्धम् । एवं च भक्तैक्ये कृष्णोपनि-
षच्छ्रुतिविरोधः । तद्भेदे-अनुच्छित्तिधर्मा-इत्यादिश्रुतिविरोध एवमुभयतः-
पाशा रज्जुरिति शङ्खयोपसंहारो दुष्कर इति प्राप्ते तन्निवृत्त्यर्थमुत्तरभूतं सूत्रं
प्रणिनाय सूत्रकारः-सर्वाभेदादिति ।

सर्वाभेदादन्यत्रेमे ॥ ३।३।१० ॥

—१७ अभेदादिति ।

तस्मान्न भिन्ना एतास्तु आभिर्भिन्नो न वै प्रभुः ।

इति कृष्णोपनिषच्छ्रुतेः ।

—१८ इमे-पूर्वलीलासंबन्धिनः ।

—१९ ते- उत्तरलीलासंबन्धिनः । आकृतं-अभिप्रायः ।

—२१ विभावानुभावादिरूपा इति । आलम्बनविभावरूपा भक्ताः ।
उद्दीपनविभावरूपा ऋत्वादयः । अनुभावाः कटाक्षवेणुवादनादयः । एवं च
सर्वेषामेतेषां रसाभेदे सिद्धे लीलास्थभक्तानां ब्रह्मात्मकतया नित्यत्वेन पूर्वो-
त्तरलीलासंबन्धित्वं निर्वाधमित्यर्थः । आतानवितानेत्यादि । आताना
दीर्घतन्तवस्तत्प्रोततन्तवो वितानाः । यथा पटेन सह तन्तुरूपकारणानामभेद-
स्तथा रसत्वेन सर्वेषां भक्तानामभेदः ।

—२३ विरुद्धदिक्स्थभक्तविषये किञ्चिदाशङ्क्य परिहरन्ति-नन्विति ।

२१८-२ भक्तिमार्गविरोधापातादिति । एकास्मिन् भक्ते कापट्येन
पदार्थानामनाविर्भावे एकान्तभक्तेषु मे स्वल्पमप्यन्तरं नास्तीति यो भक्ति
मार्गस्तद्विरोधः स्यादित्यर्थः ।

—४ शङ्का- लीलासंबन्धिपदार्थानामव्यापकत्वेन जायमाना शङ्का ।

—५ तथात्वात्- व्यापकत्वात् ।

सूत्रार्थः- लीलासंबन्धिसर्वपदार्थानां भगवता सहाभेदादग्रिमलीलाया-
मपीम एव भक्ताः । न त्वन्ये । एवं च लीलानित्या भक्ता अपि त
एवेति ॥ १० ॥

आनन्दादयः प्रधानस्य ॥ ३।३।११ ॥

—८ सूत्रमवतारयन्ति- नन्विति । तेषु- भक्तेषु ।

—१० एवं सति- पूर्णानन्दैश्वर्यादीनामभावे सति ।

—१३ अनागन्तुकधर्मस्येति । परिच्छिन्नप्रतीतिविषयत्वप्राकृतप्रतीति-

विषयत्वादयो धर्मा ब्रह्मण्यागन्तुका लीलासंबन्धिधर्मास्त्वनागन्तुका एव ।
कृष्णोपनिषच्छ्रुतेः । स्वोक्ते सूत्रकारप्रामाण्यमाहुः— अत एवेति ।

सूत्रार्थः— पूर्णानन्दादयः प्रधानस्य भगवत एव धर्मा न तु जीवस्य ।
भगवदभेदात्ते सिद्धजिविष्वाविर्भवन्तीति ॥ ११ ॥

प्रियशिरस्त्वाद्यप्राप्तिरूपचयापचयौ हि भेदे ॥ ३।३।१२ ॥

—१८ पूर्वसूत्रत्रयेण साकारत्वव्यापकत्वादिभगवद्धर्मा भक्तेष्वपितिष्ठन्ति ।
पूर्णानन्दादयस्तु केवलं भगवत्येव तिष्ठन्तीति साधितमतः परमेतत्सू-
त्रप्रयोजनं वक्तुं सूत्रमवतारयन्ति—नन्विति ।

—२२ चित्तशुद्धीत्यादि । अयं भावः । द्विविधा हि भक्ता उपासका
लीलास्थाश्च । तत्रोपासकानां चित्तशुद्धितारतम्येन प्रियत्वादिज्ञानम् ।
लीलास्थानां तु ब्रह्मतादात्म्याद्भगवति तदवयवेषु प्रियत्वादिज्ञानं निरुपधि-
स्नेहहेतुकं न चित्तशुद्धितारतम्यमूलम् । अत उपासकज्ञानक्रमेण श्रुतावुक्ता
ये प्रियशिरस्त्वादयस्तेषां लीलास्थभक्तेषु प्राप्तिरेव न संभवति । अतः स्वरू-
पोपासकेन प्रियशिरस्त्वादीनामुपसंहारो न कार्यः ।

२१९—१ एवं लीलास्थभक्तानां निर्णयसंभवोपि उपासकानां निर्णयस्या-
संभवाच्च निर्णयार्थं सूत्रं विधान्तरेण व्याख्यान्ति—अथवेति ।

—२ कुर्वत इति । पक्षिरूपधर्मानुपसंहृत्य पुरुषरूपोपासनां कुर्वत
इत्यर्थः ।

—३ उक्तत्वादिति । पुरश्चक्रे द्विपद इत्यादिना पक्षिरूपस्योक्तत्वात्
तत्र पुरुषत्वनिरूपणस्य स्त्रीत्वव्यावृत्त्यर्थत्वेनापि गतार्थत्वसंभवादित्यर्थः ।
तथात्वे— वस्तुतः पक्षिरूपस्य पुरुषाकारत्वे । कथमिति । इयमेका शङ्का ।

—४ अपरं चेति । इयं मिथ्यावादिकृता द्वितीया शङ्का ।

—५ देशभेदेन—दक्षिणोत्तरदेशभेदेन । तादृश्रूपकथनं—पक्षिरूपकथनम् ।

—६ तर्कमुखेन सूत्रार्थं दर्शयन्ति—यदीति । अथर्वणोपास्यात्—नित्या-
नन्दैकरसब्रह्मणः सकाशात् ।

—७ प्रियशिरस्त्वादिविशिष्टस्य—पक्षिरूपस्य । तदप्राप्तिः—प्रियशिर-
स्त्वाद्यप्राप्तिः ।

—८ उपसंहार्यमेवेति । एवं च पक्षिस्वरूपं नित्यानन्दस्वरूपं चाभिन्न
मेवेति भावः ।

—९ चित्तशुद्धीत्यादि । एवं च चित्तशुद्धितारतम्येन भासमानमानन्द
तारतम्यं नानन्दन्पूनतां संपादयति तस्य पूर्णत्वादित्यर्थः । परोक्षवाद्—

पक्षेपीति । भक्तानामलौकिकदेहरक्षायै पक्षिरूपो भूत्वा स्वयमन्नमयादिरूपस्तत्र तत्र कोशेषु प्राविशति जीवे त्वानन्दमय इति परोक्षवादपक्ष इत्यर्थः ।

—१० तत्र-पक्षद्वयेपि । ब्रह्मधर्मा एवेति । एवकारेण धर्मिणो व्यवच्छेदः ।

—१३ इयं-मोदप्रमोदविषयिणी ।

सूत्रार्थः—शुद्धाभेदज्ञानिषु प्रियशिरस्त्वादिधर्मा नोपसंहर्तव्याः । प्रिय-मोदाद्युपचयापचययोर्भेद एव संभवादिति ॥ १२ ॥

इतरे त्वर्थसामान्यात् ॥ ३।३।१३ ॥

—१५ अविरुद्धाः- पुरुषधर्माः । विरुद्धाः-पक्षिधर्माः ।

—१९ तत्र-परस्वरूपे । विरोधव्यवच्छेदः-विरोधनिराकरणम् । तत्र-उपसंहारे ।

सूत्रार्थः-विरुद्धत्वेन भासमाना अपीतरधर्मा उपसंहार्याः । पक्षिपुरुषरूपयोर्विद्यमानस्यानन्दमयत्वलक्षणस्यार्थस्यैकत्वादिति ॥ १३ ॥

आध्यानाय प्रयोजनाभावात् ॥ ३।३।१४ ॥

—२१ प्रियत्वादिधर्मा इति । पक्षिरूपे विद्यमाना इत्यर्थः ।

—२२ अग्रिमं- आध्यानायेत्यादिसुत्रम् ।

२२०-१ ध्यानपदार्थस्येति । भक्तिमार्गीयस्य ध्यानपदार्थस्येत्यर्थः ।

—२ तथात्वात्-प्रयोजनाभावात् ।

सूत्रार्थः—ध्यानसिद्ध्यर्थं गुणानामुपसंहारोक्तो यावद्विगुणैर्ध्यानसिद्धिस्तावन्त एवोपसंहर्तव्या नान्ये । प्रयोजनाभावादिति ॥ १४ ॥

आत्मशब्दाच्च ॥ ३।३।१५ ॥

—३ अन्येषां-पक्षादीनाम् ।

—६ अविवक्षितत्वादिति । आनन्दमयात्मोपासने पक्षप्रभृतीनामनुपयोगादित्यर्थः ।

—१० भक्तज्ञानप्रकाराणां- एकान्तलीलास्थभक्तज्ञानविषयभगवद्दर्शनाम् ।

—११ तेषां-उपासकानाम् । उपासकानां विषयीभूतं विभूतिरूपमेव न तु मूलरूपं तत्त्वे एकान्तभक्तविषयीभूतम् । आववती-भगवत्स्वरूपमगाधमित्यभिप्रायवती ।

—१२ श्रुतिः-यतो वाचो निवर्तन्त इत्यादिः । तथा-उपासनाया आवि-
षयत्वम् । परंपरासंबन्धेपि-पक्षादियुक्तविभूतिरूपेपि ।

सूत्रार्थः—प्रियप्राधान्यादिगुणानामेवोपसंहारः कार्यो न तु शिरःपक्षा-
दीनाम् । आनन्द आत्मेत्यनेन तेषामेवात्मत्वेन कथनादिति ॥ १५ ॥

इति प्रथममधिकरणम् ।

आत्मगृहीतिरितरवदुत्तरात् ॥ ३।३।१६ ॥

—१८ पूर्वाधिकरण एकान्तभक्तैः पुरुषोत्तमे पक्षादिधर्माणामनुपसंहार
आनन्द आत्मेत्यादिश्रुतिस्थात्मशब्दो हेतुत्वेनोक्तस्तत्प्रसङ्गेनानन्दमयप्रक-
रणस्थात्मशब्दयुक्तं वाक्यान्तरं विचारयितुमेतदधिकरणम् ।

—२२ ननु तर्हि जीवत्वमेवास्त्विति चेत्तत्राहुः—उच्यते चेति ।

—२५ जीववत्-शारीरपदस्य समीपोच्चारणाज्जीववत् ।

२२१-१ तदुत्तरात्-सर्वोत्तरानन्दमयाभिप्रायात् ।

—३ तत्तच्छरीराभिमानित्वादिति । एवं चान्नमयाद्याध्यात्मिकतत्त-
च्छरीराभिमानी आनन्दमय एव । सोयमभिमानी नाध्यासरूपः किंतु
तदात्मानमेवावेदहं ब्रह्मास्मीति श्रुत्या यथार्थज्ञानरूप एव । तथा-
आनन्दमयः ।

—४ ननु तत्रैव प्रकरणे शारीर आत्मेति वदन्योन्तर आत्मेत्यात्मग्रहण-
मस्ति तेन कतरोत्रात्मशब्दः सूत्रकारगृहीत इति ज्ञानाभावाद्व्याख्याना-
न्तरमाहुः—अथवेति । पूर्वनिरूपितवत्-विज्ञानमयान्तेषु निरूपितात्मवत् ।

—५ यः—प्राणमयादिविज्ञानमयान्तः ।

—६ प्रकृतस्यापि—आनन्दमयस्यापि । आत्मग्रहणकथनं—आत्मशब्देन
कथनम् । उत्तरात्—आनन्दमयाभिप्रायात् । पूर्ववदिति । इतरवदित्यस्य
व्याख्यानमेतत् ।

सूत्रार्थः—इतरेष्वन्नमयादिषु तस्यैव आत्मेति यदात्मकथनं तत्सर्वोत्तरा-
नन्दमयत्वस्य हेतोः । एवं चानन्दमयस्य परमकाष्ठापन्नत्वेन ततोतिरिक्त-
ब्रह्मणोभावाच्च जीवत्वमिति ॥ १६ ॥

अन्वयादिति चेत्स्यादवधारणात् ॥ ३।३।१७ ॥

—९ भेदनिरूपणात्—प्रत्येकं पञ्चकोश आत्मभेदनिरूपणात् ।

—१३ उक्तसर्वशरीराभिमानी—पूर्वोक्तान्नमयादिसर्वशरीराभिमानी ।

—१४ एवकारेण—तस्यैव एव शारीर आत्मेति श्रुत्युक्तेनैव शब्देन ।

सूत्रार्थः—नन्वन्नमयादिषु तत्तच्छरीराभिमानी जीवः पृथक्तयोच्यते ।
आनन्दमये या तथोक्तिः सा ब्रह्मत्वेन सर्वशरीरेषु व्यापकत्वादिति चेन्न ।

यत आनन्दमय एवोक्तसर्वशरीराभिमानो भवति तस्यैव एवमिति श्रुत्यैव-
कारणेतरनिषेधपूर्वकमानन्दमयस्यैवात्मत्वनिर्धारणादिति ॥ १७ ॥

इति द्वितीयमधिकरणम् ।

कार्याख्यानादपूर्वम् ॥ ३।३।१८ ॥

—२१ एतदग्रे-अत्राद्वै प्रजाः प्रजायन्ते-इत्यनुवाके ।

—२३ संशयं वदन्ति-तत्रेत्यादिना ।

२२२-४ कार्याख्यानादिति । ल्यब्लोपे पञ्चमीयम् । कार्यस्याख्यानम-
कथनं कृत्वेत्यर्थः । अपूर्वमिति । अग्रे उच्यमानं भिन्नं न तु तदित्यर्थः ।

—१० अन्यथा-उक्तवैपरीत्ये ।

—१२ श्रुतेः-अब्रह्मणो ब्रह्मत्वेन ज्ञानं तपसा वदन्त्याः-अन्नं ब्रह्मेति
श्रुतेः ।

—१३ एवमेव निरूपणाच्चेति । आनन्दमयज्ञानपर्यन्तं तपोरूपसाध-
नस्य निरूपणादित्यर्थः । अत एव-एतदन्नमयस्य भौतिकत्वभावादेव ।

—१४ सः-आनन्दमयस्यात्मा । नन्वेवमप्याधिभौतिकाद्वाध्यात्मिकस्य
भेदो वर्तत एवेति चेन्न ।

आध्यात्मिकस्तु यः प्रोक्तः सोसावेवाधिदैविकः ।

इति श्रीमद्भागवतद्वितीयस्कन्धेन तयोरभेदबोधनात् । तस्मादन्नमयानन्द-
मययोराध्यात्मिकाधिदैविकयोः कार्यभेदेन विभूतिविभूतिमत्त्वादेव भेदो न
तु स्वरूपतः । धर्मधर्मिणोरभेदस्तु सिद्ध एव । अनेनैव न्यायेन प्राणमया-
दीनामप्युपासना । एवं चानन्दमयविद्यायामन्नमयादयश्चत्वारो विभूतिवैभो-
पास्या आनन्दमयः परमात्मा पुरुषोत्तमस्तु तादृशान्नमयादिविभूतिमत्त्वे-
नोपास्य इत्यर्थ इति बोध्यम् ।

पूर्वनिरूपितार्थस्य प्रायश आनन्दमयाधिकरणे गतत्वान्नात्यन्तमावश्य-
कतेत्यरुच्येः पक्षान्तरेण व्याख्यान्ति-अथवेति । वाजसनेयिशाखायामिति ।
तत्र बृहदारण्यकं पुरुषविधब्राह्मणे ।

—२३ कार्याख्यानादित्यत्र कार्यैराख्यानात्कर्मानामकथनादिति तृतीया-
समासमाश्रित्य जायमानमर्थमाहुः-इतः पूर्वमिति । इतः पूर्व- आत्मे-
त्येवेत्यतः पूर्वम् ।

—२६ एकस्यैव-सर्वकर्तुः सर्वात्मकस्यैव । यत्-जीवात्मरूपं वस्तु ।

२२३-२ आत्मशब्दवाच्यं-आत्मानं प्रियमुपासीतेत्यात्मशब्दवाच्यम् ।
ननु जीवस्यापि प्राणनादिकार्ये प्रेरकत्वात्कार्याख्यानमात्रेण जीवातिरिक्त
आत्मात्रेति कथं निश्चय इत्यत आहुः- लोके हीति ।

—४ अत एवेति । जीवभिन्नत्वादेवेश्वरत्वादेवेति यावत् ।

—६ एतेन—पुरुषोत्तमस्यान्तरत्वप्रतिपादनेन ।

सूत्रार्थः—१ पूर्वस्यान्नमयपुरुषस्याकथनादत्र स वा एष इति वाक्येना-
ग्रिमश्रुतिभिर्ब्रह्मत्वेन प्रतिपिपादायिषितमन्त्ररूपमेवोच्यते न तु पूर्वमित्ये-
कोऽर्थः । २ प्राणज्ञेव प्राणो भवतीति श्रुतौ सर्वोन्द्रियैः कृत्स्नप्राणवागादित्वे-
नैकस्यैवात्मनः कथनादपूर्वं जीवभिन्नमीश्वरमेव प्राणान्निति श्रुतिर्ब्रह्मतीति
द्वितीयोऽर्थ इति ॥ १८ ॥

समान एवं चाभेदात् ॥ ३।३।१९ ॥

—१ वैलक्षण्यप्रतीतेरिति । एवं च वृक्षशाखे इतिवत् स्वगतं द्वैतमिति
भावः ।

—१० उक्तकर्मनामवत्त्वं—प्राणवागादिपदबोध्यत्वम् ।

—१४ आकूतं—अभिप्रायः ।

—१८ तद्वाच्यता—श्रुतिवाच्यता । व्यवहार्यत्वे—व्यवहारविषयत्वे ।
सः—औपनिषदः पुरुषः ।

—२० स च—व्यवहारश्च ।

—२१ तत्तदवयवेषु—भक्तानन्दकारितत्तद्भगवदवयवेषु ।

—२४ एतेन—ईश्वरस्य तथात्वबोधकश्रुत्या ।

—२५ प्रकारान्तरेण सूत्रार्थं दर्शयन्ति—एवं सतीति ।

२२४-२ ज्ञातव्यमिति । आस्मिन्पक्षे विश्वतश्चक्षुर्यदेकमव्यक्तमित्याद्याः
श्रुतयः । पूर्वप्रकारे चकारोप्यर्थ इति व्याख्यातमास्मिन्पक्षे तस्य समुच्च-
यार्थकत्वं व्याख्यान्ति—चकारेणेति । साक्षादाविर्भूते—सत्त्वाद्यनधिष्ठा-
नेन स्वरूपेणाविर्भूते ।

—३ तदुपासकेन—पुरुषोत्तमोपासकेन ।

सूत्रार्थः—चक्षुरादीनां वैलक्षण्येन भानेप्येकरूप एव भगवान् । तेषां
चक्षुरादीनां ब्रह्मत्वेन परस्परभेदादिति ॥ १९ ॥

संबन्धादेवमन्यत्रापि ॥ ३।३।२० ॥

—५ आविर्भूतभगवति गुणोपसंहारं विचार्याविशे तं विचारयति सूत्र-
कार इत्याशयेनावतारयन्ति—अथेति । स्वयमाविशतीति । यथा—

योन्तर्बहिस्तनुभ्रतामशुभं विधुन्वन्नाचार्यचैत्यवपुषा स्वगतिं व्यनक्ति ।
इत्येकादशस्कन्धे श्रीमद्भागवते तनुभ्रदन्तर्बहिरशुभविधूतनादिकार्यचि-
कीर्षया जीवे भगवद्वावेश उक्तः ।

—१२ तत्त्वेन व्यपदेशादिति । तथा चोक्तं स्कान्दे पाण्डुरङ्गमाहात्म्ये ।

शिलाबुद्धिर्न कार्या च तत्र नारद कर्हिचित् ।

ज्ञानानन्दात्मको विष्णुर्यत्र तिष्ठत्यत्यचिन्त्यकृत् ॥

इति ।

—१६ जीवत्वबुद्धिनिषेधादिति ।

आचार्यं मां विजानीयाच्चावमन्येत कर्हिचित् ।

इति वाक्यात् । तथा—सर्वगुणोपसंहारः कार्य इत्यर्थः ।

सूत्रार्थः—अन्यत्र भगवदाविष्टजीवेपि सकलब्रह्मधर्मोपसंहारः कार्यः ।
अयोगोलके बह्वैरिव तस्मिन्भगवद्वेशादिति ॥ २० ॥

न वाविशेषात् ॥ ३।३।२१ ॥

—१९ उपसंहारनिषेधपक्षो भक्तिमार्ग इति बोधयितुमवतारयन्ति—
यस्त्विति ।

—२३ अस्थेति ।

तत्प्रसङ्गानुभावेन रन्तिदेवानुवर्तिनः ।

अभवन्योगिनः सर्वे नारायणपरायणाः ॥

इति श्रीमद्भागवतनवमस्कन्धोक्तप्रकारेण भक्तभक्तस्य तत्प्रसङ्गानुभावा-
देव गुणोपसंहारे तदनुपसंहारे वा भगवत्प्राप्तिः समाना । अनुपसंहारे
विस्मृततदाविष्टभगवत्कत्वेन तन्निरपेक्षत्वेन वेति हेतुद्वयम् ।

२२५-६ अनादरज्ञापनायेति । एवं चैकान्तभक्तस्य रसानुभावकस्वरूप
एव भजननियमो न तूपसंहारेपीति भावः । अनुवादप्रयोजनं कथयन्ति—
भगवदवताररूप इति ।

—७ तदीयरसावेशः—भक्तिमार्गीयरसावेशः । तद्भावस्वभावं—भगव-
ज्भक्तिभावंस्वभावम् ।

सूत्रार्थः—यस्तु भगवदाविष्टं भक्तं ज्ञात्वैतद्भजनैर्नैवाहं कृतार्थः स्यामिति
मनुते तेन तत्र भगवदाविष्टभक्ते भगवद्भर्मोपसंहारो न कार्यः । विशेषा-
भावादिति ॥ २१ ॥

दर्शयति च ॥ ३।३।२२ ॥

सूत्रार्थः—उपसंहारो नामाविद्यमानानां धर्माणां कुत्रचिद्भावानं, भगवदा-
विष्टभक्ते तु भगवान् सर्वधर्मान् प्रत्यक्षतो दर्शयत्यतो नोपसंहारापेक्षेति ॥ २२ ॥

संभृतिशुन्याप्त्यपि चातः ॥ ३।३।२३ ॥

—१५ तत्संभारकत्वस्थ-वीर्यादिसमूहस्य ।

—१७ राणायनीयानां—वेदशाखाविशेषाणाम् । खिलेषु—परिशिष्टेषु ।

२२६-८ तत्रैव-न वा विशेषादिति सूत्रे ।

—९ अयमेव सूत्रकुदाशय इत्यत्र गमकं वदन्ति-विषयवाक्येत्यादि ।
धर्मानुद्देशेन-धर्माकथनेन ।

—१० दर्शनं-भक्तभक्तं प्रति भक्तेन कारितं भगवद्दर्शनम् । स्पर्धा-
कृतिसंभावनायामिति । भगवन्तं स्पर्धितुं योग्यस्यान्यस्य कस्यचित्संभाव-
नायामित्यर्थः ।

सुत्रार्थः—पूर्वोक्ताद्विशेषाभावहेतोर्भगवदाविष्टभक्ते तद्भक्तेः सकलवीर्य-
संभृतियुव्याप्त्यादयोपि धर्मा नोपसंहार्या इति ॥ २३ ॥

इति तृतीयमधिकरणम् ।

पुरुषविद्यायामिव चेतरेषामनान्नात् ॥ ३।३।२४ ॥

—१८ एवमनारभ्याधीतधर्माणां भक्तिमार्गेणुपसंहारमुक्त्वोक्तमाधिका-
रिभिः सकलगुणपूर्णं परब्रह्मैवोपास्यं न तु विभूतिरूपमिति बोधयितुमुपास-
नामार्गेण्यनुपसंहारं सूत्रकारो वदतीत्याशयेनाहुः—तैत्तिरीयक इति ।
सहस्रशीर्षेत्यादिषु सर्वत्र सहस्रशब्दोनेकोपलक्षकः । तेनानेकशीर्षा-
क्षिपादयुक्त इत्यर्थः ।

—१९ वृत्त्वा-व्याप्य ।

—२० भव्यं-भावि ।

२२७-२ अविशेषादिति । अन्नमयादिषु ब्रह्मत्वस्य पुरुषसूक्ते पुरुषत्व-
स्योक्त्याविशेषादित्यर्थः ।

—७ तत्र-अन्नमयाद्युपासनाप्रकरणे ।

—८ अन्यद्वैलक्षण्यमाहुः—किंचेति ।

—१२ अतिवैलक्षण्यात्-अन्नमयाद्येपक्षयोपास्यपुरुषस्यात्यन्तं विलक्ष-
णत्वात् ।

—१३ अम्भस्यपारे-अपारजले । नाकस्येति । अविद्यमानमकं दुःखं
यस्मिन्निति नाकः स्वर्गः ।

—१५ एतेन- विभूतिभ्योतिवैलक्षणेन ।

—१६ तथात्वेन- मूलभूतब्रह्मत्वेन ।

—१८ तेन- विभूतिवैलक्षणेन ।

सुत्रार्थः—सहस्रशीर्षा पुरुष इत्यत्र पुरुषविद्यायां यथानेकवाचिसहस्र-
पदेन साकारव्यापकाधिदैविकब्रह्मस्वरूपं निरूप्यते तथाअन्नमयादिभौति-

केषु पुरुषविधत्वं न निरूप्यते । अतोन्नमयादिभौतिकेषु सहस्रशीर्षत्वाद्युप-
संहारो न कर्तव्य इति ॥ २४ ॥

इति चतुर्थमाधिकरणम् ।

वेधार्थभेदात् ॥ ३।३।२५ ॥

—२४ वाजसनेयिशाखायामिति । तत्र बृहदारण्यक उद्धीधब्राह्मणे ।

२२८-१ अत्ययाम- जयेम ।

—४ अप्रतिरूपं- असत्यम् ।

—७ ऋत्वा-प्राप्य ।

—८ विष्वश्चो विनेशुरिति । यथा लोष्टं पाषाणं प्राप्य ध्वंसत एवमसुरा
ध्वंसमानाः सर्वतोदिशं विनष्टा इत्यर्थः ।

—९ आसन्ध्येनेति । आस्ये भव आसन्त्यः प्राणः ।

—१२ जिज्ञासेति । एवं च वागादीनां पाप्मवेधः सत्यः काल्पनिको
वेति संशयमूलकः प्रश्न इत्यर्थः ।

—१५ प्रमाणत्वव्याहृतिः-प्रमाणत्वव्याघातः । ननु विधिना त्वेकवा-
क्यत्वात्स्तुत्यर्थेन विधीनां स्युरिति जैमिनीयेथवादानां विधेयस्तावकत्वेन
प्रामाण्यं तेन तेषां विध्यर्थ एव प्रामाण्यं न तु स्वार्थ इत्याकाङ्क्षायामाहुः-
एकत्रेति । तच्छङ्कया-प्रतारकत्वशङ्कया ।

—१७ एवं जैमिनीयानुसारेण परंपरयार्थवादानां क्रियार्थत्वमुक्तोत्तर-
तन्त्रविचारेण साक्षादेव तेषां क्रियार्थत्वमाहुः-वस्तुतस्तिति ।

—२० य एवं वेदेति वाक्यैरिति । य एवं वेद स वीर्यैरेव छन्दोभि-
रर्चति य एवं वेदेषि न यज्ञो नमति-इत्यादिविद्वद्वाक्यैरित्यर्थः ।

—२१ फलोपकार्यङ्गनिरूपकत्वात्-फलोपकारिसाधनप्रातिपादकत्वात् ।

२२९-२ अर्थपदेनोक्तिः-सूत्रे ब्रह्मणोर्थपदेनोक्तिः । एवं-निर्दोषत्वम् ।

—३ अर्थपदस्य ब्रह्मरूपत्वानङ्गीकार आहुः-अथवेति ।

—४ आकृतं-अभिप्रायः ।

—९ उक्तमानैः- उपास्यत्वपाप्मवेधराहित्यासुरजयहेतुभूतार्थज्ञानैः ।

—११ अन्यत्र-वागादिषु । अत्र-आसन्ध्ये ।

—१३ तेन-भगवत्संबन्धादन्येषां निर्दोषत्वेन ।

—१५ कैमुतिकम्याय इति । एते सूषका दण्डानपि भक्षयन्ति किमु-
तापूपानिति मूलवाक्यमस्य न्यायस्य ।

—१७ वस्तुनः— ब्रह्मवस्तुनः । तथात्वादिति— दोषत्वविराकरणपूर्वक-
गुणत्वसंपादकत्वादित्यर्थः । अत एवोक्तं ब्रह्माण्डपुराणे—

अज्ञत्वं पारवश्यं च विधिभेदादिकं तथा ।

तथा प्राकृतदेहत्वं देहत्यागादिकं तथा ॥

असुराणां विमोहार्थं दोषा विष्णोर्न तु कश्चित् ।

इति ।

सूत्रार्थः—बृहदारण्यके छान्दोग्ये च वाक्प्राणादिषु यः पाप्मबोधो बुष्ट-
संबन्धश्चीकृतः स भगवद्रूपस्य संबन्धाभावात् । अथवा विषयभेदादिति ॥२५॥

हानौ तूपायनशब्दशेषत्वात्कुशाच्छन्दःस्तुत्युपगानव-

त्तदुक्तम् ॥ ३।३।२३ ॥

—१८ तथा सति—दोषसंबन्धे सति ।

—२२ सूत्रार्थोपयोगिनीं भगवत्संबन्धगतविशेषबोधिनीं श्रुतिमाहुः -
तदा विद्वानिति । एतत्पूर्वार्धस्त्वेवम् । यदा पश्यः पश्यते स्वस्मवर्णं कर्तार-
मीशं पुरुषं ब्रह्मयोनिम् ।

—२३ पठ्यत इति । मुण्डकोपनिषदीत्यर्थः ।

—२४ सकार्याविद्याहितः—पुण्यपापे अविद्याकार्वे तत्रहितः ।

२३०-१ इदं—साम्यम् ।

—६ तस्यां सत्यां—ब्रह्मणः सकाशाज्जीवस्य विभागे सति । तथा-
साम्यम् ।

—८ अल्पत्वादिति । सर्वे जीवाः सर्वमयास्तथाप्यल्पा इति नृसिंहो-
त्तरतापनीये जीवानन्दादीनामल्पत्वाक्तेस्तदानन्दा अपि तथा ।

—१५ तदैव—ब्रह्मसंबन्ध एव ।

—२० उपगानमिति । उपगीयतेनेनेत्युपगानम् । करणे ल्युट् । एवं च
कुशाभिः कृत्वा छन्दःस्तुत्युपगानसाधनभूतभकारवदिति सूत्रार्थोऽित्यर्थः ।

—२१ तेषामत्र एव—ऋग्वर्णगतस्वरानेव ।

—२३ प्रकृते—जीवब्रह्मस्थले ।

—२४ अत्र—जीवे । अभेदबोधनात्—ब्रह्माभेदबोधनात् । मुक्तिवशाया-
माविर्भूतं निर्दोषत्वं जीवधर्मः ।

—२५ ब्रह्मणि च तन्निर्दोषत्वं सार्वदिकमेवं तयोरभेद इति तत्त्वमासि-
धुतेरर्थ उक्त इत्याहुः—तात्पर्यमुक्तमिति ।

२३१-१ ब्रह्मोपायनस्य—ब्रह्मप्राप्तेः । साम्योपायनं—साम्यप्राप्तिः । तद-
नुपायनस्य—ब्रह्मप्राप्तेर्न्युत्तरणस्य ।

—६ नन्विदं व्याख्यानं न संगतं, उपसंहारप्रकरणे धर्मसाम्यविचार-
स्याप्रासङ्गिकत्वादित्याहुः—यथेति ।

सूत्रार्थः—जीवस्य भगवत्सकाशाद्भेदे सति तिरोहिता आनन्दादयस्त-
द्धर्मास्तत्संबन्धे पुनराविर्भवन्ति । परमं साम्यमुपैतीति श्रुतेः । ननु जीव-
स्यानन्दादिभिः कतिपयैरेव धर्मैः साम्यं भवति न तु सर्वैरिति कुत इति
चेन्न । उपायनशब्दशेषत्वात् । उपायनं प्राप्तिः सा स्वधर्माणामेव युक्ता
नान्येषाम् । एवं चोपायनशब्देन कथनान्तैरेव धर्मैः साम्यम् । नन्वेवमान-
न्दादिभिः साम्ये ब्रह्माभेद इति चेन्न । कुशाच्छन्दःस्तुत्युपगानवद्भेदात् ।
तथाहि— औदुम्बरसमित्संबन्धिच्छन्दःस्तुत्युपगाने—अभि—त्वा शूर नोनुम
इत्यृचि, अच एवोपसंहृत्य भकारेण गानं क्रियते । एतावता भकाराणामु-
गात्मकत्वं न संभवति तथेत्यर्थः । तत्त्वमस्यायमेदतात्पर्यं तु पूर्वमुक्त-
मिति ॥ २६ ॥

इति पञ्चममधिकरणम् ।

संपराये तर्तव्याभावात्तथा हान्ये ॥ ३३१२७ ॥

—११ जीवस्य भगवत्संबन्धे साधनभूतयोर्ज्ञानभक्तयोः कतरच्छ्रेय इति
विचारयितुमेतदधिकरणं तद्विषयवाक्यद्वयमाहुः— वाजस्तनेयिशाखायामि-
त्यादि । स एष नेतीति वाक्यं बृहदारण्यकशरीरब्राह्मणस्थम् ।

—१४ एते—कल्याणपापे । परं ब्रह्मेति वाक्यमाथर्वणिकगोपालतापनी-
योपनिषदि ।

—२३ एतद्विषयव्यवस्थेति । उक्तश्रुत्योर्विषयभूतज्ञानभक्तयोर्व्यवस्था ।
आधिकारिभेदेन रूपभेदानिरूपणाज्ज्ञाननिर्भिर्भोपसंहारः कार्यो न भक्तैरि-
त्येवंरूपा । पुरा— न वा प्रकरणभेदादिति सूत्राविवरणे ।

२३२—१ एवं सति— ज्ञानभक्त्योर्मुक्तिसाधनत्वस्य साम्ये सति । भक्ति-
दृशायां— भक्त्या मुक्तिरिति पक्षे ।

—२ एवमेव— पापसत्त्वमेव ।

—५ संपरायशब्दस्य मुक्त्यर्थत्वाङ्गीकारे भक्त्येतिपदाभ्याहारप्रसङ्ग
इति यौगिकार्थेन व्याख्यान्ति— अथवेति ।

—८ ननु रूढियौगमपहरतीति न्यायेन योगस्य दौर्बल्यादिदं व्याख्यान-
द्वयमथवेत्यादिना प्रदर्शितमसंगतं व्यासेन वा कथमेवं प्रयुक्तमित्यत आहुः—
ज्ञानमार्ग इति ।

—९ तस्मात्-ज्ञानमार्गात् । अत्र-भक्तिमार्गे । एवं कथनं-यौगिकपद-
कथनम् ।

—१० ज्ञानमार्गाद्भक्तिमार्गस्योत्कर्षं ज्ञापयन्ति- ब्रह्मभूतस्येति ।

—१२ तथा- ज्ञानमार्गाद्भक्तिमार्गस्योत्कृष्टत्वम् । इदमत्राकृतम् । ज्ञान-
मार्गे साक्षात्कारोत्तरं पुण्यपापानिवृत्त्या सुखप्राप्तिः । तावत्कालपर्यन्तं दुःखा-
नुभवोस्ति । भक्तिमार्गे तु प्रथमत एव सुखं पापनाशोत्तरमेव भक्तेः सम्भ-
वात् ।

—१६ वैष्णवत्वं- भक्तिमार्गीयस्नेहः । यतस्तदग्रे
एतज्ज्ञात्वा तु विद्वद्भिः पूजनीयो जनार्दनः ।
वेदोक्तविधिना सम्यग्भक्तिमार्गानुसारतः ॥

इति वाक्यम् ।

सूत्रार्थः- पूर्वं ज्ञानेनैव पापस्य नाशाद्भक्तिमार्गे पापं नास्ति । अय-
मेव ज्ञानमार्गाद्भक्तिमार्गस्य विशेषो यज्ज्ञानमार्गे पापसत्ता ततस्तच्चाशः ।
भक्तिमार्गे त्वादित एव तदभाव इति ॥ २७ ॥

छन्दत उभयाविरोधात् ॥ ३।३।२८ ॥

—२३ प्रेष्टुः- प्रियतमः ।

—२५ पूर्वोक्तवचनैः- पापाभावबोधकवचनैः ।

२३३-४ एवं सति- नराणां क्षीणपापानामिति बहुवचनैः भक्तेः पूर्वं
पापनाशे साधिते सति ।

—५ औत्सर्गिकः- स्वाभाविकः । सामान्यविधिरिव नियमानुलङ्घ-
नेन प्रवर्तत इत्यर्थः ।

—६ किञ्चिदुच्यत इति । विस्तरस्तु सुबोधनीतो ज्ञेयः ।

—७ सोपधिस्नेहवत्यः- प्रयोजननिमित्तं स्नेहवत्यः ।

—११ सार्वविदुः- इच्छाविशेषसंपादितत्वाच्च सर्वदा जायमानः ।

सूत्रार्थः- अथवा भक्तिमार्गे परमेश्वरेच्छया भक्तेरनन्तरमपि पापनाशः ।
नराणां क्षीणपापानामिति भरतमुगदेहारम्भकवचनानां चाविरोधादिति ॥ २८ ॥
इति षष्ठमधिकरणम् ।

गतेरर्थवत्त्वमुभयथान्यथा हि विरोधः ॥ ३।३।२९ ॥

—१६ पूर्वाधिकरणे ज्ञान्यपेक्षया भक्तस्य ज्ञानपेक्षया भक्तेश्चोत्कर्षः
प्रतिपादितस्तद्धेतुप्रदर्शनार्थमिदमधिकरणमित्याशनेनावतारयन्ति-नन्विति ।

—१७ अयनाय-सोक्षाय ।

—२१ श्रुतिविरोधं प्रदर्श्य स्मृतिविरोधं दर्शयति-किंचेति ।

२३४-५ श्रौतत्वाविशेषादिति । ब्रह्मविदाम्प्रोति परमिति श्रुत्याक्षर-
ज्ञानस्य तमेव विदित्वेति श्रुत्या च पुरुषोत्तमज्ञानस्य मुक्तिसाधनत्व-
कथनादित्यर्थः ।

—६ समुच्चयासंभवादिति । श्रुत्याक्षरपुरुषोत्तमेति ज्ञानद्वयस्य प्राप्य-
फलभेदकथनादेकत्र फले समुच्चयासंभवादित्यर्थः ।

—७ विरोधाभावात् —ज्ञानद्वयान्निबलद्वयप्राप्तिस्तेन विरोधा-
भावात् ।

—११ मत्स्वरूपाविदः—मत्स्वरूपानभिज्ञाः ।

—१२ ज्ञानमार्गीयेत्यादि । एवं च भक्तिमार्गीयगोपिकानां भगवत्कामना-
हेतुभूतस्य रमणत्वादिप्रकारकज्ञानस्य च सत्त्वाद्ब्रह्मत्वेन ज्ञानाभावेपि
न दोषः ।

—१३ तत्साधनत्वानिरूपकेत्यादि । ब्रह्मत्वेन ज्ञानस्य मुक्तिसाधनत्व-
मिति निरूपिकायाः श्रुतेर्विरोधोतोधिकरणमावश्यकम् ।

—१५ आहेति । ज्ञानोत्कर्षबोधनस्य तात्पर्यमाहेत्यर्थः ।

—१६ मर्यादापुष्टिभेदेनेति । एवं च मार्यादिकज्ञानस्य मार्यादिकभक्तेश्च
मार्यादिकमोक्षं प्रति कारणता । पुष्टिमार्गीयभक्तेः पुष्टिमार्गीयज्ञानस्य च
पुष्टिमार्गीयमोक्षं प्रति कारणता तेन न व्यभिचार इत्यर्थः ।

—२१ ताभ्यां-ज्ञानभक्तिभ्याम् । तद्रहितानामिति । अनुग्रहमात्रेणाङ्गी-
कृतानामित्यर्थः ।

—२३ अतएव-मार्गभेदादेव ।

—२४ तदपेक्षित्वं-ज्ञानाद्यपेक्षित्वम् ।

—२७ पतेनवेति । अस्य-शङ्का निरस्ता वेदितव्या-इत्यनेन संबन्धः ।

२३५-२ आविशेषपक्ष इति । श्रवणादिरूपापि भक्तिः प्रेमरूपभक्तिरिव-
पापनाशोत्तरं जायत इत्यविशेषपक्षः ।

—५ न साधीयानिति । पापं विना कापट्यकरणासंभवात् ।

—६ निरासप्रकारमाहुः—तथा हीति ।

—८ वस्तुस्वभावेनेति । भगवद्वस्तुमाहात्म्याज्जातप्रेमस्वभावत्वेनेत्यर्थः ।

—९ अण्वी-मुक्तिरूपाम् ।

—१० अस्मिन्मार्गे-मर्यादाभक्तिमार्गे ।

—१३ विधिविषय इति । श्रोतव्यो मन्तव्य इत्यादिविधिविषयो ने-
त्यर्थः । न ह्यविद्येत्यादि । आविद्यादिमुक्त्यन्तरूपा आविद्याप्रभृतिमुक्तिपर्यन्त-
स्वरूपा भजनानन्दान्तरायरूपा भजनानन्दविघ्नकारिस्वरूपा ये भ्रङ्गुषा
मेघसंघर्षिणस्तथा अविरला घना ये विविधमहातरवो नानाविधमहावृक्षा-
स्तेषां गहनान्यरण्यानि तद्गहने तद्गस्मीकरणे । तदान्तरालिकपापतूलं-
तद्वनमध्यस्थपापकार्पासः । उत्पतितं-उत्पन्नम् । हरित्वेनेति ।

हराम्यघं यत्स्मर्तृणां हविर्भागं क्रतुष्वहम् ।

वर्णश्च मे हरिचिष्टस्तस्माद्हरिरहं स्मृतः ॥

इति महाभारतवाक्यात् । ननु मया कृतमिति । अकामतो बुद्धिपूर्वकं च
कृतमित्यर्थः । एवं च सांसर्गिकेण सह त्रिविधं विकर्मोक्तम् ।

—२१ त्यक्तान्यभावस्यैतदप्यसंभवीत्यरु रन्यदाहुः— त्यक्तान्यभाव-
त्वेनेति ।

—२२ अज्ञानं वेति । कथंचिदुत्पतितविकर्मस्थानीयमिति शेषः ।
वक्तोति । एवं च तादृशस्य पापमेव न किं तु सन्मार्गस्थापनार्थं भगवत-
स्तादृशीच्छैवेत्याशयेन करभाजनो योगीश्वरो भागवतैकादशस्कन्धे निर्मि-
प्रति तथोक्तवान् ।

२३६-२ तत्संसर्गजं- अज्ञातं कथंचित्संसर्गाज्जायमानम् ।

—३ उच्यत इति । इदमपि नवमस्कन्धीयरन्तिदेवोपाख्यानात्सिद्धम् ।
तत्क्षणेनैवेति । अस्योदाहरणं दुःसहप्रेष्टाविरहेत्यादिनोक्तम् । संभव इति ।
भगवत्कृपयैव विकर्मनाशश्चेति बोध्यम् । एवमधिकरणेन हेतुबोधनपूर्वकं
भक्त्युत्कर्षो दृढीकृतः ।

सुत्रार्थः- मर्यादापुष्टिभेदेन ज्ञानस्य फलजनकत्वमन्यथा ज्ञानादेव
कैवल्यं, यमेवैष वृणुते तेन लभ्य इति वाक्यविरोधः स्यादिति ॥ २९ ॥

इति सप्तममधिकरणम् ।

उपपन्नस्तल्लक्षणार्थोपलब्धेलोकवत् ॥ ३।३।३० ॥

—९ मर्यादापुष्टिभक्त्योस्तारतम्यं विवरीतुं सूत्रमवतारयन्ति-नान्विति ।
एतत्स-मुक्तेः फलत्वम् ।

—१० तदनपेक्षित्वं-मुक्त्यनपेक्षित्वम् ।

—११ पठ्यत इति । गोपालतापनीये मोक्षनिरूपणानन्तरं भजननिरूपणे भक्तिलक्षणं पठ्यत इत्यर्थः ।

—१२ भक्तिरहस्यभजनमिति । अत्र भक्तिः, रहस्यभजनमिति पदद्वयम् । भक्तिशब्दात्परिभूतस्य सुप्रत्ययस्य छान्दसो लुक् । रहस्यभजनमिति विवृण्वन्ति-तदिहेति । तत्- रहस्यभजनम् । इहामुत्रोपाधिनैराश्येन-ऐहिकपारलौकिकफलेच्छाराहित्येन ।

—१४अमुष्यात्मनः-भगवदीयजीवस्य । कल्पनं-अनन्यतया भगवदीयत्वसंपादनम् । एतदेव-स्वस्य तदीयत्वसमर्थनमेव । नैष्कर्म्यं-संन्यासः । एवं च पारलौकिकफलसामान्यनैराश्ये सति तदन्तर्गतत्वान्मुक्तेरप्यनपेक्षा बोध्या ।

—१५ एतत्- गोपालतापनीयवाक्यद्वयम् । मन्त्रावृत्तीत्यादि । अमुं पञ्चपदं मन्त्रमावर्तयेद्यः स यान्यनायासतः केवलं तत् इति मन्त्रोक्ता या पञ्चपदस्याष्टादशार्णमन्त्रस्यावृत्तिः पुनः पुनः कथनं, तस्मात् कृष्ण एव परो देवस्तं ध्यायेत् रसेत् भजेदिति ब्रह्मणोक्तं यत्तदधिष्ठातृध्यानादि तस्य सर्वस्यामृतत्वं फलमुपक्रम एवोच्यते ।

—१८ एतान्-उपासकां । भूत्वा-अवतीर्य ।

—२२ अतएव-स्वरूपस्य फलत्वादेव ।

—२३ संशये-उक्तहेतुभ्यामुभयोर्भक्तयोः साम्यमेव योग्यमिति पूर्वपक्षरूपे संशये । गूढाभिसंधिरिति । गूढे श्रुतिस्थगूढाभिप्राये अभिसंधिः प्रकटनेच्छा यस्येत्यर्थः ।

—२४ रहस्यभजनकर्तेति । निरुपाधिभजनकर्तेति पाठान्तरम् । तं-तादृशभक्तम् ।

२३७-२ तदधीनत्वं-सायुज्याधीनत्वम् ।

—३ वैपरीत्यं-मुक्तिदशायां तत्पूर्वदशातोपि हीनत्वम् । कर्हिचित्-कदाचित् ।

—७ सामीप्यवाच्युपसर्ग इति । प्रकृतसूत्रे उपलब्धेरितिपद उपेत्युपसर्गः सामीप्यवाची ।

—८ महत्पदार्थः-मुक्त्यादिः । अल्प एवानन्दे-राज्यादौ ।

—९ मन्वान इति । कश्चित्प्राकृत इति शेषः । पूर्वोक्तं-मुक्त्यादि ।

—११ स्वर्गादित्रये-स्वर्गापवर्गनरकेषु ।

—१३ न्यूनार्थजिघृक्षोः-मुक्तिरूपात्पार्थं गृहीतुमिच्छोः । पूर्णार्थवान्-भक्तिमान् ।

—१९ ज्ञाप्यं-भक्तमाहात्म्यम् ।

—२० ज्ञापकात्-भगवतः ।

—२१ सूचयत इति । एवमत्र भक्तेः परा काष्ठा सूचिता । तेन फलभक्तौ मुक्तेः प्रसङ्गाभाव इति मर्यादाभक्तिफलभूतमुक्तिमतोपि पुरुषात्पुष्टिभक्तो-धिक इति सिद्धम् ।

सूत्रार्थः- सुमुखोरपेक्षया रहस्यभजनकर्तृव श्रेष्ठः । भगवल्लक्षणपुरुषा-र्थस्य स्वाधीनत्वोपलम्भात् । यथा लोके स्वाधीनभर्तृका स्त्री भर्तारमेव फलत्वेन मनुते न तदत्तं गृहवित्तादिकमिति ॥ ३० ॥

इत्यष्टममधिकरणम् ।

अनियमः सर्वासामविरोधः शब्दानुमानाभ्याम् ॥ ३।३।३१ ॥

एवं पुष्टिभक्तेः फलत्वं तादृशभक्तेः स्वरूपं च पूर्वाधिकरणे निरूपित-मधुना मर्यादाभक्तेर्ज्ञानमार्गादुत्कर्षं बोधयितुं मर्यादाभक्तिसाध्यमुक्तौ सर्वा भक्तयः समुदिता एव कारणमथवा प्रत्येकमिति विचारयितुमधिकरणारम्भः ।

—२६ तदुपयोगिविषयवाक्यं-आथर्वणोपनिषत्स्विति । रसति-कीर्त-यति । भजति-सेवते ।

२३८-१ प्रेमति-स्निह्यति । आचरति-भगवत्प्राप्त्यनुगुणधर्मानिति शेषः ।

—२ समुदितानामिति । पूर्वोक्तनवानां समुदायस्येत्यर्थः ।

—१३ दण्डादीनामिति । आदिपदेन चक्रचीवरादिसंग्रहः ।

—१८ उक्तन्यायः-दण्डादिन्यायः ।

—२० निषेकादिकं-गर्भाधानादिकम् ।

—२३ एवमेव-प्रत्येकपक्षमेव ।

—२५ एतेन-अनियम इत्यादिकथनेन । अनुशयः-अभिप्रायः । साधन-स्तोमः-साधनसङ्घः ।

२३९-१ अन्यथासिद्धिसंभव इति । अत्र युगपदपि संभवादिति हेतुः ।

—२ अतः-नियमाभावात् ।

—३ तथात्वे-फलोपधायकत्वे ।

—४ तत्र-श्रुतौ स्मृतौ च ।

—६ इति भाव इति । एवं च तादृशस्थले भक्तीनां संनिपातात्फलशी-
घ्रतेति बोध्यम् । श्लिष्टः प्रयोग इति । सूत्रेनियम इति श्लिष्टः प्रयोगः ।
तथाच क्वचित्कारणद्वयेन क्वचित्कारणत्रयेण कार्यजननेपि न सर्वत्र नियम
इति श्लेषबोधितोर्थः संपन्नः ।

सूत्रार्थः—फलसाधने भगवद्धारणरसनभजनादयः समुदिता एवापेक्ष्यन्तं
इत्यनियमः । धारणादीनां प्रत्येकं फलं प्रत्याविरोधात् । अत्र प्रमाणं चिन्त-
यंश्चेतसा कृष्णमिति श्रुतिः । केवलेन हि भावेनेति स्मृतिश्चेति ॥ ३१ ॥

इति नवमसमधिकरणम् ।

यावदधिकारमवस्थितिराधिकारिकानाम् ॥ ३१३३२ ॥

—१० पूर्वाधिकरणसंगतिं वक्तुमस्याधिकरणस्य प्रयोजनमाहुः—पूर्व-
मित्यादि ।

—१३ मुक्तो भवतीति । सायुज्यं प्राप्नोति न वेत्यर्थः । यदि सायुज्यं
लभेत भक्तेर्मुक्तिजनकत्वं न स्यात्तेषु भक्त्यभावात् । यदि न लभेत तदा-
धिकारिकभगवद्भक्त्यर्थं मुक्तिप्रतिबन्धः स्यात् । एवं च ते भगवद्भक्ता विषयः ।
ते मुक्तिहेतवो न वेति संशयः । पूर्वपक्षमाहुः—तत्रेति । जीवकृतेत्यादि ।
भगवद्विषयकधर्माणां रसतीत्यादीनाम् ।

—१५ तेषां—आधिकारिकानाम् । अविधेयत्वात्—मुक्तिसाधनत्वेन
विधातुमशक्यत्वात् । संदेह इति । अत्र पूर्वपक्षद्वयेन संदेहो जायते ।
तत्र प्रथमपूर्वपक्षः—भगवान्यदा स्वकार्यकर्तृत्वेनाधिकारिकानङ्गीकरोति
तदा तावद् धर्मान्ददातीति वरणहेतुकत्वाच्चैरपि मुक्तिरिति स्वरूपः सुतरामित्य-
नेनोक्तः । द्वितीयः स्वकार्यार्थं विहितत्वाभावाच्चेति रूपः, अप्रवेशोपी-
त्यन्तेनोक्तः ।

—१९ तावदेव—तावत्कालपर्यन्तमेव ।

—२१ नन्वाधिकारिकानां मुक्तिपर्यन्तं व्यापाराभावे ब्रह्मणा सहेत्यादि
वाक्यं विरुद्धमत आहुः—यच्चेति ।

—२२ प्रतिसंचरे—प्रलये ।

—२३ सप्तर्षिप्रभृतीनामिति । एवं च सप्तर्षीणां भक्तिः प्रलयकाल एव
फलोन्मुखी भवत्विति भगवता विचारितमित्यर्थः ।

—२५ न वदेदिति ।

स शुक्तभोगां त्यक्त्वेमां निर्गतस्तपसा हरिम् ।

उदासीनस्तपद्वीं लेभे वै जन्माभिन्निभिः ।

इति वाक्येन न कथयेदित्यर्थः ।

सूत्रार्थः- कार्यविशेषसिद्ध्यर्थं भगवताधिकारिपुरुषे स्थापिता धर्मास्त-
त्कार्यसमाप्तिपर्यन्तं तिष्ठन्ति ततः परं तु ते भगवताकृष्यन्ते । ततोधिकारिणां
सिद्धिर्भक्त्यैवेति ॥ ३२ ॥

इति दशममधिकरणम् ।

अक्षरधियां त्ववरोधः-सामान्यतस्तद्भावाभावाभ्यामौपासन-
वत्तदुक्तम् ॥ ३।३।३३ ॥

श्रुत्यन्तरेक्षरज्ञानमपि मुक्तिकारणत्वेनोक्तं तत्प्रकारोनेनाधिकरणेन
प्रकाश्यते ।

२४०-६ भगवद्धर्माणां-पूर्वश्रुत्युक्तानां धारणभजनादिरूपाणाम् ।

—१० पूर्वपक्षमाहुः-श्रुतिव्येत्यादिना । श्रुतित्वाविशेषात्-भक्तिज्ञान-
योर्मुक्तिं प्रति कारणत्वस्य श्रुत्या प्रतिपादितत्वात् ।

—११ तदसंभवात्-कार्यवैजात्यासंभवात् ।

—१४ तत्प्रापकत्वं-मुक्तिप्रापकत्वम् ।

—१५ पूर्वपक्षनिरासे-अक्षरज्ञानमेव साक्षान्मुक्तिहेत्विति पूर्वपक्षस्य
निरासे ।

—१७ परा-परा विद्या ।

—२३ भक्तिलाभोक्तेरिति ।

ब्रह्मभूतः प्रसन्नात्मा न शोचति न काङ्क्षति ।

समः सर्वेषु भूतेषु मज्जति लभते पराम् ॥

इति गीतावाक्येनेत्यर्थः । तस्य-भक्तिलाभस्य । तस्य-अविद्यानाशस्य ।

—२५ पूर्वकक्षाविश्रान्तं-प्रथमकोटिस्थम् ।

२४१-२ सामान्यतद्भावाभ्यामित्यस्य विवरणं-पुरुषोत्तमेत्यादि ।
सामान्यमिति । तत्र किं सामान्यमित्यपेक्षायां पुरुषोत्तमसंबन्धिसंबन्धे
मुक्तिरिति भक्तसङ्के सिद्धम् ।

सत्सङ्गलब्धया भक्त्या मयि मां य उपासिता ।

स वै मे दर्शितं सद्भिरक्षसा विन्दते पदम् ॥

इत्येकादशस्कन्धे । स च पुरुषोत्तमसंबन्धिसंबन्धस्तद्भामरूपाक्षरज्ञाने-
प्यस्तीति तदेव सामान्यम् । अक्षरज्ञानां मुक्तिसाधनेषु प्रवेशः । मर्यादा-
मार्गीयाणां पुरुषोत्तमप्राप्तौ स्वरूपयोग्यतासंपादकत्वेन प्रवेश इत्यर्थः ।

—८ तत्रैव-अक्षर एव । भक्तिलाभः- ब्रह्मविदाप्नोति परमिति श्रुत्यु-
क्तपरप्राप्तिसाधनीभूताया भक्तेर्लाभः ।

—९ हेतुं- भगवदिच्छारूपम् ।

—१३ समवमृशन्ति- स्पृशन्ति ।

—१४ यशसं- यशःसंपादकम् ।

—१५ अवमर्शयेत्- वृणुयात् ।

—१६ तथेच्छा- स्वयज्ञयशःसंपादकत्वेच्छा ।

—१७ तथा कृतिः- प्रथमतो वरणम् । पर्यनुयोगः- प्रश्नः ।

—१८ एवमिहापीति । परममुक्तावपीत्यर्थः । तथा भगवान्यस्य
जीवस्य विषये भक्तिं दत्त्वा स्वप्राप्तिमिच्छति तस्मै भक्तिं ददाति नेतरेभ्य
इति भावः ।

—१९ निखिलासुरेति । निखिलासुरजीवा एव तमःपुञ्जं तन्निरासकेन
तन्निषृदयित्रा ।

—२० यदुवंशेत्यादि । श्रीकृष्णेनेत्यर्थः । निरस्तेति । भगवद्गीताया-
मष्टमाध्याये भगवता श्रीकृष्णेन तथोक्तमित्यर्थः ।

—२४ वैलक्षण्यं- स्वस्याक्षराद्वैलक्षण्यम् ।

२४२-१ अत्र-सहस्रयुगपर्यन्तमित्यत्र ।

—४ तुशब्दः-परस्तस्मात्तु भावोन्य इत्यत्रत्यस्तुशब्दः ।

—६ तथात्वासंभवात्- जीवातीतत्वासंभवात् ।

—७ शास्त्रवैफल्येत्यादि । मुक्तिसाधनप्रतिपादकशास्त्रं विफलं स्यादि-
त्यर्थः । इत एव-यं प्राप्येति वाक्यादेव ।

—११ मृत्सादिप्रसङ्ग इति । प्रशस्ता मृन्मृत्सा । तद्भक्षणं श्रीकृष्णेन
कृतं तत्समये यशोदया तन्मुखे सर्वभुवनान्यालोचितानि ।

—१५ पुरुषोत्तमस्याक्षरादुत्तमत्वसिद्धावप्यक्षरस्य लोकत्वं पुरुषोत्तमस्य
तत्र स्थितत्वं च न गीतावाक्यात्सिद्धमत आहुः- किंचेति । एतस्यां श्रुता-
वक्षरस्य सर्वाधारत्वं सर्वलीलोपयोगिवस्थानत्वं सर्वात्मकत्वं च पादत्रये-
णोच्यते । चतुर्थचरणे तदाधार उच्यते ।

—२१ परमपदेन भक्तिहृदयाकाशग्रहणे मानमाहुः- अत एवेति ।

—२७ इतोपि- झुकवाक्यादापि । एवं सति- पूर्वोक्तप्रकारेणाक्षरे पुरु-
षोत्तमाधिष्ठानत्वस्य श्रुतिसिद्धत्वे सति । सामान्यमिति । सामान्यानां
भगवद्विभूतिरूपाणां भाव इति तदाहुर्भगवद्विभूतिरूपत्वमिति ।

सूत्रार्थः- अक्षरविषयकोपासनानां मोक्षसाधनेषु गणना सामान्यतद्भा-
वाभ्यां भवति । तथाहि सामान्यं भगवत्संबन्धक्षरसंबन्धः । तद्भावा भग-

वद्भावः । अत्र भगवद्भावरूपा मुक्तिर्मुख्या । अक्षरसंबन्धः परंपरया मुक्ति-
साधकः । एवं चाक्षरोपासनया केषांचिदक्षरे लयः केषांचिद्भक्तिभावो
भवति । ननूपासनैक्ये फलभेदः कथमत्र दृष्टान्तमाह-औपसदवादिति । यथौ-
पसदाख्ये कर्मणि यमृत्विजं कामयेतायं यज्ञं यज्ञसमुच्छेत्तं प्रथमं तानूनप्रा-
ख्यमार्ज्यं स्पर्शयेत् । तत्र यथा यजमानेच्छा नियामिका तथात्र भगवदि-
च्छेत्यर्थः । तच्च गीतासु यदक्षरमित्युपक्रम्य स याति परमां गतिमित्यन्तेना-
क्षरज्ञानस्यैव प्राप्तिर्ननु भगवत इत्युक्तमिति ॥ ३३ ॥

इयदामननात् ॥ ३१३१३४ ॥

२४३-६ तस्य-पुरुषोत्तमापेक्षयाक्षरे न्यूनत्वस्य ।

—१० एवं सति-श्रुत्याक्षरानन्दस्यैकत्वेन परिच्छेदे प्रतिपादिते सति ।

सूत्रार्थः-तैत्तिरीयोपनिषत्स्वक्षरानन्दस्येयत्त्वेन गणितत्वात्तत्राक्षरे निकृ-
ष्टत्वं पुरुषानन्दस्य त्वगणितत्वादुत्कर्षनिरूपणमिति ॥ ३४ ॥

इत्येकादशमाधिकरणम् ।

अन्तरा भूतग्रामवत्स्वात्मनः ॥ ३१३१३५ ॥

—१५ प्रसङ्गसंगतिं बोधयन्तोधिकरणमवतारयन्ति-अथेति ।

—१७ श्रुतौ-यः पृथिव्यां तिष्ठन् पृथिव्या आन्तर इति श्रुतौ । तथा-
त्वेपि-वस्तुतो जीवानां ब्रह्मज्ञानेपि ।

—१९ विपरीते-स्वात्मत्वेन ज्ञाने ।

—२० स तु-भजनानन्दस्तु ।

—२१ तद्व्यवधायक इति । स वै नैव रेमे तस्मादेकाकी न रमते स
द्वितीयमैच्छदित्यादिश्रुतिभ्यो मुख्यभक्तिमार्गो रमणार्थकोभेदे तु रमणा-
संभवस्तेनाभेदज्ञानं तस्य भक्तिमार्गस्य व्यवधायकमित्यर्थः । स्वात्मत्वेन
ज्ञानं-यत्र त्वस्य सर्वमात्मैवाभूदित्यादिरूपं ज्ञानम् ।

२४४-४ अलौकिक इति । साक्षात्संबन्धस्य हेयरूपे लौकिकविग्रहे-
संभवादित्यर्थः ।

—५ ननु लौकिकशरीरस्य भजनानन्दे प्रतिबन्धकत्वं कुत्रापि नोक्त-
मतः प्रकारान्तरेण दृष्टान्तं व्याख्यान्ति-अथवेति ।

सूत्रार्थः-भक्तिमार्गे भगवताङ्गीकृतस्य पुरुषस्य स्वात्मत्वेन भगवज्ज्ञानं
भजनविग्रहकारि भवेदतो भगवांस्तत्र संभावयति । यथा तच्छरीरस्थाली-
किकत्वात्तत्र भूतग्रामी न संभवति तथैवेदमभेदज्ञानमपीति ॥ ३५ ॥

अन्यथाभेदानुपपत्तिरिति चेन्नोपदेशान्तरवत् ॥ ३।३।३६ ॥

—९ ननु ब्रह्माभेदानुभवो भजनानन्दानुभवप्रतिबन्धकस्तर्हि भगवानु-
द्भवादिभक्तान्तत्कथमुपदिशतीति शङ्कायाः समाधानं सूत्रकार आरचयती-
त्याशयेनाहुः— नन्विति । श्रूयत इति । श्रीमद्भागवतैकादशस्कन्धे ।

—११ एवं सति— ब्रह्माभेदज्ञानस्य सर्वत्रावश्यकत्वे सति ।

—१२ अग्रिमस्वर्गेत्यादि । अपवर्गो मोक्षः । अग्रिमस्वर्गापवर्गस्य
पारलौकिकानन्दाः फलं यस्य तस्मिन् ।

—१३ अधिकाररूपसंस्कारार्थ— अधिकारसिद्ध्यर्थम् ।

—१४ तत्संस्कारः— गायत्र्युपदेशसंस्कारः ।

—१५ नोपहन्यत इति ।

अग्न्यादिभिर्न हन्येत मुनेर्योगमयं वपुः ।

इति श्रीमद्भगवत एकादशस्कन्ध उक्तम् ।

—१६ प्रकृत इति । देहरक्षार्थमेकान्तभक्तेषु स्वात्मानि ब्रह्माभेदोपदेश
इत्यर्थः ।

—२० अभिप्रेतं— मुख्यतयाभिप्रेतम् । अन्यथा— अभेदोपदेशस्य मुक्ति-
साधकत्वे ।

—२१ न वदेदिति । ज्ञानसमकालं मुक्तिप्रसङ्गादित्यर्थः ।

—२२ एवमेव— विरहे सत्युपदेशस्य देहरक्षार्थत्वमेव । ननु सूत्रे भेदा-
नुपपत्तिरिति पदं तद्भवताभेदोपदेशानुपपत्तिपरतया कथं व्याख्यायतेत
आहुः— अत्रेति । उपदेशान्तरपदं— दृष्टान्तप्रतिपादकमुपदेशान्तरपद-
मित्यर्थः ।

—२३ प्रस्तुतस्य— दार्ष्टान्तिकस्य ।

—२४ उच्यत इति । लक्षणयेत्यर्थः । एतेन— पूर्वोक्तशङ्कानिरासेन ।
भक्तिभावेत्यादि । भक्तिभावो भजनानन्दानुभवस्तत्प्रतिबन्धको यो विरहे
देहविनाशस्तात्रैरासायेत्यर्थः ।

—२५ ननु विरहे भक्तदेहास्थितिर्योगेनापि लभ्या तदर्थं ब्रह्माभेदोपदेश-
कथनमयुक्तमित्यरुचेराहुः— अथवेति ।

२४५-१ अत्र— भक्तिमार्गे ।

—२ तेन— पुरुषोत्तमस्य स्वात्माभेदज्ञानेन । एवं च स ज्ञानोपदेश एत-
त्फलको नत्वात्मब्रह्माभेदज्ञानफलक एवं च ज्ञानस्योत्कर्षसिद्धिः ।

—३ नन्वेवं चेतुर्ज्ञानोपदेशवैयर्थ्यमित्यत आहुः— यद्यपीति ।

—५ तथा— वैयर्थ्याभावः । अत्र इति । एवं च यत्र किञ्चित्कार्यार्थं
विद्योगसहनस्यावश्यकता तत्रैव प्रभुस्तथा करोति न तु सर्वत्र ।

—६ सारमिति—उपपन्नमित्यर्थः ।

सुत्रार्थः—ननु तादृशज्ञानस्याभावे भक्तेषूद्धवादिष्वभेदज्ञानोपदेशानुप-
पत्तिरिति चेन्न । गायत्र्युपदेशवत्तस्य सार्थक्यादिति ॥ ३६ ॥

व्यतिहारो विशिषन्ति हीतरवत् ॥ ३१।३७ ॥

—९ तद्योहं सोसाविति । ऐतरेयक इदं वाक्यमादित्यपुरुषं प्रकृत्यो-
क्तम् । तैत्तिरीयके तु जलस्थं ब्रह्म प्रकृत्य ।

—११ अत्र—तैत्तिरीयकवाक्ये । उभयत्रेति । अस्मदर्थस्य विशेषणतया
विशेष्यतया चेत्यर्थः । आवृत्त्या—ब्रह्मपदावृत्त्या ।

—१३ श्रूयत इति । पञ्चाध्याय्यां भक्तानामुल्लेखः श्रूयत इत्यर्थः ।
भक्तिफलं—भक्तिजन्यफलम् । परफुल्यमानं—गर्वेण स्फुरन्तम् ।

—१४ तत्स्वरूपं—व्यतिहारस्वरूपम् ।

—१५ द्वितीयभावोद्वेके—विप्रयोगभावातिशये ।

—१७ तत्त्वेन—श्रीकृष्णत्वेन । विशिषन्ति—निरूपयन्ति ।

—१८ भक्त्युत्कर्षसिद्धिं स्फुटयन्ति—अपरं चेति । उद्देश्यविधेयभाव-
स्फूर्तौ—अहं ब्रह्मास्मि, ब्रह्माहमस्मीति वाक्यार्थोद्देश्यविधेयभावस्फूर्तौ ।

—२० तल्लीलां—भगवल्लीलाम् । कुर्वन्तीति ।

लीला भगवतस्तास्ता ह्यनुचक्रुस्तदात्मिकाः ।

इति कथनात् ।

—२१ एवं सति—भगवल्लीलायाः स्वयं करणे सति ।

—२२ एकतरादिति । तथा च भक्तिभावैकदेशो विरहभावस्तत्रत्या य
संचारिभावास्तत्राप्येकतमोभेदानुभव इत्यर्थः । स्वर्णाचलः—मेरुपर्वतः ।

सुत्रार्थः—अश्रुप्रलापादिवद्भक्तानामहं कृष्णः कृष्णोहमिति विशेषण-
विशेष्यबुद्धिव्यत्यासो व्यभिचारिभावः । यतो भगवद्भट्टत्वेनाश्वत्थादी-
निवानेन प्रकारेणात्मानं कदाचिदिव विशिषन्ति न सर्वदास्तथेति ॥ ३७ ॥

इति द्वादशमधिकरणम् ।

सैव हि सत्यादयः ॥ ३१।३८ ॥

फलतो भक्त्युत्कर्षः साधितः । साधनतस्तं साधयितुमिदमधिकरणम् ।

२४६-४ न वेतीति । भक्त्युत्तरं शमदमादयो विधीयन्ते न वेति संशयः ।
फलोपकारीत्यादि । फलस्य भगवत्प्राप्तेरुपकारि मुख्यसाधनं भगवदावि-
र्भावस्तदन्तरङ्गचित्तशुद्धिस्तत्साधनभूताः शमदमादय इत्यर्थः । सर्व-
साधनरूपेति ।

यत्कर्मभिर्यत्तपसा ज्ञानवैराग्यतश्च यत् ।
योगेन दानधर्मेण श्रेयोभिरितिरैरपि ॥
सर्वं मद्भक्तियोगेन मद्भक्तो लभतेऽत्र सा ।
धर्मः सत्यद्योपेतो विद्या वा तपसान्विता ॥
मद्भक्त्यापेतमात्मानं न सम्यक् प्रपुनाति हि ।

इत्यादिवाक्येभ्यः ।

सूत्रार्थः— यस्मान्भक्तिरेव सत्यादिसाधनरूपातः सत्यादिसाधनानि
भक्तस्य स्वत एव भवन्तीति ॥ ३८ ॥

कामादीतरत्र तत्र चायतनादिभ्यः ॥ ३१३१९ ॥

—११ सूत्रप्रयोजनमाहुः— पूर्वसूत्र इति । तद्वाढ्यार्थमिति । कैमु-
तिकन्यायेन तद्ब्रह्मयितुमित्यर्थः ।

—१४ अन्यतः— शास्त्रव्यतिरिक्तहेतोः ।

कामं क्रोधं भयं स्नेहमैक्यं सौहृदमेव वा ।
नित्यं हरौ विदधतो यान्ति तन्मयतां हि ते ॥

इति भागवतदशमस्कन्धीयवाक्यानुसारेण कामादयो मुक्तिसाधनमि-
त्याहुः— भगवतीति । आदिपदात्— सूत्रस्थादिपदात् ।

—१८ स्नेहत्वाभावे— द्वेषादौ स्नेहत्वाभावे ।

—२० तत्रेति । सूत्रक्रमानुसारमेतदग्रे चकारार्थसूचिकान्तिमा माहा-
त्म्यज्ञानेत्यादिफक्त्रिका बोध्या । लेखकप्रमादेनाधुना सूत्रान्त उपलभ्यते ।
अथवान्त एव चकारार्थसंसूचनं सर्वत्रोपलभ्यते तदनुसारमत्रापि भाष्यकृ-
त्तिबद्धमेव स्यात् । आयतनादिभ्य इति हेत्वर्थमाहुः— शास्त्र इति ।

—२३ प्रयोगप्राप्तिर्यादिति ।

अण्डसुत्यादयामासुर्ममायतनमुत्तमम् ।

पञ्चायतनपूजेत्यादिषु प्रयोगवाहुल्यादित्यर्थः ।

—२४ चकारसूचितमर्थमाहुः— माहात्म्यज्ञानेत्यादि ।

सूत्रार्थः— विहितभक्तेरन्यत्र कामाद्यौपाधिकभगवद्भावे कामाद्येव मुक्ति-
साधनम् । ज्ञानमार्गे हेयत्वेन कथितेभ्यो गृहादिभ्य एव तत्र भक्तिमार्गे
मुक्तिभवतीति ॥ ३९ ॥

इति त्रयोदशमधिकरणम् ।

आदरादलोपः ॥ ३।३।४० ॥

सात्त्विकभक्तानां ज्ञानासक्तिवारणाय ज्ञानमार्गाद्वक्तिकमार्गस्य श्रेष्ठ्यं फलतः साधनतश्च पूर्वाधिकरण उक्तम् । अधुना राजसानां कर्मासात्किं निवर्तयितुं कर्मकरणनिर्णयायेदमधिकरणम् ।

२४७-५ इतरत्र- भगवद्भूमेषु ।

—६ अन्यदापि- कर्माविहितकालेपि ।

—७ निरवकाशानां- कर्मणाम् ।

—८ पठ्यत इति । आरण्यके स्वाध्यायब्राह्मणे । श्रुत्यर्थस्तु- ब्रह्म-यज्ञेन यक्ष्यमाणः इति प्रतिपद्यते प्रणवाक्षरं प्रथममुच्चारयेत् । प्रतिपद्यत इति पञ्चमो लकारः । पूर्वाच्चारणे हेतुः । एतद् यजुस्त्रयीं विद्यां प्रति । अयं यजूरूपः प्रणवमन्त्रः त्रयीं लक्ष्यीकृत्य प्रतिनिधिरूपो यतोस्ति । तच्चा-थर्वणे स्फुटम् । एषा वाक् सर्ववेदबीजत्वात्सर्ववेदमयी प्रणवरूपा वागि-त्यर्थः ।

—९ तदेतत्-परब्रह्मस्वरूपमक्षरम् । ऋचा-अनुपदोक्तर्चा । अभ्युक्तं-स्पष्टमुक्तम् ।

—१० यस्मिन्-प्रणवात्मकेक्षरात्मके । अधिविश्वे-विश्वात्मकमक्षरं लोकमधिकृत्य । निषेदुः-स्थिता भवन्ति । यस्तं न वेद । यः पुरुषस्त-त्यं पुरुषोत्तमं न वेद स किमुचा करिष्यति-ऋगिति वेदोपलक्षणम् । स पुरुषो वेदेन किं करिष्यति न किञ्चिदित्यर्थः । इदिति निर्धारणार्थक-मव्ययम् ।

—११ समासते-ब्रह्मलोके सम्यगासते ।

—१२ तत्-लोकवेदप्रसिद्धं पुरुषोत्तमस्वरूपम् ।

—१४ एवं सति-पुरुषोत्तमाज्ञाने वेदानां नैष्फल्ये सति । तदुक्तक-र्मणः-वेदोक्तकर्मणः । तथात्वं-नैष्फल्यम् ।

—१८ ऋषयोपीति-इदं वाक्यं श्रीद्भागवततृतीयस्कन्धनवमाध्याय-स्थम् । अन्वये निदर्शनम्-वेदाध्ययनसत्त्वेपि संसारित्वकथनेन फलाभाव-प्रदर्शनम् ।

—२१ सम्यगसत्त्वं-ब्रह्मलोके सम्यगगमनम् ।

—२२ ज्ञायत इति । एतेन वरणलभ्यभक्तौ श्रुतेरादरो निश्चितः ।

—२३ साधनभक्तेः श्रुतिसंमितत्वमाहुः-ऋकशाखायामपीति । तं लोकवेदप्रसिद्धं भगवन्तम् । उ इति संबोधनार्थकमव्ययम् । श्रुतयो वदन्ति-भो भो स्तोतारो भगवद्दर्शनपराः । तं पूर्व्यं-सर्वकारणकारणम् । यथाविदः-

यथावद्भगवत्स्वरूपवेत्तारो भवन्तः । ऋतस्य-सुतृतावाग्रूपस्य वेदस्य । गर्भे-
अन्तर्निहितम् । जनुषा- संपूर्णजन्मना । पिपर्तन- पूर्तिशुक्तं संतुष्टं कुरुत ।
एवं च श्रुतिरपि भगवद्भर्मेष्टु स्फुटमादरं दर्शयति । भगवत्तोषाभावे किमपि
न सेत्स्यतीत्याशयेनानुकल्पमाह श्रुतिरुत्तरार्धेन ।

— २४ आ- आसमन्तात् । अस्य- पुरुषोत्तमस्य । नाम जानन्तः-अख-
ण्डब्रह्मात्मकत्वेन नाम स्वरूपं जानन्तः । विवक्तन-विशेषेण वदत ।
नामस्वरूपं ज्ञात्वा तथैव कीर्तयतेत्यर्थः । अनुकल्पेन कथं संतोष इत्यतो
नामस्वरूपमाह श्रुतिः । चादिति नाम सच्चिदानन्दस्वरूपं भवतीत्यर्थः ।
एवं च नाम्नः सच्चिदानन्दरूपत्वात्ततो भगवत्स्वरूपावबोधे संतोषो भगवतो
भविष्यतीत्यर्थः । नामस्वरूपाज्ञाने तदुपायं गुरूपसत्तिरूपमाह-मह इति ।
ह विष्णो ते- त्वत्संबन्धि । महः-तेजोरूपम् । सुमति-सम्यग्भगवत्स्व-
रूपं जानन्तं सुबुद्धिं भक्तं गुरुं भजामहे । अन्यो भजतु मा वा वयं तु
भजाम इति श्रुतयः स्वकृत्यमावेदयन्ति ।

— २६ तेषां- भगवद्धर्माणाम् । अलोपः- अवश्यकर्तव्यता ।

२४८-१ प्रत्युक्तं- खण्डितम् । वैयर्थ्यादिति । श्रुतिविरोधेनेत्यर्थः ।
तदपरिहारात्- प्रत्यवायापरिहारात् । एवं सति- भगवद्धर्माणामवश्य-
मनुष्ठेयत्वे सति ।

— २ तेन- प्रत्यवायकथनेन । तस्मात्- भगवद्धर्मात् । अवकाशं
प्राप्येति । भगवद्भक्त्यनुकूलपदार्थाननुष्ठाय व्यतिरिक्ते काले कर्मकरण-
मित्यर्थः । अकरणे- नित्यकर्मणामननुष्ठाने ।

— ३ तथा- प्रत्यवायसंभवः । तस्याशय इति । प्रत्यवायबोधकवा-
क्याशय इत्यर्थः ।

सूत्रार्थः- वर्णाश्रमधर्माणां भगवद्धर्माणां च युगपत्प्रसक्तौ श्रुतीनां भग-
वद्धर्मेष्वादरात् एवानुष्ठेया न तु वर्णाश्रमकर्मभिस्तल्लोपः संपादनीय
इति ॥ ४० ॥

उपस्थितेतस्तद्वचनात् ॥ ३१३४१ ॥

— ४ सूत्रमवतारयन्ति- नन्विति । एवमिति । पूर्वोक्तश्रुतिभ्यां भगव-
द्धर्माणामवश्यानुष्ठेयत्वेन बोधनात्तदनुष्ठान एव श्रौतकर्मणां सफलता
नान्यथेत्यर्थः । ३. मीपयोगित्वमिति । साफल्यकरणेन तदुपयोगित्वम् ।

— ८ तयोः- श्रौतकर्मभगवद्धर्मयोः ।

— १० आदरात्- श्रुतिकृतादरात् ।

सूत्रार्थः— भगवद्धर्मवर्णाश्रमधर्माणां युगपत्करणे प्राप्ते भगवद्धर्माणां बलवत्त्वेनालोपवचनाद्भगवद्धर्मा एवानुष्ठेयाः । अतो भगवद्धर्मा न कर्माङ्गं किं तु मुख्या इति ॥ ४१ ॥

इति चतुर्दशमधिकरणम् ।

तन्निर्धारणानियमस्तद्दृष्टेः पृथग्यप्रतिबन्धः फलम् ॥३॥४२॥

ननु पूर्वोक्तरीत्या कर्मणां गौणत्वे यथा परमहंसेषु कर्मणामप्राप्तिस्तथा भक्तेष्वपि तदप्राप्तिस्तथा च पूर्वोक्तकर्मविचारो व्यर्थ इत्याशङ्कायां पाक्षिकप्राप्त्या तत्प्रयोजनमिति बोधयितुमिदमधिकरणम् ।

—१५ तदनुकूलविचारमाहुः— अथेदमिति ।

—१६ मार्गत्रयफलात्मक इति । कर्म ज्ञानं भक्तिरिति मार्गत्रयम् । तस्मिन्- पुरुषोत्तमज्ञाने ।

—१८ आकृतं— अभिप्रायः ।

—१९ एतादृशस्य— सर्वदा भगवदानन्दमनुभवितुः ।

—२१ न तपतीति । अहं किमर्थं पापं कृतवान्, किमर्थमहं पुण्यं न कृतवानिति रूप पश्चात्तापं स न लभते ।

—२३ उभयविधानां— मर्यादायां पुष्टौ च स्वीकृतानां भक्तानाम् ।

२४९—२ अतन्निर्धारणे— भगवदिच्छाया अनिर्धारणे ।

—३ सिद्धमिति । एवं सति येन कर्म कर्तव्यमापतति तदर्थं कर्मविचारस्य साफल्यमिति भावः ।

—४ तस्य— भगवदिच्छाज्ञानवत उत्तमाधिकारिणः ।

—८ द्वितीयस्य— मध्यमाधिकारिणः । नन्वेवं व्याख्याने सूत्रस्थपृथग्यप्रतिबन्धः फलमिति भागस्यैव सार्थक्यं भवति न संपूर्णभागस्येत्यरुचेराहुः— अथवेति । विधेयाभावाद्— ज्ञानकर्मादिविधेयाभावाद् ।

—१२ असंभवाच्चेति । भक्तस्य सर्वदा पुरुषोत्तमनिष्ठत्वेन तदातिरिक्तकर्मास्फूर्त्या तत्करणासंभवादित्यर्थः ।

—१४ धर्मिण्येव— भगवत्येव ।

—१६ एतादृशस्य— पुरुषोत्तमधर्म्यतिरिक्तज्ञानादिदृष्टिशून्यस्य । प्रभुसंगमात्रमिति । स भक्तः केवलं रासलीलायां भगवत्संगमपेक्षते । भगवदुक्तमिति । यास्यसे ह्यङ्कतोभयामेत्यादिना भगवतोक्तम् ।

—१८ एतेन— तन्निर्धारणपदेन ।

—१९ अनिर्वाच्यत्वादिति । यतो वाचो निवर्तन्त इति श्रुत्या ।

—२० अन्यत्र- मोक्षपर्यन्तं फलान्तरे ।

—२१ फलमेव- परमानन्दस्फूर्तिरूपं फलमेव । तत्फलस्य- संगम-
रूपफलस्य ।

—२२ तद्भावाप्रतिबन्धः- सर्वात्मभावस्याप्रतिबन्धः । फलं- प्राप्तं-
गिकफलम् ।

सूत्रार्थः- मया कर्म कर्तव्यं न वेति येषां ज्ञानं नास्ति भगवदिच्छाज्ञा-
नाभावात् तैराधुनिकैर्निष्कामतया कर्म कर्तव्यमेव । भगवदिच्छां ये जान-
न्त्यम्बरीषादयस्तेषां जीवकृतकर्मफलाद्भिन्नभीश्वरकृतकर्मफलं लोकसंग्रहा-
दिकम् । निष्कामकर्मकारिणां तु कर्मजप्रतिबन्धाभावः फलमिति ॥ ४२ ॥

इति पञ्चदशमधिकरणम् ।

प्रदानवदेव तदुक्तम् ॥ ३।३।४३ ॥

एवं राजसकर्मकरणप्रकारं निरूप्य तेषां राजसानां कर्मासक्तिं वार-
यित्वा मुख्यभक्तिः केन साधनेन भवतीति जिज्ञासायामिदमधिकरणम् ।

२५०-१ तदनुकूलविचारमाहुः- अथेदमिति ।

—४ वाक्य इति । अस्य कथनेनेत्यनेनान्वयः । एवंच मामेकमेवेत्या-
दिवाक्ये कथनेन सर्वात्मभावस्य स्वप्रयत्नसाध्यत्वं गम्यत इति योजना ।

—५ स्वप्रयत्नेति । शरणगमनरूपेण स्वप्रयत्नेन साध्यत्वात्कृतिसाध्य-
त्वमित्यर्थः ।

—११ तन्निवृत्तेरिति । शत्रुभयनिवृत्तेः फलत्वमित्यर्थः । प्रकृतेपि-
भजनानन्दार्थं सर्वात्मभावेन शरणगमनेपि ।

—१२ सर्वात्मभाव इति । तस्मिन् सिद्धे सतीत्यर्थः ।

—१३ तद्भावस्वाभाव्येन-सर्वात्मभावस्वाभाव्येन ।

—१६ वदित्युक्तमिति । फलसामान्यं पूर्वदशायां प्रदर्शितमित्यर्थः
नन्वेवमपि शरणगतिः स्वकृत्यसाध्येति सिद्धं न तु सर्वात्मभाव इत्यतो
बाहिर् सर्वात्मभावेनेति वाक्यं प्रकारान्तरेण योजयन्ति । अथवेति ।

—१७ संबन्ध इति । शरणं मां याहीति संबन्धः । एवंच सर्वात्म-
भावस्यैव प्रदानतुल्यत्वं निष्प्रत्यूहम् । अत्र पौराणवाक्यमात्रस्योपन्यासे-
माश्रितत्वशङ्का स्यात्ततः श्रौतत्वप्रदर्शनाय व्याख्यानान्तरमाहुः- यद्वेति ।

—२२ नन्वेवं सर्वात्मभावस्य मुक्तिसाधनत्वेन पुरुषोत्तमप्राप्तेरपि साधनकोटिनिविष्टत्वान्मुक्तेरेवोत्कर्षः सिध्यतीत्यतोक्तोभयपदमन्यथा व्याख्यान्ति-भगवदुक्तेत्यादि ।

—२५ तदर्थः- न विभेति कुतश्चनेति वाक्योक्तार्थः ।

सूत्रार्थः- शरणप्राप्तिर्विरदानामिव स्वकृत्यसाध्या । तन्नायमात्मा प्रवचने-नेत्यादिश्रुत्योक्तमिति ॥ ४३ ॥

इति षोडशमधिकरणम् ।

लिङ्गभूयस्त्वात्तद्धि बलीयस्तदपि ॥ ३।३।४४ ॥

पूर्वाधिकरणे सर्वात्मभावस्य वरणैकलभ्यत्वं प्रतिपादितम् ।

२५१-३ यमेवैष इत्यादिश्रुतौ तत्परमात्मन उक्तमिति दूषणसमाधानाय सर्वात्मभावस्वरूपं वरणैकलभ्यत्वं च वक्तुमिदमधिकरणमित्याशयेन सूत्रमवतारयन्ति- नन्विति । प्रतिबन्धकेत्यादि । प्रतिबन्धका ये कालादृष्टादयस्तेषां सद्भावेस्ति त्वे । तन्नित्युक्तावेवेति । प्रतिबन्धकभावस्य कार्यसामान्यं प्रति कारणतायाः सर्वशास्त्रसमतत्वात् ।

—६ उपदेशार्हा- उपदेशयोग्या ।

—७ मोपसीदेति । यज्जानासि तत्कथनेन मां प्रत्यागच्छ । स्वाधीतं वद ।

—८ देवजनविद्याः- गन्धर्वोक्तनृत्यगीतादिविज्ञानानि ।

—९ मन्त्रवित्- परोक्षज्ञानवान् ।

—१३ नाम- भगवन्नाम । वाक्-भगवच्चरित्रप्रतिपादिका । मनः-भगवत्संबन्धिप्रश्नानुकूलान्तःकरणव्यापारविशेषः । संकल्पः-कर्तव्यनिर्णायकान्तःकरणवृत्तिविशेषः । चित्तं- त्रैकालिकस्वकृतिनिर्णायकान्तःकरणवृत्तिविशेषः । ध्यानं- निदिध्यासनम् । विज्ञानं- शास्त्रोक्तविशिष्टज्ञानम् । बलादयः प्रसिद्धाः ।

—१९ एतेनेति । एतेन भृशः कार्यलक्षणवाक्येन यदुद्धवं प्रति सर्वात्मभावस्वरूपं स्वास्मिन् विगाढभावात्मकं भगवतोक्तं तदेवोक्तमित्यर्थः ।

—२० तत्प्रतिपादयन्ति- तत्रेति ।

—२२ एतेषां- विरहभावकृततत्तत्स्फूर्तिरूपज्ञानानाम् ।

—२४ पूर्वभावेन- विरहभावेन ।

२५२-३ श्लोकैरिति । न पश्यो मृत्युं पश्यतीत्यादिश्लोकैस्तत्रत्यैः । आहारशुद्धाविति । संपूर्णवाक्यं यथा ।

आहारशुद्धौ सत्त्वशुद्धिः सत्त्वशुद्धौ ध्रुवाः स्मृतिः ।

स्मृतिप्रतिलम्भे सर्वग्रन्थीनां विप्रमोक्षः ॥

आहारशुद्धिश्च-

त्वयोपभुक्तस्वगन्धवासोलंकारचर्चिताः ।

उच्छिष्टभोजिनो दासास्तव मायां जयेमहि ॥

इति प्रकारेण भगवदुत्तप्रसादतो जायमाना सत्त्वं शोधयति ।

—५ एवं सति- श्रुत्या वरणसर्वात्मभावादौ प्रतिपादिते सति ।

—६ सः- प्राणपोषको भगवान् । सः- सर्वात्मभावः ।

—७ तत्- वरणम् । उक्तकार्यानुमेयमिति । भगवत्कृतप्राणपोषणानु-
मितसर्वात्मभावरूपकार्यानुमेयमित्यर्थः ।

—९ हिशब्दसूचितमर्थमाहुः- यल्लिङ्गमेवेति । यस्य लिङ्गं सर्वात्मभाव-
रूपं सर्वतोधिकं कालादिभ्यो बलिष्ठं तस्य वरणस्य कालाद्यपेक्षया बलि-
ष्ठत्वे किं वाच्यमित्यर्थः ।

—१० प्रतिबन्धशङ्कायामिति । स्वात्मनि ब्रह्माभेदज्ञाने सति विरह-
भावस्यासंभवेन ज्ञानमार्गीयज्ञानरूपप्रतिबन्धशङ्कायामित्यर्थः ।

—१२ उपपादितमिति । भगवानेव प्रतिबन्धं न करिष्यतीति भावः ।

सूत्रार्थः- वरणालिङ्गस्य सर्वात्मभावस्य सर्वाधिकत्वात्तदेव वरणं काल-
कर्मादिभ्यो बलीयः । तस्य ज्ञानेनापि प्रतिबन्धो नेत्यन्तरा भूतग्रामवदिति
सूत्र उक्तमिति ॥ ४४ ॥

पूर्वविकल्पः प्रकरणात्स्यात्क्रियामानसवत् ॥ ३।३।४५ ॥

—१५ पूर्वोक्तसिद्धान्तं द्रढयितुं सूत्रद्वयेनाशङ्कते सूत्रकार इत्याशये-
नावतारयन्ति- तत्राहेति । अत्र पूर्वपक्षी पृच्छतीत्यर्थः ।

—१६ निरूपित इति । पेतदात्म्यमिदं सर्वमिति महावाक्ये निरूपितः ।

—१८ उत्तरं- सनत्कुमारोक्तम् ।

—१९ तद्विषयकं- आत्मविषयकम् ।

—२२ तदेव- आत्माभेदज्ञानमेव । आह- सूत्रकार आह ।

—२३ अप्रेपि- नवमप्रपाठकेपि । उपपादितमिति । अवतरणग्रन्थ
उपपादितम् ।

—२४ तद्बुद्ध्यसंवादाथ- वादिमनोदृढीकरणार्थम् । तत्- पूजनम् ।

२५३-२ अन्यतरस्य- बाह्याभ्यन्तरयोरैकस्य । तद्भिन्नत्वं- पूजनमि-
न्नत्वम् ।

सूत्रार्थः— छान्दोग्ये यत्र नान्यदित्यादिना वरणभूयस्त्वं नोच्यते किंतु श्वेतकेतूपाख्यादज्ञानस्यैव प्रकारभेदो निरूप्यते । आत्मप्रकरणत्वाद्बुभूयोः प्रपाठकयोः । अत्र क्रियामानसवदिति दृष्टान्तः । यथा बाह्या पूजा क्रिये-
त्युच्यते । आन्तरी मानसमुच्यते । एवं प्रकारभेदेऽपि ज्ञानत्वाविशेषस्तद्व-
दिति ॥ ४५ ॥

अतिदेशाच्च ॥ ३।३।४६ ॥

—५ पूर्व-पूर्वप्रपाठके । सर्वशब्देन-ऐतदात्म्यमिदं सर्वमिति सर्वशब्देन ।

—६ अग्रे-अस्मिन् प्रपाठके ।

—७ इतोऽपि हेतोरिति । नामोपास्वेत्यादिवाक्यैर्नामादीञ्जगद्भूताननूय
नामादिशब्दैस्तत्तदात्मकत्वं तेष्वतिदिश्यत इत्यतिदेशाद्धेतोरित्यर्थः । ज्ञान-
प्रकारभेद इति । न तु भवदाभिमतभक्तिप्रकार इत्यर्थः ।

सूत्रार्थः— नामोपास्वेत्युगादिविद्या अनूय नामब्रह्मातिदेशादपि ज्ञान-
प्रकारविशेष एवायं न भक्तिप्रकार इति ॥ ४६ ॥

विद्यैव तु निर्धारणात् ॥ ३।३।४७ ॥

—११ विद्यैव-सर्वात्मभावस्वरूपं ज्ञानमेव ।

—१२ अत्रेदमिति । अस्याः श्रुतेर्वरणश्रुत्याविरुद्धं तात्पर्यं तस्माद्वरण-
श्रुत्यर्थः प्रोच्यत इत्यर्थः ।

—१५ अत एव-भगवतो वृतात्मत्वादेव । ननु माध्यन्दिनान्तर्यामि-
ब्राह्मणे यस्यात्मा शरीरमिति सामान्यत आत्ममात्रस्य ब्रह्मशरीरत्वं श्रूयते
तेन कथमत्र वृत्तस्यैव ब्रह्मशरीरत्वमुच्यत इत्यत आहुः— तद्वरणस्येति ।
एवंच माध्यन्दिनान्तर्यामिब्राह्मणे सामान्यत आत्ममात्रस्य शरीरत्वश्रावणं
य आत्मानमन्तरो यमयतीति नियन्तव्यत्वायैव तेन न स्वकीयत्वकथनं
तत्र । अतः सर्वेषु भगवच्छरीरत्वे समानेऽपि भगवान्यं स्वीयत्वेनालोचित-
वांस्तमेव वृणुत इत्यर्थः ।

—१७ अत एव-वरणस्य भगवता सह भोगार्थत्वादेव ।

—२४ अन्यादृशं-भगवतोन्तःस्थितत्वमात्ररूपम् । तथा चेन्नायमात्मा
बलहीनेनेत्याद्यनुपपन्नं स्यात्तदाहुरिति ज्ञापनायेति ।

२५४-१ ननु श्रुतौ बलशब्दो वर्तते न भक्तिशब्द इत्यतो बलशब्देन
भक्त्यर्थप्राप्तिमाहुः— बलकार्यमिति । बलशब्दस्य केवलशरीरसामर्थ्य एव
न प्रयोगः । अपि तु यत्किञ्चित्सामर्थ्यं यथा भागवततृतीयस्कन्धे ।

बलं मे पश्य मायायाः स्त्रीमय्या जयिनो दिशाम् ।

या करोति पदाक्रान्तार् भूविजृम्भेण केवलम् ॥

इति कपिलवाक्ये भूविजृम्भसामर्थ्यं बलप्रयोगः ।

—३ अत्र भक्तिरूपमेव बलं विवक्षितमित्यत्र विनिगमकमाहुः । अन्य-
थोति । पूर्ववाक्ये- नायमात्मा प्रवचनेनेति श्रुतौ ।

—५ तथात्वं- हेतुत्वम् । अयं भावः । बलहीनेन न लभ्य इति वाक्येन
बलहीनत्वं भगवदलाभे हेतुस्तथा च बलं भगवदलाभे हेतुः । तच्च बलं लौकि-
कादिबलविलक्षणं भगवदनुग्रहजन्यं पुष्टिमार्गीयमेवाङ्गोपायं तादृशं तद्
भक्तिरूपमेव । अतोत्र बलशब्देन भक्तिरेव ग्राह्या ।

—९ तद्दृश्ये- एवं प्रयतमानस्य हृदये ।

—१० नन्वेवमपि पूर्वसूत्रद्वयेन याशङ्का कृता तत्परिहारः कथमित्याहुः-
प्रकृत इति । अन्यार्थमन्यकथनमिति परोक्षवादः ।

—११ ब्रह्माभेदबोधनेन- जीवस्याक्षरब्रह्माभेदबोधनेन ।

—१२ अग्रे- अग्रिमप्रपाठके । एतावता- अक्षराभेदग्रहणमात्रेण ।

—१३ तथा सति- अक्षराभेदग्रहणमात्रेणाविर्भावे सति ।

—१५ तद्वोधाधिकारी- सनत्कुमारोपदेशाधिकारी ।

—१७ तत्र- सनत्कुमारनारदसंवादे । स एव- पुरुषोत्तम एव ।

—२१ औपचारिकः- परंपरया विद्यासाधनत्वेन लाक्षणिकः ।

—२५ त्वद्धेतवसिद्धिरिति । प्रपाठकद्वयमपि भिन्नप्रकरणस्थं तेन पूर्व-
पक्षयुक्तैकप्रकरणत्वहेतोरसिद्धिरित्यर्थः ।

२५५-३ भूमा-संख्याशून्यः । अल्पे- गणितानन्दे ।

—८ तथा सति- तत्रैव भूमदर्शने सति ।

—११ तैः- प्राणादिधर्मैः ।

—१३ तदुक्तेरिति । एवं च तादृशलीलोपयोगिदर्शनं भगवतैव संपादित-
मित्यर्थः ।

सूत्रार्थः- तुः पक्षव्यावर्तकः । अत्र सर्वात्मभाव एव निरूप्यते । भूमा त्वेव
विजिज्ञासितव्य इत्यानन्दात्मकपुरुषोत्तमस्यैव जिज्ञास्यत्वेन निर्धारणा-
दिति ॥ ४७ ॥

दर्शनाच्च ॥ ३।३।४८ ॥

—१५ श्रुतिद्वारान्यादर्शनं साधयित्वा प्रत्यक्षेणापि साधयति सूत्रकार
इत्याशयेन व्याख्यान्ति-दृश्यते चेति । व्रजसीमन्तिन्यो गोप्यः ।

—१६ स्वानुभवमिति । स्वयं व्यासेन समाधावनुभूतमेतदित्यर्थः ।

सूत्रार्थः—सर्वात्मभाववतां ब्रजभक्तानां पूर्वं सर्वविस्मृतिर्भगवत्सामर्थ्या-
दग्रे सर्वसामर्थ्यं चेति श्रीमद्भागवते दर्शनादिति ॥ ४८ ॥

श्रुत्यादिबलीयस्त्वाच्च न बाधः ॥ ३।३।४९ ॥

—२४ उचित इति । असंजातविरोधित्वेनोपक्रमस्य बलीयस्त्वात् ।
अग्रे-द्वितीयप्रपाठके ।

—२५६-१ वाक्यभेद इति । एकार्थत्वाभावादित्यर्थः । वाक्यानुरो-
धात्-उपक्रमगतात्मवाक्यानुरोधात् ।

—४ सूत्रं व्याख्यान्ति-नैवमिति । वाक्यानुरोधात्-वाक्यरूपप्रमाणा-
नुरोधात् ।

—७ जैमिनीयसूत्र इति । श्रुत्यादिसमाख्यानानां प्रमाणानां समवाय
एकत्र प्राप्तौ परं परं दुर्बलं श्रुत्यपेक्षया लिङ्गं लिङ्गपेक्षया वाक्यमित्यादि
समाख्यापर्यन्तमिति सूत्रार्थः । प्रकृत इति । यद्यप्युपक्रमस्य बलीयस्त्वं
तथापि तन्निःसंदेहत्वे तत् । अत्र तूपक्रमः संदिग्धः । आत्मपदस्य जीवा-
क्षरपुरुषोत्तमसाधारण्यात् । अतो विमर्शं नारदस्य शोकतारकात्मज्ञानार्थं
प्रभुं प्रवृत्तवान्निरवधिकसुखरूप आत्मा पुरुषोत्तमस्वरूप एव ग्राह्य इति
निश्चीयते ।

—१२ निरूपितमिति । विधैवेत्यादिसूत्रस्य व्याख्याने निरूपितमित्यर्थः ।
ननु पूर्वोक्तलिङ्गं श्रुत्यन्तरस्थं तन्न प्रकृतनिर्णायिकं भवेदित्यरुचः प्रकृत-
श्रुतिस्थं लिङ्गं दर्शयन्ति-अपरं चेति । नारदवाक्यानुवादयोरिति ।
नारदवाक्ये तदनुवादे च ।

—१४ उत्तमप्रश्नात्मकेनेति । अस्ति भगवो नाम्नो भूय इत्यादिनाधि-
क्यप्रश्नात्मकेन । स हि-पुरुषोत्तमो हि ।

—१७ तत्प्राप्त्यर्थमिति । केवल तदधिष्ठानमेव तत्प्राप्त्यर्थमपृच्छदि-
त्यर्थः । अत्यार्त्या-अत्याकाङ्क्षया ।

—१९ उक्तवानिति । एवंच द्वितीयप्रश्नोत्तरे सर्वात्मभावलिङ्गस्य दर्श-
नान्न तद्बाध इत्यर्थः ।

सूत्रार्थः—तरति शोकमात्माविदित्युपक्रमवाक्यानुरोधात्सर्वात्मभावलि-
ङ्गभूयस्त्वस्य न बाधः । वाक्यापेक्षया श्रुतिलिङ्गयोर्बलीयस्त्वादिति ॥ ४९ ॥

अनुबन्धादिभ्यः प्रज्ञानतरपृथक्त्ववद् दृष्टश्च तदुक्तम् ॥ ३।३।५० ॥

—२० सूत्रमवतारयन्ति-नन्विति । एतया श्रुत्या-स एवाधस्तादित्या-
दिश्रुत्या ।

२५७-२ तदर्थस्तु-स्वे महिम्नि प्रतिष्ठित इति श्रुत्यर्थस्तु । स्वीयत्वेन वृत्त इति । तत्र स्वपदस्यात्मीयवाचकत्वे स्वीयत्वेन वृत्तो यो भक्तस्तन्निष्ठो यो महिमा सर्वात्मभावरूप उत्कर्षस्तस्मिन्नित्यर्थो भवति । यदि च स्वपद-मात्मवाचकं तदा स्वरूपात्मके महिम्नीत्यर्थो भवति । स च महिमा सर्वा-त्मभाव एव ।

—४ तदितरस्य-सर्वात्मभावभिन्नस्याक्षराभेदज्ञानस्य । अस्य-सर्वा-त्मकभावस्य ।

—६ विप्रयोगभावः-विरहभावः । सम्यक्-परमत्वेन रूपेण ।

—७ व्यभिचारिभावैरिति । अस्य ज्ञात इति पदेन सह संबन्धः । ते-व्यभिचारिभावाः । त्रिविधा इति । तदादेशाहंकारादेशात्मादेशरूपा-स्तिस्रो विधा ज्ञापकप्रकाराः ।

—९ निरूप्येति । तांस्त्रीन्प्रकारान् इत्यर्थः ।

—१० तमेव-महिमानमेव । अनुबध्नाति-सर्वात्मभाववति भक्ते नियमयति ।

—११ पूर्वपरामर्शित्वात्-सर्वात्मभाववद्भक्तपरामर्शित्वात् । एवं सति-उक्तरीत्या श्रुतेः सामञ्जस्ये सति ।

—१३ तस्मात्-उक्तश्रुतीनां त्वदुक्तप्रकारेण व्याख्यानासंभवात् ।

—१४ आदिपदात्-सूत्रस्थादिपदात् ।

—१६ उच्यते-व्याख्यायते । पूर्व-अहंकारात्मादेशाभ्यां पूर्वम् । तदि-तरास्फूर्त्या-भगवदितरास्फूर्त्या ।

—१७ एतदेव-ईदृग्दर्शनमेव ।

—२० आत्मातिदेशफलमाहुः-तत इति ।

—२३ उपसर्ग उक्त इति । विज्ञानन्नित्यत्र वीत्युपसर्गः । विविधं जान-न्नित्यर्थः ।

—२५ तस्य-औपचारिकत्वस्य ।

—२६ अवशिष्टं सूत्रांशं व्याख्यान्ति-नन्विति ।

—२७ प्रज्ञान्तरपृथक्त्ववादिति । अन्या प्रज्ञा प्रज्ञान्तरं तत्कृतपृथक्त्व-स्येवेति प्रज्ञान्तरपृथक्त्ववत् । एतन्मनसिकृत्यार्थमाहुः-मुमुक्षुभक्तस्येति ।

२५८-२ तदिष्टमेव-मोक्षमेव ।

—३ तमेव-सोऽनुते सर्वान्कामान्सहेति श्रुत्युक्तमेव ।

—४ स भावः-सर्वात्मभावः । अत्र-सर्वात्मभावस्य पूर्वोक्तफलसाधन-तायाम् ।

—१३ कालविप्लुतं-विनाशि ।

—१४ सालोक्येत्यादि । मुक्तिचतुष्टयमित्यर्थः ।

—१६ निर्णीयत इति । एवंच ज्ञानमार्गीयभगवद्दर्शने हृदयग्रन्थिभेदनं नानाविधवृत्त्यनुदयरूपम् । अत्र सर्वात्मभावे तु सर्वग्रन्थीनां विप्रमोक्षो भगवद्विषयकनानावृत्त्युदयेऽपि एकत्वपर्यन्तानिच्छारूप एवं दर्शनभेदात्फल-भेदस्तत्कृतुन्यायेनाप्युपपन्न इत्यर्थः ।

सूत्रार्थः—भूमाधिकरणादिहेतुभ्यः सर्वात्मभाव एव स्वे महिम्नीत्यादिना प्रतिपाद्यो न ब्रह्मणः स्वाधिष्ठानत्वम् । ननु सर्वात्मभावेनापि मुक्तिरेव साध्येति चेन्न । यतो यथा सर्वात्मभाववद्भक्तप्रज्ञातोऽन्या विलक्षणा मुमुक्षु-प्रज्ञा सा प्रज्ञान्तरं तद्यथा कर्मज्ञानादिफलेभ्यः पृथक्त्वेन मोक्षसाधकं तथा सर्वात्मभाववद्भक्तप्रज्ञाया भगवल्लीलासाधकत्वमतो न सर्वात्मभावस्य मोक्षे-न्तर्भावः । दृष्टश्च ब्रजभक्ते स्वरूपातुभव एव फलम् । तच्च वशे कुर्वन्ति मां भक्त्येत्यादिना भगवतोक्तमिति ॥ ५० ॥

न सामान्यादप्युपलब्धेर्मृत्युवन्नहि लोकापत्तिः ॥ ३।३।५१ ॥

—१९ अत एव-तदनुपपन्नत्वादेव । पुरुषोत्तमपरत्वोक्तिश्चेति । अनु-पपन्नेत्यर्थः । तस्य-अभेददर्शिनः ।

२० प्रतिपाद्यत इति । श्रीमद्भागवते कपिलादिवाक्यैः । अत्र-सनत्कु-मारवाक्ये ।

—२१ एवं सति-अकामत्वबोधककपिलस्मृतेः कामचारबोधकश्रुत्या विरोधे सति ।

—२२ द्वितीयस्य-सकामत्वबोधकश्रुतिवाक्यस्य ।

—२३ उक्तप्रमाणपराहृतत्वेन-पूर्वोक्तस्मृतिवाक्यनिराकृतत्वेन । आद्य-पक्षः-अकामत्वपक्षः ।

—२५ अनेकश इति । यथा अजामेकामित्यत्र सृष्टीरुपदधातीत्यादौ च । प्रकृतेऽपि-कामचारवाक्येऽपि ।

२५९-२ प्राणादिसर्ववतः-सर्वात्मभाववद्भक्तस्य ।

—३ एतदग्रे-नान्यत्पश्यतीति श्रुतेरनन्तरम् ।

—५ आत्मातिरिक्तेति । प्रापञ्चिकसर्ववस्तुव्यवच्छेदः ।

—६ मृत्युवदिति । मृत्योरिव मृत्युवदिति षष्ठ्यर्थे वातिः । एवंच मृत्यो-रिव लोकानामपि संबन्धो नेत्यर्थः ।

सूत्रार्थः—ननु सर्वेषु लोकेषु कामचार इत्यादिना भक्तस्यान्नकामना दृश्यत इति चेन्न । तत्समानधर्मसंबन्धादपि श्रुतौ तत्प्रयोगस्य बहुश उपलम्भात् । ननु यथाश्रुतार्थ एव ग्राह्य इत्यत्राह—मृत्युवदिति । यथा न पश्यो मृत्युं पश्यतीति सर्वात्मभाववतो मृत्युनिषेधः क्रियते तथा भगवत्स्वरूपातिरिक्तलोकान्तरसंबन्धोपि तस्य न संभवतीति ॥ ५१ ॥

परेण च शब्दस्य ताद्विध्यं भूयस्त्वानुबन्धः ॥ ३।३।५२ ॥

—११ अत्र-भक्तभावानामलौकिकत्वे ।

—१२ परेण-तुरीयपादेन ।

—१३ ताद्विध्यतैव-तत्समानार्थकत्वमेव ।

—१८ अनुबन्धः-पुनःसंबन्धः । संक्षेपविस्तरकथनस्य लोक इष्टत्वादित्यर्थः । प्रकारान्तरेण व्याख्यान्ति- अथवेति । भूयःपदस्यचित्तमर्थं वदन्ति-तथा चेति । जीवकृतसाधनसाधितफलापेक्षया भगवद्दत्तफल उत्कर्षाधिक्यम् ।

—२० तथा-अनुबन्धः । पुनःसंबन्ध इत्यर्थः ।

सूत्रार्थः—आत्मन एवेदमिति वाक्यस्य सर्वमाप्नोतीति परवाक्येनैकरूपत्वमस्तीति न लोकान्तरसंबन्धो वक्तुं शक्यः । नन्वात्मन एवेदं सर्वमित्युक्त्वा पुनः सर्वमाप्नोतीति किमर्थमिति चेन्न । हेतुबाहुल्ये साति दाढ्यादिति ॥ ५२ ॥

एक आत्मनः शरीरे भावात् ॥ ३।३।५३ ॥

—२२ उक्तैर्-सर्वेषु लोकेषु कामचारो भवतीत्यर्थस्यालौकिकत्वरूपेर्धे ।

सूत्रार्थः—अत एवैके शाखिनो भगवतो भक्तशरीर आविर्भावात्तेन सह कामोपभोगरूपिकां सोऽश्रुते सर्वानिति श्रुतिं पठतीति ॥ ५३ ॥

इति सप्तदशमाधिकरणम् ।

व्यतिरेकस्तद्भावाभावित्वान्न तूपलब्धिवत् ॥ ३।३।५४ ॥

पूर्वाधिकरणान्त्यसूत्रे तैत्तिरीयश्रुतिः संमतिरूपोक्ता तत्प्रसंगान्तर्दर्थविचारार्थेदमाधिकरणम् ।

२६०-१२ तदुपयोगिविषयादिकं वदन्ति-नन्विति ।

—१४ इतरनिरपेक्षं-इतरसाधननिरपेक्षम् । तत्-ब्रह्मज्ञानम् । तथा-परप्रापकम् ।

५२ [अणुभाष्यव्याख्या]

—१६ अनेकेत्यादि । यमेवैष वृणुते, नायमात्मा बलहीनेन लभ्यः, भक्त्या मामभिजानाति, भक्त्याहमेकया ग्राह्यः इत्याद्यनेकप्रमाणैर्बाधिता । ज्ञानशेषं-ज्ञानाङ्गम् ।

—१८ ऋगुक्तेत्याहेति । श्रोतृसंमुखं पुरुषोत्तमसाक्षात्कारवद्भिः सत्यं ज्ञानमनन्तमित्येषा ऋगुक्तेत्यर्थः । तत्र-तस्यामृचि । ब्रह्मपद इति । अनन्तं ब्रह्मेति सह ब्रह्मणेति च वाक्योक्ते ब्रह्मपदे । ज्ञायेते इति । एतच्चानन्दमयाधिकरणद्वितीयवर्णकव्याख्यानरीत्या ज्ञेयम् ।

—२१ ऋचि परमं व्योमेति षद्वयं ज्ञानशेषभूतब्रह्मपरमित्याशयेन ऋगर्थमाहुः- तथाचेति ।

—२२ व्यतिरेकः- अभावः । तद्भावाभावित्वादिति । तद्भावस्य पुरुषोत्तमाधिष्ठानविशिष्टसर्वात्मभावस्य अभावित्वात् । यमेवैष इत्यादि-श्रुत्युक्तवरणकारणस्याभावेनासंभवित्वादित्यर्थः ।

२६१-१ ज्ञानविषयत्ववदिति । ज्ञानिनां चेतसि यथाक्षरविषयकं ज्ञानमाविर्भवति तथाविर्भावोप्यस्त्वित्यर्थः । तदतिरिक्तं-ज्ञानविषयत्वातिरिक्तम् ।

—३ तद्वद्गुहायां-ज्ञानाविर्भावयुक्तज्ञानिगुहायां तादृशपरमव्योमाविर्भावो न भवतीत्यर्थः । यस्मै भक्तायेति । एवं च यस्य यादृशी वरणसर्वात्मभावादिसामग्री तस्मिंस्तादृशलीलाविशिष्टं स्वरूपं प्रादुर्भावयति प्रभुर्न त्वनियमेनेति न काप्यनुपपत्तिरिति भावः ।

—५ वैकुण्ठलोकवत्-वैकुण्ठलोकयुक्तम् । ननु नेदमुपपन्नमक्षरस्यादृश्यत्वादिगुणकत्वेन श्रुतावुक्तत्वादित्यत आहुः- यत्रेति ।

—६ अधःकक्षस्य तस्य-निकृष्टस्य तस्य । तथात्वे-चाक्षुषत्वे ।

—७ विद्वन्मण्डने चेति । एतेनायं ग्रन्थो भाष्यरूपो विद्वलेशैर्विरचितः । एतद्विषये पूर्वं (पृ. २८१) बहु प्रपञ्चितमतोत्र विरम्यते । अक्षरस्वरूपं विशदयितुं विचारयन्ति-नन्विति ।

—१० पञ्चाङ्गावित्वे-कृत्रिमत्वे । इयं-उक्तविकल्परूपा ।

—११ तथा-नानाविधम् ।

—१४ इत्यादिरूपा-अक्षरस्य नानाविधत्वप्रतिपादिका ।

२६२-३ निर्णीतमिति । एवं च स्वरूपस्योक्तरूपत्वेन भगवदिच्छयाधिकारिभेदेन विविधानां विविधतया भानान्न काप्यनुपपत्तिरित्यर्थः ।

सूत्रार्थः-ज्ञानिनां हृदये परमव्योमाविर्भावो न भवति वरणभावेन भगवद्भावस्याभावात् । ननूपलब्धिवदाविर्भावोपि स्यादिति चेन्न । यतो यथा ज्ञानं साधनेन साध्यं तथा वरणं साधनेन साधयितुमशक्यमिति ॥५४॥

अङ्गावबद्धास्तु न शाखास्तु हि प्रतिवेदम् ॥ ३।३।५५ ॥

—४ निदर्शनत्वेन-दृष्टान्तत्वेन ।

—६ अवबद्धाः-वृताः ।

—७ तदाहुः-अवबन्धनमिति ।

—८ इत्यादिरूपं वरणमिति । होत्रादितत्तत्कर्मकर्तृनेयमनरूपो विभागः । कैमुतिकन्यायेन प्रकृतं विवृण्वन्ति-तथा चेति ।

—१५ इच्छैव-भगवतस्तत्तत्फलदित्सैव ।

सूत्रार्थः—यथा यजमानेन होत्राद्यर्थे वृता ऋत्विजः सर्वशाखीय-कर्मानुष्ठानसमर्था अपि वरणानुसारं तत्तच्छाखीयमेव कर्म कुर्वन्ति तथात्र भगवता वरणाभावाज्ज्ञानिनां हृदि परमव्योमाविर्भावो नेति ॥ ५५ ॥

मन्त्रादिवद्वाविरोधः ॥ ३।३।५६ ॥

—१९ तथैव-भगवदिच्छानुसारं ज्ञानमार्गादिसंपादनानन्तरम् ।

—२० तथा-विनियोगः ।

—२१ एक एव-व्यावृत्तिरूपः । द्वयोरिति । शन्नो देवीरिति मन्त्रो मार्जनशनिप्रसादनेतिकार्यद्वय उपयुज्यते । एकत्रेति । सूर्यो ज्योतिरिति मन्त्रः प्रातरग्निहोत्रहोमे ।

—२२ तथात्रापीति । एवमेव भगवद्वरणस्थलोपि । एकमेव वरणं क्वचि-त्कर्मज्ञानद्वारा भक्तिं दत्त्वेनमुद्धरिष्य इत्याकारकं क्वचिदेकद्वारा भक्तिं दत्त्वेन भक्तमुद्धरिष्य इत्याकारकं तेन नानुपपत्तिशङ्केत्यर्थः ।

२६३-३ ननु पूर्वोक्तव्याख्याने को दोषो येनाथवेत्यादि विधान्तरेण व्याख्यायत इत्याकाङ्क्षायां तस्मिन् व्याख्याने संभावितं दोषमाहुः-यद्यपीति । इतरनिष्ठा-कर्मज्ञानादिनिष्ठा । न दोष इति । दृष्टान्तवैषम्यं नेत्यर्थः ।

—४ नाचिकक्षापादनमिति । पक्षान्तरम्-ॐकारनिदर्शनपक्षः । एवं च साक्षान्नोक्षदायि प्रणवस्य क्षुद्रकामसाधककर्माङ्गमन्त्रादानुपयोगवत् वृत्तस्यापि ज्ञानादिनिष्ठान्तरसंबन्धो मर्यादामार्गक्षणार्थत्वाच्च दोषावह इत्यर्थः ।

—६ काचिदिति । दृष्टान्तस्तु वादिनिग्रहायेति सूत्रकाराशय इत्यर्थः ।

सूत्रार्थः—शास्त्रविधानानुसारं यथैक एव मन्त्रो बहुकर्मसु विनियुज्यते कश्चिद् द्वयोः कश्चिच्चेकत्रैव कर्मणि तथा भगवदिच्छया जीवोपि ऋत्विक्-

मीनिष्ठाप्राप्त्यनन्तरं वरणेन भक्तिनिष्ठां प्राप्नोति कश्चित्तु ज्ञाननिष्ठामेव प्राप्य
तथा कश्चित्तु प्रथमत एव भक्तो त्रियत इति न विरोध इति ॥ ५६ ॥

इत्यष्टादशमधिकरणम् ।

भूम्नः कृतवज्ज्यायस्त्वं तथा हि दर्शयति ॥ ३।३।५७ ॥

—९ प्रासंगिकं विचार्य पुनः प्रकृतशेषं विचारयितुमधिकरणं तदुपयोगि
संशयादिकमाहुः—नन्वाति ।

—११ तद्व्यत्-भूमस्वरूपम् ।

—१५ स भावः—सर्वात्मभावः ।

—१८ सिद्धान्त इति । भूमपदेन सर्वातिशायी सर्वात्मभावसहितः
परमात्मोच्यते । यथा घटेन जलमानयेति वाक्ये घटपदेन छिद्रादिरहित-
घटस्यैव ग्रहणम् ।

२६४-३ उच्यते—भाविस्वरूपमादायोच्यते । इदं भाविस्वरूपमादा-
योक्तं न विद्यमानस्वरूपमादायेत्यत्र गमकमाहुः— अत्रेत्यादि । श्रुतिस्तु-
यो वै भूमा तत्सुखमित्यस्यानन्तरं पठ्यमाना ।

—८ न वदेदिति । अयमर्थः । यदि भूमपदेन मोक्षावस्थाभिप्रेता
स्याच्छ्रुतेस्तर्हि सा त्रिविधा वृत्तीर्न वदेत् । तत्र प्राणादिनामान्तानां च
संबन्धं न वदेत् । मोक्षावस्थायामेतदुभयाभावात् । तथैव भूमपदेन जीव-
न्मुक्तिरपि नाभिप्रेता यतोत्र श्रुतावात्मनः प्राणा इत्युक्तं तदसंगतं स्यात् ।
जीवन्मुक्तौ तु प्रारब्धवशात्पूर्वप्राणानामेव सत्त्वात् । अयमर्थः पूर्वाधिकरणेन
गतार्थ इत्यरुचेराहुः—यद्वेति ।

—९ श्रूयन्ते—साहित्यग्रन्थेषु भरतसूत्रादौ चोच्यन्ते ।

—१० अलौकिकज्ञानादिभ्यः— लोकविलक्षणाक्षरज्ञानविदेहमुक्तिजी-
वन्मुक्तिभ्यः ।

—१५ आतञ्चनं—दधिभावार्थं पयस्याम्लद्रव्यनिक्षेपः ।

—१७ लौकिकप्रमाणाप्राप्तत्वादिति । वेदेन तथा कर्तुमादिष्टत्वा-
दित्यर्थः । अलौकिकतत्प्राप्तत्वात्—वैदिकप्रमाणबोधितत्वात् ।

—१९ तादृष्यं—आरण्यसिंहरूपत्वम् ।

—२१ भगवद्भाववदित्यादि । भगवति भाववान् विगाढभाववान्यो
भक्तस्तद्गीतिं संपादयितुमित्यर्थः । अर्हतीति । तदुक्तं कामसूत्रसमाप्ति-
ग्रन्थे वात्स्यायनेन ।

तदेतद्ब्रह्मचर्येण परमेण समाधिना ।
विहितं लोकयात्रार्थं न रागार्थस्य संविधिः ॥
रक्षन् धर्मार्थकामांस्त्रीन् संपश्यन् लोकवर्तिनीम् ।
अस्य शास्त्रस्य तत्त्वज्ञो भवत्येव जितेन्द्रियः ॥

इति ।

—२२ अत्र-उक्तार्थस्य प्रकृतश्रुत्याभिप्रेतत्वे ।

२६५-२ तथात्वं-सर्वसाधनाधिक्यम् ।

सुत्रार्थः-सर्वात्मभावस्य सर्वोत्कृष्टत्वं ज्ञेयम् । किञ्च यथा दर्शपूर्ण-
मासादिषु दोहनादिकर्मणां लौकिककर्मतुल्यत्वेऽपि लौकिकत्वं न तद्वत्स-
र्वात्मभावस्य न लौकिकत्वम् । आत्मनः प्राणा इति श्रुतिः सर्वात्मभाव-
वतो भगवत एव सर्वमिति दर्शयतीति ॥ ५७ ॥

इत्येकोनविंशमधिकरणम् ।

नाना शब्दादिभेदात् ॥ ३।३।५८ ॥

—५ संगतिं शोतयन्तोधिकरणमवतारयन्ति-पूर्वाधिकरणैरिति ।

—६ समस्येति । समुदायेनेत्यर्थः ।

—८ अनुपासनालक्षणेत्यादि । अनुपासना-उपासनाभावस्तत्स्वरूपाव-
ज्ञासंभवात् । अस्या अपि-एकस्या अपि ।

—११ आकारकर्मणामिति । आकारा हस्तपादादियुक्ताः कर्माणि
रावणहननादीनि । तेषामित्यर्थः ।

—१२ सूचित इति । एवं च व्यस्तोपासनैव कार्येति सिद्धम् ।

सुत्रार्थः-सर्वावतारेषु पृथगेवोपासना कार्या न सर्वावतारविशिष्टस्यै-
कस्यैव ब्रह्मणः । तत्तत्स्वरूपसंबन्धिनां मन्त्राणामाकाराणां चरित्राणां च
भेदादिति ॥ ५८ ॥

इति विंशमधिकरणम् ।

विकल्पो विशिष्टफलत्वात् ॥ ३।३।५९ ॥

—१५ अग्रिममधिकरणमवतारयन्ति-पार्श्वस्येनेति । विचार्यत इति ।
उपोद्धातसंगत्येत्यर्थः ।

—१८ अविशिष्टं-समानम् ।

—२० अप्रयोजकत्वात्-फलप्राप्तावप्रयोजकत्वात् ।

—२१ विकल्प एवेति । समुच्चये प्रयोजकत्वदोषापत्त्या विकल्प एव
भेद इत्यर्थः ।

अ. ३ पा. ३ सू. ६०
मूले पृ. २६६ पं. २

अणुभाष्ये

३३४

सूत्रार्थः—पृथक्तया कर्तव्यानामुपासनानां विकल्पो न तु समुच्चयः ।
मोक्षफलसिद्धौ सर्वासां साम्यादिति ॥ ५९ ॥

इत्येकविंशमधिकरणम् ।

काम्यास्तु यथाकामं समुच्चीयेरन्न वा पूर्वहेत्वभावात् ॥३॥३॥६०॥

२६६—२ अविशिष्टफलत्वाभावात्-समानफलत्वाभावात् ।

—३ श्रूयत इति । यथा भार्गव्यां विद्यायां-य एवं वेद प्रतितिष्ठति,
अन्नवानन्नादो भवति महात् भवतीत्यादि श्रूयते । तथैव-सकलफल-
कामनावत्तया ।

—४ न समुच्चीयेरन्निति । एवं च समानफलकमुपासनान्तरं नानुष्ठेय-
मित्यर्थः । श्लिष्टप्रयोगेत्यादि । सूत्रे नवेत्यनेन श्लिष्टः प्रयोगः कृतः इत्यर्थः ।

सूत्रार्थः—काम्योपासनासु तु कामनानुसारं समुच्चयः । यत्र त्वेकयैवोपा-
सनया स्वेष्टानेकफलसिद्धिस्तत्र हेत्वभावात्समुच्चयो नेति ॥ ६० ॥

इति द्वाविंशमधिकरणम् ।

अङ्गेषु यथाश्रयभावः ॥३॥३॥६१॥

—११ प्रसङ्गसंगत्याधिकरणमिदमित्याशयेनाहुः । प्रधानेष्विति । एका-
र्थसाधकानां-एकफलसाधकानाम् ।

—१२ तदेव-उपासनमेव ।

सूत्रार्थः—यत्र यदङ्गविशिष्टमुपासनमाप्नातं तत्र तदङ्गविशिष्टं कार्यं न
त्वन्यत्राप्नातानामन्यत्रोपसंहारः कार्य इति ॥ ६१ ॥

शिष्टेश्च ॥ ३॥३॥६२ ॥

—१५ अत्र-अन्योपासनाङ्गानामन्यत्र समुच्चयाभावे ।

सूत्रार्थः—तदङ्गानां तत्रैवोपदेशादन्यत्रोपासने प्रमाणाभाव इति ॥६२॥

इति त्रयोविंशमधिकरणम् ।

समाहारात् ॥ ३॥३॥६३ ॥

—२२ सूत्रप्रयोजनमाहुः-कर्ममार्गीयेत्यादि । कर्माङ्गतया कर्ममार्गी-
यसामाद्युपासन इत्यर्थः ।

सूत्रार्थः—ज्ञानमार्गे सर्वावतारधर्माणां समाहारात्सर्वधर्मविशिष्टोपासनं
कार्यमिति ॥ ६३ ॥

गुणसाधारण्यश्रुतेश्च ॥ ३।३।६४ ॥

सूत्रार्थः—ऐश्वर्यादिगुणास्तु सर्वावतारेषु श्रूयन्त इत्येकस्मिन्नवतारे सर्वा-
वतारधर्मोपसंहारो युक्त इति ॥ ६४ ॥

इति चतुर्विंशमधिकरणम् ।

न वा तत्सहभावश्रुतेः ॥ ३।३।६५ ॥

२६७-१० प्रसङ्गसंगत्याधिकरणमवतारयन्ति-नाम्बिति । एवमुपासनं-
सर्वरूपत्वेनैकावतारोपासनम् ।

—१२ चेत्स्यादिति । दर्शपूर्णमासाभ्यामिष्टा सोमेन यजेतेतिवत्
सहभावः श्रुतः स्याच्चेदित्यर्थः ।

सूत्रार्थः—एकावतारे सर्वावतारयुक्तोपासनैच्छिकी न नित्या । रूपाणां
नियतत्वेन तत्सहभावाश्रवणादिति ॥ ६५ ॥

दर्शनाच्च ॥ ३।३।६६ ॥

अत्र सूत्रे पूर्वसूत्रात्तत्पदमनुवर्तते ।

—१६ मत्वा-निश्चित्य ।

—१८ एतद्वद्वष्टान्तेन-दर्शनदृष्टान्तेन ।

—१९ व्यासहृदयं-व्यासाभिप्रायः ।

—२१ ननु यद्येकस्यैव रूपस्य दर्शनं तर्हि सर्वरूपोपसंहारः किमर्थं
बोधित इत्यत आहुः—माहात्म्येत्यादि ।

—२२ कैश्चित्-स्मृतिपुराणवाक्यैः । तदपि-सर्वरूपोपसंहरणमपि ।

सूत्रार्थः—भक्तिमार्गीयस्य स्वधर्मविशिष्टैकावतारोपासनं युक्तं तावतैव
फलप्राप्तेरिति ॥ ६६ ॥

इति पञ्चविंशमधिकरणम् ।

इति श्रीमद्वल्लभाचार्यकृताणुभाष्यव्याख्यायां श्रीधरशर्मकृतायां

बालबोधिण्यां तृतीयाध्यायस्य तृतीयः पादः ॥ ३।३ ॥

अथ चतुर्थः पादः ॥ ३।४ ॥

पुरुषार्थोतःशब्दादिति बादरायणः ॥ ३।४।१ ॥

२६८-४ चतुर्थपादं व्याचिख्यासवः प्रसङ्गसंगतिं बोधयितुं पूर्वपादार्थ-
मनूयैतत्पादार्थमाहुः-उपसनाभेद इत्यादिना ।

—६ प्राप्नोतीति ।

यज्ञो दानं तपः कर्म न त्याज्यं कार्यमेव तत् ।

इति गीतावाक्यात्कर्मोपसंहार उपासनोपकारकतया प्राप्नोति । न वेति ।
यमेवैष वृणुते तेन लभ्य इति श्रुत्या साधनान्तरनिरासात्कर्मोपसंहारो न
प्राप्नोतीति वेत्यर्थः ।

—७ विधिपक्षे-उपसंहारप्राप्तिपक्षे । अस्य-सर्वात्मभावस्य ।

—८ निषेधपक्षे-उपसंहारनिषेधपक्षे ।

—१६ शब्दशब्दप्रयोगे तात्पर्यमाहुः-अत्रेत्यादिना ।

—२२ अभिमर्त-तात्पर्यतया संमतम् ।

—२३ अप्रामाणिकत्वम्-वेदादिप्रमाणतात्पर्यानिभिज्ञत्वम् । स्वनाम-
बादरायणेति यौगिकनाम । शैलीयमाचार्याणां यत्स्वनामग्रहणसमये यौगि-
कनाम गृह्णन्ति । अतएव महाभाष्ये स्वनामग्रहणप्रसंगे पतञ्जलिना गो-
र्दीयस्त्वेवमाहेति तत्र तत्रोक्तम् । तेन च

आत्मनाम गुरोर्नाम नामातिकृपणस्य च ।

श्रेयस्कामो न गृह्णीयाज्ज्येष्ठापत्यकलत्रयोः ॥

इति स्मृतिनिषेधोपि परिपालितो भवति । स्मृतौ नाक्षत्रिकनामग्रहणस्यैव
निषेधात् ।

—२४ तत्रैव-वेदादिप्रमाणशब्द एव । भरः-आसक्तिः ।

२६९-१ अन्यैः साधनैः-मर्यादामार्गीयकर्मज्ञानविहितभक्तिरूपैः
साधनैः ।

—३ एवं सति-उक्तार्थस्य सूत्रतात्पर्यविषयीभूतत्वे सति । एवं च
व्याख्यानद्वयेन केवलविधौ पुरुषार्थपर्यवसायिनी । पुरुषोत्तम एव परम-
पुरुषार्थ इति बोधितम् ।

सूत्रार्थः-अतः परं नान्यदित्यतःपदघटितश्रुतिवाक्यात्पुरुषार्थो भगवा-
नेवेति बादरायणमतमिति ॥ १ ॥

शेषत्वात् पुरुषार्थवादो यथान्येष्विति जैमिनिः ॥ ३।४।२ ॥

—१ प्रत्यवतिष्ठत इति । पूर्वोक्तार्थे जैमिनिः प्रतिकूलतयावस्थितो भवतीत्यर्थः ।

—११ कर्मशेषत्वात्-कर्माङ्गत्वात् । तत्स्वरूपेति । विष्णुस्वरूपेत्यर्थः । तत्-माहात्म्यम् ।

—१४ श्लोकं-कीर्तिम् ।

—१६ वर्म-कवचम् । भ्रातृव्याभिभूत्यै-शत्रुपराजयाय । अयमर्थो जैमिनिना चतुर्थाध्यायतृतीयपादे वर्णितः ।

सूत्रार्थः-यथा द्रव्यगुणकर्मस्वर्थवादः । तथात्मनिरूपणं वेदान्तगतं पुरुषसंबन्धवार्थवादरूपमिति जैमिनेर्मतामिति ॥ २ ॥

आचारदर्शनात् ॥ ३।४।३ ॥

—१९ प्रव्रजन्ति-संन्यस्यन्ति ।

—२१ त्वदुक्तं-जैमिन्युक्तम् ।

—२२ उत्तरं-जैमिन्यभिमतमुत्तरम् ।

—२४ आचारप्रदर्शनस्य हेतुमाहुः-ब्रह्मविदामपीति ।

—२५ मनुत इति । यदेव विद्यया करोतीति श्रुतेः ।

२७०-२ उक्तश्रुतिस्तु-तमेव विदित्वेति श्रुतिस्तु ।

सूत्रार्थः-वासिष्ठादिब्रह्मज्ञानिनामप्यग्निहोत्राद्याचारदर्शनाज्ज्ञानेन कर्मबाधो नेति ॥ ३ ॥

तच्छ्रुतेः ॥ ३।४।४ ॥

सूत्रार्थः-जनको ह वैदेह इति श्रुतेर्ब्रह्मविदा जनकेन यज्ञकरणाज्ज्ञानेन कर्मबाधो नेति ॥ ४ ॥

समन्वारम्भणात् ॥ ३।४।५ ॥

सूत्रार्थः-तं विद्याकर्मणी समन्वारभेते इति श्रुतौ ज्ञानकर्मणोः साहित्येन फलारम्भकत्वदर्शनाच्च ज्ञानेन कर्मबाध इति ॥ ५ ॥

तद्वतो विधानात् ॥ ३।४।६ ॥

—१६ कल्पश्रुत्या-याज्ञिकसूत्रेण ।

सूत्रार्थः— ब्राह्मिष्ठो ब्रह्मेति कल्पसूत्रेण ज्ञानवतो ब्रह्मत्वेन वरणकथना-
ज्ज्ञानं कर्मशेषमेवेति ॥ ६ ॥

नियमाच्च ॥ ३।४।७ ॥

—१८ विरजेत्-संसाराद्विरक्तो भवेत् ।

—२० शेषशेषिभाव इति । कर्म शेषि ज्ञानं शेषम् । एवंच न ज्ञानस्य
कर्माङ्गत्वमित्यर्थः ।

—२४ सोमपीथः- सोमपानम् । तस्याग्रे-कर्मत्यागे ।

२७'-२ नियतस्य- वेदेन नित्यतया बोधितस्य ।

—४ स्मृतिः- गीतावाक्यम् । प्राप्ते- जैमिनिमतेन ज्ञानस्य कर्माङ्गत्वे
प्राप्ते ।

सूत्रार्थः— यावज्जीवमग्निहोत्रनियमात्कर्माकरणे प्रायश्चित्तविधानाच्च
ज्ञानं कर्माङ्गमिति ॥ ७ ॥

अधिकोपदेशात्तु बादरायणस्यैवं तद्वर्शनात् ॥ ३।४।८ ॥

—५ प्रतिवदति- व्यासो जैमिनिमतं खण्डयति ।

—७ पूर्वपक्ष-इज्यत्वादीश्वरः कर्माङ्गमिति जैमिनिमतम् ।

—८ कर्मसाम्यमिति । ब्रह्मणि कर्मसमत्वमित्यर्थः ।

—९ तच्छेषत्वं-कर्माङ्गत्वम् ।

—१५ इत्यादीति । बृहदारण्यके शारीरब्राह्मण इयं श्रुतिः पठ्यते ।
एवं सति-अनया श्रुत्या तृतीयाविभक्त्यन्तत्वेन यज्ञादीनां साधनत्वकथ-
नात् कर्मणां भगवज्ज्ञानाङ्गत्वे कथिते सति । यज्ज्ञानसाधनत्वं-भगवज्ज्ञान-
साधनता । तस्य-भगवतः ।

—१६ तद्वेदनशेषत्वं-तज्ज्ञानाङ्गत्वम् । अयं भावः । यस्य भगवतो
ज्ञाने यज्ञादिकर्माणि साधनानि स भगवांस्तज्ज्ञानं वा कर्मशेषं कथं
भवेत् । अतो यत्सिद्धं तदाहुः-एतेनेति ।

—१७ प्रत्युक्तं-समाहितम् । तद्विशिष्टस्येति । इज्यत्वेन यद्ब्रह्मज्ञानं
तद्विशिष्टस्य कर्मण इत्यर्थः । तद्विशेषत्वमिति । न तदनङ्गत्वम् । अपि तु
ज्ञानस्य कर्माङ्गत्वमेवेति पूर्वपक्षः ।

—२२ तदसंभवात्-यज्ञादिकर्मासंभवात् । नन्वीश्वरस्य कर्तृत्वं शते
पञ्चाशदितिन्यायेन यज्ञादिष्वप्यस्ति यतो यः सृष्टिं करोति स तदन्तर्गत-
यज्ञादीनपीति तस्य कर्मशेषत्वसंभव इत्यत आहुः-यश्चेति । यः-ईश्वरः ।

—२३ तथात्वं-कर्मशेषत्वम् । जीवब्रह्मैक्यरूपमेकदेशिमतमादाय शङ्कासमाधाने रचयन्ति-न चैतयोरित्यादिना ।

—२४ तथात्वस्य-कर्मशेषित्वस्य ।

—२५ निरस्तत्वादिति । जीवब्रह्मणोरौपाधिको भेदो वस्तुतस्त्वभेद इति मतं द्वितीयाध्यायतृतीयपादे-अंशो नानाव्यपदेशात्-(ब्र. सू. २।३।४३) इति सूत्रे निरस्तम् । पुनः श्रुत्यन्तरमादाय कर्मशेषत्वं निरस्यन्ति ।

२७२-१ न कर्मणेति । इयं श्रुतिर्बृहन्नारायणोपनिषद्यणोरणीयानित्य-नुवाके ।

—१४ भक्तिमार्गस्य चेति । चकारो ज्ञानमार्गं समुच्चिनोति । मतान्त-रीयस्यैतद्व्याख्यानस्यायुक्तत्वं बोधयन्ति-श्रुतय इति ।

—१५ न व्याख्यानमिति । श्रुतयः शारीरादधिकं परमात्मानं दर्श-यन्तीति व्याख्यानमयोग्यमित्यर्थः ।

—१६ तन्मतं-जैमिनीयं मतम् । सोऽपि निष्कामकर्मणां परंपरया ज्ञान-मार्गं उपयोगोपि ।

सूत्रार्थः—जैनमतमयुक्तम् । स वा अयमिति श्रुत्या भगवतः सर्वाधि-क्येन कथनात् । एवं बादरायणेन कर्मादिभ्य आधिक्येनैव भगवतो भक्ति-मार्गस्य तत्संबन्धिसर्वात्मभावस्य चातुभवस्य गृहीतत्वादिति ॥ ८ ॥

तुल्यं दर्शनम् ॥ ३।४।९ ॥

—२१ ब्रह्मण इति । इदमुपलक्षणं तेन ब्रह्मणो ब्रह्मविद्यायाश्चेति बोध्यम् ।

—२२ त्यागदर्शनात्-कर्मत्यागदर्शनात् ।

—२३ एतेनेति । ब्रह्मविद्भिः शुकादिभिः कर्मत्यागकरणात् । यद्विदां-भगवज्ज्ञानिनाम् । तस्य-भगवतः ।

—२५ अतथात्वात्-असमर्थत्वाभावात् ।

सूत्रार्थः—यथा जनकादीनां कर्मकरणं तथा शुकादीनां कर्मत्यागो दृश्यते । एवं चाचारस्य तुल्यत्वाज्ज्ञानं न कर्माङ्गमिति ॥ ९ ॥

असार्वत्रिकी ॥ ३।४।१० ॥

२७३-३ एतद् स्मेति । इयं श्रुतिर्बृहदारण्यके शारीरब्राह्मणे । एताव-दिति तु तत्रैव मैत्रेयीब्राह्मणे ।

सूत्रार्थः—सर्वैर्ब्रह्माविद्धिः कर्म क्रियत इति तु श्रुतौ न निरूप्यतेतो-
सार्वत्रिकी श्रुतिरिति ॥ १० ॥

विभागः शतवत् ॥ ३।४।११ ॥

—१६ निरूपयन्ति—बोधिकेत्यस्य पदस्य श्रुतिरित्यनेन संबन्धः ।

—१७ अत एव—अधिकारतारतम्याभिप्रायादेव ।

—१८ प्रकृते—कर्मसंन्यासविभागे ब्रह्माविदाचारविभागे वा ।

—१९ अत्र—भगवद्भावतारतम्ये ।

सूत्रार्थः—यथाधिकारितारतम्येन तैत्तिरीयश्रुतौ शतश्रुणितानन्दा उक्ता
एवं जनकशुकादिकर्मात्यागत्यागहेतुर्भगवदनुग्रह एवाधिकारितारतम्यरूप
इति ॥ ११ ॥

अध्ययनमात्रवतः ॥ ३।४।१२ ॥

—२६ प्रत्ययस्य—ब्रह्मिष्ठेतिपदगतेष्टन्प्रत्ययस्य ।

२७४-३ ननु तादृशाध्ययनवान् दुर्लभस्ततश्च प्रतिपक्षान्तभाविदर्श-
पूर्णमासयोरसंपत्त्यापत्तिरित्यरुचेराहुः—अथवेति । ब्रह्माविदः—शाब्दापरो-
क्षब्रह्माविद्यावतः

—४ तद्वस्तुपातित्वेन—वेदान्तर्गतत्वेन ।

—५ अवर्जनीयत्वादिति । ब्रह्मज्ञानमनायत्या प्राप्तं भेदेदित्यर्थः ।

—७ तथा सति—शब्दतः शर्करारसप्रत्यक्षे सति । तत्कार्यं—
शर्कराकार्यम् ।

—८ एवमिति । शर्कराशब्दज्ञानेन पित्तोपशमस्तु न भवतीत्यर्थः ।
अतः—उपनिषच्छाब्दज्ञानस्य ब्रह्मज्ञानत्वाभावात् ।

सूत्रार्थः—वेदाध्ययनमात्रवतः कर्मण्यधिकारो न तु ब्रह्माविदोपीति ॥ १२ ॥

नाविशेषात् ॥ ३।४।१३ ॥

—१९ आश्विनमित्यादीति । आश्विनं धूम्रउलाममालभेतेत्यादि-
श्रुतिभ्यः ।

—२० त्याग इतीति । एवं च यथा कर्मकरणश्रुतावकरणनिन्दा श्रूयते
न तथा त्यागश्रुताविति भावः ।

—२४ तत्कृतिनियमः—कर्मकरणनियमात् ।

—२५ व्याख्यानान्तरमाहुः—अथवेति । द्वितीये तास्मिन्—कर्मप्राप्ते गृहस्थाश्रमे ।

—२६ तत्र—कर्मकरणे ।

—२७५-१ उत्सृजं—सूत्राद्वहिरेव ।

—२ निर्विद्येत-वैराग्यं लभेत । अस्मिन् द्वितीयव्याख्याने यतिगृहस्थ-योवैराग्ये विशेषाभावात्कर्मनिरपेक्षतयैव ब्रह्मविद्यासंभवात्कर्मणामप्रयो-जकत्वाच्च कर्मापेक्षेति भावः ।

—६ एतेनेति । वैराग्यहेतुककर्मत्यागमात्रस्यैव ज्ञानहेतुत्वेनेत्यर्थः ।

—८ तच्छेषत्वं—कर्माङ्गत्वम् ।

सूत्रार्थः—न कर्मणेति श्रुतौ मोक्षप्राप्तौ कर्मत्यागनियमदर्शनात्कर्म-नियामकतत्त्यागबोधकयोः श्रुत्यभिमतत्वाविशेषाच्च कर्मनियमो बाधक इति ॥ १३ ॥

स्तुतयेनुमतिर्वा ॥३४॥१४॥

—९ उत्सृजं किञ्चिदाशङ्क्य निराकृतं सूत्रकृतेति मन्वानाः सूत्रमवतार-यन्ति—अथेति । ग्राहिलतया—अन्धश्रद्धाग्रहाविष्टतया ।

—१२ एतादृशाविति । उत्कृष्टावित्यर्थः ।

—१४ उक्तानुपपत्तिभिरिति । कर्मत्यागबोधकश्रुत्यनुपपत्तेरित्यर्थः ।

सूत्रार्थः—ब्रह्मिष्ठस्य ब्रह्मत्वेन दर्शपूर्णमासयोः स्तुत्यर्थं ब्रह्मविदोऽनुमति-स्तत्र न तु तस्यैवाधिकार इति नियम इति ॥ १४ ॥

कामकारेण चैके ॥३४॥१५॥

—१६ ब्राह्मणस्य—ब्रह्मविदः ।

—१८ स च—निषेधः । प्राप्तिपूर्वक इति । अभावज्ञानं प्रति प्रतियोगि-ज्ञानस्य कारणत्वात् ।

—२० परानुग्रहार्थमिति । परेण केनचित्प्रार्थिते सति तदिच्छापूर्-णार्थं स्वेच्छापूर्वकं ज्ञानिनः कर्मेत्यर्थः । इच्छामात्रेणेति ।

‘शौचमाचमनं स्नानं न तु चोदनया चरेत् ।

अन्यांश्च नियमान् ज्ञानी यथाहं लीलयेत्स्वरः’ ॥

अ. ३ पा. ४ सू. १५]
मूले पृ. २७५ पं. २३

अणुभाष्ये

३४२

इति भगवद्वाक्यात् ।

—२३ प्रकारान्तरमाहुः—अथवेति ।

—२४ प्राप्तवृद्धिद्वास्तयोः—प्राप्तयोर्वृद्धिद्वास्तयोः ।

सूत्रार्थः—परानुग्रहार्थमिच्छया यत्करणं तेन प्राप्तयोर्गुणदोषयोर्निवारणार्थमेतदेष नित्यो महिमेति वाक्यमेके शाखिनः पठन्ति न त्वेतावता कर्मकरणादिति नियम इति ॥ १५ ॥

उपमर्दं च ॥ ३।४।१६ ॥

—२७६-५ उपमर्दं—विनाशम् ।

सूत्रार्थः—तत्केन कं पश्येदित्यादिनैके शाखिनोखण्डब्रह्मभागे कर्म तदधिकारादीनामुपमर्दं पठन्ति । एवं च ज्ञानस्य कर्माङ्गत्वं निरस्तमिति ॥१६॥

ऊर्ध्वरेतःसु च शब्दे हि ॥ ३।४।१७ ॥

—१२ रागितद्ब्रह्मेति । संसारासक्तो रागी तद्धिचश्चेति विषयभेदेन । भगवदनुग्रहेत्यादि । भगवदनुग्रहविशेषाज्जायमाना चित्तशुद्धिस्ताद्विशेषाज्जायमानमुपनिषदर्थपरिज्ञानम् ।

—१६ उरीकार्यः—स्विकार्यः ।

—१७ तद्वृत्तां-ज्ञानिनाम् ।

—१८ तदाश्रमीणमिति । शौचाचमनस्नानाष्टासमभक्षणादिरूपं संन्यासाश्रमकर्म । विपरीतः-ब्रह्मविद्यायाः कर्माङ्गत्वाभावरूपः ।

—१९ एतच्छेषभूतं-संन्यासाश्रमीणकर्माङ्गभूतम् । तदसहकृतं-वैराग्यासहकृतम् ।

—२५ धर्मिग्राहकमानविरोधादिति । धर्मि-कर्मशेषत्वेन मुख्यत्वेन च संदिह्यमानं ज्ञानं तद्ग्राहकमानं तत्स्वरूपबोधिका श्रुतिः सा मोक्षरूपफलं प्रति ज्ञानं साक्षादेव कारणमिति वदति तेन ज्ञानस्य कर्मशेषत्वाङ्गीकारे तस्या विरोध इत्यर्थः ।

२७७-१ एवं-केवलं ज्ञानस्य कारणत्वे ।

—४ पञ्चम्या-संन्यासयोगादिति पञ्चम्या ।

—६ पुष्टिमार्ग इति । एवं च मार्गभेदाच्च दोष इत्यर्थः ।

सूत्रार्थः—यदहरेव विरजेदिति श्रुत्या संन्यासविधानात्संन्यासिषु कर्माभावोङ्गीकार्यः । एवं च कर्माङ्गत्वं ज्ञानस्य न । ज्ञानस्वरूपस्य श्रुत्येकसमधिगम्यत्वात्संन्यासाश्रमकर्मशेषत्वमपि ज्ञानस्य नेति ॥ १७ ॥

परामर्शं जैमिनिरबोदना चापवदति हि ॥ ३।४।१८ ॥

—१० स्थूणानिखननन्यायेन पूर्वोक्तमेव सिद्धान्तं दृढीकर्तुं जैमिनमित-
मुत्थापयति सूत्रकार इत्याशयेन पूर्वसिद्धानुवादपूर्वकं व्याख्यान्ति-ऊर्ध्व-
रेतःसु चेति । तस्य-ज्ञानस्य ।

—१२ तस्याः—ब्रह्मप्राप्तेः ।

—१३ न तु कर्मणीति । कर्मकरणे तु न तात्पर्यमित्यर्थः । तस्य-
कर्मणः । जीवश्रेयोनिमित्तं-सुक्तिनिमित्तम् ।

—१४ अन्यथा-श्रुतीनां जीवश्रेयोर्यत्वाभावे । निषेधविधिरिति । न
कलञ्जं भक्षयेदित्यादिरूपोपनिवारणविधिः ।

—१६ मोहकशास्त्रप्रवर्तक इति । तदुक्तं पञ्चपुराण उत्तरखण्डे मोहक-
शास्त्रकथनप्रस्तावे ।

द्विजन्मना जैमिनिना पूर्वं वेदमपार्थतः ।

निरीश्वरेण वादेन कृतं शास्त्रं महत्तरम् ॥ ’

इति । पराशरोपपुराणोपि

‘ अक्षपादप्रणीते च कागादे सांख्ययोगयोः ।

त्याज्यः श्रुतिविरुद्धोऽंशः श्रुत्येकशरणैर्नृभिः ॥ ’

जैमिनीयं च-

इत्युक्तम् । अङ्गहीन एव-अन्धादिपुरुष एव । बोदनाबोधकेत्यादि ।
विधिवोधकलिङ्गलोदृतव्यदादिप्रत्ययान्तपदाभावात् ।

—२७८-४ अतथात्वात्-विधिसंबन्धाभावात् ।

सूत्रार्थः—पूर्वपक्षसूत्रम् । किं प्रजयेत्यादिश्रुतिभिर्मोक्ष एव परमफल-
त्वेन परामृश्यते तं परामर्शं जैमिनिर्ज्ञानस्याविधेयत्वात्तद्विधिरपि च
वाधेते । अतो जैमिनिसंमत्या विधिबलाच्च कर्मैवानुष्ठेयमिति ॥ १८ ॥

अनुष्ठेयं वादरायणः साम्यश्रुतेः ॥ ३।४।१९ ॥

—६ तदेव-कर्मैव । ननु साम्यश्रुत्या ज्ञानस्याप्यावश्यकत्वं प्राप्यते ।

—१२ न तु कर्मापवादस्तथा सति विद्वद्वाक्योक्तज्ञानवद्बोधान्तोक्तब्रह्म-
ज्ञानस्यापि कर्माङ्गत्वमशक्यवारणमत आहुः-एतदिति । उक्तं व्यासे-
नेति शेषः ।

—१७ ब्रह्मचर्यादिकमिति । उपनयनाभावाद्ब्रह्मचर्याश्रमधर्मादिकं
नेत्यर्थः । एवंच प्रब्राजिनो लोकसमन्वित इति श्रुतिं दृष्ट्वापि यदेवं निन्दा-
मात्रेण साम्यकथनं व्यासस्य तदापातत एव । फलस्य-आत्मलाभ-
रूपफलस्य ।

—१८ एवं-कर्मणां ज्ञानद्वारा मोक्षोपयोगित्वम् ।

—२१ एवं सति-कर्मणामात्मसुखसाधकत्वे सति ।

—२२ एवं-सकलकर्मणां ज्ञानार्थत्वमित्येवं रूपः ।

—२४ तन्निर्वाहकत्वात्-नित्यकर्मसंपादकत्वात् । तच्छेषत्वेन-नित्य-
कर्माङ्गत्वेन ।

—२५ एवं सति-सर्वकर्मणां ज्ञानार्थत्वे सिद्धे सति ।

—२७ तदुच्छेदः-आश्रमान्तरोच्छेदः । तद्विधीति । आश्रमान्तरविधे-
र्वैयर्थ्यमित्यर्थः । अनधिकृतं-अनधिकारिणम् ।

२७९-१ समाहितः-समाधानम् ।

—८ ऋणत्रयापाकरणमिति ।

ऋणत्रयमपाकृत्य मनो मोक्षे निवेशयेत् ।

इति श्रुत्युक्तम् ।

—१० बाधक इति । ज्ञानपक्षे बाधक इत्यर्थः । श्रूयत इति । ज्ञान-
विधिरित्यर्थः ।

—१२ इतरज्ञानस्य-ब्रह्मातिरिक्तज्ञानस्य । तथात्वेपि-पुरुषयत्नासाध्य-
त्वेपि ।

--१४ अन्यतः-श्रुत्यतिरिक्तप्रमाणतः ।

--१६ कर्मचोदनास्वप्येतत्सममिति बोधयन्ति-एवमिति ।

--१७ स प्रयत्नः-यागाभिव्यङ्ग्यप्रयत्नः ।

—१८ अन्याप्राप्तत्वात्-विध्यतिरिक्ताप्राप्तत्वात् । अस्मिन् व्याख्याने
ज्ञानाङ्गत्वेन कर्म कर्तव्यमिति सिद्धम् ।

—२० एतदेव विधिर्वा धारणवत् (ब्र. सू. ३।४।२०) इत्यत्रापि-
प्रतिपाद्यं तेनान्यतरवैयर्थ्यं स्यादित्यरुचेराहुः-अथवेति ।

—२३ एवं सति-उभयनिन्दासत्त्वे ।

—२४ मिथोविरोधादिति । कर्माङ्गकामस्य ज्ञानाङ्गशान्त्यादेश्व विरो-
धेनाङ्गिनोः कर्मज्ञानयोः परस्परं विरोधादित्यर्थः ।

२८०-८ तथात्वाभावेन-कर्मकर्तृत्वाभावेन ।

—९ भर्जनस्येवेति । भृष्टानां वीजानां प्ररोहाभावाद्भर्जनं यथा ब्रीहि-
वपनाङ्गं न भवति तथेति व्यतिरेके दृष्टान्तः । अन्येषां-ब्रह्मज्ञानशून्यानाम् ।

—१० तथात्वात्-कर्मकरणासंभवात् ।

सूत्रार्थः—उत्तरपक्षसूत्रम् । वादरायणोनुष्ठेयं कर्मापवदति । कर्मविधि-
त्यागयोः श्रुत्युक्तत्वसाम्यादिति ॥ १९ ॥

विधिर्वा धारणवत् ॥ ३।४।२० ॥

—१३ एवं सति-कर्माकरणे ज्ञानिनामज्ञानिनां च प्राप्ते सति ।

—१५ तत्साधनत्वेन-समाधिसाधनत्वेन । ततः किंचनेति वाक्यं श्री-
मद्भागवत एकादशस्कन्धे । तच्चापि चित्तबुद्धिश्रुतिं तत्रैव तृतीयस्कन्धे ।

—१८ तथा-त्याज्यत्वम् ।

—२२ उक्तानुपपत्त्येति । ज्ञानिनामज्ञानिनां च कर्मण्यप्रसक्त्या पूर्वकाण्ड-
वैयर्थ्यमित्यात्मिकयानुपपत्त्येत्यर्थः । स्वानिन्द्यं-श्रुत्यनिन्दितस्थलीयम् ।
श्रुतिः-पूर्वकाण्डीयश्रुतिः ।

—२३ इतरपदात्-अथेतरे दुःखमित्यादिश्रुतिस्थेतरपदाज्ज्ञानिभिर्ज्ञ-
बोधकात् ।

—२४ आवश्यकत्वादिति । एवं च ज्ञानिनो न कर्मणेति श्रुत्या कर्म-
त्यागोक्तेर्ज्ञानस्वरूपयोग्यस्यैव कर्मश्रुतिविषयस्यावश्यं प्राप्तेरित्यर्थः । इतर-
निरपेक्षत्वेन-फलजनने कर्मायाकाङ्क्षाराहित्येन ।

—२५ स्वरूपोपकारित्वमिति । स्वरूपयोग्याधिकारिणो ज्ञाने चित्त-
शुद्धिद्वारोपयोगित्वमित्यर्थः । नन्वेवं कर्मणां ज्ञानाङ्गत्वेऽपि भक्त्यङ्गत्वे किं
प्रमाणमत आहुः- तथा चोक्तमिति ।

२८१-२ भक्त्यङ्गत्वस्य श्रौतत्वं स्पष्टयन्ति-एष नित्य इति ।

—४ तस्यैवेति । तस्यैव पदवित्स्यादिति वाक्यस्थतस्यैवेति पदस्यार्थः ।

—११ सर्वत्र-पदविच्छेदोऽपि ।

—१३ साधनत्वात्-निष्कामकर्मणां परंपरया भक्तिसाधनत्वात् ।

—१८ अनियमवाचीति । भगवदनुग्रहसत्त्वे भक्तिः प्रवचनादिकं
नापेक्षते । तदभावे त्वपेक्षत इत्यनियमवाचीत्यर्थः ।

—२० एतेन-पूर्वोक्तरीत्या विषयव्यवस्थापनेन ।

—२२ अत एव-साधनबलेनाग्राह्यत्वादेव ।

—२६ उक्तसाधनैः-वेदानुवचनादिभिः ।

—२७ तत्कर्तृणां-प्रवचनादिकर्तृणाम् ।

२८२—१ न वदेदिति । एवं च मुनिरित्येकवचनश्रुत्या पूर्वकाण्डो-
पौद्गलनमेव क्रियते न तद्विरोध इति भावः ।

—३ ज्ञानं कस्याचिदेवेति यदुक्तं तत्राशङ्कते-तर्हीति ।

—८ तदेव कुर्वन्तीति । आपातत औत्सुक्यादेव कुर्वन्तीत्यर्थः । ननु
भ्रमेण करणे पापभ्रमेण कृतं प्रायश्चित्तं यथा व्यर्थं तथेदमपीत्याशयेन
शङ्कासमाधाने-नन्वित्यादि ।

सूत्रार्थः-यथा योगशास्त्रे मानसमूर्तेर्धारणं साधनत्वेन विधीयत एवं
भक्तिसाधनत्वेनैव कर्मानुष्ठेयमिति विधीयते तेन न पूर्वकाण्डस्य वैयर्थ्य-
मिति ॥ २० ॥

स्तुतिमात्रमुपादानादिति चेन्नापूर्वत्वात् ॥ ३।४।२१ ॥

—१३ ज्ञानस्तुतिरूपत्वादिति । एवं कर्मसाम्यकथनं ज्ञानांशेयत्वाद्-
रूपं न वास्तवं कर्मसाम्यमित्यर्थः ।

—१४ अन्यथा-ज्ञानिनां कर्माकरणे ।

—१६ निषेधेन-ज्ञानिनां कर्मलतगुणदोषनिषेधेन । इतरसाधारण्य-
मिति । अज्ञानिनां यथा कर्मजन्यौ गुणदोषौ तथा ज्ञानिनां नेत्यर्थः ।

—१७ कर्मशेषत्वं-संन्यासाश्रमीणकर्माङ्गत्वम् ।

—१८ पदज्ञानस्य-पदविदिति श्रुत्युक्तपदज्ञानस्य । विधेयत्वमेवेति ।
यथा प्रतितिष्ठन्ति ह वै य एता रात्रिरुपयन्तीति वाक्ये रात्रिसत्रीयप्रतिष्ठाफल-
कत्वस्यापूर्वत्वाद्विधेयत्वं नार्थवादत्वं तथात्रापि कर्मफलासंबन्धफलकत्वस्या-
पूर्वत्वाद्विधेयत्वमेव नार्थवादत्वमित्यर्थः ।

—२१ तयोः-ज्ञानकर्मणोः ।

—२२ एवं-अन्यार्थकथनम् ।

—२३ प्रेप्सोः-प्राप्तुमिच्छोः । पूर्वोक्तशङ्कामनूय परिहरन्ति-यच्चेति ।

—२४ कर्मफलेत्यादि । अभावज्ञानं प्रति प्रतियोगिज्ञानस्य कारणत्वा-
त्कर्मफलसंबन्ध विना तन्निषेधोलुपपन्न इत्यर्थः ।

—२५ तरणौ-सूर्ये । यतो वाचो निवर्तन्त इत्यत्राकुतोभयस्य भगव-
ज्ज्ञानफलत्वेन श्रवणात् ततो न्यूनं कर्मफलसंबन्धाभावरूपं तत्प्रयोजनमिति
कथनमसंगतमित्युच्यते—अथवेति ।

२८३—१ तदाह-महत्त्वमाह ।

—२ आद्यपदेन-एष नित्यो महिमेति वाक्यस्थैषशब्देन ।

—६ तद्भजेत-पदं भजेत ।

—८ सुस्थं-सुसंगतम् ।

सूत्रार्थः—ज्ञानिनोपि कर्मकृतिस्वीकारादेष नित्यो महिमेति श्रुतिज्ञान-
स्यार्थवादमात्रमिति चेन्न । ज्ञानिनः कर्मफलसंबन्धस्यापूर्वत्वेन विधित्वात् ।
एवं च विधेयत्वमेव तस्य नार्थवादत्वमिति ॥ २१ ॥

पारिप्लवार्थ इति चेन्न विशेषितत्वात् ॥ ३।४।२२ ॥

—१० अतः परं त्रिसूत्र्याशङ्कां परिहरति सूत्रकार इत्याशयेनावतार-
यन्ति-अथेति ।

—१४ तेषां-उपाख्यानानाम् ।

—१५ अतथात्वात् । अप्राधान्यात् ।

—१७ धर्मिण एवेति । धर्मिणो ज्ञानस्यैवाप्रयोजकत्वादसिद्धिरित्यर्थः ।
उक्तरीत्येति । इज्याङ्गत्वेन यागोपयोगित्वात् सर्वा उपाख्यानश्रुतयः
कर्माङ्गभूताः ।

—२० विशेषितमिति । विशेषः संजातोस्येति । तदस्य संजातमित्यादि-
सूत्रेणेतच् । ज्ञानस्य-उपाख्यानतात्पर्यभूतब्रह्मज्ञानस्य । अधिकधर्मविशि-
ष्टत्वेन-आनन्दादिविषयताविशिष्टत्वेन ।

२८४—१० अप्रयोजकत्वं-पुण्यपापाजनकत्वम् ।

—१२ धर्म्यसिद्धिरिति । धर्मिणो ज्ञानस्यासिद्धिरित्यर्थः ।

सूत्रार्थः—ननु ब्रह्मविद्यानिरूपकाणामुपाख्यानानां कर्माङ्गशंसन-
शेषत्वात्कर्मप्राधान्यमिति चेन्न । ज्ञानस्य कर्मापेक्षया विशिष्टत्वकथना-
दिति ॥ २२ ॥

तथाचैकवाक्यतोपबन्धात् ॥ ३।४।२३ ॥

—१३ अस्य सूत्रस्य प्रयोजनमाहुः—तथापीति । असिद्धिरिति ।
कर्मशेषत्वाभावस्यासिद्धिरित्यर्थः ।

—१५ केवलश्रुतेः—अधीहि भगव इत्यादिश्रुतेः ।

—१६ महतां—नारदसनत्कुमारादीनाम् । अत्र—उपनिषन्मार्गे । सापि—महत्प्रवृत्तिरपि ।

—१७ प्ररोचनम्—अवान्तरफलम् । अधिकमिति । केवलविद्याबोधक-श्रुत्यपेक्षयाधिकमित्यर्थः ।

—१८ तदाहुः—उपाख्यानं विनैवेत्यादिना । एवं चैवं योजना । उपा-ख्यानं विनैव विद्यानिरूपिकायाः श्रुतेः सकाशात् सापि ब्रह्मायासपूर्विकेति विद्यामाहात्म्यज्ञापनमुपाख्यानानामधिकं प्ररोचनम् ।

—१९ एकवाक्यतामाहुः—आचार्यवानिति ।

—२० गुरुशिष्यकथोपबन्धादिति । यथा सौम्य पुरुषं गन्धारेभ्यो-भिनद्धाक्षमिति गुरुशिष्यकथाकथनादित्यर्थः ।

—२१ ननु गुरुशिष्याख्यानरहितकेवलज्ञानप्रतिपादिकानां ब्रह्मविदा-प्रोति परमित्यादिश्रुतीनामाख्यानाकाङ्क्षा नत्वाख्यानसहितश्रुतीनामपीत-राकाङ्क्षेति केवलज्ञानप्रतिपादकश्रुतीनामाख्यानसहितश्रुतिशेषत्वं स्यादतः पक्षान्तरमाहुः—अथवेति । एवं चैकवाक्यतया समानैकधर्मिणो ज्ञानस्य श्रुतिद्वयेनापि निरूपणाच्चैकस्या अपि श्रुतेरन्यश्रुत्यङ्गत्वमित्यर्थः ।

—२५ अन्यथा—तत्तद्गुरुशिष्याणामवास्तविकत्वे ।

—२६ अतः—वास्तवत्वात् ।

२८५—१ बाधकं—सर्वाख्यानानां पारिप्लवाङ्गत्वाच्च तदुपयोगो ब्रह्म-विद्यायामिति बाधकम् ।

—५ एवं सति—प्रकरणसंनिधिभ्यां सर्वशब्दार्थतन्कोचे सति । विशेष-विनियोग इति । तत्तद्दिने तत्तदाख्यानकथनमिति विशेषविनियोगः ।

—९ अतएव—एकैकस्मिन्पारिप्लव एकैकाख्यानस्य नियतत्वादेव ।

सूत्रार्थः—यथा केवलश्रुतीनां विद्याप्रतिपादकत्वं तथा आचार्यवान् पुरुषो वेद—इति श्रुत्यैकवाक्यताज्ञानार्थमुपाख्यानरीत्या गुरुशिष्यकथोपब-न्धादाख्यानश्रुतीनामपि विद्याप्रतिपादकत्वमिति ॥ २३ ॥

अत एव चाग्नीन्धनाद्यनपेक्षा ॥ ३।४।२४ ॥

—१६ तेषां—यज्ञोपस्कराणाम् ।

—१८ मन्युः—क्रोधः ।

—१९ यत्—ज्ञानम् । तस्य—ज्ञानस्य ।

सूत्रार्थः—यतो ज्ञानी ज्ञानेन स्वयं यज्ञात्मको जातोत एव जरामर्या-
ग्निहोत्रेऽग्नीन्धनाद्यनपेक्षोक्तेति ॥ २४ ॥

इति प्रथममधिकरणम् ।

सर्वापेक्षा च यज्ञादिश्रुतेरश्ववत् ॥ ३।४।२५ ॥

—२३ उक्तन्यायेनेति । ज्ञानप्रतिपादकश्रुत्या भगवतस्तज्ज्ञानस्य वाधि-
क्यप्रतिपादनेनैत्यर्थः ।

२८६—१ तत्संभवात्-ज्ञानोत्पत्तेः ।

—३ यज्ञादिनिरूपिकेति । आदिपदेन शमदमादिशरणगमनादिकर्मणां
च संग्रहः ।

—९ एवं सति—ज्ञानराहितकर्मणां दुःखमात्रफलकत्वे सति ।

—१० मन्तव्यमिति । निरूपणान्यथानुपपत्त्येति भावः ।

—११ तथा-पुरुषोत्तमज्ञानसाधकम् ।

—२० तथाभूतः-कर्मकर्तैव ।

एतान्यपि तु कर्माणि सङ्गं त्यक्त्वा फलं तथा ।

इति गीतोक्तेः । सत्कर्मणि प्रवृत्त्यर्थमिति । निषिद्धावैदिककर्मनिवृत्त्यर्थं
सत्कर्मणि प्रवृत्तिरिति भावः ।

—२३ तथा—पुरुषार्थप्राप्तिः ।

—२४ सा-अत्रानुक्ता सर्वानपेक्षा ।

—२५ अस्मिंश्चकारार्थं विनिगमकमाहुः—अत एवेति । अत एव—
मर्यादापुष्टिमार्गभेदादेव । स्वेष्टफलसाधकेत्यादि । स्वेष्टफलसाधको देशः
काश्यादिस्तद्व्यवधानात्मकस्तन्मध्यस्थो देशो दण्डकारण्यादिस्तदतिक्रमे
तदुल्लङ्घने ह्यस्य साधनत्वं न तु काशीस्थेष्टफलरूपाविश्वनाथदर्शनादौ ।

२८७-२ इदं-कर्मापेक्षणम् ।

सूत्रार्थः—पुरुषोत्तमज्ञाने कर्मज्ञानभक्त्याख्यसर्वसाधनानामपेक्षा ।
यज्ञादिविधायकश्रुतेः । यथा दूरदेशस्थेष्टफलप्रतिबन्धकमध्यस्थदेशाति-
क्रमेश्वस्य साधनत्वं न तु तद्देशस्थफलप्राप्तावपीति ॥ २५ ॥

शमदमाद्युपेतः स्यात्तथापि तु तद्विधेस्तदङ्गतया तेषामवश्यानुष्ठे-
यत्वात् ॥ ३।४।२६ ॥

-७ शमदमाद्युपेत इति । आदिपदेन यज्ञादीनां ग्रहणम् ।

-८ तदङ्गतया-ज्ञानाङ्गतया ।

-९ तथा-साधनत्वेन ।

-१० स्वत एवेति । इहासुत्रफलकामनारहिततया भगवति चित्तवृत्ति-
निरोधो नाम भक्तिस्तत्र शमादीनां स्वत एव सिद्धत्वादित्यर्थः ।

सूत्रार्थः—यद्यपि भक्तिमार्गेऽपि शमाद्युपेतः स्यात्तथाप्यात्मन्येवात्मानं
पश्येदिति ज्ञानमार्गीयज्ञानाङ्गतयैव शमादिविधानाज्ज्ञानमार्गे तेषामवश्या-
नुष्ठेयत्वात्तथा विधानम् । भक्तिमार्गे तु स्वत एव संभवाच्च तेषां तथावि-
धानमिति ॥ २६ ॥

सर्वाच्चानुमतिश्च प्राणात्यये तद्दर्शनात् ॥ ३।४।२७ ॥

-१३ नन्विति । अयं भावः । यथा प्राणसंवादस्थश्रुतिभ्यामाहारशोध-
कश्रुत्युक्तं निराक्रियते तथा ताभ्यां श्रुतिभ्यां शमदमाद्यपि निराकर्तुं शक्यम् ।
एवं च सत्त्वशुद्ध्यर्थं यज्ञशमदमादीनां न विधानं किं तु विद्यास्तावकान्ये-
तानि वाक्यानि इति पूर्वपक्षे प्राप्ते तेषां स्तावकत्वं निराकर्तुं प्राणसंवाद-
स्थान्नभक्षणश्रुतिव्यवस्थामनेन सूत्रेण वदति ।

—१६ अनन्नं-अयोग्यमन्नं, अदनानर्हमिति यावत् ।

—१७ जग्धं-भक्षितम् ।

—२० अन्न-बाहिरङ्गाहारेणान्तरङ्गतमप्राणरक्षणावश्यकतायाम् ।

—२१ इभ्येन-गजमहामात्रा । सामिखादितान्-अर्धभक्षितान् ।

२८८-२ ज्ञाप्यत इति । एवं च ज्ञानिनाप्यनापदि शास्त्रविहितमेवानु-
ष्ठेयं शास्त्रनिषिद्धं त्याज्यम् । ज्ञानिनां प्राणात्ययाप्येवं सर्वाच्चानुमतिः ।
भक्तानां तु तादृशापत्प्रसङ्गाभावात्सर्वाच्चानुमतेरनपेक्षेत्याहुः—भक्तिमार्गी-
यस्यैवेति ।

-१३ तथात्वं-आपद्रुस्तत्त्वम् ।

सूत्रार्थः—आहारस्य दौर्लभ्येन प्राणात्यये प्राप्ते सर्वाच्चानुमतिः श्रूयते ।
चाक्रायणप्रकरणे तथा दर्शनात् । एवं च ज्ञानिना शुद्धान्नभक्षणपूर्वकाचि-
त्तुष्टाद्विद्वारा शमादयः संपादनया इति ॥ २७ ॥

अवाधाच्च ॥ ३।४।२८ ॥

सूत्रार्थः—आपदि सर्वाक्षभक्षणे चित्तदोषासंभवाज्ज्ञाने बाधो नेति ॥२८॥

अपि स्मर्यते ॥ ३।४।२९ ॥

अत्र प्रदीपकृता त्रिदुषो दुष्टकर्मासंबन्ध इत्यत्र विदुषोष्टकर्मासंबन्ध इति पाठो लब्धस्तत एव व्याख्यातं, अष्टकर्मासंबन्धः—संन्यासाङ्गाष्टश्राद्धादि-कर्माकरणे दोषासंबन्धः ।

सूत्रार्थः—जीवितान्यथमापन्न इत्यादिनापदि दुष्टाक्षभक्षणे त्रिदुषोपि पापाभावः स्मर्यत इति ॥ २९ ॥

शब्दश्चातो कामकारे ॥ ३।४।३० ॥

—२४ कामकारेपीति । ज्ञानिनापयशुद्धाचरणोपि ।

२८९-१ कामकारनिवर्तक इति । निषिद्धाचारनिवर्तको वैधाचारप्र-वर्तकश्चेत्यर्थः ।

सूत्रार्थः—ज्ञानित्वे ज्ञानाग्निना सर्वपापदाहायथेष्टाचरणोपि न दोषः । परं साधनदशायां तु यथेष्टाचरणे दोषः । एवंविच्छान्तो दान्त इति श्रुतेरिति ॥ ३० ॥

इति द्वितीयमधिकरणम् ।

विहितत्वाच्चाश्रमकर्मापि ॥ ३।४।३१ ॥

सूत्रार्थः—विहितत्वाद्यथा शिष्टाक्षभक्षणं तथाश्रमकर्माप्यनुष्ठेयमिति ॥३१॥

सहकारित्वेन च ॥ ३।४।३२ ॥

—१६ ननु प्रक्षालनाद्धि पङ्क्तस्य दूरादस्पर्शनं वरमिति न्यायेन कर्म विधाय ज्ञानेन नाशयं तदपेक्षया कर्माकरणमेव वरमित्यत आहुः—संसारवासनेत्यादि । तथाच

यथैधांसि समिद्धोऽग्निर्भस्मसात्कुरुतेऽर्जुन ।

इति दृष्टान्तोक्त्या यथाग्निः काष्ठानि दहंस्तेषां धूमादिजनकस्वभावं नाशयति स्वस्थितिपर्यन्तमङ्गाररूपेण तत्स्वरूपं स्थापयति च तथा ज्ञानमपि कर्मणां वासनाजनकत्वस्वभावं विनाश्य स्वान्तर्गतं तत्स्वरूपं कृत्वा स्थापयतीति भावः ।

अ. ३ पा. ४ सू. ३३]
मूले पृ. २८९ पं. २२

अणुमास्यै

३५२

सूत्रार्थः—आश्रमकर्माणि ज्ञानान्तरङ्गशमदमादिसहकारिण्यतः कर्तव्यानीति ॥ ३२ ॥

सर्वथापि त एवोभयलिङ्गात् ॥ ३।४।३३ ॥

—२२ अन्येषां—आश्रमधर्माणाम् ।

२९०—१ ननु तच्छब्देन पूर्वपरामर्शकेन पूर्वोक्ता आश्रमधर्माः कुतो न गृह्यन्त इत्यतो हेतुं व्याख्यान्ति—श्रुतिलिङ्गादित्यादि ।

—३ तत्—बहुशब्दानुध्यानम् ।

—५ अत्र—अनुध्यायादित्यत्र ।

—१० स्मृतिः—श्रीमद्भागवतस्मृतिः ।

—१२ भवप्रवाहोपरममिति । भवप्रवाहस्य संसारप्रवाहस्योपरमः समाप्तिर्यस्मिन्स्तदिति ।

सूत्रार्थः—यद्यपि भक्तेन श्रवणादीनि कर्तव्यानि तथापि यदा वर्णाश्रमादिकर्माणि श्रवणादीनि च युगपत्प्राप्नुवन्ति तदा श्रवणादीन्येव विधेयानि अन्या वाचो विमुञ्चयेति, शृण्वन्ति गायन्तीति श्रुतिस्मृतिलिङ्गादिति ॥३३॥

अनभिभवं च दर्शयति ॥ ३।४।३४ ॥

सूत्रार्थः—यतः सर्वं पाप्मानं तरतीत्यादिश्रुतिः कर्मानुष्ठानजदोषैर्भक्तस्यानभिभवं दर्शयतीति ॥ ३४ ॥

अन्तरा चापि तु तद्दृष्टेः ॥ ३।४।३५ ॥

२९१—२ अल्पं—आश्रमकर्म हीनम् ।

—५ व्यवधानवाचक इति । अन्तरेन्तरा अन्तरेण च मध्ये स्थुरिति कोशात् ।

सूत्रार्थः—भगवत्यनन्यभावनाविशिष्टस्य भक्तस्य वर्णाश्रमधर्माः फलप्रतिबन्धका इति ॥ ३५ ॥

अपि स्मर्यते ॥ ३।४।३६ ॥

सूत्रार्थः—न ज्ञानं न च वैराग्यमिति स्मृत्यानन्यभक्तस्य वैराग्यादीनामपि फलप्राप्तावन्तरायः किमुत वर्णाश्रमधर्माणामिति ॥ ३६ ॥

विशेषानुग्रहश्च ॥३।४।३७॥

—१७ मुक्तिपर्यन्त एवेति । अर्थान्मुक्त्याधिकफलं तत्र नास्तीत्यर्थः ।
सूत्रार्थः—अहं भक्तपराधीन इत्यनेन ज्ञान्यपेक्षया भक्ते विशेषानुग्रहः
कथित इति ॥ ३७ ॥

अतस्त्वितरज्ज्यायो लिङ्गाच्च ॥ ३।४।३८ ॥

—२३ मुक्तेरपि—मुक्त्यपेक्षयापि ।
—२४ तदीयत्वं—भगवदीयत्वम् । अत्र—ज्यायस्त्वे ।
—२५ स्वरूपमेवेति । आत्मस्वरूपमेव प्राप्तमस्तीत्यर्थः ।
२९२-२ तत्—भक्तिमार्गीयत्वादि । तथा—ज्यायः ।
—५ एतदुपोद्बलकमाहुः—अत एवेति । इतरत्—भक्तिमार्गीयभगवदी-
यत्वम् ।

—८ उक्तयोः—श्रुतिस्मृत्योः । एतेन—भक्तेरुत्कृष्टत्वसंपादनेन ।

—१० तस्य—भक्तस्य ।

सूत्रार्थः—पूर्वोक्तश्रुत्यादिभ्यो मुक्त्यपेक्षया भक्तिमार्गतदीयत्वमेव श्रेष्ठ-
तरं किंचान्यदापि कारणं तथाहि मुक्तानां देहेन्द्रियाद्यभावेन केवलात्म-
स्वरूपेणैव ब्रह्मानन्दानुभवः । भक्तानां त्वलौकिकदेहेन्द्रियादिभिः सर्वोत्कृष्ट-
भजनानन्दानुभव इति ॥ ३८ ॥

इति तृतीयमधिकरणम् ।

तद्धूतस्य तु नातद्भावो जैमिनिरपि नियमातद्रूपाभावेभ्यः

॥ ३।४।३९ ॥

—१४ अधिकरणमवतारयन्ति—अथेत्यादिना ।

—१५ तत्र—ज्ञानभक्त्योर्मध्ये । तस्य—साधनस्य । तदीयत्वस्य—भगव-
दीयत्वस्य ।

—१८ तुशब्देनेति । तेन—नैकात्मतां मे स्पृहयन्तीत्यादिवाक्यानां न
विरोध इति बोध्यम् । मर्यादासहितपुष्टिमार्गे पुरुषोत्तमसायुज्य एव
पर्यवसानात् ।

—२१ कदाचिदिति । अनेकजन्मपर्यन्तं सुकृतकरणाद्भगवत्तोषे जाते
मतीत्यर्थः ।

२९३-४ तस्य-लीलास्थानस्य ।

—५ तच्च-लीलास्थानं च ।

—८ तन्नियमः-सार्वदिकदर्शननियमः ।

—१२ पुष्टिमार्गीयभगवदीयत्वं मुक्तेः फलमित्यत्र श्रुतिं प्रमाणयन्ति-
यदा सर्वं इति । शारीरब्राह्मणस्थेयं श्रुतिः ।

—१६ न मुक्तिरिति । भगवदीयत्वस्य फलं मुक्तिर्नोचितेत्यर्थः ।

सूत्रार्थः—पुष्टिमार्गे यदि कर्मठाग्रणीर्जैमिनिरपि तदीयत्वं प्राप्नुयात्तर्हि
तस्यापि स भावः कदापि तिरोहितो न भवेत् । तत्र हेतुः । भक्तानां भग-
वद्दर्शनं नित्यमिति नियमः । सोऽनुत इति श्रुत्या मुक्तस्य स्वरूपभेदभावा-
नुभव उच्यते तस्य वरणैकसाध्यत्वेन तदीयत्वस्य फलरूपत्वात्साधनरूपा-
भावः कथित इति ॥ ३९ ॥

इति चतुर्थमधिकरणम् ।

न चाधिकारिकमपि पतनानुमानात्तदयोगात् ॥३॥४॥४०॥

—२३ विचार्यत इति । पुष्टिमर्यादामार्गीयफलं विचार्य मर्यादापुष्टि-
मार्गीयस्य फलं विचार्यत इत्यर्थः ।

—२४ पतनानुमानादिति । पतनबोधकस्मृतेरित्यर्थः ।

—२६ ननु तर्हि ध्रुवाय कथमाधिकारिकफलं भगवता दत्तमत आहुः-
किंचेति । तथाच ध्रुवस्य मुमुक्षुतया मर्यादामार्गीयत्वात् तथा दानम् ।

सूत्रार्थः—भगवान् स्वभक्तायाधिकारिकं ब्रह्मलोकादिकमपि फलं न
यच्छति । आब्रह्मभुवनांलोका इत्यादिस्मृत्या ततोपि पतनकथनात् । किं
च भक्तस्य निरन्तरं भक्तिरसालुभवाद्वह्नलोकादिष्वनाकाङ्क्षत्वेन तादृश-
लोकसंबन्धाभावाच्चेति ॥ ४० ॥

उपपूर्वमपि त्वेके भावमशनवचदुक्तम् ॥३॥४॥४१॥

२९४-४ पूर्वोक्तेर्हे हेत्वन्तरमाहुः—एक इति ।

—७ सा-श्रुक्तिः ।

—११ अथह वाव तवेति । इदं श्रीमद्भागवते षष्ठस्कन्धे नवमाध्याये
गम्यम् । तच्च संपूर्णं यथा । अथ ह वाव तव माहिमामृतरससमुद्रविषुषा
सकृद्वलीढया स्वमनासि निष्यन्दमानानवरतमुखेन विस्मृतदृष्टश्रुताविषयसु-
खलेशाभासाः परमभागवता एकान्तिनो भगवाति सर्वभूतसुहृदि सर्वा-

त्मनि नितरां निरन्तरनिर्वृतमनसः कथमुह वा एते मधुमथन पुनः स्वार्थ-
कुशला ह्यात्मप्रियमुहदः साधवस्त्वच्चरणांभुजानुसेवां विसृजान्ति न यत्र
पुनरयं संसारपर्यावर्त इति ।

सूत्रार्थः—भक्ता आधिकारिकफले केवलपतनमेव हेयत्वप्रयोजकं न
वदन्ति किंतु तत्रोपपतनमपि । भक्तिभावाद्भ्रंशात् । तथापि तत्राधिकारस-
माप्तौ कदाचिद्भगवदनुग्रहाशापीत्युपपतनं तत् । मुक्तौ तु पुनरावृत्त्यभावा-
त्तादृशाशापि नास्त्यतो मुक्तिर्महापतनम् । भक्तिमार्गे तदीयभावमात्रं साक्षाद्भ-
गवत्संबन्धरूपभोगादेव मन्यते भक्तः । सोऽश्नते सर्वानित्यादिश्रुतिषु साक्षा-
द्भगवद्वरसाशनमुक्तमिति ॥ ४१ ॥

इति पञ्चममाधिकरणम् ।

बहिस्तूभयथापि स्मृतेराचाराच्च ॥ ३।४।४२ ॥

- १९ फलस्य—भगवद्भावभगवत्साक्षात्कारान्यतररूपस्य ।
- २० न बन्धायेति । एवंच गृहत्यागो न कर्तव्य इत्यर्थः ।
- २१५-२ अतः—उक्तप्रमाणात् । तथेति । त्यागः कर्तव्य इति भावः ।
- ३ पूर्व—ऊर्ध्वरेतःसूत्रे । उक्तवाक्यात्—मद्वातायातयामानामिति
वाक्यात् ।

—५ व्यासङ्गस्य—लौकिकव्यासङ्गस्य । तत्र-गृहस्थितौ । उक्तोभयोः—
भगवद्भावभगवत्साक्षात्कारवतोः ।

- ६ तत्त्यागस्य—गृहत्यागस्य ।
- ७ स—गृहत्यागः ।
- ९ इयमुक्तिरिति । एतत्सूत्रेणानुज्ञेत्यर्थः । श्रीमद्भागवतैकादशस्कन्धे-
ष्टादशाध्याये ।

ज्ञाननिष्ठो विरक्तो वा मद्भक्तो वानपेक्षकः ।

सालिङ्गनाश्रमांस्त्यक्त्वा चरेदविधिगोचरः ॥

इति वाक्येनावेदिते संन्यासेनेन सूत्रेणानुमतिर्बोधितेति यावत् ।

सूत्रार्थः—भगवद्भावमात्रे स्वरूपानुभवे बोभयस्थित्योरापि गृहत्यागः कार्यः ॥
त्वं तु सर्वं परित्यजेति स्मृतेरुद्धवादीनामाचाराच्चेति ॥ ४२ ॥

स्वामिनः फलश्रुतेरित्यात्रेयः ॥ ३।४।४३ ॥

- ११ विहितत्वादिति । विहितत्वेनेत्यर्थः ।
- १३ अत्र—स्वामिनः फलमित्यर्थे ।

—१७ तस्यैव सर्वात्मभावरूपवत्स्यैव । मर्यादाबलोपमर्दकत्वादिति ।
पतञ्ज ।

धर्मः सत्यदयोपेतो विद्या वा तपसान्विता ।
मद्भक्त्यापेतमात्मानं न सम्यक् प्रपुनाति हि ॥
न साधयति मां योगो न सांख्यं धर्म उद्धव ।
न स्वाध्यायस्तपस्यागो यथाभक्तिर्ममोजिता ॥

इति श्रीमद्भागवतैकादशस्कन्धवाक्ये स्पष्टम् ।

—१९ तदात्मकस्य-सर्वात्मभावात्मकस्य । अन्यत् - भगवदतिरिक्तम् ।

—२१ ब्रजपरिवृढेत्यादि । ब्रजपरिवृढो ब्रजश्रेष्ठः श्रीकृष्णस्तद्वदनच-
न्द्राद्ये निर्गता वचनाकिरणास्तेषां प्रचारेण प्रोच्छलन् पूरमाप्नुवन् यः केवल-
भावाम्भोधिपरात्मभावरूपः समुद्रस्तत्रत्या वचनवीचय उक्तिलहरीं गीयन्ते ।

—२२ यर्हि-यदा । अस्प्राक्ष्मेति । पादतलस्पर्शः कृत इत्यर्थः ।

—२३ पृष्ठलग्न इवेति । एवंच त्यागस्य स्वतःसिद्धत्वादुत्तमस्य स
नोक्त इत्यर्थः ।

—२४ नन्वात्रेयस्य कथमेवं भक्तिमार्गीयभावस्वरूपज्ञानमित्यत आहुः-
विष्णववतारत्वेनेति । तस्य तदवतारत्वं-

अत्रैरपत्यमभिकाङ्क्षत आह तुष्टो
दत्तो मयाहमिति यद्भगवान् स दत्तः ॥

इति श्रीमद्भागवतद्वितीयस्कन्धवाक्याज्ज्ञायते ।

—२५ अयं-आत्रेयः ।

सूत्रार्थः—गृहादित्यागस्य साधनत्वेनाङ्गीकारो न पुष्टिमार्गीयस्य भग-
वत्सकाशादेव फलप्राप्तेरित्यात्रेयस्य मतम् । तस्य भगवदवतारत्वेन भक्ति-
मार्गसिद्धान्तज्ञत्वात्तन्नामकथनमिति ॥ ४३ ॥

आर्त्विज्यमित्यौडुलोमिस्तस्मै हि परिकीयते ॥ ३।४।४४ ॥

—२९६-५ स्थविरान्वेति । सर्वान्यूनः सर्वान् स्थविरान् वृद्धानित्यर्थः ।

—७ तत्र-सोमादियागेषु ।

—८ अत्र-भक्तिमार्गीयलीलायाम् । यदा पुमानिति वाक्यं श्रीमद्भाग-
वतैकादशस्कन्ध ऊनत्रिंशाध्याये ।

—१० अत्र-यदा पुमानिति वाक्ये । पूर्वपदेन-त्यक्तसमस्तकर्मेति पदेन ।
विशेष इति । तथाच विचिकीर्षत इति पदे व्युपसर्गेणैच्छार्या विशेषलाभः ।

—१५ महम्महत्त्वमिति । रमणे सार्वदिकत्वमेव भक्तिमार्गे विशेषः ।

—१६ प्रकृतेति । स्वकीयलीलायाः सांगतार्थमेव भगवता भक्ता
त्रियन्त इत्यर्थः ।

—१९ यज्ञे दक्षिणार्थं प्रवृत्तिर्भजने तु केवलं भगवदर्थमेव प्रवृत्तिरिति
दृष्टान्तवैषम्यमित्याशङ्क्य परिहरन्ति—नचेति । कञ्चिदिति । कस्यचिद्विजः
प्रशोयम् । अपि नाम विपुलदक्षिणाप्राप्तिरस्मिन् यज्ञ इति प्रशार्थः ।

—२१ नीरागस्य—उदासीनस्य याजनवृत्तिमनीप्सोः । आवश्यकत्वात्-
प्रशविधिघटिततयावश्यकत्वात् । तथैव—वैधमेव ।

—२२ निरङ्गत्वापत्तेरिति—धन्योऽहं दक्षिणाभिः सहेति वाक्यादक्षिणार-
हिततया यज्ञस्य निरङ्गत्वापत्तिरित्यर्थः । प्रकृतेपि—भगवद्भजनेपि ।

सूत्रार्थः—जीवा हि लीलार्थमेव भगवता प्रकटितास्तल्लीलोपयोगश्च
गृहादित्यागं विना न संभवत्यतस्त्यागपूर्वकं भगवन्निकटे गमनं भक्तस्य
ऋत्विक्कर्मवज्ज्ञेयम् । यतो हि ऋत्विग्यजमानार्थं परिक्रीयते । एवंच यथा
यज्ञकर्मण्यृत्विजां प्रयासो यजमानार्थमेव भक्तानां गृहादित्यागो भगवद-
र्थमित्यौदुलोमिराचार्यो मनुत इति ॥ ४४ ॥

श्रुतेश्च ॥ ३।४।४५ ॥

—२५ भक्तिरस्य भजनमित्यार्थवर्णी श्रुतिः । तत्—भजनम् ।

—२९७-१ भक्तिमार्गप्रचारैकहृदय इति । बादरायणो—व्यासः ।
केवलं भक्तिमार्गप्रचारे बद्धदक्षिः ।

—२ तत्र—व्यासस्य भक्तिमार्गप्रचारैकहृदयत्वे । भागवतं पुराणमेव
प्रमाणम् ।

अनर्थोपशमं साक्षाद्भक्तियोगमधोक्षजे ।

लोकस्याजानतो व्यासश्चक्रे सात्वतसंहिताम् ॥

इति श्रीमद्भागवतवाक्यात् । तेनोक्तमैर्भक्तैरेवं भक्तिरस्य भजनामिति
ज्ञेयम् ।

सूत्रार्थः—भक्तिरस्य भजनामिति श्रुतेरयमेव सिद्धान्तो ज्ञेय इति ॥ ४५ ॥

इति षष्ठमधिकरणम् ।

सहकार्यन्तरविधिः पक्षेण तृतीयं तद्वतो विधानात् ॥ ३।४।४६ ॥

—१३ नान्यापेक्षेति । यमेवैष इति श्रुतेर्वरणेतरसाधनानपेक्षा ।

—१५ तृतीयमिति । मानसं शान्तो दान्त इति वाक्योक्तम् ।

—१६ तदपि—मानसमपि ।

—१७ विध्यादिवदिति । विधिश्च तदादिश्च विध्यादी ताविव । प्रथ-
मार्थे वतिः ।

—१८ आदिपदेनार्थवादस्य ग्रहणं तदाहुः—विधिरर्थवादो वेति ।
स्वत एव-ज्ञेयत एव ।

—१९ इत्यर्थ इति । एवंच पित्रादौ सहजज्ञेयवतः सुतादेयथा तत्से-
वनविधिस्तत्फलबोधकोर्थवादो वा न सेवनप्रवृत्तिसाधकस्तस्य स्वत एव तत्र
प्रवृत्तिसंभवादिवं भगवत्प्राप्त्यर्थमिदं शमादिकं स्वत एव संभवति नापेक्ष्यते
तत्र विधिरर्थवादो वेत्यर्थः । पूर्वयोः—कायिकवाचिकयोः । एतच्छे-
षत्वात्—मानसाङ्गत्वात् ।

—२० तृतीयमेव-मानसमेव ।

सूत्रार्थः—जीवानां भगवदङ्गीकारो द्विधा । तत्र शमदमादिसहकारिवि-
धानं मर्यादामार्गपक्षेण । पुष्टिमार्गे तु वरणातिरिक्तसाधनाभावाद्वरणतः
कायिकवाचिकमानसेषु तृतीयं मानसिकं साधनमुक्तम् । किंच तस्य तन्मान-
सिकं साधनमपि विध्यादिवज्ज्ञेयं यथा पुष्टिमार्गीयस्य भक्तस्य भगवद्भजने
प्रवृत्तौ विधिर्वार्थवादो वा न युज्यते स्वयं प्रवृत्तत्वात्तथा मानसिकसाधन-
मप्यप्रयोजकमिति ॥ ४६ ॥

इति सप्तममधिकरणम् ।

कृत्स्नभावात्तु गृहिणोपसंहारः ॥ ३।४।४७ ॥

—२३ सूत्रमवतारयन्ति-नन्विति । गुरोः कर्मातिशेषेणेति । गुरोः
सेवारूपं यत्कर्म तत्कृत्वा ततोतिशेषेणावशिष्टभागेन । अभिसमावृत्य-
साङ्गसरहस्यवेदाध्ययनमर्थपुरःसरं संपाद्य समावर्तनं कृत्वाचार्यकुलान्नि-
वृत्त्येति यावत् ।

२९८-२ कुटुम्ब इति । दारानाहत्येत्यर्थः ।

—३ धार्मिकान् विदधत्-पुत्रान् शिष्यांश्च धर्मशिक्षणेन धर्मशीलान्
कुर्वन् ।

—४ अन्यत्र तीर्थेभ्यः—यज्ञादीन् विरहय्य । तत्र हिंसापि संभवति ।

—६ कृत इति । गृहिणा सह सर्वधर्माणामुपसंहारः कृत इत्यर्थः । एवं
त्यागं विनैव तस्य ब्रह्मफलप्राप्तिरुक्ता ।

—९ एवं सति-श्रुतिसाम्ये सति ।

—१४ कृत्स्नता-सर्वेषामान्तराणां बाह्यानां च सार्थक्यम् । तेन-गृहिणा ।

—१५ अत्र-अत्रत्यगार्हस्थप्रशंसायाम् ।

—१७ कपिलदेववाक्यादिति । तद्वाक्यं चेत्थम् ।
भक्तियोगो बहुविधो मार्गैर्भामिनि भाव्यते ।
स्वभावगुणभेदेन पुंसां भावो विभिद्यते ॥

—१९ तदुक्तमिति । पञ्चमस्कन्धे श्लोकेनोक्तम् ।
यो दुस्त्यजाच्च क्षितिसुतस्वजनार्थदाराच्च
प्राथ्यां श्रियं सुरवरैः सद्यावलोकाम् ।
नैच्छन्नूपस्तदुचितं महतां मधुद्विद-
सेवानुरक्तमनसामभवोपि फल्युः ॥

इति संपूर्णश्लोकः । अभवोपि-मोक्षोपि ।

—२० फल्युः—अल्पः । तेन-गृहिणोपसंहार आत्मानि सर्वेन्द्रियसंप्रति-
ष्ठापनादिकथनेन ।

—२४ तल्लभः—भगवत्प्राप्तिः । उक्तभावाभाव इति । विगाढभावाभावे
स एवाधस्तादित्यादिनोक्तस्य सर्वत्र तद्भानुरूपस्य त्यागधर्मस्य मध्ये विच्छे-
देन सर्वदा स्थैर्याभावात् ।

—२६ प्रचुरभावविवशाशया इति । प्रचुरभावविष्टचेतस इत्यर्थः ।

२९९-१ एते सर्वे इति । येषां दशात्रेयौडुलोमिभ्यामुक्ता ते सर्वे भक्ताः ।
वाजसनेय्युक्ताः—वाजसनेयिनां कहोडब्राह्मण उक्ताः ।

सूत्रार्थः—गृहस्थाश्रमे कुटुम्बसाहित्येन सेवाकरणात्सर्वेन्द्रियाणां भगव-
द्विनियोगः । परिजनकृतार्थता चाधिका संपद्यतेतो गृहिणोपसंहारः । तुशब्देन
मर्यादामार्गीयगृहस्थानिरास इति ॥ ४७ ॥

मौनवदितरेषामप्युपदेशात् ॥ ३।४।४८ ॥

--६ अनीहेत्यादि । अनीहा-अनिच्छा । अनिलायामः—प्राणायामः ।
इत्यादयस्त्रिदण्डिनः संन्यासिनो ये धर्मास्तदुपलक्षकम् । त्रिषु वाग्देहचेतः-
सु दण्डो यस्येति त्रिदण्डिपदार्थः ।

—११ तत्रापि—संन्यासिन्यापि ।

सूत्रार्थः—मौनानीहादयो धर्मा यथा संन्यासिन उक्तास्तथा गृहस्थ-
स्यापि सन्ति । एवंच संन्यास्यपेक्षया गृहस्थे गुणाधिक्यात् तेनोपसंहारः
कृत इति ॥ ४८ ॥

अनाविष्कुर्वन्नन्वयात् ॥ ३।४।४९ ॥

—१५ अनाविष्कुर्वन्—अप्रकटयन् ।

—१७ ते धर्माः—आश्रमधर्माः ।

—२० आविष्करणं—आश्रमधर्माणां प्रकटनम् ।

अ. ३ पा. ४ सू. ४९]
मूले पृ. २९९ पं. २३

अणुभाष्ये

३६०

सूत्रार्थः-भगवता सह संबन्धदाढ्याद्विदाध्ययनादिगृहस्थधर्मेभगवद्भावमप्रकटयन् गृहस्थो भगवद्भजनं कुर्यात् । अत एव श्रुतौ ते धर्मा उक्ता इति ॥ ४९ ॥

ऐहिकप्रस्तुतप्रतिबन्धे तद्दर्शनात् ॥ ३।४।५० ॥

—२३ तत्समयं-लौकिककर्मकरणकालम् ।

सूत्रार्थः-भगवद्भावगोपनार्थं वैदिककर्मकरणवल्लौकिकं सुतसंस्कारादि कर्म प्रस्तुतस्य भगवद्भजनस्य प्रतिबन्धो न स्याद्यथा तथा कर्तव्यम् । धार्मिकान् विदधदिति श्रुतौ धार्मिकपुत्रादिविधानदर्शनादिति ॥ ५० ॥

इत्यष्टममधिकरणम् ।

एवं मुक्तिफलानियमस्तदवस्थावधृतेस्तदवस्थावधृतेः ॥ ३।४।५१ ॥

३००-५ सा-ब्रह्मसंपत्तिः ।

—९ उक्तगृहिणः-छान्दोग्योक्तमुक्तरूपगृहिणः ।

—९ तत्फलं-पुरुषोत्तमलीलानुभवरूपं फलम् । अत एव-साधनाप्राप्यत्वादेव ।

—१२ औत्सर्गिकं-अधिकारसामान्यतः प्राप्तम् ।

—१९ एवं सति-श्रुतिद्वयस्याविरोधे कर्तव्ये सति ।

—२० तदतीति-अक्षरातीति पुरुषोत्तमे ।

—२१ समाप्तिज्ञापनाय-अध्यायसमाप्तिज्ञापनाय । सूत्रस्थपदावृत्तिरध्यायसमाप्तिमात्रयोक्तिकेति स्वीकारेनर्थकत्वमावृत्तपदस्येत्यरुचेः पक्षान्तरमाहुः-अथवेति ।

—२२ एवं सति-उक्तश्रुतिद्वयाविरोधे सति । भगवद्भाव इति सप्तमी ।

—२३ भगवद्भावे-पुरुषोत्तमीयसर्वात्मभावे ।

सूत्रार्थः-एवंभूतस्य भक्तस्य मुक्तिफलं यद्भक्तिरसानुभवः स नियमेन भवत्यवेति न । तस्य भगवदिच्छाधीनत्वात् । न स पुनरावर्तत इति श्रुत्या मुक्तेरेव नियमः क्रियते न तु तत्फलस्येति ॥ ५१ ॥

इति नवममधिकरणम् ।

इति श्रीमद्वल्लभाचार्यकृताणुभाष्यव्याख्यायां श्रीधरशर्मकृतायां

बालप्रबोधिण्यां तृतीयाध्यायस्य चतुर्थः पादः ३।४

समाप्तोऽध्यायः पादश्च ।

॥ अथ चतुर्थोऽध्यायः ॥

—३०१-२ अथ चतुर्थाध्यायभाष्यं चिकीर्षव आचार्याः प्रथममध्या-
यार्थं पादार्थं च बोधयिष्यन्तः पूर्वेषां त्रयाणामध्यायानामर्थमुक्त्वा संगति-
माहुः—समन्वयेनेति । यथा तृतीयाध्यायारम्भे कारिकाभिरध्यायार्थो
बोधितस्तथेहापि । समन्वयेनेति प्रथमाध्यायलिङ्गम् । अविरोधादिति
द्वितीयाध्यायलिङ्गम् । साधनैरिति तृतीयाध्यायलिङ्गम् । समन्वयेनेति
सार्धकारिकाया अन्वयश्चेत्थम् । समन्वयेनाविरोधात्साधनैर्यादि ब्रह्माविद्भवति
तस्य जीवतो म्रियमाणस्य गच्छतः सफलस्य च याग्नियव्यवस्था सा च तुर्ये
विविच्यते । अन्वयक्रमेणार्थः । श्रुतीनां परस्परविरुद्धार्थतया भासमानानां
ब्रह्मणि यः समन्वयः सम्यग्बाधितोन्वयः सम्यग् ज्ञानरूपस्तेन श्रुतिस्मृतौनां
चाविरोधादनुष्ठितैः साधनैर्यादि पुरुषो विरुद्धसर्वधर्माधारभूतं यद्ब्रह्म
तादृषयकनिःसंशयशाब्दज्ञानवान् भवति तस्य जीवद्दशायां मरणसमये
गच्छतः सफलस्य याग्निसाधनानी व्यवस्था ज्ञानानुकूलतया फलपर्यन्तं
भाविनी स्थितिः सा चतुर्थेऽध्याये फलाभिख्ये विविच्यते । विवेचनं च
फलस्वरूपप्रकारबलनिष्कर्षेणासंकीर्णतया प्रकाशनम् । एवं च यथा प्रथम-
द्वितीयाध्याययोः समन्वयेनाविरोधेन चोपनिषदामाभासत्वं नेति प्रतिपाद्य
तासां ब्रह्मणि प्रमाणत्वं तासु च ब्रह्म प्रमेयमिति स्फुटीकृतम् । यथा वा
तृतीयेऽध्याये श्रुतीनां बोधकतादारोपासनात्मकं साधनं निर्णय्य ब्रह्माविद्वत्त्वं
व्यक्तीकृतं तथैवात्र चतुर्थेऽध्याये उपासनादिसाधनाविशिष्टस्य ब्रह्माविद्वदवस्था
निरूप्यन्ते परम्परया साक्षाद्वा प्राप्यस्य ब्रह्मणः फलत्वमुपपत्तिपूर्वकं निरू-
प्यते च । एतावता पूर्वाध्यायानामस्य च कार्यकारणभावोवसरसंगतिश्च
बोधिता भवति ।

—५ ननु पुरुषेणोपासनादिरूपं ज्ञानसाधनमनुष्ठेयमिति पूर्वाध्याय
एवोक्तमत्र पुनस्तत्किमिति प्रोच्यतेत आहुः—अत इति । ब्रह्माविदेति ।
उपासनादि साधनं यस्यैतादृशो ब्रह्माविदत्र ग्राह्यो ननु प्राप्तशक्तिफलः ।
एवमेवेति । उपासनादिसाधनानुष्ठायिनैव भावितव्यं न नान्यथेति तूष्णीं
न स्थेयमित्यर्थः । यतः—तत्त्वेव भयं विदुषोमन्वानस्य इति श्रुत्यानुपासकस्य
प्रतिबन्धो बोधितः ॥४०॥४१॥

—६ ननु—किं प्रजया करिष्यामो येषां नोयमात्मायं लोकः— इति ।

यस्त्वात्मरतिरेव स्यादात्मतृप्तश्च मानवः ।

आत्मन्येव च संतुष्टस्तस्य कार्यं न विद्यते ।

इति श्रुतिस्मृतिभ्यां ब्रह्मविदः कार्यमात्रनिषेधं स्वीकुर्वन्ति केचित्तर्हि
कथं ब्रह्मविदैवमेव कार्यमिति कार्यकरणोपदेश इत्यत आहुः-तामसीमिति ।
सर्वार्थवैपरीत्यावभासिनी बुद्धिस्तामसी ।

अधर्मं धर्ममिति या मन्यते तमसा वृता ।

सर्वार्थान् विपरीतांश्च बुद्धिः सा पार्थ तामसी ।

इति गीतांकेः । सर्वविप्लवमिति । सर्वेषां सगुणब्रह्मोपासनगुरूपदेशादीनां
विप्लवं मायिकत्वरूपम् ।

—७ शास्त्रनाशायेति । वैयासिकोत्तरमीमांसाशास्त्रविघातायेत्यर्थः ।
शोच्या इति । अवोधग्रस्तत्वेन शोच्यास्ते नतु तेषां वचनमुपादेयमित्यर्थः ।
अनु तानिति । ताननु-तदनुसारिण इत्यर्थः । तस्य कार्यं न विद्यते-इत्य-
स्यानन्तरम् ।

तस्मादसक्तः सततं कार्यं कर्म समाचर ।

इति गीतावचनेन कार्यकर्मणामावश्यकत्वं कथितम् ॥ ४२ ॥

ननु-तस्य तावदेव चिरम्-इति श्रुत्या ब्रह्मज्ञानोत्तरं सयोमुक्तेः
कथनाद्ब्रह्मविदो न किमपि कर्तव्यमवशिष्यते । यत्कर्मसुक्त्यादिगमनमुक्तं
तत्सगुणोपासकानां कृते ।

—८ एवमेव द्वितीयतृतीयपादोक्तोत्क्रान्तिगमनादिविचारव्यवस्थोन्नेयेति
चेत्तत्राहुः-ब्रह्मविदिति । गमनाभाव इति । ब्रह्मविदोर्चिरादिमार्गेण
गमनं न स्याच्चेदित्यर्थः । शतांशेनेति । अल्पांशेनापीत्यर्थः ।

—९ शास्त्रमेतदिति । एतदध्यायस्य तृतीयपादरूपम् । सर्वसूत्र-
विनाशत इति । सर्वाणि सूत्राणि-अर्चिरादीत्यारभ्य विशेषं च दर्शयती-
त्यन्तानि । विनाशश्च वैयर्थ्याज्ज्ञेयः । परप्राप्तेः साधनं विनापि संभवा-
द्वैयर्थ्यम् ॥ ४३ ॥

—१० ननु भवद्भिः कथं सूत्राणां परब्रह्मपरता बोध्यत इत्यत आहुः-
स्वाप्ययस्येति । स्वाप्ययस्य-सुषुप्तेः । संपत्तेः-ब्रह्मप्राप्तेः । अत्र-दह-
रविद्यायां ब्रह्मविद्वतिप्रकरणे । ब्रह्मगतिश्रुती-ब्रह्मणि यद्गमनं तद्वोधकं
श्रुतिवाक्यद्वयं पूर्वं वर्तते तच्चेत्थम् । अथ या एता हृदयस्य नाड्यः-इत्या-
रभ्य-तेजसा हि तदा संपन्नो भवति-इत्यन्तैका । अथ यत्रैतदस्माच्छरी-

रादुत्क्रामति-इत्यारभ्य-शतं चैका च हृदयस्य नाड्यः-इति श्लोकपर्यन्ता द्वितीया । अतः प्रजापतिवाक्येपि ते एव श्रुती आदत्तव्ये । ज्ञेयात्मन उभयत्राप्यैक्यात् ।

—११ अन्यथा नेति । प्रजापतिवाक्यरूपश्रुतेरर्थोन्यथा पूर्ववाक्यविरुद्धो न । वदेन्न किमिति । यदि स्यात्तर्हि सर्वनिर्णयार्थं प्रवृत्तो व्यासः फलविवेचनावसरे किमिति न वदेत् । अपि तु वदेदेव । एवंचानथोपपत्त्या-स्माभिर्ब्रह्मपरत्वं स्थाप्यत इत्यर्थः ॥ ४४ ॥

—१२ ननु-नहि द्रष्टृदृष्टेर्विपरिलोपो विद्यते अविनाशित्वान्न तु तद् द्वितीयमस्ति-इति श्रुतिमुक्तौ भेददर्शननिषेधं श्रावयति तर्हि तत्र ब्रह्मविदो गत्युपपत्तिः कथमत आहुः-तामसीमिति । या मुक्तिरिति । सांख्यमतवत् संबोधरहिता मुक्तिरित्यर्थः ।

—१३ सुषुप्तिश्रुतेरर्थ इति । शारीरब्राह्मणे तत्सजातीयवाक्यानां पाठात् । मोहादिति ।

मायां मदीयामाश्रित्य वदतां किंनु दुर्घटम् ।

इत्युक्तभगवन्मायामोहादित्यर्थः । अन्यथा मतिरिति । प्रजापतिवाक्यसिद्धायां सुक्तावन्यथा मतिरित्यर्थः । एवंच प्रथमपादे यदुक्तं तद्ब्रह्मविद उपदेशायैव । न तु साधनशेषतयेति ध्येयम् । तत्त्वेव भयं विदुषो-मन्वानस्य इति श्रुतिर्ज्ञानोत्तरमपि मननस्यावश्यकत्वमिति परेत्यर्थः ॥ ४५ ॥

—१४ एवं पादप्रयोजनं निश्चित्य तदर्थमाहुः-अत इति । जीवनइति । जीवदशायामित्यर्थः । कार्यमिति । ज्ञानफलानुकूलमावश्यकं कार्यमित्यर्थः । पूर्वं-प्रथमे पादे ।

—१५ तदेव कार्यमाहुः-आवृत्तिरिति । आवृत्तिः प्रथमाधिकरणस्यार्थः । द्वितीयाधिकरण आवृत्तेः फलम् । श्रवणादीनि-श्रवणमननानिदिध्यासनानि । तत्र हेतुत्रयम् । १ नवकृत्वोपदेशतः । २ दर्शनार्थत्वतः । ३ लिङ्गादपीति । नवकृत्वोपदेशतः-नववारमुपदेशात् । नवरुत्व इत्यव्ययं सकारान्तं तस्योपदेशतः इत्यनेन संधिरदु ये सान्तास्तेदन्ता इत्यभ्युपगमात्कथमपि संसाध्यः ।

—१६ दर्शनार्थत्वत इति । ब्रह्मदर्शननिमित्तं श्रवणादीनां कर्तव्यत्वात् । लिङ्गात्-आवृत्तिरसकृदुपदेशात् इति व्यासस्मृतेः । ब्रीह्यवघातवदिति । यथा ब्रीहीनवहन्तीति वाक्यानुरोधाद्वितुषीकरणरूपफलप्राप्तिपर्यन्तं ब्रीह्यवघात एवं श्रवणादि दर्शनफलपर्यन्तमेव कर्तव्यम् ।

—१७ फलमाहुः—आवृत्ताविति । आत्मा-भगवान् । एवं चेयं दृढ-
मतिस्तस्यावान्तरफलम् ॥ ४६-४७ ॥

—१८ तदवान्तरत्वं साधयन्ति—आपातत इति । भगवतः सर्वात्मक-
त्वात्सर्वस्वरूपत्वाज्जीवात्माभेदेन यद्दर्शनं तदापाततो दर्शनमिति बोध्यते ।
अपिशब्देन यथाधिकारमात्मोपदेशः कर्तव्य इति ब्रह्मविदो द्वितीयं कार्यं
बोध्यते ।

—१९ प्रतीकोपासकादीनां वैलक्षण्यमाहुः—प्रतीकोपासकादीनामिति ।
उपासनमुपास्यं प्रतीकमुपासनं येषां ते प्रतीकोपासनाः । आदिशब्देन कर्म-
मार्गीयाणां ग्रहणम् । एवं भावः—ज्ञानित्वं भक्तिर्वा ॥ ४८ ॥

—२० आलम्बनार्थम्—ध्यानविषयत्वेन स्वीकरणाय । ब्रह्म दृष्टिरिति ।
इदं मदालम्बनं ब्रह्मैवेति दृष्टिः । विशिष्यते—विशेषबोधिका भवति ।

—२१ अङ्गत्वमिति । मुख्यफलयोर्ब्रह्मसाक्षात्कारभक्त्योरुपकारक-
त्वात् । स्वतन्त्रता—स्वातन्त्र्येण मुख्यफलसाधकता । आदित्यादीति तृती-
याधिकरणस्यार्थः ॥ ४९ ॥

—२२ मनने चेति । आदित्यबुद्ध्यादित्याद्युपासनेन भक्तिद्वारा मनने ।
निदिध्यासे—निदिध्यासने । विशेषः—भगवतो बहिरन्तःप्रकटतारूपो
विशेषः । ततश्च फलस्यापाततोऽनुभवप्रकारो मनननिदिध्यासनरूपं तृतीयं
कार्यम् ।

—२३ तत्फलमाहुः—आसनादीति । अत्र पुरुषोत्तम आसनं भगवतो
बहिःप्रकटस्योपवेशनम् । लीलाप्राकट्यं च तेषां यानि षडङ्गानि—श्रवणा-
द्यावृत्तिः, आत्माभेददृष्टिः, तथा ग्राहणं, अप्रतीकोपासनं, सर्वत्र ब्रह्मदृष्टिः,
आदित्यादिष्वङ्गबुद्धिश्च तैश्चित्तं श्रौतार्थं भगवति धारयेत् ।

३०२-१ तदपि आमतः—मननमारभ्य । ततः—तदनन्तरम् । सिद्धिं-
भगवदासनादिसंपादकोक्तस्नेहभावरूपात् । एवमाप्रायणान्तमुत्तरार्थं उक्तः ।

—२ तदधिगमादिमुत्तरार्थमाहुः—धर्मेति । तस्य—निरुपाधिप्रेमवतः ।
॥५०॥५१॥

—३ अग्निहोत्रादिसूत्रार्थमाहुः—अग्निहोत्रादिकमिति ।

—४ फलप्राप्तिप्रकारमाहुः—षोढेति । अग्निहोत्रादिमोक्षान्तानि पञ्च
कर्माणि ज्ञानं चेति षड्भिः प्रकारैः । फलं—मोक्षरूपम् । भवेदिति । व्यक्तं
भवेदित्यर्थः ॥५२॥

—५ सर्वेन्द्रियलय इति । पुष्टिमार्गीयस्य सर्वेन्द्रियलयो भगवति । मर्या-
दामार्गीयस्य भूतेषु ॥५३॥

—७ इहेति । अधमाधिकारिण्युत्क्रान्तिरित्यर्थः ।

—८ दिनायनादीति । शुभदिनोत्तरायणादिकं तस्य सहकारि
नेत्यर्थः ॥५४॥

—९ यस्य-अधिकारिणः । अन्यमार्गाणामिति । बहुव्रीहिः । अन्ये
मार्गा येषामिति । भक्तिज्ञानेतरमार्गीयाणामित्यर्थः ॥५५॥५६॥

—१३ चतुर्थपादगतविशेषार्थमाहुः-प्रभोरेवेति । आत्मा प्रकरणादिति
सूत्रद्वयेन प्रभोः फलत्वं, तत्त्वभावे संध्यवदित्यादिसूत्रद्वयेन प्रभोर्निर्दोषत्वं
प्रोक्तं ततःपरं जगद्व्यापारवर्जमित्यादिसूत्रेषु । ततः-तस्मात् कारणात् ।
अखिलमिति । सर्वं लीलाविशिष्टस्वरूपफलमित्यर्थः ॥५७॥

—१५ अन्तरङ्गत्वमिति । फलपूर्वाङ्गतया फलमध्यपातित्वम् । एवं च
मनननिदिध्यासनयोः श्रवणाङ्गत्वम् ।

—१६ तन्निर्धारं-तन्निश्चयम् ।

आवृत्तिसकृदुपदेशात् ॥ ४।१।१ ॥

—१८ अधिकरणमवतारयन्ति-आत्मेति ।

—२० शास्त्रार्थस्य-आत्मा वारे द्रष्टव्य इत्यादिशास्त्रार्थस्य ।

—२३ तथात्वं-आवृत्तिः । प्रकृते-श्रवणादौ ।

३०३-२ अर्थसिद्धिरिति । अदृष्टद्वारेत्यर्थः ।

—३ उपदेश्यपुरुषभेद आवृत्तिः संभवत्यत आहुः-एकस्मा इति ।
कालभेदेनैकपुरुषार्थमप्यावृत्तिः संभवत्यत आहुः-एकदेति । एतेन-अस-
कृदुपदेशेन ।

—४ अवघातवदेति । अवघात इव सप्तम्यर्थेवतिः । अन्येषां-नवमाभि-
ज्ञानामष्टानामुपदेशानाम् । चरमस्य तस्य-नवमस्य तत्त्वमसीत्युपदेशस्य ।
सूत्रार्थः-श्रवणमननादीनामावृत्तिः कर्तव्या । छान्दोग्ये नवकृत्व
उपदेशादिति ॥ १ ॥

लिङ्गाच्च ॥ ४।१।२ ॥

—६ अत्रैव-आवृत्तावेव ।

—८ यथा यथेति । आत्मा-अन्तःकरणम् ।

—१० अज्ञनसंप्रयुक्तं-अज्ञनेन-कज्जलेन सुविहितम् ।

—११ अत्र-स्मृतौ । दृष्टान्तेन-चक्षुर्दृष्टान्तेन ।

—१२ श्रवणादीनामवान्तरफलत्वे कारणमाहुः—आत्मेति ।

—१३ पूर्वमुक्त्वेति । भगवच्चाक्षुषप्रत्यक्षान्तरफलापेक्षयोत्कृष्टं तेन प्राधान्यात्प्रथमं तस्य कथनमित्यर्थः ।

—१४ परमफलरूपतत्सजातीयत्वेनेति । परमफलस्य भगवन्मानस-साक्षात्कारस्यापि साक्षात्कारत्वेन रूपेणैकजातीयतया भगवच्चाक्षुषसाजात्यं तेनेत्यर्थः ।

—१५ तेन—अवान्तरफलस्यापि प्रधानफलमध्यपातेन ।

—१६ तथापीति । यद्यप्यास्मिस्तन्त्रे शाब्दक्रमस्यैव मुख्यत्वं तथापि पूर्वोत्तरमीमांसयोरैकशास्त्र्यात् पूर्वमीमांसाया अप्यादरणीयत्वं तेन तत्राग्निहोत्रं जुहोति यवागूं पचतीति वाक्यविचारे समादृतोयं शाब्दक्रमादार्थ-क्रमो बलीयानिति न्यायोत्रापि समाद्रियते ।

—१७ पश्चात्संबन्ध इति । आत्मा वारे श्रोतव्यो मन्तव्यो निदिध्या-सितव्यो द्रष्टव्य इति संबन्धे कृते सति ।

—१८ उक्तरीतिरिति । दर्शनस्य चाक्षुषस्य मुख्यत्वेनोक्ताववान्तरस्य मानसस्य लाभ इति रीतिरित्यर्थः । प्रकृतविचारस्य—साधनावृत्ति-विचारस्य ।

—२० एवं प्रकारान्तरं प्रतिज्ञाय तत्र पूर्वाध्यायेन सहैतदध्यायस्योपजी-व्योपजीवकभावरूपां संगतिं वदन्ति—श्रुतिर्हीति । हीनेत्यादि । यथा-संख्यमन्वयः । हीनाधिकारिणं प्रति कर्म, मध्यमाधिकारिणं प्रति ज्ञानं, उत्तमाधिकारिणं प्रति भक्तिरिति कर्तव्यत्वेन प्रतिपादयतीत्यर्थः ।

—२१ तत्र—साधननिरूपणे ।

—२२ तेषां—कर्मज्ञानभक्तीनाम् । स्वरूपं—फलोपयोगि रूपम् ।

—२४ तत्—कर्म । एवंच भक्त्यर्थं ज्ञानार्थं वा कृतं कर्मोत्तमफलकम् । स्वमार्गीयं कर्म त्वधमफलकमिति सिद्धम् ।

—२६ उभयत्र—साध्ये हेतौ च । अत्र—कर्ममार्गोसकृज्जन्मावृत्तिफल इत्यत्र ।

—३०४-२ वाजसनेयिशाखायामिति । बृहदारण्यके शारिरब्राह्मणे ।

—१७ लिङ्गपदस्य स्मृतिवाचकत्वमप्रसिद्धमतो व्याख्यानान्तरमाहुः—अथवेति ।

—१९ पूर्वजन्मेत्यादि । यदि वर्तमानं जन्म कर्म च शुभं तेन पूर्वस्मिन् जन्मनि कर्म शुभाचरितमित्यनुमापकमित्यर्थः ।

—२० इत्यर्थः—जन्मावृत्तिरूपोर्थः ।

—२१ तस्य-कर्मणः । ज्ञानोपकर्तृत्वमात्रं-चित्तशुद्धिद्वारा ज्ञानोप-
कारित्वमात्रम् । अस्मिन् द्वितीयव्याख्यान इदं सूत्रद्वयं नाधिकरणान्तर्गतं
संशयाद्यभावादिति बोध्यम् ।

सूत्रार्थः—यथा यथात्मा परिमृज्यत इत्यादिश्रुतिलिङ्गभूतस्मृतिरापि
श्रवणादीनामावृत्तिं बोधयतीति ॥ २ ॥

इति प्रथममधिकरणम् ।

आत्मेति तूपगच्छन्ति ग्राहयन्ति च ॥ ४।१।३ ॥

—२७ तस्याः—उपासनायाः । अनेकजन्मभिरिति ।

बहूनां जन्मनामन्ते ज्ञानवान्मां प्रपद्यते ।

इति गीतावाक्यात् ।

३०५-१ आविर्भावादिति । ज्ञानिनो हृदये ।

—३ तत्रैव-ब्रह्मण्येव ।

—४ फलान्तःपातीति । भगवत्कृपाकार्यत्वात्फलान्तर्गतम् ।

—७ पूर्वं सूत्रार्थ एवोक्तो न त्वधिकरणमतोधिकरणरचनामाहुः—अथ-
वेति ।

—८ तत्र-अनावृत्तौ ।

—१० तन्निवृत्तिमिवेति । अमरशब्देन यथा शतवर्षानन्तरं जायमानं
मानुषमरणमेव निवर्त्यते न त्वात्यन्तिकं मरणं तथेत्यर्थः ।

—११ त्वयापि-ज्ञानान्मुक्तिरिति वादिनापि । अङ्गीकार्यत्वादिति ।
यावदायुषमेवं वर्तयन्निति श्रुतेः । तस्य-कर्मणः । तस्य-प्ररोहस्य । दुरति-
क्रमत्वात्-अनुलङ्घनीयत्वात् ।

—१२ तत्फलानुभवस्येति । कर्मणो जन्मावृत्तिलक्षणं फलमवश्य-
मेवानुभावितव्यम् ।

—१३ अनावृत्तौ बाधकमाहुः—अपि चेति ।

—१४ सा-अनावृत्तिः ।

—१५ इत एवेति । भक्तेः स्नेहरूपत्वाज्ज्ञानानन्तरमेव स्नेहस्य संभवा-
दित्यर्थः ।

—२० अत एव—उपदेशकस्य ज्ञानासंभवादेव ।

—२३ आत्मत्वेन-शरीरभूतस्यात्मनो नियामकत्वेन ।

—२४ तत्कार्यमेव-तद्धर्मकार्यमेव ।

३०६-२ कर्मस्वभाव इति । तत्फलमवश्यं भोक्तव्यमित्यर्थः ।

—३ गौरवाय-जाड्याय । अयं भावः । अजीर्णान्नेन पुरुषेणाज्जीर्ण-
तायै स्वीकृतमौषधमधिकीर्णतायै भवति । पूर्वमजीर्णमन्नं न जारयति
वा । एवं च यथाऔषधयोर्भक्ष्यत्वेन तुल्यत्वेऽपि स्वभावभेदस्तथा प्रकृतेऽपि ।
तदेव व्युत्पादयन्ति-व्यापादनैकस्वभावमपीति । व्यापादनं-मरणं तत्स्व-
भावमप्यवश्यमारकमपि विषमाशीविषं दुःसहसर्पं तस्य तादृशसर्पस्यापगमे
विनाशे पटुतरो यो निगमसंगमो मन्त्रसंयोगो न विनाशयत्यापि तु विना-
शयत्येव । तथा चोक्तं मार्कण्डेयपुराणे

अविद्याप्युपकाराय विषवज्जायते नृणाम् ।

अनुष्ठिताभ्युपायेन बन्धायाऽन्यायतो हि सा ॥

इति ।

—६ कर्ममोक्षायोति । इदं संपूर्णवाक्यं श्रीमद्भागवतैकादशस्कन्धे
योगीश्वरवाक्ये ।

परोक्षवादो देदोयं बालानामनुशासनम् ।

कर्ममोक्षाय कर्माणि विधत्ते ह्यगदं यथा ॥

इति । कर्मनाशायोति पाठः ।

—१३ उभयसंग्रहस्य सूत्राभिप्रेतत्वं स्पष्टयन्ति-एवमिति । श्लेषोक्ति-
रियमिति । उपगच्छन्तीति पदे श्लेषोक्तिः ।

—१५ उभयत्र-मार्गद्वयोपदेशे ।

—१६ तस्मादिति । आत्मत्वेन हेतुना ज्ञानभक्तिभ्यां पुनरावृत्तिर-
हितात्मलाभात् ।

सूत्रार्थः-आत्मेत्युपासनाद् भगवन्तं प्राप्नुवन्ति । उत्तमाधिका-
रिणमुपस्थितं तद्विषयमुपादिशन्ति चेति ॥ ३ ॥

न प्रतीकेन हि सः ॥ ४।१।४ ॥

—२१ तेन-आरोपितोपास्येन । सः-भक्तिज्ञानप्राप्यः । श्रुतिसिद्ध-
त्वादिति । य एनं विदुरमृतास्ते भवन्ति । तमेवं विद्वानमृत इह भवती-
त्यादिश्रुतिसिद्धत्वादित्यर्थः ।

—२२ भाव इति । अत आत्मनः परमात्मत्वेनोपासनं प्रतीकोपासन-
मिति तवाभिमतमसंगतमित्यर्थः । अस्मिन्व्याख्यान आत्मत्वेनोपासनस्या-
प्रतीकोपासनत्वाद्यद्यापि ज्ञानभक्तयोः साफल्यमायाति तथापि नहीति पद-
द्वयं सूत्रे व्यर्थं स्यादित्यरुचेः प्रकारान्तरेण व्याख्यातुमवतारयन्ति-अथवेति ।

—२३ तत्प्रवेशः—ब्रह्माणि प्रवेशः ।

—२४ अनात्मभूते—मनःप्रभृतौ ।

३०७-१ तदुपगमनं—पुरुषोत्तमप्राप्तिः ।

सूत्रार्थः—प्रतीकोपासनेन मोक्षो न भवति । यतो न्यस्यान्यरूपेणोपासनं प्रतीकं तत्र भेदोदयादिति ॥ ४ ॥

ब्रह्मदृष्टिरुत्कर्षात् ॥ ४।१।५ ॥

—३ सर्वं खल्वित्यादिवाक्यं छान्दोग्ये शाण्डिल्यविद्यायाम् । आत्मैवेद-
मिति तत्रैव सनत्कुमारनारदसंवादे ।

—४ मुक्तिसाधनत्वेनेति । साक्षात्परंपरया वेत्यर्थः ।

—५ सा—ब्रह्मदृष्टिः ।

सूत्रार्थः—सर्वस्य ब्रह्मरूपत्वाद् ब्रह्मदृष्टिकरणं तु न प्रतीकोपासना ।
ज्ञानाधिक्यात्तस्या ब्रह्मदृष्टेः स्वत एवोदयादिति ॥ ५ ॥

इति द्वितीयमधिकरणम् ।

आदित्यादिमतयश्चाङ्ग उपपत्तेः ॥ ४।१।६ ॥

—१४ अङ्गोपासनाफलविचारार्थमिदमधिकरणम् । तदनुगुणविषयादि-
कमाहुः—छान्दोग्य इति ।

—१९ तत्रैव—छान्दोग्ये मधुविद्यायाम् ।

—२४ पूर्वं—पूर्वाधिकरणसूत्रद्वये । तत्त्वेन—ब्रह्मत्वेन ।

—२५ एकप्रकारकेण—सर्वं खल्विदं ब्रह्मेति श्रुत्युक्तप्रकारकेण ।

—२६ तादृशाधिकाराभावात्—उत्कृष्टाधिकाराभावात् ।

३०८-१ तद्भावनायां—सर्वं ब्रह्मेति भावनायाम् ।

—२ एवं सति—उत्कृष्टाधिकाराभावेऽपि सर्वं ब्रह्मेति ज्ञानसंभवे सति ।

—३ तत्—ब्रह्मत्वेनोपासनम् । तथा—फलोपयोगि । सर्वस्यापीति ।
ब्रह्मत्वेन सर्वस्याप्युपासनं फलाय भवेदित्यर्थः ।

—६ हेतुं व्याख्यान्ति—उपपन्नमिति । युक्तिसिद्धमित्यर्थः । एतत्-
अङ्गेषु ब्रह्मोपासनम् । एवं च—अङ्गं प्रतीकोवयवः—इति कोशादङ्गमेव प्रतीकं
तदुपासनं चाङ्गोपासनमेव । न तु त्वदुत्करीतिकप्रतीकोपासनम् । अतस्त्व-
दुत्कप्रकारकप्रतीकोपासनाच्च फलम् ।

—७ पूर्वोक्तमन्त्रार्थं विशदयन्ति-अपरं चेति । आदित्यो भगवच्चक्षुः । तस्य मधुत्वं मधुनाडित्वात् । प्राच्यो मधुनाड्य इति श्रुतेः ।

—१२ अन्यधर्मनिवृत्तिः-क्षुधादिरूपप्राणधर्मनिवृत्तिः । तस्यैव-भगवच्चक्षुरूपादित्यस्यैव ।

—१३ तत्रैव-तस्मिन्नादित्य एव ।

—१४ तद्दर्शनं-आदित्यदर्शनम् । पूर्वभावं-आदित्यसायुज्यम् ।

—१५ हेत्वभिप्रेत इति । उपपत्तेरिति सूत्रस्थहेतुबोधकपदतात्पर्य-विषयीभूत इत्यर्थः ।

—१६ न हीति । ज्ञानमार्ग एवान्धत्वादिवोषो न भक्तिमार्ग इत्यपि सूच्यते ।

—१७ एकवचनं-सूत्रेङ्ग इति पद एकवचनम् ।

—१८ एतेन-स्वरूपैक्यस्याङ्गे सत्त्वेन ।

सूत्रार्थः-भगवतः शक्तिभूतेष्वादित्यादिषु या ब्रह्मत्वोपासना उक्तास्ताः साकारव्यापकस्य ब्रह्मण एकमप्यङ्गमुपासितं तादृशफलदमिति बोधनार्थम् । उपपद्यते चैतत् । आनन्दस्वरूपकरपादोदरादेर्ब्रह्मणोङ्गमपि तादृशमेवेति न प्रतीकोपासनमिति ॥ ६ ॥

आसीनः संभवात् ॥ ४।१।७ ॥

—२१ सूत्रमवतारयन्ति-पूर्वसूत्रेणेति । धर्ममात्रस्य-चक्षुरादिरूपस्यादित्यादेर्धर्मस्य । धर्मिणः-भगवतः ।

—२२ तदग्रे-अङ्गोपासकस्याग्रे ।

सूत्रार्थः-उत्कटस्नेहात्मकसाधनसंपन्नत्वादङ्गोपासकाग्रे भगवांस्तदधीनः सन्नासीनो भवतीति ॥ ७ ॥

ध्यानाच्च ॥ ४।१।८ ॥

सूत्रार्थः-उत्कटभावेन निरन्तरस्मृत्यात्मकध्यानादपि भगवांस्तदग्र आसीनो भवतीति ॥ ८ ॥

अचलत्वं चापेक्ष्य ॥ ४।१।९ ॥

सूत्रार्थः-भक्तेच्छामपेक्ष्य भगवतोचलत्वं चलत्वमपि च भवतीति ॥ ९ ॥

स्मरन्ति च ॥ ४।१।१० ॥

सूत्रार्थः—केचिद्भक्ता अन्यफलनिरपेक्षतया भगवन्तं स्मरन्ति चकारा-
त्कीर्तयन्ति शृण्वन्ति चेति ॥ १० ॥

इति तृतीयमधिकरणम् ।

यत्रैकाग्रता तत्राविशेषात् ॥ ४।१।११ ॥

३०९-१४ अथ-पूर्वाधिकरणोक्तरीत्यादित्याद्यङ्गोपासनाभिः साधन-
भक्त्युत्कर्षात्पुरुषोत्तमस्यान्तर्बाहिःप्राकट्यानन्तरम् ।

—१५ एकाग्रता-चित्तस्य भगवन्मात्रविषयता ।

—१६ ग्राहकचित्तधारेति । भगवद्ग्राहकस्य चित्तस्याखण्डा वृत्ति-
रित्यर्थः ।

—१७ न तारतम्यमिति । एवं च यत्र भावसाम्यं तत्र न तारतम्यं यत्र
तु भाववैषम्यं तत्र तारतम्यमस्त्येवेति भावः ।

सूत्रार्थः—यत्र भक्तेष्वेकाग्रतया भगवज्ज्ञानं तद्भक्तमध्येन्तर्बाहिः पर्यतो-
र्भक्तयोः किमपि तारतम्यं नास्ति विशेषाभावादिति ॥ ११ ॥

इति चतुर्थमधिकरणम् ।

आ प्रायणात्तत्रापि हि दृष्टम् ॥ ४।१।१२ ॥

—११ अधिकरणान्तरत्वाशयेनाहुः—उक्तैर्ह्येति ।

—१२ वैलक्षण्यात्—भूतकालवर्तमानकालसंबन्धकृतवैलक्षण्यात् ।

३१०-१ सतामहमिति । अयं संपूर्णः श्लोकः श्रीमद्भागवतैकादशस्कन्ध-
एकादशाध्याय इत्यम् ।

प्रायेण भक्तियोगेन सत्सङ्गेन दिनोद्धव ।

नोपायो विद्यते सम्यक् प्रायणं हि सतामहम् ॥

अयं हि श्लोको भगवता ज्ञानसार्गाद्भक्तिमार्गस्योत्कर्षं कथयतोक्तः ।

—३ मर्यादीकृत्य-अन्तःप्रकटभगवदनुभवं मर्यादीकृत्य । सैवावस्था-
अन्तःप्रकटानुभवरूपावस्था ।

—५ आलापेत्यादि । भगवता सह संभाषणं तदवलोकनं तत्स्मरणकमल-
स्पर्शादिकम् ।

—७ अन्यथा-शुद्धपुष्टिमार्गेङ्गीकाराभावे ।

सूत्रार्थः—परमपुरुषार्थरूपफलप्राप्तिपर्यन्तं बाह्यान्तरत्वानुसंधानरहिता-
वस्था नित्या । ततः परं सायुज्यमित्यपि न । तत्रापि पूर्ववद्भगवता सहा-
लापादिकं तस्य दृष्टमेव फलं नादृष्टं सायुज्यादिकमिति ॥ १२ ॥

इति पञ्चममधिकरणम् ।

तदधिगम उत्तरपूर्वाधयोरश्लेषविनाशौ तद्व्यपदेशात् ॥ ४।१।१३॥

—१३ अधिकरणप्रयोजनमाहुः—पुष्टिमार्गीयभक्तस्येति ।

—१४ तत्र—मर्यादाभक्तिमार्गे । आवश्यकमिति ।

तस्माज्ज्ञानेन सहितं ज्ञात्वा स्वात्मानमुद्धव ।

ज्ञानविज्ञानसहितो भज मां भक्तिभावतः ॥

इति भगवतो वाक्यात् ।

—१५ तच्च—कर्म । स्वसजातीयतत्संतानजननादिति । तत्संतानस्य
भोगानुकूलकर्मप्रवाहस्योत्पादनात् ।

—१७ तद्वत्—प्रायश्चित्तवत् । तस्य—ज्ञानस्य ।

—१८ तदुद्देशेन—कर्मनाशोद्देशेन । अन्योन्याश्रयं स्फुटयन्ति—दुरित-
स्येति । दुरितनाशे सति ज्ञानोदयः । ज्ञानसत्त्वे च दुरितनाश इत्यन्यो-
न्याश्रयः ।

—१९ अनुक्तविषयेति । वक्तुमशक्येत्यर्थः ।

—२१ तस्य—अवस्य ।

—२२ अनुत्पत्तिरेवार्थ इति । यथा पुष्करपलाश आपो न श्लिष्यन्त
इति श्रुतेरापि पापानुत्पत्तिरेवार्थ इत्यर्थः । एवं भोगातिरिक्तेन ज्ञानेन प्रारब्ध-
नाशाङ्गीकारे ।

—२४ इह तु—ज्ञानेन प्रारब्धनाशे तु । तथा संपत्तेः—कर्मसंबन्धासंपत्तेः ।
अत एव—ज्ञानस्यैवं सामर्थ्यवत्त्वादेव ।

३११-४ एतेन—ज्ञानेनाश्वमेधादिकर्मणापि दुष्कर्मक्षयश्रावणेन ।

—६ या—चित्ताशुद्धिः ।

—७ तत्प्रसङ्गः—अन्योन्याश्रयप्रसङ्गः ।

—९ उररीकार्ये—अङ्गीकार्यम् ।

सूत्रार्थः—ब्रह्मज्ञानस्याधिगमे सत्युत्तरपापस्यासंबन्धः । पूर्वपापस्य
विनाशश्च भवति । यथेषीकातूलमिति श्रुत्या यथैर्धासीति स्मृत्या च तथा
कथनादिति ॥ १३ ॥

इतरस्याप्येवमसंश्लेषः पाते तु ॥ ४।१।१४ ॥

—१२ सूत्रमवतारयन्ति-पापस्येति । शास्त्रविरोधित्वेनेति । शास्त्रे निषिद्धतया कथनात् ।

—१३ अतथात्वेन-शास्त्राविरोधित्वेन । पूर्वन्यायातिदेशं-पूर्वस्य नाश उत्तरस्यासंश्लेष इति न्यायातिदेशम् ।

—१५ स एव-ज्ञानरूप एव । उभे इत्यादिश्रुतिः शारीरब्राह्मणस्था । क्षीयन्त इत्यादिश्रुतिर्गुण्डकोपनिषत्स्था । सामान्यसुकृतदुष्कृतबोधक-सामान्यकर्मशब्दत्वेन कथनात् ।

—१८ सङ्गजदोषोत्पत्तिवदिति । यथा ज्ञानानन्तरं सङ्गजदोषा उत्पद्यन्ते तथा ।

—१९ अग्रे-ज्ञानानन्तरम् ।

—२१ तुशब्दप्रयोगरहस्यमाहुः-अपिशब्द इत्यादिना ।

—२२ इति वाक्यादिति । इदं वाक्यं तु श्रीमद्भागवते तृतीयस्कन्धे कापिलेये । तच्चेत्थम् ।

न कर्हिचिन्मत्पराः शान्तरूपे नङ्क्ष्यान्ति नोनिमिषो लेढि हेतिः ।

येषामहं प्रिय आत्मा सुतश्च सखा गुरुः सुहृदो देवमित्रम् ॥

—२३ तथा करोति-भक्तिभावं रुणद्धि । प्रतिबन्धे हेतुं दर्शयन्ति-तद्भाव इति ।

—२४ ज्ञायत इति । भरतादिषु महत्सु तथा दर्शनात् ।

—२५ तस्मिन् सत्यपि-भरते पूर्वप्रारब्धभोगे सत्यपि । असंश्लेष एवेति । तदुपाख्याने, स च तदा पितृसंनिधावेवासप्रार्चीनामिव स्म करोतीति वाक्येन तादृशकर्मबोधनाद्ब्राह्मणशरीरदशायां जीवन्मुक्तत्वबोधनाच्चासंश्लेषः ।

—२६ तत्परत्वेन-अतिदेशपरत्वेन । एवं च पातेत्विति सूत्रांशे नातिदेशः ॥

३१२-१ अन्यव्याख्यानं दूषयन्ति-पातशब्दस्येति ।

—२ मुक्तिप्रापकपदाभावादिति । सूत्रे तादृशबोधकपदाभावादित्यर्थः ।

—४ वक्तव्यत्वाच्चेति । एवं चान्यव्याख्याने तत्सूत्रवैयर्थ्यापत्तिरित्यर्थः ।

सूत्रार्थः— एवमेवेतरस्य पुण्यस्यापि गतिः । भगवद्भावाच्च्युतिरूपे पाते-प्येवमेव पुण्यपापयोरश्लेषविनाशौ स्त इति ॥ १४ ॥

अनारब्धकार्ये एव तु पूर्वे तदवधेः ॥ ४।१।१५ ॥

—६ सूत्रमवतारयन्ति-नन्विति । तस्मादो-कर्मनाशे । तस्मादशस्य-देहनाशस्य ।

—७ प्रवचनानुपपत्तिः— शिष्यं प्रति ब्रह्मोपदेशानुपपत्तिः । एवं ब्रह्म-
ज्ञानात्प्राप्त्युपदेशयोग्यत्वाभावादुपदेशाभावः । तदनन्तरं शरीरपातादुपदेशा-
भाव इति ब्रह्मोपदेशसंप्रदाय एव विहन्येतेत्यर्थः ।

—८ तदभावेन-आचार्याभावेन ।

—११ कार्य-शरीरम् । ते एवेति । दह्येते इति शेषः ।

—१९ तत्रेति । तादृशस्थले प्रारब्धकर्मणोपि दाह इत्यर्थः ।

—२० अग्रे-अतोन्यापीत्यादिसूत्रे ।

—२२ भरतं प्रति- भरतं लक्ष्यीकृत्य ।

—२४ इच्छाप्रतिबद्धतादृशार्था- प्रारब्धं ज्ञानेन न नश्यत्विति-
च्छादृशायाम् । प्राचीना- ज्ञानेन प्रारब्धनाशयत्वरूपा ।

३१३-३ तथेच्छा-प्रारब्धस्य भोगेनापनयनमितीच्छा । स्वकृतमर्या-
दापालनायेति । प्रारब्धकर्मणां भोगादेव क्षय इतीश्वरकृतमर्यादारक्षणाये-
त्यर्थः ।

—४ पुष्टावङ्गीकृते-अजामिलादौ । न तथेति । प्रारब्धस्य भोगेनाप-
नयनेच्छा नास्तीत्यर्थः ।

सूत्रार्थः—प्रारब्धेतरसंचितक्रियमाणसुकृतदुष्कृते एव नश्यतः । तत्प्रा-
रब्धकर्मणामदहनं कार्यमात्रपूर्वावधिरूपभगवदिच्छातो ज्ञेयमिति ॥ १५ ॥

अग्निहोत्रादि तु तत्कार्थार्थैव तददर्शनात् ॥ ४।१।१६ ॥

—६ सूत्रमवतारयन्ति-नन्विति ।

—७ प्रयोजनाभावादिति । अग्निहोत्रादीनां प्रारब्धनाशकत्वासंभवात् ।
तादृशानां-जनकवासिष्ठादिब्रह्मविदाश्च ।

—८ तत्करणं-अग्निहोत्रादिकरणम् । अतादृशैः-अग्निहोत्रादिजनक-
प्रारब्धशून्यैः ।

—११ अत एव-अग्निहोत्रादिसंपादकप्रारब्धकर्माभावादेव ।

—१५ मतान्तरमनूय दूषयन्ति-केचिदिति । कार्य-मोक्षरूपम् ।

—१९ दर्शनपदार्थ इति । अस्मिन् सूत्रे यत्तददर्शनादिति पदं तत्रत्य-
दर्शनपदस्यार्थ इत्यर्थः । पूर्वविरोधादिति । मनसैवेदमाप्तव्यमिति पूर्व-
श्रुतिविरोधात्तथा तदधिगम इत्यादिपूर्वसूत्रविरोधाच्चेत्यर्थः ।

सूत्रार्थः— जनकादीनामग्निहोत्रायनुष्ठानं प्रारब्धकर्माणोपभोगायैव ।
यथाकारीत्यादिश्रुतिदर्शनादिति ॥ १६ ॥

इति षष्ठमधिकरणम् ।

अतोऽन्यापि हेकेषामुभयोः ॥ ४।१।१७ ॥

—२२ एतदधिकरणं न पूर्वशेषमिति बोधयितुं पूर्वोक्तमनूयैतदव-
तारयन्ति-तदेवमिति । मर्यादयेति । भोगात्मिकयेत्यर्थः ।

—२४ तस्य-प्रारब्धस्य ।

—२५ तं विना-भोगं विना । अस्यापि-पुष्टिमार्गीयस्यापि ।

३१४-३ प्रवचनादिनिरूपणेनेति । प्रवचनायनुपपत्येत्यर्थः । तदना-
इयेति । ज्ञानानाश्वप्रारब्धाख्यकर्माक्षेपिकायाः, भोगेन प्रारब्धनाशो भव-
तीति बोधकश्रुतेरित्यर्थः ।

—४ तस्य पुत्रा इति । इयं शाख्यायनिश्चुतिः । दायं-पैतृकं रिक्थम् ।

—६ विषयभेद इति । पुष्टिमर्यादाभक्तभेदेनेत्यर्थः ।

—९ नाशनिरूपणादिति । ज्ञानेनेति शेषः ।

—११ एतत्संबन्धितमिति । एतस्य पुष्टिभक्तस्य संबन्धिनः सुतादि-
प्रभृतयस्तद्गतम् । तस्य-प्रारब्धस्य । तेन-भक्तसंबन्धिना ।

—१२ तयोः-प्रारब्धपुण्यपापयोः ।

—१३ अकृताभ्यागमप्रसङ्गेनेति । सुतादिभिरकृतयोः पुण्यपापयोरभ्या-
गमः प्राप्तिस्तत्प्रसङ्गेनेत्यर्थः ।

—१४ अत्र-पुष्टिमार्गे ।

—१५ तस्याः-अनुपपत्तेः । कर्तुमकर्तुमन्यथाकर्तुं समर्थत्वाद्भगवत इति
भावः ।

सुत्रार्थः—एकेषां पुष्टिभक्तानां प्रारब्धाप्रारब्धयोः सुकृतदुष्कृतयोरुप-
भोगं विनैव नाशः । तत्र प्रमाणं तु ज्ञानानाश्वप्रारब्धकर्माक्षेपकश्रुतेर्भिन्ना
तस्य पुत्रा दायमुयन्तीद्या श्रुतिरिति ॥ १७ ॥

यदेव विद्ययेति हि ॥ ४।१।१८ ॥

—१८ सूत्रमवतारयन्ति-नन्विति ।

—१९ तथात्वस्य-वीर्यातिशयत्वस्य ।

—२० तदुत्तरस्य-तदुत्तरकर्मणः । तत्समर्था-ब्रह्मविद उत्तरकर्माश्लेष-
संपादनसमर्था ।

—२१ त्रयीप्रवृत्तिहेतुत्वमिति । अकारपूर्वकमेव वेदत्रयस्य प्रवृत्तिरत-
स्तस्य तथात्वम् ।

३१५-२ ज्ञायत इति । प्रकरणादित्यर्थः । तेन-वाक्यस्य प्रकरणा-
वरुद्धत्वेन ।

—४ श्रद्धोपनिषदोः साधारणत्वाद्विद्याया अपि साधारण्यं युक्तं न
तत्संकोच इति कश्चिच्छङ्केत तदर्थं प्रकारान्तरेण व्याख्यान्ति-यद्वेति ।

—६ सवासनतन्नाशनात्-वासनासहितप्रारब्धनाशात् ।

—७ पूर्वोक्तार्थं संगृह्यैतत्सूत्रस्य तात्पर्यान्तरमाहुः-यद्वेति ।

—१० एवं सति-जीवनिष्ठाविद्याया भगवज्ज्ञानशक्त्यंशत्वे सति ।
धर्मसंबन्धिसंबन्धादिति । धर्मो भगवज्ज्ञानशक्तिरूपस्तत्संबन्धिनी जीव-
निष्ठा विद्या तत्संबन्धादित्यर्थः ।

—११ धर्मिसंबन्धे-भगवत्संबन्धे ।

सूत्रार्थः-भगवज्ज्ञानशक्तेरंशभूता जीवनिष्ठा विद्या । ततश्च यदेव विद्याया
करोतीति श्रुत्या भगवच्छक्त्यंशभूतविद्यासंबन्धाजीवकृतं कर्म यदि वीर्यवत्तरं
तर्हि साक्षात्तत्कृपया प्रारब्धनाशः कुतो दुष्करः । एवं च पुष्टिमार्गे भगव-
त्कृपातः प्रारब्ध नश्यतीति भाव इति ॥ १८ ॥

भोगेन त्वितरे क्षपयित्वाथ संपद्यते ॥ ४।१।१९ ॥

—१४ सूत्रमवतारयन्ति-पुष्टिमार्गीयफलप्राप्ताविति ।

—१९ उक्तदेहं-भगवल्लीलोपयोगिदेहम् । व्यवच्छेदकः-निरासकः ।

सूत्रार्थः-लिङ्गस्थूलशरीरे त्यक्त्वा भगवल्लीलोपयोग्यलौकिकदेहसंपत्त्य-
नन्तरं भोगसंपत्तिं लभते सोऽश्रुते सर्वान्कामान्सहेति श्रुतेरिति ॥ १९ ॥

इति सप्तममाधिकरणम् ।

इति श्रीमद्वल्लभाचार्यकृताणुभाष्यव्याख्यायां श्रीधरशर्मकृतायां
बालप्रबोधिण्यां चतुर्थाध्यायस्य प्रथमः पादः ४।१

अथ चतुर्थाध्याये द्वितीयः पादः ॥ ४।२ ॥

वाङ्मनसि दर्शनाच्छब्दाच्च ॥ ४।२।१ ॥

३१६-४ अथ द्वितीयपादं व्याचिरूयासव आचार्याः पूर्वपादार्थमनु-
वदन्ति-पूर्वपाद इति । लौकिकशरीरे-लिङ्गस्थूलदेहौ । अलौकिकं तत्-
अलौकिकशरीरम् ।

—५ अथात्रेदमिति । एवंचावसरसंगतिः प्रथमद्वितीयपादयोः । सूक्ष्म-
शरीरस्य-लिङ्गशरीरस्य ।

—६ चामीकरत्वमिवेति । स्पर्शमाणिसंयोगाल्लोहस्य सुवर्णत्वमिव ।
पूर्वपक्षमाहुः-अत्रेति ।

—८ पूर्वावस्थापगमः-संसारावस्थाविनाशः ।

—११ तथैवाहेति । कारणभूते सत्स्वरूपे लयमाहेत्यर्थः ।

—१२ उक्तमुक्त्यभावात्-सायुज्यमुक्त्यभावात् ।

—१४ तदपगमे-दोषापगमे । तस्य-पुष्टिभक्तस्य । तथात्वं-आन-
न्दात्मकत्वम् ।

—१५ तादृशाः-जीववद्ब्रह्मांशाः । तद्दृष्टान्तेन-जीवदृष्टान्तेन ।
अत्रापि-प्राणेन्द्रियादिष्वपि । तथात्वं-आनन्दरूपत्वम् ।

—१८ सामान्यनिषेध इति । सामान्यतया लौकिकालौकिकदेहनिषेध
इत्यर्थः । तदनुभवः-त्रैकुण्ठवासिगतो देहेन्द्रियाद्यनुभवः ।

—१९ तेषां-देहेन्द्रियाणाम् । तथात्वे-आनन्दरूपत्वे ।

—२२ भक्तानां-मर्यादामार्गीयभक्तानाम् । अनागन्तुकं-नैसर्गिकम् ।

—२३ संपद्यते-आविर्भवति । तदीयत्वेन-भक्तसंबन्धित्वेन । तत्-
देहेन्द्रियादि । देहादिरपीति । आदिपदेन प्राणेन्द्रियाणां ग्रहणम् । तदी-
यत्वेन-पुष्टिमार्गीयभक्तसंबन्धित्वेन ।

—२६ संपद्यते-आविर्भवति ।

—३१७-१ आत्मकामः-पुरुषोत्तमकामः । नतु सुक्तिकाम इत्यर्थः ।
आत्मकामः-प्राप्तमनोरथः । तस्मात्-भक्तदेहात् ।

—२ अत्रैव-अन्तःप्रकटे भगवत्येव । ब्रह्मैव सन्-आनन्दरूपः सन् ।

—७ ध्वन्यत इति । कामपदेन तात्पर्यवृत्त्या ध्वन्यत इत्यर्थः ।

—९ तदयोग्यत्वात्- भगवदाश्लेषायोग्यत्वात् । तत्रैव- अन्तःप्रकट-
पुरुषोत्तम एव ।

—१० आत्मातिरिक्तस्य-प्राणेन्द्रियादेः ।

—१३ बृंहणत्वमिति । भक्तात्मनोपि महत्त्वाविर्भावादित्यर्थः ।

—१४ अन्यथा-जीवो ब्रह्मैव भवति न तु तस्य लीलायां प्रवेश
इत्यर्थकरणे ।

—१५ ब्रह्मत्व इति । सिद्धे सतीत्यर्थः । तदितरव्यवच्छेदे-प्राणे-
न्द्रियातिरिक्तदेहतद्धर्मादिव्यवच्छेदे ।

—१६ अत एव-जीवस्य भगवद्भोगावश्यकत्वादेव । तथाच मर्त्योमृतौ
भवतीत्येव वदेन्न त्वत्र ब्रह्म समश्नुत इति वदेत् ।

—१८ तद्वत्त्वेन-मर्त्यशरीरवत्त्वेन । तथा-मर्त्यत्वेन । पूर्वं-पुष्टिलीला-
प्रवेशात्पूर्वम् । तादृश एव-मर्त्य एव ।

—१९ अस्मिन्नेव-प्राप्तानन्दमयशरीर एव ।

—२३ तस्य-ज्ञेयस्य । तदौत्कृष्ट्ये-भक्तस्योत्कण्ठतायाम् ।

—२४ तस्य-प्रभुप्राकट्यस्य । तस्मिन्-भगवत्प्राकट्ये ।

३१८-१ तेषां-लौकिकेन्द्रियाणाम् ।

—२ तत्रैवेति । मनोद्वारा पुरुषोत्तम एवेत्यर्थः ।

सूत्रार्थः- पुष्टिभक्तानां भगवदानन्दप्राप्तौ भगवति लये प्रथमं वाङ्म-
नसि लीयते । एवंभावात् पूर्वं मनस्येव भगवतो दर्शनात् । वाङ्मनसि
संपद्यत इति श्रुतेश्च । दर्शनाभावे वेण्वादिशब्दश्रवणेनापि सर्वेन्द्रियैः स्वरू-
पातुर्भवेच्छा जन्यत इति शब्दाच्चेत्युक्तम् ॥ १ ॥

अत एव सर्वाण्यनु ॥ ४।२।२ ॥

—१२ संपद्यत इत्यर्थ इति । तथाच श्रुतौ वाक्पदमिन्द्रियान्तरोप-
लक्षणम् । मतान्तरमनूय खण्डयन्ति- केचिदिति ।

—१७ मुख्यार्थत्याग इति । वाक्शब्दस्य वाग्वृत्तिरित्यर्थस्वीकारे मुख्यो
वाक्पदस्यार्थस्त्यज्येत लक्षणया तद्वृत्तिरूपोर्थो गृह्येत्यर्थः ।

—१८ पदवैयर्थ्यमिति । वृत्तिनाशे मनोरूपाधिकरणस्याप्रयोजकत्वा-
न्मनसीत्यस्य वैयर्थ्यं स्यादित्यर्थः । विषयवाक्येत्यादि । एतस्य विषय-
वाक्यत्वे सूत्रकृता तेजस्त्यागेन प्राणस्य करणाध्यक्षे जीवे लयकथनायः
क्रमत्यागस्तदनुपपत्तिश्चेत्यतो व्यासानभिप्रेतत्वावगमादिदं व्याख्यानमयुक्त-
मित्यर्थः ।

सुत्रार्थः—पूर्वोक्तहेतुभ्यामेव सर्वेन्द्रियाणि वाग्लयानन्तरं मनासि संप-
बन्त इति ॥ २ ॥

तन्मनः प्राण उत्तरात् ॥ ४।२।३ ॥

—२२ स यथा शङ्कुनिरिति श्रुतिरुच्छान्दोग्ये श्वेतकेतूपाख्याने ।

सुत्रार्थः—सर्वेन्द्रिययुक्तं मनः प्राणे लीयते । प्राणबन्धनं हि सोम्य मन-
इत्युत्तरश्रुतिवाक्यादिति ॥ ३ ॥

सोध्यक्षे तदुपगमादिभ्यः ॥ ४।२।४ ॥

३१९-४ ततः-पुष्टिमार्गेङ्गीकारात् ।

—६ तदादित्वं-अनुग्रहादित्वम् । उद्देशः-स्नेहादीनामेकैकशः कथ-
नम् ।

—८ स्वप्रकृताविति । जीवस्य पुरुषाक्षरादौ भूतानां तत्तन्मात्रा-
दौ लय इत्यर्थः ।

—९ भक्त्या मुक्तिरिति । भक्तितारतम्येन मुक्तितारतम्यम् ।

—१० तारतम्यमिति । मर्यादामार्गापेक्षया पुष्टिमार्गेतीव तारतम्य-
मित्यर्थः ।

सुत्रार्थः—भगवता पुष्टिमार्गेङ्गीकार इत्यादिहेतुभ्यः स सर्वेन्द्रियमनो-
युक्तः प्राणोध्यक्षे भगवति लीयते । आदिपदेन भगवद्वशीकरणसमर्थत्वेन-
तत्प्राप्तिप्रतिबन्धकत्यागादीनां ग्रहणमिति ॥ ४ ॥

इति प्रथममाधिकरणम् ।

भूतेषु तच्छ्रुतेः ॥ ४।२।५॥

—१९ एवमेव-पुष्टिमार्गीयवत् ।

—२१ तच्छ्रुतेः-बृहदारण्यकार्तभागब्राह्मणस्थश्रुतेः ।

३२०-१० एतेन-एवं निर्धारितवाक्येन । कर्माश्रित इति । पुण्या-
पुण्यकर्माश्रितौ न तु ब्रह्माश्रित इत्यर्थः ।

—११ एवं सति-विरुद्धवाक्यद्वयस्यैकस्मिन्कर्माणि स्थितत्वे सति ।

—१२ अत्र-सद्योमुक्तिप्रतिपादकवाक्ये । तस्यैव-सद्योमुक्तस्यैव ।

इयं-प्राणानुत्क्रमणं, संघातलयश्चेति द्वयम् ।

—१३ तस्मिन्-मुक्ते ।

—१६ मर्यादामार्गीयतत्प्रापकमिति । मर्यादामार्गीयमुक्तबोधक-
मित्यर्थः ।

—१७ तदग्रिमविचारितः—याज्ञवल्क्यार्तभागाभ्यां विचारितः । तद्वि-
षयः—मुक्तविषयकः ।

—१८ बाधकं—कर्माश्रयेणावस्थानरूपं विद्वत्ताबाधकम् । श्रुतिशिरः-
समाकलितं—उपनिषत्तात्पर्यम् । तथैव—विधिप्राधान्यतयैव ।

—२० एवं सति—मर्यादामार्गे कर्मप्राधान्ये सति ।

—२४ दुर्ज्ञेयत्वमिति । ईश्वरेच्छारीतिमविदुषः पुंसोऽस्यार्थस्य दुर्ज्ञेयत्वं
जानन्ती श्रुतिरिति योजना । एवं चायमर्थो नेश्वरेच्छारीतिमविदुषा पुरुषेण
ज्ञातुं शक्य इत्यर्थः ।

३२१-१ अत्र—श्रुतिवाक्ये । कर्मपदमिति । कर्मपदेन मत्वर्थलक्षणया
कर्मिणो ग्राह्यास्तदाहुः—मर्यादामार्गपरमिति ।

—३ तद्दाने—मुक्तिदाने । तत्—ज्ञानसमुच्चितं कर्म ।

—४ अत्र—फलदाने ।

सूत्रार्थः—मर्यादाभक्तानामिन्द्रियाणि भूतेषु लीयन्ते । यत्रास्य पुरुषस्य
मृतस्येत्यादिश्रुतेरिति ॥ ५ ॥

नैकस्मिन् दर्शयतो हि ॥ ४।२।६ ॥

—६ सूत्रमवतारयन्ति—नन्विति । उक्तनिर्णयः—मर्यादामार्गीयस्य वैधमु-
क्तिनिर्णयः ।

—७ तादृशं—मर्यादामार्गीयम् ।

—१२ अन्यथा—तद्वागादिलयस्य भगवत्यङ्गीकारे ।

—१४ एतद् द्रढयितुं मतान्तरमनूय दूषयन्ति—केचिदिति । शरीरान्तर-
प्रेप्सासामयिक इति । शरीरान्तरस्य प्रेप्सा लाभेच्छा तत्कालीनः ।

—१५ प्रश्नविषय इति । कार्यं तदेत्यनेन तादृशजीवविषयकः प्रश्नः
क्रियत इत्यर्थः ।

—२० एतेन—पूर्वोक्तरीत्या शरीरान्तरप्रेप्सासामयिकजीवनिराकरणेन ।
अस्य निरस्तमित्यनेन संबन्धः । अयं—कार्यं तदेति प्रश्नश्रुत्युक्तो जीवः ।

—२१ तत्फलं—परविद्याफलम् । तच्च—अमृतत्वफलं च । देशान्तराना-
यत्तमिति । इहैव समवनीयन्त इति श्रुतेरत्रैव लभ्यमानत्वात् ।

—२२ तस्याः—अपरविद्यायाः ।

—२३ निरस्तमिति । एवंरीत्योत्क्रमणाङ्गीकारे पूर्वोन्द्रियलयप्राणा-
नुत्क्रमणवैयर्थ्यप्रसङ्गेनार्तभागब्राह्मणेनुक्तायाः शरीरान्तरप्रेप्साया वृत्तने-
न्द्रियापेक्षायाश्च कल्पनापत्त्या लक्षणाप्रसङ्गेन श्रुतिसूत्रव्याकुलीभावाच्च
निरस्तमित्यर्थः ।

सूत्रार्थः—मर्यादायामङ्गीकार इति नियम एकस्मिन् ज्ञानिन्येव न ।
किंतु मर्यादाभक्ते ज्ञानिनि चोभयोरिव मर्यादायामङ्गीकार इति नियमः ।
यतस्तथैव याज्ञवल्क्यार्तभागौ बृहदारण्यके दर्शयन् इति ॥ ६ ॥

इति द्वितीयमधिकरणम् ।

समाना चासृत्युपक्रमादमृतत्वं चानुपोष्य ॥ ४।२।७ ॥

३२२-२ अधिकरणद्वयेन पुष्टिमर्यादास्थयोर्वागादिलयं व्युत्पाद्य पूर्वोक्त-
दाढ्यायातः परं नवभिः सूत्रैस्तास्ताः शङ्का निराकरोति सूत्रकार इत्या-
शयेनावतारयन्ति—मर्यादापुष्ट्योरिति । तत्र—अन्यथाभावाभावे । वस्तु-
स्वरूपं—मर्यादापुष्टिमार्गयोः स्वरूपम् ।

—८ अविद्ययेति । विद्ययाविद्ययेति श्लोकोक्तया स्वीयया मूलशक्त्या-
हंममेत्यसद्ब्रह्मात्मकजीवाविद्याश्रयत्वसंपादनम् । तदुपक्रमः— अविद्या-
संबन्धोपक्रमः ।

—१० व्रतं—साधनानुष्ठानम् ।

—११ पुष्टिमार्गे समानमिति । ते नाधीतश्रुतिगुणा इत्यादिभगव-
द्वाक्यात् ।

सूत्रार्थः—मर्यादामार्गे जीवसंस्मरणमारभ्य मोक्षपर्यन्तं साधनेनैव मुक्ति-
रिति व्यवस्था समाना । मध्ये भेदो न भवति । पुष्टिमार्गे त्वनुपोष्य साधन-
मकृतवैवामृतत्वं नियतमिति ॥ ७ ॥

तदर्पीतेः संसारव्यपदेशात् ॥ ४।२।८ ॥

—१३ सूत्रमवतारयन्ति—एवमिति । परामृश्यते—विचार्यते ।

—१४ अग्रिमेण—भूतेष्वित्यादिसूत्रेण ।

—२१ मुक्तेः—मर्यादामार्गीयमुक्तेः ।

—२३ अत एव—मुक्तेरितरसाधारण्यकथनादेव ।

सूत्रार्थः—तदा पुष्टिफलदशायां मर्यादामार्गीयमोक्षस्य संसारत्वेन कथ-
नात्संसारतुल्यतैवातो याज्ञवल्क्यार्तभागाभ्यां तथा निरूपितमिति ॥ ८ ॥

सूक्ष्मं प्रमाणतश्च तथोपलब्धेः ॥ ४।२।९ ॥

३२३-३ सूत्रमवतारयन्ति-नन्विति । तद्वोधकप्रमाणानां-भजनानन्दो-
त्कर्षबोधकप्रमाणानाम् ।

—८ तत्तत्त्वं-पुष्टिमार्गीयतत्त्वम् ।

—९ उक्तेतराज्ञेयमिति । अतिशयितानुग्रहरहितेनाविज्ञेयमित्यर्थः ।

—१० तेषां-अतिशयानुग्रहरहितानां मर्यादामार्गीयानाम् ।

—१२ इच्छेति । स्वर्गविषयिणी मोक्षविषयिणीच्छेत्यर्थः । किञ्चिदि-
तीति । इतिशब्दो हेतौ । अतो न किञ्चिदनुपपन्नमित्यर्थः ।

—१३ एवंविधार्थास्तित्वे-अनुग्रहविरहवद्भिः सर्वैरस्यार्थस्य दुर्विज्ञे-
यत्वे ।

—१८ दुर्ज्ञेयत्वमिति । पुष्टिमार्गीयतत्त्वस्य । तत्सत्ता-पुष्टिमार्गीय-
तत्त्वसत्ता ।

—१९ धर्मिग्राहकमानसिद्धं-पुष्टिमार्गीयतत्त्वप्रमाणश्रुतिसिद्धम् ।

सूत्रार्थः—पुष्टिमार्गीयं तत्त्वं सूक्ष्मम् । यतो वाचो निवर्तन्ते-इति श्रुति-
प्रमाणेन तथोपलब्धेः । चकारात्तादृशभक्तानुभवोपि मानमिति ॥ ९ ॥

नोपमर्देनातः ॥ ४।२।१० ॥

—२१ सूत्रमवतारयन्ति-तर्हीति ।

—२२ पूर्वोक्तं-पुष्टिफलस्य सर्वोत्तमता । तत्र-तादृशमार्गानुपदेशो ।

३२४-१ पूर्वस्याः-विरहदशायाः ।

—३ सः-उपदेशः ।

सूत्रार्थः—पुष्टिमार्गीयानामुपदेशो न संभवति यतस्तेषां द्वे एवावस्थे
विरहदशा भगवत्संगमदशा चेति । तत्र विरहदशायां नैश्वर्यादीनां विनाशा-
दुपदेशो न संभवति । भगवत्संगमदशायां त्रैश्वर्यादीनां सत्त्वेऽपि भगवदान-
न्दानुभवानिमग्नचित्तत्वेनोपदेशस्यासंभव इति ॥ १० ॥

अस्यैव चोपपत्तेरुष्मा च ॥ ४।२।११ ॥

—५ सूत्रमवतारयन्ति-नन्विति ।

—७ तत्संभवात्-दुःसहविरहतापसंभवात् ।

—८ तद्धेतोरिति । आनन्दतिरोधायकस्याविद्याकामकर्मदिहेतोः ।

—१३ तदप्राप्तिजः-भगवदप्राप्तिजः ।

—१५ तथात्वात्-रसात्मकत्वात् ।

सूत्रार्थः—अस्यैवानन्दात्मकभगवत एव धर्मो विरहाख्यः । नन्वानन्दात्मकस्य दुःखरूपो धर्मः कथमिति चेन्न । भगवदन्तःप्राप्तिबाह्यप्राप्तिभ्यामानन्दानुभवविरहतापयोरुपपत्तेरिति ॥ ११ ॥

प्रतिषेधादिति चेन्न शरीरात् ॥ ४।२।१२ ॥

—१७ सूत्रमवतारयन्ति-नन्विति । पश्यः-भगवद्दर्शी भक्तः ।

—२१ एतेन-सिद्धान्तभागेन ।

सूत्रार्थः—ननु न पश्यो मृत्युमित्यादिना भक्ते दुःखं प्रतिषिध्यत इति चेन्न । रागेण सह पाठात्तत्र शारीरदुःखस्यैव निषेधात् । एवंच शृङ्गार-विरहादिभावात्मकं दुःखं तु न निषिध्यत इति ॥ १२ ॥

स्पष्टो ह्येकेषाम् ॥ ४।२।१३ ॥

—२४ विरहदुःखं न कर्मजन्यमित्याशयेन सूत्रं व्याचक्षते-एकेषामिति । शास्त्रिणां-तैत्तिरीयाणाम् ।

—२५ अयं-पुष्टिमार्गीयभक्तः ।

२१-३ मरणहेतूपस्थित्यभाव इति । मरणहेतोर्विरहभावस्योपस्थितेरभावे ।

—५ एकतरेण-संयोगविरहयोरन्यतरेण । एवंच रसपूर्णतायां संयोगस्येव विरहस्याप्यावश्यकता ।

—१ सामान्यपदमिति-क इति सामान्यबोधकसर्वनामप्रयोग इत्यर्थः । ब्रह्मानन्देत्यादि । ब्रह्मानन्दादधिको यः पुष्टिभक्तिगतः पूर्णानन्दस्तद्विरहेणासन्नं समीपस्थं यन्मरणं तन्निवारणसामर्थ्यम् ।

—१४ तद्धर्माः-विप्रयोगरसात्मकभगवद्धर्माः । नीलाम्बुदश्याम इति । अत्रेयं योजना । नीलाम्बुदश्यामो (भगवान्) हृदयादपगच्छत्वित्यतिक्लेशवशाद्भावेऽपि हृदयात्तापसारयितुं शक्यः । यत्पुनराहेति । को ह्येवान्यादित्यादिना आनन्दनं यच्छ्रुतिः पुनराहेत्यर्थः ।

—२१ वारद्वयमिति । अन्यात् प्राण्यादिति द्विवारम् ।

—२२ अन्यथा-विरहावस्थाया अनभिप्रेतत्वे । व्याख्यानान्तरमाहुः-तदवस्थापन्न इति ।

सूत्रार्थः—प्रभुस्वरूपप्राप्त्यनन्तरमेकेषां शास्त्रिणां-रसो वै-इति मन्त्रे बुध्बनिवृत्तिरूपार्थः स्पष्टः पठ्यते ॥ १३ ॥

स्मर्यते च ॥ ४।२।१४ ॥

३२३-४ रूढभावाः-क्षितमनसः । भवभियः-संसारभीताः ।

सूत्रार्थः-श्रीमद्भागवते भगवद्भावस्य जीवनमरणहेतुत्वं दौर्लभ्यं च ता
मन्मनस्का इत्यनेन स्मर्यत इति ॥ १४ ॥

तानि परे तथा ब्राह्म ॥ ४।२।१५ ॥

—१ सूत्रमवतारयन्ति-नन्विति । तद्दर्शनजनितः-भगवद्दर्शनसंपन्नः ।

—११ न दृष्टं श्रुतं वेति । फलकोटौ कुत्रापि न दृष्टमित्यर्थः ।

—२६ यमुनापुलिनेत्यादि । निकुञ्जः-लतादिपिहितमध्यभागः प्रदेशः ।

३२७-१ गन्धर्वप्रदेशः-गुहाप्रदेशः । अद्रिसानूनि-पर्वतशिखराणि ।

—३ विषयवाक्यानुरोधादिति । विषयश्रुतिवाक्ये ता वां वास्तुनीति
नपुंसकलिङ्गं बहुवचनान्तं पदं दृश्यते तदनुरोधादित्यर्थः ।

सूत्रार्थः-तानि पूर्णानन्दादिवस्तूनि वैकुण्ठादप्युत्कृष्टे श्रीगोकुले श्री-
मोवर्धने च सन्ति तथाह-ता वां वास्तून्पुष्पमसीति श्रुतिरिति ॥ १५ ॥

इति तृतीयमधिकरणम् ।

अविभागो वचनात् ॥ ४।२।१६ ॥

—१ एवं नवाभिः सूत्रैस्तत्तच्छङ्कानिराकरणं कृत्वा पुष्टिमार्गविषय
एवं किंचिद्विचारयति सूत्रकार इत्याशयेनाधिकरणमवतारयन्ति-तन्विति ।

—१३ तत्र प्रवेशितस्य-अनुकम्पया लीलायां प्रवेशितस्य । तस्मात्-
लीलास्थानात् ।

—१८ अन्यथा-अनया श्रुत्या विभागाभावस्याप्रतिपादने ।

—२० विद्वन्मण्डन इति । एतद्विषये यद्वक्तव्यं तत्पूर्वमेवोक्तम् ।

सूत्रार्थः-नित्यलीलाप्रविष्टस्य भक्तस्य सर्वदा विभागाभाव एव ।
तद्विष्णोः परममिति श्रुतिवचनात् ॥ १६ ॥

इति चतुर्थमधिकरणम् ।

तदोकोग्रज्वलनं तत्प्रकाशितद्वारो विद्यासामर्थ्यात्तच्छेषगत्यनुस्मृ-

तियोगाच्च हार्दानुगृहीतः शताधिकया ॥ ४।२।१७ ॥

—२३ तं-वृत्तान्तम् ।

३२८-५ प्रकाशत इति । इन्द्रियरूपाभिस्तेजोमात्राभिः प्रकाशत
इत्यर्थः । स एता इत्यादिश्रुतिर्बृहदारण्यके शारीरब्राह्मणे ।

—१६ तच्छेषभूता-विद्याशेषभूता ।

सूत्रार्थः—उत्क्रमणप्रकारमाह सूत्रकारः । तस्यात्मनः स्थानस्य हृदय-
स्याग्रं प्रथमं प्रकाशते ततस्तत्प्रकाशितमार्गेणोत्क्रामति । अयं सर्वजीव-
साधारणो मार्गः । विदुषो विशेषमाह । ब्रह्मविद्यासामर्थ्यात्त-
दङ्गभूतप्रव्रजनभगवत्स्मरणसंबन्धाद् हृदयस्थितेन भगवतानुगृहीतः सन्
एकशततस्या नाड्या निष्क्रामतीति ॥ १७ ॥

इति पञ्चममधिकरणम् ।

रश्म्यनुसारी ॥ ४।२।१८ ॥

—२० क्रमेण मुच्यमानस्य व्यवस्थां वक्तुमिदमधिकरणमित्याशये-
नावतारयन्ति-अथेति ।

सूत्रार्थः—विद्वानेव रश्मिद्वारा गच्छतीति ॥ १८ ॥

इति षष्ठमधिकरणम् ।

निशि नेति चेन्न संबन्धस्य यावद् देहभावित्वाद्
दर्शयति च ॥ ४।२।१९ ॥

३२९-८ सूत्रमवतारयन्ति-विदुष इति । हार्दानुग्रहकृत इति । हृद-
यस्थभगवदनुग्रहकृत इत्यर्थः ।

—१० आद्यकृतः-कालकृतः ।

सूत्रार्थः—निशि विदुष उत्क्रमणं नेति चेन्न । अनुग्रहहेतुभूतस्य गत्य-
नुस्मृतिसंबन्धस्य यावद्देहपर्यन्तस्थायित्वेनानुग्रहस्य सर्वदा सत्त्वात्कालस्या-
प्रयोजकत्वात् । एतमेव प्रवाजिन इति श्रुतिस्तथा दर्शयतीति ॥ १९ ॥

अतश्चायनेपि दक्षिणे ॥ ४।२।२० ॥

सूत्रार्थः—अतो दक्षिणायनज उत्क्रमणविशेषोपि विदुषो नास्तीति ॥ २० ॥

योगिनः प्रति स्मर्यते स्मार्ते चैते ॥ ४।२।२१ ॥

३३०-१ भिन्न इति । एवं च मार्गभेदान्नकालविशेषापेक्षेत्यर्थः ।

—२ इतरनिरपेक्षत्वादिति । हार्दभगवदनुगृहीतस्य कालादीतरानु-
ग्रहस्यानपेक्षणादित्यर्थः ।

—४ सूत्रे केवलयोगिपदस्य ग्रहणादेते इति पदेन सांख्यस्य ग्रहणमयुक्त-
मित्यरुचेराहुः-अग्निर्ज्योतिरिति ।

—६ ते एवेति । छान्दोग्योक्ते देवयानपितृयाणगती इत्यर्थः । अत्रापि-
स्मृतावपि ।

—७ शब्दभेदेन-अग्न्यादिशब्दभेदेन । विरोध इति । श्रुतिस्मृत्यो-
र्विरोध इत्यर्थः ।

सूत्रार्थः—अग्निर्ज्योतिरिति कालनियमो योगिनं प्रति स्मर्यते न ज्ञानिनं
प्रति । यत एते योगसांख्ये स्मार्ते । श्रौतज्ञानमार्गस्य तु ज्ञानेतरस्य काला-
देरपेक्षा नेति ॥ २१ ॥

इति सप्तममाधिकरणम् ।

इति श्रीमद्वल्लभाचार्यकृताणुभाष्यव्याख्यायां श्रीधरशर्मकृतायां
बालप्रबोधिण्यां चतुर्थाध्यायस्य द्वितीयः पादः ४।२

अथ तृतीयः पादः ॥ ४।३ ॥

अर्चिरादिना तत्प्रथितेः ॥ ४।३।१ ॥

अस्याध्यायस्य द्वितीयपादे प्रथमं पुष्टिमार्गीयस्य ततो मर्यादामार्गीयस्य
सद्योमुक्तिप्रकारः प्रदर्शितः । तदनन्तरं क्रममुक्तौ निर्गमद्वारादिकं दर्शितम् ।
अस्मिंस्तृतीयपादे ततो निर्गमस्य यो ब्रह्मप्राप्तिमार्गो ब्रह्मलोकस्तत्प्रकारश्च
निरूप्यते ।

—१३ तत्राधिकरणमवतारयितुं संशयादिकमाहुः—नान्विति ।

—१४ नियमाभावः—साधनादिनियमाभावः ।

—१९ भक्तातिरिक्तानिति । इत्थं विदुरिन्यादिना क्रियाविषयस्य
क्रियायाश्च श्रुतौ प्रतिपादनाय इतिपदेन भक्तातिरिक्तानामेव ग्रहणमिति
भावः । तथा गातः—अर्चिरादिमार्गेण गतिः । एवंच मर्यादामार्गीयाणामपि
भक्तानां प्रायः सद्योमुक्तिरेव । ननु ज्ञानमार्गीयाणामर्चिमार्गेण गतिर्भवतु
तथापि मर्यादाभक्तस्य प्रायः सद्योमुक्तिरेवेति नियमोऽशक्यः । श्रुतावर्चि-
रादिव्यतिरिक्तानां बहूनां मुक्तिमार्गाणां कथनात् ।

—२१ किंच बहुमार्गसत्त्वोपि सूत्रकृतात्रार्चिरादिमार्ग एव कस्मा-
दादृत इत्याशङ्क्यामाहुः—अथेदं चिन्त्यत इति । तेषां मार्गाणां परस्परं
भेदोक्तिरिति नवेति चिन्त्यत इत्यर्थः ।

—२२ पठ्यत इति । विद्याभेदेन गतिभेदः पठ्यत इत्यर्थः ।

३३१-२ एका-दहरविद्यास्था ।

—३ अन्या-पञ्चाग्निविद्यास्था ।

—५ अपरा-कौषीतकिब्राह्मणस्था ।

—६ इतरा-बृहदारण्यकस्था । सूर्यद्वारेणेति । इयं प्रथममुण्डकस्था ।

—८ सर्वेषां-श्रुत्युक्तमार्गाणाम् । पारिभाषिकं-सांकेतिकम् । न वास्तवमित्यर्थः ।

—१३ एकदेशिकृतसमाधानं खण्डयितुं पूर्वपक्षी प्रथमं तदुपपादयति-तत्रोच्यत इति ।

—१४ तथा-पारिभाषिकत्वम् । लाघवादिति । पर्वप्रत्यभिज्ञानेन लिङ्गेनैकमार्गस्वीकारे लाघवादित्यर्थः ।

—१५ गौरवप्रसङ्गादिति । मार्गाणां पार्थक्ये तेषां पृथक् कार्यकारण-भावाङ्गीकारो गौरवं तथा तन्मध्ये कस्याचिन्निकटत्वं कस्यचिद्दूरत्वं तत्र निकटमार्गत्यागे दूरमार्गग्रहणे चोपपत्तिकल्पनमिति च गौरवमित्यर्थः । एवं-मुक्तिमार्गैकत्वाङ्गीकारे ।

—१७ तत्र-रश्मिवाक्ये । उच्यत इति । शरीरादुत्क्रम उच्यत इत्यर्थः । उपक्रम इति । एवं चोत्क्रमणमार्गोपक्रम उत्क्रमणमात्रकथनेन मुक्तिमार्ग-कथनस्य व्युदासः ।

—२४ युक्त्यन्तरमाहुः-उपसंहारे चेति ।

—२७ तदनुपपत्तिपरिहारः-ब्रह्मप्रापकमार्गत्वानुपपत्तिपरिहारः ।

३३२-१ अनर्थक इति । एतच्छ्रुतौ ब्रह्मप्रापकमार्गस्यानिरूपणेनेत्यर्थः । एकमार्गवादमतं दूषयितुं पृच्छति-नन्विति ।

—४ तदसंभवेन-सकलशाखोपसंहारासंभवेन ।

—५ तस्यासंभवादिति । अनन्ता वै वेदा इति श्रुत्या वेदानामनन्तत्वा-त्कलौ बुद्धि-हासेन पठनाभावात् सर्वशाखास्त्वित्यस्यासंभवेन सर्वशाखा-विदोसंभवादित्यर्थः ।

—६ तथा-श्रुत्या मुक्तिमार्गबोधनम् । तावन्मात्रपरत्वादिति । स्वाध्या-योध्येतव्य इत्यध्ययनविधिरपि स्वशाखामात्रतात्पर्येणैवास्ति । स्वाध्याय इति पदस्य स्वशब्दघटितत्वात् ।

—७ शाखान्तरसंवादीत्यादि । तथाच शाखान्तरोक्तमुक्त्यङ्गपर्वणां शाखान्तरे कथनमप्यनुचितं स्यादित्यर्थः ।

—८ विरुद्धदिकानामिति । चतुर्विधं विद्यमानजनैर्भध्यस्थग्रामस्य प्राप्तिवदित्यर्थः । इहापीति—नानामुक्तिमार्गीयाणां स्वमार्गेणैव मुक्तिप्राप्ति-
रित्यर्थः ।

—९ द्विचनाद्यनुपपत्तिं परिहरान्ति—न चेति ।

—१५ द्वितीयः—पितृयाणमार्गः ।

—१६ एवं—मुक्तिमार्गाणामनेकत्वे ।

—१७ येन—यच्छाखाध्यायिना ।

—१८ लाघवगौरवेत्यादि । लाघवगौरवाभ्यां तस्या द्वितीयशाखाया विचारावसर इत्यर्थः ।

—१९ उक्तबाधकैरिति । अध्ययनाविधेः स्वशाखाध्ययनमात्रपरत्वं तदध्येतुस्तावन्मात्रकरणे सर्वशास्त्रार्थकरणपूर्तिः शाखान्तरसंवादिपर्वकथना-
नुपपत्तिश्चेत्येवंरूपैर्बाधकैरित्यर्थः । परोक्तं दूषयित्वा स्वमते युक्त्यन्तरमाहुः—
अपरं चेति ।

—२० आवश्यक इति । तदर्थमेव कथनात्पुराणे प्रसिद्धत्वाच्च ।

—२४ अविधेयत्वात्—उपसंहारस्य विधातुमशक्यत्वात् ।

—२५ तथा—न युक्तः । निरूपितमिति । तत्र हि समाने योर्थाभिदाहु-
पसंहारः स विधिशेषो येन्निहोत्रादयस्तद्वादित्युक्तम् । तेन्निहोत्रादयः सर्वेषां
समाना अपि येषां शाखिनां यथोक्तास्तथा तेषामेव ते विधेया नेतरेषाम् ।
तथा, अविधेयत्वात् । एवं यद्यत्पर्वविशिष्टो मुक्तिमार्गो यद्यच्छाखायामुक्तस्तेन
मार्गेणैव तस्य तस्य सकलशास्त्रार्थसंपत्त्या कृतार्थतासंभवात्तन्मार्गस्य
तत्सच्छाखीयं प्रत्येव विहितत्वान्नोपसंहारशङ्केति भावः ।

३३३-१ सिद्धान्तमाहुः—अत्र वदाम इति । अयं भावः । नानाग्रामवि-
शिष्टेनैकेन मार्गेण गन्तृणामनेकेषां मध्ये कस्यचिदेकस्मिन् ग्रामे विश्र-
मोन्यस्यान्यस्मिन्ग्रामे तद्वादिहापि ।

—६ उपसंहारस्य पर्वप्रापकत्वं शङ्कते नन्विति ।

—७ समादधते—स्यादेतदिति ।

—१० अग्रे—अग्रेतनसूत्रेषु ।

—११ पूर्वपरामर्शादिति । अर्चिषोहरन्तः पूर्वपक्ष इत्यादिश्रुतिषु पूर्व-
ग्रामहरादीनां परामर्शादित्यर्थः ।

सूत्रार्थः—अर्चिरादिमार्गेण ज्ञानमार्गीय एव गच्छति । न तु मर्यादा-
मार्गीयोपि । तथा इत्थं विदुरित्यादिना ज्ञानमार्गीयस्यैव तत्रोत्कर्ष-
कथनादिति ॥ १ ॥

वायुमब्दादविशेषविशेषाभ्याम् ॥ ४।३।२ ॥

—२२ अत्र-सूत्रे । इदं-अविशेषविशेषयोर्निर्वचनम् ।

३३४-१० सोक्तिः-छान्दाग्योक्ताव्यवधानोक्तिः । तद्भोगः-वायुलोक-भोगः । उक्तरीतिः-व्यासोक्तरीतिः । नानुपपत्तिरिति । एवं च भोक्तृ-भेदेनाव्यवधानव्यवधानसंभवाच्च श्रुतिविरोधरूपानुपपत्तिरित्यर्थः ।

—११ केचित्-शंकराचार्यादयः ।

—१२ मिथः पौर्वापर्येत्यादि । परस्परपौर्वापर्यथोक्तकपञ्चम्यन्तपदा-भावादित्यर्थः ।

—१८ वक्तुं शक्यमिति । ऊर्ध्वाक्रमणस्यार्थसिद्धत्वेन तच्छब्दस्य तत्रापि सत्त्वाद्वक्तुं शक्यमित्यर्थः ।

—२१ एवं-ऊर्ध्वाक्रमणपूर्ववर्तित्वयोर्विशेषपदार्थत्वे ।

—२२ अयं-शंकराचार्यादिकृतोर्थः । एवं सूत्रव्याख्यानांशे वादिमतं निराकृत्य बृहदारण्यकश्रुतिविरोधांशेपि तत्परिहर्तुं वदन्ति-वाजसनेयिन इति ।

—२६ एवं सति-देवलोकस्य निवेशवश्यं कर्तव्ये सति ।

३३५-२ आदित्यमध्यपातित्वमिति । तथाच देवलोकस्यादित्यकोटौ निवेशेद्वाद्यायुं वायोरादित्यमित्येवं क्रमः सिद्ध इति न मार्गभेदापत्तिरिति भावः । व्यासोपीति । तथोक्तवानित्यर्थः ।

सूत्रार्थः-छान्दाग्ये मासेभ्यः संवत्सरमित्यत्र संवत्सरादुत्तरं वायु-लोको निवेशयितव्यः । अविशेषविशेषाभ्याम् । तथाहि-अर्चिरारभ्य संवत्सरान्तानां भूसंबन्धित्वेनाविशेषात्तन्मध्ये वायुर्न निवेशनीयः । वायु-रन्तरिक्षस्याधिपतिरिति श्रुतेः । सूर्यो दिवोधिपतिरिति श्रुतेश्चैतयोः पौर्वापर्यं विशेषहेतुरस्तीति सूर्यलोकात्पूर्वं वायुलोको निवेश्य इति ॥ २ ॥

तडितोधिवरुणः संबन्धात् ॥ ४।३।३ ॥

सूत्रार्थः-चन्द्रमसो विद्युतमित्यत्र विद्युल्लोकात्परतो वरुणलोको निवे-शनीयः । तडितो जलसंबन्धित्वेन वरुणस्य जलपतित्वेन च जलीयसंबन्ध-स्य सत्त्वादिति ॥ ३ ॥

वरुणाच्चाधीन्द्रमजापती ॥ ४।३।४ ॥

—९ तडिदनन्तरं वरुणादिलोकनिवेशेर्धिरादिश्रुतिविरोध इत्याहुः-अर्चिरादीति ।

अ. ४ पा. ३ सू. ४
मूले पृ. ३३५ पं. ११]

अणुभाष्ये

३९०

—११ तं-पर्यङ्कविद्युदाद्युपासकम् । प्रदीपे मार्गैक्यनियममित्यादि-
पङ्क्तिरग्रिमसूत्रावतरणिकात्वेन गृहीता ।

सूत्रार्थः-वरुणलोकात्परं, इन्द्रलोकः प्रजापतिलोकश्च निवेशनीयः ।
संबन्धादेव हेतोरिति ॥ ४ ॥

इति प्रथममधिकरणम् ।

आतिवाहिकास्तलिङ्गात् ॥ ४।३।५ ॥

—१६ अधिकरणमेतदिति बोधयितुं विषयं संशयं चाहुः-विद्युदन-
न्तरमिति ।

—१७ गमयित्रा-अमानवपुरुषेण ।

—१८ वचनाभावेनेति । यथा विद्युल्लोकानन्तरं ब्रह्मप्रापकपुरुषवचन-
मास्ति तथा वरुणलोकं गतस्य ब्रह्मप्रापकपुरुषवचनाभावेनेत्यर्थः ।

—१९ ब्रह्मप्राप्तिः-अमानवपुरुषकारिता ब्रह्मप्राप्तिः ।

—२३ अन्यथा-उपासकस्य ब्रह्मप्राप्त्यभावे । कृतसाधनवैयर्थ्यमिति ।
कृतं यदुपासनाख्यं ब्रह्मप्राप्तिसाधनं तस्य वैयर्थ्यमित्यर्थः । तेषां-
उपासनाख्यसाधनानां ।

३३६-१ आतिवाहिकश्रुतिरिति । अतिवहनम्-अतिक्रामयित्वा प्राप-
णम् । भावे यत् । तत्संबन्धी आतिवाहिकस्तद्बोधिका श्रुतिरित्यर्थः ।

—४ एकवचनमिति । अमानवः पुरुष इत्येकवचनम् ।

—५ उच्यत इति । अमानव इत्यादिना वाक्येनोच्यत इत्यर्थः । तेन-
श्रौतलिङ्गेन ।

—८ तत्पदेनेति । तत्पुरुष इति श्रुतिगतेन लुप्तपञ्चमीकेन तच्छब्देन ।

—९ इतरल्लोकेषु-ब्रह्मप्राप्त्यव्यवहितलोकेषु । अत्रापि-अव्यवहित-
लोकेपि ।

—११ तत्प्राप्तिः-अर्चिलोकप्राप्तिः । तथा सति-अर्चिलोक-
प्राप्त्यभावे ।

—१२ कस्यचित्-उपासकस्य ।

—१३ सा-ब्रह्मप्राप्तिः ।

—१४ तेषां-लोकानाम् ।

—१५ सामितत्कथनम्-मुक्तिमार्गीयार्थलोककथनम् । अतः-अर्थ-
कथनात् ।

सूत्रार्थः—एतस्मिन्नेव मार्गे प्रजापतिलोकोत्तरमातिवाहिकाः पुरुषा
उपसंहर्तव्याः । तत्पुरुषोमानव इत्यत्र पुरुषस्य ब्रह्मसंबन्धित्वाह्लिङ्गा-
दिति ॥ ५ ॥

उभयव्यामोहात्तत्सिद्धेः ॥ ४।३।६ ॥

—१७ सूत्रमवतारयन्ति-नन्विति ।

—२४ अञ्जसा-शीघ्रम् ।

—२६ अन्यथा-वाञ्छाफलासंभवे ।

३३७-३ उक्तहेतुभिरिति । उत्कृष्टफलं त्यक्त्वा क्षुद्रफलेच्छाया असंभव
इत्यादिहेतुभिः । तत्र-अचिर्लोकादिकले ।

—५ अन्यमतं दूषणायोपक्षिपन्ति-यत्त्विति ।

—८ व्यामोहशब्दस्येति । व्यामोहशब्दोन्यथाज्ञानवाचको न साम-
र्थ्याभाववाचक इत्यर्थः ।

—९ तथा सति-संपिण्डितकरणग्रामत्वेन गन्तूणामसामर्थ्ये सति ।

सूत्रार्थः—स्वकृतमार्गस्य साफल्याय भगवानेव कांश्चिज्ज्ञानिनो
मर्यादामार्गीयांश्च व्यामोहयति । अतः कामनासिद्ध्या फलभोग इति ॥ ६ ॥

—११ सूत्रमवतारयन्ति-नन्विति ।

—१२ तल्लोकसंबन्धी-विद्युल्लोकसंबन्धी । तत्-ब्रह्म । तान् वैद्युता-
दिति पञ्चाग्निविद्यास्थवाजसनोक्तेभ्युतिः ।

वैद्युतेनैव ततस्तच्छ्रुतेः ॥ ४।३।७ ॥

—२२ तथा सति-तस्य विद्युल्लोकवासित्वे सति ।

—२३ अत एव-तदवासित्वादेव ।

३३८-३ अत एव-एतदुभयोः सूत्रकाराभिप्रायविषयत्वादेव ।

सूत्रार्थः—वैद्युतपुरुषेणैव ब्रह्मलोकसंबन्धिना ब्रह्मलोकप्राप्तिः । तान्
वैद्युतात्पुरुषोमानव इति श्रुतेः ॥ ७ ॥

इति द्वितीयमधिकरणम् ।

कार्यं वादरिस्य गत्युपपत्तेः ॥ ४।३।८ ॥

—५ क्रममुक्तिमार्गे विचार्य तत्फलं विचारयतीत्याशयेन सूत्रमवतार-

यन्ति-अत्रेति । हस्तपिहितमिति । हस्तच्छन्नम् । अग्रे प्रस्थाप्यमान-
त्वादधुनातुक्त्वेत्यर्थः ।

—८ अधिकरणरचनार्थं संशयादिकमाहुः- स एतानिति । तथाच
ब्रह्मपदश्रुतेर्गतिश्रुतेश्च संशयः ।

—१० पूर्वपक्षमाहुः-परस्येति । सः-ब्रह्मलोकः ।

—१२ तस्य-कार्यब्रह्मलोकस्य ।

सूत्रार्थः-स एताच्च ब्रह्म गमयतीत्यत्र कार्यं ब्रह्मोच्यते । यतोस्य
गन्तुस्तत्रैव गमनमुपपद्यते । न तु परब्रह्माणि व्यापकत्वादिति बादरिम-
मिति ॥ ८ ॥

विशेषितत्वाच्च ॥ ४।३।९ ॥

—१६ तत्-गन्तुभिर्गम्यम् ।

—१७ तज्जन्यभोगपरं-कार्यब्रह्मजन्यभोगतात्पर्यकम् ।

सूत्रार्थः-ब्रह्मलोकान्गमयतीति श्रुतौ बहुवचनान्तत्वेन कार्यं ब्रह्मैव
ग्राह्यं न परं ब्रह्म तस्यैकत्वादिति ॥ ९ ॥

सामीप्याच्च तद्व्यपदेशः ॥ ४।३।१० ॥

सूत्रार्थः-ब्रह्मलोकप्राप्तौ लोकान्तरव्यवधानं विनैव परब्रह्मप्राप्तिर्भवत्यतः
सामीप्याद्ब्रह्मपदेन कथनमिति ॥ १० ॥

कार्यात्वये तदध्यक्षेण सहातः परमभिधानात् ॥ ४।३।११ ॥

—२४ प्राप्यस्य ब्रह्मसामीप्याद् ब्रह्मत्ववाद इति स्वीकारे विषयश्रुति-
विरोध इत्याशङ्क्य समाधानमित्याशयेन सूत्रमवतारयन्ति-नन्विति ।

३३९-१ अत्र-देवयानमार्गे ।

—४ व्याख्यान्ति-कल्पसमाप्तमिति ।

—५ ब्रह्मणः सकाशात्-चतुर्मुखात् ।

सूत्रार्थः-कल्पावसानेध्यक्षेण ब्रह्मणा सह कार्यब्रह्मलोकस्य नाशस्ततः
परब्रह्मप्राप्तिरतोऽपुनरावृत्तिश्रुतेर्न विरोधः । वेदान्तविज्ञानेत्यादिश्रुतौ तथैव
कथनादिति ॥ ११ ॥

स्मृतेश्च ॥ ४।३।१२ ॥

सूत्रार्थः-ब्रह्मणा सह ते सर्व इति स्मृतेरपि स पदार्थः प्रतीयत इति
॥ १२ ॥

परं जैमिनिर्मुख्यत्वात् ॥ ४।३।१३ ॥

—१५ पञ्चाभिः सूत्रैर्बादरिपूर्वपक्षं कृत्वा जैमिनिमतोपन्यासमुखेन स्वसि-
द्धान्तं प्रतिपादयति सूत्रकार इत्याशयेनावतारयन्ति-अत्रेति ।

—१९ तादृक्-बृहत्त्वादिधर्मविशिष्टम् ।

—२० अन्यत्र-कार्यब्रह्माणे ।

—२१ तथेति । ब्रह्मपदं परब्रह्मप्रतिपादकमेवेत्यर्थः ।

सुत्रार्थः—स एतानित्यत्र ब्रह्मपदेन परब्रह्मण एव ग्रहणमिति जैमिनि-
मतम् । ब्रह्मपदस्य परब्रह्मण्येव मुख्यवृत्तेरिति ॥ १३ ॥

दर्शनाच्च ॥ ४।३।१४ ॥

३४०-२ ननु यदि स्वाभिप्रेतं स्यात्तर्हि स्वनामैव गृह्णीयाद्वासो न तु
जैमिनेरतो नैवं सिद्धान्त इत्याशङ्कायां जैमिनिनामतात्पर्यमाहुः-अपरं चेति

—७ संनिवेश इति । छान्दोग्येनुक्तानामन्यत्रोक्तानां पर्वत्वेनार्चिरादि-
मार्ग एव निवेशः कार्य इत्यर्थः ।

—१३ अमन्वान इति । मार्गभेदवादी जैमिनिः । तथा-मार्गभेदम् ।

—१४ तदुक्त एव- व्यासोक्त एव ।

—१६ तेनापि-बादरिणापि ।

—१७ अन्यत्र-अक्षिपुरुषविद्यायां पञ्चाग्निविद्यायां च । तद्दृष्टान्तेन-
कौषीतकिश्रुत्युक्तप्रकारदृष्टान्तेन । तथैव-ब्रह्मपदस्य परब्रह्मपरत्वमेव ।
बाधकाभावादिति । गत्युपपत्त्यादिदूषणानां परिहृतत्वात् ।

—१८ दूषयितुं शंकराचार्यमतेनाशङ्कन्ते-नन्विति ।

—१९ तन्नाशे-अविद्योपाधिनाशे ।

—२१ तस्यैव-गन्तुरेव ।

—२४ बादरिमतमेव- अमानवः पुरुषश्चतुर्मुखं प्रापयतीति बादरि-
मतमेव ।

—२६ समाधानमाहुः-स्यादेतदिति ।

३४१-४ यदा-यस्मिन्काले । यत्र-यस्मिंल्लोके ।

—५ तत्प्राप्तेः- ब्रह्मप्राप्तेः । निष्प्रत्यूहत्वात्-प्रत्यवायरहितत्वात् ।

—७ फलतारतम्यमिति । विलम्बाविलम्बादिरूपं तारतम्यमित्यर्थः ।

—११ अन्यथा-प्रारब्धभोगाप्रतिपादने ।

सुत्रार्थः—स एतं देवयानमित्यादिश्रुतौ प्रजापतिलोकात्पृथक्तया ब्रह्म-
लोककथनस्य दर्शनादिति ॥ १४ ॥

न च कार्ये प्रतिपत्त्यभिसंधिः ॥ ४।३।१५ ॥

—१७ पूर्वोक्तिप्रकारेण प्रासाङ्गिकं मतान्तरं परिहृत्य जैमिनिमतं सिद्धान्त-
त्वेन स्वीकृत्य सूत्रं व्याख्यान्ति-अपि चेति ।

—१८ तद्विवरिकां- ब्रह्मविदाप्नोतीत्यस्य विवरणकारिणीम् ।

—२० उपक्रमानुरोधेन-आप्नोति परमित्युपक्रमानुरोधेन ।

—२१ प्रतिपत्तिः-श्रुतिफलभोगरूपा प्रतिपत्तिः । ऋगर्थस्तु-सत्यं ज्ञान-
मित्याद्यृगर्थस्तु ।

सूत्रार्थः-सोऽनुते सर्वान् कामान् इत्यत्र भगवता सह सर्वकामोप-
भोगप्राप्तिरुच्यते । सा कार्यब्रह्मग्रहणे न संभवेदतः परमेव ब्रह्म ग्राह्य-
मिति ॥ १५ ॥

इति तृतीयमाधिकरणम् ।

अप्रतीकालम्बनान्नयतीति बादरायण उभयथा

दोषात्तत्क्रतुश्च ॥ ४।३।१६ ॥

३४२-४ पूर्वाधिकरणसिद्धमन्त्रस्य सूत्रमवतारयन्ति- क्रममुक्त्याधिका-
रिण इति ।

—५ तत्र- सिद्धे परप्राप्तिरूपेर्धे ।

—६ सर्वान्- तदुपासनावतः ।

—८ सः-अमानवः पुरुषः ।

—९ कर्तेति । लुट् करिष्यतीत्यर्थः ।

—११ अतथात्वं ज्ञात्वेति । शुद्धब्रह्मत्वमज्ञात्वेत्यर्थः ।

—१३ तथा च सत्यपि- तेषां प्रतीकालम्बनत्वे सत्यपि ।

—१५ शुद्धब्रह्मत्वं-उपास्यविभूतिरूपेषु शुद्धब्रह्मत्वम् ।

—२३ तत्क्रतुरिति । तद्भजनं क्रतुर्यस्य स तत्क्रतुर्भक्त इत्यर्थः ।

—२४ तस्य-भक्तस्य ।

३४३-२ अस्मिन्पक्षे लकारार्थव्यत्यय इत्यरुचेर्नयतीत्यनुसारात्पक्षान्तर-
माहुः-वस्तुत इति । तथाच सूत्रे वर्तमानकालिकलङ्घननयतीतिप्रयोगा-
त्तत्क्रतुरिति प्रथमान्तप्रयोगाच्चैवं ज्ञायते । यो ब्रह्मत्वेनाङ्गोपासनकर्ता स
तत्क्रतुर्भक्तः सन् स्वयमेव स्वात्मानं भक्तिसामर्थ्येन नयति एवमेव सर्व-
त्रेति । एवंच न्यूनाधिकफलदातृत्वमेव तेषु न्यूनाधिकत्वव्यवस्थापने
बीजम् । न तु ब्रह्मवस्तुनि परिच्छिन्नत्वमस्तीति भावः ।

—१२ प्रतिमादिष्विति । अत्रादिपदेन सूर्योऽग्निर्ब्राह्मणा गाव इत्यादि-
कथितानां पूजास्थानानां ग्रहणम् । आवाहनेनेति । इदमावाहनेन संनि-
धानं-अप्स्वग्नौ हृदये सूर्ये इत्याद्युक्तस्य नित्यसंनिधानस्याप्युपलक्षणम् ।

—१३ तत्र-प्रतिमादौ ।

—१८ एवं सति-ब्रह्मणः प्रतीकालम्बनाप्राप्यत्वेद्भूरूपालम्बनप्राप्यत्वे
च सति ।

—२३ उपोद्बलकं-सूत्रं साधकम् । सैव-परप्राप्तिरेव । शांकरमतमनु-
वदन्ति- ये त्विति ।

—२४ तथात्वेपि-प्रतीकालम्बनत्वेपि । अब्रह्मकृतत्वेपीति यावत् ।
तद्वतः-पञ्चाशिविद्यावतः ।

—२५ दृषयन्ति-तत्रेति ।

—२६ तत्-पञ्चाशिविद्यावाक्यम् । बोधयति-प्रतीकोपासकस्य ब्रह्म-
प्राप्तिं बोधयति ।

३४४-१ तत्रापि-उपासनाविषयोपि । अप्रतीकत्वं-वास्तवब्रह्मत्वम् ।

—२ एवं-अप्रतीकोपासकानां नयनम् ।

—३ तस्य-औत्सर्गिकस्य पक्षस्य । बाधकापनोद्यत्वादिति । बाधका-
पनोद्यत्वमुत्सर्गत्वमिति चोत्सर्गलक्षणम् । उक्तन्यायेन-वचनं वस्तुसतः
पदार्थस्य बोधकं न तु कारकमिति न्यायेन ।

—४ वचनस्य-मिथ्यात्वबोधकवचनस्य ।

—८ निराकुर्वन्ति-हन्तेति । हन्तेति खेदे । शब्दार्थानवगमविजृम्भितं-
शब्दार्थाज्ञानविलसितम् । वादिनोज्ञानभावं प्रकटयन्ति-यत इति ।

—९ तत्र-फले । अस्य उपासकस्य ।

—१२ पूर्व-इतिशिरस्कवाक्यकथनात्प्राक् ।

—१३ सर्वत्र-अत्रत्यवाक्यान्तरे प्रकरणान्तरीयवाक्ये च ।

सूत्रार्थः—ये प्रतीकमनाश्रित्य सर्वं ब्रह्मेति ज्ञात्वोपासते तानेवामानवः
पुरुषो ब्रह्म नयतीति बादरायणमतम् । उभयथा दोषात् । तथाहि वस्तुतो
ब्रह्मरूपे ब्रह्मत्वानिश्चय उपासनार्थं तत्र ब्रह्मत्वज्ञानं चेत्पुनरपि दोषात्तेषां ब्रह्म-
प्राप्तावनधिकारान्नाहं ब्रह्म न प्रापयति । भगवद्भजनभक्तिमात्रं भक्तस्तु
स्वयमेव भक्तिबलात्परं ब्रह्म गच्छतीति ॥ १६ ॥

इति चतुर्थमधिकरणम् ।

विशेषं च दर्शयति ॥ ४।३।१७ ॥

—१६ पूर्वाधिकरणसिद्धमनूयाधिकरणमवतारयन्ति—सर्वाणीति ।
सर्वाणि-मनआदीनि विश्रुतिरूपाणि । तदुपासकानामिति । ब्रह्मत्वेन
विश्रुतिरूपोपासकानामित्यर्थः ।

३४५-१ सांनिध्यादिति । वेदनसांनिध्यादित्यर्थः । यद्वेद तदेव
प्राप्नोति ।

—२ अत एव-अधिकारिभेदेन फलभेदस्यावश्यकत्वादेव ।

—३ उभयसंबन्धित्वज्ञापकमिति । देहलीदीपन्यायेनेत्यर्थः ।

—४ इह-फले । अयं-वक्ष्यमाणः ।

—६ एवं सति-पुरुषोत्तमस्य वरणमात्रलभ्यत्वे सति । तत्साधनत्वे-
पुरुषोत्तमप्राप्तिसाधनत्वे । तद्विरोधः-वरणमात्रसाधनत्वबोधकश्रुतिविरोधः ।

—१३ ब्रह्मविदं-अक्षरब्रह्मविदम् । तत्प्रचुरभावे सति-भक्तिप्राचुर्ये सति ।

—१५ तत्-निहितव्यापिवैकुण्ठं हृदयाकाशम् । अलौकिकप्रयोगे-
णेति । लोके व्योमशब्दस्य सप्तमी व्योम्नि व्योमनीति । वेदे व्योमन् इति ।
एवं चालौकिको लोकविरुद्धः प्रयोग इत्यर्थः ।

—१६ तस्य-हृदयाकाशस्य ।

—१७ अत्र-गुहायाम् । भगवानपीति । दर्शनयोग्यो भवतीत्यर्थः ।

—१९ अस्य-परब्रह्मविदः । ब्रह्मैव सन्-चतुर्भुजायाकारवान् सन् ।
ब्रह्मायेति । पूर्वोक्तप्रकरणानुग्रहाद्ब्रह्मव्यापिवैकुण्ठस्थं पुरुषोत्तमं प्राप्नोति ।

—२० मर्यादापुष्टिज्ञानभक्तगतिं निरूप्य शुद्धपुष्टिभक्तविषयं लीला-
प्रवेशमाहुः-अथेति ।

—२१ स्वान्तःस्थितमपीति । अपिशब्दात्प्रेमातिशयादतिकृपया बाहि-
ष्ठास्तु स्वलीलामनुभावयत्येवेति सिद्धम् ।

—२४ सः-शुद्धपुष्टिमार्गीयभक्तः ।

—२५ चकारात्-सौत्रचकारात् । एवं सति-व्यवस्था भेदे सति ।

सूत्रार्थः-ज्ञानमार्गीयभक्तिमार्गीयोपासकेषु ब्रह्मविदाप्नोतीत्यादिश्रुति-
निर्देशं दर्शयति । यस्य वरणविशिष्टब्रह्मज्ञानं तस्य परब्रह्मप्राप्तिः । यस्य
केवलब्रह्मज्ञानं तस्य त्वक्षरप्राप्तिरिति विशेष इति ॥ १७ ॥

इति पञ्चममधिकरणम् ।

इति श्रीमद्ब्रह्मभाचार्यकृताणुभाष्यव्याख्यायां श्रीधरशर्मकृतायां

बालप्रबोधिण्यां चतुर्थाध्यायस्य तृतीयः पादः ॥ ४।३ ॥

अथ चतुर्थाध्याये चतुर्थः पादः ॥ ४।४ ॥

संपद्याविर्भावः स्वेन शब्दात् ॥ ४।४।१ ॥

अस्याध्यायस्य द्वितीयपादे सद्योमुक्तिक्रममुक्तयोः प्रकारो दर्शितस्तद-
नन्तरं तृतीयपादे क्रममुक्तौ प्राप्यस्वरूपं प्राप्तिप्रकारं च दर्शयित्वा समाप्तौ
ज्ञानमार्गीययोः सद्योमुक्तावप्यक्षरप्राप्तिपुरुषोत्तमप्राप्तिरूपः फले विशेषो-
स्तीति प्रदर्शितम् ।

३४६-८अधुना तत्पुरुषोत्तमप्राप्तिरूपं फलं कथमनुभवाति भक्त इति तत्प्र-
कारः, कीदृशं पुरुषोत्तमस्य स्वरूपमिति तत्प्रकारश्चास्मिन् पादे निरूप्यत
इत्याशयेन सूत्रमवतारयन्ति-ब्रह्मविदित्यादि । तत्र-अश्नुत इति वरणांश-
रूपे विषये ।

—१० इदं-वक्ष्यमाणम् । किमिति । यद्यन्तःस्थितोऽश्नुते तदा स इति
स्वतन्त्रतया भोगकर्तृत्वोक्तिर्विरुद्धा । ब्रह्मणि लये सति भेदाभावात् । यदि
बहिर्भूत्वाऽश्नुत इति पक्षस्तदावृत्त्यापत्त्या परप्राप्तेर्भुक्तिवैभक्त्युभयथापि
दोषादश्नुत इत्यस्य विवरणं चिन्त्यत इत्यर्थः । अन्त्यः-जन्म प्राप्येति पक्षः ।

—१२ कर्माभावात्-पुनर्जन्मसाधककर्माभावात् ।

—१४ दित्सा-दातुमिच्छा । तत्कृतः-भगवत्कृतः । अस्य-भक्तस्य ।

—१५ तत्र-आविर्भावे ।

—१७ एवं सति-भक्ताविर्भावस्यावश्यकत्वे सति । उक्तश्रुतिः-न स
पुनरावर्तत इति श्रुतिः ।

—१८ न विरोध इति । विषयभेदादित्यर्थः ।

—२० निषेधाविषयत्वात्-न स पुनरावर्तत इति श्रुतिनिषेधाविषय-
त्वात् । न विरोध इति । अपिशब्देन निषेधस्य पुष्टिमार्गसाधारण्येपि
न विरोध इत्यर्थः । अत्र-पुष्टिमार्गीयस्य भगवल्लीलायामाविर्भावे ।

—२४ तथा-भक्तस्य विग्रहाभिर्भावः ।

सूत्रार्थः-ब्रह्म प्राप्य स्थितस्य जीवस्य भगवदत्यन्तानुग्रहवशात्स्वरूपा-
नन्दोनेन ग्राह्य इति भगवदिच्छायां पुनराविर्भावो भवति । सोऽश्नुते सर्वा-
नित्यादिश्रुतेरिति ॥ १ ॥

मुक्तः प्रतिज्ञानात् ॥ ४।४।२ ॥

—२५ सूत्रमवतारयन्ति-हेत्वन्तरमिति । भगवतः सकाशाद्विभज्य यः
पुष्टिभक्तस्याविर्भावः सोलौकिकोनावृत्तिरूपश्चेत्यत्र हेत्वन्तरमाहेत्यर्थः ।

३४७-१ सूत्रं व्याकुर्वन्ति-अत्रेति ।

—२ तद्विवृतिरिति । परमाप्नोतीत्यस्य विवरणम् ।

सूत्रार्थः—ब्रह्मविदाप्नोतीत्यादिना मुक्तं प्रतिज्ञाय सोऽनुत इत्यनेन विवरणकथनात्कामाशनस्य पुष्टिमार्गीयमुक्तिरूपत्वं न तु लौकिकत्वमिति ॥ २ ॥

आत्मा प्रकरणात् ॥ ४।४।३ ॥

—७ तस्य-ब्रह्मणा सह भोगस्य ।

—१० तदेव-गुणातीतमेव ।

सूत्रार्थः—सह ब्रह्मणेत्यत्र मायागुणरहितस्य व्यापकात्मनो ग्रहणम् । ब्रह्मविदाप्नोतीत्यादिना तस्यैव प्रकरणादिति ॥ ३ ॥

अविभागेन दृष्टत्वात् ॥ ४।४।४ ॥

—१३ अतः-वाक्यस्य ऋचश्च परस्परापेक्षाबोधकपदाभावात् ।

—१४ पूर्ववाक्येनेति । एवंच वाक्यस्य ऋचश्च मध्ये परस्परापेक्षाबोधकपदाभावेऽपि ऋकप्रयोजनप्रतिपादके मध्यमवाक्येपेक्षाबोधकपदसत्त्वाद्गुणातीतमेव तद्ब्रह्मात्र वाच्यमित्यर्थः ।

सूत्रार्थः—नन्वस्याः सोऽनुत इत्याद्युचः पृथक्त्वेन पाठात्कथं प्रकरणैक्यमिति चेन्न । पूर्ववाक्येन सहास्या अविभागेनैव पठितत्वात् । तत्र हेतुः । दृष्टत्वादिति । तदेषाभ्युक्तेत्यनेन ब्रह्मविदिति वाक्योक्तार्थप्रतिपादकत्वेनेयमृगुक्तेति दृष्टत्वादिति ॥ ४ ॥

इति प्रथममधिकरणम् ।

ब्राह्मेण जैमिनिरूपन्यासादिभ्यः ॥ ४।४।५ ॥

पूर्वस्मिन् सूत्रचतुष्टयात्मकेधिकरणे प्रथमसूत्रद्वयेन भगवद्दत्तालौकिकविग्रहेण भक्तस्य भगवता सह भोगः साधितः । अपरेण सूत्रद्वयेन भगवतः पुरुषोत्तमत्वमुक्तम् ।

—२० तत्र पूर्वसूत्रद्वयसिद्धं विग्रहं विचारयति सूत्रकार इत्याशयेन तमर्थमनूयावतारयन्ति-पूर्वेणेति ।

—२३ तदायतनस्य-शरीरस्य । तादृशेन-लौकिकेन ।

—२५ पूर्वोक्तान्-सर्वान् कामान् ।

३४८-१ उपन्यासादिभ्य इति । उप समीपे न्यासः कथनं विवरण-
मिति यावत् । स आदियेषामिति तदुपसंविज्ञानो बहुव्रीहिः ।

—३ तस्याः-मुक्तेः । एवंरूपत्वात्-सर्वकामाशनरूपत्वात् ।

—४ तदात्मकं-अक्षरब्रह्मात्मकम् । तस्य-भक्तस्य ।

—५ एतद्बोधनाय-शरीरस्याक्षरात्मकत्वबोधनाय ।

—६ अर्थानां-रूपरसादीनाम् । तेन-पूर्वोक्तप्रकारेण विभूतिनिरूपणेन ।

—७ इदमेव-भक्तिशरीररूपादिधर्माणां श्रुत्युक्तं ब्रह्मरूपत्वमेव । आदि-
पदेन-सौत्रादिपदेन । बहुवचनेन-उपन्यासादिभ्य इति बहुवचनेन ।

—८ प्रपञ्चितमिति । वर्णकान्तर इति शेषः । अन्येषां-ज्ञानिभक्ता-
नाम् । पञ्चमङ्गीकारे-भक्तशरीराणामक्षररूपताङ्गीकारे ।

सूत्रार्थः- ब्रह्मसंबन्धना सच्चिदानन्दात्मकशरीरेण ब्रह्मणा सर्वान्का-
मान् समश्नुत इति जैमिनिराचार्यो मनुते । ब्रह्मविदाप्रोतीत्युपन्यस्य सोऽश्नुत
इति कथनात् । आदिपदेनेदं सूचितम् । परप्राप्तेः पुष्टिमार्गीयमोक्षरूपत्वेन
लौकिकशरीरेण तद्भोगासंभवादक्षरब्रह्मणः पुरुषोत्तमाधिष्ठानत्वाच्चदात्मक-
शरीरेण भगवदानन्दं मुङ्क्त इति युक्तमिति ॥ ५ ॥

तन्मात्रेणात्मत्वादित्यौडुलोमिः ॥ ४।४।६ ॥

—१३ अन्यथा-ज्ञानात्मकविग्रहानङ्गीकारे । न वदेदिति । श्रुतौ घन-
पदं न वदेदित्यर्थः ।

—१४ तादृशेन-सच्चिदानन्दविग्रहेण भगवता । भोगकर्त्रा-भक्तेन ।
तादृशेनैव-सच्चिदानन्दविग्रहवतैव ।

—१५ तथात्वस्य-सच्चिदानन्दविग्रहत्वस्य ।

—१६ अशरीर-भौतिकशरीररहितम् ।

—१७ एतादृशान्यविषयिणीति । अशरीरं वाव सन्तमित्यादिश्रुतिस्तु
प्रियपदस्याप्रियपदसमभिव्याहारात् एतादृशान्यविषयिणी । एतादृशाद्
भगवदानन्दादन्यो यो दुःखसंभिन्न आनन्दस्तादृषयिणीति न तद्विरोध
इत्यर्थः । तदनुभवस्य-दुःखसंभिन्नसुखानुभवस्य ।

—२० भगवद्विच्छाविषयत्वाभावादिति । तादृशसुखानुभवोऽस्य भव-
त्विति भगवद्विच्छाविषयत्वाभावादित्यर्थः ।

सूत्रार्थः-स यथा सैन्धवघन इति श्रुत्युक्तचिद्रूपे ब्रह्मणि चिन्मात्ररूपेण
कामान्मुङ्क्ते नत्वलौकिकदेहेन्द्रियादिना । जीवस्य तदात्मकत्वादित्यौ-
डुलोमिराचार्यो मनुते इति ॥ ६ ॥

एवमुपन्यासात्पूर्वभावादविरोधं बादरायणः ॥ ४।४।७ ॥

—२३ सिद्धान्तं वदन्ति-परमाचार्य इति । एवं-चिदतिरिक्तावि-
ग्रहाभावम् ।

—२४ उपन्यासः-ऋक्षुपन्यासः ।

—२५ तस्याः-गुहायाः ।

—२६ संभवादिति । एवं चात्र ब्रह्मवित्पदेनापरोक्षब्रह्मज्ञानवानुच्यते ।
यदि तस्य शरीरं न स्यात्तर्हि तद्वाख्यानभूतकर्तृवार्धं गुहापदं न वदेत् । युक्त्य-
न्तरमाहुः-किंचेति । प्रथमान्तोपस्थितत्वेनेति । आप्नोतीत्यस्य कर्ता
प्रथमान्तपदेनैवोपस्थाप्यः ।

३४९-१ स्वातन्त्र्यमिति । स्वतन्त्रः कर्तेति पाणिनिस्तत्रात् । उपन्य-
स्तमिति । सहयुक्तेप्रधाने इति पाणिनिस्तत्रेणाप्राधान्य एव तृतीयाविधाना-
स्तृतीयान्तस्य गौणत्वं प्रथमान्तस्य प्राधान्यं च बोधितमित्यर्थः ।

—२ तत्समानक्रियावत्त्वं-भक्तसमानक्रियावत्त्वम् ।

—४ उच्यत इति । भगवत इति शेषः । एतदुक्त्या-विपश्चितेत्युक्त्या ।
एतेन-भक्तविविधभावदर्शनोपपादनेन । भक्तप्राप्तेरिति । भक्तस्य व-
त्प्राप्तेरित्यर्थः ।

—९ न विरोध इति । आगन्तुकत्वलौकिकत्वाभ्यां चिन्मात्रत्वब्राह्म-
शरीरत्वयोर्विरोधो नेत्यर्थः ।

—१२ सन्त्येवेति । पुत्तलिकावद्भगवन्मन्दिरे भगवद्दर्मात्मकानि सन्त्ये-
वेत्यर्थः । तदाविश्य-शरीरमाविश्य ।

सूत्रार्थः-बादरायणोलौकिकविग्रहेणापि भोगेविरोधं मन्यते । ब्रह्म-
विदाप्नोतीत्यस्यैवमपि विग्रहवत्त्वेनोपन्यासात् । ननु विग्रहस्य जन्यत्वेन
लौकिकत्वाद्विग्रहाणां सह भोगो न संभवतीति शंकायामाह-भक्तस्य भगव-
त्प्राप्तेः पूर्वमेव भगवद्भोगानुकूलविग्रहाणां सत्त्वाच्च कृत्रिमत्वम् । एवंच
भगवत्स्वरूपानन्दानुभवयोग्यानि स्वरूपाणि नित्यानि सन्तीति सिद्ध-
मिति ॥ ७ ॥

संकल्पादेव च तच्छ्रुतेः ॥ ४।४।८ ॥

—१५ सूत्रमवतारयन्ति-एवमिति । एवं-पूर्वोक्तप्रकारेण । केषांचि-
देवेति । ननु सर्वेषामित्यर्थः ।

—१६ यं-जीवम् । स एव-वरणरूपः संकल्प एव ।

—१९ अत्रापि-सूत्रेपि । एतदनु-रूपा-संकल्पविषयीभूतफलानुरूपा ।

सूत्रार्थः—भजनानन्दसङ्कल्पादेव तदानन्दमनुभवति । यमेवैष वृणुत
इत्यादिश्रुतेरिति ॥ ८ ॥

अत एव चानन्याधिपतिः ॥ ४।४।९ ॥

—२२ सूत्रं विवृण्वन्ति—यत इति । साधनं—पुष्टिमार्गीयाणां वरणा-
दिरूपं साधनम् । फलं—स्वरूपात्मकम् ।

—२४ अन्यत्र—पुष्टिभक्तभिन्नेषु ।

३५०-१ तदभिप्रायेण—विभूतिरूपाधिपत्याभिप्रायेण ।

—४ तथा—अनुग्रहैकसाध्यः ।

सूत्रार्थः—पूर्वोक्तसंकल्पाद्धेतोः साधनात्मना फलात्मना च येषां हृदि
भगवानेव स्फुरति नान्यस्तेषामाधिपत्यं स्वयमेव करोति भगवान् । अन्यत्र
तु विभूतिरूपैराधिपत्यं न स्वत इति ॥ ९ ॥

अभावं बादरिराह ह्येवम् ॥ ४।४।२१ ॥

—७ पूर्वसिद्धार्थमनूय सूत्रमवतारयन्ति—मुक्त इति ।

—८ अत्र—विग्रहप्राप्तिरूपेण । प्रत्यवतिष्ठत इति । निःसंबोधनिरानन्द-
वादी विरुद्धं वदतीत्यर्थः ।

—१२ तथा—दूरतरः । बादरिमते कामाशनबोधकश्रुत्यादयः पूर्वक-
क्षास्थाः । जैमिनिमते तु पूर्वोक्तश्रुतीनां पूर्वकक्षास्थत्वे मानाभावाद् ब्रह्म-
विद्वृत्तान्तकथनस्योभयत्र साम्यान्मार्गभेदेनाधिकारिभेदाद्यवस्था ।

सूत्रार्थः—बादरिराचार्यो मुक्त्यवस्थायां देहाद्यभावं मनुते । यतः—
यत्रास्य हि द्वैतामिव—इति श्रुतिद्वैतनिषेधमाह । एवं देहाभावात्तस्य कामोपभो-
गकथनमसंगतामिति ॥ १० ॥

भावं जैमिनिर्विकल्पामननात् ॥ ४।४।११ ॥

विकल्पामननादिति । विविधाः कल्पाः पक्षा विकल्पास्तेषामामना-
द्विचारात् ।

—१७ तत्प्राप्तिसाधनत्वं—परप्राप्तिसाधनत्वम् ।

—२० एवं सति मिथो विरोध इति । अयमर्थः । ज्ञानप्राप्यत्वविरुद्धं
वरणैकलभ्यत्वं कामाशनविरुद्धश्चाप्यय इति साधनयोः फलस्वरूपयोश्च
परस्परविरोधः प्राप्तस्तत्परिहारायाधिकारिभेदेन व्यवस्थाङ्गीकार्या ।

—२४ एवं सति—श्रुत्योर्विषयभेदे सति ।

—२७ किमुपपन्नमिति । अयं प्रश्नः । अर्थाच्च किमप्यसंगतम् ।

सूत्रार्थः—जैमिन्याचार्यो मुक्तस्य पुंसो देहादिसत्तामाह । विरुद्धश्रुतिभ्यां
व्यवास्थितविकल्पस्य कथनादिति ॥ ११ ॥

द्वादशाहवदुभयं बादरायणोतः ॥ ४।४।१२ ॥

३५१-२ भगवान्वादरायणः पूर्वोक्तोभयोर्मतमङ्गीकृत्य जैमिन्युक्तापेक्षया
कंचिद्विशेषमाहेत्याशयेन सूत्रं व्याख्यान्ति-ब्रह्मणा सहेति । अयमर्थः ।
मर्यादासुक्तानां शरीरं नास्ति । पुष्टिभक्तानां यद्यपि परमानन्दसाक्षात्कारा-
यतनं शरीरं तथापि तत्र प्राकृतशरीरवद्भौतिकमेवं च पुष्टिभक्तानामुभयविधं
शरीरं भोगायतनत्वाच्छरीररूपमभौतिकत्वादशरीररूपं च ।

—५ तत्स्वरूपं-भूमस्वरूपम् ।

—८ केवलभावविषयत्वं-पुष्टिभक्तप्रतीतिविषयत्वम् ।

—१६ अव्ययप्रयोगेण-आत्मत इत्यव्ययप्रयोगेण ।

—१७ अत्र-आत्मत इत्यत्र ।

—१८ ततः-विरहदशानन्तरम् । तत्प्राकट्ये-दर्शनविषयीभूते भगवति ।
तत एव-भगवत एव ।

—१९ तत्प्राप्तेः-भगवत्प्राप्तेः । निमित्तत्वं-भक्तानां प्राणादिसकलदेह-
धर्मप्राप्तौ निमित्तत्वम् ।

—२१ शरीरत्वमिति । भक्तदेहस्येत्यर्थः । ब्राह्मेण-विभूतिरूपशरीरेण

—२४ अहीनत्वमिति । अहर्गणसाध्यः कतुरहीनः । यथा द्वादशाह-
स्याहीनत्वेन सत्रत्वेन चोभयविधत्वं श्रुतिसिद्धं तथा भक्तानां भोगरूप-
कार्यबलेन सत्रतुल्यत्वमन्येषां तदभावादहीनतुल्यत्वम् ।

सूत्रार्थः—भगवद्भक्तभोगार्थं शरीररूपेणाविर्भावेन भोगायनत्वाच्छ-
रीरत्वम् । ज्ञानिनां तु भौतिकत्वमात्रेण निराकारत्वेन स्वस्मिन्लुप्यसंपादक-
त्वादशरीरत्वमपीति बादरायणाचार्यो मन्यते । तस्य ह वा एतस्येत्यार-
भ्यात्मत एवेदमित्यन्तश्रुतेः । अत्र वैदिको दृष्टान्तः । द्वादशाहवदिति ।
द्वादशाहस्य, स द्वादशरात्रेण यजेतेति विधानाद्यागत्वं, य एवं विद्वांसः
सत्रमिति विधानात्सत्रत्वं चेत्युभयं तथेहापीति ॥ १२ ॥

इति द्वितीयमधिकरणम् ।

तत्त्वभावे संध्यवदुपपत्तेः ॥ ४।४।१३ ॥

३५२—८ भक्तदेहस्वरूपं विचार्य भगवत्स्वरूपं विचारयतीत्याशयेनाधि-
करणमवतारयन्ति-अथेदमिति ।

—९ तत्कालीनैः पुष्मिः-कंसादिभिः । तत्र-प्राकृतावस्थादर्शने ।

—११ तथात्वस्य-वास्तववस्तुविषयकत्वस्य ।

—२० रथयोगाः-अश्वाः ।

—२४ अभ्यसूयकाः-गुणेषु दोषारोपकाः । एवमेवोक्तं ब्रह्माण्डपुराणे
शिवतत्त्वविवेके चान्नादितम् । तथाहि—

‘ निर्दोषश्चेत्कथं विष्णुर्मनुष्येषु प्रजायते ।

चिन्ताश्रमव्रणाज्ञानदुःखयुग्ं दृश्यते कथम् ॥

एवं मे संशयो ब्रह्मन् हृदि शल्य इवार्पितः ।’

इति नारदप्रश्ने

‘ स्त्रीपुंमलानुषङ्गात्मा देहो नास्य विजायते ।

किंतु निर्दोषचैतन्यसुखनित्यां स्वकां तनुम् ॥

प्रकाशयति सैवेयं जनिर्विष्णोर्न चापरा ।

तथाप्यसुरमोहार्थं परेषां च कचिच्छचित् ॥

दुःखाज्ञानश्रमादींश्च दर्शयेच्छुद्धसद्गुणः ।

क व्रणादि क चाज्ञानं स्वतन्त्राचिन्त्यसद्गुणे ॥

दौर्लभ्याच्चैव मोक्षस्य दर्शयेत्तानजो हरिः ।

कृष्णो ह्यत्यक्तदेहोपि त्यक्तदेहस्य देहवत् ॥

लोकानां दर्शयामास स्वरूपासदृशाकृतिम् ।’

इति ब्रह्मणोक्तम् ।

सूत्रार्थः—यथा स्वप्ने निद्रामोहितः पुरुषोविद्यमानानेव पदार्थान्पश्यति
तथा श्रीकृष्णाद्यवतारेष्वविद्यमाना एवावस्था बाल्यादयो दृश्यन्ते भगवता
विमोहिताैरसुरादिभिरिति ॥ १३ ॥

भावे जाग्रद्वत् ॥ ४।४।१४ ॥

३५३—२ एवं दोषदर्शन उपपत्तिमुक्त्वा गुणदर्शने तामाहेत्याशयेन सूत्रं
ध्याख्यान्ति-लौकिकवदिति । अत्र पूर्वसूत्रादुपपत्तेरिति पदमनुवर्तते ।
प्रकाशान्तरेणार्थमाहुः-अथवेति ।

सूत्रार्थः—यथा जाग्रदशागतं ज्ञानं सत्यविषयकं तथा तत्त्वेनाप्राकृत-
लीलादर्शनं सत्यविषयमिति ॥ १४ ॥

इति तृतीयमधिकरणम् ।

प्रदीपवदवैश्वस्तथाहि दर्शयति ॥ ४।४।१५ ॥

एवमधिकरणत्रयेण फलप्राप्तिसामग्रीं फलस्वरूपं च विचार्य फलानुभव-
सामग्रीं विचारयत्यनेनाधिकरणेनेत्याशयेनावतारयन्ति ।

३५४-५ नन्विति । नैसर्गिकज्ञानक्रियाशक्तिभ्यामिति । सुक्तौ भगव-
त्कृपयाविभूताभ्यां ज्ञानक्रियाशक्तिभ्यामित्यर्थः ।

—९ तथैव-भगवत्समानाकार एव ।

—१९ अत एव-क्रीडार्थं भगवतो भक्ते निवेशादेव ।

३५५-५ एवं सति-भगवदवैश्वे सति । तेषां-भक्तानाम् । तथात्वं-
भगवदवैश्वस्त्वम् ।

सूत्रार्थः—सोऽनुत इत्युक्तो भोगो भक्तसामर्थ्येन न किंतु प्रदीपवद्भग-
वदवैश्वेन । तथाहि यथा प्रदीपः स्नेहयुक्तवर्त्यन्तरसंबद्धस्तां स्वसमानां
करोत्येवं भगवानपि फलदानार्थं भक्तेन संबद्धस्तं स्वसमानं करोति । तथैव
भर्ता प्रियमाण इति श्रुतिर्दर्शयतीति ॥ १५ ॥

स्वाप्ययसंपत्त्योरन्यतरापेक्षमाविष्कृतं हि ॥ ४।४।१६ ॥

—६ सूत्रमवतारयन्ति-नन्विति ।

—७ उक्तश्रुतौ-सत्यं ज्ञानमित्यादिश्रुतौ ।

—९ विषयभेद इति । सगुणो भोग्यः । निर्गुणस्तु न भोग्य
इत्येवंरूपः ।

—११ इह-सूत्र ।

—१४ अन्यथा-अप्राकृतधर्मबोधनाभावे । तद्वोधनं-धर्मबोधनम् ।

—१६ कार्याक्षमता-कार्यासामर्थ्यम् ।

—२६ हिरण्यशब्दस्यार्थमाहुः-भगवत्कर्तृकभोगस्येति । तस्याः-
लीलायाः ।

सूत्रार्थः—सृष्टिनिविषये न तदश्नोति कंचनेति श्रुतिः । ब्रह्मसंपत्तिरूप-
पुष्टिमार्गमोक्षविषया सोऽनुत इति श्रुतिरित्येवं श्रुतिद्वयेन भिन्नविष-
यकमुक्तम् । एवं च श्रुतिव्यवस्थार्थं निर्गुणसगुणकल्पनानुपयुक्तेति ॥ १६ ॥

इति चतुर्थमधिकरणम् ।

जगद्वापारवर्जं प्रकरणादसंनिहितत्वाच्च ॥ ४।४।१७ ॥

३५६-५ भोगसामग्रीं विचार्य भोगप्रकारं विचारयितुमिदमधिकरण-
मित्याशयेनावतारयन्ति-ब्रह्मणेति ।

—६ तथा सति-लौकिकव्यापारसंबन्धे सति । पूर्वोक्त-लौकिकव्यापारवत्त्वम् ।

—७ पूर्वोक्तस्य-लीलामनुभवतः पुष्टिभक्तस्य ।

—८ कायवाङ्मनसामिति । समासान्तस्यानित्यत्वादत्र टजभावः ।

—११ कदाचित्-जगदुद्धरिच्छावसरे ।

—१२ स्थापयित्वेति । अक्षरं स्थापयित्वा ।

—१३ तदापि-मथुरादिदेशे भगवता सह भक्तानां लीलाकरणकालेपि ।

—१४ न हीति । चक्षुःस्थानापन्नमक्षरम् । गोलकस्थानापन्नो भूभागः ।

—१५ तन्नाशे-गोलकभूभागयोर्नाशे ।

—१६ लीलायां लौकिकव्यापाराभावे प्रमाणान्तरमाहुः-किंचेति ।

—२२ तत्र-भगवता सह भक्तलीलायाम् । तेन-भगवदितरविषयता-निषेधेन ।

—२३ अन्यत्-स्वातिरिक्तम् ।

सूत्रार्थः-भगवता सह लौकिकव्यापाररहितो भवति । अलौकिक-स्यैव प्रकरणात् । लौकिकव्यापारस्य च प्रकृतिकालाद्यतीतत्वेन संनिधानाभावादिति ॥ १७ ॥

प्रत्यक्षोपदेशादिति चेन्नाधिकारिकमण्डलस्थोक्तेः ॥ ४१४१८ ॥

३५७-३ सूत्रं व्याख्यान्ति-नन्विति । एतत्प्रकरणे-भूमविद्याप्रकरणे ।

—५ अत्र-अवतरणग्रन्थे । इदं-वक्ष्यमाणम् ।

—६ उच्यत इति । अधिकमुच्यत इत्यर्थः ।

—७ तस्य-भक्तस्य ।

—१२ न घटत इति । पूर्वलीलाया नित्यत्वेन विच्छेदासंभवात् तदतिरिक्तान्यलीलासंबन्धित्वं तस्यैव भक्तस्य न घटत इत्यर्थः ।

—१६ तावन्ति-नानादेशकालावच्छिन्नलीलानुभवार्हाणि ।

—१७ तानि-एकभक्तसंबन्धीनि नानारूपाणि । तेषां-एकभक्तसंबन्धिनानारूपाणाम् ।

—१८ उच्यत इति । स सर्वं पश्यतीति सर्वशब्देन योग्यता-बलाल्लीलास्थवस्तुमात्रमुच्यते न तु जगत् । अत एव-एकस्यैवानेक-रूपैरखिललीलासंबन्धिसर्वपदार्थाङ्गीकारादेव । अग्रे-सर्वं ह पश्यतीत्यस्याग्रे ।

—२२ एतैश्चपि रूपेषु-आधिकारिकमण्डलस्थो यो भक्तजीवस्तदीय-सर्वदेहेषु ।

सूत्रार्थः—ननु छान्दोग्ये सर्वं ह पश्यतीति सर्वविषयज्ञानस्य प्रत्यक्षतया कथनात्कथं लौकिकव्यापारराहित्यमिति चेत्तत्राह । देशकालभेदेनानेकविधलीलाधिकृतभक्तेन तत्तल्लीलार्थं यानि नानारूपाणि गृह्यन्ते तान्याधिकारिकाणि तत्समूहघटितपदार्थानामेव सर्वं हेति श्रुतिवाक्ये ग्रहणं न लौकिकवस्तुन इति ॥ १८ ॥

विकारावर्ति च तथाहि स्थितिमाह ॥ ४।४।१९ ॥

३५८-१ एवं श्रुतिविरोधं परिहृत्य लौकिकविरोधं निराकरोतीत्याशयेन सूत्रमवतारयन्ति-नन्विति । एवं सति-तत्तल्लीलास्थभक्तदेहादीनां नित्यत्वे सति । तदाशया-भगवदागमनाशया ।

—२ तस्य कालस्य-आगमनकालस्य । तदापि-आगमसंकेतितदिना-त्पूर्वदिनेपि ।

—३ नोपपद्यत इति । आगमने भविष्यत्कालीनत्वबोधिकोक्तिर्नोपपद्यत इत्यर्थः । इह-व्याससिद्धान्ते ।

—५ यत्स्वरूपं प्रति-भक्तसंबन्धिनानास्वरूपाणां मध्ये यद्गोपिकादि-स्वरूपं प्रति ।

—६ एतत्-दर्शनम् ।

—८ अत एव-लीलामध्यपातिभगवदतिरिक्तविषयकज्ञानासंभवादेव ।

—११ अत्र-भक्तानां सर्वदा भगवल्लीलारसपाने ।

—१२ सर्वशः-लीलोपयुक्तसर्वदेशकालावच्छेदेन । सर्वैः प्रकारैः-लीलासंपादकसर्वप्रकारैः ।

—१३ अतः-लौकिकविलक्षणतया भोगोपपादनात् ।

सूत्रार्थः—ननु श्वस्त्वद्देहमायास्य इति भगवदुक्तिस्तदाशया भक्तप्रतीक्षेत्युभयमपि न संभवति लीलाया नित्यत्वादिति चेत्तत्राह-भगवल्लीलारूपा प्रकृतिस्तद्विरुद्धं विकारस्तदन्तर्गतमर्थद्विरुद्धं न भवति पूर्वोक्तं वचः । एवंच यं प्रत्युच्यते त्वद्गृहमायास्य इति तस्य तदा भगवतः सर्वदा मद्गृहव्याप्तिरिति ज्ञानं नोदेति । तथैव-सर्वमाप्नोति सर्वश इति श्रुतिर्लीलायां तस्य स्थितिमाह । अलौकिकेर्धे प्रमाणमेवानुसर्तव्यं ननु लौकिकयुक्तिरिति भाव इति ॥ १९ ॥

दर्शयतश्चैवं प्रत्यक्षानुमाने ॥ ४।४।२० ॥

—२४ नहि विरोध इति वाक्यं श्रीमद्भागवते षष्ठस्कन्धे नवमाध्याये ।

३५९-१३ एतेन-लीलासंबन्धिपदार्थानां कामनायाः श्रुत्या निरूपणेन ।

सूत्रार्थः—श्रुतिस्मृती भगवत्संबन्धिलीलापदार्थस्य युक्तव्यगम्यत्वं दर्शयत इति ॥ २० ॥

भोगमात्रसाम्यलिङ्गाच्च ॥ ४।४।२१ ॥

सूत्रमवतारयन्ति-इतोपीति ।

—२३ प्रधानीकरोतीति । सहयुक्तेप्रधाने इति पाणिन्यनुशासनेनाप्रधाने तृतीयाविधानात् स्वयं गौणो भूत्वा प्रथमान्तपदबोधयत्वाद्भक्तं प्रधानं करोतीत्यर्थः ।

—२४ अन्यथा-भक्तं प्रति स्वरूपानन्दानुभावकत्वाभावे ।

—२५ अस्मात्-साम्यरूपात् ।

३६०-२ मात्रपदमिति । एवं च भोगमात्र एव साम्यं नतु सृष्टिसर्जनादौ तेन-न तत्समः-इत्यादिश्रुतिविरोधः ।

—३ इत्येतद्व्याकृतिरूपत्वादिति । आप्नोति परमित्यस्यैव व्याख्यानं सोऽनुत इत्यादिना कृतम् ।

—४ पुरुषार्थत्वोक्तेरिति । एवं पञ्चाभिः सूत्रैर्भोगप्रकारविचारोपि भगवतः परमफलत्वबोधनायैव कृत इति ज्ञापितम् । इदमेवाचार्यैः प्रवाह-मर्यादायां पुष्टिफलविचारे ।

भगवानेव हि फलं स यथाविर्भवेद् भुवि ।

गुणस्वरूपभेदेन तथा तेषां फलं भवेत् ॥

इत्यनेनोक्तम् ।

सूत्रार्थः-सोऽनुते सर्वान्कामानिति श्रुतौ भोगे भगवतः साम्यं कथ्यते । एतच्च पुरुषोत्तम एव संभवति यतः स एव भक्तात्मानिवेदनमङ्गीकुर्वन्तं स्वरूपानन्दमनुभावयति एतादृशलीलाविशिष्ट एव पुरुषोत्तम एव परमं फलमिति सिद्धम् । मात्रपदेन केवलभोगसाम्यं भक्तस्य न सर्वथा । न तत्समश्चाभ्यधिकश्चेति श्रुतेरिति ॥ २१ ॥

अनावृत्तिः शब्दादनावृत्तिः शब्दात् ॥ ४।४।२२ ॥

—६ सूत्रमवतारयन्ति-एवमिति ।

—१८ आवृत्तिहेत्वभावादिति । अविद्याकामकर्मादीनामावृत्तिहेतुत्वाभावादित्यर्थः । तथा-अस्य पुनरावृत्तिर्भवत्वित्याकारिका ।

—१९ तादृशेश्वरेच्छाया अभावे हेतुमाहुः-ये दारागारेत्यादि ।

—२१ कैमुतिकन्यायेनाहुः-किंचेति ।

३६१-३ ज्ञानमार्गीयफलस्योत्कर्षमाशङ्क्य समादधते-न चेति ।

—६ सच्च-सर्वकामफलभोगश्च ।

—७ स एव-पूर्वोक्तरीत्यानुभूयमानः पुरुषोत्तम एव । आर्थिकीति । परप्राप्तिरूपवाक्यार्थबललभ्येत्यर्थः ।

—८ इयं-अनावृत्तिः ।

—१० पूर्वैर्ण-आवृत्तसूत्रस्थप्रथमसूत्रेण ।

—११ द्वितीयेन-तत्रत्यद्वितीयभागेन । तथा सति-भगवन्नैकदये सति ।

सूत्रार्थः—ज्ञानिनां भक्तानां च पुनरावृत्तिर्नैति कथ्यते । न स पुनरावर्तत इति श्रुत्या ज्ञानिनामनावृत्तिः । भक्तानां तु यमेवैष इति वरणनित्यत्वादानावृत्तिरपि नित्या । किंच कालप्रभावादिभिर्भक्तानां न पुनरावृत्तिः । न यत्र काल इत्यादि वाक्यादिति ॥ २२ ॥
इति पञ्चममधिकरणम् ।

—१३ एवं शास्त्रं व्याख्याय तत्तात्पर्यभूतमर्थमुपदिशन्ति—जानीतेति । यशोदोत्सङ्गलालितं श्रीबालकृष्णस्वयं परमं तत्त्वं शास्त्रतात्पर्यभूतं जानीत । अहो बुधाः । ये तदतिरिक्तं सर्वधर्मशून्यं वदन्ति तानसुराजानीत । तथाच तद्वचनं प्रमाणत्वेन न स्वीकार्यमित्यर्थः ॥ १ ॥

—१५ स्वभाष्यस्य ग्राह्यतां बोधयन्ति—नानामतेत्यादि । नानामतान्य-
द्वैतादीनि तद्रूपस्य ध्वान्तस्य तमसो विनाशने क्षमः समर्थः ।

—१६ वेदान्तहृदि—उपनिषत्तात्पर्याणि तद्रूपाणि यानि पद्मानि तद्विका-
सने तद्ब्रह्मास्ते पटुर्भाष्यभास्करो भुव्याविष्कृत एतमेवाराधयत । हे बुधा
अन्यवर्त्मसु मतान्तरेषु सुधा वृथैव मा धावत ॥ २ ॥

—१९ अत्र प्रतिपादितस्य फलस्य भगवत्कृपाधीनत्वेन तस्य रूपालुत्वं
वदन्ति—पुरन्दरेत्यादि । पुरन्दरमदादिन्द्रगर्वाद्बुद्धव उत्पत्तिर्यस्या एतादृशी
या प्रचुरवृष्टिस्तया संपीडिता ये स्वकीयेषु भक्तेषु वराः श्रेष्ठा गोपालास्तद्वनं
तद्रक्षणं तत्र पारायणो यः श्रीगोपालकृष्णस्ताव स्मितमेवामृतं तस्य सुवृ-
ष्टिभिर्वर्षणैर्लीलया परिपुषोष गिरिं च दधार धारयामास गोपानां पुरन्दर-
वृष्टितोवनाय येन गिरिर्धृत इत्यर्थः । स एव पुरुषोत्तमः श्रुतिशिरःसूप-
निषत्सु सम्यग् राजते शोभते ॥ ३ ॥

३६२-१ अयं ब्रह्मसिद्धान्तः श्रीकृष्णकृपयैव मनस्याविर्भवति न
तु तत्र पाण्डित्यादि निमित्तमिति बोधयन्ति—श्रीकृष्णकृपयैवेति ।

—२ हरेर्गुणां-भक्तानाम् ॥ ४ ॥

—३ तृतीयाध्यायद्वितीयपादस्य स्थानविशेषात्प्रकाशादेवादिनि सूत्र-
मारभ्य चतुर्थाध्यायसमाप्तिपर्यन्तं प्रभूणां भाष्यं तच्च तैः श्रीमदाचार्याणां
चरणाम्बुजे समर्प्यते—भाष्यपुष्पाञ्जलिरिति ॥ ५ ॥

सोयं यथामतिबलं रचितः सुधीन्द्राः

ग्रन्थोर्प्यते सविनयं भवदाङ्घ्रिप्रपद्ये ॥

निर्मत्सरेण मनसा परिशोध्य दोषा-

न्मां बोधयन्तु समये कृपया भवन्तः ॥ १ ॥

इति श्रीमद्वल्लभाचार्यकृताणुभाष्यव्याख्यायां श्रीधरशर्मकृतायां
बालप्रबोधिण्यां चतुर्थाध्यायस्य चतुर्थः पादः ॥ ४।४.॥

॥ समाप्तोऽयं ग्रन्थः ॥

श्री.

अधिकरणानां सूचीपत्रम् ।

अ. पा. अ.	पृ.
१।१।१ जिज्ञासाधिकरणम् ...	१
१।१।२ जन्माद्यधिकरणम् ...	१९
१।१।३ समन्वयाधिकरणम् ...	२९
१।१।४ ईक्षत्यधिकरणम् ...	४१
१।१।५ आनन्दमयाधिकरणम् ...	५१
१।१।६ अन्तस्तद्धर्माधिकरणम् ...	७६
१।१।७ तल्लिङ्गाधिकरणम् ...	८०
१।१।८ अतिदेशाधिकरणम् ...	८२
१।१।९ ज्योतिश्चरणाधिकरणम् ...	८३
१।१।१० अनुगमाधिकरणम् ...	८७
१।२।१ सर्वत्रप्रसिद्धोपदेशाधिकरणम् ...	९४
१।२।२ शब्दविशेषाधिकरणम् ...	१०२
१।२।३ अत्ता चराचराधिकरणम् ...	१०७
१।२।४ गुहां प्रविष्टावित्यधिकरणम् ...	१०८
१।२।५ अन्तर उपपत्तेरित्याधिकरणम् ...	११३
१।२।६ अन्तर्याम्याधिकरणम् ...	११६
१।२।७ अदृश्यत्वाधिकरणम् ...	१२०
१।२।८ वैश्वानराधिकरणम् ...	१२३
१।३।१ द्युभ्वाद्यायतनाधिकरणम् ...	१३२
१।३।२ भूमाधिकरणम् ...	१३६
१।३।३ अक्षराधिकरणम् ...	१३७
१।३।४ ईक्षतिकर्माधिकरणम् ...	१३९
१।३।५ दहराधिकरणम् ...	१४०
१।३।६ अनुकृत्यधिकरणम् ...	१४६

अ. पा. अ.

पृ

१।३।७	शब्दादेव प्रमिताधिकरणम्	१४७
१।३।८	तदुपर्यपीत्यधिकरणम्	१४८
१।३।९	शुगस्येत्यधिकरणम्...	१५५
१।३।१०	कम्पनाधिकरणम्	१५८
१।३।११	ज्योतिर्दर्शनाधिकरणम्	१५९
१।३।१२	अर्थान्तरव्यपदेशाधिकरणम्	१६०
१।३।१३	सुषुप्त्युत्क्रान्त्योरित्यधिकरणम्	१६१
१।४।१	आनुमानिकाधिकरणम्	१६६
१।४।२	चमसवदित्यधिकरणम्	१७१
१।४।३	न संख्योपसंग्रहाधिकरणम्	१७४
१।४।४	यथाव्यपदिष्टाधिकरणम्	१७८
१।४।५	समाकर्षाधिकरणम्...	१७९
१।४।६	जगद्धाचित्वाधिकरणम्	१८०
१।४।७	वाक्यान्वयाधिकरणम्	१८१
१।४।८	प्रकृतिश्चेत्यधिकरणम्	१८५
२।१।१	स्मृत्यनवकाशदोषप्रसंग इत्यधिकरणम्	१९१
२।१।२	इतरेषामित्याधिकरणम्	१९२
२।१।३	एतेन योग इत्यधिकरणम्	१९२
२।१।४	न विलक्षणत्वाधिकरणम्	१९२
२।१।५	असादिति चेदित्यधिकरणम्	१९३
१।१।६	एतेनेत्याधिकरणम्	१९४
२।१।७	भोक्त्रापचोरित्यधिकरणम्	१९४
२।१।८	तदनन्यत्वाधिकरणम्	१९४
२।१।९	असद्व्यपदेशाधिकरणम्	१९५
२।१।१०	इतरव्यपदेशाधिकरणम्	१९६
२।१।११	उपसंहारदर्शनाधिकरणम्	१९६
२।१।१२	सर्वोपेताधिकरणम्	१९७
२।२।१	रचनानुपपत्तोरित्यधिकरणम्	१९९

अ. पा. अ.

पृ.

२।२।२	पुरुषाश्मवादित्यधिकरणम्	२०२
२।२।३	महद्दीर्घद्वेत्याधिकरणम्	२०३
२।२।४	समुदाय उभयहेतुकेपीत्यधिकरणम्	२०५
२।२।५	नाभाव उपलब्धेरित्यधिकरणम्	२१०
२।२।६	नैकस्मिन्नसंभवादित्यधिकरणम्	२११
२।२।७	पत्युरसामञ्जस्याधिकरणम्	२१२
२।२।८	उपगत्यसंभवादित्यधिकरणम्	२१४
२।३।१	न वियादित्यधिकरणम्	२१५
२।३।२	एतेन मातरिष्वेत्यधिकरणम्	२१९
२।३।३	असंभवाधिकरणम्	२१९
२।३।४	तेजोत इत्यधिकरणम्	२२०
२।३।५	आप इत्यधिकरणम्	२२०
२।३।६	पृथिव्याधिकारेत्यधिकरणम्	२२०
२।३।७	तदभिध्यानादेवेत्यधिकरणम्	२२१
२।३।८	विपर्ययेनेत्यधिकरणम्	२२१
२।३।९	अन्तरा विज्ञानमनसी इत्यधिकरणम्	२२१
२।३।१०	नात्मा श्रुतेरित्यधिकरणम्	२२२
२।३।११	ज्ञोत एवेत्यधिकरणम्	२२२
२।३।१२	उत्क्रान्तिगत्यागतीनामित्यधिकरणम्	२२३
२।३।१३	तद्गुणसारत्वाधिकरणम्	२२५
२।३।१४	कर्ता शास्त्रार्थवत्त्वादित्यधिकरणम्	२२७
२।३।१५	परात्तु तच्छ्रुतेरित्यधिकरणम्	२३०
२।३।१६	अंशो नानाव्यपदेशादित्यधिकरणम्	२३१
२।४।१	तथा प्राणा इत्यधिकरणम्	२३६
२।४।२	हस्तादय इत्यधिकरणम्	२३७
२।४।३	अणवश्चेत्यधिकरणम्	२३८
२।४।४	श्रेष्ठश्चेत्यधिकरणम्	२३८

अ. प. अ.

पृ.

२।४।५	चक्षुरादिवच्चित्यधिकरणम् ...	२३८
२।४।६	ज्योतिराद्यधिष्ठानं त्वित्यधिकरणम् ...	२४०
२।४।७	प्राणवतेत्यधिकरणम् ...	२४१
२।४।८	तदिन्द्रियाणि तद्व्यपदेशादित्यधिकरणम् ...	२४२
२।४।९	संज्ञामूर्तिक्लृप्तिस्त्वित्यधिकरणम् ...	२४२
२।४।१०	मासादिभौमामित्यधिकरणम् ...	२४३
३।१।१	तदन्तरप्रातिपत्तावित्यधिकरणम् ...	२४४
३।१।२	कृतात्ययाधिकरणम् ...	२५२
३।१।३	अनिष्टादिकारिणामित्यधिकरणम् ...	२५४
३।१।४	विद्याकर्मणोरित्यधिकरणम् ...	२५६
३।१।५	शब्दावरोधाधिकरणम् ...	२५७
३।१।६	अन्याधिष्ठित इत्यधिकरणम् ...	२५८
३।१।७	रेतःसिगधिकरणम् ...	२५९
३।१।८	योनेः शरीरमित्यधिकरणम् ...	२५९
३।२।१	संख्याधिकरणम् ...	२६०
३।२।२	तदभावो नाडीष्वित्यधिकरणम् ...	२६५
३।२।३	अतः प्रबोध इत्यधिकरणम् ...	२६५
३।२।४	उभयलिङ्गाधिकरणम् ...	२६७
३।२।५	अरूपवदेव हीत्याधिकरणम् ...	२६९
३।२।६	अम्बुवदग्रहणादित्यधिकरणम् ...	२७२
३।२।७	तदव्यक्तमाह हीत्याधिकरणम् ...	२७४
३।२।८	प्रकाशादिवच्चेत्यधिकरणम् ...	२७४
३।२।९	प्रकाशाश्रयवद्वेत्यधिकरणम् ...	२७६
३।२।१०	परमतः सेतून्मानेत्यधिकरणम् ...	२७८
३।२।११	फलमत इत्यधिकरणम् ...	२८१
३।३।१	सर्ववेदान्तप्रत्ययाधिकरणम् ...	२८२
३।३।२	आत्मगृहीत्याधिकरणम् ...	२९८
३।३।३	कार्याख्यानाधिकरणम् ...	२९९

अ. पा. अ.

३।३।४	पुरुषविद्यायामित्यधिकरणम् ...	३०२
३।३।१	वेधाद्याधिकरणम् ...	३०३
३।३।६	संपरायाधिकरणम् ...	३०५
३।३।७	गतेरर्थवत्त्वमित्याधिकरणम् ...	३०६
३।३।८	उपपन्नाधिकरणम् ...	३०८
३।३।९	अनियमाधिकरणम् ...	३१०
३।३।१०	आधिकारिकाधिकरणम् ...	३११
३।३।११	अक्षरधियामित्यधिकरणम् ...	३१२
३।३।१२	अन्तरा भूतग्रामवादित्यधिकरणम् ...	३१४
३।३।१३	सैव हीत्यधिकरणम् ...	३१६
३।३।१४	आदरादित्यधिकरणम् ...	३१८
३।३।१५	तन्निर्धारणाधिकरणम् ...	३२०
३।३।१६	प्रदानवादित्यधिकरणम् ...	३२१
३।३।१७	लिङ्गभूयस्त्वाधिकरणम् ...	३२२
३।३।१८	व्यातिरेकाधिकरणम् ...	३२९
३।३।१९	भूम्न इत्यधिकरणम् ...	३३२
३।३।२०	नाना शब्दादिभेदादित्यधिकरणम् ...	३३३
३।३।२१	विकल्प इत्यधिकरणम् ...	३३३
३।३।२२	काम्यास्त्वित्यधिकरणम् ...	३३४
३।३।२३	अङ्गेष्वित्यधिकरणम् ...	३३४
३।३।२४	समाहाराधिकरणम् ...	३३४
३।३।२५	न वा तत्सहभावाश्रुतेरित्यधिकरणम् ...	३३५
३।४।१	पुरुषार्थोत इत्यधिकरणम् ...	३३६
३।४।२	सर्वापेक्षेत्यधिकरणम् ...	३४९
३।४।३	विहितत्वाच्चाश्रमकर्मेत्यधिकरणम् ...	३५१
३।४।४	तद्भूतस्येत्यधिकरणम् ...	३५३
३।४।५	न चाधिकारिकमित्यधिकरणम्	३५४

अ. पा. अ.		पृ.
३।४।६	बाहिस्तूभयथेत्यधिकरणम् ...	३५५
३।४।७	सहकार्यन्तराधिकरणम् ...	३५७
३।४।८	गृहिणोपसंहार इत्यधिकरणम् ...	३५८
३।४।९	एवं मुक्तिफलानियम इत्यधिकरणम् ...	३६०
४।१।१	आवृत्त्यधिकरणम् ...	३६१
४।१।२	आत्माधिकरणम् ...	३६७
४।१।३	आदित्याद्यधिकरणम् ...	३६९
४।१।४	यत्रैकाग्रताधिकरणम् ...	३७१
४।१।५	आ प्रायणाधिकरणम्	३७१
४।१।६	तदाधिगमाधिकरणम्	३७२
४।१।७	अतोऽन्याधिकरणम्	३७५
४।२।१	वाङ्मनोधिकरणम् ...	३७७
४।२।२	भूताधिकरणम् ...	३७९
४।२।३	समानाधिकरणम् ...	३८१
४।२।४	अविभागाधिकरणम् ...	३८४
४।२।५	तदोकोधिकरणम् ...	३८४
४।२।६	रश्म्यधिकरणम् ...	३८५
४।२।७	निश्याधिकरणम् ...	३८५
४।३।१	आर्चिराद्यधिकरणम्	३८६
४।३।२	आतिवाहिकाधिकरणम्	३९०
४।३।३	कार्याधिकरणम् ...	३९१
४।३।४	अप्रतीकाधिकरणम् ...	३९४
४।३।५	विशेषाधिकरणम् ...	३९६
४।४।१	संपद्याविर्भावाधिकरणम् ...	३९७
४।४।२	ब्राह्माधिकरणम्	३९८
४।४।३	तत्त्वभावाधिकरणम् ...	४०३
४।४।४	प्रदीपाधिकरणम् ...	४०४
४।४।५	जगद्वापाराधिकरणम् ...	४०४

श्रीमद्वल्लभभाष्यपाठानुसारतः श्रीमद्वादरायणप्रणीत- ब्रह्मसूत्राणां वर्णानुक्रमः ।

अ	पृ.	अ	पृ.
अंशो नानाव्यपदेशादन्यथा चापि		अतोऽन्यापि ह्येकेषामुभयोः ...	३७५
दाशकितवादित्वमधीयत एके	२३१	अत्ता चराचरग्रहणात् ...	१०७
अकरणत्वाच्च न दोषस्तथाहि दर्श-		अथातो ब्रह्मजिज्ञासा ...	१
यति	२३९	अदृश्यत्वादिगुणको धर्मोक्तिः...	१२०
अक्षरविध्यां त्ववरोधः सामान्य-		अदृष्टानियमात्	२३४
तद्वावाभावाभ्यामोपसदवत्तदु-		अधिकं तु भेदनिर्देशात् ...	१९६
क्तम्	३१२	अधिकोपदेशात्तु बादरायणस्यैवं	
अक्षरमम्बरान्तधृतेः	१३७	तद्वर्शनात्	३३८
अग्निहोत्रादि तु तत्कार्याथैव तद्व-		अधिष्ठानानुपपत्तेश्च	२१३
र्शनात्	३७४	अध्ययनमात्रवतः	३४०
अन्यादिगतिश्रुतेरिति चेन्न भाक-		अनाभिभवं च दर्शयति ...	३५२
त्वात्	२४९	अनवस्थितेरसंभवाच्च नेतरः ...	११४
अङ्गावबद्धास्तु न शास्त्रास्तु हि		अनारब्धकार्ये एव तु पूर्वे तदवधेः ३७३	
प्रतिवेदम्	३३१	अनाविष्कुर्वन्नन्वयात् ...	३५९
अङ्गित्वानुपपत्तेश्च	२०३	अनावृत्तिः शब्दादनावृत्तिः शब्दात्	४०७
अङ्गेषु यथाश्रयभावः	३३४	अनियमः सर्वासामविरोधः शब्दा-	
अचलत्वं चापेक्ष्य	३७०	नुमानाभ्याम्	३१०
अणवश्च	२३८	अनिष्ठादिकारिणामपि च श्रुतम्	२५४
अणुश्च	२४०	अनुरुतेस्तस्य च	१४६
अत एव नित्यत्वम्	१५२	अनुज्ञापरिहारो देहसंबन्धाज्ज्योति-	
अत एव च सर्वाण्यनु	३७८	रादिवत्	२३३
अत एव चाम्नीन्धनाद्यनपेक्षा		अनुपपत्तेस्तु न शारीरः ...	१००
अत एव चानन्याधिपतिः ...	४०१	अनुबन्धादिभ्यः प्रज्ञान्तरपृथक्त्व-	
अत एव चोपमा सूर्यकादिवत्	२७१	वददृष्टश्च तदुक्तम्	३२६
अत एव न देवता भूतं च ...	१२८	अनुष्ठेयं बादरायणः साम्यश्रुतेः	३४३
अत एव प्राणः	८२	अनुस्मृतेर्बादरिः	१३०
अतः प्रबोधोऽस्मात्	२६५	अनुस्मृतेश्च	२०८
अतश्चायनेपि दक्षिणे ...	३८५	अनेन सर्वगतत्वमायामशब्दादिभ्यः	१८०
अतस्त्वितरज्ज्यायो लिङ्गाच्च ...	३५३	अन्तर उपपत्तेः	११३
अतिदेशाच्च	३२४		
अतोऽनन्तेन तथा हि लिङ्गम्	२७५		

पृ.		पृ.
अन्तरा चापि तददृष्टेः ...	३५२	
अन्तरा भूतग्रामवत्स्वात्मनः...	३१४	
अन्तरा विज्ञानमनसी क्रमेण तद्धि-		
ज्ञादिति चेन्नाविशेषात् ...	२११	
अन्तर्याम्यधिदेवादिषु तद्वर्गव्यपदे-		
शात्	११६	
अन्तवस्त्वमसर्वज्ञता वा ...	२१३	
अन्तस्तद्वर्गोपदेशात्...	७६	
अन्त्यावस्थितेश्रोमयनित्यत्वाद्वि-		
शेषः	२३२	
अन्यत्राभावाच्च न तृणादिवत्	२०२	
अन्यथात्वं शब्दादिति चेन्नाविशे-		
षात्	२९२	
अन्यथानुमितौ च ज्ञाशक्तिविद्योगात्	२०३	
अन्यथाभेदानुपपत्तिरिति चेन्नोपदे-		
शान्तरवत्	३१५	
अन्यभावव्यावृत्तेश्च	१३९	
अन्याधिष्ठिते पूर्ववदभिलाषात्	२५८	
अन्यार्थं तु जैमिनिः प्रश्नव्याख्याना-		
भ्यामपि चैवमेके	१८१	
अन्यार्थश्च परामर्शः	१४५	
अन्यथादिति चेत्स्याद्वधधारणात्	२९८	
अपरिग्रहाच्चात्यन्तमनपेक्षा ...	२०५	
अपि सप्त	२५५	
अपि स्मर्यते	१४७	
अपि स्मर्यते	२३२	
अपि स्मर्यते	३५१	
अपि स्मर्यते	३५२	
अपि चैवमेके	२६९	
अपि संराधने प्रत्यक्षानुमानाभ्याम्	२७४	
अपीतौ तद्वत्प्रसङ्गादसमञ्जसम्	१९३	
अप्रतीकालम्बनान्नयतीति बादरा-		
यण उभयथादोषात्तत्कतुश्च	३९४	
अबाधाच्च	३५१	
अभावं बादरिराह ह्येवम् ...	४०१	
अभिध्योपदेशाच्च	१८८	

पृ.		पृ.
अभिमानिव्यपदेशस्तु विशेषानु-		
गतिभ्याम्	१९२	
अभिव्यकेरित्याश्रयः	१३०	
अभिसंध्यादिष्वपि चैवम्	२३५	
अभ्युपगमेऽप्यर्थाभावात्	२०२	
अभ्युवदयहणानु न तथात्वम्	२७२	
अरूपवदेव हि तत्प्रधानत्वात्	२६९	
अर्चिरादिना तत्प्रार्थितेः	३८६	
अर्भकौकस्त्वात्तद्व्यपदेशाच्च नेति		
चेन्न निचाय्यत्वादेवं व्योमवच्च	१०५	
अल्पश्रुतेरिति चेत्तदुक्तम्	१४६	
अवस्थितिर्वैशेष्यादिति चेन्नाव्युप-		
गमाद्गृहि हि	२२४	
अवस्थितेरिति काशरुत्सः	१८४	
अविभागेन दृष्टत्वात्	३१८	
अविभागो वचनात्	३८४	
अविरोधश्च्यन्दनवत्	२२४	
अशुद्धमिति चेन्न शब्दात्	२५९	
अश्मादिवच्च तदनुपपत्तिः	१९६	
अश्रुतत्वादिति चेन्नेष्टादिकारिणां		
प्रतीतेः	२५१	
असाति प्रतिज्ञोपरोधो यौगपद्यम्-		
न्यथा	२०७	
असादिति चेन्न प्रतिषेधमात्रत्वात्	१९३	
असद्व्यपदेशान्नेति चेन्न धर्मान्तरेण		
वाक्यशेषात्	१९५	
असंततेश्चाव्यतिकरः	२३३	
असंभवस्तु सतानुपपत्तेः	२१९	
असार्वत्रिकी	३३९	
अस्ति तु	२१६	
अस्मिन्नस्य च तद्योगं शास्ति	७४	
अस्यैव चोपपत्तेरुपमा	३८२	
आ		
आकाशस्तद्धिक्कात्	८०	
आकाशे चाविशेषात्	२०८	
आकाशोऽर्थान्तरत्वादिव्यपदेशात्	१६०	

पृ.	पृ.
आचारदर्शनात् ... ३३७	इतरेषां चानुपलब्धेः ... १९२
आतिवाहिकास्तल्लिङ्गान् ... ३९०	इयदामननात् ... ३१४
आत्मकृतेः परिणामात् ... १८९	ई.
आत्मगृहीतिरितरवदुत्तरात् ... २९८	ईक्षतिकर्मव्यपदेशास्तः ... १३९
आत्मनि चैवं विचित्राश्च हि ... १९७	ईक्षतेनाशब्दम् ... ४१
आत्मशब्दाच्च ... २९७	उ.
आत्मा प्रकरणात् ... ३९८	उत्क्रमिष्यत एवंभावादित्यौदुलोमिः १८४
आत्मेति तूपगच्छन्ति ग्राहयन्ति च ३६७	उत्क्रान्तिगत्यागतीनाम् ... २२३
आदरादलोपः ... ३१८	उत्तराच्चेदविभूतस्वरूपस्तु ... १४५
आदित्यादिमतयश्चाङ्ग उपपत्तेः ३६९	उत्तरोत्पादे च पूर्वनिरोधात् ... २०६
आध्यानाय प्रयोजनाभावात् ... २९७	उत्पत्त्यसंभवात् ... २१४
आनन्दमयोभ्यासात् ... ५१	उदासीनानामपि चैवं सिद्धिः ... २१०
आनन्दादयः प्रधानस्य ... २९५	उपदेशभेदान्नेति चेन्नोभयस्मिन्नप्यविरो-
आनर्थक्यमिति चेन्न तदपेक्षत्वात् २५३	धात् ... ८६
आनुमानिकमप्येकेषामिति चेन्न शरीर-	उपपत्तेश्च ... २८०
रूपकविन्यस्तगृहीतेर्दर्शयति च १६६	उपपद्यते चाप्युपलभ्यते च ... १९९
आपः ... २२०	उपपन्नस्तल्लक्षणार्थोपलब्धेर्लोकावत् ३०८
आ प्रायणात्तत्रापि हि दृष्टम् ... ३७१	उपपूर्वमपि त्वेके भावमशनवत्तदुक्तम् ३५४
आभास एव च ... २४४	उपमर्दं च ... ३४२
आमनन्ति चैनमस्मिन् ... १३१	उपलब्धिवदनियमः ... २२९
आर्त्विज्यमित्यौदुलोमिस्तस्मै हि परि-	उपसंहारदर्शनञ्चेति चेन्न क्षीरवद्वि १९६
क्रीयते ... ३५६	उपसंहारोर्थाभिदाद्विधिशेषवत् समाने च २९१
आवृत्तिः सरुदुपदेशात् ... ३६५	उपास्थितेतस्तद्वचनात् ... ३१९
आसीनः संभवात् ... ३७०	उपादानात् ... २२८
आह च तन्मात्रम् ... २७०	उभयथापि च दोषात् ... २०५
इ.	उभयथा च दोषात् ... २०८
इतरपरामर्शास्त इति चेन्नासंभवात् १४५	उभयथापि न कर्मातस्तदभावः २०४
इतरव्यपदेशाद्विताकरणादिदोषप्रसक्तिः १९६	उभयव्यपदेशाच्चवहिकुण्डलवत् ... २७५
इतरस्याप्येवमसंश्लेषः पाते तु ... ३७३	उभयव्यामोहात्तत्तिद्वेः ... ३९१
इतरेतरप्रत्ययत्वादिति चेन्नोत्पत्तिमत्र-	ऊ.
निमित्वात् ... २०६	ऊर्ध्वरेतःसु च शब्दे हि ... ३४२
इतरे त्वर्थसामान्यात् ... २९७	ए.
	एक आत्मनः शरीरे भावात् ... ३२९

पृ.	पृ.
एतेन मातरिश्वा व्याख्यातः ... २१९	कृत्तप्रसक्तिर्निर्वयवत्वशब्दकोपो वा १९७
एतेन योगः प्रत्युक्तः ... १९२	क्षणिकत्वाच्च ... २११
एतेन शिष्टपरिग्रहा अपि व्याख्याताः १९४	क्षत्रियत्वावगतेश्चोत्तरत्र चैत्ररथेन
एतेन सर्वे व्याख्याता व्याख्याताः १९०	लिङ्गात् ... १५६
एवं चात्माकात्स्न्यम् ... २१२	ग.
एवं मुक्तिफलानियमस्तदवस्थावधृतेस्त-	गतिशब्दाभ्यां तथाहि दृष्टं लिङ्गं च १४१
दवस्थावधृतेः ... ३६०	गतिसामान्यात् ... ४९
एवमप्युपन्यासात्पूर्वभावाद्विरोधं वाद-	गतेरर्थवच्चमुभयधान्यथा हि विरोधः ३०६
रायणः ... ४००	गुणसाधारण्यश्रुतेश्च ... ३३५
दे.	गुणाद्वालोक्तवत् ... २२४
ऐहिकमप्यप्रस्तुतप्रतिबन्धे तद्दर्शनात् ३६०	गुहां प्रविष्टावात्मानौ हि तद्दर्शनात् १०८
क.	गौणश्चेन्नात्मशब्दात् ... ४६
कम्पनात् ... १५८	गौण्यसंभवात् ... २१७
करणवच्चेन्न भोगादिभ्यः ... २१३	" ... २३६
कर्ता शास्त्रार्थवच्चात् ... २२७	च.
कर्मकर्तृव्यपदेशाच्च ... १०१	चक्षुरादिवत्तु तत्सहशिष्ट्यादिभ्यः २३८
कल्पनोपदेशाच्च मध्वादिवद्विरोधः १७३	चमसवद्विशेषात् ... १७१
कामकारेण चैके ... ३४१	चरणादिति चेन्नोपलक्षणार्थेति काष्ण्णा-
कामाच्च नानुमानापेक्षा... ७३	जिनिः ... २५३
कामादीतरत्र तत्र चायतनादिभ्यः ३१७	चराचरव्यपाश्रयस्तु स्यात्तद्व्यपदेशो भाक-
काम्यास्तु यथाकामं समुच्चयिरेन्न वा पूर्व-	स्तद्भावभावितात् ... २२२
हेत्वभावात् ... ३३४	चितितन्मात्रेण तदात्मत्वादित्यौडुलोमिः ३९९
कारणत्वेन चाक्राशादिषु यथाव्यप-	छ.
दिष्टेकेः ... १७८	छन्दत उभयाविरोधात् ... ३०६
कार्यं बादरिरस्य गत्युपपत्तेः ... ३९१	छन्दोभिधानान्नेति चेन्न तथा चेतो-
कार्याख्यानादपूर्वम् ... २९९	र्पणनिगदात्तथाहि दर्शनम् ... ८५
कार्यात्यये तदव्यक्षेण सहातः परमभि-	ज.
धानात् ... ३९२	जगद्वाचित्वात् ... १८०
कृतप्रयत्नापेक्षस्तु विहितप्रतिषिद्धावै	जगद्वापारवर्जं प्रकरणादसंनिहित-
यथ्यादिभ्यः... २३०	त्वाच्च ... ४०४
कृतात्ययेन शयवान्दृष्टमृतिभ्यां यथे-	जन्माद्यस्य यतः शास्त्रयोनित्वात् १९
तमनेवं च ... २५२	जीवमुख्यप्राणालिङ्गान्नेति चेत्तद्व्या-
कृत्तभावात्तु गृहिणोपसंहारः ... ३५८	ख्यातम् ... १८१
	जीवमुख्यप्राणलिङ्गदिति चेन्नापासात्रै-
	विध्यादाश्रितत्वादिह तद्योगात् ९१
	जैमिनिरत एव... २८१

	पृ.
ज्ञेयत्वावचनाच्च	१७०
ज्ञोत एव	२२२
ज्योतिराद्यधिष्ठानं तु तदामननात्	२४०
ज्योतिरुपक्रमात्तु तथा ह्यधीयत एके	१७२
ज्योतिर्दर्शनात्	१५९
ज्योतिश्चरणाभिधानात्	८३
ज्योतिषि भावाच्च	१५४
ज्योतिषैकेषामसत्यन्त्रे	१७८

त

तदिन्द्रियाणि तद्व्यपदेशादन्यत्र श्रेष्ठात्	२४२
तच्छ्रुतेः	३३७
तडितोधि वरुणः संबन्धात्	३८९
तत्तु समन्वयात्	२९
तत्त्वभावे संध्यवदुपपत्तेः	४०३
तत्पूर्वकत्वाद्वाचः	२३७
तत्प्राक्श्रुतेश्च	२३६
तत्रापि च तद्ब्रूयापारादविरोधः	२५५
तथा च दर्शयति	२२५
तथा चैकवाक्यतोपबन्धात्	३४७
तथान्यप्रतिषेधात्	२८०
तथा प्राणाः	२३६
तदधिगम उत्तरपूर्वाधयोरश्लेषविनाशौ	

तद्व्यपदेशात्	३७२
तदधीनत्वादर्थवत्	१६९
तदनन्यत्वमारम्भणशब्दादिभ्यः	१९४
तदन्तरप्रातिपत्तौ रंहति संपरिष्वक्तः प्रश्न-	
निरूपणाभ्याम्	२४४
तदभावो नाडीषु तच्छ्रुतेरात्मनि च	२६५
तदभावानिर्धारणे च प्रवृत्तेः	१५८
तदभिध्यानादेव तु तल्लिङ्गान्तः	२२१
तदव्यक्तमाह हि	२७४
तदापत्तिः संसारव्यपदेशात्	३८१
तदुपर्यापि बादरायणः संभवात्	१४८

पृ.

तदोकोग्रज्वलनं तत्प्रकाशितद्वारो विद्या-	
सामर्थ्यात्तच्छेषगत्यनुस्मृतियोगाच्च	
हादानुगृहीतः शताधिकया	३८४
तद्गुणसारत्वात्तु तद्व्यपदेशः प्राज्ञवत्	२२५
तद्धेतुव्यपदेशाच्च	६७
तद्गतस्य तु नातद्भावो जैमिनेरपि नियमात्-	
द्रूपामावेभ्यः	३५३
तद्वृत्तौ विधानात्	३३७
तन्निर्धारणानियमस्तद्वृत्तेः पृथग्व्यप्रति-	

बन्धः फलम्	३२०
तन्निष्ठस्य मोक्षोपदेशात्	४७
तन्मनः प्राण उत्तरात्	३७९
तन्मात्रेणात्मत्वादित्यैाङ्गुलोमिः	३९९
तकप्रतिष्ठानादप्यन्यथानुमेयमिति	
चेदेवमप्यविमोक्षप्रसंगः	१९४
तस्य च नित्यत्वात्	२४१
तानि परे तथा ह्याह	३८४
तुल्यं दर्शनम्	३३९
तृतीये शब्दावरोधः संशोकजस्य	२५७
तेजोतस्तथा ह्याह	२२०
त्रयाणामेव चैवमुपन्यासः प्रश्नश्च	१७१
व्यात्मकत्वात्तु भूयस्त्वात्	२४८

द

दर्शनाच्च	२५७
"	२७३
"	३२५
"	३३५
"	३९३
दर्शयतश्चैव प्रत्यक्षानुमाने	४०६
दर्शयति च	२९१
"	३०१
दर्शयति चाथो अपि स्मर्यते	२७१
दहर उत्तरेभ्यः	१४०

पृ.	पृ.
दृश्यते तु ११२	न संख्योपसंग्रहादपि नानाभावादति-
देवादिवदपि लोके ११७	रेकाच्च १७४
देहयोगाद्वा सोपि २६३	न सामान्यादप्युपलब्धेर्मृत्युवन्न हि
द्युभ्वाद्यायतनं स्वशब्दात् ... १३२	लोकापत्तिः ३२८
द्वादशाहवदुभयविधं बादरायणोतः ४०२	न स्थानतोपि परस्योभयलिङ्गं सर्वत्र हि २६७
ध	नाणुरतच्छ्रुतेरिति चेन्नेतराधिकारात् २२४
धर्मं जैमिनिरत एव २८१	नातिचरेण विशेषात् २५८
धर्मोपपत्तेश्च १३६	नात्माश्रुतेर्नित्यत्वाच्च ताभ्यः ... २२२
धत्तेश्च महिम्नोऽस्यास्मिन्नुपलब्धेः १४४	नाना शब्दादिभेदात् ३३३
ध्यानाच्च ३७०	नानुमानमतच्छब्दात् १३४
न	नाभाव उपलब्धेः २१०
न कर्माविभागादिति चेन्नानादिधात् ११८	नाविशेषात् ३४०
न च कर्तुः करणम् २१४	नासतोदृष्टत्वात् २०८
न च कार्यं प्रतिपत्त्यभिसंधिः ... ३१४	नित्यमेव च भावात् २०४
न च पर्यायादप्यविरोधो विकारादिभ्यः २१२	नित्योपलब्ध्यनुपलब्धिप्रसंगोन्यतरानि-
न च स्मार्तमतद्रुमाभिलापात् ... ११९	यमो वान्यथा २२७
न चाधिकारिकमपि पतनानुमानात्तद्-	नियमाच्च ३३८
योगात् ३५४	निर्मातारं चैके पुत्रादयश्च ... २६०
न तु दृष्टान्तभावात् १९३	निशि नेति चेन्न संबन्धस्य यावद्देहभावि-
न तृतीये तथोपलब्धेः २५६	त्वाद्वर्शयति च ३८५
न प्रतीके न हि सः ३६८	नेतरोनुपपत्तेः ७२
न प्रयोजनवत्त्वात् १९८	नैकस्मिन्दर्शयतो हि ३८०
न भावोनुपलब्धेः २१०	नैकस्मिन्नसंभवात् २११
न भेदादिति चेन्न प्रत्येकमतद्वचनात् २६८	नोपमर्देनातः ३८२
न वक्रुत्तात्मोपदेशादिति चेद्व्यात्मसं-	प
बन्धभूमा ह्यस्मिन् ८८	पञ्चवृत्तेर्मनोवद्व्यपदिश्यते ... २३९
न वा तत्सहभावाश्रुतेः ३३५	पटवच्च १९६
न वा प्रकरणभेदात्परिवरीयस्त्वादिवत् २९२	पत्यादिशब्देभ्यः १६५
न वायुक्रिये पृथगुपदेशात् २३८	पत्युरसामञ्जस्यात् २१२
न वा विशेषात् ३०१	पयोभ्युवच्चेत्तत्रापि २०१
न वियदश्रुतेः ३१५	परं जैमिनिर्मुख्यत्वात् ३९३
न विलक्षणत्वादस्य तथात्वं च शब्दात् १९२	परमतः सेतून्मानसंबन्धभेदव्यप-
	देशेभ्यः २७८

	पृ.
परात्तु तच्छ्रुतेः	२३०
परामिध्यानात्तु तिरोहितं ततो ह्यस्थ	
बन्धविपर्ययो	२६३
परामर्शं जैमिनिरचोदना चापवदति हि	३४३
परेण च शब्दस्य ताद्विध्यं भूयस्त्वा-	
स्वनुबन्धः	३२९
पारिप्लवार्था इति चेन्न विशेषितत्वात्	३४७
पुंस्त्वादिवत्तस्य सतोभिव्यक्तियोगात्	२२७
पुरुषविद्यायामिव चेतरेषामनाम्नानात्	३०२
पुरुषार्थैतः शब्दादिति बादरायणः	३३६
पुरुषाश्मवादिति चेत्तथापि ...	२०२
पूर्वं तु बादरायणो हेतुव्यपदेशात्	२८१
पूर्ववद्वा	२७७
पूर्वविकल्पः प्रकरणात्स्यात्क्रियमान-	
सवत्	३२३
पृथगुपदेशात्	२२५
पृथिव्यधिकाररूपशब्दान्तरेभ्यः	२२०
प्रकरणाच्च	१०८
प्रकरणात्	१३५
प्रकाशवच्चावैयर्थ्यात्	२७०
प्रकाशादिवच्चावैशेष्यं प्रकाशश्च कर्मण्य-	
भ्यासात्	२७४
प्रकाशादिवच्चावैयर्थ्यपरः	२३२
प्रकाशाश्रयवद्वा तेजस्त्वात्	२७६
प्रकृतिश्च प्रतिज्ञादृष्टान्तानुपराधात्	१८५
प्रकृतैतावत्त्वं हि प्रतिषेधति ततो ब्रवी-	
ति च भूयः	२७३
प्रतिज्ञासिद्धौलङ्घनाशमरथ्यः	१८३
प्रतिज्ञाहानिरव्यतिरेकाच्छब्देभ्यः	२१८
प्रतिषेधाच्च	२७८
प्रतिषेधादिति चेन्न शारीरात् ...	३८३
प्रतिसंख्याप्रतिसंख्याननिरोधाप्राप्तिर-	
विच्छेदात्	२०७

	पृ.
प्रत्यक्षोपदेशादिति चेन्नाधिकारिकमण्ड-	
लस्थोक्तेः	४०५
प्रथमेश्रवणादिति चेन्न ता एव ह्युपपत्तेः	२५०
प्रदानवदेव तदुक्तम्	३२१
प्रदीपवदावेशस्तथाहि दर्शयति ...	४०४
प्रदेशादिति चेन्नान्तर्भावात्	२३५
प्रवृत्तेश्च	२००
प्रसिद्धेश्च	१४४
प्राणगतेश्च	२४९
प्राणभृच्च	१३५
प्राणवता शब्दात्	२४१
प्राणस्तथानुगमात्	८७
प्राणादयो वाक्यशेषात्	१७६
प्रियशिरस्त्वाद्यप्राप्तिरुपचयापचयौ	
हि भेदे	२९६
फ	
फलमत उपपत्तेः	२८१
ब	
बहिस्तुभयथापि स्मृतेराचाराच्च	३५५
बुद्ध्यर्थः पादवत्	२७९
ब्रह्मदृष्टिरुत्कर्षात्	३६९
ब्राह्मेण जैमिनिरुपन्यासादिभ्यः	३९८
भ	
भाकं वानात्मविच्चात्तथा हि दर्शयति	२५१
भावं जैमिनिर्विकल्पामननात्	४०१
भावं तु बादरायणोस्ति हि	१५४
भावे चोपलब्धेः	१९५
भावे जाग्रद्वत्	४०३
भूतादिपादव्यपदेशोपपत्तेश्चैवम् ...	८५
भूतेषु तच्छ्रुतेः	३७९
भूमा संप्रसादादव्युपदेशात्	१३६
भूयः क्रतुवज्ज्यायस्त्वं तथाहि दर्शयति	३३२
भेदव्यपदेशाच्च	७३

पृ.	पृ.
भेदव्यपदेशाच्चान्यः ... ७३	योनेः शरीरम् ... २५९
भेदव्यपदेशात् ... १३५	र
भेदश्रुतेः ... २४२	रचनानुपपत्तेश्च नानुमानम् ... १९९
भेदान्नेति चेदेकस्यामपि ... २८४	रश्म्यनुसारी ... ३८५
भोक्तापत्तेरविभागश्चेति स्याल्लोकवत् १९४	रूपादिमत्त्वाच्च विपर्ययो दर्शनात् ... २०५
भोगमात्रसाम्यलिङ्गाच्च ... ४०७	रूपोपन्यासाच्च ... १२३
भागेन त्वितरे क्षपयित्वाथ संपद्यते ३७६	रेतःसिग्योगोथ ... २५९
म	ल
मध्वादिष्वसंभवादनधिकारं जैमिनिः १५३	लिङ्गभूयस्त्वात्तद्वि बलीयस्तदपि ... ३२२
मन्त्रवर्णात् ... २३२	लिङ्गाच्च ... ३६५
मन्त्रादिवद्भावविरोधः ... ३३१	लोकवत्तु लीलाकैवल्यम् ... १९८
महद्दीर्घवद्वा ह्रस्वपरिमण्डलाभ्याम् २०३	व
महद्ब्रह्म ... १७१	वदतीति चेन्न प्राज्ञो हि प्रकरणात् ... १७०
मांसादिभौमं यथाशब्दमितरयोश्च २४३	वरुणाच्चाधीन्द्रप्रजापती ... ३८९
मान्त्रवर्णिकमेव च गम्यते .. ६८	वाक्यान्वयात् ... १८१
मायामात्रं तु कात्स्न्येनानभिष्यक्तस्व-	वाङ्मनासि दर्शनाच्छब्दाच्च .. ३७७
रूपत्वात् ... २६१	वायुमब्दादविशेषविशेषाभ्याम् ... ३८९
मुक्तः प्रतिज्ञानात् ... ३९७	विकरणत्वाच्चेति चेत्तदुक्तम् ... १९८
मुक्तोपसृप्यव्यपदेशात् ... १३३	विकल्पोविशिष्टफलत्वात् ... ३३३
मुग्धेर्धसंपत्तिः परिशेषात् ... २६६	विकारावर्ति च तथाहि स्थितिमाह ४०६
मौनवदितरेषामप्युपदेशात् ... ३५९	विकारशब्दान्नेति चेन्न प्राचुर्यात् ... ६६
य	विज्ञानादिभावे वा तदप्रतिषेधः ... २१४
यत्रैकाग्रता तत्राविशेषात् ... ३७१	विद्याकर्मणोरिति तु प्रकृतत्वात् ... २५६
यथा च तक्षोभयथा ... २३०	विद्यैव तु निर्धारणात् ... ३२४
यथा च प्राणादि ... १९६	विधिर्वा धारणवत् ... ३४५
यदेव विद्ययेति हि ... ३७५	विपर्ययेण तु क्रमोत्त उपपद्यते च ... २२१
यावदधिकारमवस्थितिराधिकारिका-	विप्रतिषेधाच्च ... २१५
णाम् ... ३११	विप्रतिषेधाच्चासमञ्जसम् ... २०३
यावदात्मभावित्वाच्च न दोषस्तद्दर्शनात् २२६	विभागः शतवत् ... ३४०
यावद्विकारं तु विभागो लोकवत् २१९	विरोधः कर्मणीति चेन्नानेकप्रतिपत्तेर्द
युक्तेः शब्दान्तराच्च ... १९५	शानात् ... १४९
योगिनः प्रति स्मर्यते स्मार्ते चैते ३८५	विवक्षितगुणोपपत्तेश्च ... ९९
योनिश्च हि गीयते ... १९०	विशेषं च दर्शयति ... ३९६
	विशेषणभेदव्यपदेशाभ्यां च नेतरौ १२१

	पृ.
विशेषणाच्च	११२
विशेषानुग्रहश्च	३५३
विशेषितत्वाच्च	३१२
विहारोपदेशात्	२८८
विहितत्वाच्चाश्रमकर्मापि	३५१
वृद्धिहासभाक्त्वमन्तर्भावादुभयसामञ्ज- स्यादेवम्	२७३
वेधाद्यर्थभेदात्	३०३
वेद्युतेनैव ततस्तच्छ्रुतेः	३९१
वेधम्याच्च न स्वप्नादिवत्	२१०
वैलक्षण्याच्च	२४२
वैशेष्यात्तु तद्वादस्तद्वादः	२४३
वैश्वानरः साधारणशब्दविशेषात्	१२३
वैषम्यनैर्घृण्ये न सापेक्षत्वात्तथाहि दर्श- यति... ..	१९८
व्यतिरेकस्तद्भावाभावित्वान्न तूपल- ब्धिवत्	३२९
व्यतिरेकानवस्थितेश्चानपेक्षत्वात्	२०१
व्यतिरेको गन्धवत्	२२५
व्यतिहारो विशिष्यन्ति हीतरवत्	३१६
व्यपदेशाच्च क्रियायां न चेन्निर्देश- विपर्ययः	२२८
व्याप्तेश्च समञ्जसम्	२९४
श	
शक्तिविपर्ययात्	२२९
शब्द इति चेन्नातः प्रभावात्प्रत्यक्षा- नुमानाभ्याम्	१४९
शब्दविशेषात्	१०२
शब्दश्चातोकात्मकारे	३५१
शब्दाच्च	२१७
शब्दादिभ्योन्तः प्रतिष्ठानान्नेति चेन्न तथादृष्ट्युपदेशादसंभवात्पुरुषमपि चैनमधीयते	१२७
शब्दादेव प्रमितः	१४७
शमदमाद्युपेतः स्यात्तथा तद्विधेस्तदङ्गनया तेषामवश्यानुष्ठेयत्वात्	३५०

	पृ.
शरीरश्चोभयेपि हि भेदेनैनमधीयते	१२०
शास्त्रदृष्ट्या तूपदेशो वामदेववत्	८९
शिष्टिश्च	३३४
शुगस्य तदनादरश्रवणात्तदाद्रवणात्सूच्य- ते हि... ..	१५५
शेषत्वात्पुरुषार्थवादो यथान्येष्विति जैमिनिः	३३७
श्रवणाध्ययनार्थप्रतिषेधात्स्मृतेश्च	१५८
श्रुतत्वाच्च	५०
"	२८१
श्रुतेश्च	३५७
श्रुतेस्तु शब्दमूलत्वात्	१९७
श्रुतोपनिषत्कृत्यभिधानाच्च	११४
श्रुत्यादिबलीयस्त्वाच्च न बाधः	३२६
श्रेष्ठश्च	२३८

स

संज्ञातश्चेत्तदुक्तमस्ति तु तदपि... ..	२९३
संज्ञामूर्तिवत्त्वमिस्तु त्रिवृत्कुर्वन् उपदे- शात्	२४२
संयमने त्वनुभूयेतरेषामारोहावरोहौ तद्गतिदर्शनात्	२५५
संस्कारपरामर्शात्तद्भावाभिलाषाच्च	१५७
स एव तु कर्मानुस्मृतिशब्दविधिभ्यः	२६६
संकल्पादेव च तच्छ्रुतेः	४००
सत्त्वाच्चावरस्य	१९५
संध्ये सृष्टिराह हि	२६०
सप्तगतेर्विशेषितत्वाच्च	२३७
समन्वारम्भणात्	३३७
समवायाभ्युपगमाच्च साम्यादनवस्थिते	२०४
समाकर्षात्	१७९
समाध्यभावाच्च	२२९
समान एवं चाभेदात्	३००
समाननामरूपत्वादावृत्तावप्यविरोधो दर्शनात्स्मृतेश्च	१५२

पृ.	पृ.
समाना चासृत्युपक्रमादमृतत्वं चानु-	सौम्यक्षे तदुपगमादिभ्यः ... ३७९
पोष्य ... ३८१	स्तुतयेनुमतिर्वा ... ३४१
समाहारात् ... ३३४	स्तुतिमात्रमुपादानादिति चेन्नापूर्वत्वात् ३४६
समुदाय उभयहेतुकेपि तदप्राप्तिः २०५	स्थानविशेषात्प्रकाशादिवत् ... २८०
संपत्तेरिति जैमिनिस्तथा हि दर्शयति १३०	स्थानादिव्यपदेशाच्च ... ११४
संपद्याविर्भावः स्वेन शब्दात् ... ३९७	स्थित्यदनाभ्यां च ... १३६
संबन्धादेवमन्यचापि ... ३००	स्पष्टो ह्येकेषाम् ... ३८३
संबन्धानुपपत्तेश्च ... २१३	स्मरन्ति च ... २३३
संभूतिद्युव्याप्त्यपि चातः ... ३०१	” ... २५५
संभोगप्राप्तिरिति चेन्न वैशेष्यात् १०६	” ... ३७०
सर्वत्र प्रसिद्धोपदेशात् ... ९४	स्मर्यते च ... ३८४
सर्वथानुपपत्तेश्च ... २११	स्मर्यतेपि च लोके ... २५७
सर्वथापि त एवोभयलिङ्गात् ... ३५२	स्मर्यमाणमनुमानं स्यादिति ... १२६
सर्वधर्मोपपत्तेश्च ... १९९	स्मृतेश्च ... १०३
सर्ववेदान्तप्रत्ययं चोदनायविशेषात् २८२	” ... ३९२
सर्वान्नानुमतिश्च प्राणाप्त्यये तद्वर्शनात् ३५६	स्मृत्यनवकाशदोषप्रसङ्ग इति चेन्नान्य-
सर्वपिक्षा च यज्ञादिश्रुतेरश्ववत् ३४९	स्मृत्यनवकाशदोषप्रसङ्गात् ... १९१
सर्वभिदादन्यत्रेमे ... २९५	स्याच्चेकस्य ब्रह्मशब्दवत् ... २१७
सर्वोपेता च तद्वर्शनात् ... १९७	स्वपक्षदोषाच्च ... १९३
सहकारित्वेन च ... ३५१	” ... १९७
सहकार्यन्तरविधिः पक्षेण तृतीयं तद्वृत्तो	स्वशब्दोन्मानाभ्यां च ... २२४
विध्यादिवत् ... ३५७	स्वात्मना चोत्तरयोः ... २२३
साक्षाच्चोभयान्मानात् ... १८१	स्वाध्यायस्य तथात्वेन हि समाचारोधि-
साक्षादप्यविरोधं जैमिनिः ... १२८	काराच्च सववच्चतान्नियमः ... २८५
सा च प्रशासनात् ... ११८	स्वाप्ययसंपत्त्योरन्यतरापेक्षमाविष्कृ-
सामाव्यापतिरूपपत्तेः ... २५७	तं हि ... ४८४
सामान्यानु ... २७९	स्वाप्ययात् ... ४८
सामीप्यानु तद्व्यपदेशः ... ३९२	स्वामिनः फलश्रुतेरित्यात्रेयः ... ३५५
संपराये तर्तव्याभावात्तथा ह्यन्ये ३०५	ह
सुरुतदुष्कृते एवेति तु बादरिः २५४	हस्तादयस्तु स्थितेतो नैवम् ... २३७
सुसविशिष्टाभिधानादेव च ... ११४	हानौ तूपायनशब्दशेषत्वात्कुशाच्छन्दस्तु-
सुपुण्युत्कान्त्योर्भेदेन ... १६२	त्युपगानवत्तदुक्त्म् ... ३०४
सूक्ष्मं तु तदहंत्वात् ... १६८	हृद्यपेक्षया तु गनुष्याधिकारत्वात् १४७
सूक्ष्मं प्रमाणतश्च तथोपलब्धेः ३८२	हेयत्वावचनाच्च ... ४८
सूचकश्च हि श्रुतेराचक्षते च तद्विदः २६२	
सैव हि सत्यादयः ... ३१६	

श्रीः

श्रीमदणुभाष्यस्य शुद्धिपत्रम्.

पृष्ठम्.	पङ्क्तिः	अशुद्धम्	शुद्धम् ।
२	११	श्रुतश्च	श्रुतेश्च
४	२३	शब्दज्ञान	शब्दज्ञाने
५	२२	नादक०	नोदक०
६	२०	तुल्यवात्	तुल्यत्वात्
८	२१	व्यर्थश्चैवं विचारः	व्यर्थश्चैवंविचारः
९	१९	कल्प्येपि	कल्पोपि
१२	२	अन्तर्भाव्य	अनन्तर्भाव्य
"	२३	पञ्चमीनिमित्तत्वेन	पञ्चमीनिमित्तत्वे न
१३	८	भावनात्वादि	भानत्वादि
१५	९	ब्रूयात् । भूयान्	ब्रूयात् भूयान्
१९	५	पुरुषार्थसाधक	पुरुषार्थासाधक
२३	१८	मयदर्थप्रकृति	मयदर्थत्वप्रकृति
२६	२०	जात इति	जाते इति
३०	२४	फलप्राप्तेः	परप्राप्तेः
३२	१६	निर्गुणदेवानां	निर्गुणदेहानां
३५	६	आनन्दयतीत्यर्थः	आनन्दयतीत्यर्थः
४१	८	वपुःस्वरूपम्	वपुः स्वरूपम्
४३	२२	तावानस्य	एतावानस्य
५५	३	व्रीहिर्यवो वा	व्रीहिर्वा यवो वा
"	२१	अवक्तव्यात्	अवक्तव्यत्वात्
५६	२	मूलभूत	मूलभूत
५९	२४	परिदृश्यमानत्वात् । छायाप्र०	परिदृश्यमानत्वात् छायाप्र०

पृष्ठम्.	पङ्क्तिः	अशुद्धम्	शुद्धम्
६१	५	तु तद्वक्ष्यामि	तु ते तद्वक्ष्यामि
६५	९	वेदादिरूपांशे परा	वेदादिः। अपरा रूपांशे परा
„	२१	समष्टि व्यष्टीनामग्रे	समष्टेः । व्यष्टीनामग्रे
„	२६	परापरभावो भेदश्च	परापरभावोभेदश्च
६६	२३	व्यपदेशिभेदश्च	व्यपदेशभेदश्च
६७	४	सूत्रविभागात् पुनर्विभागात्	सूत्रविभागात्
„	९	पूर्वाधिकरणे दृश्यत्वादि	पूर्वाधिकरणेदृश्यत्वादि
६९	४	प्रतिष्ठानाच्च नेति	प्रतिष्ठानाच्चेति
७०	९	स्वाभाविकं	स्वभाविकं
७४	५	अमृतत्वप्राप्तेः	अमृतत्वप्राप्तेः
„	११	शरीराद्यध्यास	शरीराद्यध्यास
७६	२	प्रतिलोभ्येन	प्रातिलोभ्येन
८६	४	सत्यलोकस्थितेः	सत्यलोकस्थितः
८८	४	साध्यादयो	साध्यादयो
९०	२१	अनुकारित्वेन वा	अनुकारित्वेन वाच्यत्वेन वा
१०३	९	ज्ञेयत्ववचन०	ज्ञेयत्वावचन०
„	१५	नियामकत्वे शब्द०	नियामकत्वेशब्द०
„	१७	त्रयाणामेवमुप०	त्रयाणामेव चैवमुप०
१०६	५	बर्करसाहिता	बर्करसहिता
११६	२१	ज्ञातो	ज्ञातं
१२२	३	वैरूप्यं	वैरूप्यं
„	१५	न तुवचनम्	नतुवचनम्
१२९	३	कर्बन्नीश्वर	कुर्वन्नीश्वर
१३७	१	व्यक्तानां	वक्तव्यानां
१४१	१६	चालौकिकत्वात्	च लौकिकत्वात्
१४७	१	०मत्क्रान्ति०	०मुत्क्रान्ति०
„	१५	मध्यपरिमाण०	मध्यमपरिमाण०

पृष्ठम्.	पङ्क्तिः	अशुद्धम्	शुद्धम्
१४८	१८	प्रभारूपमेव	प्रभा रूपमेव
१४९	२	हृदयायतन	हृदयायतनत्व
१५२	१८	यज्ञो यजमान	यज्ञो जायमान
१५५	९	अन्यथा	अन्यथा चापि
"	२६	प्राकाश्यदोषेण	प्रकाश्यदोषेण
१५६	१७	स्वाज्ञानं	स्वज्ञानं
१५७	२०	देशस्य	देशस्य
१५८	८	सत्य	सत्यत्व
१५९	५	विशेषिता एकीभवन्तीति	विशेषिताः। एकीभवतीति
१६०	१८	तन्त्रान्तरीया	तन्त्रान्तरीया
१६१	१२	अकारणत्वात्	अकरणत्वात्
१६८	४	निष्काम	अथवा निष्काम
"	२०	तदेव	तदैव
"	२५	पुरुष	पुरुष
१७०	६	अग्न्यादिश्रुते०	अग्न्यादिगतिश्रुते०
१७२	४	श्रुतिसाम्यात्	श्रुतिसाम्यात्
१७३	८	तद्वासनया	सद्वासनया
१७५	८	श्वचण्डलयोः	श्वचण्डालयोः
१७६	२५	पुण्यपापोपभागो	पुण्यपापोपभोगो
१७९	४	शब्दाविरोधः	शब्दाविरोधः
"	५	विचारति	विचारयति
"	१३	कारणरूपाणां	कारणरूपाणां
१८०	६	आकृतेरेवेत्यादिपङ्क्तिस्त्याज्या। तदग्रे-आकृतेरेव पदार्थत्वात्। व्यापत्तिशब्देन च०	
"	१७	प्रपतरं	प्रपततरं
१८२	४	नात्र	नात्र किंतु

पृष्ठम्	पङ्क्तिः	अशुद्धम्	शुद्धम्
१८४	२२	प्रातःसूचक०	प्रातः सूचक०
१८३	३	देहभेदः	देहभेदे
"	११	यते	श्रूयते
१९१	२४	सौरप्रकाशो	यथा सौरप्रकाशो
१९२	५	गृहीता	ग्रहीता
१९४	७	तथा सिद्धान्तं	तथासिद्धान्तं
१९५	६	०रकमुदाहरणं	०रेकमुदाहरणं
"	११	श्रुतिप्रत्यक्षैः	श्रुतिस्मृतिप्रत्यक्षैः
१९६	१९	उपचरितार्थान्यव	उपचरितार्थान्येव
१९७	५	वेति	चेति
"	१२	नाङ्गीक्रियत	नाङ्गीक्रियते
२००	२	चोत्पत्त्या	चोपपत्त्या
२०२	१५	तत्तद्गुणत्वेन	तत्तद्गुणवत्त्वेन
"	१९	समानधर्मत्वं	समानधर्मवत्त्वं
२१२	२४	आविर्भूयायः पिण्डे	आविर्भूयायःपिण्डे
२१३	२१	०निरुपाधि०	०निरुपाधि०
२१४	२०	असाधारणधर्मत्वेन	असाधारणधर्मवत्त्वेन
२१६	६	०अथर्वण०	०आथर्वण०
२१७	१३	तथा वचने	तथावचने
२१८	२	भक्त्याः	भक्तयोः
२२२	१६	इत्येदग्रे	इत्येतदग्रे
२२४	२१	तेन	तेन न
२२८	७	अविध्यत्	अविध्यन्
"	९	आसन्त्येन	आसन्त्ये न
"	११	०मान०	०गान०
२३०	१४	उपायशब्द	उपायनशब्द
२३५	११	०रप्रतिबन्धत्वात्	०रप्रतिबन्धकत्वात्

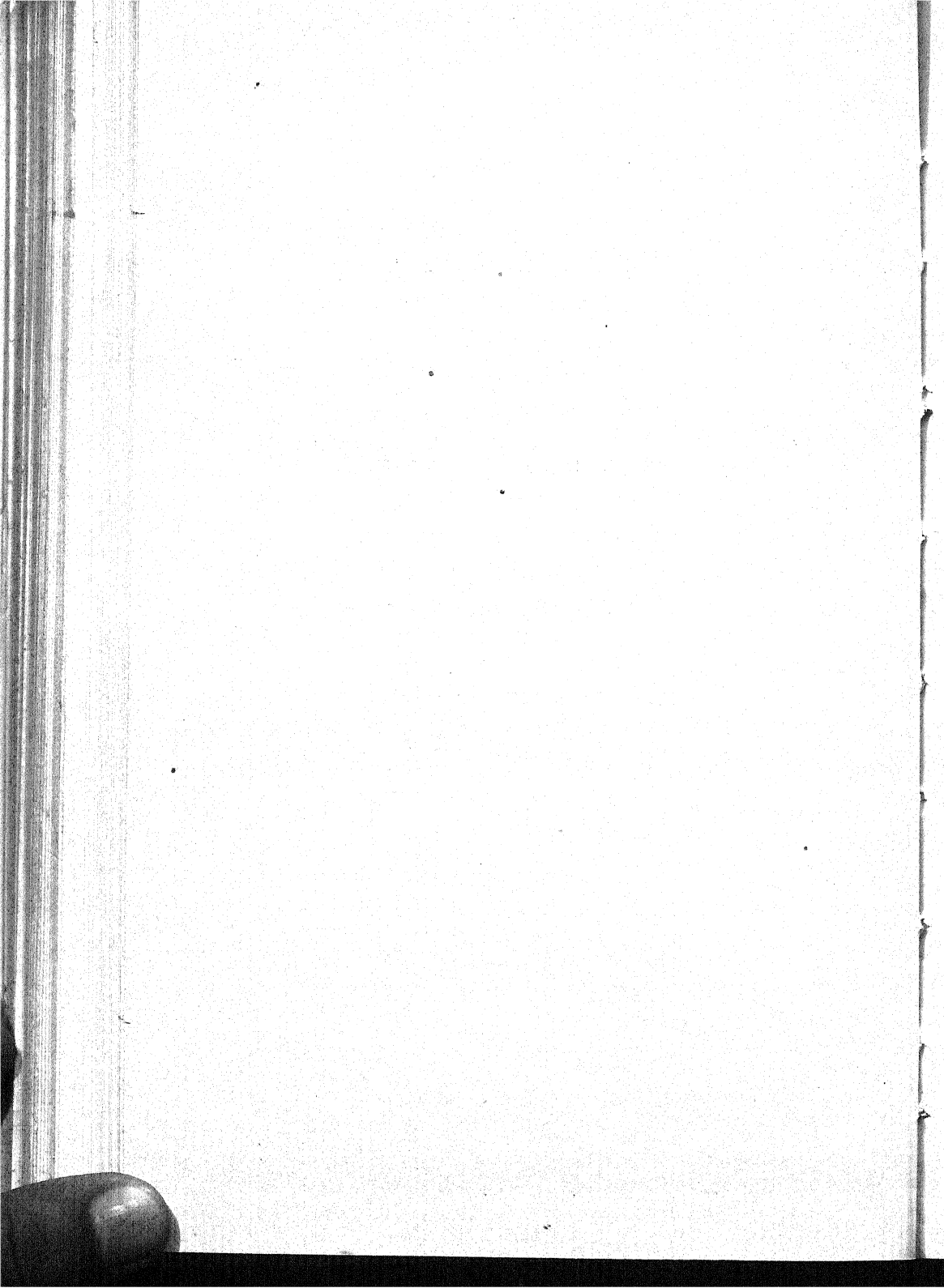
पृष्ठम्	पङ्क्तिः	अशुद्धम्	शुद्धम्
२३८	२६	तत्रैकनैव	तत्रैकेनैव
२३९	४	बाधकमाह	तत्र बाधकमाह
२४३	१९	तथा ज्ञानाभावस्य	तथाज्ञानाभावस्य
२४५	५	जीवभेद	जीवाभेद
२४८	४	भक्तितज्ज्ञानयोः	भक्तितज्ज्ञानयोः
२४९	१४	तदनुवदति	तदनुवदति तन्निर्धरिणेत्यादिना
२५०	१६	दानमिति वत्	दानमिति प्रदानवदित्युक्तम्
२५४	५	०मुक्त्या	०मुक्त्वा
२५८	१	भगवद्विषयिणी	भगवद्विषयिणी
२६०	१	साश्रुते	सोश्रुते
२६१	४	अनुभावयित्वा	अनुभावयिता
"	१३	समुद्र कवया वयन्ति	समुद्रे कवयोऽवयन्ति
"	२३	सच्चिदानन्दत्वे देश०	०सच्चिदानन्दत्वदेश०
२६२	६	०कर्तव्यान्वाधानादि०	०कर्तव्यान्वाधानादि०
"	२४	तथा	यथा
"	२५	संबध्यते	संबध्यते विधे०
२६३	१२	सर्वात्मावे	सर्वात्मभावे
"	१६	कामचा०	तत्र कामचा०
२६८	१९	अन्ये	येन्ये
२६०	१४	लोकः	श्लोकः
२७२	१३	विश्वासार्थ	शिष्यविश्वासार्थ
२७३	७	याज्ञवल्क्यः	याज्ञवल्क्यः
२८१	१८	उक्तो नियम०	उक्तोनियम०
२८२	७	०साधकत्वे नापि	०साधकत्वेनापि
२८६	२७	स्नेहफल०	स्वेष्टफल०
२८७	७	भक्तिमार्गे	भक्तिमार्गे तु
२८७	१३	सत्यशोधकत्वेन	सत्त्वशोधकत्वेन

पृष्ठम्	पङ्क्तिः	अशुद्धम्	शुद्धम्
२९१	२२	अतस्त्वितरज्यायो	अतस्त्वितरज्यायो
२९२	१२	जैमिनिरपि	जैमिनिरपि
२९३	२६	यजनायोगादपि	भजनायोगादपि
२९६	११	०च्छाविषयः	०च्छाविशेषविषयः
"	१९	क्वचित्	क्वचित्
"	२५	भजने	भजनं
२९९	६	०निलयामादि०	०निलायामादि०
"	१८	समन्वयं	सममन्वयं
३००	२१	तदस्थावधृतेः	तदवस्थावधृतेः
३०३	२५	परमावृत्त्यो०	पदमावृत्त्यो०
३०४	२७	०त्वेनवोपासते	०त्वेनैवोपासते
३०५	३	प्रविष्टो भवतीत्यस्याग्रे— ज्ञानमार्गे त्वक्षरात्मकस्य	

भगवत आत्मत्वमात्रं भक्तौ तु आत्मात्मत्वमपि ।

"	"	पदार्थमपि	परार्थमपि
३०७	२५	एकप्रकारेणैव	एकप्रकारकेणैव
३०८	११	अन्यधर्मानिवृत्ति	अन्यधर्मनिवृत्ति
३१४	२२	श्रुतेरेव	श्रुतिरेव
"	२३	समार्था	तत्समार्था
"	२४	०दक्षर०	०तदक्षर
३२३	२६	तेषां	तेषां तु
३२४	४	वः	भावः
३३१	९	पथोः	पथोर्न
"	१२	भिन्नोपासनमशेष०	भिन्नोपासनशेष०
३३७	२३	भगवन्मनसि	यदैव भगवन्मनसि
३३९	१७	इत्यथ	इत्यत्र
३४०	५	इत्युपक्रम्य आचार्येण	इत्युपक्रम आचार्येण
३४२	१३	तत्फलकत्वेन	तत्फलत्वेन

पृष्ठम्	पङ्क्तिः	अशुद्धम्	शुद्धम्
३४५	१९	ब्रह्मोपैति	ब्रह्माप्येति
३४६	१०	प्राप्नोति	प्राप्येति
”	१३	रूपात्मक०	स्वरूपात्मक०
३४७	१४	समविभागैर्नैव	समविभागैर्नैव
३४८	८	तत्र	यत्र
३४८	२६	उक्त्वा	उक्त्या
३५१	८	विप्रयोगग०	विप्रयोग०
३५३	२५	केवलताक्ता	केवलतोक्ता
३५८	२१	निषेधति	निषेधतः
३५९	१	विवादानवसर	विवादानवसरे

PRICE=LIST

OF THE

- (i) Bombay Sanskrit and Prakrit Series,**
- (ii) Government Oriental (Hindu) Series**

AND OTHER

- (iii) Miscellaneous Publications of the**
Bhandarkar Oriental Research Institute,
POONA.

Printed by Ramchandra Yesu Shedge, at the Nirnaya-sagar Press,
23, Kolbhat Lane, Bombay.

Bhandarkar Oriental Research Institute,

POONA CITY,

Rates of Discount.

Sales Department.

I—Bombay Sanskrit Series.

(OLD STOCK)

1. **To recognized Government Agents**— $33\frac{1}{3}\%$ on all purchases, the accounts being adjusted on or before the 15th of March, June, September and December of each year.

2. **To established Book-sellers**—as per. G. R. No. 274 dated 21st December 1921,— $33\frac{1}{3}\%$ on orders of Rs. 30/- or more accompanied by cash. The orders may be executed *on credit* at the discretion of the Institute.

3. **To members of the Institute—**

(a) 10% on smaller purchases.

(b) $33\frac{1}{3}\%$ on all orders of Rs. 50 or more. The orders may be executed *on credit* at the discretion of the Institute.

4. **To all other purchasers—**

(a) Full value for smaller purchases.

(b) 12½% for purchases of Rs. 50/- or more.

(c) 25% for purchases of Rs. 100/- or more.

(d) $33\frac{1}{3}\%$ for purchases of Rs. 200/- or more.

II—Institute's own Publications.

(INCLUDING B. S. S. REPRINTS)

1. **To all established Book-sellers**—20% commission on orders of Rs. 10/- or more, credit being given at the discretion of the Institute.

2. **To members of the Institute—**

(a) 6½% on smaller purchases.

(b) 20% on orders of Rs. 50/- or more, credit being allowed at discretion.

3. **To all other purchasers—**

(a) Full value for small purchases.

(b) 10% for purchases of Rs. 50/- or more.

(c) 20% for purchases of Rs. 100/- or more.

N. B.—No discount will be given on fractions of a rupee.

**Bombay Sanskrit and Prakrit Series, Edited under the
Supervision of the Publication Department of the
Bhandarkar Oriental Research Institute, Poona.**

	RS. AS.
No. I Pañcatantra, Book IV and V, edited with Notes by Dr. G. Bühler	0 4
No. II Nāgōjibhaṭṭa's Paribhāṣendus'ekhara, Part I, Sanskrit Text and Various Readings, edited by Dr. F. Kielhorn (<i>out of stock</i>)	
No. III Pañcatantra, Books II, and III, edited with Notes, by Dr. G. Bühler	0 4
No. IV Pañcatantra, Book I, edited with Notes, by Dr. F. Kielhorn	0 6
No. V Raghuvams'a of Kālidāsa, with the Commentary of Mallinātha. Part I (Cantos I-VI), edited with Notes, by Mr. S. P. Pandit, M. A. (<i>out of stock</i>)	
No. VI Mālavikāgnimitra of Kālidāsa, edited with Notes, by Mr. S. P. Pandit, M. A., 2nd edition (<i>out of stock</i>)	
No. VII Nāgōjibhaṭṭa's Paribhāṣendus'ekhara, Part IIA, (Paribhāṣās 1-37) Translation and Notes, by Dr. F. Kielhorn	0 8
No. VIII Raghuvams'a of Kālidāsa, with the Commen- tary of Mallinātha, Part II (Cantos. VII-XIII,)) edited with Notes, by Mr. S. P. Pandit, M. A. (<i>out of stock</i>)	
No. IX Nāgōjibhaṭṭa's Paribhāṣendus'ekhara, Part II B, (Paribhāṣās 38-69), Translation and Notes, by Dr. F. Kielhorn	0 8
No. X Das'akumāracarita of Daṇḍin, Part I, by Dr. Bühler and Part II, by Dr. Peterson, re-edited with Notes in one Volume, by G. J. Agashe ...	4
No. XI Nitīs'ataka and Vairāgyas'ataka of Bhartr̥hari, edited with Notes, by Justice K. T. Telang, M. A. (<i>copy-right restored to the editor</i>)	

No. XII	Nāgojibhaṭṭa's Paribhāṣendus'ekhara, Part II C, (Paribhāṣās 70-122), Translation and Notes, by Dr. F. Kielhorn (<i>out of stock</i>)
No. XIII	Raghuvamśa of Kālidāsa, with the Commen- tary of Mallinātha, Part III (Cantos. XIV-XIX) edited with Notes, by Mr. S. P. Pandit, M. A. (<i>out of stock</i>)
No. XIV	Vikramāṅkadeva-carita of Bilhana, by Dr. G. Bühler, (<i>copy-right restored to the editor</i>)
No. XV	Mālatī-Mādhava, with the Commentary of Jagaddhara, edited with Critical Notes, etc., by Dr. R. G. Bhandarkar, <i>Second edition</i>	4 4
No. XVI	Vikramorvas'ya of Kālidāsa, with Notes, by S. P. Pandit, M. A., <i>Third edition</i>	2 0
No. XVII	Hemacandra's Des'īnāmamāla, Part I, by Prof. Pischel and Dr. Bühler, (<i>under revision</i>)
No. XVIII*	Vyākaraṇa-Mahābhāṣya of Patañjali, Vol. I, Part I, by Dr. Kielhorn, (<i>out of stock</i>)
No. XIX*	Vyākaraṇa-Mahābhāṣya of Patañjali, Vol. I, Part II, by Dr. Kielhorn, (<i>out of stock</i>)
No. XX*	Vyākaraṇa-Mahābhāṣya of Patañjali, Vol. I, Part III, by Dr. Kielhorn, (<i>out of stock</i>)
No. XXI†	Vyākaraṇa-Mahābhāṣya of Patañjali, Vol. II, Part I, by Dr. F. Kielhorn, <i>Second edition</i>	3 0
No. XXII†	Vyākaraṇa-Mahābhāṣya of Patañjali, Vol. II, Part II, by Dr. F. Kielhorn, <i>Second edition</i>	3 0
No. XXIII	Vāsiṣṭha-Dharmas'āstra, edited with Notes, by Dr. A. A. Führer (<i>Second edition</i>)	0 12
No. XXIV	Kādambarī by Bāṇa and his Son, Vol. I, Text Vol. II, Notes and Introduction, by Dr. P. Peterson, (<i>out of stock</i>)	2 0

* Nos. 18, 19 and 20 are bound together in one volume, the whole volume being priced Rs. 4-8.

† Nos. 21, 22 and 26 are bound together in one volume, the whole volume being priced Rs. 9.

RS. AS.

No. XXV	Kīrti-kaumudī, edited with Notes, by Professor A. V. Kathawate (<i>copy-right restored to the editor</i>)...	...	
No. XXVI†	Vyākaraṇa-Mahābhāṣya of Patañjali, Vol. II, Part III, by Dr. F. Kielhorn, <i>Second edition</i> ...	3	0
No. XXVII	Mudrārākṣasa of Viś'akhadatta, with the Commentary of Dhundirāja, edited with Notes, by Justice K. T. Telang, M. A. (<i>copy-right restored to the editor</i>)
No. XXVIII*	Vyākaraṇa-Mahābhāṣya of Patañjali, Vol. III, Part I, by Dr. F. Kielhorn, <i>Second edition</i> ...	3	0
No. XXIX*	Vyākaraṇa-Mahābhāṣya of Patañjali, Vol. III, Part II, by Dr. F. Kielhorn, <i>Second edition</i> ...	3	0
No. XXX*	Vyākaraṇa-Mahābhāṣya of Patañjali, Vol. III, Part III, by Dr. F. Kielhorn, <i>Second edition</i> ...	3	0
No. XXXI	Subhāṣitāvalī of Vallabhadeva, edited by Dr. P. Peterson and Pandit Durgaprasad ...	2	8
No. XXXII	Tarka-kaumudī of Laugākṣi Bhāskara, edited by Mr. M. N. Dvivedi (<i>copy-right restored to the editor</i>)
No. XXXIII	Hitopades'a of Nārāyaṇa, edited by Dr. P. Peterson	0	14
No. XXXIV	Gauḍavaho of Vākpati, edited by Mr. S. P. Pandit, M. A. (<i>under revision</i>)
No. XXXV	Mahānārāyaṇa Upaniṣad, edited by Col. G. A. Jacob,	0	7
No. XXXVI	Selections of Hymns from the Ṛgveda (First Series) By Dr. P. Peterson, (<i>Fourth edition</i>)...	2	0
No. XXXVII	S'ārṅgadharapaddhati, Vol. I, edited by Dr. P. Peterson (<i>out of stock</i>)
No. XXXVIII	Naiṣkarmyasiddhi, by Col. G. A. Jacob (<i>under revision</i>)

† Nos. 21, 22 and 26 are bound together in one volume, the whole volume being priced Rs. 9.

* Nos. 28, 29 and 30 are bound together in one volume, the whole volume being priced Rs. 9.

	RS.	AS.
No. XXXIX Concordance to the Principal Upaniṣads and the Bhagavadgītā, by Col. G. A. Jacob	4	0
No. XL Eleven Ātharvaṇa Upaniṣads, with Dīpikās, by Col. G. A. Jacob, <i>Second edition</i>	1	8
No. XLI Handbook to the study of Ṛgveda, Part I, Comprising Sāyaṇa's Introduction to his Ṛgveda-bhāṣya, with English Translation, by Dr. P. Peterson (<i>under revision</i>)		
No. XLII* Das'akumāracarita of Daṇḍin, Part II, by Dr. P. Peterson		
No. XLIII Handbook to the Study of Ṛgveda, Part II, Comprising the Seventh Maṇḍala of Ṛgveda with the Bhāṣya of Sāyaṇa (<i>under revision</i>)		
No. XLIV Āpastambha-Dharmasūtra, with the Commentary of the Hiranyakes'ī, Part I, by Dr. G. Bühler (<i>under revision</i>)		
No. XLV Rājatarāṅgiṇī of Kalhaṇa, Part I, (Cantos I to VII) by Pandit Durgaprasad (<i>under revision</i>)		
No. XLVI Patañjali's Yogasūtra, with the Scholia of Vyāsa, and the Commentary of Vācaspati, and the Vṛtti of Nāgojibhaṭṭa, by Rajaram Shastri Bodas and Vasudeo Shastri Abhyankar, (<i>Second edition</i>)	3	8
No. XLVII Parāśara's Dharma-saṁhitā, with the Commentary of Sāyaṇa-Mādhavācārya, Vol. I, Part I, by Mr. Vaman Shastri Islampurkar.	2	2
No. XLVIII Parāśara's Dharma-Saṁhitā, with the Commentary of Sāyaṇa-Mādhavācārya, Vol. I, Part II, by Mr. Vaman Shastri Islampurkar	2	0
No. XLIX Nyāyakośa, by Mahāmahopādhyāya Bhima-charya Zalkikar, (<i>under revision</i>)		
No. L Āpastambha-Dharmasūtra with the Commentary of Hiranyakesī Part II, by Dr. Bühler, (<i>under revision</i>)		
No. LI Rājatarāṅgiṇī of Kalhaṇa, Vol. II, (Canto VIII) by Pandit Durgaprasad, (<i>under revision</i>)		

* See above, No. X.

No. LII	Mṛcchakatika, Vol. I, Text with two Commentaries and Various Readings, by Mr. N. B. Godbole	3	8
No. LIII	Navasāhasāṅka-carita, Part I, by Mr. Vaman Shastri Islampurkar	1	10
No. LIV	Rājataranginī of Kalhana, Vol. III, containing the supplements to the work by Dr. P. Peterson, (<i>under revision</i>)	1	2
No. LV	Tarkasaṁgraha of Annambhaṭṭa with Dipikā, and Nyāyabodhinī, edited with Notes etc. by Y. V. Athalye and M. R. Bodas, (<i>Second edition</i>) ...	3	0
No. LVI	Bhaṭṭikāvya, edited with the Commentary of Mallinātha, Vol. I, by Rao Bahadur K. P. Trivedi ...	9	0
No. LVII	Bhaṭṭikāvya, edited with the Commentary of Mallinātha, Vol. II, by Rao Bahadur K. P. Trivedi ...	6	0
No. LVIII	Selections of Hymns from the R̥gveda (Second Series), by Dr. P. Peterson; <i>Second edition</i> , Revised and enlarged by Dr. R. Zimmermann	5	8
No. LIX	Parās'ara's Dharma-Saṁhitā, with the Commentary of Sāyaṇa-Mādhavācārya, Vol. II, Part I, by Mr. Vaman Shastri Islampurkar	4	0
No. LX	Kumārapāla-carita of Hemacandra, (in Prakrit) by S. P. Pandit, M. A.	8	8
No. LXI	Rekhāgaṇita, Vol. I, by Messrs. H. H. Dhruva and K. P. Trivedi	12	0
No. LXII	Rekhāgaṇita, Vol. II, by Messrs. H. H. Dhruva and K. P. Trivedi	9	0
No. LXIII	Ekāvali of Vidyādhara, with Mallinātha's Commentary, edited by Rao Bahadur K. P. Trivedi ...	14	0
No. LXIV	Parās'ara's Dharma-Saṁhitā, with the Commentary of Sāyaṇa-Mādhavācārya, Vol. II, Part II, by Mr. Vaman Shastri Islampurkar	5	0
No. LXV	Pratāparudra-yaś'obhūṣaṇa of Vidyānātha, with Commentary Ratnāpaṇa of Kumārsvāmin, edited by Rao Bahadur K. P. Trivedi	11	0

No. LXVI	Harṣa-carita of Bāṇa, Part I, Text with Commentary Samiketa, edited by Dr. A. A. Führer ...	2	0
No. LXVII	Parāśara's Dharma-Samhitā, with the Com- mentary of Sāyaṇa-Mādhavācārya, Vol. III, Part I, by Vaman Shastri Islampurkar ...	4	0
No. LXVIII	S'ribhāṣya of Rāmānuja, Vol. I, Text, edited by Mr. Vasudev Shastri Abhyankar ...	11	0
No. LXIX	Dvyās'raya-kāvya of Hemacandra, Vol. I, (Cantos I—X) by Prof. A. V. Kathawate, ...	9	0
No. LXX	Vaiyākaraṇabhūṣaṇa of Koṇḍabhaṭṭa, with the Vaiyākaraṇabhūṣaṇasāra and the Commentary Kāś'ikā of Harirāma edited with Notes, by Rao Bahadur K. P. Trivedi ...	10	0
No. LXXI	Ṣaḍbhāṣacandrikā of Lakṣmidhara, with In- troduction, Notes etc., by Rao Bahadur K. P. Trivedi. ...	7	8
No. LXXII	S'ribhāṣya of Rāmānuja, Vol II, Notes, by Mr. Vasudev Shastri Abhyankar ...	6	8
No. LXXIII	Nirukta of Yāska, with the Commentary of Durgācārya, Vol. I, by Professor H. M. Bhadkamkar, ...	9	8
No. LXXIV	Parāśara's Dharma-Samhitā, with the Com- mentary of Sāyaṇa-Mādhavācārya Vol. III, Part II, by Vaman Shastri Islampurkar ...	5	8
No. LXXV	Kāvyaḍars'a of Daṇḍin with a new Com- mentary, edited with Notes by Professor S. K. Belvalkar and Rāṅgacharya Raddi Shastri, Parts I and II published, Part III in Press. Part II only available separately ...	2	12
No. LXXVI	Dvyās'raya-kāvya of Hemacandra with the Commentary of Abhayatilakagaṇi, Vol. II, (Cantos XI—XX) by Prof. A. V. Kathawate ...	9	0
No. LXXVII	Aṇubhāṣya of Vallabhācārya, edited with an original Sanskrit Commentary by Pandit Shridhar Shastri Pathak, Part I, Text ...	3	4

WORKS OUT OF SERIES

	RS.	AS.
Aitareya Brāhmaṇa, Word-index to, compiled by Pandit Vishwanath Balkrishna Joshi	4	0
Amarakos'a with the Commentary of Mahes'vara, edited, with an Index, by Mr. Ramchandra Shastri Talekar...	0	13
Atharvaveda Samhitā, with the Commentary of Sāyanācārya, edited, by Mr. S. P. Pandit, <i>Four volumes at Rs. 10 each</i>	40	0
Kāvya prakāś'a,* edited by Vamanacharya Zalkikar, with his own Commentary, (<i>Fourth edition</i>)	6	0

THE SAME LIST ABRIDGED AND ARRANGED ALPHABETICALLY

(For fuller details see the earlier list)

	RS.	AS.
Aitareya-Brahmaṇa, Word-index to, by Vishwanath Balkrishna Joshi, (out of series)	4	0
Amarakos'a with Mahes'vara's Commentary, by Ramchandra Shastri Talekar, (out of Series)	0	13
Anubhāṣya of Vallabha, with Commentary, by Shridhar Shastri Pathak, Part I.	3	4
Āpastambha-Dharmasūtra, Part I, by G. Bühler, (No. 44)... ..		
Āpastambha-Dharmasūtra, Part II, by G. Bühler. (No. 50).		
Atharvaveda Samhitā with Sāyanabhāṣya, four volumes, by S. P. Pandit, (out of Series)	40	0
Ātharvaṇa Upaniṣads, eleven, with Dīpikās, by G. A. Jacob, (No. 40)	1	8
Bhaṭṭikāvya with Mallinātha's Commentary, Part I, by K. P. Trivedi, (No. 56)	9	0
Bhaṭṭikāvya with Mallinātha's Commentary, Part II, by K. P. Trivedi, (No. 57)	6	0

	RS.	AS.
*Kāvya prakāś'a, Ullāṣas I and II (available separately)	0	10
Kāvya prakāś'a, Ullāṣas I, II, and X with Zalkikar's Sanskrit Introduction (available separately)	3	0

	RS.	AS.
Concordance to the Principal Upaniṣads and the Bhagavad-gītā, by G. A. Jacob, (No. 39)	4	0
Das'akumāracarita, Part I, by G. Bühler, (No. 10) and Part II, by P. Peterson, (No. 42), both together ...	4	6
Des'i-nāmamālā, Part I, by Pischel and Bühler, (No. 17)		
Dvyās'raya-kāvya, Part I, by A. V. Kathawate, (No. 69) ...	9	0
Dvyās'raya-kāvya, Part II, by A. V. Kathawate, (No. 76) ...	9	0
Ekāvali, with Commentary, by K. P. Trivedi, (No. 63) ...	14	0
Gaiḍavaho, by S. P. Pandit, (No. 34)		
Handbook to the Study of R̥gveda, Part I, by P. Peterson, (No. 41)		
Handbook to the Study of R̥gveda, Part II, by P. Peterson, (No. 43)		
Harṣa-carita, with Commentary, by A. A. Führer, (No. 66) ...	2	0
Hitopades'a, by P. Peterson, (No. 33)	0	14
Hymns from R̥gveda, Selection of, (First Series), by Dr. Peterson, (No. 36)	2	0
Hymns from R̥gveda, Selection of, (Second Series) by Dr. Peterson, (No. 58)	5	8
Kādambarī, Vol. I, Text and Vol. II, Notes and Introduction, by Dr. Peterson, (No. 24)	6	6
Kāvya prakās'a* with a Commentary, by Vamanacharya Zalkikar, (out of Series)	6	0
Kāvyaḍars'a with Commentary, Notes, etc. by S. K. Belvalkar and Raddi Shastri, Parts 1 and 2 (Part 3 in Press)	4	4
Kirtikaumudī, by A. V. Kathawate, (No. 25)		
Kumārāpalacarita, by S. P. Pandit, (No. 60)	8	8
Mrechakaṭika, Vol I, by N. B. Godbole, (No. 52)	3	8
Mālavikāgnimitra, by S. P. Pandit, (No. 6)		

	RS.	AS.
*Kāvya prakās'a, Ullāsa I and II (available separately)	0	10
Kāvya prakās'a, Ullāsa I, II, and X with Zalkikar's Sanskrit Introduction (available separately)	3	0

	RS.	AS.
Mālatī-Mādhava, by R. G. Bhandarkar, (No. 15)	4	4.
Mahābhāṣya, Vyākaraṇa—, of Patañjali, Vol. I, Parts I, II, and III together (Nos. 18, 19, 20)		
Mahābhāṣya, Vyākaraṇa—, of Patañjali, Vol. II, Parts I, II, and III together (Nos. 21, 22 and 26)	9	0
Mahābhāṣya, Vyākaraṇa—, of Patañjali, Vol. III, Parts I, II, and III together (Nos. 28, 29, 30)	9	0
Mudrārākṣasa, by K. T. Telang, (No. 27)		
Mahānārāyaṇa Upaniṣad, by G. A. Jacob, (No. 35)	0	7
Naīṣkarmyasiddhi by G. A. Jacob, (No. 38)		
Navasāhasāṅkacarita Part I, by Vaman Shastri Islampur- kar, (No. 53)	1	10
Nirukta of Yāska, with Durga's Commentary, Vol. I, by H. M. Bhadkamkar	9	8
Nīti and Vairāgya S'atakas, by K. T. Telang, (No. 11)		
Nyāyakos'a, by Bhīmacharya Zalkikar, (No. 49)		
Pañcatantra, Book I, by F. Kielhorn, (No. 4)	0	6
Pañcatantra, Books II and III, by G. Bühler, (No. 3)	0	4
Pañcatantra, Books IV and V by G. Bühler, (No. 1)	0	4
Parās'ara Dharmasamhitā, Vol. I, Part I, by Vaman Shastri Islampurkar, (No. 47)	2	2
Parās'ara Dharmasamhitā, Vol. I, Part II, by Vaman Shastri Islampurkar, (No. 48)	2	0
Parās'ara Dharmasamhitā, Vol. II, Part I, by Vaman Shastri Islampurkar, (No. 59)	4	0
Parās'ara Dharmasamhitā, Vol. II, Part II, by Vaman Shastri Islampurkar, (No. 64)	5	0
Parās'ara Dharmasamhitā, Vol. III, Part I, by Vaman Shastri Islampurkar, (No. 67)	4	0
Parās'ara Dharmasamhitā, Vol. III, Part II, by Vaman Shastri Islampurkar,	5	8
Paribhāṣendus'ekkhara, Part I, by F. Kielhorn, (No. 2)		
Paribhāṣendus'ekkhara, Part II A, by F. Kielhorn, (No. 7)		

	RS. AS.
Vikramorvas'īya by S. P. Pandit, (No. 16)	2 0
Yogasūtras of Patañjali, by Rajaram Shastri Bodas, and Vasudev Shastri Abhyankar, (No. 46)	3 8

BOMBAY SANSKRIT AND PRAKRIT SERIES.

(i) Works in Press.

- (1) Anubhāṣya of Vallabhācārya with an Original Commentary by Pandit Shridhar Shastri Pathak, Part II.
- (2) Gauḍayaho of Vākpati, by S. P. Pandit, No. 34 (*Second edition*).
- (3) Kāvyaḍars'a of Daṇḍin with Commentary, Notes etc. Part 3, by S. K. Belvalkar, and Raddi Shastri, (No. 75).
- (4) Kāvyaśālikārasārasaṅgraha by N. D. Banhatti.
- (5) Syādvāda māñjarī of Malliṣeṇa with the Comm. of Hemacandra and Notes by Prof. A. B. Dhruva, M. A., LL. B.
- (6) Prakriyākaumudī of Rāmacandra, by Rao Bahadur K. P. Trivedi, B. A.
- (7) Nyāyakos'a by Vamanacharya Zalkikar, Second edition, revised and enlarged, (No. 49).
- (8) Vyavahāra-mayūkha of Nilakaṇṭha, with notes, by Prof. P. V. Kane, M. A. LL. M.
- (9) Naiṣkarmyasiddhi, by Col. Jacob, Second edition, revised and enlarged by Prof. Hirianna, M. A. (No. 38).

(ii) Works under Revision.

- (1) Āpastamba-Dharmasūtra, Parts I and II, by Bühler, No. 44 and 50 (*Second edition*).
- (2) Des'ī-nāmamāla of Hemacandra, Second edition, with an Index by Prof. P. V. Rāmanujaswami, M. A. (No. 17).
- (3) Handbook to the study of R̥gveda, Parts I and II, by P. Peterson, Second edition (Nos. 41 and 43).
- (4) Rājatarangīṇī of Kalhana, Parts I, II, and III, by P. Peterson and Pandit Durgaprasada, Second edition, (No. 45, 51 and 54).

(iii) Works in Preparation.

- (1) Tarkabhāṣā of Kes'avamis'ra, with Notes, by Prof. D. R. Bhandarkar and Pandit Kedarnath.
 - (2) Mṛcchakaṭika, Vol. II, Notes, etc., by Sardar K. C. Mehendale, B. A.
 - (3) Nirukta, Vol. II, by Professor R. G. Bhadkamkar, M. A.
-

GOVERNMENT ORIENTAL (HINDU) SERIES.

(i) Works already published.

- (1) Sarvadars'anasamgraha of Sāyana, with a new Commentary by Mahāmahopādhyāya Vasudev Shastri Abhyankar, with Sanskrit Introduction and various indices. Price Rs. 10.

(ii) Works in press

- (1) R. G. Bhandarkar's Collected Writings, Vol. 1, by Mr. N. B. Utgikar, M. A.

(iii) Works undertaken

- (1) R. G. Bhandarkar's Collected writings, Vols. 2, 3, and 4, by Mr. N. B. Utgikar, M. A.
- (2) Āpastamba S'ulba Sūtra by Prof. R. N. Apte, M. A., LL. B.
- (3) Brhatsamhitā by Mr. R. V. Patwardhan, B. A., LL. B.
- (4) Nighaṇṭu and Nirukta by Prof. V. K. Rajwade, M. A.
- (5) S'ābarabhāṣya, by Dr. Ganganath Jha, M. A., D. Litt.
- (6) Vyākaraṇa-Mahābhāṣya, English Translation, by Prof. K. V. Abhyankar, M. A. and Mahāmahopādhyāya Vasudeo Shastri Abhyankar.
- (7) Vyākaraṇa-Mahābhāṣya, Word-Index to—, by Pandit Shridhar Shastri Pathak and Siddheshwar Shastri Chitrao.
- (8) Mīmāṃsānyāyaprakāś'ikā of Āpadeva, by Mahāmahopādhyāya Vasudev Shastri Abhyankar.
- (9) Taittiriya Samhitā, Word Index to—, by Pandit Parashuram Shastri.
- (10) Nyāyasūtras with Vatsyāyanabhāṣya, by Principal A. B. Dhruva, M. A., LL. B.
- (11) Kāś'ikāvṛtti, by Mahāmahopādhyāya Shivadatta Shastri.
- (12) History of Ancient and Mediaeval Hindu Law (i. e. Dharmas'āstra) by Prof. P. V. Kane, M. A., LL. M.

MISCELLANEOUS WORKS.

(i) Works already published

1. Bhandarkar Commemoration Volume (copies from the Oriental Books Supplying Agency, Poona City.)
2. Prospectus to a New and Critical Edition of the Mahābhārata, also containing an up-to-date History and Review of work done hitherto on the Mahābhārata. Price As. Eight.
3. Summaries of Papers read at the First Oriental Conference, Poona. Price Rs. Two.
4. Descriptive Catalogue of MSS. in the Government MSS. Library at the Institute, Vol. I part I, Saṃhitās and Brāhmaṇas. Price Rs. Four.
5. History of the Search for Sanskrit Manuscripts in the Bombay Presidency from 1868 to 1900. Price As. Eight.
6. Proceedings of the First Oriental Conference, Poona, Vol. I. Price Rs. Five.
7. Proceedings of the First Oriental Conference, Poona, Vol. II. Price Rs. Eight.
8. Virāṭaparvan of the Mahābhārata—Bound in Cloth Rs. 15. Bound in Paper Rs. 14.

(ii) Works in Press.

- (1) List of new Mss. added to the Manuscripts Library (1895-1915).
- (2) Proceedings of the First Oriental Conference, Poona, Vol. III.

(iii) Works in Preparation.

- (1) Catalogue of Sir R. G. Bhandarkar's Private Library.

* * The Annals of the Bhandarkar Oriental Research Institute, issued six-monthly. Annual Subscription Rs. 10.

Vol. I, Part I.	July 1919.
Do, Part II.	January 1920.
Vol. II, Part I.	July 1920.
Do, Part II.	January 1921.
Vol. III, Part I.	July 1921.
Do, Part II.	January 1922.
Vol. IV, Part I.	July 1922.
Do, Part II.	January 1923.
Vol. V, Part I.	July 1923.